STEPHEN KING

Álomcsapda

STEPHEN KING: DREAMCATCHER
COPYRIGHT ® 2001 BY STEPHEN KING
SCRIBNER
PUBLISHED BY AGREEMENT WITH THE AUTHOR AND
THE AUTHOR'S AGENTS, RALPH M. VICINANZA, LTD.

FORDÍTOTTA BIHARI GYÖRGY
HUNGARIAN TRANSLATION ® BIHARI GYÖRGY, 2002

EURÓPA KÖNYVKIADÓ, BUDAPEST
FELELŐS KIADÓ OSZTOVITS LEVENTE IGAZGATÓ
A TÖRDELÉS AZ SZBÉ BT. MUNKÁJA
NYOMTA A KAPOSVÁRI NYOMDA KFT – 220854
FELELŐS VEZETŐ POGÁNY ZOLTÁN IGAZGATÓ
KÉSZÜLT KAPOSVÁROTT 2002-BEN
FELELŐS SZERKESZTŐ PALKÓ KATALIN
FEDÉLTERV ÉS TIPOGRÁFIA SZ. BODNÁR ÉVA
MŰSZAKI VEZETŐ FÁBIÁN ISTVÁN
KÉSZÜLT 40,89 (A/5) ÍV TERJEDELEMBEN
ISBN 963 07 7256 6

Susan Moldow-nak és Nan Grahamnek

ELŐSZÖR IS, AZ ÚJSÁGOK

East Oregonian, 1947. június 25.

TŰZOLTÓ
„REPŰLŐ CSÉSZEALJAKAT”
LÁT
Kenneth Arnold 9 korong alakú tárgyról számol be
„Ragyogók, ezüstösek, hihetetlenül gyorsan mozognak”

A roswelli (Új-Mexikó) *Daily Record*, 1947. július 8.

A ROSWELLI TÉRSÉG
EGYIK TANYÁJÁN A LÉGIERŐ ELFOGOTT
EGY „REPÜLŐ CSÉSZEALJAT”
A felderítők begyűjtötték a törött korongot

A roswelli (Új-Mexikó) *Daily Record*, 1947. július 9.

A LÉGIERŐ KIJELENTI, HOGY
A „CSÉSZEALJ”
IDŐJÁRÁSI LÉGGÖMB

A chicagói *Daily Tribune*, 1947. augusztus 1.

AZ USA LÉGIEREJE
„NEM TUD MAGYARÁZATOT ADNI”
ARNOLD ÉSZLELÉSÉRE
850 további észlelés az eredeti jelentés óta

A roswelli (Új-Mexikó) *Daily Record*, 1947. október 19.

KACSA AZ ÚGYNEVEZETT ŰRBÚZA,
JELENTI KI EGY DÜHÖS GAZDA
Andrew Hoxon tagadja a „Csészealj kapcsolatot”
„Humbug”, állítja makacsul a vörhenyes gabonáról

A kentuckyi *Courier Journal*, 1948. január 8.

A LÉGIERŐ KAPITÁNYA MEGHALT
AZ UFÓ ÜLDŐZÉSE KÖZBEN
Mantell utolsó üzenete:
„Fémes, iszonyú méretű”
A légierő mélyen hallgat

A brazil *Nacional*, 1957. március 8.

KÜLÖNÖS, GYŰRŰ ALAKÚ ŰRHAJÓ
ZUHANT LE A MATO GROSSÓBAN!
2 MEGRÉMÍTETT NŐ
PONTO PORAN MELLETT!
„Sikoltozást hallottunk belőle”, mondták.

A brazil *Nacional*, 1957. március 12.

BORZALOM A MATO GROSSÓBAN!
Beszámolók hatalmas fekete szemű,
szürke emberekről!
A tudósok tagadják! A jelentések állítják!
RETTEGŐ FALVAK

Oklahoman, 1965. május 12.

ÁLLAMI RENDŐR UFÓRA LŐ!
Kijelenti, hogy a csészealj 40 lábnyira lebegett
a 9-es országút fölött
AFB radar megerősíti az észlelést

Oklahoman, 1965. június 2.

A MEZŐGAZDASÁGI IRODA KÉPVISELŐJE
KACSÁNAK BÉLYEGZI AZ „IDEGEN NÖVÉNYT”
A „vörös növényeket” állítólag
kamaszok csinálták festékszóróval.

A portlandi (Maine) *Press-Herald*, 1965. szeptember 14.

NŐ A NEW HAMPSHIRE-BEN LÁTOTT
UFÓK SZÁMA
A legtöbbet Exeter környékén látták
Egyes lakosok földönkívüliek inváziójától tartanak

A manchesteri (New Hampshire) *Union-Leader*, 1965. szeptember 19.

AZ EXETER KŐZELÉBEN LÁTOTT
ÓRIÁSI TÁRGY ÉRZÉKCSALÓDÁS VOLT
A légierő nyomozói tagadják az állami rendőr
észlelésének valódiságát.
Cleland rendőr sziklaszilárd:
„Tudom, mit láttam”

A manchesteri (New Hampshire) *Union-Leader*, 1965. szeptember 30.

MÉG MINDIG NINCS MAGYARÁZAT
A PLAISTOW-I TÖMEGES ÉTELMÉRGEZÉSRE
Több mint 300 mérgezett, a többség már lábadozik
Az Élelmiszer- és Gyógyszerügyi Hivatal
tisztviselője szerint
talán a kutak voltak szennyezettek

A michigani *Journal*, 1965. október 9.

GERALD FORD
NYOMOZÁSRA SZÓLÍT FEL UFÓ-ÜGYBEN
A köztársaságpárti képviselők vezetője szerint
a „michigani fények” származhatnak a világűrből

Los Angeles Times, 1978. november 19.

A KALIFORNAI MŰSZAKI EGYETEM
TUDÓSAI JELENTIK, HOGY
HATALMAS, KORONG ALAKÚ TÁRGYAKAT
LÁTTAK A MOJAVE-SIVATAG FÖLÖTT
Tickman: „Apró, ragyogó fények vették körül őket."
Morales: „Angyalhajhoz hasonló vörös kinövéseket láttunk."

Los Angeles Times, 1978. november 24.

AZ ÁLLAMI RENDŐRSÉG ÉS
A LÉGIERŐ NYOMOZÓI
NEM TALÁLTAK „ANGYALHAJAT"
A MOJAVE-SIVATAGBAN
Tickman és Morales hazugságvizsgálaton esnek át
Kacsa lehetősége kizárva

New York Times, 1980. augusztus 16.

AZ „IDEGENEK ÁLTAL ELRABOLT"
SZEMÉLYEK KITARTANAK
ÁLLÍTÁSUK IGAZSÁGA MELLETT
A pszichológusok kérésére lerajzolták az
úgynevezett szürke embereket

Wall Street Journal, 1985. február 9.

CARL SAGAN:
„NEM, NEM VAGYUNK EGYEDÜL"
A kiváló tudós megerősíti,
hogy hisz az ET-k létezésében
„Óriási esélye van az értelmes életnek",
mondja Sagan.

A phoenixi *Sun*, 1997. március 14.

HATALMAS UFÓT LÁTTAK
PRESCOTT KÖZELÉBEN
TUCATNYIAN ÍRTÁK LE
A „BUMERÁNG ALAKÚ" TÁRGYAT
A Luke-i telefonközpontot elárasztották a jelentések

A phoenixi *Sun*, 1997. március 20.

TOVÁBBRA SINCS MAGYARÁZAT
A „PHOENIXI FÉNYEKRE"
A fényképek nem hamisítványok, állítja a szakértő
A légierő nyomozói hallgatnak

A pauldeni (Arizona) *Weekly*, 1997. április 9.

MEGMAGYARÁZHATATLAN

ÉTELMÉRGEZÉS
A „VÖRÖS FŰ” ÁLLÍTÓLAG CSALÁS

A derryi (Maine) *Daily News*, 2000. május 15.

ISMÉT REJTELMES FÉNYEKET JELENTETTEK
A JEFFERSON ÖSVÉNYRŐL
Kineo város polgármestere:
„Nem tudom, mik ezek, de folyton visszajönnek.”

MNUSZ

Ez lett a jeligéjük, bár Jonesy, ha agyonütik, se tudta volna, ki mondta ki elsőnek. *A Törlesztés, az egy kurva* az övé volt. A *Bazeg Freddy* és még vagy fél tucat színesebb disznóság Beavertől[1] származott. Henry tanította meg őket arra, hogy *Ahogy lesz, úgy lesz*. Henry már gyerekkorukban is az ilyen zen szarságokat szerette. De MNUSZ; mi van a MNUSZ-szal? Kinek a pihent agyából szökkent elő?

Nem számított. Az számított, hogy amikor négyen voltak, a második felében hittek, amikor öten, az egészben, és mikor ismét négyen lettek, akkor az első felében.

Amikor ismét négyen lettek, a napok elsötétedtek. Sokkal több lett a bazeg-Freddy nap. Ezt tudták, csak azt nem, hogy miért. Tudták, hogy valami baj van velük - legalábbis valami megváltozott -, de azt nem, hogy mi. Tudták, hogy elkapták őket, csak azt nem, hogy pontosan hogyan. És ez jóval előbb volt az égi fényeknél; még McCarthy és Becky Shue előtt.

MNUSZ: néha csak ennyit mond az ember. És néha semmiben sem hisz, csak a sötétségben. Azután pedig hogyan tovább?

1988: Még Beaver is bánatos

Beaver házasságáról azt mondani, hogy nem jött be, annyi lett volna, mint azt állítani, hogy a *Challenger* űrsikló kilövését egy kicsit elpaccolták. Joe „Beaver” Clarendon és Laurie Sue Kenopensky nyolc hónapot bírtak ki együtt, azután *bumm*, ennyi, babám, valaki segítsen már összeszedni a szilánkokat.

Beav alapvetően boldog fickó, ezt bármelyik lófráló haverja megmondhatja, de most rossz idők járnak rá. Egyetlen régi barátjával sem találkozik (mármint azokkal, akiket *ténylegesen* a barátainak tekint), azt az egy novemberi hetet leszámítva, amelyet együtt töltenek minden évben, és múlt novemberben még bírták Laurie Sue-val. Elismerem, csak cérnaszálon függött a dolog, de mégis együtt voltak. Mostanában sok időt tölt - ő is tudja, hogy túl sokat - a portlandi régi kikötő területén levő bárokban, a Lőrésben, a Tengerészklubban és a Free utcai kocsmában. Túl sokat iszik, túl sokat szív az öreg fűből, ezért a legtöbb reggelen nem szívesen néz bele a fürdőszoba tükrébe; vörös karikás szeme elugrik a saját képétől, és arra gondol: *abba kéne hagynom a kocsmázást. Nemsokára ugyanolyan gondjaim lesznek, mint Pete-nek. Jézus banánjára!*

Abbahagyni a kocsmázást, a bulizást, kurva jó ötlet, de aztán ismét folytatja, apoljátok meg az aljam, bameg. Ez a csütörtök a Free utcáé, és csapjanak agyon, ha nem lesz egy kori söri a kezemben, egy joint a zsebemben, és a zenegépből valami régimódi hangszeres zene ömlik majd, olyan, mint a Venturesé. Nem emlékszik pontosan ennek a zenekarnak a nevére, még az ő ideje előtt volt népszerű. Ennek ellenére ismeri; válása óta sokat hallgatja a portlandi zenés nosztalgiaadót. A régi zene vigasztal. Ami az újakat illeti... Laurie Sue sokat ismert és szeretett. Beaver annál kevésbé.

A Free utca nagyrészt üres, talán fél tucat hapsi lézeng a kocsmában, egy másik fél tucat biliárdozik hátul, Beaver és három haverja az egyik bokszban üldögél, csapolt Millert isznak, és egy zsíros pakli kártyával döntik el, ki fizeti az aktuális kört. Mi ez a hangszeres zene bugyborékoló gitárjaival? „Túl a határokon”? „Telstar”? Dehogy, a „Telstarban” szintetizátor is van, ebben pedig

[1] Beaver: hód. (angol)

nincs. De ki nem szarja le? A többiek Jackson Browne-ról beszélnek, aki múlt éjjel a városházán játszott, és a jelen levő George Pelsen szerint igazi fasza műsort adott.

- Mondok én nektek még valami mást, ami ugyancsak fasza volt - közli George, és jelentőségteljesen néz rájuk. Megemeli csapott állát, feltárva a nyaka oldalán levő vörös foltokat. - Tudjátok, mi ez?

- Kiszívás? - kérdezi kicsit félénken Kent Astor.

- Eltaláltad - mondja George. - Egy csomó más hapsival együtt a színpad körül lógtam a műsor után, hátha kapok egy autogramot Jacksontól. Vagy talán, nem is tudom, talán David Lindleytől. Ő is jó.

Kent és Sean Robideau megegyeznek abban, hogy Lindley jó - semmiképp nem egy gitáristen (a gitáristen, az Mark Knopfler, vagy Angus Young az AC/DC-ből, és természetesen Clapton), de azért nagyon frankó. Lindleynek félelmetes improvizációi vannak, és félelmetes tolla. Egész a válláig leér.

Beaver nem csatlakozik a beszélgetéshez. Hirtelen kikívánkozik ebből a zárt kocsmából, friss levegőt szeretne szívni. Tudja, hova akar kilyukadni George, és hogy az egész hazugság.

A neve nem Chantay, nem is tudod, hogy hívják, úgy húzott el melletted, mintha ott sem lettél volna, egyáltalán mi lennél te egy ilyen lánynak, csak egy újabb munkáskülsejű hosszú hajú, egy másik munkáskülsejű New England-i városban, beszállt a banda buszába, és már ki is lépett az életedből. A te tyúkszarosan unalmas életedből. A Chantays annak a bandának a neve, amelyet hallgatunk, nem a Mar-Kets vagy a Bar-Kays, hanem a Chantays, ez a „Csővezeték" a Chantaystól, és ezek a vörös jelek a nyakadon nem kiszívástól, hanem borotvapengétől származnak.

Ezt gondolja, azután sírást hall. Nem a Free utcán, hanem a fejében. Rég múlt sírást. Úgy fúródik a fejébe az a sírás, mint egy üvegszilánk, és ó, a francba, bazeg, Freddy, valaki fojtsa már bele azt a sírást!

Én voltam az, aki belefojtotta, gondolja Beaver. *Ez én voltam. Én fojtottam bele. Magamhoz öleltem, és énekeltem neki.*

Közben George Pelsen azt meséli, hogyan nyílt meg végül a színészbejáró, de nem Jackson Browne jött ki rajta, nem is David Lindley, hanem a háttérben éneklő csirkék, az egyik Randi, a másik Susi, a harmadik Chantay. Klassz csajok, milyen magasak és gusztusosak!

- Apám! - forgatja a szemét Sean. Pufók kis fickó, akinek szexuális hőstettei az alkalmankénti bostoni kiruccanásokra korlátozódnak, amikor megbámulja a Foxy Lady sztriptíztáncosnőit, meg a Dudák pincérnőit. - Ó, apám, bazeg, Chantay - A kezével olyan mozdulatokat tesz, mintha rejszolna. Legalább ebben az egyben profinak látszik, gondolja Beav.

- Na, aztán, megszólítottam őket... főleg őt, a Chantayt, és kérdeztem, nem érdekli-e Portland éjszakai élete. Így aztán...

Beav előhúz a zsebéből egy fogpiszkálót, a szájába csúsztatja, és leveszi a hangot. Hirtelen megkívánta a fogpiszkálót. Nem az előtte álló sört, nem a zsebében lapuló jointot, és egészen biztosan nem George Pelsen kamu dumáját, hogy ő és a mesés Chantay miként kötöttek ki a kisteher hátsó rakterén, hála legyen a ponyvatetőért, kéretik nem kopogni, ha George Pelsen kefél.

Az egész csak falmelléki duma, gondolja Beaver, és hirtelen kétségbeesetten rosszkedvű lesz, sokkal rosszkedvűbb, mint bármikor azóta, hogy Laurie Sue összecsomagolta a holmiját, és visszaköltözött az anyjához. Ez egyáltalán nem jellemző rá, de nem kíván mást, mint hogy elhúzhasson innen a francba, teleszívhassa a tüdejét hideg, sóillatú tengerparti levegővel, és találjon egy telefont, hogy fölhívhassa Jonesyt, vagy Henryt, nem számít, melyiket, mindkettő megfelel; azt akarja mondani: *Hé, haver, mi újság*, hogy azt kapja válaszul, *Hát tudod, Beav, MNUSZ. Tilos az ugrálás, tilos a játék.*

Föláll.

- Hé, ember! - szólal meg George. Együtt jártak a Westbrook Főiskolára, és George akkor elég jó fejnek tűnt, de hát a suli már régen volt. - Hová mégy?

- Csövelni - feleli Beaver, és a fogpiszkálót a szája egyik sarkából a másikba tolja.

- Hát csipkedd a seggedet, most jön a legjobb rész - mondja George, és Beaver azt gondolja, a *lépés nélküli bugyi*. Apám, ma ugyancsak erős a régi, furcsa képessége, talán ez is úgy jelez, mint a barométer.

George halkra fogja a hangot: - Amikor fölemeltem a szoknyáját...

- Tudom, lépés nélküli bugyi volt rajta - mondja Beaver. Nyugtázza George meglepett - majdnem döbbent - pillantását, de nem törődik vele. - Naná, hogy hallani akarom ezt a részt.

Elsétál a FÉRFIAK feliratú helyiség felé, amelynek sárga-rózsaszín szaga van a vizelettől és a fertőtlenítőtől, elmegy mellette, elmegy a női vécé mellett is, elhagyja az IRODA feliratú ajtót, és kimenekül a sikátorba. Az ég a feje fölött fehér és esős, de a levegő jó. Nagyon jó. Mélyen beszívja, és ismét elgondolkodik. *Tilos az ugrálás, tilos a játék*. Kicsit elvigyorodik.

Tíz percig sétál, rágcsálja a fogpiszkálót, tisztul a feje. Egyszer csak, maga se emlékszik, mikor, kidobja a zsebéből a jointot. Aztán fölhívja Henryt a Monument térről, Joe Füstárudájának nyilvános telefonjáról. Arra számít, hogy az üzenetrögzítő bekapcsol - Henry még az iskolában van -, ő azonban otthon van, és a második csöngetésre fölveszi.

- Hogy vagy, öreg? - kérdezi BEAVER.

- Hát tudod - mondja Henry. - Más nap, ugyanaz a szar. Na, és veled mi van, Beav?

Beav lehunyja a szemét. Egy pillanatra ismét minden rendben van; olyan rendben, ahogy ezen a nyomorult világon egyáltalán lehetséges.

- Tökugyanaz, haver - feleli. - Tökugyanaz.

1993: Pete segít egy bajba jutott hölgynek

Ül Pete az íróasztalánál a bridgtoni Macdonald Motors bemutatótermében, és a kulcskarikáját forgatja. A dísz négy, kékre zománcozott betűből áll: NASA.

Az évek múlásával fölfedezte a tényt, hogy az álmok gyorsabban öregszenek, mint az álmodók. Gyakran mégis meglepő, milyen nehezen akarnak meghalni az utolsó álmok, amelyek fojtottan, siralmasan sikoltoznak a tudat mélyén. Régen aludt olyan hálószobában, amelyet az *Apollo* és *Saturn* rakéták, űrhajósok, űrséták, a visszatérés félelmetes forróságától füstölgő és olvadozó űrkapszulák, holdautók és *Voyager*-ek fényképeivel tapétáztak ki, egy fotón fénylő korong lebeg a 80-as országút fölött, a szervizúton emberek állnak, és tenyerükkel a szemüket árnyékolva bámulnak fölfelé, míg a fotó alján az olvasható: ERRE A TÁRGYRA, AMELYET 1971-BEN FÉNYKÉPEZTEK LE A COLORADÓI ARVADA KÖZELÉBEN, SOHASEM ADTAK MAGYARÁZATOT. EZ EGY VALÓDI UFÓ.

Ennek már hosszú ideje.

Idei szabadságának két hete közül az egyiket mégis Washingtonban töltötte, ahol mindennap elment a Smithsonian Országos Légi és Űrmúzeumába, és ennek az időnek csaknem minden percében a vitrinek között vándorolt, csodálkozó vigyorral az arcán. És a leghosszabb ideig a holdsziklákat bámulta, miközben azt gondolta: *Ezek a sziklák olyan helyről jöttek, ahol az ég mindig fekete, a csönd pedig örökké tart. Nei1 Armstrong és Buzz Aldrin húsz kilót hozott egy másik világból, és ez most itt van.*

És itt van *ő*, az íróasztalánál ül egy olyan napon, amelyen egyetlen autót sem adott el (az emberek nem szeretnek autót venni, amikor esik az eső, márpedig a világnak abban a zugában, ahol Pete honos, pitymallat óta szemerkél), a kulcskarikáját forgatja, és az órát bámulja. Az idő lassan halad délutánonként, és még jobban lelassul, amikor az öthöz közeledik. Ötkor elkövetkezik az első sör ideje. Öt előtt nem; az kizárt. Ha egész nap nyakalsz, akkor számolnod kell, hogy mennyit iszol, mert az alkoholisták így szokták. De ha tudsz várni... csak forgatod a kulcskarikát és vársz...

Ugyanúgy várta a novembert, mint a napi első sört. Jó volt áprilisban Washingtonba utazni, és a holdkövek megdöbbentették (még *mindig* megdöbbentik, valahányszor rájuk gondol), de ott egyedül volt. Nem olyan jó dolog egyedül lenni. Novemberben, amikor a másik hetet kiveszi, együtt lesz Henryvel, Jonesyval és Beavvel. *Akkor* megengedi magának, hogy egész nap igyon. Amikor az ember kint van az erdőben, a barátaival vadászgat, akkor nyugodtan ihat egész nap. Ez valósággal hagyomány. Ez...

Nyílik az ajtó, és egy csinos barna lép be. Százhetven centi lehet (Pete szereti a magas barnákat), és talán harmincéves. Körülnéz a bemutatóterem modelljei között (a legdögösebb a sötétbordó új Thunderbird, noha az Explorer sem rossz), de nem úgy fest, mint aki vásárolni akar. Azután észreveszi őt, és elindul felé.

Pete föláll, ledobja NASA kulcskarikáját a mappájára, és irodájának ajtajában találkozik a nővel. Addigra a legjobb hivatalos mosolyát viseli - kétszáz watt, bébi, nyugodtan elhiheted -, és kezet nyújt. A nő szorítása hűvös és szilárd, ám ő maga zavart, izgatott.

- Ez valószínűleg nem fog működni - mondja.

- Sohasem kezdhet így, ha autókereskedővel tárgyal - feleli Pete. - Szeretjük a kihívásokat. Pete Moore vagyok.

- Helló - szól a nő, de nem mondja meg, hogy Trish a neve. - Éppen most lenne egy találkozóm Fryeburgban - az órára pillant, amelyet Pete olyan behatóan tanulmányoz a lassú délutáni órákban -, alig negyvenöt perc múlva. Egy ügyfelemmel, aki meg akar venni egy házat, és azt hiszem, meg is találtam a megfelelőt, tisztes jutalék is jár vele, és... - a szeme már ragyog a könnyektől, és nyelnie kell, hogy rekedt hangja kitisztuljon. - És elhagytam az istenverte *kulcsaimat*! A nyomorult *kocsikulcsaimat*!

Kinyitja a ridiküljét és beletúr.

- De megvan a jogosítványom... meg pár más papír... tele számokkal, és arra gondoltam, hogy talán, csak talán, maga adhat nekem egy új kulcskészletet, és továbbmehetek. Ez az üzlet megalapozná az egész évemet, Mr... - Elfelejtette. Pete nem sértődik meg. A neve csaknem olyan közönséges, mint a Smith vagy a Jones. Mellesleg a nő zaklatott. Zaklatott, mert elhagyta a kulcsait. Most nézi meg századszor.

- Moore. De akkor is felelek, ha csak annyit mond, hogy Pete.

- Segítene rajtam, Mr. Moore? Vagy van valaki a szervizben, aki segíthet?

Az öreg Johnny Damon van ott hátul, és boldogan segítene is a nőnek, de akkor biztosan nem ér oda a találkozójára Fryeburgba.

- Adhatunk önnek új kocsikulcsokat, de az legalább huszonnégy óráig tart, sőt inkább negyvennyolcig - mondja.

A nő ránéz a csordultig telt, bársonyosan barna szemével, és elkeseredetten fölkiált. - A fenébe! *A fenébe*!

Ekkor különös gondolat merül föl Pete-ben: a nő úgy fest, mint egy lány, akit régen ismert. Nem jól, egyáltalán nem ismerték valami jól, de ahhoz eléggé, hogy megmentsék az életét. Josie Rinkenhauer, úgy hívták.

- *Tudtam*! - mondja Trish, aki többé nem is igyekszik kiköszörülni a rekedtséget a hangjából. - A mindenit, *tudtam*! - Elfordul és komolyan sírni kezd.

Pete odamegy hozzá, és gyengéden megfogja a vállát. - Várjon, Trish. Várjon már egy percet.

Ez hiba, kicsúszott a száján a neve, holott a nő nem mondta meg, de Trish túlságosan zaklatott, hogy rájöjjön, elmaradt a hivatalos bemutatkozás, így hát minden rendben.

- Honnan jött? - kérdezi a férfi. - Mármint nem bridgtoni, ugye?

- Dehogy - feleli a nő. - Az irodánk Westbrookban van. Dennison Real Estate. Ott vagyunk a világítótoronynál!

Pete bólint, mintha ez bármit is jelentene neki.

- Onnan jövök. Csak azért álltam meg a bridgtoni gyógyszertárnál, hogy vegyek egy kis aszpirint, mert a nagyobb üzletek előtt megfájdul a fejem... a stressz az oka, és a mindenit, olyankor csak úgy lüktet...

Pete együtt érzőn bólint. Ismeri a fejfájást. Természetesen neki a legtöbb esetben inkább a sertől, mint a stressztől fájdul meg a feje, de azért még éppen elég jól ismeri a jelenséget.

- Volt még egy kis agyonütni való időm, így aztán bementem a gyógyszertár melletti kis boltba, hogy megigyak egy kávét... a koffein, tudja, ha az embernek fáj a feje, a koffein segíthet...

Pete ismét bólint. Henry a lélekidomár, mégis Pete mondta neki többször is, hogy ugyancsak ismerned kell az emberi agy működését, ha el akarsz adni valamit. Most elégedetten látja, hogy új barátnője kicsit lecsillapodik. Ez jó. Volt egy olyan érzése, hogy képes segíteni rajta, ha Trish hagyja. Érzi, hogy a kis kattanás közeledik. Szereti ezt a kis kattanást. Nem nagy ügy, sohasem keresett vele vagyonokat, de azért kedveli.

- Azután átmentem az utcán Rennyhez. Vettem egy kendőt... az eső miatt... - Megérinti a haját. - Azután visszamentem a kocsimhoz... és a rohadék kulcsok sehol! Visszamentem, amerről jöt-

tem... vissza Rennyhez, a boltba, a gyógyszertárba, és sehol sem leltem! Most pedig el fogok késni a találkozóról!

A kétségbeesés visszakúszik a hangjába. A szeme ismét az órára tapad, amely Pete-nek csak mászik, de Trishnek száguld. Ez a különbség az emberek között, tűnődik Pete. Közöttük mindenesetre.

- Nyugodjon meg - mondja. - Nyugodjon meg, és hallgasson ide. Visszamegyünk a gyógyszertárba, maga és én, és megkeressük a kocsija kulcsait.

- De nincsenek ott! Minden sort végignéztem, benéztem a polcra is, ahonnan az aszpirint levettem, megkérdeztem a pultos kislányt...

- Nem árt újból megnézni - mondja. Most már az ajtó felé ballagnak, Pete könnyedén ráteszi a kezét a nő hátára, úgy noszogatja, hogy vele menjen. Kedveli a parfümje illatát, a haját még jobban kedveli, de mennyire. Ha ilyen csinos egy esős napon, milyen lehet, amikor kisüt a nap?

- A találkozóm...

- Még van negyven perce - mondja Pete. - Mivel a nyári turisták már eltakarodtak, legföljebb húsz perc alatt beér Fryeburgba. Szánjunk tíz percet a kulcs megtalálására, ha mégsem leljük meg, akkor magam viszem oda.

A nő kétkedve sandít rá.

A férfi elnéz mellette a másik iroda felé. - Dick! - kiáltja. - Hé, Dickie M.!

Dick MacDonald fölnéz egy köteg számlából.

- Mondd meg ennek a hölgynek, hogy ha arra kerül sor, nyugodtan eljöhet velem Fryeburgba.

- Ó, bizony hogy nyugodtan, asszonyom! - mondja Dick. - Nem szexmániás, nem is autóversenyző. Csak megpróbál majd eladni önnek egy autót.

- Én nehéz vevő vagyok - mondja Trish, és halványan elmosolyodik. - De azt hiszem, maga nem adja föl.

- Figyelj a telefonra, jó, Dick? - kéri Pete.

- Ja, kemény munka lesz. Az ilyen időjárásban bottal verem el a vevőket.

Pete és a barna nő - Trish - kimennek, át az utca túloldalára, és vagy negyven lépést sétálnak a főutcán. A Bridgton Gyógyszertár balra a második épület. A szemerkélés sűrűsödik, már szinte eső esik. A nő a hajára teríti új kendőjét, és Pete-re pillant, aki hajadonfőtt lépked mellette. - Teljesen átázik - mondja.

- Az állam északi feléből származom - feleli -, arrafelé megszoktuk a kemény időt.

- Tényleg azt hiszi, hogy megtalálja a kulcsokat? - kérdezi a nő.

Pete vállat von. - Talán. Jó vagyok a dolgok megtalálásában. Mindig előkerülnek.

- Tud valamit, amit én nem? - kérdezi a nő.

Tilos az ugrálás, tilos a játék, gondolja a férfi. *Én csak ennyit tudok, asszonyom*.

- Nem én - mondja. - Még nem.

Bemennek a gyógyszertárba, a csengő megszólal az ajtó fölött. A pult mögötti lány fölnéz az újságjából. Szeptember végén egy esős délután, három húszkor kihalt a gyógyszertár, leszámítva őket hármukat, és hátul a receptes pultnál Mr. Dillert.

- Szia, Pete - mondja a pult mögötti lány

- Cső, Cathy, mizújs?

- Tudod, hogy van... megvagyunk, csendeskén. - A barna nőre pillant. - Sajnálom, asszonyom, ismét körülnéztem, de a kulcsok nem kerültek elő.

- Semmi baj - feleli Trish bágyadt mosollyal. - Ez az úriember hajlandó elvinni a találkozóra.

- Hát - feleli Cathy -, Pete rendes srác, de azért merész kijelentésnek tartom vele kapcsolatban az *úriember* szót.

- Vigyázz a szádra, aranyom - vigyorog Pete. Feltekint az órára. Az idő most már neki is felgyorsult. Ez jó, kellemes változás.

Visszanéz Trishre. - Először ide jött. Aszpirinért.

- Így van. Vettem egy üveg Anacint. Azután volt még egy is időm, így hát...

- Tudom, ivott egy kávét a szomszédban, a Christie'sben, azután átment Rennyhez.

- Igen.

- De ugye az aszpirint nem forró kávéval itta?

- Nem, volt egy üveg Poland vizem a kocsiban. - Kimutat a kirakaton át egy zöld Taurusra. - Azzal vettem be. De az üléseket is megnéztem Mr... Pete. A gyújtást is megnéztem. - Türelmetlen pillantást vet rá, ami azt jelenti, *Tudom, hogy mit gondolsz: hülye tyúk*.

- Csak még egy kérdést - mondja Pete. - Ha megtalálom az autója kulcsait, eljön velem vacsorázni? Találkozhatnánk a Nyugati Dokknál. Az úton van, innen...

- Ismerem a Nyugati Dokkot - mondja a nő, és kétségbeesése ellenére derűsnek látszik. A pultnál Cathy nem is tetteti, hogy a magazint olvassa. Ez messze érdekesebb, mint a *Redbook*. - Honnan tudja, hogy nem vagyok férjnél vagy ilyesmi?

- Nincs jegygyűrűje - vágja rá a férfi, holott még nem is nézett a kezére, legalábbis nem közelről. - Egyébként pedig csupán sült kagylóról, káposztasalátáról és epres piskótáról beszéltem, nem pedig egy életre szóló elkötelezettségről.

Trish az órára néz. - Pete... Mr. Moore... attól tartok, pillanatnyilag egyáltalán nem vagyok érdekelt egy flörtben. Ha elvisz, akkor boldog leszek, ha önnel vacsorázhatok. Azonban...

- Ennyi most elég nekem - mondja a férfi. - De azt hiszem, a saját kocsijával mehet, így hát majd találkozunk. Öt harminc megfelel?

- Igen, az jó lesz, de...

- Rendben. - Pete boldognak érzi magát. Ez jó; a boldogság jó dolog. Az utóbbi pár évben sok napig megvolt örömüvöltés nélkül, és nem tudta, miért. Túl sok ázott éjszakán portyázott volna a 302-es kocsmáiban, innentől Észak-Conwayig? Jó, de csak ennyi lenne? Talán nem, de ez az idő nem a legalkalmasabb a végiggondolására. A hölgynek találkozója van. Ha odaér, és eladja a házat, ki tudja, milyen szerencsés lehet Pete Moore? És még ha nem lesz is szerencsés, akkor is segíteni fog neki. Ezt érzi.

- Most egy kicsit furcsa dolgot fogok csinálni - mondja -, de ez ne aggassza, jó? Csak egy apró trükk, mint amikor az ember az ujját az orrára nyomja, hogy megállítson egy tüsszentést, vagy amikor a homlokára csap, mert végre eszébe jut valakinek a neve. Rendben?

- Igen - feleli a nő teljes zavarban.

Pete lehunyja a szemét, egyik lazán összezárt öklét az arca elé emeli, azután kidugja a mutatóujját, és billegetni kezdi maga előtt.

Trish ránéz Cathyre, a pultoslányra. Cathy vállat von, mintha azt mondaná, *Ki tudja*?

- Mr. Moore? - mondja Trish immár kínos feszélyezettséggel. - Mr. Moore, talán el kéne...

Pete kinyitja a szemét, mélyet lélegzik, és leejti a kezét. A nő mellett elnéz az ajtó irányába.

- Rendben - mondja. - Szóval bejött... - A szeme mozog, mintha figyelné, amint a nő belép. - És odament a pulthoz... - Tekintete a pulthoz vándorol. - Valószínűleg azt kérdezte: „Melyik sorban van az aszpirin?” vagy effélét.

- Igen, én...

- De vásárolt még valami mást is. - Látja a cukorkás gondolán a jelet, rikító sárga, mint egy ujjlenyomat. - Snickers szeletet?

- Moundsot. - Trish barna szeme nagyra tágul. - Honnan tudja?

- Levette az édességet, *azután* ment az aszpirinért... - Most a kettes sor felé néz. - Ezután fizetett, és távozott... menjünk ki egy percre. Szia, Cathy.

Cathy csak bólint, elkerekedett szemmel bámul rá. Pete kimegy, nem törődik az ajtó csengőjével, nem törődik az esővel, holott az most már *igazán* eső. A sárga jel ott a járdán, bár fakulóban. Az eső elmossa. Mégis látja, és örül neki, hogy látja. Ez a *klikk* érzése. Édes. Ez a vonal. Rég nem látott ilyen világosan.

- Visszament a kocsijához - mondja, inkább magának. - Visszament, hogy a vizével bevegyen pár aszpirint.

Átballag a járdán, lassan a Taurushoz ér. Trish követi, a szeme aggodalmasabb, mint bármikor. Már-már rémült.

- Kinyitotta az ajtót. Magánál volt a táskája... a kulcsai... az aszpirin... az édesség... az egész cucc... kézből kézbe rakta... és ekkor...

Lehajol, kotorászni kezd a csatorna körüli vízben, a keze csuklóig eltűnik benne, és valamit fölemel. Meglobogtatja, mint egy bűvész. Kulcsok ezüstje villan a tompa nappali fényben.

- ...elejtette a kulcsait.

Trish először nem veszi el. Tátott szájjal mered rá, mintha boszorkányságot (vagy talán ez esetben inkább varázslatot) műveltek volna a szeme láttára.

- Rajta! - Pete mosolya egy árnyalatnyit fakul. - Vegye el. Nincs ebben semmi ijesztő. Javarészt következtetés. Az ilyesmiben jó vagyok. Hé, aztán csak szóljon, ha eltéved a kocsival. Kiváló vagyok abban, hogy megtaláljam a helyes utat.

A nő ekkor átveszi a kulcsait. Gyorsan elkapja, vigyáz, hogy ne érjen a férfi ujjaihoz, és Pete jól tudja, hogy nem fognak találkozni. Ehhez nincs szüksége különleges adottságokra; elég, ha Trish szemébe néz, amelyben több a rémület, mint a hála.

- Köszönöm... köszönöm szépen - mondja. Rögtön felméri a közöttük levő távolságot, nem akarja, hogy a férfi túlságosan közel jöjjön.

- Nem gond. Ne felejtse el. A Nyugati Dokknál, öt harminckor. Az államnak ebben a részében ott kapni a legjobb sült kagylót. - Fönntartja a látszatot. Néha fönn kell tartani, nem számít, hogyan érzi magát az ember. És noha a délután örömének java része elszáll, azért marad valamennyi; látta a vonalat, és ez mindig jó érzéssel tölti el. Ez csupán egy kisebb trükk, de akkor is jó tudni, hogy még képes rá.

- Öt harminc - visszhangozza Trish, de úgy néz hátra, miközben kinyitja a kocsi ajtaját, mint a kutyára szoktak, amely harapna, ha levennék róla a pórázt. Nagyon boldog, hogy nem a férfival kell Fryeburgba menni. Pete-nek nem kell gondolatolvasónak lennie, hogy tudja.

Áll az esőben, figyeli, ahogy Trish kitolat a ferde parkolósávból, és amikor elhajt mellette, integet, mint egy vidám autókereskedő. A nő zavartan visszaint, és természetesen, amikor a férfi odaér a Nyugati Dokkhoz (negyed hatkor, nehogy véletlenül is elkéssen, mert hátha), a nő nem jelenik meg, és még egy óra múlva sincs ott. Pete marad még egy darabig, a pultnál ül, sört iszik, és figyeli a 302-es forgalmát. Öt negyvenkor látni véli, hogy a nő lassítás nélkül elrobog, egy zöld Taurus száguld a mostanra megsűrűsödő esőben, egy zöld Taurus, amely vagy húz, vagy nem húz maga mögött egy sárga dicsfényt, amely azonnal megfakul a szürke levegőben.

Másnap, ugyanaz a szar, gondolja, de mostanra eltűnt az öröm, visszatért a szomorúság, de úgy érzi, megérdemli, ez az ára valami nem teljesen elfelejtett árulásnak. Cigarettára gyújt - a régi napokban, gyerekként szokása volt úgy tenni, mintha cigarettázna, de többé nincs szüksége a színlelésre -, és rendel egy újabb sört.

Milt hozza, és azt mondja: - Valami kajával meg kéne ágyazni alá, Peter.

Ezért Pete rendel egy tányér sült kagylót, még meg is eszik párat, tartármártásba tunkolva, miközben iszik még két korsó sört, és mielőtt továbbmenne a vonal mentén egy másik csehóba, ahol kevésbé ismerik, megpróbálja felhívni Jonesyt odalent Massachusettsben. De Jonesy és Carla élvezik a ritka alkalmat, hogy kimaradhatnak éjszakára, így csak a gyermekvigyázóval tud beszélni, aki megkérdezi, akar-e üzenetet hagyni.

Pete majdnem azt feleli, hogy nem, azután másképpen dönt. - Csak mondja meg neki, hogy Pete hívta. Mondja meg neki, Pete üzeni, hogy MNUSZ.

- M...N...U...S...Z - írja le a lány. - Na és ő tudni fogja...

- Hát persze - feleli Pete -, tudni fogja.

Éjfélkor egy New Hampshire-i lebujban iszik, a neve Muddy Rudder, de az is lehet, hogy Ruddy Mother, és azt próbálja elmesélni egy tyúknak, aki majdnem olyan piás, mint ő, hogy valamikor tényleg azt hitte, ő lesz az első ember, aki a lábát a Marsra teszi, és noha a nő bólogat, és azt hajtogatja, ja-ja-ja, Pete-nek van egy olyan érzése, hogy a nő csupán még egy konyakos kávét szeretne legurítani zárás előtt. Rendben van. Nem számít. Holnap fejfájással fog ébredni, de azért munkába megy, és talán még egy autót is elad, az is lehet, hogy nem, ahogy a dolgok alakulnak. Talán eladja a bordó Thunderbirdöt, Isten veled, drágám. Valaha a dolgok másképpen álltak, de most minden ugyanaz. Rájött, hogy képes ezzel együtt élni; a magafajta fickónak az alapszabály a MNUSZ. Felnőttél, férfivá váltál, meg kellett szoknod, hogy kevesebbet kapsz, mint amennyiben reménykedtél; fölfedezted, hogy az álommasinán nagy NEM MŰKÖDIK feliratú tábla lóg.

Novemberben vadászni megy a barátaival, és ez elég, hogy legyen mire várni... meg talán arra is, hogy ez a piás csirke nagy rúzsos cuppogással lecidázza kint a kocsijában. Ennél többet várni biztos recept a szívfájdalomra.

Az álmok a gyerekeknek valók.

1998: Henry heverős embert kezel

A szoba homályos. Henry mindig besötétít, amikor pácienst vár. Érdekes, milyen kevesen veszik észre. Henry véleménye szerint azért, mert gyakran az elmeállapotuk is ilyen homályos. Nagyobbrészt neurotikusokkal foglalkozik (tele van velük az erdő, ahogy egyszer Jonesynak mondta, miközben ott voltak, haha, éppen az erdőben), és az volt róluk a véleménye - teljes mértékben tudománytalan módon -, hogy problémáikat egyfajta polarizált pajzsként tartják maguk és a világ többi része közé. Ahogy a neurózis mélyül, ugyanez történik a belső sötétséggel. Leginkább tartózkodó együttérzést táplált a betegeivel szemben: Néha sajnálta őket. Nagyon kevesen voltak, akik türelmetlenné tették. Ezek egyike Barry Newman.

A betegek, akik először lépnek be Henry rendelőjébe, választás elé kerülnek, ámbár ezt legtöbbször nem veszik észre. Ahogy belépnek, egy kellemes (noha meglehetősen sötét) szobát látnak, baloldalt kandalló. Örökké tartó fahasáb van benne, nyírfának álcázott acélból, amely mögé fortélyosan négy gázégőt rejtettek. A kandalló mellett karosszék, Henry mindig ebben ül, egy kitűnő Van Gogh-reprodukció, a Napraforgók alatt.(Henry néha azt mondja a kollégáinak, hogy minden pszichiáternek legalább egy Van Goghot kellene tartania a rendelőjében.) A szoba túlsó felében egy szék és egy dívány. Henry mindig érdeklődéssel figyeli, hogy az új beteg melyiket választja. Elég régóta van a szakmában, hogy tudja, amit a beteg elsőnek választ, amellett csaknem mindvégig kitart. Van is erről egy cikk, Henry tudja, hogy van, csak nem tudja megragadni a tételt. Manapság mindenesetre kevésbé érdeklik az olyan dolgok, mint a cikkek, folyóiratok, kongresszusok vagy tudományos értekezletek. Valamikor számítottak, de most megváltoztak a dolgok. Kevesebbet alszik, kevesebbet eszik, és kevesebbet is nevet. Sötétség ereszkedett az életére, mint egy polarizáló szűrő, és Henrynek nincs is kifogása ellene. Kevésbé vakít.

Barry Newman kezdettől heverős volt, és Henry sohasem követte el azt a hibát, hogy azt higgye, ennek bármi köze is lehet Barry szellemi állapotához. A heverő egyszerűen csak kényelmesebb, noha Henrynek néha a kezénél fogva kellett felhúznia, amikor letelt az ötven perce, mert Barry Newman százhatvanöt centi, és kétszáztíz kiló. Ez a heverő barátjává teszi az embert.

Barry Newman szeánszai rendszerint hosszú, döngicsélő beszámolók a múlt hét gasztronómiai kirándulásairól. Nem mintha Barry finnyás lenne, ó, dehogy, éppen az ellenkezője. Barry bármit megeszik, ami keresztezi a pályáját. Barry evőgép. Ami pedig az emlékezetét illeti, legalábbis ezzel a témával kapcsolatban, az elképesztően vizuális. Ugyanazt jelenti neki az étel, mint Pete-nek, Henry régi barátjának a tájékozódás és a földrajz.

Henry már csaknem föladta a próbálkozást, hogy elvontassa Barryt a fáktól, és megmutassa neki az erdőt. Részben mert Barry szelíden, de kérlelhetetlenül köti magát, hogy csakis szakterületét, az evést boncolgassák, részben meg mert nem szereti Barryt, és soha nem is szerette. Barry szülei meghaltak. Papi akkor ment el, amikor Barry tizenhat éves volt, mami akkor, amikor huszonkettő. Hatalmas birtokot hagytak rá, de az gondnokság alatt van, amíg Barry el nem éri a harmincat. Akkor átveheti... ha lendít rajta valamit a terápia. Ha nem, akkor a gondnok kezeli tovább a birtokot, amíg Barry ötven nem lesz.

Henry kételkedik benne, hogy Barry betölti az ötvenet.

Barry vérnyomása (ő maga mondta Henrynek, bizonyos büszkeséggel) százkilencven per száznegyven. Barry koleszterinszintje eléri a kétszázkilencvent; valóságos aranybányája a zsírsavaknak.

Két lábon járó agyvérzés vagyok, két lábon járó szívroham, dicsekedett Henrynek az olyan ember vidám ünnepélyességével, aki azért mondja ki a kemény, hideg igazságot, mert lelke mélyén tudja, hogy nem ilyen véget szántak neki, nem ilyen véget, nem ilyen véget.

- Ebédre két Burger King X-trát ettem - meséli most. - Szeretem, mert a sajt tényleg forró benne. - Húsos ajka - furcsa, kicsiny szája van ekkora emberhez képest, olyan, mint a sügéré - megfeszül és remeg, mintha máris a finom, forró sajtot kóstolgatná. - Ittam egy tejkoktélt is, és hazafelé bevágtam két Mallomart. Szunyókáltam, és amikor fölkeltem, becsaptam a mikróba egy egész csomag fagyott palacsintát! Lejatojással! - kiáltja, azután elneveti magát. Olyan ember nevetése ez, aki különösen drága emlékre gondol: egy naplementére, egy nő kemény mellének tapintására a vékony selyemblúz alatt (bár Henry szerint Barryt ez aligha érdekli), vagy a tengerparti tömör homok forróságára.

- A legtöbben a kenyérpirítóval melegítik a palacsintát - folytatja Barry -, de én úgy találtam, hogy attól túl ropogós lesz. A mikrohullámú sütő puhán és forrón tartja. Puhán... és forrón. - Cuppant apró sügérajkaival. - Van egy kis bűntudatom, amiért megettem az egész csomaggal. - Az utóbbi megjegyzést mintegy mellékesen teszi, mintha eszébe jutna, mi is Henry munkája. Minden alkalomra tartogat néhány ilyen nyalánkságot... hogy azután visszatérjen az étkezéshez.

Barry most ért el a kedd estéhez. Mivel mindez pénteken történt, még rengeteg étkezésen és nassoláson kell átkelniük. Henry szabadjára engedi a gondolatait. Barry az utolsó betege ezen a napon. Miután befejezi a kalóriák leltározását, Henry is visszamegy a lakásába csomagolni. Másnap hajnali hatkor kel, és valamikor hét és nyolc között Jonesy bekanyarodik a háza felhajtójára. Berámolják a holmijukat Henry öreg Scoutjába, amelyet most már kizárólag az őszi vadászatok miatt tart, és nyolc harminckor úton vannak észak felé. Útközben Bridgtonban fölveszik Pete-et, azután Beavert, aki még mindig Derry közelében él. Estére fönt lesznek a Lyuknál, a Jefferson ösvény felső végében, kártyáznak a nappaliban, és hallgatják, ahogy a szél az eresz körül huhog. Fegyvereik a konyha sarkában támaszkodnak, vadászengedélyeik a hátsó ajtóba vert kampóról lógnak.

A barátaival lesz, és az mindig olyan érzés, mintha hazaért volna. Egy hétre talán fölemelkedik egy kicsit a polarizált szűrő. Beszélgetni fognak a régi időkről, nevetnek Beaver égbekiáltó trágárságain, és ha valaki vagy többen csakugyan lőnek szarvast, akkor ez már csak hab lesz a tortán. Együtt még mindig jól érzik magukat. Együtt még mindig vereséget mérnek az időre.

Messze a háttérben Barry Newman egyre csak dönög. Disznósült, krumplipüré, vajtól csöpögő kukoricacső, Pepperidge Farm csokoládés sütemény, egy köcsög Pepsi-Cola, benne négy gombóc Ben és Jerry-féle Majomfalat fagylalt úszik, és tojás, tükörtojás, kemény tojás, lágy tojás...

Henry mindig a megfelelő helyen bólint, és mindent hall, anélkül hogy valóban odafigyelne. Régi gyakorlat a pszichiátereknél.

Isten a tudója, Henrynek és barátainak is megvannak a maguk gondjai. Beaver borzalmas a kapcsolataiban, Pete sokat iszik (*túlságosan* sokat, Henry véleménye szerint), Jonesy és Carla majdnem elváltak, Henry pedig most is küzd mélakórjával, amely legalább olyan csábítónak tűnik, mint amilyen kellemetlen. Hát igen, nekik is megvannak a maguk gondjai. De együtt még mindig jól érzik magukat, képesek földeríteni egymást, és holnap este együtt lesznek. Ebben az évben nyolc napig. Ez jó.

- Tudom, hogy nem kéne, de már kora reggel egyszerűen a hatalmába kerít ez a megszállottság. Talán alacsony a vércukrom, azt hiszem, ez lehet az oka. Mindenesetre megettem a jégszekrényből a maradék egyensúlysüteményt, azután beszálltam a kocsiba és elmentem a Dunkin' Donutsba, és bekaptam egy tucat holland almásat és négy...

Henry még mindig a holnap kezdődő, évi vadászkirándulásra gondol, és csak akkor kap észbe, mit mond, amikor már kibukott a száján.

- Ennek a kényszeres evésnek, Barry, lehet ennek valami köze ahhoz a gondolatához, hogy maga ölte meg az anyját? Nem gondolja, hogy lehetséges?

Barry szavai elapadnak. Henry fölpillant, és látja, hogy Barry Newman olyan meredt szemmel bámul rá, hogy látszik a szaruhártyája. És noha Henry tudja, hogy abba kéne hagynia - semmi köze hozzá, ennek semmi köze a kezeléshez -, *nem akarja* abbahagyni. Részben talán azért, mert a régi barátaira gondol, de nagyobbrészt azért, mert látja Barry meghökkenését, arcának sápadtságát. Úgy véli, hogy elsősorban Barry önteltsége piszkálja a csőrét, az a magabiztosság, amely nem tartja szükségesnek, hogy változtasson önpusztító viselkedésén, arról nem is beszélve, hogy megkeresse a gyökereit.

- Azt *gondolja*, hogy maga ölte meg, igaz? - kérdezi Henry. Közömbösen, majdnem derűsen beszél.

- Én... én soha... én nem veszem jó néven...

- Egyre jajgatott, azt mondta, fáj a melle, de természetesen mindig ezt mondta, nem igaz? Minden második héten. Néha úgy tűnt, hogy minden második nap. Lekiabált magának. „Barry, hívd föl dr. Witherst! Barry, hívj mentőt! Barry, tárcsázd a 911-et!”

Sohasem beszéltek Barry szüleiről, mert Barry a maga puha, kövér, kérlelhetetlen módján nem hagyta. Beszélni kezdett róluk - legalábbis úgy látszott -, aztán csönn, máris visszatért a roston sült bárányhoz, vagy a roston sült csirkéhez, vagy a roston sült kacsához narancsmártásban. Vissza a leltárhoz. Ilyen módon Henry semmit sem tud Barry szüleiről, és arról a napról pláne nem, amikor

Barry anyja meghalt, kizuhant az ágyból, a szőnyegre vizelt, és közben egyre csak kiabált, százötven kiló, undorítóan kövér, és egyre csak kiabált. Erről sem tudhat, hiszen nem mondták el neki, mégis tudja. És Barry akkor még vékonyabb volt. Szinte karcsú a maga nyolcvanöt kilójával.

Ez Henry változata a vonallal kapcsolatban. Látja a vonalat. Már úgy öt éve nem látta (talán csak néha, álmában), már azt hitte, hogy vége, erre tessék, megint itt van.

- Ott ült a tévé előtt, hallgatta a kiabálást - mondja. - Ott ült, nézte Ricki Lake-et, és evett - mit is? egy Sara Lee-féle sajttortát? Egy bödön jégkrémet? Nem is tudom. De hagyta, hogy kiabáljon.

- Hagyja abba!

- Hagyta, hogy kiabáljon. Miért is ne? *Az anyja egész életében csak a vaklármát csinálta*. Maga nem ostoba, és tudja, hogy ez az igazság. Megesik az ilyesmi. Nyilván ezt is tudja. Kizárólag azért feledkezik bele a saját kis Tennessee Williams-játékába, mert szeret enni. De tudja mit, Barry? *Tényleg meg fogja ölni magát*. Szíve titkos mélyén nem hisz benne, pedig ez az igazság. A szíve máris úgy ver, mint egy élve eltemetett áldozat ökle a koporsó fedelén. Mi történik, ha hízik még negyven-ötven kilót?

- Fogja...

- Amikor elzuhan, Barry, az olyan lesz, mint amikor Bábel tornya omlott össze a sivatagban. Az ismerősei még évekig fognak beszélni róla. Öregem, le fognak hullani a tányérok a polcokról...

- *Hagyja abba*! - Barry fölül, ez alkalommal Henrynek nem kell a kezét nyújtania, holtsápadt, nem számítva az arca közepén növekvő vörös rózsákat.

- ...kiönti a kávét a csészéből, és összevizeli magát, éppen úgy, mint ő...

- ELÉG! - üvölti Barry Newman. - HAGYJA ABBA, MAGA SZÖRNYETEG!

De Henry nem tudja abbahagyni. Nem tudja. Látja a vonalat, és amikor az ember azt látja, nem tehet úgy, mintha nem látná.

- ...hacsak valaki föl nem ébreszti abból a mérgezett álomból, amelyben él. Látja, Barry...

De Barry nem akarja látni, a *legkisebb mértékben sem* akarja látni. Kiront az ajtón, hatalmas feneke szökdécsel, és már ott sincs.

Henry először csak ül ott, ahol eddig, meg sem mozdul, hallgatja Barry Newman, az egyszemélyes emberi bölénycsorda távolodó dübörgését. A külső szoba üres; nincs titkárnője, és mivel Barry távozott, vége a hétnek. Csak így. Szép kis zűrzavar. Odamegy a heverőhöz, és lefekszik.

- Doktor - mondja. - Kipurcantam.

- Mitől, Henry?

- Megmondtam egy betegnek az igazat.

- Nem tesz szabaddá minket, ha tudjuk az igazat?

- Nem - feleli magának, és fölnéz a mennyezetre. - A legkisebb mértékben sem.

- Hunyja le a szemét, Henry.

- Igenis, doktor úr.

Lehunyja a szemét. A szoba helyét sötétség foglalja el, és ez jó. Barátja lett a sötétség. Holnap látni fogja a többi barátját (legalábbis hármat), és a fény megint jónak tetszik majd. De most... most...

- Doki!

- Igen, Henry.

- Ez a más nap, ugyanaz a szar minősített esete. Tudja?

- Mit jelent ez, Henry? Mit jelent ez magának?

- Mindent - mondja, és lehunyt szemmel hozzáteszi: - Semmit.

- De ez hazugság. Nem az első, ami elhangzott itt.

Fekszik a heverőn, a szeme behunyva, a kezét összefonja a mellén, és egy idő után elalszik.

Holnap mind a négyen fölhajtanak a Lyukhoz, nyolc pompás napra. Vége lesz a nagy vadászkirándulásoknak, már csak kevés maradt, noha ők nem tudnak róla. Az igazi sötétség még néhány évig várat magára, de azért eljön.

Közeledik a sötétség.

2001: Jonesy beszél egy diákjával

Nem ismerjük föl azokat a napokat, amelyek megváltoztatják az életünket. Valószínűleg így a jó. Azon a napon, amely az övét megváltoztatta, Jonesy az irodájában van, a John Jay Főiskola második emeletén, ahonnan Boston neki jutó szeletkéjére látni, és arra gondol, mennyire téved T S. Eliot, amikor áprilist nevezi a legkegyetlenebb hónapnak, csupán azért, mert egy názáreti kóbor ácsot akkor feszítettek meg lázításért. Boston összes lakosa tudja, hogy a március a legkegyetlenebb, mert néhány napnyi álságos reményt ad, hogy aztán vígan pofán csapjon a szarral. A mai egyike ama megbízhatatlan napoknak, amikor úgy tűnik, hogy a tavasz tényleg megérkezik, és Jonesy arra gondol, sétál egyet, amint letudta a kis kellemetlenséget. Természetesen ezen a ponton még fogalma sincs róla, hogy ez a nap milyen csúfra válthat; nem is sejti, hogy egy kórteremben fejezi be, összetörve, a nyomorult életéért küzdve.

Más nap, ugyanaz a szar, gondolja, de ez eltérő szar lesz.

Ekkor szólal meg a telefon, amelyet azonnal fölkap, mivel reményteljes előérzet tölti el: a Defuniak srác lesz az, közli, nem tud tizenegyre jönni. *Kiszimatolt valamit,* gondolja Jonesy, és ez nagyon is lehetséges. A diákok rendszerint így vannak ezzel, amikor a tanárukkal találkoznak. Amikor egy srác üzenetet kap, hogy az egyik tanár őt akarja látni... hát akkor nem kell rakétatudósnak lenni, ahogy a mondás tartja.

- Tessék, itt Jones - mondja.

- Szia, Jonesy, hogy bánik veled az élet?

Ezt a hangot akármikor megismeri. - Henry! Szia! Az élet szép!

Valójában az élet egyáltalán nem látszik olyan szépnek, mivel Defuniaknak negyed órán belül be kell futnia, de minden viszonylagos, nem igaz? Ahhoz képest, hogy tizenkét óra múlva hol lesz, bekötve egy csomó sípoló masinába, egy műtét mögötte, három előtte, Jonesynak tulajdonképpen fasza dolga van, ahogy mondani szokták.

- Örülök, hogy hallom a hangodat.

Jonesy hallhatja is a komolyságot Henry hangjában, de valószínűleg inkább megérzi.

- Henry! Mi a baj?

Csönd. Jonesy már meg akarja ismételni a kérdést, amikor Henry válaszol.

- Tegnap meghalt egy betegem. Most láttam a gyászjelentést az újságban. Barry Newman volt a neve. - Henry szünetet tart. - Heverős ember volt.

Jonesy nem tudja, hogy ez mit jelent, de régi barátja szenved. Ezt tudja.

- Öngyilkosság?

- Szívroham. Huszonkilenc éves korban. Késsel-villával ásta meg a saját sírját.

- Sajnálom.

- Már csaknem három éve nem volt a betegem. Elijesztettem. Akkor történt... az egyik olyan dolog. Tudod, hogy miről beszélek?

Jonesy, úgy véli, hogy tudja. - A vonal?

Henry sóhajt. Jonesynak nem úgy tűnik, mintha ez a sajnálat sóhaja lenne. Inkább a megkönnyebbülésé. - Ja. Ezt tettem a tányérjára. Úgy rohant el, mint akit seggbe lőtt az ármány.

- Ez nem jelenti azt, hogy te felelsz a koszorúértrombózisáért.

- Lehet, hogy igazad van. De én nem így érzem. - Szünet. Árnyalatnyi derűvel folytatja. - Nem úgy hangzik, mint egy Jim Croce-dal? Te jól vagy, Jonesy?

- Én. Naná. Miért kérded?

- Nem is tudom - feleli Henry. - Csak... azóta gondolok rád, hogy kinyitottam az újságot, és megláttam Barry képét a gyászrovatban. Légy óvatos.

Csontjaiban (amelyek közül hamarosan több is eltörik) Jonesy hideget érez. - Pontosan miről beszélsz?

- Nem is tudom - mondja Henry. - Talán semmiről. De...

- Ez most megint a vonal? - kérdezi riadtan Jonesy. Megpördül a székében, és kinéz az ablakon a biztató tavaszi napsütésbe. Keresztülfut az agyán, hogy talán megzavarodott a Defuniak gyerek, esetleg pisztolyt hoz magával (*revkót*, ahogy azokban a krimikben mondják, amelyeket Jonesy olvasgat szabadidejében), és Henry valahogy ezt érezte meg.

- Nem tudom. A legvalószínűbb, hogy egyszerűen tévreakció, mivel láttam Barry képét a gyászrovatban. De azért az elkövetkező időben kicsit vigyázz magadra, jó?

- Hát... igen. Ennyit megtehetek.

- Jó.

- Na és te jól vagy?

- Remekül.

Jonesy azonban úgy érzi, hogy Henry egyáltalán nincs jól. Már éppen mondani akar neki valamit, amikor valaki megköszörüli a torkát mögötte, és rájön, hogy valószínűleg megérkezett az ifjú Defuniak.

- Na, akkor jól van - mondja, és megpördül a székében. Ja, a tizenegy órás ügyfele áll az ajtóban, és egyáltalán nem fest valami veszedelmesen: ez csak egy gyerek, az időjáráshoz képest túl meleg, nagy, öreg gyapjúkabátba csomagolva, vékonynak és rosszul tápláltnak tűnik, egyik fülében fülbevaló, aggódó szeme fölött punkfrizura ágaskodik. - Henry, megbeszélésem van. Majd visszahívlak...

- Nem szükséges. Igazán.

- Biztos?

- Igen. De van még valami. Lenne harminc másodperced?

- Hát persze. - Fölemeli az egyik ujját Defuniaknak, a fiú bólint, de továbbra is ácsorog, amíg Jonesy rá nem mutat az apró iroda egyetlen másik székére, amelyet nem öntöttek el a könyvek. Defuniak kelletlenül odakullog. A telefonba Jonesy annyit mond: - Lökjed.

- Úgy gondolom, vissza kéne mennünk Derrybe. Csak egy rövid kirándulásra, csak te meg én. Meglátogatnánk öreg barátunkat.

- Úgy érted...? - De nem akarja kimondani azt a nevet, azt a kisgyerekes hangzású nevet, amely különösen hatna ebben a szobában.

Nem is kell; Henry kimondja helyette. Valaha négyest alkottak, aztán kis ideig öten voltak, azután ismét négyen. De az ötödik sohasem hagyta el teljesen őket. Henry kimondja azt a nevet, egy fiú nevét, aki varázslatos módon fiú maradt. Henry aggodalmai sokkal világosabbak, könnyebben kifejezhetők. Nem mintha bármit is tudna, mondja Jonesynak, csak van egy olyan érzése, hogy régi cimborájuknak szüksége van egy látogatásra.

- Beszéltél az anyjával? - kérdezte Jonesy.

- Tudod, azt hiszem - feleli Henry -, talán jobb lenne, ha... szőrmentén közelítenénk. Hogy fest a naptárad a hétvégén? Vagy a jövő héten?

Jonesynak meg se kell néznie. A hétvége holnapután kezdődik. Szombat délután még van valami dolga a tanszéken, de attól könnyedén megszabadulhat.

- Ennek a hétnek a végén mindkét nap megfelel - mondja. - Mi lenne, ha szombaton mennék? Tízre.

- Az jó lenne. - Henry hangja megkönnyebbülten cseng, sokkal inkább, mint az övé. Jonesy egy kicsit megnyugszik. - Biztos vagy benne?

- Hát, ha úgy gondolod, hogy meg kéne látogatnunk... - Jonesy habozik - Douglast, akkor ez a helyzet. Túl régen láttuk.

- Ugye most megbeszélésed van?

- Aha.

- Jó. Akkor szombaton tízkor várlak. Hé, talán mehetnénk a Scouttal. Kicsit megjáratnánk. Mit szólnál hozzá?

- Borzalmas lenne.

Henry elneveti magát. - Még mindig Carla készíti az ebédedet, Jonesy?

- Ő. - Jonesy az aktatáskája felé pillant.

- Mit csinált ma? Tonhalat?

- Tojássalátát.

- Nyam-nyam. Jó, befejezem. MNUSZ, igaz?

- MNUSZ - helyesel Jonesy. Közös barátjukat nem akarta megnevezni egy diákja előtt, de a MNUSZ, az rendben van. - Beszélj a...

- És vigyázz magadra. *Komolyan mondom*. - Henry hangjában félreérthetetlen a nyomaték, és ez egy kicsit ijesztő. De mielőtt Jonesy válaszolhatna (amúgy sem tudja, mit is mondhatna, amikor Defuniak ül a sarokban, figyel és hallgatózik), Henry leteszi.

Jonesy egy pillanatig elgondolkodva nézi a készüléket, azután a helyére teszi a kagylót. Lapoz egyet az asztali naptáron, szombatnál áthúzza a *Pia Jacobson dékánéknál* feliratot, a helyébe azt írja *Lemondani - Derrybe megyek H.-vel, D.-hez*. De erre a találkozóra nem megy el. Szombaton Derry és régi barátai lesznek az utolsók, akik az eszébe jutnak.

Jonesy mély lélegzetet vesz, kienged, és az idegesítő tizenegy órás látogatóra összpontosít. A srác kínosan feszeng. Jonesy sejtelme szerint elég pontos elképzelése lehet arról, hogy miért hívatták.

- Nos, Mr. Defuniak - mondja. - Maga az iratai szerint Maine-ből való.

- Ja, igen, Pittsfieldből. Én...

- Az iratok arról is beszámolnak, hogy ösztöndíjjal van itt, és jól tanul.

Látja, hogy a gyerek jócskán túl van a szokásos aggodalmon. Most mindjárt elsírja magát. Krisztusom, de nehéz ez. Jonesynak eddig egyetlen diákját sem kellett megvádolnia puskázással, de úgy sejti, nem ez az utolsó alkalom. Csak abban reménykedik, hogy nem túl gyakran esik meg. Mert ez kemény dolog, olyasfajta, amire Beaver azt mondja, hogy bazeg.

- Mr. Defuniak... David, tudja, mi történik az ösztöndíjjal, ha az ösztöndíjas diákot puskázáson érik? Mondjuk, egy évközi szigorlaton?

A srác akkorát rándul, mintha a széke alá bújt tréfacsináló most eresztett volna alacsony feszültségű áramot a csontos fenekébe. Megremeg az ajka, és istenem, legördül az első könnycsepp borotválatlan, kisfiús arcán.

- Megmondhatom - szól Jonesy. - Az ilyen ösztöndíj elpárolog. Ez történik vele. Pfff, se híre, se pora.

- Én... én...

Egy dosszié van Jonesy íróasztalán. Kinyitja, elővesz egy évközi szigorlatot, témája az európai történelem, egyike azoknak a borzalmas, feladatlapos teszteknek, amelyekhez a tanszék mérhetetlen tudatlanságában ragaszkodik. Tetejére a DAVID DEFUNIAK nevet írták fekete IBM ceruzával (vigyázzon, hogy írása erőteljes és folyamatos legyen; ha radíroznia kell, akkor mindent radírozzon ki).

- Megnéztem az évfolyammunkáit, David; újra átnéztem a középkori francia feudalizmusról írt dolgozatát, még a jegyzeteit is. Nem valami ragyogó munkák, de azért jók. Annak is tudatában vagyok, hogy csak meg akar felelni az itteni követelményeknek - valódi érdeklődési köre nem érinti az én témámat, igaz?

Defuniak némán rázza a fejét. A könnyek ragyognak az arcán ebben a megbízhatatlan, március közepi napfényben.

Jonesy asztalának sarkán van egy doboz papír zsebkendő, odadobja a fiúnak, aki még feldúltságában is könnyedén elkapja. Jók a reflexei. Amikor az ember tizenkilenc éves, még minden vezeték jó és feszes, minden kapcsolat tartós és szilárd.

Várj csak pár évet, Mr. Defuniak, gondolja Jonesy. Én még csak harminchét vagyok, és némelyik vezetékem máris meglazult.

- Talán érdemel még egy lehetőséget - mondja. Lassan, komótosan gombóccá gyűri Defuniak gyanúsan tökéletes, csillagos ötös évközi szigorlati dolgozatát.

- Talán az történt, hogy beteg volt a szigorlat napján, és nem is írta meg.

- Beteg voltam - bólogat buzgón Defuniak. - Azt hiszem, influenza bujkált bennem.

- Akkor talán adnom kéne magának egy otthoni feladatot a teszt helyett, amelyet a többiek írtak. Már ha akarja. Hogy pótoljuk a tesztet, amelyen nem volt jelen. Megfelel?

- Hát persze - mondja a srác, miközben vadul dörgöli a szemét egy nagy csomó zsebkendővel. Legalább nem kellett végigcsinálni azokat a kicsinyes szarakodásokat, hogy Jonesy nem tudja bizonyítani, semmit nem tud bizonyítani, a Diáktanács elé viszi az ügyet, tiltakozik, bla-bla-bla. Ehelyett sír, ami a szemtanúnak kínos, mégis jó jel - tizenkilenc év nem sok, ennek ellenére sokan már nagyjából elveszítik ennyi idős korukra a lelkiismeretüket. Defuniak még a birtokában van, ami azt sugallja, hogy talán férfi lehet belőle, ha kivárja. - Ja, az klassz lenne.

- És megérti, hogy ha még egyszer előfordul...

- Nem fog! - ígéri lázasan a kölyök. - Nem fog, Jones professzor úr.

Noha Jonesy csupán docens, nem javítja ki. Végül is, egy napon Jones professzor lesz. Ami ajánlatos is, mert van egy kocsiderék gyereke, és amennyiben nem lesz legalább néhány fizetésemelés, elég kemény kecssöléssé válhat az élet. Pedig már így is elég kemény.

- Remélem is, hogy nem - mondja. - Adjon le nekem háromezer szónyi dolgozatot a normann hódítás rövid távú következményeiről, rendben, David? Idézze a forrásokat, de lábjegyzetek nem szükségesek. Ne legyen formális, viszont meggyőző elmélettel hozakodjon elő. Jövő hétfőre kérem. Megértett?

- Igen. Igen, uram.

- Akkor miért nem indul, hogy nekilásson? - Rámutat Defuniak megviselt lábtyűjére... - És legközelebb, amikor sört inna, inkább új topogót vegyen helyette. Nem szeretném, ha ismét influenzát kapna.

Defuniak az ajtóhoz megy, ott megfordul. Alig várja, hogy leléphessen, mielőtt Mr. Jones megváltoztatja a véleményét, de tizenkilenc éves. És kíváncsi. Honnan tudta? Még csak bent sem volt azon a napon. Egy felsős ellenőrizte a szigorlókat.

- Tudtam, legyen elég ennyi - feleli Jonesy bizonyos szigorúsággal. - Mozgás, fiam. Írjon jó dolgozatot. Tartsa meg az ösztöndíját. Magam is Maine-ből - Derryből - származom, és ismerem Pittsfieldet. Nem olyan jó hely az, hogy visszamenjen.

- *Ebben* tökéletesen igaza van - helyesel hévvel Defuniak. - Köszönöm. Köszönöm, hogy adott még egy lehetőséget.

- Ha kiment, csukja be az ajtót.

Defuniak - aki a sörpénzt nem tornacipőre fogja költeni, hanem egy csokorra, jobbulást kívánva - kimegy, engedelmesen becsukva maga mögött az ajtót. Jonesy megpördül, és ismét kibámul az ablakon. A napsütés megbízhatatlan, de elbűvölő. Mivel a Defuniak-dolog jobban ment, mint számított rá, ki akar menni a napfénybe, mielőtt újabb márciusi felhők - netán hófelhők - gomolyognak elő. Azt tervezte, hogy az irodájában ebédel, de új ötlet rügyezik benne. Életének abszolút legrosszabb ötlete, de Jonesy természetesen ezt nem tudhatja. Eszerint fogja az aktatáskáját, meg a bostoni *Phoenix*-et, és átsétál a folyón Cambridge-be. Ott leül egy padra, és a napon megeszi a tojássalátás szendvicsét.

Föláll, hogy elrakja a Defuniak-dossziét az iratszekrény D-F jelzésű fiókjába. *Honnan tudta*?, kérdezte a fiú, ami Jonesy szerint jó kérdés, sőt *kiváló* kérdés. A válasz a következő: tudta, mert... néha *tudja*. Ennyi az igazság. Ha valaki fegyvert nyomna a fejéhez, akkor azt mondaná, hogy az évközi szigorlatot követő első órán bűntudatosan vérvörös, nagy neonbetűkkel villogott David Defuniak fejében: CSALTAM, CSALTAM, CSALTAM!

Ugyan, apám, ez hülyeség - *nem tud* ő a gondolatokban olvasni. Sohasem tudott. Soha, soha, soha, soha nem tudott. Néha bizonyos dolgok felvillantak a fejében, ez igaz - így tudta meg, hogy a feleségének gondjai vannak a tablettákkal, nyilván ugyanígy értesült a telefonáló Henry depressziójáról (*Dehogyis, hülye, a hangján hallatszott*), de az ilyesmi mostanában már nemigen történik meg vele. *Igazából* semmi különös nem történt vele Josie Rinkenhauer óta. Egyszer *talán volt valami*, és az esetleg követte őket gyermek- és kamaszkoruk során, de mostanra elmúlt. Vagy csaknem elmúlt.

Csaknem. Bekarikázza a *Derrybe megyek* szavakat az asztali naptáron, azután megmarkolja az aktatáskát. Eközben új gondolat hasít bele, váratlanul, értelmetlenül, de nagy erővel*: Vigyázz Mr. Szürkével*!

A kilincset markolva megáll. Ez kétségtelenül a saját hangja volt.

- Mi van? - kérdezi az üres szobától.

Semmi válasz.

Jonesy kilép az irodájából, becsukja az ajtót, ellenőrzi a zárat. Az ajtaján levő faliújság sarkában egy üres, fehér lap van. Jonesy kihúzza belőle a rajzszöget, és megfordítja. A másik oldalán nyomtatott betűs üzenet: ÁTMENTEM A KÖZTUDATBA, EGYKOR JÖVÖK. Magabiztosan tűzi vissza a faliújságra, pedig legalább két hónap eltelik, amíg ismét belép ebbe a szobába, hogy lássa a naptárt, amely még mindig Szent Patrik napjánál van nyitva.

Vigyázz magadra, mondta Henry, de Jonesy nem gondol rá, hogy vigyázzon magára. A márciusi napfényre gondol. A szendvicsére gondol. Arra gondol, hogy megbámulja a lányokat a

cambridge-i oldalon: a szoknyák rövidek, a márciusi szelek pajkosak... Mindenfélére gondol, azonban gondolatai közül kimarad, hogy vigyázni kell Mr. Szürkével. És magára sem vigyáz.

Ez pedig hiba. Így változnak meg életek örökre.

1. RÉSZ

RÁK

A reszketés tart szilárdan. Tudhattam volna.
Ami elhullik, a mindig. Vár már a bukás.
Álomra ébredek, ébredésem lomha.
Megtanulom, hogy menjek, ahova menni kell.
THEODORE ROETHKE

ELSŐ FEJEZET

McCARTHY

1

Jonesy kis híján lelőtte a fickót, amikor az kilépett az erdőből. Hogy milyen közel járt hozzá? Még félkilónyi nyomás a Garand ravaszán, de lehet, hogy csak negyedkilónyi. Később, amikor belekáprázott a megvilágosodásba, ahogy az néha történik a rémült elmével, azt kívánta, bár lőtt volna, mielőtt meglátta a narancsszínű sapkát és a narancsszínű vadászmellényt. Nem lett volna kár Richard McCarthy halálából, sőt sokat segíthetett volna. McCarthy megölése mindnyájukat megmenthette volna.

2

Pete és Henry elment Gosselin boltjába, a legközelebbi bevásárlóhelyre, hogy beszerezzék a kenyeret, konzervet és a sört, az alapvető élelmiszereket. Még két napra elegendő készletük volt, de a rádió azt mondta, hogy havazás közeledik. Henry már elejtette a maga szarvasát, egy derekas méretű ünőt, és Jonesynak volt egy olyan érzése, hogy Pete-et sokkal jobban érdekli a sörutánpótlás, mint a zsákmány - Pete Moore-nak a vadászat hobbi, a sör vallás. Beaver valahol kint van, de Jonesy nem hallotta puskája dörrenését öt mérföldön belül, így sejtése szerint Beav ugyancsak várakozik.

Magasles volt egy vén juharfán, úgy hetvenméternyire a tábortól, ezen foglalt helyet Jonesy; a kávéját kortyolgatta, és egy Robert Parker-regényt olvasott, amikor hallotta, hogy jön valami, letette hát a termoszt és a könyvet. Más években izgalmában kiöntötte volna a kávéját, de ez alkalommal nem így történt. Ez alkalommal még maradt is néhány másodperce, hogy rácsavarja a termoszra az élénkvörös kupakot.

Csaknem huszonöt éve annak, hogy november első hetében följönnek ide négyen vadászni, ha az ember hozzászámítja azt az időt is, amikor Beav apja hozta a társaságot, de Jonesy mostanáig nem bajlódott ezzel a fára épített magaslessel. Egyikük sem, túlságosan korlátozta volna őket. Az idén azonban Jonesynak megfelelt. A többiek úgy vélték, tudják miért, azonban ez csak félig volt igaz.

2001 márciusának közepén Jonesyt Cambridge-ben elütötte egy autó, miközben keresztülvágott egy úton, nem messze a John Jay Főiskolától, ahol tanított. Betört a koponyája, eltört két bordája, összetört a csípője, amit teflon és fém egzotikus kevercsével hoztak helyre. Egy nyugdíjas történelemprofesszor ütötte el, aki - legalábbis ügyvédje szerint - kezdődő Alzheimer-kórban szenvedett, így sokkal inkább volt szánalomra, mint büntetésre méltó. Milyen gyakran előfordul, gondolta Jonesy, hogy amikor a por leülepszik, nincsen senki, akit vádolni lehetne. Ha mégis lenne, akkor is mi haszna? Úgyis azzal kell együtt élned, ami megmaradt, miközben azzal a ténnyel vigasz-

talhatod magad, amit az emberek naponta mondogatnak (amíg meg nem feledkeznek az egészről), hogy rosszabbul is járhattál volna.

Ez tényleg igaz. A feje kemény volt, a repedés begyógyult. Semmilyen emléke sem maradt arról az óráról, amely a Harvard Square közelében történt balesetet megelőzte, de szellemi képességeinek többi része nem csorbult. Bordái egy hónap alatt összeforrtak. A legrosszabb a csípője volt, de októberre letette a mankókat, és most már csak estefelé sántikál.

Pete, Henry és Beav úgy gondolta, hogy kizárólag a csípője miatt választotta a magaslest ahelyett, hogy a nyirkos, hideg fák között álldogálna, és csakugyan ez az egyik tényező, de nem az egyetlen. Igazából azért nem csatlakozott hozzájuk, mert egyre kevésbé érdekelte a szarvasok lelövöldözése. A többiek elborzadtak volna a hallatán. A fenébe, hiszen Jonesyt is elborzasztotta. De akkor is ez volt a helyzet, valami újdonság a létezésben, amire akkor döbbent csak rá, mikor november tizenegyedikén feljöttek ide, és ő kivette a Garandot a tokjából. Nem viszolygott a vadászat gondolatától, szó sincs róla, csupán nem vágyott rá. Egy márciusi napos délutánon meglegyintette a halál, és Jonesynak semmi kedve sem volt megidézni, még úgy se, ha ő osztja és nem neki osztják.

3

Meglepő módon még mindig szeretett táborozni, bizonyos értelemben jobban, mint bármikor, szerette az éjszakai beszélgetéseket könyvekről, politikáról, kölyökkori disznólkodásokról, terveikről. A harmincas éveikben jártak, még elég fiatalok voltak, hogy terveik lehessenek, rengeteg tervük, a régi kötelék pedig erős volt.

És a napok is jók voltak - az órák a magaslesen, amikor egyedül lehetett. Magával vitt egy hálózsákot, amelybe derékig belebújt, amikor fázni kezdett, egy könyvet meg egy walkmant. Az első nap után nem hallgatta többé, mivel rájött, hogy jobban tetszik neki az erdő zenéje: a szél susogása a fenyők között, a varjak károgása. Olvasott egy keveset, kávézott, megint olvasott, néha kimászott a hálózsákból (olyan vörös volt, mint egy stoplámpa), és a magasles pereméről vizelt egyet. Jonesynak nagy családja és számos munkatársa volt. Szeretett nyájban élni, élvezte a kapcsolatokat, amelyek a család különböző tagjaihoz és a kollégákhoz (na meg természetesen a diákokhoz, a diákok végtelen áradatához) fűzték. Csak idekint, idefönt jött rá, hogy a csönd iránti vonzalma még mindig létezik és még mindig erős. Mintha hosszú idő után ismét találkozott volna egy régi barátjával.

- Ember, biztos, hogy föl akarsz oda menni? - kérdezte előző nap reggel Henry. - Örülnék, ha velem jönnél. Ígérem, nem strapáljuk le túlságosan a lábadat.

- Hagyd békén - mondta Pete. - Szeret odafönt. Nem igaz, Jonesboy?

- Úgy valahogy - felelte, de nem akaródzott többet mondania - például, hogy *mennyire* szeret. Úgy érezte, egyes dolgokat nem biztonságos elmondani, még a legjobb barátainak sem. És ezt néha a legjobb barátok is tudják.

- Mondok neked valamit - szólalt meg Beav. Fölvett egy ceruzát és rágcsálni kezdte - ez volt a legrégibb, legkedvesebb trükkje, még az első osztályból. - Szeretek úgy visszajönni, hogy látlak odafönt, mint egy őrszemet a varjúfészekben, az egyik olyan kurva Hornblower-könyvben. Tudod, aki figyel.

- Vitorla, hahó! - felelte Jonesy, és mindnyájan nevettek, de Jonesy tudta, hogy Beav mire gondol. Érezte. Aki figyel. Végiggondolja a gondolatait, közben szemmel tartja a hajókat, vagy a cápákat, vagy miket. A csípője ismét fájt, a vacakjaival megtömött hátizsák nehéz volt, lassan, ügyetlenül kapaszkodott tőle a juharfa törzsére szögezett fokokon, de sebaj. Sőt jó volt így. A dolgok változnak, de csak a bolond hiszi, hogy mindig csak rosszabbra.

Ezt gondolta akkor.

4

Amikor meghallotta a hajladozó bokrok susogását és egy letört ág halk reccsenését - amit egy percig se tulajdonított másnak, mint a közeledő szarvasnak -, Jonesynak eszébe jutott, amit az apja mondott: *Nem teheted magadat szerencséssé*. Lindsay Jones, az élet egyik vesztese, kevés emlékezetes dolgot mondott, de ez közéjük tartozott, és itt van rá a bizonyíték: napokkal azután, hogy

elhatározta, végez a szarvasvadászattal, itt jön egy, méghozzá nagyobbacska - csaknem bizonyosan bika, még akkora is lehet, mint egy ember.

Az, hogy ember is lehet, meg sem fordult Jonesy fejében. Akadt egy jelentéktelen városka Rangelytől ötven mérföldre északra, a legközelebbi vadászok azonban két óra járásnyira voltak innen. A legközelebbi kövezett út, amely Gosselin boltjához vezetett (FINÁNCNEMLÁTTA SÖRELLÁTMÁNY, PIJA, LOTTÓ, VADÁSZJEGYEK), legkevesebb tizenhat mérföldnyire kezdődött.

Hát, gondolta, nem úgy fest, hogy betarthatom a fogadalmamat.

Nem, nem tartotta be a fogadalmát. Lehet, hogy jövő novemberben egy Nikonnal lesz itt a Garand helyett, de ez még nem a következő év, és a puska kéznél van. Nem óhajtotta az ajándék szarvas fogát nézni.

Jonesy visszacsavarta a vörös kupakot a kávés termoszra, és félretette. Azután letolta a hálózsákot az alsótestéről, mint egy nagy, steppelt zoknit (közben elfintorodott csípője merevségétől), és megragadta a fegyverét. Nem kellett lövedéket csúsztatnia a töltényűrbe; a régi szokások nehezen halnak el, és a fegyver azonnal tűzkész volt, amikor a biztosítókart elfordította. A régi, vad izgalom eltűnt, de azért maradt belőle valamennyi. Az érverése felgyorsult, aminek örült. Amióta felébredt a baleset után, minden ehhez hasonló reakciót megbecsült - mintha megkettőződött volna, egy Jonesy azelőttről, hogy kivasalták az utcán, és az az óvatosabb, idősebb fickó, aki a Massachusetts Kórházban tért magához... ha azt a lomha, agyongyógyszerezett tudatot ébrenlétnek lehet nevezni. *Néha egy hangot hallott - valakiét, akit nem ismert, semmiképpen nem a saját hangja volt -, amint kiabálja: Kérem, nem bírom, nem bírom tovább, adjanak egy injekciót, hol van Marcy, Marcyt akarom*! Úgy gondolt rá, mint a halál hangjára - a halál mellétalált az utcán, és eljött a kórházba, hogy befejezze a munkáját, a halál embernek álcázta magát (de az is lehet, hogy asszonynak, ezt nehéz volt megmondani), akinek valamije fáj, valakinek, aki Marcyt mond, de Jonesyt gondol.

A gondolat elszállt - előbb-utóbb elszállt minden kórházi fura gondolat -, de valami üledék visszamaradt. Ez az üledék az óvatosság. Nem emlékezett Henry hívására, sem a figyelmeztetésre, hogy vigyázzon magára (Henry pedig nem emlékeztette), de Jonesy azóta *vigyázott magára*. Óvatos volt... Mert a halál kint ólálkodhat, és néha talán a nevedet mondja...

De ami volt, elmúlt. Túlélte a halál érintését, és itt ma délelőtt semmi sem fog meghalni, csupán egy szarvas (remélhetőleg bika), amely a rossz irányba ballag.

A levélzizegés-ágropogás délnyugat felől közeledett, ami azt jelenti, hogy nem a fatörzs mellett kell ellőnie - ami jó -, és a szél ellen van. Ez még jobb. A juharfa lombja nagyrészt lehullott, és Jonesynak jó, ha nem is tökéletes kilátása volt az összefonódó ágak között. Fölemelte a Garandot, a tusát a vállgödrébe szorította, és fölkészült, hogy lőjön magának egy kis témát az esti beszélgetéshez.

McCarthyt csak az mentette meg - legalábbis ideiglenesen -, hogy Jonesy kiábrándult a vadászatból. Hogy kis híján lelőtte McCarthyt, azt az a jelenség okozta, amit apja barátja, George Kilroy „szemláznak” nevezett. A „szemláz”, fejtegette Kilroy, a lámpaláz egyik formája, és valószínűleg a második leggyakoribb oka a vadászbaleseteknek. - De az első a pia - mondta George Kilroy... és Jonesy apjához hasonlóan ő is bennfentes volt a témában. - Az első mindig a pia.

Kilroy azt mondta, hogy a szemláz áldozatai mindig megdöbbennek, amikor fölfedezik, hogy egy kerítésoszlopot, egy elhaladó autót, egy csűr szélesebb oldalát vagy saját vadásztársukat lőtték meg (számos esetben a társ a feleség, egy rokon vagy egy gyerek). - De hát *láttam*! - tiltakoznak, és Kilroy szerint a többséget nyugodtan alá lehetne vetni hazugságvizsgálatnak. Csakugyan látták a szarvast, a medvét, vagy a farkast, vagy a siketfajdot, amint cikcakkban fut a magas, őszi fűben. *Tényleg* látták.

Kilroy szerint arról van szó, hogy ezek a vadászok félnek a lövéstől, és mindenképpen szeretnének túlesni rajta. Ez a késztetés olyan erős lehet, hogy az agy rábeszélésére a szem azt látja, amit nem lát, csak legyen már vége a feszültségnek. Ez a szemláz. És noha Jonesy tudta, hogy nem különösebben izgatott - az ujjai meg se rezzentek, amikor fölcsavarta a termoszra a piros kupakot -, később elismerte magában, hogy igen, áldozatul eshetett ennek a betegségnek.

Egy pillanatig tisztán látta a bikát az összefonódó ágak alagútján át, olyan tisztán, mint korábbi tizenhat szarvasa (hat bika és tíz ünő) bármelyikét, amelyeket az évek során itt ejtett el, a Lyuk környékén. Látta barna fejét, egyik szemét, amely csaknem olyan sötét volt, mint az ékszertokok fekete bársonya, még az agancsból is egy darabot.

Lőj!, kiáltotta énjének egy része - a baleset előtti Jonesy, az ép Jonesy. Az utolsó hónapban gyakran beszélt, amióta Jonesy közeledett a „teljes felépülésnek” minősített, mitikus állapothoz - azok a vidám emberek adták neki ezt a nevet, akiket még sose ütött el semmi -, de még sohasem beszélt ilyen hangosan. Ez parancs volt, csaknem kiáltás.

Ujja megfeszült a ravaszon. A nyomás utolsó fél kilóját (de az is lehet, hogy már csak negyedkilónyi hiányzott, esetleg néhány deka) sohasem fejtette ki, de mégiscsak megfeszült. A hang, amely megállította, a második Jonesyé volt, azé, amelyik a kórházban ébredt, kábultan, zavarodottan, fájó testtel, immár semmiben sem volt biztos, kivéve, hogy valaki le akar állítani valamit, nem bírja tovább - legalábbis injekció nélkül -, és Marcyt keresi.

Ne, még ne! Várj, figyelj!, ezt az új, óvatos Jonesy mondta, és erre a hangra hallgatott. Megdermedt, áthelyezte testsúlyát egészséges jobb lábára, fölemelte puskáját, a cső harmincöt fokos szögben mutatott lefelé a fény összefonódott alagútjába.

Az első hópelyhek ekkor kezdtek pilinckázni a fehér égből, és ekkor Jonesy élénknarancs, függőleges sávot vett észre a szarvas feje alatt, mintha ezt a hó idézte volna fel. Egy pillanatra megszűnt az érzékelés, zagyva kavargássá, palettán keveredő festékfoltokká esett szét, amit a puskacső fölött látott. Többé nem volt sem szarvas, sem ember, még fák sem voltak, csak a fekete, barna és narancsszín meglepő, összefüggéstelen egyvelege.

Azután még több narancsszínt látott, és egy formát, aminek volt értelme: egy sapka volt, az a fajta, amelyiknek az oldalát le lehet hajtani fülvédőnek. A más államból valók negyvennégy dollárért vásárolhattak ilyet L. L. Beannél, és mindegyikben volt egy apró címke, amely szerint A UNION LABOR BÜSZKE RÁ, HOGY AZ USA-BAN KÉSZÍTETTE. De megvehette az ember Gosselinnél is, hét dollárért. Ezekben persze MADE IN BANGLADESH volt a címkén.

A sapka mindent megfelelő távlatba helyezett: a szarvas fejének nézett barna folt az ember gyapjúkabátjának eleje, a szarvas szemének fekete ékszertokbársonya egy gomb, az agancsok pedig csupán ágak, méghozzá annak a fának az ágai, amelyen ő áll. Oktalan dolog (Jonesy nem bírta rávenni magát, hogy *őrültségnek* nevezze) ettől az embertől, hogy barna kabátot hord az erdőben, de Jonesy még így sem értette, hogyan eshetett ilyen borzalmas következménnyel fenyegető tévedésbe. Mert az az ember narancsszín sapkát is viselt, nemde? És rikító narancsszínű vadászmellény is volt az oktalan barna kabáton. Ez az ember...

...negyedkilónyi ujjnyomásra járt a haláltól. Talán még annyira se.

Ez a zsigereibe taposott, és egyszerűen kiütötte a saját testéből. Egy sohasem felejthető, szörnyű, vakító pillanatig nem volt sem az Egyes Számú Jonesy, a baleset előtti magabiztos Jonesy, sem a Kettes Számú Jonesy, a sokkal tétovább túlélő, aki oly sok időt tölt a testi kényelmetlenség és a szellemi zavarodottság fárasztó állapotában. Ebben a pillanatban egy másik Jonesy volt, egy láthatatlan szellem nézett le a fegyveresre, aki egy fára erősített magaslesen állt. A fegyveres rövidre nyírt haja máris szürkül, beesett arcába ráncok vésődnek a száj körül, az álla borostás. Ez a fegyveres kis híján használta a fegyverét. A hó táncolni kezdett a feje körül, megvilágította betűretlenül lógó, barna flanelingét. Csaknem lelőtt egy embert, aki narancsszínű sapkát és mellényt visel, éppolyat, amilyet ő is fölvett volna, ha hallgat Beaverre és vele megy, ahelyett hogy fölkapaszkodik erre a fára.

Egy puffanással visszazöttyent önmagába, úgy, ahogy akkor huppan vissza valaki az ülésbe, amikor hepehupás úton robog az autó. Rémülten döbbent rá, hogy még mindig követi a férfi mozgását a Garanddal, mintha az agyában egy makacs aligátor visszautasította volna a feltételezést, hogy az a barna kabátos ember ott nem zsákmány. Sőt, ami ennél is rosszabb, nem lazította meg ujját a ravaszon. Egy-két rémületes másodpercig azt hitte, tényleg lőni fog, feltartóztathatatlanul elfogyasztja az utolsó néhány grammot, amely elválasztja élete legnagyobb tévedésétől. Később elfogadta, hogy legalább ez érzékcsalódás volt, mint mikor az ember azt hiszi, tolat, holott csak egy lassan gördülő autót pillantott meg a szeme sarkából.

Nem, ő egyszerűen ledermedt, ami már önmagában elég rossz, pokoli rossz. *Jonesy, túl sokat gondolkodsz*, szerette mondogatni Pete, amikor rajtakapta, hogy a levegőbe bámul, már nem követi a társalgás menetét, és alighanem azt akarta üzenni, *Jonesy, túl sokat képzelődsz*, és ez nagy valószínűséggel igaz is. Biztos, hogy túl sokat képzelődött, ahogy itt állt a fa derekánál az évad első havazásában, a haja csomókban ágaskodik, az ujja a Garand elsütőbillentyűjére fagyott - még nem feszült meg, ahogy egy pillanatig tartott tőle, de nem is lazult el, pedig az ember már csaknem alatta

járt, a Garand célgömbje a narancsszínű sapka tetejét fogta be, annak az embernek az élete egy láthatatlan dróton függött a Garand csöve és a sapka között, az az ember talán éppen azon gondolkodik, hogy eladja az autóját, vagy megcsalja a feleségét, esetleg vesz a legidősebb lányának egy pónit (később minden oka megvolt azt hinni, hogy McCarthy semmi ilyesmire nem gondolt, de ez természetesen nem ekkor volt, nem a fán, amikor a mutatóujja dermedten görbült puskájának ravaszára), nem tudván, mint Jonesy sem tudhatta, ahogy állt egy cambridge-i járdán, hóna alatt az aktatáskájával és a bostoni *Phoenix*-szel, hogy halál jár a kertek alatt, sőt talán maga A Halál, egy siető alak, amely mintha egy korai Ingmar Bergman-filmből szabadult volna ide, és valamilyen eszközt rejteget a köntöse alatt. Talán ollót. Vagy egy szikét.

A legrosszabb az lett volna, ha az ember nem hal meg, vagy legalábbis nem azonnal. Eldől, és ott fekszik üvöltve, ahogy Jonesy nyöszörgött az utcán. Nem emlékezett, de természetesen nyöszörgött; elmesélték, és semmi oka nem volt rá, hogy ne higgye el. És mi van, ha az az ember a barna kabátjában és a narancsszín kiegészítőivel Marcyért kezd jajveszékelni? Biztosan nem tenné - nem *valószínű* -, de Jonesy elméjében úgy *jelenhet meg*, mintha Marcyt kiáltana. Ha ez szemláz - ha a férfi barna kabátjában a szarvas fejét látta -, akkor ennek lehet hallásbeli megfelelője is. Hallani egy ember jajveszékelését, és tudni, hogy mi vagyunk az oka - édes Istenem, csak ezt ne! És az ujja mégsem lazult el a ravaszon.

Bénultságát egyszerű, ugyanakkor váratlan dolog törte meg: tízlépésnyire Jonesy fájától, a barna kabátos ember elesett. Jonesy hallotta a meghökkent jajdulást - *aúú!*, valahogy így hallatszott -, és az ujja önkéntelenül elengedte a ravaszt.

Az ember négykézláb állt, barna kesztyűs ujjait (barna kesztyű, újabb hiba, gondolta Jonesy, a fickó úgy is jöhetett volna, hogy a hátára egy IDE LŐJ feliratot ragaszt) széttárta a földön, amely máris fehéredett. Ahogy föltápászkodott, rémülten zsémbelni kezdett. Jonesy először nem jött rá, hogy sír is.

- Istenem, Istenem! - mondta tápászkodás közben. Úgy imbolygott, mint aki ivott. Jonesy tudta, hogy a férfiak az erdőkben, egy hétig vagy egy hétvége idejéig távol a családjuktól, változatos vétkecskéket követnek el, amelyek között a délelőtt tíz órakor kezdődő iszogatás a leggyakoribb. De Jonesy szerint ez a fickó nem ivott. Nem volt alapja a gondolatnak: csak sejtette.

- Ó, Istenem, ó, Istenem. - Ismét elindult: - Hó. Most még havazik is. Kérlek, Istenem. Ó, Istenem most még a hó is, ó, Istenem.

Első néhány lépése ingatag és bizonytalan volt: Jonesy éppen el akarta dönteni, hogy helytelen volt a sejtése, a hapsi mégis betintázott, de azután a fickó léptei kissé egyenletesebbé váltak. A jobb arcát vakargatta.

Éppen a magasles alatt járt, egy pillanatra egyáltalán nem ember volt, csupán a narancsszín sapka köre, amely mindkét oldalon barna vállá szélesedett. Fölhallatszott a hangja, a nyálkás-könnyes istenkedés, alkalmilag egy-egy *Teremtőm*-mel vagy *Hát nem eleredt a hó*-val tűzdelve.

Jonesy csak állt, figyelte, ahogy a fickó először eltűnik a magasles alatt, azután kibukkan a másik oldalon. Észre se vette, mikor perdült meg a sarkán, hogy szemmel tarthassa a tovabotorkáló férfit, mint ahogy azt sem, hogy a puskát leeresztette az oldala mellé, még meg is állítva a mozdulatot addig, amíg a helyére tolta a biztosítókart.

Nem kiáltott utána, úgy vélte, tudja is, miért: egyszerű bűntudatból. Attól félt, hogy az ember fölnéz rá, és meglátja az igazságot Jonesy szemében - még a könnyeken és az egyre sűrűsödő havazáson át is meglátja, hogy Jonesy föntről puskát szegez rá, hogy Jonesy kis híján lelőtte őt.

Húszlépésnyire a fától az ember megállt, és csak állt, kesztyűs kezét a homlokához emelve, eltakarva szemét a havazás elől. Jonesy rájött, hogy észrevette a Lyukat. Valószínűleg arra is rájött, hogy valódi ösvényre ért. Abbamaradt az óistenemezés, teremtőmözés, a fickó futni kezdett a generátor hangja felé, közben kilengett jobbra-balra, mint aki egy hullámzó hajó fedélzetén egyensúlyoz. Jonesy hallotta, hogy zihál, miközben a jókora faház felé lohol, amelynek kéményéből lusta füstgomolyok emelkedtek ki, és csaknem azonnal el is halványodtak a hóesésben.

Jonesy lefelé indult a juharfa törzsére szögezett léceken, puskáját a vállára akasztva (nem jutott eszébe, hogy az ember veszélyt jelentene, akkor még nem; egyszerűen nem akarta otthagyni a havazásban a finom Garandot). Csípője merev volt, és mire leért a fa tövébe, az ember, akit hajszál híján lelőtt, már majdnem elérte a ház ajtaját... amely természetesen nem volt bezárva. Senki sem zárta, az nem szokás idefönt.

5

Három méterre a gránitsziklától, amely a Lyuk elülső verandájaként szolgált, a barna kabátos, narancsszín sapkás ember ismét felbukott. Leesett a sapkája, feltárva gyérülő, barna hajának izzadt csutakját. Egy pillanatig lehajtott fejjel térdelt. Jonesy hallotta szapora, rekedt lihegését.

A férfi fölvette a sapkáját, és amikor a fejére illesztette, akkor kiáltott rá Jonesy.

Az ember föltápászkodott, és imbolyogva megfordult. Jonesy azt látta meg elsőnek, hogy nagyon hosszú az arca - mondhatni, olyan, akit „lóképűnek" neveznek. Azután ahogy közelebb ért (kicsit húzta a lábát, de korántsem sántikált, és ez jó, mert rohamosan kezdett csúszóssá válni a föld), rájött, hogy a fickó fizimiskája egyáltalán nem különlegesen hosszú, csak nagyon rémült és halottsápadt. Azon az orcáján, amelyet vakargatott, szinte lángolt a vörös folt. A közeledő Jonesy láttán nagy és azonnali megkönnyebbülés öntötte el. Jonesy majdhogynem elnevette magát, ha eszébe jutott, hogy a magaslesen azon aggódott, hátha a pofa olvasni fog a szeméből. Ez az ember nem olvasott mások arcából, és láthatóan nem érdekelte, honnan bukkant elő Jonesy, vagy hogy mit csinált. Úgy festett, mint aki legszívesebben átkarolná, hogy elárassza nyálas csókjaival.

- Hála Istennek! - kiáltotta. Egyik karját kinyújtotta Jonesy felé, és botorkálva megindult az új hó vékony takaróján. - Az áldóját, hála Istennek, eltévedtem, tegnap óta kódorgok az erdőben, már azt gondoltam, hogy itt fogok meghalni. Én... én...

Megcsúszott, Jonesy kapta el a karját. Nagydarab ember volt, magasabb a száznyolcvanöt centis Jonesynál, széltében is meghaladta. Jonesyra mégis valahogy súlytalan benyomást tett, mintha addig vájta volna a félelem, amíg olyan könnyű lett, mint a pitypang bóbitája.

- Nyugi, haver - mondta. - Nyugi, most már rendben vagy, semmi baj. Mit szólnál, ha bemennénk megmelegedni?

Mintha a *meleg* lenne a kulcs, a férfi vacogni kezdett. - Hát p-p-persze. - Mosolyogni igyekezett, de nem sok sikerrel. Jonesyt ismét megdöbbentette rendkívüli sápadtsága. Ma reggel hideg volt, legjobb esetben mínusz öt fok, de a fickó bőre szürke volt, akár a hamu vagy az ólom. A vörös foltot leszámítva, a szeme alatti barna patkók jelentették az egyetlen színt az arcán.

Jonesy átkarolta a férfi vállát, és hirtelen abszurd, teljesen hülye gyengédség fogta el a vadidegen iránt, amelynek erejéhez csak felső tagozatos imádottja, az ujjatlan fehér blúzt és térdig érő farmerszoknyát viselő Mary Jo Martineau iránti lángolás volt fogható. Most már teljesen biztos volt benne, hogy a férfi nem ivott - a félelem (és talán a kimerültség) okozza az imbolygását. Ennek ellenére *volt* valami szaga a leheletének, olyan banánszerű. Arra az éterre emlékeztette, amelyet első kocsijának, egy Vietnam-kori Fordnak a karburátorába spriccelt, hogy hideg reggeleken beinduljon.

- Bejössz, rendben?

- Igen. H-hideg van. Hála Istennek, hogy jöttél. Ez itt...

- Az én házam-e? Nem, egy barátomé. - Kinyitotta a fényezett tölgyfa ajtót, és átsegítette az embert a küszöbön. Annak elakadt a lélegzete, ahogy megérezte a meleg levegőt, az arca vörösödni kezdett. Jonesy megkönnyebbülve látta, hogy még van benne vér.

6

A Lyuk erdőmélyi szabvány szerint nagynak számított. A belépő tágas, földszinti szobába jutott - ez volt a konyha, az ebédlő és a nappali -, de mögötte volt még két hálófülke, és fönt, a zsindelyes tető alatt egy harmadik. A nagy szobát betöltötte a fenyőfa illata és érett, puha ragyogása. A padlón navaho szőnyeg, a falon micmac szőttes, amelyen vitéz pálcikaemberkék vettek körül egy hatalmas medvét. Az ebédlőt a sima tölgyasztal jelezte, amely akkora volt, hogy nyolcan is elfértek körülötte. A konyhát egy fafűtéses tűzhely jelentette, míg a nappalit kandallóval fűtötték; amikor mindkettő be volt gyújtva, álmosító hőség keletkezett akkor is, ha kint a hideg meghaladta a mínusz nyolc fokot. Az egész nyugati fal üvegből volt, innen a hosszú, meredek völgyre lehetett látni, amely nyugat felé lejtett. A hetvenes években ezen az oldalon nagy tűzvész tombolt, a halott fák feketén és kicsavarodva álltak a vastagodó hótakaróban. Jonesy, Pete, Henry és Beav ezt a lejtőt Szurdoknak hívták, mert Beav apja és az *ő* barátai így nevezték el.

- Ó, Istenem, hála Istennek, és neked is köszönöm - hálálkodott a narancsszínű sapkás ember Jonesynak, és amikor ő elvigyorodott a nagy köszönömözésen, az idegen élesen fölnevetett, mintha azt mondaná, igen, ő is tudja, fura dolog, de nem tehet róla. Mélyeket lélegzett, néhány pillanatig egy légzőgyakorlatokat végző gurura emlékeztetett valamelyik kábeltévés műsorban. Minden kilégzésnél beszélt.

- Istenem, éjjel már azt hittem, hogy végem... olyan hideg volt... és emlékszem a nyirkos levegőre... emlékszem, arra gondoltam, öregem, a mindenit, mi lesz ha még a hó is megérkezik... köhögni kezdtem, és nem tudtam abbahagyni... valami jött, és azt gondoltam, abba kéne hagynom a köhögést, hátha medve vagy ilyesmi, én meg... tudod... provokálom, vagy ilyesmi... csak éppen nem tudtam abbahagyni, az meg... tudod... továbbment a maga útján...

- Medvét láttál az éjjel? - kérdezte Jonesy egyszerre megbabonázva és riadtan. Hallotta, hogy vannak medvék idefönt - az Öreg Gosselin és söröshordó haverjai a boltban szerettek medvetörténeteket mesélgetni, különösen a más államokból érkezetteknek -, de akkor is borzasztó gondolat, hogy itt ez az eltévedt, magányos ember, akit medve fenyegetett az éjjel. Mintha csak egy tengerész mesélne a tengeri szörnyről.

- Nem tudom, az volt-e - felelte a férfi, és váratlan, érthetetlenül fondorlatos pillantást vetett Jonesyra, akinek ez nem tetszett. - Nem tudom biztosan, mert akkor már nem villámlott.

- Még villámlott is? Ember! - Ha a másik nem lett volna ilyen nyilvánvalóan összetörve, akkor Janesy elgondolkodik, hogy nem sántít-e a történet. Az igazat megvallva, kicsit így is szöget ütött a fejébe.

- Gondolom, szárazvillám volt - felelte a férfi. Jonesy szinte látta, amint gondolatban elintézi egy vállrándítással. Megvakarta az arcán levő vörös foltot, amely fagyási sérülés lehetett. - Nézd, tél van, ez azt jelenti, hogy viharok jönnek.

- És te láttad ezt? Múlt éjjel?

- Azt hiszem. - Újabb lapos pillantást vetett rá, de Jonesy ez alkalommal nem látott benne ravaszságot, és úgy vélte, az előbb is tévedett. Csak a kimerültség volt az. - Minden összekeveredik a fejemben... a gyomrom azóta fáj, hogy eltévedtem... gyerekkorom óta mindig fáj, ha megijedek...

Hát olyan is, mint egy gyerek, gondolta Jonesy, ahogy tökéletes fesztelenséggel bámészkodik. Jonesy a kandalló előtti díványhoz vezette, a fickó pedig hagyta, hogy vezessék. *Megijedek. Azt mondja megijedek, ahelyett, hogy félek. Mint egy gyerek. Egy kisgyerek.*

- Add ide a kabátod! - mondta. A hapsi először kigombolta a gombokat, azután az alattuk levő cipzárért nyúlt. Jonesy ismét azon rágódott, hogyan nézhette szarvasnak, az isten szerelmére, rögtön szarvasbikának - hogy tévesztette össze az egyik gombot egy szarvas szemével, és milyen átkozottul közel volt hozzá, hogy golyót eresszen bele!

A félig lehúzott cipzár elakadt, a kis aranyszín kocsi bekapta a szövetet. Az ember úgy nézte - inkább bámulta -, mintha még sohasem látott volna ilyet. Amikor Jonesy a cipzár után nyúlt, ő csak lógatta a kezét, ahogy az első osztályos kisdiák hagyja, hogy a tanító néni megigazítsa a fordítva felhúzott kalucsnit vagy a fonákjáról felvett kabátot.

Jonesy elindította a kis arany kocsit, és lehúzta a kabát aljáig. Az üvegfalon túl eltűnt a Szurdok, noha a fák kifacsarodott feketeségét még lehetett látni. Csaknem huszonöt éve jártak ide vadászni, csaknem huszonöt éve egy esztendőt sem hagytak ki, és ennyi idő alatt egyetlenegyszer sem értek meg néhány hózápornál komolyabb csapadékot. Úgy tűnt, minden megváltozik, bár ki tudja? Manapság azok a hapsik a rádióban és a tévében, ha tíz centi friss porhavat látnak, máris jégkorszakról huhognak.

A fickó csak állt egy pillanatig nyitott kabátjában, a hó leolvadt a bakancsáról a vikszelt fapadlóra, tátott szájjal bámulta a gerendákat, igen, úgy festett, mint egy nagydarab hatéves - vagy mint Duddits. Az ember szinte várta, hogy csíptetővel odaerősített egyujjas kesztyűk fityegjenek a kabátujjakról. Félreismerhetetlenül gyerekes mozdulattal rázta le magáról a kabátot, amikor a cipzár már lent volt, egyszerűen begörbítette a vállát, és hagyta, hogy a kabát lehulljon. Ha nincs ott Jonesy, hogy elkapja, akkor a padlóra esik, hogy felszívja a hólé szélesedő tócsáját.

- Mi az? - kérdezte.

Jonesynak egy pillanatig fogalma sem volt róla, hogy miről beszél az idegen, majd a pillantását követve a mestergerendáról lógó szövedékre esett a tekintete. Tarka volt - piros és zöld, itt-ott egy kanárisárga szál -, és úgy nézett ki, mint egy pókháló.

- Alomcsapda - mondta. - Indián varázseszköz. Távol tartja a lidércnyomást.

- A tiéd?

Jonesy nem tudta, hogy a házra gondol-e (talán korábban nem hallotta, amit mondott), vagy csak az álomcsapdára, de mindkét esetben ugyanaz a válasz. - Nem, a barátomé. Minden évben feljövünk ide vadászni.

- Hányan vagytok? - Az ember vacogott, a karjait keresztbe fonta a mellén, tenyerével megmarkolta a könyökét, miközben Jonesyt figyelte, aki fölakasztotta az ajtó melletti fogasra a kabátját.

- Négyen. Beaver - övé a ház - most is vadászik. Nem tudom, hogy a hó visszahozza-e vagy sem. Valószínűleg igen. Pete és Henry lementek a boltba.

- Gosselinhoz? Oda?

- Aha. Gyere ide, és ülj le a díványra.

Odavezette a nevetségesen hosszú, részekből álló díványhoz. Az ilyen bútorok több évtizede kimentek a divatból, de nem volt túl büdös, és nem tenyésztek benne bogarak. A Lyukban nemigen adtak stílusra és divatra.

- Most maradj itt - mondta, és otthagyta a férfit, aki reszketve ücsörgött, és a térdei közé szorította a kezét. A nadrágja olyan szafaládészerű volt, mintha jégeralsót viselne alatta, ennek ellenére remegett és borzongott. Viszont a meleg valóságos színáradatot varázsolt rá; már nem hullára emlékeztetett, hanem inkább súlyos diftériás esetre.

Pete és Henry a két lenti hálószoba közül a nagyobbat osztotta meg. Jonesy bedugta a fejét, kinyitotta az ajtó mellett a bal oldalon álló cédrusszekrényt, és kivette a fiókból a két összehajtogatott, tűzött takaró egyikét. Miközben ismét keresztülment a nappalin a díványon didergő emberhez, rájött, hogy nem tette föl a legalapvetőbb kérdést, amelyet még az a hatéves gyerek is föltenne, aki nem képes lehúzni a cipzárját.

Ráterítette a takarót a túlméretezett tábori díványon vacogó férfira, és megkérdezte: - Hogy hívnak? - Rájött, hogy majdnem tudja a választ. McCoy? McCann?

A férfi, akit Jonesy kis híján lelőtt, fölnézett, és nyaka köré tekerte a takarót. A szeme alatti barna félholdak bíborrá színeződtek.

- McCarthy - mondta. - Richard McCarthy. - Kesztyűtlen keze, amely félénk állatként óvakodott elő a takaró alól, meglepően pufók és fehér volt. - És téged?

- Gary Jones - felelte Jonesy, és parolázott, azzal a kezével, amely kis híján meghúzta a ravaszt. - De inkább Jonesynak szólítanak.

- Köszönöm, Jonesy - McCarthy ünnepélyesen nézett rá. - Azt hiszem, megmentetted az életemet.

- Ó, én nem hinném, hogy olyan komoly lett volna a helyzet - felelte Jonesy. Ismét a vörös foltot nézte. Fagyás, csupán egy apró pötty. Fagyás, annak kell lennie.

MÁSODIK FEJEZET

BEAV

1

- Ugye tudod, hogy senkit sem tudok fölhívni? - mondta Jonesy. - A telefonvonalak még a közelbe sem értek. Van egy generátorunk, onnan nyerjük az áramot, de ez minden.

McCarthy, aki csak a fejét dugta ki a takaró alól, bólintott. - Hallottam a generátort, de hát tudod, hogy van az, ha az ember eltéved - furcsák a zajok. Néha úgy hallatszanak, mintha balról jönnének, máskor jobbról érkeznek, ismét máskor megesküdnél, hogy hátulról hallod, és jobb, ha megfordulsz.

Jonesy bólintott, noha igazából nem tudta, hogy van ez. Hacsak nem számítja a balesetet követő hetet, amikor a kábítószerek és a kín ködében kóválygott, még sohasem tévedt el.

- Igyekszem kitalálni, mi lenne a leghelyesebb - mondta. - Azt hiszem, ha Pete és Henry visszajön, akkor leviszünk. Hányan vagytok a csapatodban?

McCarthynak ezen gondolkodnia kellett, ami, hozzászámítva az imbolygó járást, megerősítette Jonesy gyanúját, hogy McCarthy sokkos állapotban van. Elgondolkozott, hogy elég-e ehhez egyetlen, a szabadban töltött éjszaka; elgondolkozott, hogy vele ugyanez történne-e.

- Négy - mondta McCarthy, egyperces gondolkodás után. - Akárcsak ti. Kettesével vadásztunk. Én egy barátommal, Steve Otisszal. Ő is ügyvéd, mint én, odalent Skowheganben. Tudod, mindnyájan odavalósiak vagyunk, és ez a hét... nagy dolog volt számunkra.

Jonesy mosolyogva bólintott. - Igen. Akárcsak nekünk.

- Na szóval, azt hiszem, egyszerűen eltévedtem. - A fejét csóválta. - Nem is tudom, jobbról hallottam Steve-et, néha láttam is a mellényét a fák között, azután... nem is tudom. Azt hiszem, mindenféléről gondolkodtam - az erdő igazán nagyszerű hely, ha az ember gondolkodni akar -, azután egyedül voltam. Azt hiszem, igyekeztem visszatalálni, de azután besötétedett... - Ismét a fejét csóválta. - Minden összekeveredett a fejemben, de igen - négyen voltunk, azt hiszem, ez az egy dolog, amiben biztos vagyok. Én, Steve, Nat Roper, meg Nat húga, Becky.

- Bizonyára borzasztóan aggódnak.

McCarthy először meglepettnek, azután nyugtalannak tűnt. Ez mostanáig láthatóan eszébe sem jutott. - Ja, biztosan. Hát persze. A teremtésit, a mindenit.

Jonesy visszafojtotta a mosolyát. McCarthy éppen úgy beszélt, mint a Fargo című film valamelyik szereplője.

- Így hát legjobb, ha elviszünk. Ha ez...

- Nem szeretném, ha zavartatnátok...

- Elviszünk. Ha tudunk. Ez az idő kicsit gyorsan érkezett.

- Az biztos - mondta keserűen McCarthy. - Az ember azt hinné, hogy javul a helyzet a rohadt műholdaktól, doppler radaroktól és az Isten tudja, még mitől. Ennyit a tiszta és az évszaknak megfelelő időről, mi?

Jonesy bizonyos zavarral figyelte a takaró alatt kuporgó embert, akiből csak kivörösödött arca és gyérülő hajának barna csutakja látszott. Az előrejelzések, amelyeket ő hallott - ő, Pete, Henry és Beav -, az utóbbi két napban tele voltak a havazás ígéretével. Némelyik meteorológus kertelt, mondván, hogy a hó esővé válhat, de a Castle Rock-i rádióállomás bemondója ma reggel (idefönt a WCAS az egyetlen adó, amelyet fogni lehetett, de még azt is csak halkan, tele statikai zavarokkal) gyorsan mozgó albertai áramlatot emlegetett tizenöt-huszonöt centis csapadékkal, amit esetleg északkeleti hidegfront követ, amennyiben a hőmérséklet alacsony marad, és az alacsony nyomású légörvény nem megy ki a tengerre. Jonesy nem tudta, hogy McCarthy hol hallott előrejelzést, de az biztos, hogy nem a WCAS adón. A legvalószínűbb, hogy a fickó kicsit megkeveredett, amire minden oka megvan.

- Csinálok egy levest. Mit szólsz hozzá, McCarthy?

A férfi hálásan elmosolyodott. - Az igazán jó lenne - felelte. - A gyomrom már éjjel is fájt, reggel pedig borzalmas volt, de most jobban érzem magam.

- A stressz miatt - jegyezte meg Jonesy - Én a belem is kihánytam volna. Valószínűleg még a nadrágom is csőre töltöttem volna.

- Én nem hánytam - mondta McCarty. - Ebben biztos vagyok. De... - Ismét megrázta a fejét, mintha ez ideges modorosság lenne nála. - Nem tudom. A dolgok úgy összekeveredtek, mintha egy lidércnyomást éltem volna végig.

- A lidércnyomásnak vége - mondta Jonesy. Némileg hülyének érezte magát, hogy ilyesmit mond - kicsit nagynénisen hangzott -, de az világos, hogy a fickónak szüksége van bátorításra.

- Jó - mondta McCarthy. - Köszönöm. És kérnék egy kis levest.

- Van paradicsom, csirke és talán egy doboz marhahúsleves. Mire lenne gusztusod?

- Csirkére - felelte McCarthy. - Az anyám mindig azt mondta, hogy tyúkleves kell, ha nem vagy a legjobb formában.

Ezt mondván elvigyorodott, és Jonesy igyekezett leplezni a döbbenetét. McCarthy fogai fehérek és egyenletesek voltak, korához képest – negyvenöt körül járhatott -, annyira egyenletesek, hogy korona lehetett rajtuk, de legalább négy hiányzott - fönt a szemfogak (amiket Jonesy apja „vámpírfogaknak” hívott), kettő pedig elöl, lent, amelyekről Jonesy nem tudta, hogy hívják őket, de egy dologban biztos volt: McCarthy nem is sejti, hogy foghíjas. Aki tudja, hogy hiány van a fogsorában, az sohasem mutogatja ilyen fesztelenül, még ilyen körülmények között sem. Legalábbis

Jonesynak ez volt a véleménye. Émelyítő kis borzongás futott át a zsigerein, telefon a sehonnanból. A konyha felé fordult, mielőtt McCarthy megláthatta volna az arcát, és azon töprengett, mi lehet a baj. Nem kellene *megkérdezni*?

- Egy csirkeleves rendel. Mit szólnál még egy grillezett sajthoz is?

- Ha nem jelent gondot. És szólíts Richardnak, jó? Vagy még jobb a Rick. Amikor egy ember megmenti az életemet, akkor szívesebben veszem, ha minél előbb keresztnéven szólítjuk egymást.

- Hát persze, legyen Rick. - *Jobban teszed, ha megcsináltatod a fogaidat, mielőtt tárgyalásra mész, Rick.*

Nagyon erősen érezte, hogy itt valami nincs rendjén. Csupán úgy bekattant, mint mikor majdnem kitalálta McCarthy nevét. Messze járt attól, hogy azt kívánja, bárcsak lelőtte volna a férfit, amikor módja volt rá, de máris kezdte azt kívánni, bárcsak McCarthy elkerülte volna a fáját, és kimaradt volna az életéből.

2

Odatette a levest a tűzhelyre, és éppen a sajtos szendvicset készítette, amikor megérkezett az első szélroham - egy házat recsegtető, jókora huhogás, amely dühös lepedőként csapkodta a havat. Egy pillanatra még a Szurdok fekete, agyonfacsarodott fái is eltűntek, és semmi sem volt a nagy ablak mögött, csak fehérség, mint egy autósmozi nagy vászna. Jonesyt először fogta el egy kis szorongás nem csupán Peteért és Henryért, akik Henry Scoutján feltételezhetően visszafelé tartanak Gosselintől, de Beaverért is. Persze mondhatná, hogy ha valaki ismeri ezeket az erdőket, akkor Beav az, de ebben a nagy fehérségben senki sem ismerhet semmit - *minden fogadás lezárva*, ez is egyike volt semmirekellő apja mondásainak, valószínűleg nem olyan jó, mint a *senki sem teheti magát szerencséssé*, de azért nem rossz. A generátor hangja segíthet Beavnek, hogy meglelje az utat, de mint McCarthy rámutatott, a hangok becsaphatják az embert. Különösen, ha a szél is feltámad, ahogy most épp szándékában áll.

A mamája tanította neki azt a tucat alapvető dolgot, amit a főzésről tudott, és ezek egyike volt a grillezett sajtos szendvics. *Először kenj rá egy kis mestert, mondta (a mester a mustár volt Janet Jones változatában), azután azt a nyavalyás kenyeret vajazd meg, ne a serpenyőt! Ha azt kened meg, akkor pirítóst kapsz, amelyen lesz egy kis sajt.* Jonesy sohasem értette, mit változtat az eredményen, hogy a vajat a kenyérre vagy a serpenyőre keni-e, mégis mindig az anyja eljárása szerint készítette el, akkor is, ha nagyon kényelmetlen volt a szendvicsek tetejét vajazni, miközben az aljuk már sült. Ahogy nem közlekedett volna a házban gumicsizmásan... mert az anyja mindig azt mondta, hogy a csizma „lehúzza a lábat". Jonesynak fogalma sem volt, hogy ez mit jelent, de még most, a negyven felé közeledve, felnőttként is mindig levette a csizmáját, ha belépett az ajtón, nehogy ;,lehúzza" a lábát.

- Gondolom, magam is bekapok egyet - mondta, és a vajazott oldalukkal lefelé a serpenyőbe tette a szendvicseket. A leves felforrt, finom illata ínycsiklandó volt.

- Jó ötlet. Remélem, a barátaidnak nincs semmi bajuk.

- Ja - mondta Jonesy. Megkavarta a levest. - Nektek merre van a területetek?

- Mostanában rendszerint a Mars Hillnél szoktunk vadászni. Nat és Becky nagybátyjának ott volt háza, de valami istenverte hülye tavalyelőtt nyáron felgyújtotta. Bepiált, azután pedig nem törődött a zsarátnokkal, legalábbis a tűzoltóparancsnok ezt mondta.

Jonesy bólintott. - Elég gyakori történet.

- A biztosító kifizette a ház értékét, de nem volt hova mennünk. Arra gondoltam, ezzel valószínűleg vége is, de ekkor Steve talált egy szép helyet Kineo fölött. Szerintem csak egy tanyaközpont, ami a Jefferson ösvényhez tartozik, de a néhány ottani Kineónak hívja. Ismered, miről beszélek?

- Hogyne! - mondta Jonesy furcsán zsibbadt szájjal. Újabb hívást kapott a sehonnanból. A Lyuk vagy húszmérföldnyire keletre volt Gosselintől. Kineo viszont harminc mérföldre nyugatra terült el a bolttól. Ez összesen ötven mérföld. El lehet hinni, hogy ez az ember, aki a díványon ül éppen csak a fejét kidugva a takaróból, ötven mérföldet tett meg, azóta, hogy tegnap délután eltévedt? Abszurdum! Lehetetlen.

- Jó illata van - szólalt meg McCarthy.

Így is volt, de Jonesynak már elment az étvágya.

3

Éppen odavitte a kaját a díványhoz, amikor lábak dobogtak az ajtó előtti kőlapon. A következő pillanatban nyílt az ajtó, és bejött Beaver. Hó kavargott táncoló ködben a lába körül.

- Jézus Krisztus banánja! - mondta Beav. Pete egyszer listát készített a beavizmusokból, és ezen a Jézus Krisztus banánja előkelő helyet foglalt el, holtversenyben a *pöcs*-csel, meg az *apold meg az aljam*-mal. Ezeknek a felkiáltásoknak legalább annyi közük volt a zenhez, mint a profánhoz. - Már azt gondoltam, hogy a végén az éjszakát odaki töltöm, azután megláttam a fényt. - A gerendák felé emelte széttárt ujjú kezét. - Látám a fényt, édes Istenem, igenis, uram, magasztaltassék a Jé... - Akkor kezdett föltisztulni a pára a szemüvegéről, és észrevette az idegent a díványon. Lassan leengedte a kezét, és elmosolyodott. Többek között ezért szerette Jonesy az általános iskola óta, annak ellenére, hogy Beav igen fárasztó tud lenni, és semmilyen értelemben nem ő a csillár legragyogóbb izzója: ha váratlannal és szokatlannal találkozik, nem elkomorul, hanem mosolyog.

- Szia - mondta. - Joe Clarendon vagyok. És te ki vagy?

- Rick McCarthy - felelt a férfi, és fölállt. A takaró lehullott róla, és Jonesy látta, hogy elég tekintélyes pocak dagasztja a pulóverét. Hát, gondolta, *nincs ebben semmi különös, ez a középkorú emberek betegsége, a következő húsz évben milliókat öl meg közülünk.*

McCarthy kezet nyújtott, és amikor lépni akart, belebotlott a lehullott takaróba. Ha Jonesy nem kapja el a vállát, valószínűleg orra esik, és letakarítja az asztalról a frissen tálalt ételt. Jonesyt ismét meghökkentette különös súlytalansága - egy kicsit a saját tavaszi állapotára emlékeztetett, amikor ismét járni tanult. Közelebbről megnézte a McCarthy arcán vöröslő foltot, de rögtön azt kívánta, bár ne tette volna. Egyáltalán nem fagyás volt, inkább úgy festett, mint egy bőrdaganat, vagy talán tűzfolt, amelyből sörték meredeztek.

- Tyűha, csak rázd meg, de ne törd el! - szólalt meg Beaver, és előrelépett. Megragadta McCarthy kezét, és olyan eréllyel pumpálta, hogy Jonesy már attól tartott, a jövevény mégis fejest ugrik a kávézóasztalba. Boldog volt, amikor Beav - teljes százhatvanöt centis magasságában, a hosszú, fekete hippi hajában olvadozó hóval - hátralépett. Még mindig mosolygott, szélesebben, mint valaha. Vállig érő hajával, vastag szemüvegével egyaránt lehetett volna matematikus lángész vagy sorozatgyilkos. Igazából ács volt.

- Rick már itt van egy ideje - mondta Jonesy. - Tegnap tévedt el, és az éjszakát az erdőben töltötte.

Beaver továbbra is mosolygott, de immár aggodalmasan. Jonesynak volt némi fogalma arról, mi következik, és szerette volna, ha elmarad - az volt a benyomása, hogy McCarthy vallásos ember, aki talán nem kedveli a profanitást -, de Beavert kérni, hogy vigyázzon a szájára, annyi lenne, mint a szelet kérni, hogy ne fújjon többé.

- Szűz Mariska! - kiáltotta. - Ez kibaszottul borzasztó! Ülj le! Egyél! Te is, Jonesy!

- Dehogy - szabadkozott Jonesy -, de te csak egyél. Te vagy az, aki most jöttél a hóból.

- Bizti?

- Igen. Majd összecsapok magamnak egy rántottát. Rick közben elmondhatja a történetét. - *Talán többet értesz meg belőle, mint én*, gondolta.

- Jól van. - Beaver levette a dzsekijét (vörös), a mellényét (narancsszínű, természetesen). Már majdnem rádobta a farakásra, azután mást gondolt. - Várj, várj, van itt valami, ami tetszeni fog neked. - Mélyen belenyúlt a zubbonya zsebébe, tapogatózott, és elővett egy papírkötéses könyvet, amely csúnyán meggörbült, de a megviselt külsőn kívül nem volt semmi baja. Villás farkú ördögöcskék táncoltak a borítón *Apró vétkek*, írta Robert Parker. Az a könyv volt, amelyet Jonesy a magaslesen olvasott.

Beav mosolyogva nyújtotta át. - Otthagytam a hálózsákodat, de úgy gondoltam, nem fogsz tudni elaludni ma este, ha nem tudod meg, ki a tettes.

- Nem kellett volna fölmásznod - mondta Jonesy, de meghatódott, és ilyen módon csak Beaver tudta meghatni. Beav visszafelé gyalogolt a hófúvásban, azt se látta, hogy Jonesy fönt van-e

a magaslesben, legalábbis nem lehetetett biztos benne. Föl is szólhatott volna, de Beavnek a kiabálás nem elég, csak abban hisz, amit lát.

- Nem gond - válaszolta Beaver, és leült McCarthy mellé, aki úgy bámult rá, ahogy valaki egy új és meglehetősen egzotikus állatkára nézhet.

- Hát, kösz - mondta Jonesy. - Essetek neki a szendvicseknek. Én tojást eszem. - Elindult, azután megtorpant. - Mi van Pete-tel és Henryvel? Gondolod, hogy rendben visszaérnek?

Beav kinyitotta a száját, de mielőtt válaszolhatott volna, a szél ismét megragadta a házat, megrecsegtette a falakat, és bőszen visított az eresz alatt.

- Á, ez csak a havazás csücske - mondta Beaver, amikor a szélroham elült. - Visszaérnek. Ha akkor mennek ki, amikor megjön az igazi északi szél, az más káposzta. - Nekilátott a sajtos meleg szendvicsnek. Jonesy a konyhába ment, hogy összeüssön egy kis rántottát, és forraljon magának egy doboz levest. Már McCarthy se idegesítette most, hogy Beaver is itt volt. Mindig megnyugodott Beav közelségétől. Hülyeség, de ez van.

4

Mire kész lett a tojás és megmelegedett a leves, McCarthy már úgy csevegett Beaverrel, mintha tíz éve barátok lennének. Ha McCarthy megbotránkozott is Beav javarészt mulatságos trágárságainak litániáján, ezt bizonyosan legyőzte Beav kedvessége. - Nincs ezen mit magyarázni - mondta egyszer Henry Jonesynak: - Arany pofa, az ember nem tudja nem szeretni. Ezért van az, hogy az ágya sohasem üres, mert biztos nem a külsejére buknak a nők.

Jonesy átvitte a rántottáját és a levesét a nappaliba, nagyon igyekezve, hogy ne bicegjen - megdöbbentő, mennyire tud fájni a csípője rossz időben; mindig azt gondolta, hogy ez afféle vénasszonybeszéd, de úgy látszik, nem az -, és leült az egyik székbe a dívány végénél. Úgy tűnt, McCarthy sokkal inkább beszélt, mint evett. Alig nyúlt a leveséhez, és a grillezett sajtnak is csupán a felét ette meg.

- Hogy vagytok, fiúk? - kérdezte Jonesy. Borsot szórt a tojására, azután nekiesett. Láthatólag, az étvágya teljes mértékben visszatért.

- Mi vagyunk a két boldog kurvapecér - felelte Beaver, de bár vidoran beszélt, mint rendesen, Jonesy mintha aggodalmat, sőt talán riadalmat látott volna rajta. - Rick a kalandjait meséli. Legalább olyan jó, mint egy sztori azokban a férfimagazinokban, amelyeket kölyökkoromban tartottak a borbélynál. - Még mindig mosolyogva fordult McCarthyhoz - Beav, az örök mosolygó -, és beletúrt súlyos, fekete sörényébe. - Derrynek abban a részében, ahol én gyerekeskedtem, az öreg Castonguay volt a borbély, és olyan kurvára megrémített a nullás gépével, hogy azóta se megyek a közelébe!

McCarthy bágyadtan mosolygott, de nem válaszolt. Fölvette a sajtos szendvics másik felét, ránézett, visszatette. A vörös jegy izzott az arcán, mint egy billog. Beaver tovább hadart, mintha félne attól, amit McCarthytól hallana, ha az szóhoz jutna. Még erősebben zuhogott a hó, a szél is fújt, és Jonesy Henryre meg Pete-re gondolt, akik mostanra valószínűleg már a Mélyúton járnak Henry vén Scoutjával.

- Ricket nem csupán majdnem megette valami az éjszaka közepén - úgy gondolja, hogy medve volt -, de elhagyta a puskáját is. Vadonatúj, első osztályú Remington 30-30-as. Azt ugyan nem látja többé, az száz százalék.

- Tudom - bólintott McCarthy. A színek ismét halványultak az arcán, újra hamuszürke lett a bőre. - Még csak arra sem emlékszem, hogy mikor tettem le vagy...

Hirtelen fojtott karistolás hallatszott, mintha sáska zizegne. Jonesy tarkóján fölmeredt a haj, mert arra gondolt, hogy valami beszorult a kandalló kéményébe. Azután rájött, hogy McCarthy volt. Jonesy hallott már néhány hangos szellentést, hosszúkat is, de a mostanihoz hasonlóval még nem találkozott. Úgy rémlett, sose lesz vége, noha nem tarthatott tovább néhány másodpercnél. Azután orrba vágta a szag.

McCarthy fölvette a kanalát, most visszaejtette a levesbe, amelyhez alig nyúlt, és csaknem lányosan zavart mozdulattal emelte jobbját foltos arcához. - Ó, egek, bocsánat - mondta.

- Rá se ránts, több hely van idekint, mint odabent - mondta Beaver, de csupán ösztönszerűen járt a szája, az ösztön és egy élet megszokása mozgatta, mert Jonesy látta, hogy éppen annyira meg-

döbben a szagtól, mint ő. Nem az a kénes záptojásbűz volt, amelytől az ember elneveti magát, a szemét forgatja, az arca előtt legyez a kezével, és azt kiáltja: *Jesszus, ki szegte meg a sajtot*? Nem is afféle mocsárgázos fing, hanem ugyanaz a szag, amelyet Jonesy McCarthy leheletén érzett, csak most erősebb: az éter és a túlérett banán keveréke, mint az indítófolyadék, amit az ember a karburátorba önt, ha reggel a hőmérő nulla fok alá süllyed.

- Istenem, ez *borzalmas*! - mondta McCarthy. - Pokolian sajnálom.

- Semmi baj - felelte Jonesy, de a gyomra gombóccá zsugorodott, mintha tiltakozna a támadás ellen. Nem fogja megenni korai ebédjét, olyan egyszerűen nincs. Rendszerint nem volt kényes a szellentésre, de ez fertelmesen bűzlött.

Beav fölállt a díványról, kinyitott egy ablakot, beengedte a kavargó hópelyheket és az áldott, tiszta levegőt. - Ne izgasd magad, cimbora... de ez ugyancsak érett volt. Mi a nyavalyát ettél? Mormotaszart?

- Leveleket és mohát meg ilyesmit, nem is tudom, mit - felelte McCarthy. - Tudod, olyan éhes voltam, hogy valamit muszáj volt ennem, de nemigen ismerem az ilyesmit, sohasem olvastam Fuell Gibbons könyveit... és természetesen sötét volt. - Ez utóbbit úgy mondta, mintha váratlan ihlet hatására tenné hozzá. Jonesy Beaverre nézett, hogy lássa, felfigyelt-e arra, amire ő: hogy McCarthy hazudik. McCarthy nem tudta, mit evett az erdőben, már ha egyáltalán evett. Csupán meg akarta magyarázni ezt a rémítően váratlan békabrekegést. Meg az azt követő bűzt.

Nagy, ijesztő rohamokban ismét föltámadt a szél, újabb adag havat szórt be a nyitott ablakon, de legalább megforgatta a levegőt, hál' istennek.

McCarthy olyan hirtelen hajolt előre, mintha rugó mozgatná, és amikor a fejét a térdei közé lógatta, Jonesy már tudta, mi következik; isten veled, navaho szőnyeg, örvendek, hogy megismertelek. Beav láthatóan ugyanerre gondolt, és maga alá húzta szétvetett lábát, nehogy lefröcsköljék.

De hányás helyett hosszú, halk berregés jött ki McCarthyból: egy túlhajtott gép hangja. Szeme üveggolyóként dülledt ki üregéből, és az arca annyira megfeszült, hogy apró árnyék félholdak jelentek meg a szeme sarkában. Egyre csak folytatódott a reszelős moraj, és amikor végre abbamaradt, a kinti generátor hangja túl erősnek tűnt.

- Hallottam már néhány félelmetes böfögést, de ez elvitte minden idők Kék Szalag-díját - jegyezte meg Beav halkan, őszinte tisztelettel.

McCarthy ismét hátradőlt a díványon, a szeme zárva volt, a szája lefelé görbült, amit Jonesy a zavar, a fájdalom, vagy mindkettő jelének vélt. Ismét megérezte a banán és az éter szagát, azt az erjedő, *aktív* szagot, - mintha valami most akarna kiforrni.

- Ó, Istenem, annyira sajnálom! - mondta McCarthy, továbbra sem nyitva ki a szemét. - Ezt csinálom reggel óta! És ismét fáj a gyomrom!

Jonesy és Beav néma, aggodalmas pillantást váltottak.

- Tudod, hogy mit gondolok? - kérdezte Beaver. - Azt gondolom, le kell feküdnöd, hogy aludj egy keveset. Valószínűleg egész éjjel ébren voltál; arra a rusnya medvére és még ki tudja, mire füleltél. Kifáradtál, ideges vagy, és a franc tudja, hogy még mi bajod. Egyszerűen arra van szükséged, hogy lehunyd a szemed pár órára, és erre minden jogod megvan.

McCarthy olyan nyomorultul hálásan bámult Beaverre, hogy Jonesy egy kicsit elszégyellte magát, amiért egyáltalán odanéz. Noha McCarthy bőre még mindig hamuszürke volt, kiütött rajta a verejték - hatalmas gyöngyök képződtek a homlokán és a halántékán, azután legördültek az arcán, mint a tiszta olaj. Holott hideg huzat volt a szobában.

- Tudod - mondta -, lefogadom, hogy igazad van. Fáradt vagyok. Fáj a gyomrom, de ez csak része a stressznek. Mindenfélét ettem, levelet meg... Istenem, a mindenit, nem is tudom... mindenfélét. - Megvakarta az állát. - Nagyon pocsék ez a vacak az arcomon? Vérzik?

- Dehogy - biztosította Jonesy. - Csak vörös.

- Ez csak reakció - bólintott búbánatosan McCarthy. - Ugyanez jön ki rajtam a mogyorótól. Lefekszem. Tényleg az lesz a legjobb.

Fölállt, megtántorodott. Beaver és Jonesy egyszerre kapott utána, de McCarthynak sikerült megállnia a lábán, mielőtt elérték. Jonesy megesküdött volna rá, hogy amit középkorú pocaknak nézett, az szinte eltűnt. Lehetséges ez? Képes egy ember ennyi gázt fejleszteni? Nem tudta. Csak annyit tudott, hogy félelmetes volt a szellentés, még félelmetesebb a böfögés, az a fajta, amelyet húsz év múlva vagy még később is emlegetnek, úgy kezdve: *Minden évben, a vadászidény első he-*

tében felmentünk Beaver Clarendon vadászházába, és egy novemberben - 2001-ben, amikor az a nagy hóvihar volt - ez a fickó odatévedt a házhoz... Igen jó történet lesz belőle, az emberek nevetni fognak a hatalmas fingáson és a gigászi böfögésen, az embereket *mindig* megnevetteti a fingás és a böfögés. Azt a részt mindazonáltal nem meséli el, amelyben McCarthy élete a Garand elsütőbillentyűjére ható, egy deka nyomáskülönbségen múlott. Nem, ezt a részt nem szívesen mesélné el. De nem ám!

Pete és Henry megosztoztak egy hálószobán, így hát Beaver a másik földszinti hálószobához vezette McCarthyt, ahol Jonesy aludt. Kissé bocsánatkérő pillantást vetett hátra, de Jonesy csak megvonta a vállát. Végül is ez volt a logikus hely. Jonesy ma éjszaka alhat egy szobában Beavvel - Isten a tudója, éppen elégszer megtették gyerekkorukban -, és igazság szerint nem volt meggyőződve róla, hogy McCarthy képes megmászni a lépcsőt. Egyre kevésbé tetszett neki McCarthy verejtékes, ónos külleme.

Jonesy az a fajta ember volt, aki megágyaz, azután betemeti az ágyát könyvekkel, újságokkal, ruhákkal, csomagokkal, mindenfélével. Egy gyors mozdulattal lesöpört mindent, és felhajtotta a takarót.

- Lezuhanyozol, cimbora? - kérdezte Beav. McCarthy megrázta a fejét. Valósággal hipnotizálta a tiszta, kék ágynemű, amelyet Jonesy tárt föl előtte. Jonesyt ismét megdöbbentette üveges tekintete. Mint egy kitömött trófea feje. Hirtelen és hívatlanul megjelent a szeme előtt a nappalija Brookline-ban, Boston elővárosában. Csomózott szőnyegek, korai amerikai bútor... és McCarthy feje a falon, a kandalló fölött. *Ezt Maine-ben ejtettem el*, mondaná a vendégeinek a koktélpartikon. *Nagydarab barom, felöltözve nyolcvanöt kiló.*

Lehunyta a szemét, és amikor kinyitotta, látta, hogy Beav aggodalmasan figyeli.

- Belenyilallt a csípőmbe - mondta Jonesy. - Sajnálom. Mr. McCarthy - Rick -, le kéne venned a pulóvert és a nadrágot. Meg természetesen a csizmát is.

McCarthy úgy nézett rá, mint aki álomból ébred. - Hát persze - válaszolta. - igazad van.

- Segítsünk? - kérdezte Beaver.

- Dehogy, a mindenit, dehogy! - McCarthy riadtan, vagy derűsen, vagy a kettő keverékével nézett rá. - Annyira nem vagyok rosszul.

- Akkor Jonesyt hagyom itt ellenőrnek.

Beaver kilépett a szobából, és McCarthy vetkőzni kezdett, elsőnek a pulóvert húzta le a fején át. Alatta vörös-fekete kockás vadászinget viselt, az alatt meleg jégeralsót. És igen, Jonesy most már bizonyosra vehette, hogy sokkal kisebb pocak türemlik előre az ing alatt.

No jó, *majdnem* bizonyosra. Csak egy órája, emlékeztette magát, bizonyosra vette, hogy McCarthy kabátja egy szarvas feje.

McCarthy leült az ablak melletti székbe, hogy levegye a bakancsát, és eközben ismét szellentett - nem olyan hosszút, mint először, de éppen olyan hangosat és berregőt. Egyikük sem tett rá megjegyzést, sem az azt követő szagra, amely olyan erős volt a kis szobában, hogy csípte Jonesy szemét.

McCarthy lerúgta a bakancsát - nagyot koppant a deszkapadlón -, azután fölállt, és kicsatolta az övét. Éppen letolta kék farmerjét a jégeralsójáról, amikor Beav visszajött az emeletről egy cserépfazékkal, amelyet letett az ágy fejéhez. - Csak arra az esetre, tudod, ha taccsolnod kell. Vagy ha rád jönne a sürgős R beszélgetés.

McCarthy olyan tompán nézett rá, hogy Jonesy egészen megriadt. Egy idegen az ő hálószobájában, aki valahogy kísérteties a buggyos, hosszú alsónadrágjában. Egy *beteg* idegen. A kérdés csak az, hogy *mennyire* beteg.

- Ha nem érnél át a mellékhelyiségbe - magyarázta Beav. - Amely mellesleg a közelben van. Egyenesen balra a hálószobaajtótól, de ne felejtsd, a *második* ajtó, rendben? Ha megfeledkezel róla, és az első ajtón nyitsz be, akkor az ágyneműs szekrényt szarod tele.

Jonesy meghökkenésében fölkacagott, és egyáltalán nem érdekelte, hogy a nevetése kicsit hisztérikus.

- Most már jobban érzem magam - mondta McCarthy, de Jonesy szemernyi őszinteséget sem érzett a hangjában. Úgy állt ott alsóban, mint egy android, amelyben a memória-áramkörök háromnegyede megsemmisült. Korábban az élet jeleit mutatta, ha nem is volt éppen élénk; most ez úgy eltűnt, mint a szín az arcából.

- Rajta, Rick - mondta halkan Beaver. - Feküdj le, és hunyjál egyet. Igyekezz visszanyerni az erődet.

- Igen, jól van. - Leült a frissen vetett ágyra, és kinézett az ablakon. A szeme tágra nyílt és üres volt. Jonesy úgy érezte, hogy a szag gyengül, de az is lehet, hogy csak hozzászokott, ahogy az ember hozzászokik a majomház szagához az állatkertben, ha elég sokáig benn marad. - A mindenit, nézzétek, hogy havazik!

- Ja - bólintott Jonesy. - Hogy van a gyomrod?

- Jobban. - Jonesyra nézett, olyan komolyan, mint egy rémült gyerek. - Elnézést, hogy ennyit gázolgok korábban sose fordult elő velem ilyen, még a seregben sem, ahol jóformán mindennap paszulyt adtak -, de jobban érzem magam.

- Biztos, hogy nem kell kicsavarnod a répát, mielőtt hunysz egyet? - Jonesynak négy gyereke volt, a kérdés szinte automatikusan csúszott ki a száján.

- Nem. Elintéztem az erdőben, mielőtt rám találtál. Köszönöm, hogy befogadtatok. Mindkettőtöknek köszönöm.

- A fenébe! - morogta Beaver, és kényelmetlenül csiszálta a lábát a padlón. - Bárki megtette volna.

- Meglehet - válaszolta McCarthy. - De az is lehet, hogy nem. A Biblia azt mondja, „Ímé, az ajtó előtt állok és zörgetek.” - A szél még vadabbul tombolt, rázta a Lyukat. Jonesy várta, hogy McCarthy befejezze - úgy hangzott, mintha még valamit akarna mondani -, de az csak föltette a lábát az ágyra, és magára húzta a takarót.

Valahonnan Jonesy ágyának mélységeiből egy újabb fing recsegett hosszasan, és Jonesy úgy döntött, hogy neki ennyi elég. Egy dolog beengedni egy idegen vándort, aki a küszöbön áll, és mögötte a vihar közeledik; más dolog elviselni a gázbombái sorozatát.

Beaver követte, és halkan becsukta maga mögött az ajtót.

5

Amikor Jonesy meg akart szólalni, Beav megrázta a fejét, ajkához emelte az ujját, és a nagy szobán át a konyhába vezette barátját, itt lehettek a legmesszebb McCarthytól anélkül, hogy elhagynák a házat.

- Öreg, ennek a hapsinak valami nagy baja van - mondta Beaver, és a konyhai neon nyers fényében Jonesy láthatta, mennyire aggódik öreg barátja.

Beav belekotort overalljának széles mellzsebébe, talált egy fogpiszkálót, és rágcsálni kezdte. Három perc múlva - szenvedélyes dohányosnak ennyi kell egy cigarettához - maroknyi cérnavékony szállá rágja szét. Jonesy nem tudta, hogy bírja Beav foga (vagy a gyomra), de ezt csinálta egész életében.

- Remélem, hogy tévedsz, de... -A fejét csóválta. - Éreztél már ilyen fingszagot?

- Soha - felelte Beaver. - De azt hiszem, sokkal nagyobb a baja ennek a fickónak, mint hogy rossz a gyomra.

- Hogy érted?

- Először is, azt hiszi, hogy november tizenegyedike van.

Jonesynak fogalma sem volt róla, hogy Beav miről beszél. November tizenegyedike volt az a nap, amikor kicsiny vadásztársaságuk megérkezett, Henry Scoutjába zsúfolva, mint mindig.

- Beav, szerda van. *Tizennegyedike*.

Beaver bólintott, és akaratlanul elmosolyodott. A fogpiszkáló, amely máris eléggé elgörbült, a szája egyik sarkából a másikba vándorolt. - Tudom. Te is tudod. De Rick nem tudja. Úgy gondolja, hogy Úrnapja van.

- Beav, pontosan mit mondott neked? - Akármi volt is, nem lehetett sok - nem tart olyan sokáig a rántottasütés meg egy leves fölmelegítése. Ez ismét elindította a gondolatok áradatát, és miközben Beaver beszélt, Jonesy megeresztette a vizet, hogy elmossa a néhány tányért. Nem zavarták a nomád körülmények, de vigye el őt az ördög, ha tűri a mocskot, amit sok ember önként vállal, ha elmegy hazulról az erdőbe.

- Azt mondta, hogy szombaton jöttek, így csak keveset vadászhattak, azután vasárnap a lyukas tetőt javították. Aszongya, „Legalább nem szegtem meg a parancsolatot, hogy a szombatnapot

meg kell tartani. Ha az ember eltéved az erdőben, csak azon kell igyekeznie, hogy ne bolonduljon meg."

- Hú - mondta Jonesy.

- Bíróság előtt nem mernék rá megesküdni, de azt gondolja, hogy ma tizenegyedike van, bár az is lehet, hogy még egy héttel korábban, negyedikén tévedt el, mert bizonyosra veszi, hogy vasárnap van. Én viszont nem tudom elhinni, hogy tíz napig volt az erdőben.

Jonesy sem tudta. De három? Azt igen. Azt *el tudta hinni*. - Ez megmagyaráz valamit, amit mondott felelte. - Azt...

Megreccsent a padló, ettől mindketten összerezzentek, és a csukott ajtóra sandítottak a nagy szoba túloldalán, de ott nem volt semmi látnivaló. A padló és a falak mindig recsegnek idekint, még akkor is, ha nincs ilyen erős szél. Kissé szégyenkezve néztek egymásra.

- Ja, némileg idegsokkos vagyok - mondta Beaver, aki talán Jonesy arcáról olvasta le vagy az elméjéből csippentette ki a gondolatot. - Öreg, azt azért el kell ismerned, hogy egy kicsit kísérteties, így előbukkanni az erdőből.

- Tényleg így van.

- Az a fing meg úgy hangzott, mintha feldugtak volna a seggébe valamit, ami éppen füstmérgezéstől haldoklik.

Beav ettől kicsit meglepődött, mint mindig, ha vicceset mondott. Egyszerre kezdtek el nevetni, egymásba kapaszkodtak, és tátott szájjal röhögtek, igyekezve fűrészelő sóhajokká halkítani a nevetést, nehogy már az a szegény fickó meghallja, ha még ébren van, és azt gondolja, rajta nevetnek. Jonesy különösen nehezen bírta elfojtani, mert olyan nagy szüksége volt rá, hogy elengedje magát. Hétrét görnyedt a könyörtelen, hisztérikus hahotától, lihegett és hörgött, még a szeme is könnybe lábadt.

Végül Beaver megragadta és kirántotta az ajtón. Álltak kabát nélkül a mélyülő hóban, ahol végre szabadon röhöghettek, mert a zúgó szél elnyomta a hangjukat.

6

Mire visszamentek, Jonesy keze annyira megdermedt, hogy alig érezte a forró vizet, de sikerült kihahotáznia magát, és ez jó volt. Ismét Pete és Henry járt a fejében, hogy mi lehet velük, és épségben hazaérnek-e.

- Azt mondtad, ez megmagyaráz néhány dolgot - mondta Beav. Nekilátott egy újabb fogpiszkálónak. - Miféle dolgot?

- Nem tudta, hogy havazni fog - felelte Jonesy. Lassan beszélt, igyekezett pontosan visszaidézni McCarthy szavait. - „Ennyit a tiszta és az évszaknak megfelelő időről", azt hiszem, ezt mondta. De ennek van értelme, ha tizenegyedikén vagy tizenkettedikén hallott utoljára előrejelzést. Mert tegnap óta ez érvényes, igaz?

- Igen, és az évszaknak megfelelően kurva hideg van - helyeselt Beaver. A mosogató mellől előhúzott egy katicabogarakkal díszített, megfakult konyharuhát, és törülgetni kezdte a tányérokat. Munka közben a szoba másik végét bámulta. - Mit mondott még?

- Hogy Kineónál táboroznak.

- *Kineónál*? Az negyven-ötven mérföldre van innét. Ez... - Beaver kivette szájából a fogpiszkálót, megvizsgálta a rajta levő fognyomokat, azután megfordítva visszadugta a szájába. - Ó, már értem.

- Igen. Mindez nem történhetett meg egyetlen éjszaka alatt, - de ha kint volt három napon...

- ...és négy éjszakán át, ha vasárnap délután tévedt el, az négy éjszakát jelent...

- Igen, és négy éjszakán át. Mármost, tételezzük föl, hogy egész idő alatt kelet felé tartott... - Jonesy naponta tizenöt mérfölddel számolt. - Azt mondanám, hogy lehetséges.

- De hogyhogy nem fagyott meg? - Beaver önkéntelenül szinte suttogóra fogta a beszédet. - Remek, vastag kabátja van, és meleg alsót is visel, de mindenszentek óta az ország északi részében éjszakánként a hőmérséklet nem emelkedik mínusz nyolc fok fölé. Most mondd meg nekem, hogyan tölthetett négy éjszakát a szabad ég alatt úgy, hogy nem fagyott meg? Még csak nem is úgy fest, mint aki fagyási sérüléseket szenvedett, az arcán levő sebet kivéve.

- Nem tudom. És van még valami más - folytatta Jonesy - Hogyhogy nem serked a szakálla?

- He? - Beaver szája tátva maradt. A fogpiszkáló az alsó ajkáról fityegett. Azután nagyon lassan bólintott. - Ja. Alig van borosta a képén.

- Ami alig látszik egynaposnak.

- Hát nyilván borotválkozott, nem?

- Persze! - helyeselt Jonesy, és maga előtt látta McCarthyt az erdőben, rémülten, fázva, éhesen (ez a másik dolog, nem úgy fest, mint aki napok óta koplal), mégis minden reggel letérdel egy patak mellé, bakancsos lábával betöri a jeget, hogy hozzáférjen a vízhez, azután elővesszi hűséges zsilettjét a... honnét? A kabátja zsebéből?

- Azután ma reggel elhagyta a borotváját, ezért borostás - mondta Beav. Ismét mosolygott, de mosolya nem volt valami derűs.

- Igen. Ugyanakkor elhagyta a puskáját is. Láttad a fogait?

Beaver elfintorodott.

- Négy hiányzik. Kettő fönt, kettő lent. Úgy fest, mint az az undok kölyök a *Mad* Magazin címlapján.

- Nem nagy ügy, haver. Magam is elbúcsúztam már jó néhány agyaramtól. - Beaver hátrahúzta a szája sarkát, féloldalas vigyorban mutatva meg a bal oldali ínyét, ami nélkül Jonesy nagyon jól meglett volna. Áo? Igyá itt háu.

Jonesy megcsóválta a fejét. - Ez nem ugyanaz. A hapsi ügyvéd, Beav: folyton közönség előtt van, a kinézete hozzátartozik a foglalkozásához. És ezek a fogak elöl hiányoznak. Nem is tudta, hogy kihullottak. Megesküdnék rá.

- Ugye nem feltételezed, hogy sugárzásnak vagy effélének volt kitéve? - kérdezte bizonytalanul Beaver. - Az embernek akkor esnek ki a fogai, ha sugárfertőzés éri, egyszer láttam egy filmben. Az egyik olyan *mindig-figyelnek-téged* típusú moziban, egy rémfilmben. Ugye nem erre gondolsz? Lehet, hogy akkor szerezte azt a vörös foltot is.

- Ja, akkor kapott egy adagot, amikor a Mars Hill-i nukleáris erőmű felrobbant - mondta Jonesy, de Beaver döbbent arcának láttán azonnal meg is bánta a viccet. - Beav, ha az ember sugárfertőzést kap, a haja is kihullik.

Beaver felderült. - Nahát, ez tényleg igaz. Az a pofa a film végére úgy festett, mint az a Telly Miafranc, aki zsarut szokott játszani a tévében. - Elhallgatott. - Azután meghalt. Mármint a filmbeli, nem a Telly, bár ha belegondolok...

- Ennek a pofának sok haja van - szakította félbe Jonesy. Ha Beavert engedi elkalandozni, sose térnek vissza a témához. Megfigyelte, hogy az idegent egyszer se nevezték Ricknek vagy McCarthynak. Csak „a pofa” volt, mintha a tudatalattijuk csökkenteni akarná a fontosságát, mintha nem is lenne ember, csak egy fogalom, mintha így kevesebbet számítana, ha... nos, ha...

- Igen - mondta Beaver. - Pontosan. Sok haja van.

- Biztosan elveszítette az emlékezetét.

- Lehet, de arra emlékszik, hogy kicsoda, kikkel volt, meg a többi. Öreg, hogy micsoda trombitaharsogásra képes! És az a *szag*! Mint az éter!

- Igen - bólintott Jonesy. - Folyvást az indítófolyadék jut róla az eszembe. A cukorbetegeknek van valami szaguk, amikor rosszul lesznek. Valami rejtelmes történetben olvastam.

- Olyan, mint az indítófolyadék?

- Arra nem emlékszem.

Álltak, egymást nézték, a szelet hallgatták. Jonesynak eszébe jutott, hogy beszél Beavernek a villámlásról, amit a pofa állítólag látott, de minek fáradjon? Ennyi is elég.

- Azt hittem, kidobja a taccsot, amikor úgy előrehajolt - mondta Beav. - Te nem így voltál vele?

Jonesy bólintott.

- És nem festett valami fényesen, egyáltalán nem.

- Hát nem.

Beaver sóhajtott, a szemétbe dobta a fogpiszkálót, és kinézett az ablakon - a hó keményebben és sűrűbben zuhogott, mint korábban. Beletúrt a hajába. - Ember, de szeretném, ha itt lenne Henry és Pete. Különösen Henry.

- Beav, Henry *pszichiáter*.

- Tudom, de ő áll a legközelebb az orvoshoz közülünk - és azt hiszem, ennek a fickónak orvosra van szüksége.

Henry *csakugyan* orvos volt - annak kellett lennie, ha megkapta az engedélyt a lélekidomításra -, de Jonesy tudomása szerint sohasem foglalkozott mással a pszichiátrián kívül. Ennek ellenére pontosan értette, hogy Beaver mire céloz.

- Beav, még mindig úgy gondolod, hogy visszaérnek?

Beaver sóhajtott. - Fél órája még biztos lettem volna benne, de most már tényleg állatira esik. Úgy gondolom. - Komoran nézett Jonesyra, ez a nézés egyáltalán nem vallott a vidám Beaver Clarendonra. - Azt remélem - mondta.

HARMADIK FEJEZET

HENRY SCOUTJA

1

Míg a Scout fényszóróit követte, amelyek alagutat fúrtak a sűrűsödő hóesésbe a Lyukhoz vezető Mélyúton, Henry a végrehajtás módjain töprengett.

Ott van természetesen a Hemingway-megoldás annak idején harvardi egyetemista korában írt róla dolgozatot, tehát már akkor gondolhatott rá -, magától írta, nem azért, mert valamelyik gagyi kurzuson ezt rendelték el. Már akkor is. A Hemingway-megoldás a puska, amije Henrynek is volt... nem mintha ilyet csinálna a barátai társaságában. Ők négyen sok szép napot töltöttek el a Lyukban, és nem lett volna tisztességes, ha itt hajtja végre. Beszennyezné a helyet Pete-nek és Jonesynak, és Beavernek is, főleg neki. Nem lenne helyes. De nemsokára megtörténik, érezte a közeledtét, valahogy úgy, mint a tüsszentést. Fura dolog tüsszentéshez hasonlítani az életed végét, de valószínűleg így jön el. *Hapci*, azután szervusz, sötétség, öreg cimbora.

A Hemingway-megoldáshoz le kell húzni a cipőt és a zoknit. Puskatus a földre. Cső a szájba. A láb nagyujja húzza meg a ravaszt. *Följegyzés magamnak*, gondolta Henry, miközben a Scout egy kicsit megfarolt a friss hóban, ő pedig helyesbítette az irányt - segítettek a keréknyomok, ennyi út maradt, két keréknyom, amelyet a nyáron martak a földbe a rönkvontató teherautók. *Ha így akarod végezni, akkor vegyél be hashajtót, és csak az utolsó rotty után csináld, nem szükséges pluszmunkát adni azoknak, akik megtalálnak.*

- Talán jobb lenne, ha lassítanál kicsit - mondta Pete. A lábai között egy sört tartott, amely félig már kiürült, de egy nem elég, hogy Pete-et elzsongítsa. További három-négy üveg után Henry akár hatvannal is téphetne ezen az úton, Pete csak ülne, és valamelyik borzalmas, elcseszett Pink Floyd-számot kornyikálná. És *mehetne* is hatvannal, anélkül, hogy egyszer is behorpadna az elülső lökhárító. Ha az ember beletalált a Mélyút kátyújába, az olyan volt, mintha sínen haladna, még akkor is, ha a kerékvágás tele volt hóval. Ha így havazik tovább, ez megváltozhat; de most még minden rendben van.

- Ne aggódj, Pete, minden rendben.

- Kérsz egy sört?

- Addig nem, amíg vezetek.

- Még itt, a Nyugati Hócipőben sem?

- Később.

Pete megadta magát, hagyta, hogy Henry tovább kövesse a fényszórók által fúrt lyukat, törje magának az utat a fák közötti fehérségben. Magára hagyta a gondolataival, és Henry pontosan ezt akarta. Olyan volt, mint visszatérni a szájüregben egy vérző sebre, újra és újra végigtapogatni a nyelve hegyével, de hát épp ez volt a célja.

Ott vannak a tabletták. Azután az ócska zacsit-a-fejre-a-fürdőkádban trükk. A vízbefúlás. Le lehet ugrani egy magas helyről. A pisztolycső a fülbe túlságosan bizonytalan - túl nagy az esély, hogy az ember bénán tér magához -, akárcsak a csuklón fölvágott erek, ami gyakorlóknak való, viszont a japán módszer nagyon érdekelte Henryt. Köss egy kötelet a nyakadra. A másik végét egy nagy kőre. Tedd a követ egy székre, ülj le merev háttal, hogy ne eshess le, továbbra is ülnöd kelljen.

Döntsd meg a széket, mire a kő leesik. Az áldozat három-öt perc alatt fullad meg, miközben egyre mélyebb álomba merül a levegő hiánya miatt. A szürke feketévé sötétedik; üdv, sötétség, öreg barátom. Pont Jonesy egyik kedvenc Kinsey Milhone-krimijében olvasott a módszerről. Krimik és rémfilmek: ezeken élt Jonesy.

Mindent összevéve Henry a Hemingway-megoldás felé hajlott.

Pete végzett az első sörével, és kibontotta a másodikat. Feltűnően elégedettebb volt. - Te értettél valamit? - kérdezte.

Henry úgy érezte, mintha egy másik világegyetemből szólítanák, abból, ahol az élők tényleg élni akarnak, és ettől ingerült lett, mint mostanában mindig. De nem szabad gyanakodniuk, márpedig szerinte Jonesy máris sejt valamit, igaz, nem sokat. Talán Beaver is. Ők néha beleláttak. Pete nem látott bele, de elszólhatja magát a másik kettőnek, hogy mennyire aggódik az öreg Henryért, mert Henry valamit forgat a fejében, valami *komolyat*, ezt pedig nem akarta. Ez az utolsó kirándulásuk a Lyuknál nekik négyüknek, a Kansas utcai bandának, a harmadik-negyedik osztály Bíbor Kalózainak, és azt akarta, hogy jól érezzék magukat. Azt akarta, hogy megdöbbenjenek, amikor meghallják, még Jonesy is, aki a legtöbbször látott bele. Azt akarta, hogy azt mondják, erről fogalmuk sem volt. Még jobb, ha összeülnek hárman, csak lógatják a fejüket, nem mernek egymásra nézni, csak egy-egy lopott pillantásra, miközben arra gondolnak, hogy tudniuk kellett volna; láthatták volna a jeleket, és valamit tehettek volna. Így hát visszajött valamelyik másik világegyetemből, és simán, meggyőzően tettette az érdeklődést. Ki lenne erre alkalmasabb, mint egy dilidoki?

- Mit értettem?

Pete a szemét forgatta. - Hát a *Gosselinnél*, süket! Azt a sódert, amit az Öreg Gosselin nyomott.

- Peter, nem véletlenül hívják Öreg Gosselinnek. Biztosan megvan nyolcvanéves, és ha van valami, amiben az öregemberek és -asszonyok nem szűkölködnek, az a *hisztéria*. - A Scout - szintén túl a zsenge koron, betöltötte a tizennégyet, és a kilométerórája is bőven benne volt a második körben - kiszökkent a kerékvágásból, és azonnal farolni kezdett, négykerék-meghajtás ide vagy oda. Henry egyensúlyba hozta a kocsit, és csaknem fölnevetett, amikor Pete a padlóra ejtette a sört, és azt kiáltotta: - Hű, bazmeg, figyelj már!

Henry levette a lábát a gázpedálról, amíg azt nem érezte, hogy a Scout egyenesbe jött, és akkor ismét belelépett a gázba, szándékosan túl gyorsan és túl keményen. A Scout ismét megfarolt, ezúttal az előbbivel ellenkező irányba, és Pete megint fölkiáltott. Henry levette a lábát a gázpedálról, a Scout visszazökkent a kerékvágásba, és újra simán futott, mintha sínen menne. Úgy látszik, van pozitív oldala az elhatározásnak, hogy véget vet az életének, többé nem izgatja magát apróságok miatt. A fény belehasított a sodródó fehérségbe; milliárd hópehely táncolt a sugarában, és nem akadt közöttük két egyforma, ha hiszünk a hétköznapi tudománynak.

Pete fölvette a sörét (csak egy kevés ömlött ki), és megveregette a mellét. - Nem mész te egy kicsit túl gyorsan?

- Megközelítőleg sem - felelte Henry, majd mintha a farolás sohasem történt volna meg (pedig megtörtént), és nem is szakította volna félbe gondolatainak sorát (félbeszakította), folytatta, amit elkezdett: - A csoportos hisztéria a legközönségesebb dolog a nagyon öregek és a nagyon fiatalok között. Jól dokumentált jelenség az én szakmámban éppen úgy, mint a szomszédos pogány szociológusok között.

Lepillantott és látta, hogy harmincöt mérfölddel mennek, ami, tekintve a körülményeket, csakugyan gyors egy kicsit. Lassított. - Most jobb?

Pete bólintott. - Ne haragudj, apám, nagyszerűen vezetsz, de esik a hó. Azonfelül itt van velünk az utánpótlás. - Hüvelykujjával a hátsó ülésen heverő két zsákra és két dobozra bökött. - A hot dogon kívül elhoztuk az utolsó három doboz Kraft sajtos makarónit. Tudod, hogy Beaver nem élhet nélküle.

- Tudom - bólintott Henry. - Én is szeretem. Emlékszel azokra a sztorikra a sátánimádókról Washington államban, akikkel tele volt a sajtó a kilencvenes évek közepén? A nyomok számos öregemberhez vezettek, akik a gyerekeikkel - egy esetben az unokával - éltek együtt két kisvárosban, Seattle-től délre. Az óvodások szexuális molesztálásáról szóló jelentések is azután sokasodtak meg, amikor Delawareben és Kaliforniában egyszerre kiáltottak farkast a tizenéves lányok, akik részidőben dolgoztak az óvodákban. Lehet, hogy véletlen egybeesés, de az is lehet, hogy egyszerű-

en eljött az idő, amikor az efféle történetek hihetővé válnak, és ezek a lányok éppen elkapták a hullámot.

Milyen simán gördültek a szavak a szájából, úgy, mintha számítanának. Henry beszélt, a mellette levő férfi néma csodálattal figyelte, és senki (Pete biztosan) nem sejtette, hogy közben puskára, kötélre, kipufogóra, tablettákra gondol. A feje tele volt végtelenített magnószalagokkal, a nyelve pedig magnó volt.

- Salemben - folytatta - az öregemberek és a fiatal lányok hisztériája összekeveredett, és *voilá*, készen állt a salemi boszorkányper.

- Láttam azt a filmet Jonesyval - mondta Pete. - Vincent Price szerepelt benne. Belém fagyott a szar, úgy megijedtem.

- Ebben biztos vagyok - mondta Henry, és elnevette magát. Egy eszelős pillanatig arra gondolt, hogy Pete A *salemi boszorkányok*-ról beszél. - És mikor a legnagyobb a valószínűsége, hogy elhiszik a hisztérikus koholmányokat? Akkor természetesen, amikor már a csűrben a termés, és bekerít a tél - akkor van itt az ideje a mesélésnek és a latorkodásnak. A washingtoni Wenatchee-ben ördögimádás és gyermekáldozat a vadonban. Salemben boszorkányok. A Jefferson ösvényen pedig, az egyetlen és páratlan Gosselin áruda színhelyén, különös fények az égen, eltűnt vadászok, csapatösszevonások... Arról nem is szólva, hogy rémes vörös anyag nő a fákon.

- A helikopterekről és katonákról nem tudok, de éppen elég ember látta azokat a fényeket, úgyhogy gyűlést fognak tartani a városban. Az Öreg Gosselin mesélte, miközben te elvitted a konzerveket. És azok a népek tényleg eltűntek Kineóból. Ez nem hisztéria.

- Négy gyors ellenvetés - mondta Henry. - Először is, nem lehet városi gyűlést tartani a Jefferson ösvényen, mert ott nincs város, Kineo csak egy tanyaközpont, aminek neve van. Másodszor, a gyűlést az Öreg Gosselin Franklin-kályhája körül fogják tartani, és a jelenlevők fele addigra betankol borsmentás gugyiból vagy konyakos kávéból.

Pete fölnyerített.

- Harmadszor, mi más dolguk van? És negyedszer - és ez a vadászokra vonatkozik -, valószínűleg elfáradtak és hazamentek, vagy berúgtak és elhatározták, hogy a carrabasseti üdülőhelyi kaszinóban fognak vagyont keresni.

- Tényleg így gondolod? - Pete csalódottnak látszott, és Henry nagy szeretetet érzett iránta. Kinyújtotta a kezét, és megveregette Pete térdét.

- Sose félj - mondta. -A világ tele van fura dolgokkal. - Henry kételkedett benne, hogy ennyire sietne a távozással, ha a világ csakugyan tele lenne fura dolgokkal, de a legfontosabb, amit egy pszichiáter megtanul (azonkívül, hogy felírja a Prozacot, a Paxilt meg az Ambient), a hazudás.

- Négy vadász tűnt el egyszerre, ami az én szememben elég fura.

- Egy fikarcnyit sem - felelte Henry, és elnevette magát. - Egy különös lenne. Kettő furcsa. De négy? Együtt léptek le, kész.

- Milyen messze vagyunk a Lyuktól, Henry? - Ez annyit jelentett: Van időm még egy sörre?

Gosselin boltjánál Henry nullára állította a távolságmérőt, ami régi szokása volt, azokra az időkre nyúlt vissza, amikor Massachusetts államnak dolgozott, és úgy szólt a megállapodás, hogy mérföldenként tizenkét cent, és minden szenilis trotty, aki belefér. A bolt és a Lyuk távolságát elég könnyű volt megjegyezni: 22,2. A távolságmérő pillanatnyilag 12,7-en állt, ami azt jelenti...

- *Vigyázz!* - üvöltötte Pete, és Henry ismét a szélvédőre pillantott.

A Scout éppen fölért egy fákkal benőtt, meredek szirtvonulat tetejére. A hó itt még a szokottnál is mélyebb volt, de Henry országúti fényszóróval haladt, és világosan látta, hogy harminc méterrel előttük egy személy ül az úton - egy személy, aki gyapjúkabátot, narancsszínű mellényt visel, amelyet Superman köpenyeként lobogtat az erősödő szél, a fején pedig prémes orosz sapkát. Ugyancsak lobogtak a szélben a sapkára erősített, narancsszínű pántlikák, amelyekről Henrynek némely használtautó-kereskedés girlandjaira kellett gondolnia. A pasas az út közepén ült, mint egy indián, aki azt várja, hogy elszívhassa a békepipát, és akkor sem mozdult, amikor a fényszórók sugara rávetődött. Henry egy pillanatig látta az ülő alak tágra meresztett, de nyugodt - nagyon nyugodt, ragyogó és üres szemét. *Így bámulnék én is*, gondolta, *ha nem vigyáznék annyira.*

Nem volt idő rá, hogy megálljon, legalábbis ebben a hóban nem. Jobbra tekerte a volánt, érezte a huppanást, ahogy a Scout ismét kiszökkent a kerékvágásból. Még láthatta a mozdulatlan, fehér arcot, és még volt ideje azt gondolni: *A mindenit! Ez egy asszony!*

A kerékvágásból kizökkent Scout azonnal ismét megfarolt. Ez alkalommal Henry ellenállt, szándékosan elforgatta a kerekeket, hogy fokozza a farolást, mert gondolkodás nélkül is tudta (nem is volt idő gondolkodni), az úton ülőnek ez az egyetlen esélye. Még így sem becsülte túl sokra ezt az esélyt.

Pete felordított, és Henry a szeme sarkából látta, hogy kezét az arca elé kapja, a hárítás kifordított tenyerű gesztusával. A Scout megpróbált oldalra kanyarodni, és Henry most visszafelé forgatta a volánt, igyekezett annyira fékezni a csúszást, hogy a kocsi hátsó fele ne nyomja vissza az úton ülő arcát a koponyájába. A kerék zsíros, szédítő könnyedséggel pörgött kesztyűs keze alatt. A Scout úgy három másodpercig negyvenöt fokos szögben megdőlve sodródott lefelé a Mélyúton, részben Henry Devlinnek, részben a viharnak köszönhetően. A hó finom permetben szitált körülöttük és fölöttük: a fényszórók páros fénykúpja hóborította fenyőket festett két körbe az út bal oldalára. Három másodperc, nem hosszú, de éppen elegendő. Az alak mintha feléjük csúszott volna, holott meg sem mozdult, még akkor sem, amikor a Scout lökhárítójának rozsdás vége talán három centire húzott el a havas levegőben az arca előtt.

Elvétettelek!, ujjongott Henry. *Elvétettelek, te kurva!* Azután az egyensúly utolsó vékony szála is elszakadt, és a Scout oldalra dőlt. Fogba nyilalló rezgés jelezte, hogy a kerekek ismét beletaláltak a keréknyomba, csak ez alkalommal keresztben. A terepjáró még mindig fordulni próbált - *Eleje-hátujja!*, kiabálták, ha az általános iskolában fordult a sor -, azután borzalmas döngéssel nekicsapódott egy rejtett sziklának, vagy talán egy kis, kidőlt fának, és felborult, először az utasülés felőli oldalára, ahol az ablakok ragyogó morzsává zúzódtak, majd a tetejére. Henry öve az egyik oldalon elszakadt, és ő a bal vállával belevágódott a tetőbe. Golyói a volán oszlopának csapódtak; azonnali, ólmos fájdalom lett az eredmény. A combja eltörte az indexkart, és a farmerjét máris átáztatta a vér. A *szaft*, ahogy az öreg, fadobozos rádiókban mondták, *Nézzék má, emberek, hát nem folyni kezdett a szaft!* Pete sikoltott, vagy ordított, vagy mindkettőt.

A felfordult Scout motorja még járt néhány másodpercig, azután a nehézkedés megtette a magáét, és a jármű leállt. Már csak egy héj volt az úton; a kereke még pörgött, a fény megvilágította az út bal oldalán a hótól roskadozó fákat. Az egyik fényszóró kiment, de a másik tovább világított.

2

Henry sokat beszélgetett Jonesyval a balesetéről (igazából hallgatta; a terápia kreatív hallgatás), és tudta, hogy Jonesynak semmilyen emléke sincs az ütközésről. Amennyire Henry megállapíthatta, ő nem veszítette el az öntudatát, miközben a Scout felborult, és az események lánca érintetlen maradt. Emlékezett rá, hogy a biztonsági övön matat, ki akar szabadulni ebből a szarból, miközben Pete azt bömböli, hogy eltört a lába, az a kibaszott *lábszára*! Emlékezett az ablaktörlő kitartó *sitty-sutty, sitty-sutty*-ára és a műszerfal izzó fényeire, amelyek most fölötte világítottak, és nem alatta. Megtalálta a biztonsági öv csatját, elveszítette, ismét megtalálta és meghúzta. Az öv engedett, és ő nehézkesen puffant a tetőn, összetörve a tetőlámpa műanyag burkolatát.

Körbetapogatózott, megtalálta a kilincset, de nem tudta megmozdítani.

- A *lábam*! Ember, az a kurva *lábszáram*!

- Fogd már be a pofádat! - mondta Henry - Nincs semmi baja a lábadnak. - Mintha tudná. Ismét megtalálta a kilincset, megrántotta, de semmi sem történt. Ekkor jött rá, hogy miért - fejjel lefelé volt, és a rossz irányba rángatta. Változtatott a fogáson, és az ajtó kattanva kinyílt, miközben a mennyezetlámpa forrón vakított a szemébe. Kezével lökdöste az ajtót, biztosra vette, hogy nem fog sikerülni; a keret valószínűleg meggörbült, és szerencsés lesz, ha tíz centivel arrébb tudja mozdítani.

Az ajtó nyikorgott, és Henry hirtelen érezte, hogy a hó hidegen kavarog az arca és a nyaka körül. Keményebben tolta az ajtót, most már a vállát is igénybe vette, és csak amikor kiszabadította a lábát a volán oszlopa mögül, akkor jött rá, hogy lóg. Csinált egy fél bukfencet, és hirtelen a saját, zsávollyal borított ágyékát bámulta, mintha elhatározta volna, hogy puszit ad lüktető golyóinak, hátha jobban lesznek. A rekeszizma összegyűrődött, alig bírt lélegezni.

- Henry, segíts! Beszorultam! Baszottul beszorultam!

- Egy pillanat. - A hangja feszült volt és éles, alig ismert rá. Most már látta, hogy farmerjának felső része baloldalt sötét a vértől. A szél a fenyők között úgy zúgott, mint Isten Electroluxa.

Megragadta az ajtóoszlopot, örvendezve, hogy a vezetéshez nem húzta le a kesztyűt, és hatalmasat rántott magán. Ki kellett szabadulnia, hogy kiegyenesedhessen a rekeszizma és levegőhöz jusson.

Egy pillanatig semmi sem történt, azután kicuppant, mint a dugó a palackból. Feküdt egy darabig, lihegett, és bámulta a hópelyhek hullámzó hálóját. Semmi különös nem volt az égen; a bíróságon is megesküdött volna, akár egy rakás Bibliára. Csak az alacsonyan járó felhők szürke pocakja és a hó pszichedelikus özöne.

Pete egyre rémültebben kiáltozta a nevét.

Henry az oldalára henteredett, föltérdelt, és mivel ez simán ment, föl is tápászkodott. Egy pillanatig dülöngélt a szélben, várta, hogy vérző lába megroggyanjon, és ő visszazuhanjon a hóra. Nem így történt, tehát sántikálva megkerülte a felborult Scoutot, hogy lássa, mit tehet Peterért. Egy pillantást vetett az asszonyra, aki az egész szarságot okozta. Továbbra is az úton csücsült keresztbe tett lábbal, combjain és anorákjának elején megült a hó. Mellénye hólyagosan csapkodott. Pántlikái lobogtak. Nem fordult meg, hogy rájuk nézzen, visszafelé bámult Gosselin boltjának irányába, éppúgy, mint mikor fölértek a dombtetőre, és megpillantották. Bal lábától nem egészen harminc centiméterre kanyargott a keréknyom, és Henrynek a leghalványabb sejtelme sem volt róla, hogyan sikerült elkerülnie.

- Henry! Henry, *segíts*!

Odasietett, és az utasülésnél letérdelt a friss hóba. Pete ajtaja beszorult, de mikor a térdelő Henry két kézzel megrántotta, félig kinyílt. Benyúlt, megragadta Pete vállát, megrántotta. Semmi.

- Csatold ki a biztonsági övet, Pete!

Pete matatott, de nem találta, holott az orra előtt volt. Henry óvatosan, zavartalan türelemmel (nyilván sokkban lehetett) kikapcsolta az övet. Pete puffant egyet a tetőn, a fejét a vállához préselte az ütődés. Felordított a meglepetéssel vegyes fájdalomtól, azután kipréselte magát a félig nyitott ajtón. Henry megragadta a hóna alatt és meghúzta. Mindketten a hóba huppantak, és Henrynek olyan hirtelen és erős déjá vu érzése támadt, hogy majdnem elájult tőle. Nem játszottak ilyesmit gyerekkorukban? Természetesen játszottak. Például azon a napon, amikor megtanították Dudditsot hóembert csinálni. Valaki nevetni kezdett, ami csúnyán megijesztette. Azután rájött, hogy ő nevetett.

A havas hátú Pete felült, és öldöklőn nézett rá. - Mi a faszt röhögsz? Az a seggfej kis híján megölt! Megfojtom azt a kurafit!

- Nem kurafi, hanem kurva - mondta Henry. Még jobban nevetett, és arra gondolt, hogy Pete valószínűleg nem értette meg, amit mondott - különösen, hogy közben a szél is fúj -, de nem törődött vele. Ritkán érezte ilyen jól magát.

Pete föltápászkodott, úgy, ahogy ő, és Henry már éppen valami bölcs mondáson törte a fejét, olyasmin, hogy Pete egészen szépen jár törött lábú emberhez képest, amikor barátja a fájdalomtól üvöltve összerogyott. Henry odament, megtapogatta Pete kinyújtott lábát. Épnek látszott, de hát ki tudná ezt megállapítani két réteg ruhán át?

- Végül is nem tört el - mondta Pete, de zihált a fájdalomtól. - Csak megrándult a rohadék, mint amikor fociztam. Hol van a nő? Biztos, hogy az?

- Igen.

Pete fölállt, és térdét fogva sántikálva megkerülte a kocsi elejét. A megmaradt fényszóró hősiesen világított a hóban. - Csak annyit mondok, hogy jobban jár, ha sebesült vagy vak! - mondta Henrynek. - Ha nem, a Gosselinig rugdosom visszafelé a seggét!

Henry ismét elnevette magát. Maga előtt látta a képet, ahogy Pete szökdécsel... azután *rúg* egyet. Mint egy kánkántáncosnő. - Nehogy komolyan bántsad, Peter! - ordította, bár gyanította, hogy törekvését a szigorra semmissé teszik a hisztérikus röhögőrohamok.

- Nem bántom, hacsak nem dumál vissza! - válaszolta Pete. A szavaknak, amelyeket a szél sodort vissza Henryhez, volt bizonyos sértődött-néni-szerű minősége, amitől Henry még veszettebbül hahotázott. Legyűrte a farmerját és a jégert, alsónadrágosan vizsgálgatta, milyen súlyos a seb, amit az indexkar okozott.

Sekély, legföljebb nyolc centis barázda volt a combja belső oldalán. Derekasan vérzett - még mindig szivárgott belőle a vér -, de Henry szerint nem volt mély.

- Mi a fenét művelsz te itt? - kárpált Pete a felfordult Scout másik oldalán, ablaktörlősurrogás kíséretében. Noha bőven megtűzdelte beszédét (zömmel Beaver-hatást mutató) ocsmány szavakkal, Henryt még mindig erősen emlékeztette egy vénkisasszony tanítónőre. Ismét kipukkadt belőle a nevetés, miközben felhúzta a nadrágját.

- Mi a francot ülsz itt ennek a kibaszott útnak a közepén, ebben a kibaszott hóviharban? Mólés vagy? Belőtted magad? Miféle tökhülye vagy te? Hé, szólalj már meg! Majdnem megöltél engem meg a havert, a legkevesebb, hogy... *aúú, BAZMEGFREDDY*.

Henry éppen időben kerülte meg a roncsot, hogy lássa, amint Pete Ms. Buddha mellé zuhan. Úgy tűnik, a lába ismét felmondta a szolgálatot. Az asszony rá se nézett. Sapkáján lobogtak a narancsszínű pertlik. Az arcát a viharba emelte, tágra nyílt szeme még csak nem is pislogott, miközben örvénylő hópelyhek olvadoztak az élő, meleg lencsén. Henryben mindennek ellenére fölédedt a szakmai kíváncsiság. Tulajdonképpen mit is találtak itt?

3

- *Aúú, hogy bassza meg, a francnyavalyába, ez rohadtul FÁJ!*

- Jól vagy? - kérdezte Henry, és ettől ismét elnevette magát. Micsoda hülye kérdés.

- *Úgy hangzik*, mintha jól lennék, pisológuskám? - kérdezett vissza gyilkos hangon Pete, de amikor Henry fölé hajolt, felemelte a kezét és elhessentette. - Eh, megvagyok, semmi gáz, inkább Tyúkszar hercegnőt nézd meg. Csak *ül* itt.

Henry letérdelt az asszony előtt, és közben megrándult a fájdalomtól - igen, a lába, de a válla is fájt, mert beverte a tetőbe, és a nyaka is gyorsan merevedni kezdett, de most még hajlott.

Hát nem egy bajba került hamvas hajadon volt, hanem legalább negyvenéves és nehézsúlyú. Noha Isten tudja, hány réteget viselt a vastag anorák alatt, elöl feltűnően domborodott, jelezve a csodálatos kancsókat, amelyeket a mellcsökkentő sebészet alkotott. Sapkája alatt röpködő haját meghatározhatatlan fazonra nyírták. Hozzájuk hasonlóan farmert viselt, de fél combjából kitelt volna Henry két combja... Vidéki asszony, elsőnek ez jutott Henry eszébe, az a fajta, aki a mosást aggatja a szárítókötélre a játékokkal teleszórt udvaron, a dupla széles lakókocsi mellett, miközben Garth vagy Shania bömböl az ablakba kitett rádióból... vagy talán ezt-azt vásárol Gosselinnél. A narancsszínű szerelésből ítélve vadászni jött, de ha így van, akkor hol a puskája? Máris belepte a hó? Tágra nyitott szeme sötétkék és tökéletesen üres volt. Henry az asszony nyomait kereste, de semmit sem látott. Semmi kétség, a szél törölte el őket, mégis volt benne valami kísérteties; mintha az égből pottyant volna ide.

Henry lehúzta a kesztyűjét, és csettintett a merev szemek előtt. Az asszony egyet pislogott. Ez nem volt valami sok, mégis több, mint amennyit várt, tekintve, hogy egy többtonnás jármű éppen az előbb hibázta el néhány centivel, amitől az asszony meg se rezzent.

- Hé! - kiáltotta az arcába. - Hé, gyere vissza! Gyere vissza!

Ismét csettintett, noha alig érezte a kezét - mikor lett ilyen hideg? *Rohadt helyzetbe kerültünk*, gondolta. Az asszony böffent egyet, meghökkentő hangerővel, még a fák között zúgó szélhez képest is, és mielőtt elkapta volna a mozgó levegő, Henryt megcsapta a szaga, amely egyszerre volt keserű és átható - a tiszta szeszre emlékeztetett. Az asszony fészkelődött, fintorgott, azután szellentett - a hosszú, büdös fing recsegett, mint a hasadó vászon. *Lehet*, gondolta Henry, *hogy errefelé ez az üdvözlés egy formája*. Ettől ismét rázni kezdte a vihogás.

- Mi a szent szar! - mondta majdnem a fülébe Pete. - Úgy hangzott, mintha szét is repesztette volna a nadrágja lépését. Mit ivott hölgyem, Prestone-t? - Ismét Henryhez fordult: - A Krisztusát, *valamit* biztosan ivott, és majom legyek, ha az nem fagyálló volt.

Henry is érezte a szagot.

Az asszony szeme hirtelen megmozdult, és találkozott Henryével. A férfi megdöbbent, annyi fájdalmat látott abban a tekintetben. - Hol van Rick? - kérdezte az asszony. - Azért indultam el, hogy Ricket megkeressem - egyedül ő maradt meg. - Elfintorodott, és amikor az ajka felhúzódott, Henry látta, hogy a fogainak fele hiányzik. A megmaradtak is úgy festettek, akár egy romos kerítés utolsó cölöpjei. Megint böffentett, olyan csípőset, hogy Henry könnyezni kezdett.

- Aú, szentséges Krisztus! - Pete szinte kiáltott. - Ennek mi a baja?

- Nem tudom - mondta Henry. Annyit tudott, hogy az asszony tekintete ismét kiürült, és hogy rohadt helyzetbe kerültek. Ha egyedül van, talán fontolóra veszi, hogy leül az asszony mellé, átkarolja - sokkal érdekesebb és egyedibb válasz a végső problémára, mint a Hemingway-megoldás. De Pete-re is gondolnia kellett - Pete még az első alkoholelvonáson sem ment át, noha ez kétségtelenül ott volt a talonban.

És mellesleg kíváncsi volt.

4

Pete a hóban ült, a térdét gyúrta, Henryt nézte, várva, csináljon már valamit, és ez tulajdonképpen jogos volt, tekintve, hogy négyesükből ő volt az ötletember. Nem volt vezetőjük, de Henry állt hozzá a legközelebb, hogy az legyen. Ez már az általános iskolában sem volt másképp. Az asszony senkire sem nézett, ismét a havazást bámulta.

Nyugodj meg, gondolta Henry. *Végy egy mély lélegzetet, és nyugodj meg.*

Beszívta a levegőt, visszatartotta, kifújta. Így már jobb. Kicsivel. Nos, mi is van ezzel a hölggyel? Nem érdekes, hogy honnan jött, mit csinált itt, vagy hogy böfögés közben miért szaglik úgy, mint a hígított fagyálló. A legfontosabb, hogy mi van vele most?

Nyilvánvalóan sokkos állapotban van. Olyan mély sokkban, ami a katatóniára emlékeztet - Henry látta, hogy meg sem rezzent, amikor a Scout érintésnyi közelségben elfarolt mellette. De mégsem vonult vissza önmagába olyan mélyen, hogy valami el ne érné; válaszolt ujjai csettintésére, és meg is szólalt. Valami Rick nevű ember iránt érdeklődött.

- Henry...

- Hallgass egy percig.

Ismét levette a kesztyűjét, az asszony arca elé tartotta a kezét, és tapsolt, a szél zúgásához képest halkan, de az asszony ismét pislantott.

- Talpra!

Megfogta az asszony kesztyűs kezét, amely örömére ösztönszerűen rákulcsolódott az övére. Előrehajolt, az arcába nézett, beszívta az éterszagot. Akinek ilyen szaga van, az nem lehet valami jól.

- Talpra, kelj föl! Velem! Háromra! Egy, kettő, *három*!

Felállt, fogva az asszony kezét. Az is fölemelkedett, ropogó térdekkel, és ismét böfögött. Azután szellentett. A sapkája félrecsúszott, rá az egyik szemére. Meg se mozdult, hogy feljebb tolja. - Igazítsd meg a sapkáját - mondta Henry.

- He? - Pete is föltápászkodott, bár nem állt valami biztosan a lábán.

- Nem akarom elengedni. Igazítsd meg a sapkáját, húzd hátra a szeméről.

Pete óvatosan odanyúlt, megigazította a sapkát. Az asszony kissé meggörnyedt, fintorgott, fingott.

- Nagyon köszönöm - mondta savanyúan Pete. - Igazán csodás közönség voltál, jó éjszakát.

Henry érezte, hogy az asszony megroskad. Erősebben szorította a kezét.

- Indulás! - kiáltotta, ismét az arcába. - Gyere velem! Háromra! Egy, kettő, *három*!

Elindult hátrafelé, a Scout orrának irányába. Az asszony most őt bámulta, és Henry nem engedte el a pillantását. Megszólalt, oda se nézve Pete-re, mert nem akarta megkockáztatni, hogy elveszítse a nőt: - Fogd meg az övemet. Vezess.

- Hova?

- A Scout másik oldalára.

- Nem vagyok biztos benne, hogy meg tudom...

- Muszáj, Pete, csináld!

Egy pillanatig semmi sem történt, azután érezte, hogy Pete keze a kabátja alá siklik, tapogatózik, és megragadja az övét. Suta kígyóvonalban csoszogtak a keskeny úton, a Scout megmaradt, sárgán bámuló fényszórójának pászmájában. A felfordult terepjáró másik oldala legalább részben megvédte őket a széltől, és ez jó érzés volt.

Az asszony hirtelen kitépte a kezét Henryéből, és tátott szájjal előrehajolt. Henry hátralépett, nem akarta, hogy az asszony lefröcskölje hányás közben... de az nem hányt, hanem böfögött, még az előzőnél is hangosabbat. Azután, még mindig meggörnyedve, ismét szellentett. Ilyen hangot

Henry még életében nem hallott, pedig megesküdött volna, hogy Nyugat-Massachusetts kórtermeiben már mindennel találkozott. Ám az asszony állva maradt, és nagy, lószerű horkantásokkal szívta be a levegőt.

- Henry - mondta Pete. A hangja karcolt a félelemtől, vagy a megilletődéstől, vagy mindkettőtől. - Istenem, *nézd*.

Tátott szájjal bámulta az eget. Henry követte a pillantását, és alig hitt a szemének. Kilenc vagy tíz ragyogó fénykör vonult lassan az alacsonyan lógó felhőkön át. Henrynek hunyorognia kellett, amikor rájuk nézett. Egy pillanatig a hollywoodi filmbemutatók eget döfködő fényszóróira gondolt, de természetesen itt a vadonban nem voltak ilyen fényszórók, és ha lettek volna, akkor látnia kellett volna a fénysugarakat is, ahogy a magasba emelkednek a havas levegőben. Akármi vetíti is azokat a fényeket, az a felhők fölött van, és nem alattuk. Látszólag összevissza mozogtak, és Henryt megrohanta valami atavisztikus félelem... illetve benne emelkedett föl, valahonnan az énje mélyéből. Jeget érzett a gerince helyén.

- Mi ez? - Pete már-már vinnyogott. - Krisztusom, Henry, mi ez?

- Nem...

Az asszony felnézett, meglátta a táncoló fényeket, és sikítani kezdett. Megdöbbentő hangerejű sikolyai annyira tele voltak rettegéssel, hogy Henry úgy érezte, mindjárt ő is elkezd sikítani.

- *Visszajöttek!* - süvítette. - *Visszajöttek! Visszajöttek!*

Azután eltakarta a szemét, és fejét a felfordult Scout kerekének döntötte. Abbahagyta a sikoltozást, csak nyöszörgött, mint aki csapdába esett, és nincs több reménye a szabadulásra.

5

Meghatározatlan ideig (valószínűleg nem volt több öt percnél, noha hosszabbnak tűnt) figyelték a ragyogó fények futkosását az égen: köröztek, szökdécseltek, jobbra-balra dülöngéltek, átugrálták egymást. Henry egyszer csak rádöbbent, hogy öt maradt a csaknem tucatnyiból, azután már csak hármat látott. Mellette az asszony, arcát a keréknek döntve, ismét fingott, és Henry felocsúdott, hogy a semmi közepén állnak, tátott szájjal bámulva valamiféle vihar gerjesztette jelenséget, amely, noha érdekes, egy fikarcnyit sem segíti elő, hogy olyan helyre jussanak, ahol száraz és meleg várja őket. Tökéletes tisztasággal emlékezett rá, hogy mennyit mutatott a végén a távolságmérő: 12,7 mérföldet. Csaknem tíz mérföldnyire jártak a Lyuktól, ami jobb körülmények között kellemes kirándulás, de ők itt vannak egy hószakadásban, amely kétlépésnyire van attól, hogy hóvihar legyen belőle. Ezenfelül, gondolta, én vagyok az egyetlen, aki képes járni.

- Pete.

- Ez már valami, igaz? - lehelte Peter. - Ezek a kurva ufók, éppen mint az *X akták*-ban. Mit gondolsz...

- Pete! - Megfogta Pete állát és elfordította, hogy ne az eget nézze, hanem őt. Fent az utolsó két fény halványult éppen. - Ez valami elektromos jelenség, nem több.

- Gondolod? - Pete lehetetlenül csalódottnak látszott.

- Igen, valamilyen kapcsolatban van a viharral. De még ha a Pillangó Idegenek első hulláma érkezne is az Alnitak bolygóról, nekünk az sem számít, ha addig jégcsappá fagyunk. Most tehát szükségem van a segítségedre. Kérlek, csináld meg a trükködet. Képes vagy rá?

- Nem is tudom - felelte Pete, és egy utolsó pillantást vetett az égre. Már csak egy fény volt ott, és az is annyira elhalványodott, hogy nem is találta volna, ha korábban nem látja. - Asszonyom! Asszonyom, már elmentek. Lazítson, jó?

Az asszony nem válaszolt, csak állt, arcát a kerékhez szorítva. Sapkájának szalagjai röpködtek és csapkodtak. Pete felsóhajtott, és Henry felé fordult.

- Mit akarsz?

- Ugye ismered a favágók menedékeit az út mentén? - Nyolc-tíz van, gondolta Henry, összesen négy oszlop, rozsdás hullámbádog tetővel. A favágók a kivágott rönköket vagy a felszerelésüket tárolták bennük tavaszig.

- Persze - bólintott Pete.

- Hol van a legközelebbi? Meg tudnád mondani? Pete lehunyta a szemét, fölemelte egyik ujját, és ide-oda mozgatta. Ugyanakkor nyelve hegyével aprókat csettintett a szájpadlásán. Ez iskolás

kora óta szokása volt, nem olyan régi, mint Beaver fogpiszkálórágcsálása, vagy Jorsesy vonzalma a rémfilmek és a krimik iránt, de azért ez is régi szokás volt. És rendszerint megbízható. Henry várt, remélve, hogy most is beválik.

Az asszony talán meghallotta a szabályos csettintéseket a szél üvöltésén át, mert fölemelte a fejét és körülnézett. A keréktől nagy, sötét folt volt a homlokán.

Pete végül kinyitotta a szemét. - Arra, fölfelé van - mutatott a Lyuk irányába. - Forduljunk be abba a kanyarba, azután egy domb jön. Ahogy a másik oldalán lemegyünk, egyenes szakasz következik. Annak a végén van az egyik menedék. A bal oldalon. A tető egy része leszakadt. Egy Stevenson nevű embernek eleredt ott egyszer az orra vére.

- És?

- Ugyan, öreg, mit tudom én. - Pete elfordította a tekintetét, mintha zavarban lenne.

Henry homályosan emlékezett erre a menedékre... az jó, hogy a tető részben leszakadt, vagy jó lehet; ha a megfelelő irányba dőlt, akkor a fal nélküli menedékből szélvédett szárnyék lesz.

- Milyen messze van?

- Fél mérföld. Talán háromnegyed.

- Ebben biztos vagy?

- Igen.

- Bírja a térded a gyaloglást?

- Azt hiszem - de vajon az asszony kibírja-e?

- Jobban van - mondta Henry. Kezét a meredt szemű asszony vállára tette, aki felé fordult, közelebb hajolt, amíg majdnem összeért az orruk. Lehelete félelmetes volt - fagyálló, ami alatt valami olajos, szerves anyag lappang -, de a férfi mégis így maradt, nem húzódott hátra.

- Mennünk kell! - mondta az asszonynak, nem kiabálva, de hangosan, parancsoló éllel. - Háromra indulj el velem együtt! Egy, kettő, *három*!

Megfogta a kezét, és a Scoutot megkerülve az útra vezette. Az asszony egy pillanatig ellenállt, azután tökéletes engedelmességgel követte, úgy tűnt, nem is érzi a szelet, amikor kiléptek a szélvédett helyről. Öt percig meneteltek, Henry a baljában fogta az asszony kesztyűs jobb kezét, ám ekkor Pete sántítani kezdett.

- Várj - mondta. - Ez a kurva térdem ismét ki akar marjulni.

Miközben lehajolt és megmasszírozta, Henry fölnézett az égre. Most nem voltak fények. - Jól vagy? Menni fog?

- Menni fog - jelentette ki Pete. - Rajta, induljunk.

6

Gond nélkül befordultak a kanyarba, félig már fölértek a dombra, amikor Pete nyögve, káromkodva, a térdét szorítva eldőlt. Látva, hogyan nézi Henry, különös hangot adott, valahol a nevetés és a vicsorgás között. - Ne aggódj miattam - mondta. - Petie madár bírni fogja.

- Biztos?

- Ja. - És Henry rémületére (noha derű is keveredett belé, az a fajta baljós derű, ami sohasem hagyta el mostanában), Pete, kesztyűs kezét ökölbe szorítva, püfölni kezdte a térdét.

- Pete...

- Takarodj, te pukli, takarodj! - kiáltotta Pete, mintha a másik ott se lenne. Az asszony ezalatt görnyedten állt a hátszélben, a narancsszín pertlik az arca előtt csattogtak, egyébként olyan néma volt, mint egy készülék, amelyről levették a hangot.

- Pete!

- Már jól vagyok - felelte Pete. Fáradtan nézett föl Henryre... de az ő szeméből se hunyt ki a derű. - Ez aztán a kibaszás, mi?

- De az ám.

- Azt nem hinném, hogy képes lennék visszagyalogolni Derrybe, de addig a menedékig eljutok. - Kezet nyújtott. - Segíts föl, főnök.

Henry megfogta régi barátja kezét, és felhúzta. Pete merev lábbal emelkedett föl, mintha szertartásosan bókolt volna, egy pillanatig állt, majd azt mondta: - Induljunk. Alig várom, hogy kikerüljünk ebből a szélből. - Elhallgatott, majd hozzátette: - Elhozhattunk volna pár sört.

Elérték a dombtetőt, a másik oldalon gyengült a szél ereje. Lent az egyenes szakaszon Henry már abban kezdett reménykedni, hogy legalább ezt a részt gond nélkül meg tudják tenni. Ekkor, az egyenes szakasz felénél, amikor már feltűnt a favágómenedék, az asszony összeomlott: először térdre esett, azután hasra. Egy pillanatig feküdt, a fejét elfordította, csak a nyitott szájából párálló lélegzet jelezte, hogy még él (*mennyivel egyszerűbb lenne, ha már nem élne*, gondolta Henry). Azután az oldalára fordult, és megeresztett egy újabb, bőgő böffenést.

- Ó, te nyavalyás picsa - mondta Pete, nem dühösen, csak fáradtan. Henryre nézett. - Most mihez kezdünk?

Henry letérdelt az asszony mellé, a legerősebb hangján mondta neki, hogy keljen föl, csettintett az ujjaival, tapsolt, többször is elszámolt háromig. Semmi nem használt.

- Maradj itt vele. Hátha találok valamit, amivel elhúzhatnánk.

- Sok szerencsét.

- Van jobb ötleted?

Pete fintorogva leült a hóba, rossz lábát maga elé nyújtotta. - Nem, uram - felelte -, nincs. Elfogytak az ötleteim.

7

Henrynek öt percébe telt, hogy elérjen a menedékig. Az ő lába is merevedni kezdett ott, ahol az indexkar belevájt, mégis úgy döntött, hogy semmi baja. Ha el tudja juttatni Pete-et és az asszonyt a menedékig, és ha beindul a Lyuk garázsában a Sarki Macska, akkor még minden rendbe jöhet. De az ördögbe, hogy ez milyen *érdekes*! Azok a fények az égen...

A menedék rozsdás teteje a legmegfelelőbb irányba dőlt: az út felé eső oldal nyitott volt, a hátulja viszont csaknem teljesen zárt. Amint a besodródott vékony hóban tapogatózott, fűrészpor lepte, piszkos, szürke ponyvát talált, amelyhez régi forgácsok tapadtak.

- Bingó! - ragadta meg a ponyvát. Az először nem akarta elengedni a földet, de amikor Henry meghúzta, nyers roppanással kiszabadult. A hang az asszony fingását juttatta az eszébe.

A ponyvát maga mögött vonszolva visszagyalogolt odáig, ahol Pete ült a hóban, lábát mereven kinyújtva, a hasaló asszony mellett.

8

Sokkal könnyebbnek bizonyult, mint ahogy Henry remélni merte. Amint egyszer elindult a ponyvával, már könnyedén haladt. Az asszony meglehetősen termetes volt, de úgy siklott a havon, mintha be lett volna zsírozva. Henry örült, hogy a levegő nem melegebb öt fokkal; a tapadós hó komolyan megnehezítette volna a dolgát. És természetesen sokat segített az egyenes út.

A hó most már bokáig ért, de a hópelyhek nagyobbak lettek. *Abbamarad*, mondták egymásnak csalódottan, amikor gyerekkorukban meglátták ezeket a nagy pelyheket.

- Hé, Henry! - Pete kifogyott a szuszból, de nem számít, a menedék ott volt előttük. Merev lábbal bicegett, nehogy ismét kimenjen alóla a térde.

- Mi van?

- Mostanában sokat gondolok Dudditsra. Hát nem különös?

- Tilos az ugrálás - vágta rá Henry gondolkodás nélkül.

- Így van. - Pete valahogy idegesen nevetett. – Tilos az ugrálás, tilos a játék. Ugye ezt is különösnek tartod?

- Ha az - válaszolta Henry -, akkor mindketten különösek vagyunk.

- Hogy érted?

- Magam is Dudditsra gondolok már jó ideje. Legalább március óta. Jonesyval éppen készültünk, hogy meglátogatjuk...

- Tényleg?

- Igen. Azután Jonesy balesetet szenvedett...

- Annak a bolond vén faszszopónak, aki elütötte, sosem lett volna szabad vezetnie - jegyezte meg sötét arccal Pete. - Jonesynak szerencséje van, hogy életben maradt.

- Ebben nagyon igazad van - válaszolta Henry. A szíve megállt a mentőautóban. A mentősöknek kellett újra feltölteni kakaóval.

Pete tágra nyílt szemmel megállt. - Nem szarozol? Ilyen rossz volt a helyzet? *Ilyen közel* járt a kinyiffanáshoz?

Henrynek eszébe jutott, hogy talán tapintatlan volt. - Igen, de erről hallgass. Nekem Carla mondta el, de nem hinném, hogy Jonesy tudja. Én sohasem... - Bizonytalanul legyintett, mire Pete tökéletes megértéssel bólintott. *Sohasem éreztem, hogy tudna róla*, ezt akarta mondani Henry.

- Tartani fogom a számat - ígérte.

- Ez a legjobb, amit tehetsz.

- És te sem látogattál el Dudshoz.

Henry megrázta a fejét. - Annyi izgalom volt Jonesy körül, hogy megfeledkeztem róla. Azután eljött a nyár, és tudod, hogy mennek a dolgok...

Pete bólintott.

- De tudod mit? Épp az imént jutott az eszembe. Amikor Gosselinnél voltunk.

- A kölyök miatt, abban a Beavis és Butthead-trikóban? - kérdezte Pete. A szavak kis, fehér párafelhőkben gomolyogtak a szájából.

Henry bólintott. A „kölyök" éppen úgy lehetett tizenkettő, mint huszonöt, Down-kórnál az ilyesmit nem lehet megmondani. Vörös hajú volt, és a sötét kis bolt polcai között kóborolt egy férfi oldalán, aki az apja lehetett, mert egyforma zöld-fekete kockás vadászzubbonyt viseltek, és ami ennél is fontosabb, egyforma répavörös hajuk volt, a férfié már annyira megritkult, hogy kilátszott a fejbőre, és a pillantásával azt üzente: *Egy szót se a srácomról, ha nem akartok bajt magatoknak*, és természetesen egyikük sem szólt egy szót sem, azért jöttek el a huszon-egynéhány mérföldnyire levő Lyukból, hogy sört, kenyeret és hot dogot vegyenek, nem azért, hogy bajt keressenek maguknak, mellesleg valamikor ismerték Dudditsot, bizonyos értelemben még mindig ismerik - karácsonyi ajándékot küldözgetnek neki, meg születésnapi képeslapokat, hiszen valaha Duddits közéjük tartozott a maga különleges módján. Henry azt nem akarta bevallani Pete-nek, hogy a legsajátosabb pillanatokban jut eszébe Duds, amióta tizenhat hónapja tisztázta magával, hogy véget akar vetni az életének, és amit azóta tett, az csak ezt az esemény odázta el vagy készítette elő. Néha még álmodott is Dudditsról és Beavrről, amint azt mondja, *Hadd igazítom meg ezt*, mire Duddits azt mondja: *Miazí*?

- Nincs abban semmi rossz, ha Dudditsra gondolsz - mondta, miközben a rögtönzött szánkót behúzta a menedékbe. Már ő is zihált. - Ő volt a mi önmeghatározásunk. A legfényesebb óránk.

- Gondolod?

- Naná. - Henry lezöttyent, hogy kilihegje magát, mielőtt hozzálát a következő feladathoz. Az órájára nézett. Csaknem dél. Mostanra Jonesy és Beaver már túl vannak azon a feltételezésen, hogy csupán a havazás lassította le őket; most már bizonyosak benne, hogy baj van. Talán valamelyikük beindítja a hójárót (*már amennyiben működik*, emlékeztette ismét magát, *ha az a rohadék beindul*). Kijönnek, hogy megkeressék őket. Az egy kicsit egyszerűsítené a dolgokat.

Lenézett a ponyván fekvő asszonyra. Egyik szemét eltakarta a haja, a másikkal Henryt - Henry mögött valamit - nézett dermesztő közönnyel.

Henry hitt benne, hogy minden kiskamasznak kijutnak az önmeghatározás pillanatai, és a csoportban élő gyermekek határozottabban válaszolnak, mint a magányosak. Gyakran rosszul viselkednek, a kudarcra kegyetlenséggel válaszolnak. Bármi volt is az oka, Henry és barátai jól viselkedtek. Ha eljön a vég, ennek nincs több jelentősége, mint bármi másnak, de jólesik az emlékezés, különösen, amikor a lélek sötét, hogy valaha az esélyek zavarosak voltak, és mégis tisztességesen viselkedtünk.

Elmondta Pete-nek, mit szándékozik tenni, és hogy neki mi a dolga, azután fölállt, mert el akarta kezdeni - azt akarta, hogy valamennyien biztonságban legyenek a Lyuk ajtaja mögött, még mielőtt elfogyna a fény. Addigra tiszta, megvilágított helyen kell lenniük.

- Jó - bólintott Pete, de a hangja ideges volt. - De remélem, hogy nem hal meg itt nekem. Meg hogy azok a fények nem jönnek vissza. - Görbén nézett föl az égre, ahol most csak a sötét, alacsonyan lógó felhők látszottak. - Szerinted mik voltak? Valamiféle villámok?

- Hé, te vagy az űrszakértő! - Henry feltápászkodott. - Láss neki, szedegesd össze az apró gallyakat, ehhez még föl se kell állnod.

- Gyújtósnak kell, igaz?

- Igaz - bólintott Henry. Átlépte a ponyván heverő asszonyt, és az erdő szélére ment, ahol rengeteg nagyobb ág hevert a havon. Nagyjából kilencmérföldnyi gyaloglás állt előtte. De előbb tüzet kell rakniuk. Jó nagyot.

NEGYEDIK FEJEZET

McCARTHY KLOTYÓRA MEGY

1

Jonesy és Beaver a konyhában ültek, és cribbage nevű kártyajátékot játszottak, amelyet ők egyszerűen csak „a játék”-nak hívtak. Igazság szerint Lamar, Beaver apja nevezte így, mintha ez lenne az egyetlen játék. Lamar Clarendon számára, akinek élete középmaine-i építkezési vállalata körül forgott, valószínűleg *tényleg* ez volt az egyetlen játék, amelyet főképpen a favágótáborokban, vasúti raktárakban és természetesen az építkezésen használt vontatók körül játszanak. Egy tábla százhúsz lyukkal, négy szög, egy öreg, zsíros kártyapakli; ha ezek a kellékek megvannak, már neki is lehet látni. Legtöbbször akkor játsszák, amikor az emberek valami másra várnak - arra, hogy elálljon az eső, parancsra, hogy indulhat a teherhajó, vagy amikor az ember barátai visszafelé tartanak a boltból, ő pedig igyekszik kitalálni, hogy mit kezdjen azzal a különös fickóval, aki egy hálószoba zárt ajtaja mögött fekszik.

Pontosabban, gondolta Jonesy, *mi igazából csak Henryre várunk. Pete egyszerűen vele van. Beaver igazat mond abban, hogy Henry az, aki tudja, mit kell tennünk. Henry az egyetlen.*

De Henry és Pete késett. Még korán volt, nem lehetett megmondani, mi történt velük, lehet, hogy csak a hó lassítja le őket, de Jonesynak szöget ütött a fejébe, vajon tényleg csupán erről van szó, és úgy sejtette, hogy Beav is hasonlóképpen van ezzel. Még egyikük sem szólt egy szót sem - a dél innenső oldalán voltak, még jóra fordulhatott minden -, de a gondolat ott volt, kimondatlanul lebegett kettejük között.

Jonesy egy darabig a táblára, a kártyákra összpontosított, azután a hálószoba zárt ajtajára nézett, amely mögött McCarthy fekszik, valószínűleg alszik, de apám, hogy milyen rossz a színe! Kétszer-háromszor rajtakapta Beavet, hogy az ő szeme is az ajtóra vándorol.

Jonesy kevert, osztott, adott magának is két lapot, azután félretette a táblát, amikor Beaver két lapot csúsztatott neki. Beaver húzott, ezzel az előkészületek lezajlottak, itt az ideje a szegezésnek. *Szegezhetsz, és mégis elveszíted a játszmát*, mondta Lamar, akinek örökösen a szája sarkában lógott a Chesterfield, és mindig a bal szemébe húzta a Clarendon Építési Vállalat feliratú sapkáját, mint olyan ember, aki ismer egy titkot, de csak akkor mondja el, ha megfelelő árat kap érte. Lamar Clarendon munkabuzi volt, akivel nem lehetett játszadozni, és negyvennyolc éves korában halt meg szívrohamban, *de ha szegezel, akkor sohasem vernek meg*.

Tilos a játék, gondolta Jonesy. *Tilos az ugrálás, tilos a játék*. Majd rögtön utána az a kárhozottan reszkető hang a kórházban: *Kérem, nem bírom, nem bírom tovább, adjanak egy injekciót, hol van Marcy?* Ó, ember, miért olyan kemény a világ? Miért van olyan sok küllő, amely az ujjaidra éhes, olyan sok fogaskerék, amely mohón kapna a beleid után?

- Jonesy!

- He?

- Jól vagy?

- Ja, miért?

- Reszketsz.

- Tényleg? - Hát persze hogy reszketett, ő is tudta.

- Igen.

- Talán huzat van. Érzel valamilyen szagot?

- Úgy érted... olyat, mint az övé?

- Nem, Meg Ryan hónaljáról beszélünk. Igen, olyat.

- Nem - felelte Beaver. - Néhányszor úgy gondoltam... de csak a képzeletem működik. Mert azok a fingok, tudod...

- ...borzasztóan büdösek.

- Igen. Azok. És a böffentések is. Már arra gondoltam, hogy darabokra szakad. Fixen.

Jonesy bólintott. *Félek*, gondolta. *Itt ülünk rémülten egy hóviharban. Henryt szeretném, az istenfáját! Ennyit erről.*

- Jonesy!

- *Mi van?* Lejátsszuk ezt a partit vagy sem?

- Persze, csak... gondolod, hogy Henry és Pete jól van?

- Honnan a pokolból tudhatnám?

- Neked nincs... valami érzésed? Talán látsz...

- Semmit sem látok a te képeden kívül.

Beav sóhajtott. - De gondolod, hogy jól vannak?

- Igen, azt gondolom! - Szeme mégis az órára lopózott - fél tizenkettő múlt -, azután a hálószobaajtóra, amely mögött McCarthy feküdt. A szoba közepén az álomcsapda táncolt és lassan forgott egy légáramlatban. - Csak lassan jönnek. Az úton lehetnek. Gyere, játsszunk.

- Jó. Nyolc.

- Tizenöt kettőért.

- Bazmeg. - Beaver egy fogpiszkálót dugott a szájába. - Huszonöt.

- Harminc.

- Mehet.

- Egyet, kettőre.

- Hubaszaki. - Beaver halk, izgatott nevetést hallatott, miközben Jonesy befordult a Harmadik utca sarkán. - Minden osztásnál odaszegezed a seggem.

- Én akkor is odaszegezem a segged, ha te osztasz - válaszolta Jonesy. - Az igazság fájdalmas. Játsszunk.

- Kilenc.

- Tizenhat.

- És még egy utolsó lap - mondta Beav, mintha erkölcsi győzelmet aratott volna. Fölállt. - Kimegyek, csövelek egyet.

- Miért? Tökéletes rötyink van, ha esetleg nem tudnád.

- Tudom. Csupán meg akarom nézni, le tudom-e írni a nevemet a hóba.

Jonesy elnevette magát. - Mikor fogsz felnőni?

- Soha, ha rajtam múlik. És legyél csöndesebb. Ne keltsd föl a hapsit.

Jonesy összesöpörte a kártyákat és keverni kezdett, miközben Beaver a hátsó ajtóhoz ment. Azon kapta magát, hogy a játék egyik változatára gondol, amelyet gyerekkorukban játszottak. Duddits Játéknak hívták, és rendszerint Cavellék gyerekszobájában játszották. Ugyanolyan volt, mint a szabályos cribbage, kivéve, hogy a szögezést Dudditsra hagyták. *Tízem van*, mondta Henry, *szögezz nekem tízet, Duddits*. És Duddits a szokásos ferde vigyorával, amely mindig boldoggá tette Jonesyt, a szöggel bejelölt négyet, hatot, tízet vagy éppen egy tucatot. Az alapszabály az volt a Duddits Játékban, hogy az ember sose kifogásolt, sose mondta, hogy *Duddits, ez túl sok*, vagy *Duddits, ez nem elég*. Apám, hogy mekkorákat hahotáztak! Nevetett Mr. és Mrs. Cavell is, ha történetesen bejöttek, és Jonesy emlékezett, hogy egyszer, talán tizenöt vagy tizenhat évesek voltak, és Duddits természetesen annyi volt, amennyi, Duddits Cavell életkora sohasem változott, ez volt benne olyan szép és ijesztő, és akkor Alfie Cavell elsírta magát, és azt mondta, *Fiúk, ha tudnátok, ez mit jelent nekem és az asszonynak, ha tudnátok, mit jelent Douglasnak...*

- Jonesy - Beaver hangja különös módon színtelen volt. Hideg levegő áradt be a nyitott konyhaajtón, amitől Jonesy karja libabőrös lett.

- Csukd be az ajtót, Beav, istállóban születtél?

- Gyere ide. Ezt látnod kell.

Jonesy fölállt, és az ajtóhoz ment. Kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, azután becsukta. A hátsó udvar tele volt állatokkal, mint egy házi állatkert. Javarészt szarvasok voltak, pár tucat ünő és bika. De velük együtt érkeztek a mosómedvék, mormoták, hadseregnyi mókus, amelyek könnyedén mozogtak a havon. A szerszámoskamra sarka mögül, amelyben a Sarki Macskát, a kü-

lönböző szerszámokat és motoralkatrészeket tárolták, három nagy kutya bukkant elő - Jonesy először farkasnak nézte őket. Azután az egyik nyakában megpillantott egy darab ócska, kifakult szárítókötelet, és rájött, hogy kutyák, valószínűleg elvadultak. Minden állat kelet felé tartott, fölfelé a Szurdok lejtőjén. Jonesy két megtermett vadmacskát is látott, amelyek két kis szarvascsapat között osontak, és a szó szoros értelmében meg kellett dörgölnie a szemét, mintha káprázna. A macskák még mindig ott voltak. A szarvasok is, a mormoták is, a mosómedvék és a mókusok is. Kitartóan kapaszkodtak, alig vetettek egy pillantást az ajtóban álló emberekre, viszont nem látszott rajtuk a tűz esetén jellemző pánik. Füstszag sem érződött. Az állatok egyszerűen csak keletnek tartottak, kiürítették a környéket.

- Irgalmas Jézus, Beav! - szólt Jonesy halk, rémült hangon.

Beaver az eget bámulta. Futó pillantást vetett az állatokra, aztán visszatért az éghez. - Ja. Most nézz föl.

Jonesy engedelmeskedett. Tucatnyi vakító fény táncolt a magasban, némelyik vörös, némelyik kékesfehér. Megvilágították a felhőket, és Jonesy hirtelen megértette, hogy ezeket látta McCarthy, amikor eltévedt. Ide-oda rohangáltak, összeütköztek, néha rövid időre egybeolvadtak, és olyan erős fényt árasztottak, hogy csak hunyorogva lehetett nézni őket. - Mik ezek? - kérdezte.

- Nem tudom - mondta Beaver, de a szemét nem vette le róluk. Sápadt arcán már-már kísérteties világossággal ütközött ki a borosta. - De az állatok nem szeretik. Ez elől próbálnak pucolni.

2

Tíz, talán tizenöt percig is figyeltek, és közben Jonesy ráébredt, hogy halk zümmögést hall, olyasfélét, amilyen a transzformátoroké. Megkérdezte Beavert, hogy ő hallja-e, és Beav csak bólintott, közben sem véve le a szemét az égen táncoló fényekről, amelyek Jonesy szerint akkorák voltak, mint egy aknafedlap. Úgy vélte, hogy az állatok inkább a hang, mint a fény elől menekülnek, de nem szólt. Nehéznek tűnt a beszéd. Bágyasztó félelem kerítette a hatalmába, olyan lázas és kitartó, akár egy enyhe influenza.

Végül a fények halványodni kezdtek, és noha Jonesy egyiket sem látta kihunyni, megfogyott a számuk. Ugyanez történt az állatokkal is, és a kínzó zümmögés is elhalkult.

Beaver összerezzent, mint akit mély álmából ébresztettek. - Kamera - mondta. - Csinálni akarok pár képet, mielőtt eltűnnek.

- Nem hinném, hogy tudnál...

- Megpróbálom! - Beaver szinte már kiabált. Azután halkabban folytatta: - Megpróbálom. Legalább néhány szarvast meg ilyesmit, mielőtt... - Megfordult, bement a konyhába, miközben valószínűleg azon törte a fejét, melyik piszkos ruhacsomó mélyén hagyta vedlett, öreg fényképezőgépét. Megtorpant. Azt mondta színtelen és határozottan nem Beaverre valló hangon: - Jonesy. Azt hiszem, baj van.

Jonesy egy-utolsó pillantást vetett a megmaradt fényekre, amelyek tovább halványodtak (zsugorodtak is), azután megfordult. Beaver a mosogató mellett állt, és a konyhai pult fölött nézte a nagy központi helyiséget.

- Mi van? Mi van már megint? - Ez a zsémbes, nyűgös, kicsit reszketeg tónus... ez tényleg az ő hangja?

Beaver mutatta. A szobának, amelyet átengedtek Rick McCarthynak - Jonesy szobájának -, tárva-nyitva állt az ajtaja. A fürdőszobáé pedig, amelyet azért hagytak nyitva, hogy McCarthy semmiképpen ne téveszthesse el, ha hívja a természet, most zárva volt.

Beaver a barátja felé fordította komor, borostás arcát. - Érzed?

Jonesy érezte, noha az ajtón bejött a friss, hideg levegő. Éter vagy etilalkohol, igen, még mindig, de most más árnyalatok is keveredtek bele. Bélsár, ez biztos. Valami, ami lehet vér. És még valami, olyan, mint a millió éves fogság után kiszabadult bányalég. Más szóval, nem az a fajta fingszag, amelyen a kölykök vihognak a táborozásokon. Ez sűrűbb, és messze félelmetesebb volt. Csak azért lehetett a finghoz hasonlítani, mert ez állt hozzá a legközelebb. Lényegében, gondolta Jonesy, valami fertőzöttnek a szaga, ami kínok között haldoklik.

- És nézd azt ott.

Beaver a deszkapadlóra mutatott. Vér volt rajta, ragyogó cseppek futottak a nyitott ajtótól a zárt felé. Mintha McCarthy vérző orral sietett volna a fürdőszobába.

Ám Jonesy szerint nem az orra vérzett.

3

Élete mindama dolgai közül, amelyeket nem akaródzott megtennie - felhívni bátyját, Mikeot, és közölni, hogy a mama meghalt szívrohamban, figyelmeztetni Carlát, hogy tegyen valamit a piával és a receptekkel, különben elhagyja, megmondani Big Lounak, aki Agawam táborban a szobaparancsnoka volt, hogy bepisilt -, a legkeményebb az volt, amíg keresztülment a Lyuk nagy, központi szobáján a fürdőszoba zárt ajtajához. Olyan volt, mintha egy rossz álomban lépkedne, ahol ugyanazokkal az álomszerű, víz alatti lépésekkel halad az ember, akármilyen gyorsan mozgatja a lábát.

Rossz álmokban az ember sohasem ér oda, ők azonban megérkeztek a szoba másik végébe, ebből Jonesy gondolta, hogy mégse volt álom. Ott álltak, lenéztek a vércsöppekre. Nem voltak túl nagyok, a legnagyobb sem haladta meg egy tízcentes méretét.

- Bizonyára újabb fogát veszítette el - mondta Jonesy még mindig suttogva. - Valószínű.

Beav ránézett, fölvonta a szemöldökét. Azután odament a hálószoba ajtajához és belesett. Egy idő után Jonesyhoz fordult, és mutatóujját begörbítve hívta. Jonesy oldalazva ment oda hozzá, mert nem akarta szem elől téveszteni a fürdőszoba zárt ajtaját.

A hálószobában a takarók a földre voltak szórva, mintha McCarthyt hirtelen vetette volna ki magából az ágy. Fejének lenyomata még mindig látszott a párna közepén, testének lenyomata a lepedőn. Deréktól lefelé azonban még egy nagy, véres folt is látszott. Lilára színezte az átázott kék lepedőt.

- Fura, hogy épp innen essen ki egy fog - suttogta Beaver. Kettéharapta a szájában levő fogpiszkálót, a töredezett első rész a küszöbre hullott. - Talán abban reménykedett, hogy kap egy negyeddollárost a Seggtündértől.

Jonesy nem válaszolt, csak az ajtótól balra mutatott, ahol egy halomban hevert McCarthy jégeralsója és a bokszer, amelyet alatta viselt. Mindkettő lucskos a vértől. A bokszeralsónak jutott a nagyja; ha nincs a korca, az ember azt hihette volna, hogy lendületes, vörös gatya, az a fajta, amelyet a *Penthouse Forum* lelkes olvasója öltene magára, ha arra számít, hogy a randi során levetheti.

- Eredj, nézz bele a bilibe - suttogta Beaver.

- Miért nem kopogtatunk be egyszerűen a fürdőszoba ajtaján és kérdezzük meg tőle, hogy van?

- Mert tudni akarom, hogy mi a szarra számíthatunk - felelte dühös suttogással Beaver. Megveregette a mellét, azután kiköpte a fogpiszkáló romjait. – Ember, mindjárt megáll a ketyegőm.

Jonesy szíve ugyancsak vadul vert, és verejték futott le az arcán. Mindazonáltal belépett. A hideg, friss levegő, amely a hátsó ajtón át áramlott befelé, elég jól megtisztította a nagyszobát, de itt a bűz ocsmány volt: szar, bányagáz és éter. Jonesy érezte, hogy a gyomrában kínosan fészkelődik a megevett kevés étel, és ráparancsolt, hogy nyughasson. Odament a bilihez, de nem bírta rávenni magát, hogy belenézzen. Horrorfilmbe illő féltucatnyi kép táncolt a fejében, hogy miket fog látni. Vérlevesben úszó szerveket. Fogakat. Levágott fejet.

- Rajta! - suttogta Beaver.

Jonesy összeszorította a szemhéját, lehajtotta a fejét, visszatartotta a lélegzetét, azután kinyitotta a szemét, de csak tisztán fénylő porcelánt látott a mennyezeti lámpa fényében. A bili üres volt. Összeszorított fogakkal, sóhajtva kiengedte a levegőt, azután a földre freccsent vért kikerülve visszament Beavhez.

- Semmi - mondta. - Na gyere, ne vacakoljunk.

Elmentek a csukott ágyneműs faliszekrény előtt, és megálltak a vécé fenyőlambériás ajtajánál. Beaver Jonesyra nézett. Jonesy megrázta a fejét. - Most te jössz - suttogta. - Én belenéztem a serblibe.

- Te találtad - súgta vissza Beaver. Az állkapcsa makacsul megfeszült. - Csináld te.

Jonesy most valami mást is meghallott - pontosabban anélkül hallotta, hogy tényleg hallotta volna, részben, mivel ez a hang ismerősebb volt, de főleg mert olyan erősen összpontosított

McCarthyra, arra az emberre, akit kis híján lelőtt: Halk, de egyre erősödő *hopp-hopp-hopp*. Közeledik.

- Hát bazd meg - szólt Jonesy, és noha normális hangon beszélt, ez elég hangosnak bizonyult ahhoz, hogy mindketten összerezzenjenek. Bekopogtatott. - Mr. McCarthy! Rick! Jól vagy odabent?

Nem fog válaszolni, gondolta. *Nem fog válaszolni, mert halott. Halott lesz, és a trónon fog ülni, mint egykor Elvis.*

De McCarthy nem volt halott. Nyögött, azután megszólalt: - Kicsit rosszul érzem magam, haverok. Meg kell mozgatnom a beleimet. Ha meg tudom mozgatni őket, akkor... - újabb nyögés, újabb fing. Ez tompa, szinte folyós. Jonesy elfintorodott a hangra. - ...akkor jobban leszek - fejezte be McCarthy. Jonesy a hangból úgy vélte, hogy ez az ember nincs azonos kontinensen a jobbléttel. Szenved, és alig kap levegőt. McCarthy, mintha ezt akarná megerősíteni, ismét nyögött. Újabb nyálkás reccsenés hallatszott, azután McCarthy följajdult.

- McCarthy! - Beaver a kilinccsel próbálkozott, de nem tudta elfordítani. McCarthy, erdőből érkező kis ajándékuk, belülről bezárta. - Rick! - Beav megrázta a kilincset. - Nyisd ki, ember! - Igyekezett derűsen beszélni, mintha az egész dolog vicc lenne, afféle tábori tréfa, de ettől még rémültebb lett a hangja.

- Jól vagyok - mondta McCarthy. Zihált. - Én csak... haverok, csak egy kis helyet kell csinálnom. - Újabb szellentés. Nevetséges elgondolni, hogy amit hallanak, azt „bélgáznak" vagy „szellentésnek" nevezik - ezek légies szavak, könnyűek, akár a habcsók. A zárt ajtó mögül érkező hangok otrombák, zsírosak voltak, mintha hús repedne.

- McCarthy! - mondta Jonesy. Kopogtatott. - Engedj be! - De tényleg be akart menni? Nem akart. Azt kívánta, bár tévelyegne még mindig McCarthy, vagy legalább találta volna meg valaki más. Ami még rosszabb, a *corpus amydaliodeum*, az agy mélyén lapuló, sohasem mentegetőző hüllő azt kívánta, bár már az elején lelőtte volna McCarthyt. „Egyszerűsítsd, hülye!" - ahogy Carla Névtelen Narkotikus programjában mondják. - *McCarthy!*

- Menjetek innen! - zsémbelt lanyhán McCarthy. - Nem mennétek innen, hogy az ember... hogy az ember nyugodtan nagydolgozhasson egy kicsit? A szentségit!

Hopp-hopp-hopp-hopp, most már közelebbről és hangosabban.

- Rick! - vette át a szót Beav. Valami kétségbeesésfélével kapaszkodott a derűs hangba, mint bajba jutott hegymászó a kötelébe. - Hol vérzel, haver?

- Vérzek? - kérdezte McCarthy őszinte meglepetéssel. - Nem vérzek.

Jonesy és Beaver rémülten összenézett.

HOPP-HOPP-HOPP-HOPP!

A hang végül magára vonta Jonesy teljes figyelmét.

Hatalmas megkönnyebbülés öntötte el. - Ez egy helikopter - mondta. - Lefogadom, hogy őt keresik.

- Gondolod? - Beaver olyan arccal nézett rá, mint aki olyasmit hallott, ami túl szép ahhoz, hogy igaz legyen.

- Ja. - Jonesy szerint a helikopterben közeledő emberek az égi fényeket üldözhetik, vagy azt próbálják kitalálni, miben sántikálnak az állatok, de ezt nem akarta végiggondolni, ezzel nem akart törődni, csak azzal, hogy lepasszolja McCarthyt, vigyék innen a helikopterrel a machiasi vagy a derryi kórházba. - Menj ki, és meszeld le őket!

- Mi van, ha...

HOPP! HOPPP! HOPP! Az ajtó mögül további furcsa, tépő hangok jöttek, majd McCarthy ismét feljajdult.

- Kifelé! - üvöltötte Jonesy. - Meszeld le a faszikat! Nem érdekel, ha bukfencezned kell, vagy eljárni a kopogóst, *csak csald le őket*!

- Jól van - Beaver elfordult, összerázkódott és felordított.

Számos dolog, amire Jonesynak eddig sikerült nem gondolnia, hirtelen előugrott a ruhásszekrényből, és futva, szökdécselve, vigyorogva igyekezett a fényre. De amikor megfordult, csak annyit látott, hogy egy szarvasünő áll a konyhában, a fejét a pult fölé nyújtja, és őket vizsgálja szelíd, barna szemével. Jonesy hörgő lélegzetet vett, és a falnak dőlt.

- A franc essen beléd! - lihegte Beaver. Azután az ünő felé közeledve összecsapta a kezét. - Tűnés, Mabel! Nem tudod, milyen évszak van? Mozgás! Nézd meg, hogy nem vagyok-e a sarkon! Ásd ki a startgödröt!

A szarvas egy pillanatig állt, és már-már emberi riadalommal nézett rájuk. Azután megperdült, a feje súrolta a tűzhely fölé akasztott serpenyőket, tepsiket és fogókat. Az edények összecsapódtak, némelyik leesett, ezzel is fokozva a ricsajt. Aztán az ünő már kint is volt az ajtón, csak a kurta, fehér farka integetett.

Beaver követte, csak addig állt meg, amíg vasvillaszemmel fölmérte a linóleumon halmozódó bogyókat.

4

A vegyes összetételű állatvándorlás néhány lemaradozóra csökkent. Az ünő, amelyet Beav elhessegetett a konyhából, átszökkent egy sántikáló rókán, amely csapdában hagyhatta az egyik mancsát, majd eltűnt az erdőben. Ekkor az alacsonyan lógó felhők fölül, közvetlenül a hójárót rejtő sufni fölött előbukkant egy helikopter, akkora, mint egy városi busz. Barna volt, az oldalára az NGL feliratot mázolták fehér betűkkel.

NGL?, tűnődött Beaver. Mi az ördög ez az NGL? Azután rájött, hogy ez a Nemzeti Gárda Légierejét jelenti, valószínűleg Bangorból.

A gép orral előre süllyedni kezdett. Beaver a hátsó udvarra futott, és fölemelt karral integetett. - Segítség! - üvöltötte. - Hé, egy kis segítségre van szükségem! Egy kis segítséget kérek, srácok!

A helikopter addig ereszkedett, amíg alig huszonkét méterre volt a föld fölött, olyan közel, hogy ciklont kavart a friss hóból. Azután elindult felé, magával hozva a forgószelet.

- Hé! Sebesültünk van! Sebesültünk! - Beaver ugrált. Mint azok a seggfejek a Nashville Hálózatban. Hülyének érezte magát, de nem hagyta abba. A daráló közeledett, alacsonyan, de nem ereszkedett lejjebb, semmi jelét sem adta, hogy csakugyan le akarna szállni, és ettől Beavnek borzalmas gondolata támadt, nem tudta, hogy a gépben ülők miatt, vagy csupán üldözési mániája van. Csak az a biztos, hogy hirtelen úgy érezte magát, mint akit egy céltábla közepére tűztek: találd el Beavert, és nyersz egy rádiós órát.

A helikopter ajtaja félresiklott. Hangosanbeszélőt markoló, és a Beaver által valaha látott legvastagabb anorákot viselő ember hajolt ki a gépből. Az anorák és a hangosanbeszélő nem zavarta. Annál inkább az oxigénmaszk, amelyet a fickó viselt, a szájára és az orrára erősítve. Még sohasem hallott olyan repülősökről, akiknek huszonkét méteren is oxigénmaszkra van szükségük. Mármint ha a levegő oké, be lehet lélegezni.

Az anorákos beleszólt a megafonba, szavai erőteljesen, tisztán hallatszottak a rotor *hopp-hopp-hopp*-ozása közepette, mégis furcsává tette őket részben az erősítés, de Beaver szerint főleg az oxigénmaszk. Mintha egy különös robotisten szólna.

- HÁNYAN VANNAK? - szólt le az isten. - MUTASSA AZ UJJAIN!

Beaver annyira összezavarodott és megrémült, hogy először csak magára és Jonesyra gondolt; végtére is Henry és Pete még nem ért vissza a boltból. Fölemelte két ujját, mint aki a béke jelét mutatja.

- MARADJANAK OTT, AHOL VANNAK! - bömbölte robotisten hangján a helikopterből kihajló fémalak. - EZ A KÖRNYÉK IDEIGLENESEN KARANTÉN ALÁ KERÜLT! ISMÉTLEM, EZ A KÖRNYÉK IDEIGLENESEN KARANTÉN ALÁ KERÜLT! NEM HAGYHATJÁK EL!

A havazás ritkult, de most a szél kavarta föl, és hófelhőt fújt belőle, amelyet a helikopter rotorjai Beaver arcába szórtak. Hunyorított és tovább integetett. Beszívta a dermesztő hópelyheket, kiköpte a fogpiszkálót, mert nem szerette volna, ha az is lecsúszik a torkán (így fog meghalni, jósolgatta folyvást az anyja, leszalad a fogpiszkáló a légcsövébe, és megfullad tőle?, azután rikácsolni kezdett: - Hogyhogy karantén? Itt egy beteg hapsi van, vigyétek el!

Tudta, hogy nem hallják meg a rotorlapátok *hopp-hopp-hopp*-jától, és *neki* nem volt egy ilyen rohadt hangosanbeszélője, hogy fölerősítse a hangját, de akkor is kiabált. És amikor kiejtette a száján, hogy *beteg hapsi*, rájött, hogy nem a megfelelő számot mutatta a helikopteresnek, mert hár-

man vannak, nem ketten. Már éppen emelni készült a kezét, amikor eszébe jutott Henry és Pete. Még nincsenek itt, de, hacsak nem történt velük valami, akkor itt lesznek tehát hányan is vannak? A kettő rossz válasz, de vajon a három a jó? Vagy az öt? Beaver, ahogy ilyen helyzetekben szokott, - kutyaszorítóba került. Amikor az iskolában történt ilyesmi, akkor ott volt Henry, aki mellette, és Jonesy, aki mögötte ült, hogy megadják a helyes választ. Itt azonban senki nem segített, csak a *hopp-hopp-hopp* zúgott a fülében, és a kavargó hó szaladt le a torkán a tüdejébe, amitől köhögnie kellett.

- MARADJON OTT, AHOL VAN! A HELYZETET HUSZONNÉGY, MAXIMUM NEGYVENNYOLC ÓRA ALATT MEGOLDJUK! HA ÉTELRE VAN SZÜKSÉGE, RAKJA KERESZTBE A KARJÁT A FEJE FÖLÖTT.

- *Többen vagyunk!* - sivította Beaver a helikopterből kihajló embernek. Annyira erőltette a torkát, hogy vörös pontok táncoltak a szeme előtt. - *Egy beteg hapsi van itt! van... egy... BETEGÜNK!*

A helikopterben az idióta hátradobta a kabinba a hangosbemondót, azután a hüvelyk- és mutatóujjából kört formált, azt mutatta Beaver felé, mintha azt mondaná: *Rendben! Értem!* Beaver már-már toporzékolt kétségbeesésében, de inkább a feje fölé emelte a kezét: egy-egy ujj magának, a barátainak, a hüvelyk McCarthynak. A helikopteres megértette, elvigyorodott. Egy csodálatos pillanatig Beaver azt gondolta, sikerült áttörnie a maszkos baromhoz. Azután a barom viszonozta azt, amit Beaver integetésének hitt, hátraszólt a pilótának, és az NGL-helikopter emelkedni kezdett. Beaver Clarendon pedig csak állt, porhótól cukrosan, és ordított: - *Öten vagyunk, és segítségre van szükségünk! Öten vagyunk, és valami kibaszott SEGÍTSÉG-re van szükségünk!*

A daráló eltűnt a felhők mögött.

5

Ebből Jonesy is hallott valamit - a hangosanbeszélőt bizonyosan a Thunderbolt helikopterből -, de nem sokat törődött vele. Túlságosan idegesítette McCarthy, aki több halk, fuldokló sikoly után elnémult. Az ajtó mögül egyre töményebb bűz áradt.

- McCarthy! - üvöltötte, amikor Beaver visszament. - Nyisd ki az ajtót, különben betörjük!

- Menjetek a közelemből! - kiáltotta vissza McCarthy vékony, rémült hangon. - Csak szarnom kell, MUSZÁJ SZARNOM! Ha sikerül, akkor minden rendben lesz!

Ez az egyenes beszéd, attól az embertől, aki a *mindenit* és a *szentségit* kifejezéseket tekintette trágárságnak, jobban megrémítette Jonesyt, mint a véres lepedő és alsónemű. Beaverhez fordult, szinte észre se vette, hogy barátja úgy fest, mint Frosty, a hóember. - Gyere, segíts betörni. Meg kell próbálnunk segíteni!

Beaver szorongónak és rémültnek tűnt. A hó olvadozott az arcán. - Nem tom. A helikopteres hapsi valami karanténről hablatyolt - mi van, ha fertőzött? Mi van, ha az a vörös dolog az arcán...

Noha neki sem voltak túlságosan nagylelkű gondolatai McCarthyval kapcsolatban, Jonesy attól félt, mindjárt megüti öreg barátját. Márciusban ő hevert véresen egy cambridge-i utcán. És ha az emberek nem lettek volna hajlandók hozzáérni, mert mi van, ha AIDS-es? Ha nem lettek volna hajlandók segíteni? Csak hagyták volna vérezni, mert nincs kéznél gumikesztyű?

- Beav, ott voltunk a közelében - ha tényleg fertőz, akkor valószínűleg máris elkaptuk. Na, erre mit mondasz?

Beaver egy darabig semmit sem mondott. Azután Jonesynak kattant valami a fejében. Egy pillanatig azt a Beavert látta, akivel együtt nőtt föl, a srácot ütött-kopott motorosdzsekijében, amint azt kiáltja: *Hé, hapsikák, hagyjátok abba! Rögtön HAGYJÁTOK abba, az istenit!* És tudta, hogy minden rendben lesz.

Beaver előrelépett. - Hé, Rick, mit szólnál, ha kinyitnánk? Csak segíteni akarunk.

Az ajtó mögül nem érkezett válasz. Sem kiáltás, sem lélegzetvétel, még vászon sem suhogott. Csupán a generátor zúgása és a helikopter halkuló huppogása törte meg a csendet.

- Jól van - mondta Beaver, azután keresztet vetett. - Törjük be a nyavalyást.

Egyszerre léptek hátra és fordították a vállukat az ajtó felé, félig tudatosan utánozva a zsarukat, akiket vagy félszáz filmben láttak.

- Háromra - mondta Jonesy.

- A lábad rendben, haver?

Igazából Jonesy lába és csípője kutyául fájt, noha nem volt tudatában, amíg Beaver meg nem kérdezte. - Jól vagyok - mondta.

- Ja, a seggem meg a világ királya.

- Akkor háromra. Készen állsz? - És amikor Beaver bólintott: - Egy... kettő... három.

Együtt rontottak előre, egyszerre csapódtak az ajtónak körülbelül kétszáz kilónyi élősúllyal. Lábuk megcsúszott a véres csempén.

- Ó, bassza meg! - mondta Beaver. Jobb keze a szájához kúszott, amelyben most az egyszer nem volt fogpiszkáló, és eltakarta. A szeme nagy és nedves volt a keze fölött. - Ó, *bassza meg*, ember - *bassza meg*.

Jonesy viszont egy szót sem tudott kinyögni.

ÖTÖDIK FEJEZET

DUDDITS, ELSŐ RÉSZ

1

- Asszonyom! - szólalt meg Pete.

A gyapjúkabátos asszony nem válaszolt. Feküdt a fűrészporos ponyván, és semmit sem mondott. Pete látta az egyik szemét, őt nézte mereven, vagy keresztülnézett rajta, esetleg a kibaszott világegyetem tengelyét bámulta, ami egy lekváros piskótatekercs, vagy ki tudja. Ijesztő. A tűz ropogott közöttük, most már összeszedte magát, és kezdett némi meleget árasztani. Henry úgy tizenöt perce ment el. Pete úgy számolt, hogy beletelik vagy három órába, míg visszaér, legkevesebb három óra, és ez túl hosszú idő arra, hogy az embert egyfolytában ez a nő bámulja kísérteties halszemével.

- Asszonyom! - próbálkozott ismét. - Hall engem?

Semmi. De az asszony egyszer ásított, és Pete akkor látta, hogy a fogainak legalább a fele hiányzik. Hát ezzel meg mi a nyavalya van? Tényleg tudni akarja? Rájött, hogy a válasz igen és nem. Kíváncsi volt - az ember kíváncsi lény -, de ugyanakkor nem akarta tudni sem azt, hogy ki ez a nő, sem azt, hogy kicsoda Rick, mi történt vele, és azt sem, hogy kik azok az „azok”. *Visszajönnek!*, sikoltotta a nő, amikor meglátta a fényeket az égen: *Visszajönnek!*

- Asszonyom! - próbálkozott harmadszor is. Semmi.

Azt mondta, hogy Rick az egyetlen, aki megmaradt, azután azt mondta, hogy *Visszajönnek*, feltételezhetően a fényekre értette az égen, és azóta nincs más, csak ez az undok böfögés és fingás... az ásítás, amely feltárta a hiányzó fogakat... és a szem. A kísérteties halszem. Henry csak tizenöt perce ment el - tizenkettő után öt perccel, és most tizenkettő húsz volt Pete órája szerint -, de úgy érezte, mintha legalább másfél óra telt volna el. Rohadt hosszú nap lesz, és ahhoz, hogy képes legyen végigcsinálni begolyózás nélkül (folyton az a sztori járt az eszében, ami nyolcadikban volt kötelező olvasmány, nem emlékezett rá, ki írta, csak arra, hogy a történetben szereplő fickó megölte azt az öregembert, mert nem tudta elviselni a szemét, és akkortájt Pete képtelen volt megérteni, hogy tehetett ilyet, de most már kapiskálta, abbion), szüksége lenne valamire.

- Asszonyom, hall engem?

Nada. Csak a kísérteties halszem.

- Vissza kell mennem a kocsihoz, mert elfelejtettem valamit. De magával nem lesz semmi baj. Ugye?

Semmi válasz. Azután kieresztett egy újabb hosszú, zümmögő fingot, az arca eltorzult közben, mintha fájna neki... és valószínűleg így is volt, úgy hangzott, hogy annak fájnia *kellett*. Noha Pete vigyázott rá, hogy a szél felőli oldalon legyen, azért csak jutott neki egy kevés szag: forró, áporodott, és valahogy nem *emberi*. De még a tehénfingra sem emlékeztetett. Lionel Sylvesternél dolgozott gyerekként, kijutott neki a fejésből, és néha, amikor az ember a fejőszéken ül, rászellent a tehén, súlyos, zöld szagú gázt, *mocsárszagút*. Ez fikarcnyit sem emlékeztetett rá. Olyan volt, mint... nos, mint amikor az ember gyerekkorában megkapja az első kis vegyész-készletét, és egy idő múlva torkig lesz a füzetben leírt kísérletecskékkel, begurul, és az összes szart egybekutyulja, csak hogy

lássa, felrobban-e. Rájött, hogy többek között ez is zavarja, ezért is ideges. Bár ez hülyeség. Az emberek nem robbannak föl csak úgy! Mégis szüksége volt egy kis segítségre. Mert az asszony ugyancsak ráhozta a frászt.

Elvett két faágat a Henry gyűjtötte halomról, a tűzre tette, majd némi habozás után egy harmadikat is a lángok közé vetett. Szikrák keringtek fölfelé, és kialudtak, ahogy a ferde óntetőnek ütköztek. - Visszajövök, mielőtt ezek az ágak leégnek, de ha akar, rádobhat egy újabbat. Jól van?

Semmi. Hirtelen szerette volna megrázni, de hát másfél mérföldet kellett megtennie a Scoutig, azután vissza, és minden erejét erre kell tartalékolnia. Mellesleg az asszony valószínűleg újra fingani fog. Esetleg egyenesen az arcába böfög.

- Rendben - mondta. - A hallgatás beleegyezést jelent, mint Mrs. White mondta negyedikben.

A térdét szorongatva fölegyenesedett, fintorgott, megcsúszott, kis híján elesett, de végül csak sikerült fölállnia, mert a fenébe is, szüksége volt arra a sörre, kellett neki az a sör, és rajta kívül nincs senki, aki elhozza. Valószínűleg alkoholista. Illetve nem is valószínűleg, előbb-utóbb tennie kell valamit a témában, de egyelőre magára van utalva, nem igaz? De igen, mert az asszony elment, semmi sem maradt utána, csak ez az ocsmány gáz és a kísérteties halszem. Ha újabb ágakat akar rakni a tűzre, majd rárakja, de ha nem rak rá, akkor is Pete sokkal előbb itt lesz, semhogy a mostani fa leégjen. Alig másfél mérföld. A lába bizonyosan kibír ennyit.

- Visszajövök - mondta. Lehajolt, megmasszírozta a térdét. Merev volt, de nem túl veszélyes. Igazán nem annyira rossz. Szatyorba teszi a sört - talán hoz egy doboz Hi Ho kekszet a nőnek, ha már ott van -, és máris indul visszafelé. - Biztos, hogy jól van?

Semmi. Csak az a szem.

- A hallgatás beleegyezést jelent - ismételte Pete, és elindult fölfelé a Mélyúton, a ponyvavonszolás széles lenyomatát és csaknem feltöltődött lábnyomaikat követve. Apró szakaszokban haladt, minden tíz-tizenkét lépésnél megállva... hogy megmasszírozza a térdét.

Egyszer visszanézett a tűzre. Máris kicsinek és jelentéktelennek tűnt a szürke, kora délutáni fényben. Elbaszott hülyeség - mondta egyszer, de azért nem állt meg.

2

Simán végigment az egyenes útszakaszon, majd a domb feléig. Már éppen gyorsított volna kissé, már éppen kezdett egy kicsit bízni a térdében, amikor haha, seggfej, jól átvertelek! - az ismét összecsuklott, mintha izzó vasat döftek volna belé, Pete pedig eldőlt, összeszorított fogai között eregetve az ordító átkokat.

Ahogy átkozódva ült a hóban, észrevette, hogy valami különös történik. Nagy szarvasbika ügetett el a balján, alig egy pillantást vetve az emberre, aki elől máskor hosszú, ruganyos szökkenésekkel menekült volna. Úgyszólván a bika lábai között vörös mókus iszkolt.

Pete csak ült a gyérülő hóesésben - hatalmas pelyhek hullottak, csipkés, sodródó hullámokban -, a lábát kinyújtotta maga elé, és eltátotta a száját. Újabb szarvasok közeledtek az úton, más állatok követték őket, ügetve-szökdécselve, mint a túlélők, akik valami szerencsétlenség elől menekülnek. Az erdőben még többen voltak, hullámban áradtak kelet felé.

- Hova mentek, srácok? - kérdezte Pete egy sarki nyúltól, amely hátracsapott fülekkel, nehézkesen szökdécselt el mellette: - Nagy sorsjáték lesz az üdülőhelyen? Szereplőket keresnek az új Disney-filmbe? Van egy...

Elhallgatott, a szája is kiszáradt. Úgy érezte, elektromos ködben ül. Tőle balra téli álom előtt jól kigömbölyödött baribál csörtetett keresztül a vékony facsemeték falán. Lehajtott fejjel döcögött, fara jobbra-balra billegett, és noha egy pillantást sem pocsékolt Pete-re, a férfinak mégis elszálltak az illúziói most először - a nagy Északi Vadonban betöltött szerepével kapcsolatban. Nem más ő, mint egy konc zamatos fehér husika, amelyik történetesen még lélegzik. Puska nélkül sokkal védtelenebb volt, mint a szarvasbika lábai között inaló mókus - ha az észreveszi a medvét, akkor legalább fölugorhat a legközelebbi fára, felrohanhat a legfelső, legvékonyabb ágakra, ahova valószínűleg egyetlen medve sem követheti. Hogy ez a medve pillantásra se méltatta, nem javította Pete hangulatát. Ahol egy van, ott több is van, és a következő esetleg nincs ennyire elfoglalva.

Amikor megbizonyosodott róla, hogy a medve elment, Pete ismét föltápászkodott. A szíve vadul vert. Egyedül hagyta azt a bolond, szellentő asszonyt, bár ugyan mivel védhetné meg, ha egy medve támadásra szánja el magát? Meg kell keresnie a puskáját. Henryét is, ha el tudja hozni. A következő öt percben - amíg el nem érte a domb tetejét - elsősorban a tűzfegyverre gondolt, és csak azután a sörre. Ám amikor megkezdte óvatos ereszkedését a másik oldalón, ismét visszatért a sörhöz. Egy szatyorba teszi, azt pedig a vállára veti. Nem áll meg visszafelé, hogy igyon. Akkor issza meg az elsőt, amikor ismét leül a tábortűz mellé. Az lesz a jutalomsör, és nincs, ami jobban esne a jutalomsörnél.

Alkoholista vagy. Ugye te is tudod? Kibaszott alkoholista.

Na és ez mit jelent? Azt, hogy nem baszhatod el. Mondjuk, nem hagyhatsz ott egy félig bekómált asszonyt, miközben pia után koslatsz. És ha egyszer visszamegy a menedékhelyhez, nem szabad elfelejtenie, hogy az üres üvegeket jó mélyre kell hajítania az erdőben. Henry persze így is tudni fogja. Ugyanúgy, ahogy máskor is sok mindent tudtak egymásról, amikor együtt voltak. Mentális kötelék ide vagy oda, ugyancsak korán kell kelnie annak, aki át akarja verni Henry Devlint.

Ezzel együtt úgy vélte, Henry nemigen zrikálja majd a sör miatt. Hacsak Pete úgy nem dönt, hogy ideje beszélni róla. Talán megkéri Henryt, segítsen neki. Amit idővel meg is tehet. Az biztos, hogy most nem nagyon szerette magát; egyedül hagyni azt az asszonyt, ez nem volt valami szép Peter Moore-tól. De Henry... valami baj Henryvel is van az idén novemberben. Pete nem tudta, hogy vajon Beaver érzi-e ezt, de abban biztos volt, hogy Jonesy érzi. Henry eléggé gajra ment. Talán még...

A háta mögül nedves röffenés hallatszott. Pete fölsikoltott és megperdült. A térde ismét összenyaklott, rettenetesen összenyaklott, de ő annyira megrémült, hogy alig vette észre. A medve az, a medve, amelyik a háta mögé került, az a medve vagy egy másik...

Nem medve volt. Jávorszarvas, amelyik már el is ment mellette, mindössze egy pillantást vetve az emberre, aki ismét az útra zuhant, fojtottan, torokhangon káromkodott, miközben a lábát markolászta, a pilinckázó pelyheket nézte, és bolondnak szidta magát. *Alkoholista* bolondnak.

Néhány ijesztő pillanatig úgy tűnt, hogy a térde bemondta az unalmast - valami elszakadt benne, úgyhogy Pete itt fog feküdni az állatok kivonulásának kellős közepén, amíg Henry visszatér a hójáróval, és azt mondja neki: *Mi a francot csinálsz itt? Miért hagytad egyedül az asszonyt? Előre tudtam!*

De végül képes volt ismét fölállni. Legföljebb nyomorék, oldalazó sántikálás telt tőle, de még ez is jobb, mint a hóban heverni, néhány méterre egy friss halom, gőzölgő jávorszarvasbogyótól. Már látta a felborult Scoutot: kerekeit és alvázát belepte a friss hó. Azt mondta magának, hogy ha utolsó esése a domb másik oldalán történik, akkor visszatér az asszonyhoz és a tűzhöz, de mivel a Scout itt van a szeme előtt, jobb, ha továbbmegy. Tulajdonképpen a fegyverekért jött, az a fő célja, a budweiseres üvegek csak a prémium. Majdnem hitt is magának. Ami a visszautat illeti... majdcsak megcsinálja valahogy. Idáig is eljutott, nem igaz?

Úgy ötvenméternyire volt a Scouttól, amikor gyorsan közeledő *hopp-hopp-hopp*-ot hallott - a helikopter semmivel össze nem téveszthető zaját. Mohón bámulta az eget, készítve magát, hogy elég ideig állva maradjon az integetéshez - Istenem, ha valakinek szüksége van égi segítségre, hát az ő -, de a helikopter nem ereszkedett lejjebb. Pete egy percig látta a sötét alakot, amely csaknem a feje fölött fúrta át magát a havon, látta a lámpák vizenyős hunyorgását, azután a zaj kelet felé fordult, abba az irányba, amerre az állatok menekültek. Undok és ijesztő megkönnyebbülés terjengett a csalódottság alatt: ha a helikopter leszáll, akkor Pete sohasem jut hozzá a söréhez, pedig ekkora utat tett meg érte, ilyen rohadt nagy utat!

3

Öt perccel később letérdelt, és óvatosan bemászott a felborult Scoutba. Gyorsan rájött, hogy a rossz térde nem tartja meg sokáig (mostanra fájó vekniként dagasztotta a farmerjét), és inkább olyan úszásszerűen mozgott a terepjáró behavazott belsejében. Nem tetszett neki, túlságosan szaglott, minden irányban túl szűk volt. Olyan volt, mintha egy sírba mászna befelé, amely Henry kölnijétől bűzlik.

Az élelmiszer beterítette a hátsó részt, de Pete alig vetett egy pillantást a kenyérre, a konzervekre, a mustárra és a vörös hot dogos csomagokra (a vörös hot dog volt az egyetlen húsféle az Öreg Gosselinnél). Őt a sör érdekelte, és úgy tűnt, mindössze egy üveg tört össze, amikor a Scout felborult. A piások szerencséje. A szag erős volt - hát persze, az is kiömlött, amiből éppen ivott -, de a sör olyan szagot árasztott, amit szeretett. Másrészt Henry kölnijének szaga... fúj, Jézusom. Bizonyos értelemben volt olyan rossz, mint a bolond asszonyból süvítő gáz. Nem tudta, miért kell a kölniről koporsóra, temetésre, sírcsokrokra gondolnia, de akkor is ez volt a helyzet.

- Egyáltalán mi a nyavalyának használsz kölnit az erdőben, öreg haver? - kérdezte. A szavak kis, fehér felhőkben kavarogtak a szájából. És a válasz természetesen az volt, hogy Henry nem kölnizkedik - igazából nem is lehetett érezni kölniillatot, csupán sörszagot. Hosszú idő óta először jutott eszébe a csinos ingatlanügynök, aki elvesztette a kulcsát a Bridgton Gyógyszertár előtt, és hogy ő előre tudta, miszerint nem fognak együtt vacsorázni, mert a nő nem kíván tíz mérföldnél közelebb kerülni hozzá. Az lehetett olyan, mint nem létező kölni szagát érezni? Nem tudta, csak azt, hogy az illat nemszeretem módon keveredik a fejében a halál gondolatával.

Felejtsd el, hülye. Csak magadat ijesztgeted. Nagyon más dolog a vonalat látni, és megint más magadat hülyíteni. Felejtsd el, és azzal foglalkozz, amiért idejöttél.

- Kurva jó ötlet! - mondta.

A bevásárlószatyrok műanyagból voltak, nem papírból, fülekkel, az Öreg Gosselin legalább eddig eljutott a jövőbe. Pete fölkapott egyet, és közben belehasított a fájdalom a jobb tenyerébe. Csupán egyetlen átkozott üveg törött el, és ő természetesen megvágja magát, méghozzá a kínból ítélve jó mélyen. Talán ez a büntetés, amiért egyedül hagyta az asszonyt. Ha így van, akkor férfiként fogadja, és úgy veszi, hogy olcsón megúszta.

Összeszedett nyolc üveget, és hátrált kifelé a Scoutból, azután meggondolta magát. Ezért a nyolc nyavalyás sörért vánszorgott idáig? – Asszem, nem - motyogta, és magához vette a maradék hetet, szakított rá időt, hogy mindet begyűjtse, akármennyire majrézott is a Scoutban. Végül kihátrált, legyűrve a rémítő gondolatot, hogy mindjárt ráveti magát valami kicsi, de nagy fogú lény, és jókorát harap magának a golyóiból. Pete Penitenciája, Második Rész.

Nem esett ugyan pánikba, de azért sokkal gyorsabban kúszott kifelé, mint befelé, és a térde azonnal összecsuklott, ahogy kiért. Vinnyogva a hátára hemperedett, fölnézett a havazásra - az utolsó, hatalmas pelyhek hullottak, olyan csipkések, mint egy nő legjobb fehérneműje -, a térdét masszírozta, és biztatta, gyerünk, drágám, most már tényleg mozogjunk, édesem, gyerünk, te rohadt kurva! És éppen amikor már kezdett arra gondolni, hogy ezúttal nem jön rendbe, a térde rendbe jött. A fogai között sziszegve felült, és ránézett a reklámszatyorra, amelyre nagy, vörös betűkkel a KÖSZÖNJÜK, HOGY NÁLUNKVÁSÁROLT? szavakat írták.

- *Hol a francba* vásárolhatnék másutt, te vén marha? - kérdezte. Elhatározta, hogy megenged magának egy sört, mielőtt visszaindulna az asszonyhoz. A fenébe, legalább kevesebbet kell cipelnie.

Előhalászott egy sört, lepattintotta a kupakot, és a felét négy hatalmas kortyban leküldte a gyomrába. Hideg volt, a hó, amelyen ült, még hidegebb, mégis jobban érezte magát. Ez volt a sör varázslata. Ugyanígy működött a skót whisky, a vodka és a gin is, de ha alkoholról volt szó, akkor Tom T Hall-lal tartott: a sört szerette.

Ahogy a szatyorra nézett, ismét a gyufafejűre gondolt, akit a boltban látott: az értetlenkedő vigyorra, a kínai vágású szempárra, amitől eredetileg mongoloidnak, mongol idiótának hívták ezeket. Erről ismét Duddits jutott az eszébe, vagy ha jobban tetszik a formális bemutatás, hát Douglas Cavell. Pete nem tudta, hogy mostanában miért gondol olyan sokat Dudsra, de megfogadta, hogy ha ennek itt vége, akkor megáll Derryben, és meglátogatja az öreg Dudditsot. Magával viszi a többieket is, valahogy az az érzése, hogy nem nagyon kell győzködnie őket. Valószínűleg Duddits az oka, hogy még mindig barátok, ennyi év után. A fenébe is, a legtöbb srácnak eszébe se jutnak az egyetemista vagy gimnazista haverjai, azok pláne nem, akikkel felső tagozatban bratyizott... vagy ahogy most hívják, a középiskolában, bár Pete szerint ez is pont olyan szomorú őserdeje a bizonytalanságoknak, a zűrzavarnak, a büdös hónaljaknak, a bolondságoknak és a félig sült eszméknek. Dudditsot természetesen nem az iskolából ismerték, hiszen ő nem járt a Derry Gimnáziumba. Duds a Mary M. Snowe Kisegítő Iskolába járt, amelyet Csökiakadémiának, néha pedig Gyagyasulinak neveztek a környékbeli klambók. Az események normális menete esetén útjaik sohasem keresztez-

ték volna egymást, de volt egy grund a Kansas utcában, amelyen elhagyatott téglaépület állt. Az utca túloldaláról még mindig el lehetett olvasni a feliratot, amelyet megfakult, fehér festékkel mázoltak az ócska, vörös téglára: TRACKER TESTVÉREK SZÁLI.ÍTÁS FUVAROZÁS RAKTÁROZÁS. Viszont a másik oldalra, a nagy falmélyedésbe, ahova egykor betolattak a teherautók, hogy lerakodják őket... oda valami mást festettek.

Ült a havon, nem érezte, hogy hideg lucsokká olvad a feneke alatt, a második sörét itta, észre sem véve, amikor kinyitotta (az első, kiürült üveget behajította az erdőbe, ahol egyre csak vonultak kelet felé a vadállatok), és visszaemlékezett arra a napra, amikor találkoztak Dudsszal. Eszébe jutott Beaver hülye dzsekije, amelyet Beav annyira szeretett, vékony, valahogy mégis hatalmas hangja, amellyel bejelentette valaminek a végét és másvalaminek a kezdetét, hogy az életük valamilyen megfoghatatlan, de tökéletesen valós és megismerhető módon megváltozott egy kedd délutánon, amikor azt tervezték, hogy egyérintőznek Jonesyék felhajtóján, esetleg pacsézit, játszanak a tévé előtt; miközben ült a felfordult Scout mellett, még mindig érezve a kölni szagát, amelyet Henry sohasem használ, itta életének vidám mérgét, és véres volt a kesztyűje, az autókereskedő emlékezett a fiúra, aki még nem egészen adta föl álmát, hogy űrhajós legyen, annak ellenére sem, hogy egyre nagyobb gondot jelentett a matematika (Jonesy segített neki, azután Henry segített, de a tizedik osztályban már nem lehetett segíteni rajta), és emlékezett más fiúkra is, főleg Beavre, aki fejére állította a világot magas, éppen mutálni kezdő hangjával: *Hé, hapsikák, hagyjátok abba! Rögtön HAGYJÁTOK abba, az istenit!*

- Beaver - mondta Pete, és ivott egyet a sötét délutánban, miközben ült, hátát a felfordult Scout motorházának döntve. - Csodálatos voltál, ember. - De hát nem voltak azok mindannyian?

Nem voltak mindannyian csodálatosak?

4

Mivel nyolcadikba jár, és az utolsó óra ének a földszinti teremben, Pete mindig előbb kiér, mint három legjobb barátja, akik az emeleten végeznek, Jonesy és Henry az amerikai irodalommal, ami irodalomóra az okosabb diákoknak, Beaver pedig a szomszédos osztályteremben a kezdő matematikával, ami valójában Matek Buta Fiúknak és Lányoknak. Pete keményen küzd, hogy neki ne kelljen fölvennie ezt a tárgyat a következő évben, de úgy véli, ez a harc végső soron vesztésre áll. Tud összeadni, kivonni, szorozni és osztani, törteket is tud csinálni, noha ez túl sok időbe telik. De most valami újat tanulnak, az x-et. Pete nem érti az x-et, és fél tőle.

Áll a kapu előtt a drótkerítésnél, miközben hömpölyög mellette a többi nyolcadikos meg a csecsemő hetedikesek, áll, rugdossa a földet, és úgy tesz, mintha cigarettázna, egyik kezét a szája elé teszi, eltakarva a másik kezét is, amely a feltételezett csikket rejti.

Most jönnek le a kilencedikesek az emeletről, és közöttük uralkodóként lépdelnek - úgyszólván koronázatlan királyok módjára, noha Pete sohasem ejtene ki hangosan a száján ilyen gicscses kifejezést - a barátai, Jonesy, Beaver meg Henry. És ha van király a királyok között, Henry az, akit minden lány szeret, noha *szemüveges*. Pete szerencsés, hogy ilyen barátai vannak, és ezzel ő is tisztában van; valószínűleg a legszerencsésebb nyolcadikos Derryben, x ide vagy oda. Az a legkevesebb, hogy kilencedikes barátai megvédik a verésektől, bármelyik nyolcadikos csibész szeretne is belekötni.

- Hé, Pete! - szól oda Henry, amikor hárman kilépnek a kapun. Henry, mint mindig, meglepettnek tűnik, hogy ott látja, de roppantul örül. - Mi van, öreg?

- Semmi különös - feleli Pete, mint mindig. - És veletek?

- MNUSZ - mondja Henry, lekapja a szemüvegét, és tisztogatni kezdi a lencséket. Ha lett volna klubjuk, ez lett volna a jeligéje; Dudditsnak is megtanítják majd - belőle úgy jön ki, hogy *Májap uaaza szaj*, Duddits-módra, és ez egyike a kevés dolgoknak, amit a szülei nem értenek meg. Aminek Pete és a haverjai persze nagyon örülnek.

Mindazonáltal Duddits most még félóránvira van a jövőjükben, így Pete csak visszhangozza Henryt: - Ja, öreg, MNUSZ.

Más nap, ugyanaz a szar. Bár a fiúk csak a második felét fogadják el igazán, mert szívből hiszik, hogy mindig ugyanaz a nap van, minden nap ugyanaz. Derry, 1978, és mindig is 1978 marad. Azt mondják, lesz jövő, hogy életben lesznek, meglátják a huszonegyedik századot - Henry ügyvéd

lesz, Jonesy író, Beaver távolsági kamionos, Pete űrhajós, vállán a NASA feliratú folttal -, legalábbis ez mondják, mint ahogy elkántálják a hiszekegyet a templomban, miközben halvány fogalmuk sincs arról, mit beszélnek; igazából Maureen Chessman szoknyája érdekli őket, amely eleve kurta, de jókora utat tett meg fölfelé a combjain a fészkelődéstől. Szívük mélyén meg voltak győződve róla, hogy egy napon Maureen szoknyája eléggé felsiklik ahhoz, hogy megláthatják a bugyijának a színét, és ugyanígy abban is hisznek, hogy Derry örökre olyan marad, amilyen, és ez rájuk is érvényes. Mindig lesz gimnázium, háromnegyed három, mindig együtt ballagnak végig a Kansas utcán, hogy kosarazzanak. Jonesyék kocsifelhajtóján (Petenek ugyancsak van egy kosara a felhajtójukon, de jobban szerették a Jonesyékét, mert az apja elég alacsonyra helyezte el, így könnyedén beletalálhattak), és ugyanazokról a régi dolgokról beszélgetnek: osztályokról, tanárokról, hogy melyik srác melyikkel balhézik, ki kivel fog összekapni, hogy ez meg az mire lesz képes, ha összebalhézik amazzal (de nem fognak, mert ez meg az jóban van amazzal), ki csinált mostanában valami gusztustalanságot (a kedvencük ez idő tájt egy Norm Parmeleau nevű hetedikes, akit Makaróni Parmeleaunak neveznek, és ez a becenév éveken át üldözni fogja, még az új században is, amelyről ezek a srácok beszélgetnek, de a szívük mélyén nem hisznek benne; Norm Parmeleau, hogy megnyerjen egy ötvencentes fogadást, a menzán mindkét orrlyukába feltolt egy szál sajtos makarónit, azután felszippantotta, mint a fikát, és lenyelte; Makaróni Parmeleau sok más gimnazistához hasonlóan öszszetévesztette a hírességet a hírhedtséggel), ki kivel jár (ha egy lány iskola után együtt megy haza egy fiúval, akkor valószínűleg együtt járnak; ha észrevették, hogy egymás kezét fogják, netán smaciznak, akkor ebből bizonyosság lett), ki nyeri meg a szuperkupát (a baszott Patriots, a kurva Boston Patriots, csakhogy sohasem nyerték meg, tiszta hülyeség a Patriotsnak szurkolni). Mindig ugyanazok a témák, mégis mindig elbűvölik őket, miközben elindulnak ugyanabból az iskolából (*Hiszek egy Istenben, a mindenható Atyában*) ugyanazon az utcán (*mennynek és földnek teremtőjében*), ugyanazon örökké tartó, fehér októberi ég alatt (*és az örök életet*) ugyanazokkal a barátokkal (*ámen*). Ugyanaz a szar, ugyanaz a nap, ez az igazság él a szívükben, rajongnak K. C és a Sunshine Bandért, még ha valamennyien azt mondják is, hogy RÉ-DSZ (a rock él, a diszkó szar): ők így szeretik. A változás hirtelen, bejelentés nélkül érkezik, ahogy az ilyen korú gyerekek esetében szokott; ha a változásnak engedélyt kellene kérnie a gimis srácoktól, akkor megszűnne létezni.

Ma a vadászat a téma, mert Mr. Clarendon a jövő hónapban először viszi el őket a Lyuk nevű vadászházba. Három napig lesznek távol, ebből kettő tanítási napra esik (simán engedélyt lehet kapni az iskolából; egyáltalán nem szükséges hazudni a kirándulás céljáról sem; Dél-Maine lehet városias, de itt fönt, Isten országában a vadászat még mindig része az ifjú személyek nevelésének, főleg, ha ez az ifjú személy fiú). A gondolat, hogy kezükben töltött puskával az erdőben lopakodnak, miközben a haverjaik otthon poshadnak a drága öreg DG-ben, olyan hihetetlenül boldogító, hogy észre se veszik a Csökiakadémiát, amikor elmennek előtte az utca másik oldalán. A csökik ugyanakkor jönnek ki, mint a Derry Gimnázium diákjai, de legtöbbjüket az anyjuk viszi haza a különleges csökibuszon, mely nem sárga, hanem kék, és a lökhárítóján állítólag arra szólít föl egy matrica, hogy TÁMOGASD A SZELLEMILEG VISSZAMARADOTTAKAT, KÜLÖNBEN MEGÖLLEK! Miközben Henry, Beaver, Jonesy meg Pete elmegy a túlsó oldalon, a Mary M. Snowe-ból éppen kijön néhány működőképesebb csöki, akiknek szabad önállóan hazamenni, és azzal az örökös, hátborzongató álmélkodással skubizzák maguk körül a világot. Pete és a barátai most is látják őket, anélkül hogy igazán látnák. Ők is csak egy újabb minta a világ tapétáján.

Henry, Jonesy és Pete elmerülten figyel Beavre, aki azt meséli, hogy fent a Lyukban majd le kell menniük a Szurdokba, mert az igazán nagy példányok ott élnek, odalent nő a sűrű bozótos, azt szeretik. - Én és a papám egymilliárd szarvast láttunk odalent - mondja. Öreg motorosdzsekijén egyetértően csilingelnek a cipzárak.

Azon vitatkoznak, vajon ki lövi a legnagyobb szarvast, meg hogy hol van a legjobb hely, ahonnan lőni érdemes, mert akkor egyetlen lövéssel el lehet intézni, nem szenved az állat. („Illetve a fater azt mondja, hogy a sebesült állatok nem úgy szenvednek, mint az emberek - világosítja fel őket Jonesy. - Azt mondja, Isten másmilyennek teremtette őket, hogy nyugodtan vadászhassunk rájuk) nevetnek, fecsegnek, vitatkoznak azon, ki fogja visszaadni az ebédjét, amikor ki kell belezni a zsákmányt; és a Csökiakadémia egyre messzebbre elmarad mögöttük. Azon az oldalon, ahol mennek, fölmagasodik a szögletes, vörös téglaépület, ahol valaha a Tracker Testvérek raktára volt.

- Ha valaki taccsol, az nem én leszek - dicsekszik Beaver. - Ezerszer láttam már szarvasok zsigereit, és egyáltalán nem zavartak. Emlékszem, egyszer...

- Hé, srácok! - szakítja félbe izgatottan Jonesy. - Akarjátok látni Tina Jean Schlossinger punciját?

- Ki az a Jean Sloppinger? - kérdezi Pete, de máris érdekli a dolog. Ő óriási ötletnek véli bármiféle punci megtekintését; mindig megnézi az örege *Penthouse* és *Playboy* magazinjait, pedig azokat az öreg a műhelyében tartja a nagy Craftsman szerszámosláda mögött. A punci nagyon érdekes. Nem volt olyan izgató, és nem is érezte olyan szexisnek, mint a pucér melleket, de sejtelme szerint ennek az az oka, hogy még gyerek.

És a punci érdekes.

- *Schlossinger* - nevet Jonesy. - *Schlossinger*, Petesky. A Schlossingerék két háztömbnyire laknak tőlem és... - Hirtelen elhallgat, beléfojtja a szót egy fontos kérdés, amelyre azonnali választ vár. Henryhez fordul. - Ezek a Schlossingerek zsidók vagy köztársaságpártiak?

Most Henry neveti ki Jonesyt, de ebben nincs semmi rosszindulat. - Azt hiszem, technikailag lehetséges, hogy az ember egyszerre legyen mindkettő... vagy egyik se.

Henry *eccerre* helyett azt mondja, hogy *egyszerre*, ami mély benyomást tesz Pete-re. Kurvára elegánsan hangzott, és Pete figyelmezteti magát, hogy mostantól neki is így kell majd mondania - *egyszerre, egyszerre, egyszerre* - mondogatja magában... de valamiért tudja, hogy el fogja felejteni, hogy ő is egyike azoknak az embereknek, akik arra vannak ítélve, hogy egész életükben azt mondják: *eccerre*.

- Ne törődj a vallással és a politikával - mondja Henry még mindig nevetve. - Ha van egy képed, amelyiken Tina Jean Schossinger a punciját mutogatja, akkor azt látni akarom.

Beav közben nagy izgalomba jött - az arca kivörösödik, a szeme ragyog, és új fogpiszkálót nyom a fogai közé, pedig még félig sem végzett az előzővel. Gyorsabban csilingelnek a cipzárak a dzsekijén, amelyet a bátyjától örökölt, aki négy-öt évig Fronzie-rajongó volt.

- Szőke? - kérdezi Beav - Szőke és gimnazista? Szuper külsejű? Van - kezét a melle elé húzza, és amikor Jonesy vigyorogva bólint, Beaver ráreccsen Pete-re: - Ebben az évben ez a csaj volt a suliban a Hazafutás Szépségkirálynője, te pöcs! Az újságban is benne volt a képe! Fönt állt a platón Richie Grenadeau-val!

- Ja, de azok a kurva Tigrisek elvesztették a Hazafutás játékot, és Grenadeau-nak betörték az orrát - mondja Henry. - Derry első gimis csapata, amelyik valaha is játszott A-csoportos dél-maine-i csapattal, és azok a hülyék...

- Baszd meg a Tigriseket! - szól közbe Pete. Jobban érdekli a foci, mint a rettegett x, de nem sokkal. Mindenesetre most már tudja, hogy hova tegye a lányt, emlékszik az újságban megjelent képre, amint áll egy teherautó virágokkal díszített rakterében, mellette a Tigris csapat hátvédje, mindketten sztaniolkoronát viselnek, mosolyognak, és integetnek a tömegnek. A lány haja nagy, laza Farrah Fawcett-fürtökben hullott az arcába, ruhájának nem volt pántja, látszott a melle felső íve.

Pete életében először érez igazi vágyat - húsos érzés, vörös és súlyos, megmerevíti a hímvesszőjét, kiszárítja a száját, megnehezíti a gondolkodást. A punci érdekes; az a gondolat, hogy láthat egy *helyi* puncit, a *Hazafutás Királynőjének* punciját... hát ez több, mint izgató. Ahogy a derryi *News* filmkritikusa szokta írni olyan filmekről, amelyek különösen tetszettek neki: „ezt látni kell”.

- Hol? - kérdezi elfulladó hangon Jonesytól. Elképzeli, hogy látja ezt a lányt, ezt a Tina Jean Schlossingert, a sarkon várja az iskolabuszt, ott álldogál a barátnőivel vihogva, és a leghalványabb fogalma sincs róla, hogy a srác, aki elmegy mellette, látta, hogy mi van a szoknyája vagy a farmerja alatt, tudja, hogy a punciján ugyanolyan színű a szőr, mint a haja. Pete valósággal lángol. - Hol van?

- Amott - mondja Jonesy, és a vörös tégladobozra mutat, amely valaha a Tracker Testvérek fuvarozóvállalata és raktára volt. Az oldalain borostyán kapaszkodik fölfelé, de az idén hideg az ősz, és a legtöbb levél már elhalt, megfeketedett. Némelyik ablak be van törve, a többi pedig poros. Ahogy ránéz erre a helyre, Pete megborzong egy kicsit. Részben azért, mert a nagyfiúk, a gimnázium felsősei, sőt az érettségizettek is gyakran baseballoznak az épület mögötti üres grundon, és a nagyfiúk, ki tudja, miért, szeretik megverni a kisebbeket, talán enyhíti az egyhangúságot vagy ilyesmi. De ezzel nincs gáz, mert a baseballszezonnak már vége, a nagyfiúk valószínűleg átköltöz-

tek a Strawford parkba, ahol lábteniszezhetnek, amíg le nem hull a hó. (Ha egyszer lehullik a hó, akkor szigszalaggal betekert, ócska botokkal pufálják egymás fejét, hoki címén.) Azzal van a gáz, hogy Derryben időnként *eltűnnek* srácok, Derry furcsa város ebből a szempontból, és amikor a gyerekek eltűnnek, gyakran ilyen elhagyatott helyeken látták őket utoljára, mint a Tracker Testvérek kihalt raktára. Senki sem emlegeti ezt a kellemetlen tényt, de mindenki tud róla.

Mégis egy punci... nem valami kitalált *Penthouse*-punci, hanem egy, a városban élő lány valódi muffja... ez olyasmi, amit valóban látni kell. Ez aztán a valami.

- A Tracker Testvérek? - kérdezi őszinte hitetlenséggel Henry. Most megállnak kis csoportba verődve az épület közelében, miközben az utolsó csökik motyogva, bámészkodva mennek el az utca másik oldalán. - Már a világért se haragudj meg rám, Jonesy az egész világért se -, de miért lenne ott egy kép Tina Jean puncijáról?

- Azt nem tudom - feleli Jonesy -, de Davey Trask látta, és azt mondta, hogy ő az.

- Nem hinném, hogy ott lenne, öregem - feleli Beaver. - Szeretném látni Tina Jean Slophanger punciját...

- *Schlossinger...*

- ...de az a hely legalább ötödikes korunk óta üres...

- Beav...

- …és lefogadom, hogy tele van patkányokkal.

- *Beav...*

De Beavnek az a szándéka, hogy befejezi a mondandóját. - A patkányok veszettek lehetnek - mondja. - Piszok sok közöttük a veszett.

- Nem kell bemennünk - szól Jonesy, mire mindhárman megújult érdeklődéssel néznek rá. Mert ez egy más színű norvég, mondta az egyszeri ember, amikor látott egy fekete hajú svédet.

Jonesy látja, hogy figyelnek. Bólint, folytatja. - Davey azt mondja, hogy csupán a járdán kell oldalról megkerülni az épületet, és be kell lesni a harmadik vagy negyedik ablakon. Ott volt Phil és Tony Tracker irodája. A falon még mindig ott lóg a faliújság. Davey azt mondta, hogy azon a faliújságon csak két dolog van, az egyik egy térkép New England összes autóútjáról, és egy fénykép Tina Jean Schlossingerről, amelyen látszik a puncija.

Lélegzet-visszafojtva figyelik, és Pete fölteszi a kérdést, amely mindnyájuknak ott jár a fejében. - Pucér?

- Nem - ismeri el Jonesy - Davey azt mondja, hogy még a didije sem látszik, viszont fölemeli a szoknyáját, és alatta nem visel bugyit, és jól láthatod, olyan világosan, mint a nap.

Pete csalódott, hogy az idei Hazafutás Királynője nem puci fenékkel pózol, de már maga a tény, hogy ilyen magasra emeli a szoknyáját, valamennyiüket lángra lobbantja, felébreszt valami ősi, félig titkos fogalmat a szex igazi működéséről. Végtére is egy lány *fölemelheti* a szoknyáját; bármelyik lány megteheti.

Még Henry sem kérdez többet. Az egyetlen kérdést Beav teszi föl Jonesynak, hogy egész biztosan nem kell-e bemenniük a kép kedvéért. És már mennek is a járdán az épület tövében a grund felé, csaknem öntudatlanul, mint a tavaszi zöldár.

5

Pete végzett a második sörrel, az üveget az erdő mélyébe hajította. Most már jobban érezte magát, óvatosan lábra állt, és leverte a havat a fenekéről. Nem mozog egy kicsit könnyebben a térde? Talán. Természetesen borzalmasan festett - mint az istenverte minnesotai Metrodome makettje -, de némileg jobban érezte magát. Mégis óvatosan lépkedett, a sörrel teli szatyrot kis ívben lóbálta maga mellett. Most, hogy elhallgattatta azt a vékony, de erős hangocskát, amely azt hajtogatta, *muszáj* innia egy sört, mindenképpen *muszáj*, újból segítőkészen gondolt az asszonyra, remélte, hogy nem vette észre, amikor magára hagyta. Lassan megy majd, minden öt percben megmasszírozza a térdét (talán még beszél is hozzá, bátorítja, bolondság, de hát egymagában van, és ez semmiképpen sem árthat), így megy vissza az asszonyhoz. Azután ismét megiszik egy üveg sört. Nem nézett vissza a felborult Scoutra, nem látta, hogy a hóba újra és újra leírta a DUDDITS szót, miközben 1978 napjaira emlékezett.

Egyedül Henry kérdezte meg, hogy mit keres a Schlossinger lány képe egy üres raktár üres irodájában, és Pete most úgy vélte, azt is azért tette, mert meg akart felelni a szerepének, a Csapat Kétkedőjének. Az biztos, hogy csak egyszer kérdezte; a többiek egyszerűen elhitték - miért is ne? Tizenhárom éves korában Pete még mindig elhitte, hogy létezik a Télapó. Mellesleg...

Megállt a jókora domb tetején, nem azért, mert kifogyott a szuszból vagy a lába görcsöt kapott, hanem mert hirtelen halk zümmögést hallott a saját fejében, olyasfajtát, amilyent a transzformátor ad, csak ennek volt valami visszatérő jellege, halk *zumm-zumm-zumm*. Valójában nem is volt olyan „hirtelen", mint amikor „hirtelen elindul" valami; Pete szerint már egy ideje hallatszott, csak ő most ébredt a tudatára. És mindenféle furcsákat is kezdett gondolni. Például Henry kölnijéről... és Marcyról. Valakit Marcynak hívnak. Nem ismert Marcyt, a név mégis beugrott az agyába, ilyenformán: *Marcy, szükségem van rád*, vagy *Marcy, szeretlek*, vagy talán *Teringettét, hozd már az autoszifont*.

Megállt, megnyalta száraz ajkát, a szatyor mozdulatlanul lógott a kezéből, abbamaradt az ingamozgás. Fölnézett az égre, abban a hirtelen támadt meggyőződésben, hogy ott lesznek a fények... és tényleg ott voltak, noha csak kettő, és azok is nagyon halványan.

- Szólj Marcynak, adasson velük egy injekciót - mondta Pete, minden szót gondosan formálva a csöndben, és tudta, hogy pontosan ezek a megfelelő szavak. A *miértre* és a *hogyanra* nem ismerte a választ, de ezeket a szavakat hallotta a fejéből. A kattanás okozta, vagy a fények? Pete nem tudta biztosan.

- Tán egyik se - mondta.

Rájött, hogy lehullott az utolsó hópehely. A világban körülötte összesen három szín maradt: az ég mély szürkéje, a lucfenyők sötétzöldje és az új hó tökéletes, folttalan fehérsége. És a fojtott csend.

Először az egyik, majd a másik oldalra hajtotta a fejét, úgy hallgatózott. Igen, fojtott. Semmi. A világban semmilyen hang sem hallatszott, és a zúgás is abbamaradt, akár a havazás. Amikor fölnézett, látta, hogy a fények halvány, molylepkeszerű csillogása is eltűnt.

- Marcy! - mondta, mintha hívna valakit. Eszébe jutott, hogy a Marcy annak az asszonynak lehet a neve, aki miatt a kocsijuk összetört, de azután elvetette a gondolatot. Azt Beckynek hívják, ezt éppen olyan bizonyosan tudta, mint az ingatlanügynökét annak idején. A Marcy most csak egy szó, semmit sem idéz föl. Valószínűleg csak egy agyérgörcs. Nem ez lenne az első alkalom.

A domb tetejére ért. Lefelé indult a másik oldalon, és a gondolatai visszatértek arra a napra 1978 őszén, amikor megismerték Dudditsot.

Már majdnem ott tartott, ahol az út kiegyenesedik, amikor a térde hirtelen kiment, ez alkalommal nem kifordult, hanem valósággal felrobbant, mint egy fenyőgöcs a lángok közt.

Arcra zuhant a hóban. Nem hallotta, hogy a sörösüvegek kettő híján összetörnek a szatyorban. Ahhoz túl hangosan üvöltött.

HATODIK FEJEZET

DUDDITS, MÁSODIK RÉSZ

1

Henry gyors sétalépésekkel indult el a vadászház felé, de ahogy a hó elszigetelt pászmákká ritkult, és a szél is kezdett alábbhagyni, kitartó, egyenletes kocogásra váltott. Évek óta kocogott, és a haladásnak ezt a módját elég természetesnek érezte. Lehet, hogy egy darabig lazítania kell, lépésben fog haladni, vagy esetleg megpihen, de kételkedett benne. Ennél a kilenc mérföldnél hosszabb utakat is megtett, ám azóta évek teltek el, és akkor nem volt tíz centi hó a lába alatt. Mégis mitől kellene tartania? Hogy elesik és beveri a csípőjét? Netán szívrohamot kap? Harminchét éves korában elég valószínűtlennek tűnt a szívroham, de még ha nagy lenne is rá az esélye, igazán nevetséges emiatt aggódnia, nem igaz? Tekintve, hogy mik a tervei. Akkor hát mi miatt izgulna?

Jonesy és Beaver miatt. Ha belegondol, ez éppen annyira nevetséges aggodalom, mint végzetes szívrohamtól rettegni a semmi közepén - a baj, méghozzá nagy baj mögötte van Pete-tel és

azzal a különös, félig bekómált asszonnyal, nem előtte a Lyukban... csakhogy *mégis* a Lyukban van a baj, méghozzá nagy baj. Fogalma sem volt róla, honnan tudja, de tudta, és elfogadta ezt a tudást. Már azelőtt tudta, hogy találkozott volna az állatokkal, amelyek úgy rohantak el mellette, hogy csak egy futó pillantást vetettek rá.

Egyszer-kétszer fölnézett az égre, újabb fényeket keresett, de semmit sem látott, így inkább előrenézett, néha jobbra vagy balra kanyarodott, nehogy az állatok útjába kerüljön. Nem száguldottak éppen, de a szemükben különös, rémült pillantás ült, amilyet Henry még sohasem látott. Egyszer nagyot kellett ugrania, nehogy átessen két szaladó rókán.

Még nyolc mérföld, mondogatta magának. Most ez lett a kocogómantrája, más, mint amikre általában gondolt futás közben (legtöbbször gyerekversekre), de annyira nem különbözött, mert az elv ugyanaz volt. *Még nyolc mérföld, még nyolc mérföld Banbury Crossig*. Nem Banbury, csak Mr. Clarendon régi vadászháza - most Beaver háza -, és nincs lópaci, ami odavigye. Egyáltalán mi az a lópaci? Ki tudja? És mi az isten történik itt - a fények, a lassított ütemű menekülés (édes istenem, mi volt az balra az erdőben, csak nem egy kurva *medve*?), az asszony az úton, aki csak ül ott, akinek a foga és az agya nagyja hiányzik? És az a *fingás*, édes Istenem. Az egyetlen szag, amely távolról is emlékeztetett rá, egy betegnek a lélegzete volt, egy skizofréné, aki bélrákban szenvedett. *Mindig az a szag*, mondta egy belgyógyász barátja, amikor Henry megpróbálta leírni, mit érzett. *Naponta tucatszor mossák a fogukat, óránként öblítik ki a szájukat, de az a szag ezen is áttör. Ez az önmagát felfaló test szaga, mert ha a rákról lehántjuk a. diagnosztikus leplet, akkor nem más, mint autokannibalizmus.*

Még hét mérföld, hét további mérföld, és minden állat menekül, minden állat Disneylandbe tart. Amikor elérik, libasorba állnak, és eléneklik: „De kicsi a világ!”

Lába kitartóan, tompán dobogott. Orrnyergén szökdécselt a szemüveg. Lélegzete hideg páragömbökben távozott, de melege volt, kellemes melege, bekattantak az endorfinok. Akármi is a baja, endorfinokban nem szűkölködik; lehet szuicid, de semmi esetre sem disztímiás.

Abban nem kételkedett, hogy a problémájának legalább egy része - a testi-lelki üresség hóvaksága - testi, hormonális természetű. Afelől sem volt kétsége, hogy problémáját, ha nem is teljes egészében, de enyhíthetné, ha maga is bevenne néhány tablettát azokból, amelyeket kilószám ír föl másoknak. De Pete-hez hasonlóan, aki biztosan tudja, hogy legvalószínűbb jövőképe az elvonó és sok-sok év az Anonim Alkoholisták között, Henry sem *akarta*, hogy rendbe hozzák, meg volt győződve róla, hogy ez hazugság, amivel csak ő lesz kevesebb.

Vajon Pete visszament a sörért? Alighanem igen. Ha lett volna esze, Henry eleve magukkal hozza, amitől fölöslegessé válik ez a Pete és az asszony szempontjából egyformán kockázatos visszafutás, de rendesen kiborult, és kiesett az agyából a sör.

Lefogadta volna, hogy Pete fejéből bezzeg nem esett ki. Képes megjárni az utat azzal a kripli térddel? Lehetséges, de azért Henry nem vett volna rá mérget.

Visszajöttek!, sikoltotta az asszony, ahogy fölnézett az égre. *Visszajöttek! Visszajöttek!*

Henry lehajtotta a fejét, és kicsit gyorsabban kocogott.

2

Hat mérföld, még hat mérföld Banbury Crossig. Tényleg csak hat, vagy túl derűlátó? Nem vetette túlságosan oda a gyeplőt a jó öreg endorfinoknak? Na és ha igen, akkor mi van? Eddig nem ártott a derűlátás. A hó már majdnem elállt, az állatsereglet megritkult, és ez is jó. A fejében tolongó gondolatok már kevésbé jók, főleg, mert egyre kevésbé tűnnek a sajátjainak, ott van például Becky, ki ez a Becky? A név rezonálni kezdett a fejében, beolvadt a mantrájába. Nyilván a nő, akit kis híján elgázoltak. *Kinek a kislánya vagy? Becky, az vagyok, Becky, én vagyok a csinos Becky Shue.*

Dehogy csinos, ugyan már. Nehézsúlyú, büdös trampli, jelenleg Pete Moore legkevésbé sem megbízható őrizetére bízva.

Hat. Hat. Még hat mérföld Banbury Crossig.

Kitartóan kocogott - olyan kitartóan, ahogy az adott helyzetben lehetett -, és idegen hangokat hallott a fejében. Illetve csak egy volt igazán idegen, és ez sem annyira hang volt, inkább egyfajta ütemesen lüktető zümmögés,

(...kinek a kislánya, kinek a kislánya a csinos Becky Shue)

amelytől nem szabadult. A többi hangot ismerte, vagy a barátai ismerték őket. Az egyikről Jonesy beszélt a balesete után, és a fájdalomhoz társította: *Kérem, hagyják abba. Nem bírom tovább, adjanak egy injekciót, hol van Marcy.*

Beaver hangját hallotta: *Eredj, nézz bele a bilibe.*

Jonesy válaszolt: *Miért nem kopogtattunk be a fürdőszobába és kérdezzük meg tőle, hogy van?*

Egy idegen hang mondja, hogy mihelyt tud nagydolgozni, nem lesz semmi baj...

...csak ez nem idegen, ez Rick, a csinos Becky barátja, Rick. Rick kicsoda? McCarthy? McKinley? McKeen? Henry nem tudta, de hajlott a McCarthyra, mint Kevin McCarthy abban a régi rémfilmben, amelyben az űrből tartályok érkeznek, és az érkezők olyanná változnak, mint az emberek. Ez volt Jonesy egyik kedvence. Ha benne volt néhány ital, és az ember megemlítette ezt a filmet, Jonesy azonnal lelkesen mondta is a kulcsszöveget: *Ott vannak! Ott vannak!*

Az asszony fölnézett az égre és azt sikoltotta: *Visszajöttek! Visszajöttek!*

Édes Jézusom, nem volt része hasonlóban, amióta kinőttek a gyermekkorból, és ez rosszabb volt, mintha megmarkolt volna egy kábelt, amely elektromosság helyett hangokkal van teli.

Az évek során minden betege a fejében levő hangokra panaszkodott. És Henry, a nagy lélekgyógyász (az ifjú Mr. Isten, ahogy az állami kórház egyik betege hívta a korai napokban), bólogatott, mintha tudná, hogy a másik miről beszél. *Hitte is*, hogy tudja. De igazából csak most tudta meg - talán.

Hangok. Olyan erősen figyelt rájuk, hogy nem is hallotta a huppogást, ahogy a helikopter elhaladt a feje fölött, a homályos, rohanó cápaszerű árnyék, alig sötétebb a felhőknél, amelyek alatt elhúzott. Azután a hangok gyengülni kezdtek, ahogy a rádiójelek teszik távoli helyeken, amikor eljön a nappal, és a légkör ismét sűrűsödni kezd. Végül már csak a saját hangja maradt, amely egyre erősködött, hogy valami szörnyű történt, vagy éppen most történik a Lyukban; ugyanolyan szörnyűség, ami meg fog történni, vagy már meg is történt a Scoutnál, vagy a favágók menedékénél.

Még öt mérföld. Még öt mérföld.

Mivel nem akart gondolni sem az otthagyott barátjára, sem az előtte levő barátaira, sem arra, hogy mi történik velük, visszaengedte kósza gondolatait oda, ahová tudomása szerint Pete már visszatért: 1978-ba a Traeker Testvérekhez és Dudditshoz. Hogy Duddits Cavellnek mi köze lehet ehhez a kakához, azt Henry nem értette, de mindnyájan rá gondoltak, és Henrynek még a régi mentális kapcsolatra sem volt szüksége, hogy tudja. Pete említette Dudsot, miközben a ponyván húzták az asszonyt a favágók menedékéhez, Beaver említette az egyik nap, amikor együtt voltak az erdőben - azon a napon, amikor Henry elejtette a szarvasát, akkor. Beavnek az jutott eszébe, hogyan vitték el Dudditsot az egyik évben karácsonyi bevásárlásra Bangorba. Jonesy éppen akkor kapta meg a jogosítványát; azon a télen bárkit, bárhová elvitt. Beav azon nevetett, mennyire aggódott Duddits, hogy a Télapó nem igazi, és ők négyen - akkor már nagy, felsős gimnazista laklik, akik a farkukon át szemlélték a világot - nagy erőfeszítéssel győzködték, hogy a Mikulás valódi, a Télapó nem csalás. Természetesen sikerült nekik. És Jonesy éppen a múlt hónapban hívta föl részegen Brookline-ból (a részegség, különösen a balesete óta, sokkal ritkább dolog volt Jonesynál, mint Pete-nél, és ez volt az egyetlen nyafogó telefon, amelyet Henry *valaha* kapott tőle), és közölte, hogy soha életében nem tett semmit, ami olyan jó, világosan és egyértelműen príma lett volna, mint amit ők tettek szegény öreg Duddits Cavellért 1978-ban. *Az volt a legfényesebb óránk*, mondta Jonesy a telefonba, és Henry undokul összerándult, amikor eszébe jutott, hogy Pete pontosan ugyanezt mondta. Duddits, öregem. Az a kurva Duds.

Még öt mérföld... vagy talán négy. Még öt mérföld... vagy talán négy.

Elmentek, hogy megnézzék egy lány punciját, akinek a képét állítólag egy kihalt iroda faliújságjára rajzszögezték. Henry ennyi év után nem emlékezett a lány nevére, csak arra, hogy annak a fasz Grenadeaunak a barátnője volt, és ő lett 1978-ban a Derry Gimnázium szépségkirálynője. Ettől különösen érdekessé vált a lehetőség, hogy láthatják a punciját. És akkor, ahogy a felhajtóhoz értek, meglátták egy piros-fehér Derry Tigrisek-pólót. És kicsit arrébb még valami volt a felhajtón.

Gyűlölöm ezt a kurva bulit, sohase váltják a ruhájukat, mondta Pete, és Henry éppen nyitotta a száját, hogy válaszoljon, de mielőtt megtehette volna...

- A kölyök sikoltott - mondta Henry. Megcsúszott a hóban, egy pillanatig tántorgott, azután futott tovább, emlékezve arra az októberi napra a fehér ég alatt. Futott, és Dudditsra emlékezett. Hogyan sikoltott Duddits, hogyan változtatta meg az életüket. Jobbá tette, mindig ez volt a véleményük, de Henry most eltűnődött, hogy tényleg így van-e.

Most nagyon kételkedett benne.

3

Amikor a felhajtóra érnek - nemigen nevezhető felhajtónak, a gaz már a kavicsos kereknyomokat is benőtte -, Beaver vezeti őket. Beavernek valósággal tajtékot túr a szája. Henry sejti, hogy Pete legalább olyan izgatott, de jobban tartja magát, még akkor is, ha egy évvel fiatalabb náluk. Beaver... mi erre a legjobb szó? *Felajzott*. Henry majdnem elneveti magát, annyira találó. Azután Beav olyan hirtelen áll meg, hogy Pete kis híján fellöki.

- Hé! - szól Beaver. - Bazmeg, Freddy! Valami srác inge!

Tényleg az. Piros-fehér, nem ócska és piszkos, mintha ezer éve heverne itt. Újnak látszik.

- Ing, bing, ki nem fingja le? - kérdezi Jonesy. - Gyerünk...

- Zabolázd a lovakat - feleli Beav - Ez egy jó ing.

Csak amikor fölveszi, akkor látják, hogy ez nem igaz. Újnak új - vadiúj Derry Tigrisek-póló, a hátán egy 19-es. Pete szarik a focira, de a többiek tudják, hogy ez Richie Grenadeau száma. De már nem jó. Hátul a nyaknál el van szakítva, mintha a viselője menekülni akart volna, de megragadták és visszarántották.

- Azt hiszem, tévedtem - mondja szomorúan Beav, és ismét eldobja. - Gyerünk.

De mielőtt túl messzire jutnának, valami mást találnak - ez alkalommal sárgát, nem pirosat, olyan rikító sárga műanyagot, amit csak egy gyerek szerethet. Henry a többiek elé kocog, és fölveszi. Egy uzsonnatáska, amelyiken Scooby-Doo kutya és barátai menekülnek valamiből, ami leginkább kísértetházra emlékeztet. A pólóhoz hasonlóan ez is újnak tűnik, nem olyasmi, ami isten tudja, mióta hever itt, és Henrynek hirtelen rossz érzése támad, kezdi azt kívánni, bárcsak ne fordultak volna be erre a kihalt felhajtóra, a kihalt épület mellett... vagy legalább egy másik napon jártak volna itt. Ami még tizennégy éves korban is hülyeségnek tűnik. Amikor punciról van szó, gondolja, akkor vagy jön az ember, vagy nem, olyan nincs, hogy eltesszük egy másik napra.

- Gyűlölöm ezt a kurva bulit! - mondja Pete, és Henry válla fölött az uzsitáskát bámulja. - Észrevettétek, hogy ezek sohase váltanak ruhát? Mindig ugyanazt a kurva cuccot viselik, buli előtt és buli után.

Jonesy elveszi Henrytől a Scooby-Doo-táskát, és megfordítja, hogy megnézzen valamit, ami az aljára van ragasztva. Szemében kialszik a láz, kissé elkomorodik, és Henry szerint ő is arra gondol, bárcsak elmentek volna egyérintőzni.

Az öntapadóra ezt írták: ÉN DOUGLAS CAVELLÉ VAGYOK, MAINE, DERRY, JUHARFA UTCA 19. HA A FIÚ, AKIHEZ TARTOZOM, ELTÉVEDT, KÉREM, HÍVJA A 949-1864-ET. KÖSZÖNÖM!

Henry kinyitja a száját, hogy elmondja, miszerint a táska és a póló nyilván egy olyan srácé, aki a Csökiakadémiára jár - ezt úgyszólván bizonyosra veheti a matrica láttán, amely olyasmi, mint amit a kutyájuk visel -, de mielőtt megtehetné, visítanak az épület túloldalán, ott, ahol nyaranta a nagyfiúk baseballoznak. Tele van fájdalommal az a sikoly, ám Henry attól ered futásnak gondolkodás nélkül, hogy van benne *meglepetés* is, annak az iszonyú meglepetése, akit életében először bántanak vagy ijesztenek meg (esetleg mindkettő).

A többiek követik. Libasorban futnak az épület mellett húzódó gazos kereknyomon: Henry, Jonesy, Beav és Pete.

Zsíros nevetés. - Na rajta, edd meg - mondja valaki. - Edd meg, és mehetsz. Duncan tán még a gatyádat is visszaadja.

- Ja, ha te - kezdi egy másik srác, valószínűleg Duncan, azután elhallgat, Henryre és barátaira mered.

- Hé, ti, hagyjátok ezt abba! - kiáltja Beaver. - Azonnal hagyjátok abba!

Duncan barátai - ketten vannak, mindkettő a Derry Gimnázium egyenzubbonyát viseli - rájönnek, hogy megzavarták délutáni mulatságukat, és feléjük fordulnak. Közöttük a kavicson, egy

szál alsónadrágra és fél tornacipőre vetkőzve, vértől-portól-takonytól-könnytől mocskos arccal térdel egy gyerek, akinek a korát Henry nem tudja meghatározni. A mellén ütköző pihéből ítélve nem kissrác, mégis úgy néz ki. Könnyek patakzanak kínaiasan ferde vágású, ragyogó zöld szeméből.

A kis csoport mögött a téglafalon fakó, de azért olvasható, nagy, fehér betűkkel ez az üzenet állt: TILOS AZ UGRÁLÁS, TILOS A JÁTÉK. Az elkövetkező években gyakran mondják ezt; fiatalságuk egyik különbejáratú kulcsmondata lesz, és nincs pontos jelentése. *Ki tudja*?, talán ez áll hozzá legközelebb. Vagy *Mit lehet itt tenni*? Leginkább mosolyogva, egy vállrándítás kíséretében mondják, égnek emelt kézzel.

- Ki a fasz vagy *te*? - kérdezi az egyik nagyfiú Beavet. A bal kezén valami olyasmit visel, ami bokszkesztyűnek vagy baseballkesztyűnek tűnik... mindenesetre valami sportos. Azzal tartja a száraz kutyaszart, amit meg akarnak etetni a majdnem meztelen fiúval.

- *Mit* csináltok? - kérdezi Jonesy döbbenten. - Ezt *akarjátok* megetetni vele? *Mi a franc* ütött belétek?

Az a srác, aki a kutyaszart szorongatja, széles fehér ragtapaszcsíkot viselt az orrnyergén, és Henry a felismerés hatására vakkant egyet, félig meglepetésében, félig nevettében. Ez túlságosan is tökéletes, nem igaz? Azért jöttek, hogy lássák a Hazafutás Királynőjének a punciját, erre, Isten a tanúm, maga a Hazafutás Királya van itt, akinek a fociévad törött orral ért véget, és aki ilyesmikkel tölti az idejét, miközben a csapat többi tagja a hétvégi meccsre készül.

Richie Grenadeau nem veszi észre Henry szemében a felismerést; Jonesyt bámulja. Mivel meglepték, és mert Jonesy undora teljesen őszinte, Richie először hátrál egy lépést. Azután rájön, hogy a gyerek, aki ilyen megrovó hangon mert beszélni vele, legalább három évvel fiatalabb és ötven kilóval könnyebb. Lekonyuló keze ismét kiegyenesedik.

- Megetetem vele ezt a darab szart - mondja. - Azután mehet. Most pedig húzz innen, takonypóc, hacsak nem kéred a felét.

- Ja, húzzatok a sunyiba - szólal meg a harmadik. Richie Grenadeau nagydarab srác, de ez a fiú még nála is nagyobb, termetre van vagy százkilencven centi, arca csak úgy lángol a pattanásoktól. - Különben megkapjátok...

- Tudom, ki vagy - mondja Henry.

Richie szeme a fiúra villan. Hirtelen gyanakvónak tűnik... de dühösnek is. - Húzz a francba, öcsi. Nem viccelek.

- Richie Grenadeau vagy. A képed benne volt az újságban. Mit gondolsz, mit fognak gondolni az emberek, ha elmondjuk nekik, hogy rajtakaptunk, miközben ezzel szórakozol?

- Nem mondasz te senkinek semmit, mer *halott* vagy - mondja a Duncan nevű. Piszkosszőke haja az arcába és a vállára hullik. - Tűnjé má innet. Vedd föl a nyúlcipőt.

Henry oda sem figyel. Richie Grenadeau-t nézi: Nem érez félelmet, bár ez a három fiú kétségtelenül laposra verheti őket; olyan düh izzik benne, amilyet még sohasem érzett. A földön térdelő gyerek nyilvánvalóan retardált, annyira azonban nem, hogy ne fogja fel, ez a három nagyfiú bántani akarta, letépték a *pólóját*, és azután...

Henry soha életében nem állt közelebb egy irgalmatlan ruhához, és sohasem érdekelte kevésbé. Egyet lép, összeszorítja az öklét. A térdelő fiú lehajtott fejjel zokog, zokogása összefolyik Henry fejében, szítja a dühét.

- Úgyis megmondalak - közli, és noha ez kiskrapekhoz illő fenyegetés, neki nem úgy hangzik. Richie is így találhatja, mert hátrál egy lépést, kesztyűs keze, amely a kutyaszart tartja, ismét lekonyul. Először látszik riadtnak. - Hárman egy kis csöki srác ellen, hát baszd meg, ezt el fogom mondani. Elmondom, és *tudom, hogy ki vagy*!

Duncan és a nagy lakli - az egyetlen, aki nem visel gimnáziumi zubbonyt - közrefogja Richie-t. Az alsónadrágos fiú most mögöttük van, Henry azonban még mindig hallja összefolyó hüppögését, benne van a fejében, agyát püföli, dühét valóságos *őrjöngésig* fokozza.

- Jól van, rendben, ennyi - mondja a legnagyobb kölyök. Vigyorog, számos lyukat mutatva meg hajdani fogak helyén. - Most meghalsz.

- Pete, fuss el, ha jönnek - mondja Henry, miközben le nem venné a szemét Richie Grenadeau-ról. - Fuss haza, mondd el az anyádnak. - Azután Richie-hez fordulva folytatja: - Őt sosem kapjátok el. Kibaszottul fut, mint a *szél*.

Pete hangja vékony, de nem ijedt. - Rendben, Henry.

- Minél jobban megversz, annál rosszabb lesz neked - mondja Jonesy. Henry már látta ezt, de Jonesynak fölér egy kinyilatkoztatással, csaknem elneveti magát. - Még ha csakugyan megöltök is, mi hasznotok belőle? Pete gyorsan fut, és el fogja mondani.

- Én is tudok gyorsan futni - mondja hidegen Richie. - Elkapom.

Henry először Jonesy, azután Beav felé fordul. Mindketten szilárdan állnak. Ami Beavert illeti, valamivel többet is tesz ennél. Gyorsan lehajol, fölkap néhány követ - tojás nagyságúak, csak éles a szélük -, és csörgetni kezdi őket. Beav elkeskenyedő szeme ide-oda jár Richie Grenadeau és a legnagyobb srác, a fenyegetőző között. A fogpiszkáló agresszívan táncol a szájában.

- Ha jönnek, akkor menjetek neki Grenadeau-nak - mondja Henry - A másik kettő nyomába se ér Petenek. - Pete-re pillant, aki sápadt, de nem fél - a szeme ragyog, és szinte táncol a sarkán, alig várja, hogy rohanhasson. - Mondd el a mamádnak. Mondd meg, hol vagyunk, küldje a zsarukat. És akármi lesz, ne felejtsd el ennek a nagy marha anyaszomorítónak a nevét. - Egy kerületi ügyész vádló ujjával mutat Grenadeau-ra, aki ismét elbizonytalanodott. Nem, ez több mint bizonytalanság. Ijedtség.

- Richie Grenadeau - mondja Pete. Most már tényleg táncol. - Nem fogom elfelejteni.

- Na rajta, faszkalap! - biztatja Beaver. Meg kell hagyni, Beavnek van érzéke a sorrend iránt. - Még egyszer betöröm az orrodat. Egyáltalán micsoda beszari alak az, aki otthagyja a focicsapatot egy törött orr miatt?

Grenadeau nem válaszol - talán nem tudja többé, hogy melyiküknek válaszoljon -, és akkor valami csodálatos dolog történik: a másik srác, aki gimisdzsekit visel, a Duncan ugyancsak elbizonytalanodik. Pírba borul az arca és a homloka. Megnyalja az ajkát, és tétován néz Richie-re. Csak a nagy marha kész a harcra, és Henry már-már reméli, hogy verekedni fognak, Henry, Jonesy és Beav rettentőn meggyepálják, adnak a pofájának, a miatt a sírás miatt, a borzalmas, ijesztő, fejbe fúródó sírás miatt.

- Hé, Rich, talán... - kezdi Duncan.

- Öljük meg őket! - rotyog a böhöm. - Bassza meg, csapjuk le őket.

Tesz egy lépést, és egy pillanatra majdnem fordít a helyzeten. Henry tudja, hogy ha a böhöm még egyet lép, akkor kikerül Richie Grenadeau irányítása alól, mint egy gonosz, öreg pitbull, amely elszakította a pórázt és lecsap a zsákmányra, mint egy húsból való nyílvessző.

De Richie nem engedi megtenni azt a lépést, amely a cammogó rohamhoz vezetne. Megragadja a böhöm alkarját, amely vastagabb, mint Henry karizma, és aranyvörös szőr meredezik rajta. - Ne, Scotty - mondja -, várj egy percet.

- Ja, várj - visszhangozza csaknem pánikszerűen Duncan. Olyan pillantást vet Henryre, amit ő már tizennégy éves korában is groteszknek talál. Majdhogynem *szemrehányó* az a pillantás. Mintha Henry és a barátai lennének azok, akik valami rosszat csinálnak.

- Mit akarsz? - kérdezi Richie Henryt. - Azt akarod, hogy húzzunk innen, ugye?

Henry bólint.

- Ha elhúzunk, mit csináltok? Kinek mondjátok el?

Henry meglepő dologra jön rá: mint Scotty, a böhöm, ő is közel áll hozzá, hogy nekiszabaduljon. Énjének egy része valósággal ki akarja provokálni a verekedést, azt kiáltja: MINDENKINEK! BASSZA MEG, MINDENKINEK! Tudja, hogy a barátai vele tartanának, és egy szavuk sem lenne akkor sem, ha úgy megagyalnák őket, hogy kórházban kötnének ki.

De a kölyök. Az a szegény, sírdogáló, visszamaradt kis kölyök. Ha a nagyfiúk végeztek Henryvel, Beaverrel és Jonesyval (na meg Pete-tel is, ha el tudják kapni), akkor végeznének a csökivel is, és sokkal messzebb mennének, mint hogy megetessenek vele egy darab kutyapiszkot.

- Senkinek - feleli. - Nem mondjuk el senkinek.

- Hazug görény - mondja Scotty. - Ez egy hazug görény, Richie, csak nézz má rá...

Ismét megindul, de Richie megszorítja a nagy böhöm alkarját.

- Ha senki nem bánt senkit - mondja Jonesy áldott, ésszerű hangon -, senki sem hall semmit erről a történetről.

Grenadeau rásandít, azután ismét Henryre. - Esküszöl Istenre?

- Istenre esküszöm - egyezik bele Henry.

- Mindnyájan esküsztök Istenre? - kérdezi Grenadeau.

Jonesy, Beav és Pete kötelességtudóan megesküsznek Istenre.

Grenadeau gondolkodik egy pillanatig, amely nagyon hosszúnak tűnik, azután bólint. - Jól van, baszd meg. Elmegyünk.

- Ha erre jönnek, akkor a másik irányban kerüld meg az épületet - mondja Henry Pete-nek, nagyon gyorsan beszél, mert a nagyfiúk máris elindultak. De Grenadeau még mindig keményen fogta Scotty alkarját, és Henry szerint ez jó jel.

- Nem pocsékolom az időmet - mondja Richie Grenadeau olyan fensőbbséges hangon, hogy Henry majdnem elneveti magát... de nagy erőfeszítéssel komoly marad. Rossz ötlet lenne most nevetni. A dolgok már csaknem rendbe jöttek. Énjének egy része utálja ezt, de a többi szinte remeg a megkönnyebbüléstől.

- Egyáltalán mi ütött belétek? - kérdezi Richie Grenadeau. - Mi ez a nagy elszántság?

Henrynek is megvannak a saját kérdései - szeretné megkérdezni Richie Greanadeau-t, hogy képes ilyet tenni, és ez nem lenne költői kérdés. Az a sírás! Istenem! De hallgat, tudja, bármit is mondana, azzal provokálná ezt a seggfejet, és kezdődne minden elölről.

Egyfajta táncot lejtenek itt, olyat, amilyeneket elsőben és másodikban tanulunk. Ahogy Richie, Duncan és Scott a behajtóhoz közelednek (peckesen, megpróbálva úgy tenni, mintha önszántukból távoznának, és nem egy maroknyi felsős buzi ijesztette volna el őket), Henry és a barátai először szembefordulnak velük, azután vonalban hátrálnak, hogy eltakarják a nagyok elől az alsónadrágban térdelő, síró gyereket.

Az épület sarkánál Richie megáll, és még egyszer visszanéz. - Még találkozunk, srácok - mondja. - Egyenként és együtt.

- Ja - helyesel Duncan.

- Oxigénsátorból fogjátok látni a világot! - teszi hozzá Scott, és Henry veszedelmesen közel jár ahhoz, hogy ismét elnevesse magát. Imádkozik, hogy egyik barátja se szóljon semmit - maradjon így, ahogy van -, és nem is szólalnak meg. Ez majdnem csoda.

Még egy utolsó, fenyegető pillantás Richie-től, azután a nagyok eltűnnek a sarok mögött. Henry, Jonesy, Beaver és Pete egyedül marad a gyerekkel, aki előre-hátra hintázik piszkos térdén, mocskos, véres, könnyáztatta, semmit sem értő arcát a fehér ég felé tartva, mint törött számlapot, és azon törik a fejüket, hogyan tovább. Beszéljenek hozzá? Mondják meg, hogy minden rendben, a csúnya fiúk elmentek, elmúlt a veszély? Sohasem értené meg. És olyan *rémes* az a sírás. Hogy tudták elviselni ezek a kölykök, akármilyen komiszak és buták? Henry később megérti - némileg -, de abban a pillanatban teljes mértékben rejtély a számára.

- Megpróbálok valamit - mondja hirtelen Beaver.

- Ja, persze, bármit - feleli Jonesy. A hangja reszket. Beav előrelép, aztán a barátaira néz. Különös a pillantása, részben restelkedő, részben kihívó és - igen, Henry akár meg is esküdne rá - részben reménykedő.

- Ha bárkinek eláruljátok - mondja -, soha többé nem állok szóba veletek.

- Szűnj meg - feleli Pete, és neki is reszket a hangja. - Ha el tudod hallgattatni, akkor *rajta*!

Beaver egy pillanatig áll ott, ahol Richie állt, amikor meg akarta etetni a kölyökkel a kutyapiszkot, azután letérdel. Henry látja, hogy a srác alsónadrágja valójában bugyi, és ugyanúgy Scooby-Doo és barátai szerepelnek rajta, mint az uzsistáskán.

Ekkor Beaver átkarolja a jajongó, félmeztelen fiút, és énekelni kezd.

4

Még négy mérföld Banbury Crossig... vagy talán csak három. Még négy mérföld Banbury Crossig... vagy talán csak...

Henry megint megcsúszott, és ez alkalommal nem tudta visszanyerni az egyensúlyát. Annyira elmerült az emlékekben, hogy mielőtt összeszedhette volna magát, már a levegőben repült.

Nagyot nyekkent a hátán, annyira megütötte magát, hogy hangos, fájdalmas sóhajban - *Uh*! - szakadt ki belőle a levegő. A hó álomszerű porcukorfelhőt pöffentett. Henry alaposan beverte a tarkóját, csillagokat látott.

Egy pillanatig csak feküdt, bőséges időt adva, hogy jelentkezhessék az, ami eltörött. Mivel semmi sem jelentkezett, maga alá nyúlt, és megnyomkodta a keresztcsontját. Fájdalom, de nem kínszenvedés. Amikor tíz-tizenegy évesek voltak, és egész teleket átszánkáztak a Strawford parkban,

ennél nagyobbakat esett, azután nevetve kelt föl. Egyszer, amikor a hülye Pete Moore vezette Flexible Flyerjét, Henry pedig mögötte ült, egyenesen nekimentek a domb lábánál álló hatalmas fenyőnek, annak, amelyet a gyerekek a Halál Fájának hívtak, és túlélték néhány plezúrral meg pár kilazult foggal. Csak az a baj, hogy sok idő telt el tíz-tizenegy éves kora óta.

- Kelj már föl, te csecsemő, semmi bajod - mondta, és óvatosan felült. Belenyilallt a hátába, de semmi több. Csak megütötte magát. Semmi sem fájt, csak a büszkesége, ahogy mondani szokták. De azért ült még egy-két percig. Sok mindenen túl volt, megérdemelt egy kis pihenést. Mellesleg az emlékek is megrázták. Richie Grenadeau, az a rohadék Richie Grenadeau, akit, mint kiderült, *kirúgtak* a focicsapatból egyáltalán nem a törött orra miatt. *Még találkozunk, srácok*, mondta, és Henry sejtette, hogy komolyan is gondolta, de a fenyegető találkozás sohasem jött létre. Valami más történt.

Mindez régen volt. Most várta Banbury Cross vagy legalábbis a Lyuk -, és neki nem volt lópacija, hogy odavágtathasson, csak a szegény ember járműve, az apostolok lova. Lábra állt, és éppen a havat veregette le a fenekéről, amikor valaki sikoltozni kezdett a fejében.

- *Aú, aú, aú*! - kiáltott Henry. Mintha egy teljes hangerőre csavart magnó bődült volna el, mintha elsütött puska dördült volna a szeme mögött. Hátratántorodott, kezével csapkodott, hogy visszanyerje az egyensúlyát, és ha nem szalad bele az út bal oldalán nőtt fenyő mereven kiszögellő ágaiba, biztosan megint elesik.

Kiszabadította magát a fa öleléséből. A füle még mindig csengett - egy fenét, az egész feje zúgott; hátralépett, és alig hitte el, hogy még él. Kezét az orrához emelte, és a tenyere nedves lett a vértől. Valami meglazult a szájában is. Odatartotta a kezét, kiköpte egy fogát, csodálkozva nézte, azután eldobta, noha először ösztönösen zsebre akarta vágni. Amennyire tudta, még senki sem készített beültethető fogat, és erősen kételkedett benne, hogy a Fogtündér hatásköre idáig terjedne.

Nem tudta volna biztosan megmondani, kinek a sikoltását hallotta, de volt egy olyan sejtése, hogy Pete Moore most rohant bele valami igen komoly bajba.

Más hangokra, más gondolatokra fülelt, de hiába. Remek. Bár el kell ismernie, hogy még hangok nélkül is kétségtelenül ez lesz életének legemlékezetesebb vadászkirándulása.

- Rajta, nagyfiú, csapj a lovak közé! - mondta, és újra futásnak eredt a Lyuk felé. Egyre erősebben hitte, hogy valami baj történt, de nem tehetett mást, mint hogy fürgébben kocogott.

Eredj, nézz bele a bilibe.

Miért nem kopogtatunk be a fürdőszoba ajtaján és kérdezzük meg tőle, hogy van?

Tényleg hallotta ezeket a szavakat? Igen, most már elnémultak ugyan, de hallotta őket, ahogy azt a szörnyű, elkínzott jajgatást is. Pete? Vagy az asszony volt az? A csinos Becky Shue?

- Pete - mondta párafelhőt fújva. - Pete volt az. Még most sem egészen biztos, csak *halálbiztos.*

Először attól tartott, nem fog visszatalálni a ritmushoz, de még javában aggódott, mikor visszajött a szapora zihálás és a dobbanó lábak szinkronjának egyszerű szépsége.

Még három mérföld Banbury Crossig, gondolta. Hazafelé. Mint akkor, amikor aznap hazavittük Dudditsot.

(...ha bárkinek eláruljátok, soha többé nem állok szóba veletek).

Henry visszasüllyedt abba az októberi délutánba, mint egy mély álomba. Olyan mélyre és olyan gyorsan hullott alá az emlékek kútjába, hogy nem érzékelte a felé rohanó felhőt, a felhőt, amelynek nem voltak szavai, vagy gondolatai, vagy sikolya, csak a saját vörösfekete énje, egy dolog, amelyeknek különböző helyekre kellett mennie, és meg kellett tennie különböző dolgokat.

5

Beaver előrelép, egy pillanatig habozik, azután letérdel. A csöki nem látja, még mindig behunyt szemmel jajveszékel, keskeny melle zihál. Bugyija nevetségesen fest Beaver agyoncipzárazott bőrdzsekije mellett, de egyik srác sem nevet. Henry csak azt szeretné, ha a csöki abbahagyná a sírást. Megöli az a sírás.

Beaver kicsit előrébb csoszog a térdén, azután átöleli a síró fiút.

„Baba csónakja ezüst álom, átsuhan ezer határon...”

Henry még sohasem hallotta Beavert énekelni, legföljebb ha a rádiót kísérte - a Clarendon család nem templomjáró -, és megdöbbenti barátja tenorjának tiszta csengése. Még egy-két év, és Beav hangja teljesen megváltozik, jellegtelenné kopik, de most a gazos grundon az üres épület mögött valamennyiüknek a szívéig hatol, megdöbbenti őket. A retardált fiút sem hagyja hidegen; abbahagyja a sírást, és csodálattal néz Beaverre.

„Szobácskádba röppen; csillagra száll; szállj, baba, szállj, baba, szállj haza hozzám, szállj a tengereken, csillagokon át, szállj haza hozzám..."

Szertefoszlik az utolsó dallam a légben, a világ egy pillanatra nem vesz lélegzetet ennyi szépség után. Henry legszívesebben sírva fakadna. A retardált fiú Beaverre néz, aki a dal ritmusára ringatja. Könnyes arcán üdvözült meglepetés: Elfelejtette fölrepedt ajkát, zúzódásos arcát, hiányzó ruháit, elveszett uzsonnatáskáját. *Éé oá*, mondja Beavernek, a magánhangzós szótagok akármit jelenthetnek, de Henry tökéletesen megérti, és látja, hogy Beaver is így van vele.

- *Nem tudom* tovább - mondja Beav. Észbe kap, hogy még mindig fogja a fiú meztelen vállát. Elveszi a kezét.

A kölyök arca azonnal elfelhősödik, ezúttal nem a félelemtől, nem is azért, mert nyűgös, hogy nem teljesült a kívánsága, hanem a tiszta szomorúságtól. Döbbenetes zöld szemét elönti a könny, és ösvényeket húz piszkos arcán. Megfogja Beaver kezét, és visszateszi a saját vállára. - *Eéé! Éé!* - esdekel.

Beaver pánikba esve néz rájuk. - Az anyám mindig csak eddig énekelte - mondja. - Amikor ideért, mindig elaludtam.

Henry és Jonesy összenéznek, és kirobban belőlük a nevetés. Nem valami jó ötlet, valószínűleg meg fogja ijeszteni a kölyköt, és ismét rákezd arra a borzalmas bőgésre, de egyikük sem tudja megállni. És a kölyök nem sír. Ehelyett rájuk mosolyog, napos mosolyában kimutatja szorosan álló fehér fogait, azután ismét Beaverre néz. Továbbra is a vállához szorítja Beaver kezét.

- *Éé!* - parancsolja.

- Ej, bazdmeg, énekeld el még egyszer - mondja Pete. - Azt a részt, amit ismersz.

Beaver még háromszor elénekli, mire a kölyök betelik a dallal, és hagyja, hogy a fiúk belebújtassák a nadrágjába, szakadt pólójába, amelyen Richie Grenadeau száma van. Henry sohasem felejti el ezt a kísérteties részletet, és olykor a legkülönösebb időpontokban jut az eszébe: miután elvesztette a szüzességét egy egyetemi bulin, miközben a lenti hangszórókból a „Füst a vízen" bőg; miután kinyitotta az újságot a gyászjelentéseknél, és Barry Newman mosolygott rá kedvesen sokszoros tokája fölött; amikor az apját etette, akit őrjítő igazságtalansággal ötvenhárom évesen bunkózott le az Alzheimer, és nem engedett belőle, hogy az ő Henry fia valami Sam. „Igaz ember megfizeti az adósságát, Sammy", mondta az apja, és amikor elfogadta a következő falat gabonapelyhet, a tej lecsorgott az állán. Ezekben a pillanatokban visszatért hozzá Beaver altatódala, és egy pillanatra megvigasztalta. Tilos az ugrálás, tilos a játék.

Végül teljesen felöltöztetik, az egyik piros tornacipő kivételével. Ő maga próbálja fölvenni, de az orra folyton hátrafelé mutat. Ilyen egy elcseszett ifjú amerikai, és Henry képtelen megérteni, hogy a három nagyfiú hogyan tudta bántani. Még ha nem sírt volna, bár Henry még senkit sem hallott így sírni, akkor is, hogyan akarhat valaki ilyen gonosz lenni?

- Hadd igazítom meg ezt, öreg - mondja Beaver.

- Miazi? - kérdezi a kölyök, olyan mulatságos meghökkenéssel, hogy Henryből, Jonesyból és Peteből egyszerre pukkad ki a nevetés. Henry tudja, hogy nem illik kinevetni a csökiket, de nem bírja megállni. A kölyöknek olyan természettől mulatságos arca van, mint egy rajzfilmfigurának.

Beaver csak mosolyog. - A tornacipődet öregem.

- Tojnaipő?

- Ja, így nem tudod felhúzni, ez totálisszimó lehetetlen, senor. - Beaver elveszi tőle a surcit, és a kölyök érdeklődve figyeli, ahogy Beav a lábára húzza a cipőt, a nyelvet a fűző alá igazítja; azután masnit köt a pertlire. Amikor végzett, a kölyök csak bámulja egy pillanatig a masnit, azután Beavert. Majd átkarolja a nyakát, és hatalmas, nyálas puszit nyalint az arcára.

- Ha eláruljátok valakinek - kezdi Beaver, de mosolyog, látszik rajta, hogy nincs ellenére a dolog.

- Ja, ja, sohasem állsz szóba velünk, buzikám - vigyorog Jonesy. Nála van az uzsonnatáska, most leguggol a kölyök elé, és odanyújtja neki. - Ez a tied, öcsi?

A kölyök olyan boldogan mosolyog, mint aki régi barátjával futott össze, és elkapja a táskát. - OobyOoby-Doo oo-aaa? - dalolja. - dóóna ekkis uhha!

- Egyetértek - helyesel Jonesy. - Van egy kis munkánk. Az a dolgunk, hogy téged hazavigyünk. Douglas Cavell, ez a neved, ugye?

A fiú két piszkos kezével melléhez szorítja az uzsonnatáskát, és olyan cuppanós puszit ad a doboznak, mint az előbb Beavernek. - É Duddits! - rikoltja.

- Jól van - mondja Henry. Megfogja a fiú egyik kezét, Jonesy a másikat, és fölsegítik. A Juharfa utca alig háromsaroknyira van, és tíz perc alatt oda is érnek, amennyiben Richie és a barátai nem lógnak a környéken, hogy lecsapjanak rájuk. - Hadd vigyünk haza, Duddits. Lefogadom, hogy a mamád már aggódik.

De Henry először előreküldi Pete-et a sarokig, hogy nézzen végig a felhajtón. Amikor Pete visszajön és jelenti, hogy tiszta a levegő, akkor indulhatnak. Ha egyszer kiérnek az utcára, ahol már látják őket, biztonságban vannak. Addig viszont nem akar kockáztatni. Másodszor is kiküldi Pete-et, hogy derítse föl az utat az utcáig, azután füttyentsen, ha minden oké.

- Eememmek - mondja Duddits.

- Lehet - feleli Henry -, de jobban érzem magam, ha Pete körülnéz.

Duddits derűsen áll közöttük, uzsistasija képeit bámulja, miközben Pete kimegy körülnézni. Henry helyesnek érzi, hogy őt küldte. Nem túlozta el Pete gyorsaságát; ha Richie és a haverjai megpróbálnak ráugrani, Pete begyújtja a rakétákat és állva hagyja őket.

- Tetszik a műsor, öcsi? - kérdezi Beaver, és elveszi a táskát. Csöndesen beszél. Henry némi érdeklődéssel figyeli, arra kíváncsi, hogy a csöki srác bömbölni fog-e a táskája után. Hát nem bömböl.

- Ooby-Dook! - magyarázza a retardált kölyök. A haja göndör, aranyszín. Henry még mindig nem tudja, mennyi idős lehet.

- *Tudom*, hogy azok - feleli türelmesen Beav -, de sohasem öltöznek át. Ebben igaza van Pete-nek. Bazeg, Freddy, igaz?

- Ija! - Nyújtja a két kezét a táskáért, és Beaver visszaadja neki. A retardált fiú magához öleli a táskát, azután rájuk mosolyog. Milyen szép a mosolya, gondolja Henry, és maga is elmosolyodik. Arra kell gondolni ettől a mosolytól, mennyire fázik, aki sokat úszkál az óceánban, de amikor kijön, törülközőt borít csontos vállára, libabőrös hátára, és ismét átmelegszik.

Jonesy is elmosolyodik. - Duddits - mondja -, melyik a *kutya*?

A visszamaradt fiú ránéz, még mindig mosolyog, de zavart is az arca.

- A *kutya* - mondja Henry. - Melyik a *kutya*?

Most Henryre néz, ha lehet, még értetlenebbül.

- Melyik *Scooby*, Duddits? - kérdezi Beaver, és Duddits arca kivirul. Mutatja.

- Ooby! Ooby-Ooby-Doo! *Ee* a ugya!

Mindnyájan nevetésben törnek ki, beleértve Dudditsot is, azután Pete füttyent. Elindulnak, és már a felhajtóhoz vezető ösvény negyedénél járnak, amikor Jonesy megszólal: - Várjatok! Várjatok!

Odafut az egyik piszkos irodaablakhoz, és bekukkant, kezét az arca mellé szorítja, hogy elzárja a fény útját, Henrynek pedig hirtelen eszébe jut, miért is jöttek. Hogy lássák Tina Jean Hogy-is-néz-ki punciját. Úgy tűnik, mintha ezer éve lett volna.

Úgy tíz másodperc múlva Jonesy kiált: - Henry! Beav! Gyertek ide! Hagyjátok ott a srácot!

Beaver fut Jonesyhoz. Henry a retardálthoz fordul, és azt mondja: - Maradj itt, Duddits. Maradj itt az uzsitasiddal, jó?

Duddits ránéz, zöld szeme ragyog, a táskát a melléhez szorítja. Egy pillanat múlva bólint, és Henry rohan, hogy csatlakozzék a barátaihoz az ablaknál. Össze kell bújniuk, és Beaver morog, hogy valaki rálépett arra a kurva lábára, de valahogy boldogulnak. Úgy egy perc múlva csatlakozik hozzájuk Pete is, aki csodálkozik, miért nem bukkantak föl a járdán, és bedugja arcát Henry és Jonesy válla közé. Négy fiú bámul be a piszkos irodaablakon, hárman a kezükkel takarják el az arcukat a fény elől, egy ötödik fiú pedig mögöttük áll a gazos ösvényen, táskáját keskeny melléhez szorítja, és a fehér égre bámul, ahol a nap igyekszik áttörni a felhők között. A piszkos üveg mögött (amelyen tiszta félholdak fogják jelezni azokat a helyeket, ahol a homlokuk megpihent) üres szoba.

A poros padlón számos lelappadt, fehér ebihal hever szétszórtan, Henry jön rá, hogy kotonok. Az egyik falon, éppen szemben az ablakkal, egy faliújság, azon Észak-New England térképe meg egy polaroid fénykép, amelyen egy nő emeli föl a szoknyáját. De nem is lehet látni a punciját, csak egy fehér bugyit. És nem is gimnazista lány. Öreg. Talán harminc is lehet.

- Szent Isten! - mondja végül Pete, és utálattal néz Jonesyra. - *Ezért* jöttünk idáig?

Jonesy egy pillanatig védekezőn néz, azután elvigyorodik, és a háta mögé bök a hüvelykujjával. - Nem - mondja. - *Érte* jöttünk.

6

Henryt az emlékekből egy döbbenetes és teljesen váratlan tény térítette magához: rettegett, már egy ideje rettegett. Valami új dolog lebegett öntudatának küszöbén, ahonnan Duddits eleven emléke tartotta vissza. Most rémítő üvöltéssel előretört, elismerést követelve.

Henry megcsúszott az út közepén, salapálnia kellett, nehogy megint beleessen a hóba, azután egyszerűen csak állt, zihálva, meredt szemmel. Most mi van? Már csak két és fél mérföld volt hátra a Lyukig, csaknem odaért, a Krisztusát, mi van most?

Egy felhő, gondolta, *valamiféle felhő, az van. Nem tudom megmondani, hogy mi az, csak érzem - életemben nem éreztem semmit ilyen tisztán. Legalábbis felnőtt életemben. Le kell térnem az útról. Pucolnom kell innen. Elmenekülni a filmből. A felhőben egy film megy. Az a fajta, amit Jonesy szeret. Egy rémfilm.*

- Hülyeség! - motyogta, de tudta, hogy nem az. Közeledő motor döngicsélt. A Lyuk irányából jött, méghozzá gyorsan, egy hójáró motorja, biztosan a Sarki Macska az, amelyet a sufniban tartanak... de vele együtt közeledett a vörös-fekete felhő, benne a film, valami szörnyű fekete *energia* robogott Henry felé.

Henryt egy percre megdermesztették a gyermekes rémek, dolgok az ágy alól, koporsókban, felfordított sziklák alatt nyüzsgő bogarak, meg az a szőrös kocsonya, egy rég elpusztult, megfőtt patkány maradványa, amikor a papa elmozdította a sparheltet a faltól, hogy ellenőrizze a dugót. És voltak egyáltalán nem gyermekes borzalmak: az apja, aki eltéved a saját hálószobájában és bőg a félelemtől; Barry Newman, amint fut Henry irodájából, arcán borzalmas félelemmel, mert azt kérték, nézzen rá valamire, amire nem akar, vagy talán nem bír; ül hajnali négykor egy pohár skót whiskyvel, az egész világ egy halott szemgödör, a lelke is halott szemgödör, és haj, babám, még ezer év van hajnalig, az altatódalokat pedig betiltották. Ilyesmik voltak a vörös-fekete felhőben, amely lefelé robogott, Henry felé, mint a bibliai sárga ló és más effélék. Minden rossz, amit még csak nem is sejtett, most közeledett, méghozzá nem sárga lovon, hanem egy ócska, rozsdás hójárón. Nem a halál, annál is rosszabb. Mr. Szürke volt az.

Le az útról!, sikoltotta az elméje. *Le az útról most rögtön! Rejtőzz el!*

Egy pillanatig nem tudott mozdulni, mert a lába elnehezedett. A seb, amelyet az indexkar hasított a combjába, úgy égett, mint a tüzes billog. Most megértette, hogyan érezheti magát a szarvas, amikor elkapja a reflektor fénye, vagy a mókus, amely ostobán szökdécsel a közeledő fűnyíró előtt. A felhő elrabolta tőle azt a készségét, hogy segítsen magán. Megdermedt futás közben.

Furcsamód épp az öngyilkossági gondolatok tartották meg a lábán. Azért gyötörte ki magából a megoldást ötszáz álomtalan éjszaka után, hogy elrabolja tőle a lehetőséget holmi lámpaláz? Nem, Istenemre, ez nem lehet! Éppen elég baj a szenvedés; ha megengedi rémült testének, hogy ennek a szenvedésnek a csúfjára csak álljon bénán, miközben legázolja a démon... nem, ezt nem engedi.

Így hát ment tovább, de mintha rémálomban mozgott volna, meg kellett küzdenie a levegővel, amely olyan sűrűnek tűnt, mint a karamella. A lába a víz alatti balett lassúságával emelkedett és ereszkedett. Ezen az úton futott? Tényleg *futott*? Már maga a gondolat is lehetetlennek tűnt, akármilyen erős az emlékezet.

Mégis ment tovább, miközben a motor egyre közelebbről vinnyogott, hangja köhögő bömböléssé mélyült. És végre képes volt behúzódni a fák közé, az út déli oldalán. Talán tizenöt lépést tett meg, olyan messzire jutott, ahol már nem borította hó a földet, csak fehér por ült az illatos barnásnarancs tűleveleken. Henry itt a rettegéstől zokogva térdre esett, és kesztyűs kezét a szájába

tömte, hogy elfojtsa a hangot, mert mi van, ha meghallja? Mr. Szürke volt az, a felhő volt Mr. Szürke, és mi van, ha meghallja?

Egy lucfenyő mohos törzse mögé mászott, átkarolta, azután kibámult izzadt hajának kócos ellenzőjén. Egy fényszikrát pillantott meg a sötét délutánban. Ugrált, remegett és kanyargott. Egy fényszóró volt az.

Henry tehetetlenül nyöszörgött. A feketeség közeledett. Úgy lebegett elméje fölött, mint egy napfogyatkozás, amely eltörli a gondolatot, és szörnyű képeket ültet a helyére: a tejet az apja állán, a pánikot Barry Newman szemében, girhes testeket és szögesdrót mögül kibámuló szemeket, megnyúzott asszonyokat és felakasztott férfiakat. Világképe egy pillanatra kifordult, mint egy zseb, és ő rádöbbent, hogy *minden* meg van fertőzve... vagy meg lehet. *Minden*. Tervezgetett öngyilkosságának minden érve megsemmisült a közeledő dolog színe előtt.

Száját a fatönkhöz szorította, hogy fel ne sikoltson, szája csókosan fúródott a rugalmas mohába, odáig, ahol nedves és fakéregízű. Ebben a pillanatban a Sarki Macska elvillant mellette, és Henry fölismerte az alakot, aki meglovagolta, azt a személyt, aki a Henry agyát lázzal égető, vörösfekete felhőt gerjesztette.

Beleharapott a mohába, belesikoltott a fába, mohafoszlányokat szippantott be, úgy, hogy észre se vette, és ismét sikoltott. Azután csak térdelt, fogta a fát, és reszketett, miközben a Sarki Macska berregése halkulni kezdett nyugat felé. Még akkor sem mozdult, amikor ismét zavaró vinynyogássá vékonyodott; még akkor sem, amikor elhalt.

Ott van valahol Pete, gondolta. *Oda fog érni Pete-hez és az asszonyhoz*.

Visszatámolygott az útra, és nem érdekelte, hogy ismét eleredt az orra vére, azt sem, hogy sír. Megint nekiindult a Lyukhoz, noha most már csupán bicegve tudott lépkedni. De lehet, hogy ez nem is baj, mert visszaért a táborba.

Akármilyen borzalmat érzett is, az már megtörtént. Az egyik barátja halott, a másik haldoklik, és egyből, Isten irgalmazzon neki, filmsztár lett.

HETEDIK FEJEZET

JONESY ÉS BEAV

1

Beaver megismételte, most azonban nem beaverizmust mondott; csak azokat az egyszerű szavakat, amelyek akkor szakadnak ki az emberből, ha sarokba szorult, és nincs más módja kimondani a látott iszonyatot: - *Ó, bassza meg, ember... bassza meg!*

Akármennyire szenvedett McCarthy, szakított időt, hogy mindkét kapcsolót felcsapja az ajtó mellett, így most égtek a neoncsövek a gyógyszerszekrény két oldalán, és a plafonon is a neongyűrű. Ragyogó, egyenletes izzásuktól olyan lett a fürdőszoba, mint egy bűncselekmény helyszínén készült fénykép... mégis volt benne egyfajta alattomos szürrealizmus, mert a fény nem volt egészen egyenletes; éppen csak annyit hunyorgott, hogy az ember tudja, az áram generátorról érkezik, nem azon a kábelen, amelyet a derryi és bangori vízi erőművek táplálnak.

A padlócsempe babakék volt. Az ajtó közelében csak vércseppek és kis foltok voltak, de ahogy közeledtek a kád mellett álló vécéhez, a foltok vörös kígyóvá álltak össze. A kígyó skarlát hajszálereket növesztett. Az összejárkált csempén ott maradt a lábnyomuk, mert sem Jonesy, sem Beaver nem vette le a bakancsát. A kék műanyag zuhanyfüggönyön négy elmosódott ujjlenyomat volt, és Jonesy arra gondolt: *Bizonyára kinyújtotta a kezét és a függönybe kapaszkodott, hogy el ne essen, amikor megfordult, hogy leüljön.*

Igen, de nem is ez volt benne az irtózatos. Az irtózatosat a lelki szemével látta Jonesy: McCarthy üget a babakék csempén, egyik keze hátul van, markolja magát, valamit bent akar tartani.

- *Ó, bassza meg!* - ismételte Beaver. Már-már zokogott. - Nem akarom látni, Jonesy! Apám, én ezt *nem bírom* látni!

- *Muszáj*. - Mintha nagy távolságból hallaná a saját hangját. - Meg bírjuk tenni, Beav. Ha akkor szembe tudtunk nézni Richie Grenadeau-val és a barátaival, akkor ezzel is szembenézhetünk.

- Nem tudom, öreg, nem tudom...

Jonesy sem tudta - nem igazán -, de kinyújtotta a karját, és megfogta Beaver kezét. Beav ujjai páni félelemmel szorították az övét, és együtt léptek be a fürdőszobába. Jonesy igyekezett kikerülni a vért, de nem volt könnyű, mert minden teli volt vérrel. És nem csak vérrel.

- Jonesy - mondta Beaver szikkadt hangon, majdnem suttogva. - Látod azt a szmötyit a függönyön?

- Igen. - Az elmosódó ujjlenyomatokból ótvarra emlékeztető vörös-arany penészcsomók sarjadtak. A padlón is volt, nem a dagadt vérkígyóban, hanem a csempék fugáiban.

- Mi ez?

- Nem tudom - felelte Jonesy - Azt hiszem, ugyanez a szar volt az arcán is. Hallgass egy percre. - Azután: - Mr. McCarthy?... Rick?

McCarthy a vécén ült, és nem válaszolt. Valamilyen okból föltette narancsszínű sapkáját - az ellenző ferde, kicsit részeg szögben meredt előre. Máskülönben csupasz volt. Az álla a mellére csuklott, az elmélyült gondolkozás paródiájaként (az is lehet, hogy nem paródia volt, ki tudhatná?). Szemét félig lehunyta. Kezét pedánsan összekulcsolta a szeméremszőrzetén. A vér nagy, nedves ecsetvonásokban csurgott le a vécé oldalán, de magán McCarthyn nem volt vér, legalábbis amennyire Jonesy meg tudta állapítani.

Egy dolgot azonban láthatott: McCarthy hasán két laza lebernyegben lógott a bőr. Ez a látvány valamire emlékeztette Jonesyt, és egy-két pillanat múlva eszébe is jutott, hogy mire. Így nézett ki Carla hasa a négy gyerekük születése után. Ahol McCarthy csípője fölött kis zsírpárna (meg némi hús) dagadozott, a bőr csak vörös volt. A hasán azonban apró hurkákká szakadt szét. Ha McCarthy várandós volt, akkor bizonyára valami élősködővel, laposféreggel, bányaféreggel vagy ilyesmivel. Csak éppen valami ragya nőtt a kiömlött véréből, és mit is mondott, ahogy feküdt Jonesy ágyában, állig húzva a takarót? *Ímé, az ajtó előtt áldok és zörgetek.* Jonesy azt kívánta, bár sose nyitott volna ajtót erre a zörgetésre. Bár lőtte volna le! Igen! Most már tisztábban látta. Megszállta az a tisztánlátás, amely néha az iszonyattal jár, és ebben az állapotban azt kívánta, bár lelőtte volna McCarthyt, még mielőtt meglátta volna narancsszínű sapkáját és ugyanilyen színű mellényét. Nem ártott volna, és segített volna rajtuk.

- Az ajtónál áll, és a seggemen zörget - motyogta.

- Jonesy! Él még?

- Nem tudom.

Újabb lépést tett, és érezte, hogy Beaver ujjai kicsúsznak az övéi közül; Beav láthatólag nem képes ennél közelebb merészkedni McCarthyhoz.

- Rick! - szólt rekedten Jonesy. Olyan föl-ne-keltsük-a-babát hangon. Olyan tetemnéző hangon. - Rick, te...

Hangos, nedves fing hallatszott a vécén ülő ember alól, a szobát azonnal megtöltötte az ürülék és a repülőgép-ragasztó könnyfacsaró elegye. Jonesy csodálkozott, hogy a függöny nem olvadt meg.

A vécécsészében csobbant valami. Nem olyan plotty, mint amikor az ürülék leesik, legalábbis Jonesynak nem ez volt a véleménye. Sokkal inkább úgy hangzott, mint amikor egy hal ficánkol a halastóban.

- Szentséges Krisztus, micsoda *bűz*! - kiáltott Beaver. Szájához és orrához kapta a tenyerét, így a szavai tompán csengtek. - De ha képes fingani, akkor biztosan él. He, Jonesy? Muszáj, hogy...

- Csönd - intette le Jonesy. Megdöbbentette, hogy nem remeg a hangja.

- Te hallgass, jó? - És Beav elhallgatott.

Jonesy közelebb hajolt. Mindent látott: a kis vércsöppeket McCarthy jobb szemöldökén, a vörös kinövést az arcán, a vért a kék műanyag függönyön, a tréfás feliratot - LAMAR ELMÉI.KEDŐHELYE -, amelyet akkor akasztottak ide, amikor a vécének még a vegyi változatát használták, és előbb vizet kellett pumpálni a zuhanyozáshoz. Látta a kocsonyás csillogást McCarthy szemhéja alatt, látta ajkán a repedéseket, amelyek bíbornak, májbarnának tűntek a fényben. Érezte a távozó gáz maró szagát, szinte látta is, amint ocsmány, sötétsárga csíkokban emelkedik föl, mint az yperit.

- McCarthy! Rick! Hallasz?

Csettintett az ujjaival a félig behunyt szem előtt. Semmi. Megnyalta a csuklója belső oldalát, és előbb McCarthy orrlyuka, majd a szája elé tartotta. Semmi.

- Meghalt, Beav - mondta hátrálás közben.

- Egy francot! - válaszolta Beaver. Reszketeg hangon beszélt, képtelen sértődöttséggel, mintha McCarthy megszegte volna a vendéglátás összes szabályát. - Öregem, hát éppen az előbb pottyantott egyet, hallottam.

- Nem hinném, hogy az...

Beav megkerülte, és közben olyan erősen lökte neki Jonesy rossz csípőjét a mosdónak, hogy fájt. - Na, elég, öregem! - kiáltotta Beaver. Megragadta McCarthy kerek, szeplős, petyhüdt vállát, és megrázta. - Na, ugrás innét! Húzzál...

McCarthy lassan a kád felé dőlt, és Jonesy egy pillanatig azt hitte, végül is Beavernek lesz igaza, a fickó még él, és igyekszik fölkelni. Azután McCarthy lezuhant trónjáról, bele a kádba, vékony kék felhőben hajtva maga előtt a függönyt. Fejéről leesett a narancsszínű sapka. Csontos recscsenés hallatszott, ahogy a koponyája nekicsapódott a porcelánnak, azután Jonesy és Beaver ordítva kapaszkodtak egymásba, iszonyatuk hangja fülsiketítően harsogott a kis, csempézett helyiségben. McCarthy alfele torz telihold volt, közepén óriási, véres kráterrel, valami szörnyű becsapódás nyomával. Jonesy csak egy másodpercig látta, mielőtt McCarthy arccal belezuhant a kádba, és a helyére libbenő függöny elrejtette, de abban a másodpercben úgy tűnt neki, hogy a lyuk átmérője legalább harminc centi. Lehetséges ez? *Harminc centi?* Bizonyosan nem.

Valami megint csapott egyet a vécécsészében, olyan erősen, hogy véres víz fröccsent az ugyancsak kék deszkára. Beaver már nyújtotta a nyakát, hogy belenézzen a csészébe, de Jonesy gondolkodás nélkül rácsapta a fedelet az ülőkére. - Ne - mondta.

- Ne?

- Ne.

Beaver ki akart venni az overallja mellzsebéből egy fogpiszkálót, elő is vett vagy fél tucatot, és az összeset elejtette. Gurultak a véres, kék csempén, mint a marokkó. Beav lenézett a fogvájókra, azután Jonesyra pillantott. Könnyek csillantak a szemében. - Mint Duddits, öreg - szólalt meg.

- Isten szent nevére, miről beszélsz?

- Hát nem emlékszel? Ő is majdnem pucér volt. Azok a szemetek letépték róla a pólót, a nadrágot, semmit sem hagytak rajta, csak az alsót. De mi megmentettük. - Nyomatékosan bólogatott, mintha Jonesy - vagy lényének egy mélyen rejlő, kételkedő része - gúnyosan legyintett volna az ötletre.

Jonesy semmire sem legyintett, noha McCarthy a legkisebb mértékben sem emlékeztette Dudditsra. Egyre azt látta, ahogy McCarthy oldalvást beledől a kádba, narancsszínű sapkája leesik, mellének zsírraktára (*a könnyű élet cicije*, így hívta Henry, valahányszor megpillantotta egy-egy trikó alatt) rezeg. Azután a feneke a fény felé fordul, az erős fluoreszkálás felé, amely semmit sem hagy titokban, hanem egyhangú zúgással kifecseg mindent. Tökéletes fehérembersegg, szőrtelen, éppen csak elkezdett löttyedni és megereszkedni a combokra; ezerszer látott ilyet a különböző öltözőkben, ahol vetkőzött és zuhanyozott, ő is ilyet növesztett magának (legalábbis ez volt a helyzet, amíg az a pofa át nem hajtott rajta, talán örökre megváltoztatva hátsójának alakját). Csakhogy olyat még sose látott, amilyen McCarthyé most, mert ez úgy fest, mintha petárdát lőttek volna ki vagy vadászpuskát sütöttek volna el a belsejében, hogy - miért is?

A vécécsészéből újabb üres loccsanás hallatszott. A fedél ugrott egyet. Ez is megfelelt válasznak. Természetesen azért, hogy kiszabaduljon.

Hogy kijusson.

- Ülj rá - mondta Beavernek.

- *Mi?*

- *Ülj rá!* - Ez alkalommal ordított, és a meghökkent Beaver riadtan lehuppant a vécéfedélre. A neon mindent leleplező, színtelen fényében majdnem olyan fakónak látszott a bőre, mint a frissen felásott agyag, amelyen vakondtúrás minden egyes fekete borosta. Az ajka lila volt. Feje fölött lógott a régi, vicces tábla: LAMAR ELMÉLKEDŐHELYE. Beav kék szeme tágra nyílt a rémülettől.

- Ülök már, Jonesy - látod?

- Persze. Ne haragudj, Beav Csak ücsörögj itt, jó? Akármi van is odabent, csapdába került. Innen sehova sem mehet, csak az emésztőgödörbe. Visszajövök...

- De hova mész? Mert nem akarom, hogy itt hagyjál a budiban ülve, egy halott ember mellett, Jonesy! Ha elfutnánk...

- Nem futunk - felelte komoran Jonesy - Ez itt a mi helyünk, és nem futunk. - Ez nemesen hangzott, de a helyzetnek legalább egy vetületét figyelmen kívül hagyta: leginkább attól tartott, hogy az a dolog, ami most a vécécsészében van, esetleg gyorsabban fut, mint ők. Vagy gyorsabban *kígyózik*. Vagy ilyesmi. Száz rémfilm részletei - *A parazita, A nyolcadik utas, a halál, a Belülről jöttek* - futottak át a fején szupersebességgel. Carla nem volt hajlandó elkísérni ilyen filmekre a moziba, ezért a földszinti dolgozószobájában levő tévét kellett használnia, amikor hazavitt egy-egy horrorkazettát. De egy ilyen film - valami, amit az egyikben látott - még megmentheti az életüket. Jonesy rápillantott a vörös-arany penészfélére, amely McCarthy véres ujjlenyomatain nőtt. Legalábbis a vécécsészében levő valamitől megmentheti őket. Ami a penészt illeti... ki a halál tudja?

A lény a vécécsészében ismét szökkent egyet, megütötte alulról a fedelet, ám Beaver simán le tudta nyomni. Ez jó. Talán megfullad az az izé, bár Jonesy nem tudta elképzelni ennek lehetőségét, elvégre McCarthyban élt, igaz? Egy darabig benne élt az öreg Mr. Ímé-az-ajtó-előtt-állok-és-zörgetek-ben, talán azon a teljes négy napon át, amit McCarthy az erdőben töltött. Úgy látszik, lelassította McCarthy szakállának növekedését, és kihullott miatta néhány foga; ugyanez lehetett az oka annak, hogy olyan gázokat eregetett, amit még az udvarias társaságok legudvariasabbika sem hagyhatott volna figyelmen kívül - mondjuk meg őszintén, olyan fingokat, mint a mérges gáz -, de maga a lény láthatólag jól van... él... növekszik...

Hirtelen plasztikus képben jelent meg előtte egy vonagló, fehér laposféreg, amint kiemelkedik egy halom nyers húsból. Nyálkás cuppantással nyújtotta ki a nyakát.

- Jonesy! - Beaver föl akart állni. Még riadtabbnak tűnt, mint az előbb.

- Beaver, ülj vissza!

Épp idejében engedelmeskedett. A vécécsészében levő lény feldobta magát, és kemény, üres koppanással csapódott a fedélnek: *Ímé, az ajtó előtt állok és zörgetek.*

- Emlékszel a *Halálos fegyver*-re, amikor Mel Gibson társa nem mert felállni a kulázóról? - szólalt meg Beaver. Mosolygott, de a hangja száraz volt, a szeme pedig rémült. - Ez is olyan, mint az, mi?

- Nem - felelte Jonesy -, mert itt semmi sem fog felrobbanni. Mellesleg én nem Mel Gibson vagyok, és te is túl fehér vagy Danny Glovernek. Ide figyelj, Beav Kimegyek a sufniba...

- Hohó, az nem megy, ne hagyj itt engem magamra...

- Pofa be, figyelj. Van kint ragasztószalag, igaz?

- Igen, egy szögön lóg, legalábbis azt hiszem...

- Pontosan, egy szögön lóg. Talán a festékesdobozok mellett. Egy nagy, kövér tekercs. Felkapom, azután visszajövök, és leragasztjuk ezt a fedelet. Azután...

A lény ismét ugrott egyet dühösen, mintha hallaná és értené az elhangzottakat. *Honnan tudhatnánk, hogy nem tudja?*, gondolta Jonesy. Keményen odavágtak a fedél aljára. Beav összerándult.

- Azután elmegyünk - fejezte be Jonesy.

- A Macskán?

Jonesy bólintott, noha igazság szerint megfeledkezett a hójáróról. - Igen, a Macskán. Fölszedjük Henryt és Pete-et...

Beav megrázta a fejét. - Karantén van, legalábbis az a helikopteres hapsi azt mondta. Biztosan ezért nem jöttek még vissza, nem gondolod? Biztosan feltartóztatták őket a...

Bumm!

Beaver megrándult. Jonesy ugyancsak.

- ...karantén miatt.

- Meglehet - bólintott Jonesy. - De ide figyelj, Beav... inkább vagyok karanténban Pete-tel és Henryvel, mint itt... ezzel, nem igaz?

- Húzzuk le - mondta Beaver. - Ehhez mit szólsz?

Jonesy megcsóválta a fejét.

- Miért ne?

- Mert láttam a lyukat, amelyen kijött - felelte Jonesy -, és te is láttad. Nem tudom, mi ez, de nem szabadulhatunk meg tőle olyan egyszerűen, hogy lehúzzuk. Túl nagy.

- Bazmeg. - Beaver a tenyerével a homlokára csapott.

Jonesy bólintott.

- Jól van, Jonesy. Eredj a szalagért.

Az ajtóban Jonesy megállt és visszanézett. - Beaver...?

Beav felvonta a szemöldökét:

- Maradj a fenekeden, cimbora.

Beaver vihogni kezdett. Jonesy ugyancsak. Egymásra néztek, Jonesy az ajtóból, Beav a lecsukott vécéfedélről, és horkantva nevettek. Azután Jonesy keresztülsietett a nagy, központi szobán (még mindig vihogva - maradj a fenekeden, minél többször gondolt rá, annál furábbnak rémlett) a konyhaajtó felé. Lázasan fölhevült, egyszerre rettegett és lelkesedett. Maradj a fenekeden. Jézus Krisztus banánja!

2

Beav hallotta, ahogy Jonesy végigkuncog a szobán, még akkor is mulat, amikor kimegy az ajtón. Mindennek ellenére Beav örült a hangnak. Jonesynak már eddig is pocsék volt az év, hogy így elgázolják - egy darabig azt hitték, feldobja a pacskert, és ez borzasztó volt, szegény öreg Jonesy még a harmincnyolcat se töltötte be. Rossz éve volt Pete-nek is, aki túl sokat ivott, rossz éve volt Henrynek, aki körül néha ijesztő üresség támadt, amelyet Beav nem értett, és nem szeretett... és úgy sejtette, most ő is elmondhatja, hogy Beaver Clarendonnak rossz éve lesz. Természetesen ez csupán egy nap a háromszázhatvanöt közül, de reggel nem abban a tudatban kelünk föl, hogy délután egy halott fekszik meztelenül a fürdőkádunkban, mi pedig egy lecsapott vécéfedélen ücsörgünk, hogy visszatartsunk valamit, amit még csak nem is láttunk...

- Kizárt - mondta Beaver. - Nem mész oda, rendben? Egyszerűen nem mész oda.

És nem is kellett. Jonesy egy-két, maximum három perc múlva itt van a ragasztószalaggal. Csak az a kérdés, *hova* menjen ő, amíg Jonesy visszatér? Hova mehet, hogy jól érezze magát?

Dudditshoz. Elég volt Dudditsra gondolnia, hogy jól érezze magát. És Roberta, rá is szívesen gondol. Vitán felül.

Elmosolyodott, ahogy eszébe jutott a sárga ruhás, kicsi asszony azon a napon, a Juharfa utcai ház feljárójának végében. Még szélesebben mosolygott, amikor arra emlékezett, hogy az asszony meglátta őket. Ugyanúgy hívta a fiát. Úgy hívta:

3

- *Duddits!* - kiáltja a nyomott virágmintás kartonruhát viselő, deresedő kismadár asszony, azután futásnak ered feléjük a felhajtón.

Duddits elégedetten ballag új barátaival, teljes gőzzel karattyolva, bal kezében a Scooby-Doo uzsistasit szorongatja, a jobbjában Jonesy kezét, amelyet barátian lenget előre-hátra. Hablatyolása szinte nem is áll másból, mint magánhangzókból. Beavernek az a döbbenetes, hogy milyen sokat megért belőle.

Duddits észreveszi a deresedő madárasszonyt, elengedi Jonesy kezét, és futni kezd az anyja felé, mindketten rohannak, és ez Beavert egy musicalre emlékezteti, ami egy csomó zengerről szólt, valami Von Crippsről vagy Von Crappsról, vagy miről. - A-mí, A-mí! - ordítja lelkesen. *Mami! Mami!*

- Hol voltál? Hol voltál, te rossz fiú, te csúnya öreg Duddits!

Összetalálkoznak, és Duddits annyival nagyobb - öt-nyolc centivel magasabb talán -, hogy Beaver felszisszen, mert arra számít, hogy Duddits laposra vasalja a madárasszonyt, ahogy a Prérifarkast is mindig kivasalják a Gyalogkakukk rajzfilmsorozatban. Ehelyett az asszony fölkapja a fiát, és megpörgeti, a fiú tornacipős lába kört ír le a levegőben, a szája fülig ér a boldogságtól.

- Már ott tartottam, hogy fölhívom a rendőrséget, te csúnya öreg késő jövő, te csúnya öreg D...

Meglátja Beavert meg a barátait, és leteszi a fiát.

A megkönnyebbülés mosolya eltűnt; ünnepélyesen közeledik, végigmegy egy ugróiskolán, amit talán egy kislány rajzolt... Dudditsnak, gondolja Beaver, még ez a kezdetleges dolog is örökre magas lesz. A nap, amely végre áttört a felhőkön, megragyogtatja az asszony arcán a könnyeket.

- Ohó - mondja Pete. - Most kapunk.

- Nyugi - mondja Henry halkan és gyorsan. - Hadd dumáljon, azután majd elmagyarázom.

De félreismerték Roberta Cavellt - sok más felnőtt mércéjével mérték, akik minden korukbéli fiút bűnösnek tekintenek, amíg be nem bizonyosodik az ártatlanságuk. Roberta Cavell nem ilyen, és a férje, Alfie sem. Cavellék mások. Duddits *tette* őket mássá.

- Fiúk - mondja az asszony. - Elcsámborgott? Eltévedt? Annyira félek elengedni, de úgy szeretne igazi fiú lenni...

Egyik kezével erősen megszorítja Beaver kezét, a másikkal Pete-ét. Azután elengedi őket, és ugyanígy kezel Jonesyval és Henryvel.

- Asszonyom... - kezdi Henry.

Mrs. Cavell olyan szúrósan néz Henryre, mintha az agyában próbálna olvasni. - Nem csak eltévedt - mondja. - Nem csak elcsámborgott.

- Asszonyom... - próbálkozik ismét Henry, azután fölhagy a színleléssel. Duddits zöld pillantása néz föl rá az asszony arcából, csak értelmesen, öntudattal, élesen és kérdőn. - Nem, asszonyom. - Henry sóhajt. - Nem csak elcsámborgott.

- Mert általában egyenesen hazajön. Azt mondja, nem tévedhet el, mert látja a vonalat. Hányan voltak?

- Ó, csak páran - feleli Jonesy, azután gyors pillantást vet Henryre. Duddits a szomszéd gyepén talált néhány kései pitypangot, hason fekszik, fújkálja a pihét, és nézi, hogyan száll a szélben. - Pár fiú zrikálta, asszonyom.

- Nagyfiúk - mondja Pete.

Az asszony szeme szúrósan fürkészi őket: Jonesyról Pete-re, Pete-ről Beaverre, azután ismét Henryre siklik. - Gyertek be - mondja. - Mindent hallani szeretnék. Duddits minden délután iszik egy nagy pohár ZaRexet - ez az ő különleges itala -, de lefogadom, hogy ti, srácok, inkább jeges teát szeretnétek, igaz?

Mindhárman Henryre néznek, aki töpreng, azután bólint. - Igen, asszonyom, a jeges tea jó lenne.

Így hát fölvezeti őket a házhoz, ahol olyan sok időt töltenek az elkövetkező években - a Juharfa utca 19-ben -, igazából azonban Duddits vezet, táncolva, szökellve, néha a feje fölé emelve a sárga uzsonnatáskát, de, mint Beaver megjegyzi, végig csaknem egyenes vonalban, harminc centiméterre a füves szegélytől, amely elválasztja a járdát az úttesttől. Évekkel később, a Rinkenhauer lány eseténél eszébe jut, amit Mrs. Cavell mondott. Mindnyájuknak eszébe jut.

Látja a vonalat.

4

- Jonesy! - kurjantott Beaver.

Semmi válasz. A Jézusát, úgy rémlett, hogy Jonesy már nagyon régen elment. Valószínűleg nem így van, de ezt Beaver semmiképpen sem tudta megállapítani; reggel elfelejtette fölcsatolni az óráját. Butaság, de hát ő mindig buta volt, mostanára megszokhatta volna. Jonesy és Henry mellett ő és Pete mindig buták voltak. Nem mintha Jonesy vagy Henry akként kezelte volna őket. Többek között ez volt bennük a klassz.

- *Jonesy!*

Még mindig semmi. Valószínűleg csak nehezen találja a ragasztószalagot.

Messze hátul Beaver fejében egy gonosz hangocska azt hajtogatta, hogy ennek semmi köze a szalaghoz, mert Jonesy egyszerűen lelépett, itt hagyta őt, hogy üljön a vécén, mint Danny Glover abban a filmben, de ő nem hallgatott erre a hangra, mert Jonesy sohasem tenne ilyesmit. Barátok voltak, azok is lesznek a végsőkig.

Pontosan!, örömködött a hangocska. *Barátok voltatok. És ez itt a vég.*

- Jonesy! Ott vagy kint, öreg?

Még mindig semmi. Lehet, hogy a tekercs leesett a szögről, amelyen lógott.

Alóla sem hallatszott semmi. De az talán mégse lehetséges, hogy McCarthy egy szörnyet szart a slóziba? Hogy életet adott - *hhhhh!* - a Rötyi Rémének? Úgy hangzott, mint egy horror reklámja a *Szombat Esti Élő*-ben. De még ha csakugyan ez történt is, a Rötyi Réme mostanra valószí-

nűleg megfulladt vagy lemerült. Belévillant egy sor egy meséből, amelyet Dudditsnak olvastak felváltva, és még jó, hogy négyen voltak, mert amikor Dudditsnak tetszett valami, akkor sohasem fáradt bele.

- Óa eee! - bömbölte, miközben futott valamelyikükhöz, úgy tartva a feje fölé a könyvet, mint azon az első napon az uzsistasit. - Óa eee, óa eee! - ami ebben az esetben azt jelentette, hogy *Olvasd* a medencét! *Olvasd* a medencét! A könyv a *McElligot medencéje* volt, Dr. Seusstól, amelynek így hangzott az első emlékezetes versikéje: „Fiatalember, nevetett a farmer / Baj lehet az esze kerekével / Ha itt akar halat fogni / Ez McElligot medencéje." Pedig voltak halak, legalábbis a mesebeli kisfiú képzeletében. Rengeteg hal. *Nagy* halak.

De nem hallatszott alóla csapkodás. A vécédeszka alját sem csapkodta semmi. Legalábbis egy ideje. Talán megkockáztathatna egy pillantást, éppen csak egy kicsit megemeli a fedelet, és azonnal lecsapja, ha bármi...

De hát *maradj a fenekeden, cimbora*, ez volt az utolsó, amit Jonesy mondott, és legjobb, ha engedelmeskedik.

Jonesy mostanra már egymérföldnyire lehet az úton, legalábbis így becsülte a gonosz hang. *Egy mérföld az úton, és még gyorsít is.*

- Nem, ő nem - mondta Beaver. - Jonesy nem.

Kicsit arrébb csúszott a deszkán, várva, hogy a lény ugorjon, de az nem moccant. Lehet, hogy már hatvanméternyire van, és ott úszkál a pöcegödörben a kakával. Jonesy azt mondta, hogy túl nagy, nem fér át a csövön, de mivel egyikük sem látta, ezt nem lehet biztosra mondani. De akármi legyen is a helyzet, Monsieur Beaver Clarendon marad a fenekén. Mert megígérte. Mert az idő mindig lassúbbnak rémlik, amikor az ember szorong vagy fél. És mert bízik Jonesyban. Jonesy és Henry sohasem bántották, nem csúfolták ki, sem őt, sem Pete-et. És egyikük sem bántotta vagy csúfolta Dudditsot.

Horkantva fölnevetett. Duddits és a Scooby-Doo táskája! Duddits, ahogy hasal, és a pitypangot fújja! Duddits, amint futkos a hátsó udvaron, boldogan, mint a madár a fán, igen, és azoknak, akik *különlegesnek* nevezik az ilyen gyerekeket, fogalmuk sincs a dolgok állásáról. Csakugyan különleges volt, ők kapták ajándékba ettől az elcseszett világtól, amely rendszerint le se szarja az embert. Duddits az ő különlegességük volt, és ők szerették.

5

A napfényes kis konyhában ülnek - a felhők mintegy varázsütésre eltűntek -, jeges teát isznak, és Dudditsot figyelik, aki három-négy hatalmas, fröcskölő korttyal eltüntette a maga ZaRexét (borzalmas külsejű narancsos lötty), azután rohant kifelé játszani.

Leginkább Henry beszél, elmeséli Mrs. Cavellnek, hogy a nagyfiúk csak egy kicsit „löködték" a fiát. Azt mondja, kicsit nekivadultak, és eltépték a pólóját, ettől Duddits megijedt, és elsírta magát. Azt elmulasztja említeni, hogy Richie Grenadeau és barátai lehúzták Duddits nadrágját, s hogy miféle ocsmány suli utáni rágicsát akartak megetetni vele, és amikor Mrs. Cavell megkérdezi, tudják-e, kik ezek a nagyfiúk, Henry kis ideig habozik, azután azt feleli, hogy nem, néhány diák a gimnáziumból, egyiküket sem ismeri, legalábbis név szerint nem. Az asszony Beaverre, Jonesyra és Pete-re néz; mindnyájan a fejüket rázták. Lehet, hogy ez hiba - hosszabb távon Dudditsra nézve akár veszélyes is lehet -, mégsem hághatják át ennyire azokat a szabályokat, amelyek az életüket kormányozzák. Beaver már most sem érti, honnan vették a bátorságot a beavatkozásra, és később a többiek is ugyanezt fogják mondani. Csodálják a saját bátorságukat; meg azt is, hogy nincsenek a kórházban.

Az asszony egy darabig szomorúan néz rájuk, és Beaver rádöbben, hogy sok mindent tud abból, amit nem mondtak el neki, valószínűleg eleget ahhoz, hogy éjszaka ne tudjon aludni. Azután elmosolyodik. Úgy mosolyog Beaverre, hogy a fiú a sarkáig bizseregni kezd. - Milyen sok cipzár van a dzsekiden! - mondja.

Beaver mosolyog. - Igen, asszonyom. Ez az én Fonzie-jákóm. Előtte a bátyámé volt. Ezek a srácok csak csúfolnak, de nekem tetszik.

- *Boldog napok* - mondja az asszony. - Nekünk is tetszik. Duddits szereti. Nem lenne kedved átjönni valamelyik este, hogy velünk nézd? Vele? - Fájdalmas a mosolya, sóvár, mint aki tudja, hogy ilyesmi sohasem történhet meg.

- Ja, klassz lenne - mondja Beav.

- Tényleg klassz - helyesel Pete.

Egy ideig szótlanul ülnek, és csak figyelik, ahogy a fiú a hátsó udvarban játszik. Van ott egy állvány, azon két hinta. Duddits mögöttük rohangál, mindkettőt lökdösi, hadd lengjenek. Néha megáll, keresztbe fonja a karját, arca mutató nélküli számlapját az ég felé fordítja, és nevet.

- Úgy tűnik, most minden rendben - mondja Jonesy, és megissza az utolsó korty teáját. - Asszem, már elfelejtette az egészet.

Mrs. Cavell éppen fölállni készült, de visszaül, és majdhogynem döbbenten néz Jonesyra. - Ó, nem, egyáltalán nem - mondja. - Emlékszik. Talán nem úgy, mint te vagy én, de azért emlékszik a dolgokra. Éjszaka valószínűleg rosszat fog álmodni, és ha majd bemegyünk a szobájába, az apja meg én, akkor nem fogja tudni megmagyarázni. Ez a legrosszabb a számára; nem tudja elmondani, hogy mit gondol, lát és érez. Nincs hozzá elég szava.

Sóhajt.

- Mindenesetre azok a fiúk nem fogják elfelejteni. Mi lesz, ha mostantól lesnek rá? Vagy ha *rátok*?

- Mi tudunk vigyázni magunkra - feleli Jonesy, de csak a hangja flegma. A tekintete szorongó.

- Lehet - bólint az asszony. - De Duddits, vele mi lesz? El tudom kísérni az iskolába, ahogy eddig csináltam, és gondolom, ezentúl is ezt kell tennem, legalábbis egy ideig - de annyira szeret önállóan hazasétálni.

- Ettől nagyfiúnak érzi magát - mondja Pete.

Mrs. Cavell megérinti Pete kezét, amitől ő elvörösödik. - Így van, ettől nagyfiúnak érzi magát.

- Tessék nézni - szólal meg Henry -, *mi* elkísérhetjük. Együtt járunk felsőbe, nem lenne nagy kitérő erre kerülni a Kansas utcáról.

Roberta Cavell, a kis madárasszony a nyomott kartonruhájában, csak ül szótlanul, és olyan figyelmesen néz Henryre, mint aki egy vicc poénját várja.

- Jó lesz így, Cavell néni? - kérdezi Beaver. - Mert mi simán megtehetjük. Vagy esetleg nem tetszene szeretni?

Valami bonyolult történik Mrs. Cavell arcával - apró rángások indulnak el benne, főleg a bőr alatt. Az egyik szemével szinte kacsint, azután a másikkal ténylegesen kacsint. Előveszi a zsebkendőjét, és kifújja az orrát. Beaver azt hiszi, hogy rajtuk nevet. Amikor ezt hazafelé elmondja Henrynek, miután Jonesy és Pete már elvált tőlük, barátja mélységes megdöbbenéssel néz rá. *Sírt, bár igyekezett visszafojtani*, fogja majd mondani... majd némi szünet után szeretettel hozzáteszi: *tökfej*.

- Megtennétek? - kérdezi az asszony, és amikor Henry mindnyájuk helyett bólint, kicsit módosítja a kérdést. - *Miért* tennétek meg?

Henry körülnéz, mintha azt mondaná: *Ezt* vállalja valaki más.

Pete azt mondja: - *Bírjuk* őt, asszonyom.

Jonesy bólint. - Bírom, ahogy a feje fölé tartja a táskáját.

- Ja, az már fasza - helyesel Pete. Henry az asztal alatt bokán rúgja. Pete visszajátssza, amit mondott látszik is rajta -, azután lángvörös lesz.

Mrs. Cavell mintha nem vette volna észre. Mereven nézi Henryt. - Háromnegyed nyolckor kell elindulnia - mondja.

- Addigra errefelé járunk - feleli Henry. - Nem igaz, srácok?

Noha hét negyvenöt kicsit korai nekik, mindnyájan bólintanak, és azt mondják, ja, persze.

- Megtennétek? - ismételi Roberta, és ez alkalommal Beaver simán értelmezi a hanghordozását; szephogyishíjjáktikus, ami azt jelenti, hogy kurvára nem hisz a fülének.

- Naná - mondja Henry. - Hacsak nem tetszik gondolni, hogy Duddits nem szeretne... tetszik tudni... - Nem akarja, hogy csináljuk - fejezi be Jonesy.

- Megbolondultál? - kérdezi az asszony. Beaver azt hiszi, magának beszél, igyekszik meggyőzni magát, hogy ezek a fiúk tényleg a konyhájában ülnek, és ez az egész megtörténik. - Nagyfiúkkal iskolába menni? Olyanokkal, akik oda járnak, amit ő „igazi iskolának" hív? A mennyekben érezné magát.

- Rendben - mondja Henry. - Akkor háromnegyed nyolcra itt leszünk, és elvisszük az iskolába. Azután haza is jövünk vele.

- Akkor végez...

- Ó, tudjuk mi, mikor van vége a tanításnak a Csökiakadémián - mondja derűsen Beaver, de mire látja a többiek döbbent arcát, már egy másodperce rájött, hogy amit most mondott, az sokkal rosszabb, mint a *fasza*. Szájára csap, a tenyere fölött kerekre tágul a szeme. Jonesy olyan keményen sípcsonton rúgja az asztal alatt, hogy Beaver majdnem hanyatt esik.

- Ne tessék haragudni rá - mondja Henry. - Hadar, és ez csak akkor fordul elő, amikor zavarban van. Ő csak...

- Nem haragszom - feleli Roberta. - Tudom, hogyan nevezik. Néha Alfie és én is így hívjuk. - Hihetetlen módon ez a téma nem érdekli. - Miért? - kérdezi ismét.

Noha Henryt nézi, az égő arcú Beaver válaszol. - Mert jó fej - mondja.

A többiek bólintanak.

Vagy öt évig kísérgetik Dudditsot oda-vissza az iskolába, kivéve, amikor beteg, vagy ha fent vannak a Lyukban; végül Duddits nem jár többé a Mary M. Snowe-ba, más néven Csökiakadémiára, hanem a Derry Szakiskolába, ahol megtanul süteményt sütni (*tüpetént* ütni, dudditsul), autóban akkumulátort cserélni, pénzt váltani, megkötni a nyakkendőjét (a csomó mindig tökéletes, bár néha az ingmell közepén lóg). Addigra megesik és elmúlik a Josie Rinkenhauer dolga, a kis háromnapos csoda, amelyet mindenki elfelejt, kivéve Josie szüleit, akik sohasem fogják elfelejteni. Ezekben az években, amikor hozzák-viszik az iskolába, Duddits addig nyúlik, míg ő lesz a legmagasabb közöttük, nyakigláb kamasz, furcsán szép gyermekarccal. Addigra megtanítják pacsézire meg a Monopoly egyszerűsített változatára; addigra föltalálják a Duddits Játékot, és szüntelenül játsszák is, néha annyira nevetnek, hogy Alfie Cavell (ő a házaspár magasabbik tagja, de benne is van valami madárszerű) kijön a konyhából a gyerekszobához vezető lépcsőre, és lekiált, tudni akarja, mi folyik ott, mi olyan mulatságos, és talán meg is próbálják elmagyarázni, hogy Duddits tizennégy pontot jelölt a szöggel Henrynek, vagy hogy Pete-nek tizenötöt szögelt *visszafelé*, de Alfie sohasem látszik érteni; csak áll a lépcső tetején, kezében újsággal, zavartan mosolyog, végül mindig ugyanazt mondja: *Tompítsátok a bömbölést, srácok*, és becsukja az ajtót, otthagyva őket a játékok között... és mindezek közül a Duddits Játék volt a legjobb, baromira fasza, ahogy Pete szokta volt mondani. Voltak idők, amikor Beaver komolyan attól tartott, hogy megszakad a nevetéstől, Duddits pedig csak ült a szőnyegen, a régi nagy Parkmunn cribbage-tábla mellett, törökülésben kuporgott, és mosolygott, mint Buddha. Micsoda buli! Mindez előttük van, de most még csak a konyhában ülnek, a meglepő napfényben, Duddits kint van, és a hintákat lengeti, Duddits, aki megtette nekik azt a szívességet, hogy belépett az életükbe, Duddits, aki - ezt az elejétől fogva tudták - senkihez sem fogható.

- Nem értem, hogy voltak képesek - szólalt meg Pete hirtelen. - Ahogy sírt. Nem is értem, hogy bírták hergelni.

Roberta Cavell szomorúan néz rá. - Az idősebb fiúk nem így hallják őt - mondja. - Remélem, sohasem fogjátok megérteni.

6

- *Jonesy*! - ordította Beaver. - Hé, *Jonesy*!

Ez alkalommal halk, de félreérthetetlen válasz érkezett. A hójáró sufnija egyfajta földszinti padlás, és egyebek között található benne egy régimódi nyomós duda, az a fajta, amit a biciklikereskedők árultak a húszas-harmincas években, és föl lehetett őket szerelni a kormányra. Beaver most meghallotta a hangját: *Úga! Ú úúga*! Ez a lárma bizonyosan a könnyekig megnevettette volna Dudditsot - az öreg Duds imádta az ilyen erőteljes hangokat.

Megzizzent a vékony kék zuhanyfüggöny, és Beav karján vastagon kiütött a libabőr. Kis híján felugrott, mert azt hitte, McCarthy okozza a zajt, azután rájött, hogy ő húzta végig a könyökét a

függönyön - semmi kétség, meglehetősen szűkös itt a hely -, és visszaült. Alatta még mindig semmi; az az izé, akármi volt is, vagy elpusztult, vagy lelépett. Ez biztos.

Illetve... *szinte* biztos.

Beav maga mögé nyúlt, egy pillanatig a vécélehúzót babrálta, azután elengedte. Maradj a fenekeden, mondta Jonesy, és Beaver engedelmeskedett, de mi a francért nem jött még vissza Jonesy? Ha nem találja a szalagot, akkor miért nem jön vissza nélküle? Most már biztosan *eltelt* legalább tíz perc, nem igaz? Legalább egy rohadt órának tűnik. Ennyi időt ült a brűgöldén, a kád mellett, amelyben egy halott, aki úgy fest, mintha a fenekét dinamittal nyitották volna ki, öregem, hát így szarjon az ember...

- Legalább nyomd meg még egyszer a dudát - motyogta Beaver. - Bőgesd azt a nyavalyást, hogy tudjam, még itt vagy. - De Jonesy nem nyomta meg a dudát.

7

Jonesy nem találta a szalagot.

Mindenütt kereste, és sehol sem találta. Tudta, hogy itt kell lennie, de egyik szögről sem lóg, és nincs a szerszámokkal teleszórt munkaasztalon sem. Nem volt a festékesdobozok mögött, se a kampón az öreg, megsárgult gumiszalagjain lógó festőmaszk alatt. Megnézte az asztal alatt, benézett a túlsó fal mentén fölhalmozott dobozokba, azután a Sarki Macska utasülése alatti üregben. Volt ott egy tartalék fényszóró, még az eredeti kartondobozban, meg egy fél doboz ódon Lucky Strike, de sehol az átkozott szalag. Szinte érezte a percek ketyegését. Egyszer majdnem biztos volt benne, hogy Beav hívását hallja, de nem akart visszamenni a szalag nélkül, így hát megnyomta az öreg dudát, amely a földön hevert, megnyomta a repedezett fekete gumidudát, amelynek *uga-uga* hangja biztosan nagyon tetszett volna Dudditsnak.

Minél tovább kereste hiába a szalagot, annál fontosabbnak érezte, hogy megtalálja. Volt a sufniban egy gombolyag zsineg, de az isten szerelmére, hogyan tudna lekötni egy vécécsészét *zsineggel?* Az egyik konyhai fiókban biztos van cellux, de az a lény a vécécsészében elég erősnek tűnt, mint egy jókora hal vagy efféle. Ehhez nem elég a cellux.

Jonesy a Sarki Macska mellett állt, meredt szemmel nézegetett, a hajában turkált (nem húzott kesztyűt, és elég sokáig volt kint, hogy az ujjai megdermedjenek), és nagy, fehér párafelhőket fújt.

- *Hol a francban van*? - kérdezte hangosan, és öklével az asztalra csapott. Ettől felborult egy szögekkel és csavarokkal töltött kis doboz, és mögötte volt a ragasztószalag, egy nagy, vastag tekercs. Legalább tucatszor járt a közelében a pillantása.

Megragadta, a kabátja zsebébe dugta - legalább azt nem felejtette el, noha nem bajlódott azzal, hogy felhúzza a cipzárt -, és megfordult, hogy távozzon. Ekkor kezdett el Beaver sikoltozni. A kiáltásai alig értek idáig, de a sikoltásokat simán meg lehetett hallani, mert nagy, velőtrázó sikolyok voltak, csorgott belőlük a kín.

Jonesy rohant az ajtó felé.

8

Mama mindig azt mondta Beavernek, hogy a fogpiszkáló fogja megölni, de sohasem képzelte volna, hogy így.

Ült a vécédeszkán, és az overallja mellzsebében kotorászott rágni való fogvájó után, de egy sem akadt - szétszóródtak a földön. Két-három nem a vérbe esett, de ahhoz, hogy elérje őket, föl kellett volna állnia a vécédeszkáról - föl kellett volna állnia, és előre kellett volna hajolnia.

Beaver habozott. *Maradj a fenekeden*!, mondta Jonesy, de ez a lény a vécéből már biztosan elment; merülés, merülés, merülés, ahogy a háborús filmek tengeralattjáróiban mondják. De ha nem, akkor is csak egy-két másodpercre emeli föl a fenekét. Ha a dolog ugrik, Beaver ismét vissza tudja engedni a súlyát, talán még ki is töri a pikkelyes kis nyakát (feltéve, hogy *van* neki).

Vágyakozva nézett a fogpiszkálókra. Három vagy négy elég közel volt, hogy lenyúlva fölkapja őket, de nem szeretett volna véres fogpiszkálót dugni a szájába, különösen ha azt vesszük, honnan jött a vér. Volt más gond is. Az a furcsa bolyhos anyag a véren burjánzott, és a csempék fu-

gáiban szétfolyt vérereken is - most tisztábban látta, mint korábban. A fogvájókra is jutott belőle egy kevés... kivéve azokat, amelyek a vér mellé estek. Ezek tiszták és fehérek maradtak, és ha valaha életében szüksége volt arra a vigaszra, amit a szájában levő, rágcsálni való kis darab fa jelent, hát akkor az most van.

- Bazmeg! - dörmögte Beav, és kinyújtott kézzel előrehajolt. Szétterpesztett ujjai majdnem elérték a közelebbi tiszta fogpiszkálót. Megfeszítette a combizmait, és a feneke fölemelkedett a vécéről. Ujjai összezárultak a fogpiszkáló körül - *aha, megvan* -, és valami ugyanebben a pillanatban a vécédeszkának csapódott, méghozzá iszonyú erővel, nekicsapta a fedelet Beaver védtelen golyóinak, és előrelökte. Beaver, hogy ne veszítse el az egyensúlyát, végső kétségbeesésében belekapaszkodott a zuhanyfüggönybe, az azonban nagy, fémes zörgéssel leszakadt a rúdra fűzött vasgyűrűkről. Beaver bakancsa megcsúszott a vérfolton, és ő úgy zuhant hasra a padlón, mint aki katapultált. Mögötte olyan erővel vágódott föl a deszka, hogy megrepesztette a porcelán víztartályt.

Valami nedves és súlyos csattant Beaver hátán. Farokra vagy féregre vagy izmos, ízelt tapogatóra emlékeztető valami tekeredett a lába közé, és egy óriáskígyó fullasztó szorításával ragadta meg Beaver máris sajgó tökeit. Ő sikoltott, állát fölemelte a véres csempéről (amely vörös, cikcakkosan elmosódó mintát tetovált az állára), a szeme kidülledt. A nedves, nehéz, hideg lény a tarkójától a keresztcsontjáig ért, olyan volt, mint egy összetekert, lélegző szőnyeg, és most lázas, fejhangú csicsergésbe kezdett, akár egy veszett majom.

Beaver ismét sikoltott, hasmánt az ajtó felé kúszott, azután négykézlábra vergődött, és igyekezett lerázni a lényt. Az izmos kötél ismét megszorult a lába között. Halk pukkanás hallatszott valahonnan a fájdalom folyékony ködéből, amivé a lágyéka változott.

Krisztusom!, gondolta Beav. *Mindenható Úrjézus banánja! Azt hiszem, ez az egyik golyóm volt.*

A sikoltozó, izzadó Beaver, akinek a nyelve úgy táncolt ki-be, mint egy megveszekedett bulizó, az egyetlen dologgal próbálkozott, ami az eszébe jutott: hanyatt fordult, hogy összezúzza azt az akármit, ami a gerince és a csempék közé szorult. Megmarkolta a lába közé tekeredett farkat, amely a végén sima, szőrtelen volt, alatta pedig tüskék borították, amelyeket mintha csapzott szőrből sodortak volna. És nedves volt. Víz? Vér? Mindkettő?

- Aúú!Aúú!Az istenit, engedj el! Kurva dög, engedj el! Jézusom! Az a kurva zacskóm! Jéézus!

Mielőtt a farok alá nyúlhatott volna, egy marék tű fúródott a nyakába. Üvöltve feldobta magát a levegőbe, és ekkor a lény eltűnt. Beaver megpróbált fölállni. A kezével segített magán, mert a lábában nem maradt erő, a keze azonban folyvást megcsúszott. McCarthy vérét most a megrepedt vécétartályból csurgó víz is gyarapította, és a csempézett felület olyan lett, mint egy korcsolyapálya.

Amikor végre föltápászkodott, látta, hogy valami félúton van fölfelé az ajtón. Úgy festett, mint egy torzszülött menyét - lába nem volt, csak vastag, vörös-arany farka. Igazi feje sem volt, csak valami síkos külsejű görcs, amelyből két lázas, fekete szem meredt rá.

A görcs alsó fele szétnyílt, kimutatta rengeteg fogát. A lény úgy támadt Beaverre, mint a kígyó, a görcs előrevágódott, a kopasz farok az ajtófélfára tapadt. Beaver felüvöltött, az arca elé kapta a kezét. Öt ujjából három - a kisujj és a hüvelyk kivételével - eltűnt. Nem fájt, vagy csak mindent elnyelt feltépett heréjének kínja. Megpróbált hátrálni, de a lábszára nekiütközött a vécécsészének. Nem volt hova menni.

Ez a lény volt benne?, gondolta Beaver; csak ennyire volt ideje. *Ez volt benne?*

Akkor a lény kigöngyölte a farkát, vagy tapogatóját, vagy micsodáját, és rávetette magát Beaverre, kezdetleges fejének felső részét kitöltötte ostobán dühös fekete szeme, az alsó része tele volt csonttűkkel. Messziről, egy másik világegyetemből, ahol még lehetséges volt az épeszű élet, Jonesy szólította, de Jonesy elkésett, nagyon elkésett.

A lény, amely McCarthyban volt, cuppanva hullott Beav mellére. Olyan szaga volt, mint McCarthy szellentésének: az olaj, az éter és a metángáz orrfacsaró kevercse. Az izmos ostor, amely a lény alteste volt, Beaver derekára csavarodott. A feje előrelendült, fogai összezárultak Beaver orrán.

Beaver sikoltva csépelte az öklével, és hanyatt esett, rá a vécére. A tető és az ülőke a tartálynak csapódott, amikor a teremtmény kijött. A tető ott is maradt, de az ülőke visszahullott. Beav

most erre zuhant, eltörte, és fenékkel belecsusszant a csészébe, miközben a derekára csavarodott menyétlény az arcát rágta.

- Beaver! Beav, mi a...

Beaver érezte, hogy a teremtmény megmerevedik szó szerint megmerevedett, mint egy hímvessző. A tapogató erősebben szorította a derekát, azután ellazult. A fekete szemű, idióta arc villámgyorsan fordult meg a hangra, és az elhomályosodó szemű Beav a vér ködén át megpillantotta öreg barátját: Jonesy tátott szájjal állt az ajtóban, ernyedten lógó kezében egy tekercs ragasztószalaggal (*arra most már nincs szükség*, gondolta Beav). Jonesy tökéletesen védtelenül, döbbent rémülettel állt. Ő lesz a következő falat.

- Jonesy, eredj onnét! - ordította Beaver. A hangja nyálkásan szólt, mert a szája tele volt vérrel. Érezte, hogy a lény ugrásra készül, átkarolta lüktető testét, mintha a szeretőjét ölelné. - Tűnjél onnét! Csukd be az ajtót! Gy... - *Gyújtsd föl*, ezt akarta mondani. *Zárd be, zárj be ide mindkettőnket, gyújtsd föl, égesd el elevenen, én itt fogok ülni seggel ebben a kibaszott vécécsészében, átkarolom, és ha úgy halok meg, hogy közben érzem égő húsának a szagát, akkor boldogan halok meg.* De a lény túlságosan keményen küzdött, és az a nyavalyás Jonesy csak állt ott azzal a tekercs ragasztószalaggal, leesett állal, és átkozott legyen, ha nem Dudditsra hasonlít, buta, mint a sötét éjszaka, és sohasem lesz okosabb. Azután a lény visszafordult Beaverhez, hátrahúzta orratlan, fületlen görcs fejét, és mielőtt az a fej lecsapott volna, és a világ utoljára felrobbant volna, Beavernek még eszébe jutott egy utolsó, mellékes gondolat: *Azok a fogpiszkálók, a fenébe, a mama mindig mondta...*

Ezután felrobbant a vörös, kivirágzott a fekete, és valahonnan a távolból meghallotta a saját ordítását, a végsőt.

9

Jonesy látta, hogy Beaver a vécében ül, és rátapadt valami, olyan, mint egy óriási vörösarany féreg. Kiáltott, és a lény feléje fordult, nem volt igazi feje, csak fekete cápaszeme és rengeteg foga. Valami volt a fogak között, valami, ami nem lehetett Beaver Clarendon orrának összemarcangolt csonkja, valószínűleg mégis az volt.

Tűnés innen!, ordította magának, azután: *Mentsd meg! Mentsd meg Beavert!*

Mindkét parancsnak egyforma volt az ereje, ennek eredményeképpen dermedten állt az ajtóban, és úgy érezte, ötszáz kilót nyom. A lény Beaver karjaiban hangot adott, őrült csicsergése belehasított Jonesy fejébe, és eszébe juttatott valamit réges-régről, de nem tudta, hogy pontosan mi az.

Ekkor a vécécsészén idétlenül elterült Beaver ráordított, hogy menjen ki, csukja be az ajtót, és a lény visszafordult a hangja hallatán, mintha eszébe jutott volna egy ideiglenesen elfelejtett dolog, és ez alkalommal Beaver szemének ugrott, a *szemének*, Beaver vonaglott és sikoltott és igyekezett védekezni, miközben a lény csicsergett és csivogott és harapott, a farka vagy akármicsodája egyre jobban feszült Beaver derekán, kihúzta ingét az overallból, azután a meztelen bőrén csúszkált, Beaver lába rángatózott a csempén, bakancsának sarka vékony pászmákban fröcskölte a véres vizet, árnyéka csapkodott a falon, az a mohaszerű anyag most már mindenütt ott volt, kurvára *gyorsan* terjedt...

Jonesy látta, hogy Beaver egy végső erőfeszítéssel hátrazuhan; látta, hogy a lény lazít a szorításán, és leugrik róla, éppen akkor, amikor Beav legurult a vécécsészéről, felsőteste belezuhant a kádba, az öreg Ímeaz-ajtó-előtt-állok-és-zörgetek McCarthyra. A lény a padlóra csapódott, megpördült - Úristen, de gyors volt -, és elindult felé. Jonesy hátrált egy lépést, és bevágta az ajtót, éppen azelőtt, hogy a lény koppant volna rajta, pont olyan hangot adva, mint amikor alulról csapódott a vécédeszkának. Akkorát sújtott az ajtóra, hogy az megremegett keretében. Az ajtó alatti résben fény villant, amint a dolog nyughatatlanul csúszkált a csempén, azután ismét az ajtónak vetette magát. Jonesy első gondolata az volt, hogy hoz egy széket, és beékeli a kilincs alá, de micsoda állatság volt ez, ahogy a kisgyerekek mondanák, milyen elgyakott állatság, az ajtó *befelé* nyílik, nem kifelé. A valódi kérdés, hogy vajon a lény megérti-e a kilincs szerepét, és eléri-e.

Mintha olvasott volna az elméjében - és ki mondhatná, hogy ez lehetetlen? -, surrogás hallatszott az ajtó másik oldalán, és Jonesy érezte, hogy a kilincs el akar fordulni. Akármi volt is ez a lény, hihetetlenül erősnek bizonyult. Jonesy eddig a jobb kezével markolta a kilincset, most megfogta a baljával is. Volt egy rossz pillanat, amikor a nyomás erősödött a kilincsen, ekkor bizonyosan

érezte, hogy a lény képes lesz elfordítani, annak ellenére, hogy ő két kézzel szorítja. Akkor pánikba esett, már-már megfordult, hogy elrohanjon.

Az az emlék állította meg, hogy a lény milyen gyors. *Lerohan, mielőtt a szoba feléig érnék*, gondolta, és tudat alatt azon csodálkozott, hogy miért ilyen átkozottul nagy ez a helyiség. *Lerohan, fölkapaszkodik a lábamon, azután egyenesen a...*

Kétszeres erővel szorította a kilincset, az inak kidagadtak az alkarján és a nyakán, vicsorgott. A csípője is fájt. Az átkozott csípője, ha *csakugyan* futni próbálna, a csípője még jobban lelassítaná, hála annak a nyugdíjas professzornak, egyáltalán minek vezet még az ilyen hülye vén kibaszott pöcs, köszi, prof, marhára kösz, és mi lesz akkor, ha nem bírja tartani a kilincset, és nem bír majd futni sem?

Természetesen ugyanaz történik majd, mint Beaverrel. Úgy állt ki a fogai közül a Beav orra, mint a siskebab.

Jonesy nyöszörögve szorította a kilincset. Egy pillanatig erősödött a nyomás, azután abbamaradt. Az ajtó vékony fája mögött dühösen csiripelt a lény. Jonesy érezte az indítófolyadék éteres szagát.

Mivel kapaszkodik odaát? Nincsen lába, nem mintha Jonesy megnézhette volna, csupán az a vöröses farokszerűség, akkor hogyan...

Ebben a percben az ajtó túloldaláról meghallotta a fa ropogását-recsegését-csikorgását, a hangból ítélve pontosan a feje magasságában, és már tudta. A gondolat esztelen iszonyattal töltötte el. Ez az izé volt McCarthyban, efelől fikarcnyi kétsége sincs. Benne volt McCarthyban, és ott nőtt meg, mint egy óriás laposféreg egy rémfilmben. Mint a rák, aminek foga van. És amikor elég nagyra nőtt, amikor, hogy úgy mondjuk, készen állt nagyobb és jobb dolgokra, akkor egyszerűen kirágta magát.

- Nem, öregem, ezt ne - dadogta reszketeg, csaknem sírós hangon.

A fürdőszoba kilincse a másik irányba próbált fordulni. Jonesy látta az ajtó másik oldalán, amint fogaival piócaként tapad a fára, farkából vagy egyetlen tapogatójából hurkot vet a kilincsre, mint a hóhér, és húzza...

- Nem, nem, *nem*! - lihegte Jonesy, és minden erejével a kilincsbe kapaszkodott. Már-már kicsúszott a kezéből. Verejtékezett az arca, a tenyere is izzadt.

A fán dudorok csillagzata tűnt föl Jonesy rémülten kidülledő szeme előtt. A fogak, amelyek egyre mélyebben fúródnak az ajtóba. Hamarosan kibukkan a hegyük (már ha ő előbb el nem ereszti a kilincset), és neki látnia kell majd azokat az agyarakat, amelyek letépték a barátja orrát.

Ez eszébe juttatta, hogy Beaver halott. Régi barátja. - Te ölted meg! - ordította Jonesy az ajtó másik oldalába kapaszkodó lénynek. Hangja reszketett a gyásztól és rettegéstől. - Te ölted meg Beavet!

Arca még jobban felforrósodott a kibuggyanó könnyektől. Beaver a fekete bőrdzsekijében (*Mennyi cipzár!*, mondta Duddits mamája azon a napon, amikor megismerték), Beaver a szomszédból, amint bekáfol az érettségizők bálján, és úgy ropja, mint egy kozák, karját keresztbe fonva, a lábaival rugdosva, Beaver Jonesy és Carla esküvőjén, átöleli Jonesyt, és fenyegetően a fülébe súgja, „Boldognak kell lenned, haver! Mindnyájunk helyett boldognak kell lenned!” Akkor jött rá, hogy Beaver nem boldog - az természetes, hogy Henry és Peter nem az, no de *Beav*? És most Beaver halott, félig a kádban hever, félig kilóg, orr nélkül fekszik Mr. Richard Ímé-az-ajtó-előtt-állok-és-szörgetek-baszd-meg McCarthyn.

- *Te ölted meg, te mocsok*! - ordította az ajtó dudorainak - hat volt, azután kilenc, egy fenét, tucatnyi! A kilincsre nehezedő nyomás, mintha meghökkent volna a haragtól, ismét enyhült. Jonesy eszeveszetten körülnézett, valamit keresett, ami a hasznára lehetne, de semmit sem talált, azután lepillantott. Még mindig itt a ragasztószalag. Talán sikerülne lehajolni és fölvenni, de mi van akkor? Mindkét kezére szüksége van, hogy lehúzzon egy csíkot, ugyancsak a két kezét és a fogait kell használnia, hogy leszakítson egy darabot, és ha feltételezzük, hogy a lény elég időt hagy neki, akkor is mi haszna, amikor alig tudja tartani a kilincset a nyomása ellenében?

A kilincs megint fordulni kezdett. Jonesy tartotta a maga oldalán, de most már fáradt, izmaiban bomlani kezdett és ólommá változott az adrenalin, a tenyere egyre jobban csúszott, és az a szag - az éterszerű szag most élesebb, *tisztább* volt, nem szennyezték McCarthy testének salakjai és gázai, de hogy lehetett ilyen erős az ajtó innenső oldalán? Hogy lehetséges ez, hacsak...

Úgy fél másodperccel azelőtt, hogy a belső és külső kilincset összekötő rúd elpattant volna, Jonesy rájött, hogy sötétebb lett. Egy kicsivel. Mintha valaki mögé osont volna, mögötte és a fény, mögötte és a hátsó ajtó között áll...

A rúd elpattant. Jonesynak a markában maradt a kilincsgomb, az ajtó rögtön befelé lendült egy kicsit a rajta tapadó, angolnaszerű lény súlyától: Jonesy sikoltott, elejtette a kilincset. Az ráesett a ragasztószalagra, azután lepattant róla.

Megfordult, hogy elszaladjon, és ott állt egy szürke ember.

Ő - *az* - idegen volt, de valahogy egyáltalán nem volt idegen. Jonesy már száz és száz képét látta *A rejtély titka* tévéműsorban, ezer bulvárlap címoldalán (képregénysorozatban ordítja rémségeit a nagyáruház pénztári sorában foglyul esett emberre), az olyan filmekben, mint az *ET*, és a *Harmadik típusú találkozások*, meg az *Égi tűz*. Mr. Szürke, az *X-akták* témája.

Az összes kép eltalálta a szemét, a hatalmas, fekete szemét, pont olyan volt, mint a lényé, amely az imént rágta ki magát McCarthy seggéből, egész jól visszaadták a száját is, azt a csökevényes nyílást - szürke bőre azonban laza lebernyegekben és ráncokban lógott, mint egy végelgyengülésben haldokló elefánté. A ráncokból közömbös erecskékben csörgedezett valami gennyszerű, sárgásfehér anyag; ugyanez pergett könnyként a kifejezéstelen szemek sarkából. Ugyanennek az anyagnak a csomói és foltjai gyűltek tócsákba a nagyszoba padlóján, a navaho szőnyegen az álomcsapda alatt, és vezettek a konyhaajtóig, amelyen át bejött. Vajon mióta van itt? Kintről figyelte, amint Jonesy előrohan a sufniból a hátsó ajtóhoz, kezében a hasznavehetetlen tekercs ragasztószalaggal?

Nem tudta. Csak azt tudta, hogy Mr. Szürke haldoklik, és Jonesynak el kell mennie mellette, mert a lény a fürdőszobában éppen most zuhant nagy dübbenéssel a fürdőszoba padlójára. Érte fog jönni.

Marcy, mondta Mr. Szürke.

Tökéletesen érthetően mondta, noha szájnyílása meg se moccant. Jonesy a koponyája közepén hallotta a szót, pontosan ott, ahol Duddits sírását szokta hallani.

- Mit akarsz?

A fürdőszobai lény átsiklott a lába között, de Jonesy alig vette észre. Arra is alig figyelt, hogy összetekeredik a szürke ember ujjak nélküli, csupasz lábai között.

Kérem, hagyják abba!, mondta Mr. Szürke Jonesy fejében. Ez volt a kattanás. Mi több; ez volt a vonal. Az ember néha látja a vonalat, néha hallja, ahogy annak idején meghallotta Defuniak bűntudatos gondolatait. *Nem bírom tovább, adjanak egy injekciót, hol van Marcy?*

A halál lesett rám azon a napon, gondolta Jonesy. Elvétett az utcán, elvétett a kórházban - ha csak egykét szobával is -, de azóta is keres. Végül megtalált.

Akkor a lény feje szétrobbant, meghasadt, éterszagú, vörös-narancs felhőt okádott.

Jonesy belélegezte a felhőt.

NYOLCADIK FEJEZET

ROBERTA

Nyugat-Derry Acres nevű kerületében Duddits anyja, az immár teljesen deres hajú, ötvennyolc éves özvegy (de még mindig madárszerű, még mindig kedveli a nyomott mintás kartonruhákat, ez mit sem változott) a televízió előtt ült a földszinti lakásban, amelyben most lakott a fiával. A Juharfa utcai házat Alfie halála után eladta. Megengedhette volna magának, hogy megtartsa - Alfie egy kalap pénzt hagyott rá, az életbiztosítás még többet fizetett, és ott volt még Roberta része az import autóalkatrészeket árusító kereskedésből, amelyet a férje 1975-ben alapított -, de túl nagy volt, és túl sok emlék fűződött a szobákhoz a nappali alatt és fölött, ahol ő és Duddits idejük nagy részét töltötték. A nappali fölött volt a hálószoba, ahol ő és Alfie aludtak és beszélgettek, tervezgettek és szeretkeztek. Alatta volt a játékszoba, ahol Duddits és a barátai olyan sok délutánt és estét töltöttek. Roberta égi küldötteknek látta ezeket a barátokat, jószívű, mocskos szájú angyaloknak, akik, amikor Duddits mondogatni kezdte, hogy fat, tényleg azt várták, hogy Roberta el is higgye,

miszerint a fia a Fudd szót próbálja kiejteni, mert mint lelkesen magyarázták, így hívják Pete új kölyökkutyáját: Elmer Fudd, röviden Fudd. És ő természetesen úgy tett, mint aki elhiszi.

Túl sok emlék, túl sok kísértet a boldogabb időkből. Azután természetesen Duddits megbetegedett. Már két éve beteg, és egyetlen régi barátja sem tudja, mert nem látogatják, neki pedig nincs szíve fölvenni a kagylót és telefonálni Beavernek, aki tudja a többiek számát.

Most itt ült a tévé előtt, ahol a helyi híradósok végre fölhagytak azzal, hogy folyton félbeszakítsák délutáni meséit, és áttértek a folyamatos híradásra. Roberta figyelt, félt attól, ami fönt északon történhet, ugyanakkor meg is igézték az események. Az volt a legrémesebb, hogy láthatólag senki nem tudta pontosan, mi ez, vagy mekkora a hordereje. Derrytől százötven kilométerre északra, Maine-nek egy félreeső zugában vadászok tűntek el, talán tucatnyian is. Idáig világos. Roberta majdnem biztosra vette, hogy a riporterek a Jefferson ösvényről beszélnek, ahova a fiúk jártak vadászni, azután véres történetekkel tértek vissza, amelyek elbűvölték és megijesztették Dudditsot.

Vajon csak egy albertai hideghullám vágta el a vadászokat a világtól, amely átzúgott a vidéken, és húsz-huszonöt centiméteres havat hagyott maga után? Meglehet. Senki sem tudott bizonyosat, de egy négyfős csapatnak, amely a Kineo körzetben vadászott, csakugyan nyoma veszett. Sorra fölvillantották a képüket, és ünnepélyesen bemondták a nevüket: Otis, Roper, McCarthy, Shue. Ez utóbbi nő volt.

Vadászok eltűnése nem akkora szenzáció, hogy miatta félbeszakítsák a délutáni szappanoperákat, de volt még más is. Az emberek különös, színes fényeket láttak az égen. Két millinocketi vadász, akik két nappal előbb jártak a Kineo körzetben, állítólag láttak egy szivar alakú tárgyat, amely egy magasfeszültségű vezeték fölött lebegett az erdőben. Azt mondták, hogy a járművön nem volt rotor, és a torlósugár-hajtásnak sem észlelték semmi jelét. Egyszerűen csak lebegett hat méterrel a kábel fölött, és olyan mély zümmögést bocsátott ki magából, hogy még a csontjuk is belerázkódott. És úgy tűnt, a fogaik is. Mindkét vadász azt mondta, hogy kiesett néhány foguk, bár amikor kinyitották a szájukat, hogy megmutassák a foghíjaikat, Roberta úgy vélte, hogy a maradék fogak is a legjobb úton vannak a kiesés felé. A vadászok egy ócska Chevy kisteherben ültek, és amikor megpróbáltak közelebb hajtani, hogy jobban lássanak, leállt a motor. Az egyiknek volt egy elemes órája, amely három órával az esemény után is visszafelé járt, majd végképp bedöglött (a másiknak az órája, egy régimódi, felhúzós darab, rendesen működött tovább). A riporter szerint az elmúlt héten több vadász és környékbeli észlelt azonosítatlan repülő tárgyakat, részben szivar alakúakat, részben hagyományos csészealjakat. A katonai argóban, közölte a riporter, az észleléseknek ezt az ugrásszerű elszaporodását „balhénak” nevezik.

Hiányzó vadászok. Ufók. Szaftos és bizonyára elég jó sztori, hogy ez legyen a vezető hír a Határai Élőben („Helyi! Friss! Városunk és államunk!”), de most többről volt szó. *Rosszabbról.* Persze egyelőre csak pletykaszinten, és Roberta imádkozott, hogy az se legyen igaz, de azért volt annyira hátborzongató, hogy immár legalább két órája a képernyő elé szegezze, és közben túl sok kávét igyon és egyre idegesebb legyen.

A legrémesebb pletykák azok körül a jelentések körül tenyésztek, amelyek szerint valami lezuhant az erdőben, nem messze attól a helytől, ahol a vadászok a szivar alakú járművet látták a magasfeszültségű vezeték fölött. Hasonlóképp nyugtalanítóak voltak a jelentések arról, hogy Aroostook megye elég nagy részét, talán kétszáz négyzetmérföldet, amely zömmel a papírgyárak és a kormány tulajdonában van, karantén alá helyezték.

A Nemzeti Gárda Légierejének bangori központja előtt egy mélyen ülő szemű, magas, sápadt ember adott rövid tájékoztatást a riportereknek (egy DILINYÓSOK OTTHONA felirat előtt állt), azt mondta, hogy egyetlen pletyka sem igaz, viszont „számos ellentmondó jelentésnek” utánanéztek. A mellén levő tábla mindössze annyit közölt, hogy ABRAHAM KURTZ-nak hívják. Roberta nem tudta megállapítani, mi a rangja, és hogy egyáltalán katona-e. Közönséges, zöld overallt viselt, amin semmi sem volt cipzáron kívül. Ha fázott is - az embernek erre kellett gondolnia, mivel semmi sem volt rajta az overall felett -, nem mutatta. Fehér pillájú, nagy szemében volt valami, ami nagyon nem tetszett Robertának. Olyan volt, mint egy hazug ember szeme.

- Legalább azt meg tudja erősíteni, hogy a lezuhant légi jármű nem külföldi... és nem is földön kívüli eredetű? - kérdezte az egyik riporter, a hangjából ítélve fiatal.

- ET hazatelefonált - felelte Kurtz, és nevetett. A legtöbb riporter vele nevetett, és Roberta kivételével, aki innen, a nyugat-derryi Acresből figyelte az eseményeket, senkinek sem látszott feltűnni, hogy Kurtz nem válaszolt a kérdésre.

- Meg tudja erősíteni, hogy nincs karantén a Jefferson ösvény mentén? - kérdezte egy másik riporter.

- Ez idő szerint sem meg nem erősíthetem, de nem is cáfolhatom - felelte Kurtz. - Meglehetősen komolyan vesszük ezt a kérdést. Az önök adója, hölgyeim és uraim, ma nagyon keményen dolgozik. - Ezután elindult egy helikopter felé, amelynek lassan forgott a rotorja, és az oldalára a NGL rövidítést írták nagy, fehér betűkkel.

A bemondó szerint a felvétel reggel 9.45-kor készült. A következőt - kézi kamerával fölvett, reszketeg darabot - egy Cessna fedélzetéről forgatták, amelyet a Channel 9 News bérelt, hogy repüljön át a Jefferson ösvény fölött. A gép összevissza hánykolódott, és sűrűn esett a hó, de nem annyira, hogy ne lehessen látni a két helikoptert, amely feltűnt és közrefogta a Cessnát, mint két barna szitakötő. Volt rádióadás, de olyan rosszul hallatszott, hogy Roberta kénytelen volt olvasni a képernyő alján sárgálló feliratot: *Ez a körzet le van zárva. Utasítjuk, hogy forduljon vissza a felszállási hely irányába. Ismétlem, ez a körzet le van zárva. Forduljon vissza.*

Vajon a „le van zárva" ugyanazt jelenti, mint a karantén? Roberta Cavell úgy gondolta, valószínűleg igen, noha az ilyen Kurtz-szerű alakok szeretnek köntörfalazni. A kísérő helikoptereken tisztán látszott az NGL rövidítés. Az egyik akár az is lehetett, amely Abraham Kurtzot vitte északra.

A Cessna pilótája: - *Kinek a parancsára hajtják végre ezt a műveletet?*

Rádió: - *Forduljon vissza, Cessna, különben kényszerítjük!*

A Cessna megfordult. Úgyis kevés volt az üzemanyaga, jelentette a riporter, mintha ez mindent megmagyarázna. Azóta csak a régi anyagokat ismételgetik, és azt állítják, hogy ezek az új hírek. A nagyobb hálózatok tudósítói nyilván úton vannak.

Épp ki akarta kapcsolni a tévét - ideges lett tőle -, amikor Duddits sikoltott. Roberta szíve megállt, azután kétszeres tempóra kapcsolt. Megpördült, nekiment az asztalnak, amely valaha Alfieé volt, most pedig az övé, felborította a kávéscsészét. A kávé átáztatta a tévéműsort, a *Szopránok* szereposztása barna tócsába fulladt.

A sikolyt fejhangú, hisztérikus zokogás követte, egy gyermek zokogása. Duddits az volt - bár a harmincas éveiben jár, gyerekként fog meghalni, jóval azelőtt, hogy betöltené a negyvenet.

Roberta egy darabig csak állt. Végül megmozdult, és azt kívánta, bár itt lenne Alfie... vagy még jobb lenne valamelyik fiú. Nem mintha bármelyikük fiú maradt volna. Csak Duddits nem nőtt föl, mert a Down-kór Pán Péterré változtatta, és hamarosan meg fog halni Seholszigeten.

- Megyek, Duddie! - kiáltotta, és csakugyan ment, de öregnek érezte magát, miközben a hátsó hálószobához vezető folyosón sietett, a szíve nehézkesen dörömbölt a bordái között, és ízületi gyulladás döfködte a csípőjét. Számára nem volt Seholsziget.

- Jövök már, jön a mami!

Zokogott és zokogott, mintha a szíve szakadt volna meg. Feljajdult, amikor először látta fogmosás után, hogy vérzik az ínye, de sohasem sikoltott, és évek óta nem sírt így, ezzel az eszeveszett zokogással, ami behatol a fejbe, és az agyat tépi. Dübb és hüpp, dübb és hüpp, dübb és hüpp.

- Mi a baj, Duddie?

Berontott a szobájába, meredt szemmel nézett rá, annyira meg volt győződve a vérömlésről, hogy egy pillanatig csakugyan *látta* a vért. De csak Duddits volt az, aki könnytől nedves arccal imbolygott előre-hátra feltámasztható kórházi ágyán. A szeme még mindig ragyogó zöld volt, de a többi színe kifakult. A haja sem volt meg, az a gyönyörű szőke haja, ami miatt a fiatal Art Garfunkelre emlékeztette Robertát. Csillogott a koponyája az ablakon beszüremlő bágyadt, téli világosságban, csillogtak az éjjeliszekrényen sorjázó üvegcsék (tabletták a fertőzések ellen, fájdalomcsillapítók, de olyan nem volt, amelyik megállította, vagy legalább lelassította volna, ami történik), csillogott az infúziós állvány az asztalka mellett.

De amennyire Roberta láthatta, nem volt semmi baj. Semmi, aminek köze lehetett volna a fájdalomhoz, amely már-már groteszk fintorba rántotta a vonásokat.

Leült a fia mellé, megfogta a lázasan csapkodó fejet, és a mellére szorította. Még ilyen izgalomban is hűvös maradt a bőre; a kimerült, haldokló vér nem melegíthette át az arcot. Roberta emlékezett rá, hogy valamikor, gimnazista korában olvasta a *Drakulá*-t, emlékezett a kéjes borzongás-

ra, amely valamivel kevésbé lett kéjes, amikor ágyba került, lekapcsolta a villanyt, és a szobát megtöltötték az árnyak. Emlékezett rá, mennyire örült, hogy nincsenek is vámpírok, de most már másképpen tudta. Legalább egy van, és az sokkal rémítőbb, mint bármilyen erdélyi gróf; a neve nem Drakula, hanem fehérvérűség, és nincs karó, amit át lehetne szúrni a szívén.

- Duddits, Duddie, drágám, mi a baj?

És a mellére boruló Duddits elsikította, elfeledtetve Robertával, mi történhetett vagy mi nem történhetett a Jefferson ösvényen; az asszony fejbőre ráfagyott a koponyacsontra, a teste libabőrös lett: - *Iü-ee ea! Iüee ea! O ammi, Iü-ee ea!* - Nem kellett kérnie, hogy ismételje meg vagy beszéljen tisztábban; egész életében őt hallgatta, értette, mit mond:

- *Beaver meghalt! Beaver meghalt! Ó, mami, Beaver meghalt!*

KILENCEDIK FEJEZET

PETE ES BECKY

1

Pete addig ordított a behavazott kátyúban, amelybe belehasalt, amíg ordítani tudott, és nem tovább, azután csak hevert még egy darabig, igyekezett megbirkózni a fájdalommal, próbált valamilyen kompromisszumot kötni vele. De nem ment a dolog. Ez kompromisszumot nem ismerő fájdalom volt, villámháborús kínszenvedés. Pete-nek fogalma sem volt, hogy létezik ilyen fájdalom - ha tudja, biztosan az asszonnyal marad. Marcyval, bár nem is Marcy a neve. Majdnem *tudta* a nevét, de mit számít ez? Itt ő került bajba, a fájdalom tüzes görcsökben lüktetett a térdében, forrón és borzalmasan.

Reszketve feküdt az úton a műanyag zacskó mellett: KÖSZÖNJÜK, HOGY NÁLUNK VÁSÁROLT! Ez állt az oldalán. Pete érte nyúlt, látni akarta, maradt-e egy-két ép palack, és amikor megmozdította a lábát, a kín villáma csapott a térdébe. Emellett minden csak futó sajgás volt. Pete ismét felordított, majd elájult.

2

Amikor magához tért, nem tudta, mennyi ideig volt eszméletlen - a fény azt sugallta, hogy nem sokáig, de a lába megdermedt, a keze a kesztyűben is zsibbadt.

Félig az oldalán hevert; mellette jegesedő borostyánszínű latyakban a sörös szatyor. A fájdalom kicsit enyhült a térdében - valószínűleg az is megdermedt -, és ő ismét képes volt gondolkodni. Ez jó, mert istentelenül belemászott a szarba. Vissza kell jutnia a szárnyékhoz és a tűzhöz, méghozzá a maga erejéből. Ha csak fekszik egy helyben, várva Henryt és a hójárót, akkor előfordulhat, hogy csak egy Pete-jégcsap marad belőle - egy Pete-jégcsap meg egy zacskónyi összetört sörösüveg, köszönjük, hogy nálunk vásároltál, elbaszott alkoholista, nagyon kösz. És az asszonyra is gondolnia kell. Ő is meghalhat, csak azért, mert Pete Moore nem bírta ki a söröcskéje nélkül.

Undorodva nézett a szatyorra. Nem dobhatta be az erdőbe, nem kockáztatta meg, hogy ismét fölébressze a térdét. Így hát letakarta hóval, mint a kutya, amelyik elássa az ürülékét, azután mászni kezdett.

Úgy tűnt, a térde mégsem zsibbadt el. Pete a könyökén kúszott, a jó lábával tolta magát előre, összecsikordította a fogait, haja a szemébe lógott. Most nem voltak állatok, a pánikszerű menekülés befejeződött, nem volt itt más, csak Pete, aki hörgött és zihált, és fojtottan felnyögött a kíntól, ahányszor beverte a térdét. Verejték csorgott a karján és a hátán, de a lába és a keze érzéketlen maradt.

Feladta volna, de az egyenes szakasz közepén tartott, és megpillantotta a tüzet, amelyet ő és Henry raktak. Jócskán leégett, de még megvolt. Pete a tűz felé kezdett kúszni, és valahányszor belenyilallt bevert térdébe a fájdalom, igyekezett kivetíteni a tűz narancsszínű szikráiba. Oda akart érni. Pokolian fájt a mozgás, de nagyon oda akart érni. Nem akart halálra fagyni a hóban.

- Megcsinálom, Becky - motyogta. - Megcsinálom, Becky. - Tucatszor is kimondta a nevét, mire föleszmélt, hogy mit beszél.

Ahogy közeledett a tűzhöz, megállt, hogy az órájára nézzen. Összevonta a szemöldökét. Tizenegy ötvenet mutatott, vagy valahol ilyen tájt, és ez hülyeség - akkor is megnézte, mielőtt elindult vissza a Scouthoz, és akkor tizenkettő múlt húsz perccel. Egy kicsit hosszabb pillantás megmutatta, honnan van a kavarás. Az órája visszafelé járt, a nagymutató szabálytalan rángásokkal szökdelt ellentétes irányba. Pete különösebb meglepetés nélkül figyelte. Már nem tudott lázba jönni az ilyen árnyalatnyi furcsaságoktól. Már nem is a lába volt a legfőbb aggodalma. Rettentően fázott, egyre nagyobb reszketések borzongatták végig, miközben könyökével húzta, gyorsan fáradó jó lábával tolta magát, így téve meg az utolsó ötven métert a kialudni készülő tűzhöz.

Az asszony már nem volt a ponyván. A tűz átellenes oldalán hevert, mintha a maradék fa felé akart volna kúszni, csak közben összeesett.

- Helló, drágám, hazajöttem - zihálta Pete. - Volt egy kis probléma a térdemmel, de most már itt vagyok. Mindenesetre miattad lett ilyen rohadt a térdem, Becky, úgyhogy ne is panaszkodj, rendben? Becky a neved, ugye?

Lehet, de a nő nem válaszolt, csak feküdt és bámult. Pete még mindig csak az egyik szemét látta, ámbár azt nem tudta, hogy ez ugyanaz-e vagy a másik. Most nem tűnt kísértetiesnek, de az is lehet, hogy csupán azért, mert Pete-et más dolgok izgatták. Például a tűz. Fuldoklott, de jó parázságy volt alatta, és Pete úgy gondolta, még időben érkezett. Dob néhány ágat a drágára, valósággal újraépíti; azután itt hever majd ezzel a Becky csajjal (de édes Istenem, csakis a szél felőli oldalon, mert borzalmasak azok a szellentések). Várja, hogy Henry felbukkanjon. Nem ez lesz az első eset, amikor Henry húzza ki a pácból.

Az asszony és a mögötte púposodó kis rőzsehalom felé vette az útját, és ahogy közelebb ért - elég közel, hogy ismét megcsapja az az éteres, vegyi szag -, megértette, hogy miért nem zavarja többé az asszony pillantása. Eltűnt belőle az a halszerű merevség. Minden eltűnt. Félig megkerülte - mászva - a tüzet, azután meghalt. A jéghártyás hó sötétvörössé vált a csípője és a dereka körül.

Pete pihegett egy percet, sajgó karjaira támaszkodott, és rámeredt, ám az asszony, legyen élő vagy halott, alig valamivel érdekelte jobban, mint a visszafelé járó óra. Nem kívánt mást, mint némi fát vetni a tűzre és megmelegedni. Az asszony gondját eltette későbbre. Talán a jövő hónapra, amikor majd otthon ül a nappalijában, begipszelt térddel, forró kávéval a kezében.

Végre odaért a fához. Mindössze négy ág maradt, de azok *jókora* darabok voltak. Henry visszaérhet, mielőtt leégnek, és hozhat újabbakat, amíg megérkezik a segítség. A jó öreg Henry. Még mindig azt az ostoba szarukeretes szemüveget viseli, a lágy kontaktlencsék és lézersebészet korában is, de az ember számíthat rá.

Elméje megpróbált visszatérni a Scouthoz, bemászni a kocsiba, és érezni a kölnit, amit Henry valójában nem használt, de nem tudott. *Ne menjünk oda*, ahogy a gyerekek mondják. Mintha az emlékezet egy hely lenne. Nincs többé kísértetkölni, nincsenek Dudditsemlékek. Nincs több tilos az ugrálás, nincs több tilos a játék. Máris elege volt.

A tűzre dobta a fát, egyszerre mindig csak egyet, ügyetlenül, fél karral; megrándult, valahányszor a térdébe nyilallt a fájdalom, de élvezte a szikrafelhőket, ahogy őrült szentjánosbogárrajként kavarognak a menedék ferde bádogteteje alatt, mielőtt kihunynának.

Henry hamarosan visszaér. Ebbe kell kapaszkodnia. Csak figyeld, ahogy a tűz izzik, és kapaszkodj ebbe a gondolatba.

Nem jön vissza. Mert a dolgok rosszra fordultak a Lyukban. Valami történt

- Rickkel - mondta, és figyelte, ahogy a lángok az új ágakat kóstolgatják. Hamarosan elkezdik emészteni őket, és nagyobbra nőnek.

Fogai segítségével lehúzta a kesztyűjét, és kezét a tűz melegébe tartotta. A törött üveg hosszú, mély sebet hasított a jobb kezén. Majd jókora heg marad utána, na és? Mit számít egy-két heg jó barátok között? Ők pedig jó barátok, nem igaz? Ja. A régi Kansas utcai banda, a Bíbor Kalózok, műanyag kardjaikkal és elemmel működő, csillagháborús sugárfegyvereikkel. Egyszer csináltak valami hősieset - kétszer, ha az ember a Rinkenhauer lányt is számítja. Akkortájt az újságba is bekerültek; és mi ehhez képest, hogy lesz a kezén néhány heg? És mi van, ha egyszer esetleg - csak esetleg - megöltek egy embert? Mert ha volt valaha, aki megérdemelte, hogy megöljék...

De akkor sem fog odamenni. Az kizárt.

Mert látta a vonalat. Tetszik vagy sem, látta a vonalat, sokkal világosabban, mint évek óta bármikor. Elsősorban is látta Beavert... és hallotta is. Pontosan az agya közepén.

Jonesy? Ott vagy kint, öreg?

- Ne állj föl, Beav! - mondta Pete, és figyelte a ropogó lángok ágaskodását. A tűz most már forró volt, valósággal égette az arcát, elálmosította. - Maradj ott, ahol vagy Te csak... tudod... maradj a fenekeden.

Mi ez? *Mi ez a kokova*?, ahogy maga Beav mondta néha gyerekkorukban, és ennek a mondatnak nem volt semmi értelme, mégis eldobták magukat tőle. Pete érezte, hogy ha akarná, megtudhatná, olyan fényes a vonal. Felvillant a kék csempe, egy vékony kék zuhanyfüggöny, egy rikító narancsszínű sapka - Rick sapkája, McCarthy sapkája, az öreg Mr. Írrié-az-ajtóelőtt-állok sapkája -, és érezte, hogy megkaphatná a hátralevőt is, ha akarná. Nem tudta, hogy ez a jövő vagy a múlt, vagy hogy mi történik ebben a percben, de ha akarta volna, megtudhatta volna, ha...

- Nem akarom - mondta, és az egész gondolatsort elvetette.

Csupán néhány gally és ágacska maradt a földön. Pete a tűzre dobta mindet, azután az asszonyra nézett. Nyitott szeme most már nem jelentett fenyegetést. Megtört a fénye, ahogy megtörik a szarvas szeme is, miután meglövi az ember. Minden véres volt körülötte... nyilván elvérzett. Valami elszakadt benne. Jó kis szakadás lehetett. Talán tudta, hogy ez lesz, azért ült az útra, mert biztos akart lenni abban, hogy megtalálják, ha valaki arra jár. Valaki arra járt, de lám, hogy fordultak a dolgok. Szegény spiné. Szegény peches tyúk.

Lassan balra húzódott, amíg el nem kapta a ponyvát, azután ismét előrekúszott. Ez volt az asszony ideiglenes szánkója, most ez lesz az ideiglenes halotti leple. - Sajnálom - mondta. - Becky vagy akármi is a neved, igazán sajnálom. Csak tudod, akkor sem segíthettem volna, ha maradok; nem vagyok orvos, csak egy rohadt autókereskedő. Neked...

...eleve lőttek, így akarta befejezni, de a szavak bennrekedtek a torkában, ahogy megpillantotta az asszony hátsóját. Amíg a közelébe nem ért, addig nem volt rálátása, mert az asszony arccal a tűznek feküdt. Farmerjának feneke szétrobbant, mintha befejezte volna a szélfújást, és áttért volna a dinamitra. Zsávolyrongyokat fújdogált a szellő. Fújta az alsó foszlányait is, minimum két hosszú alsóét, egy vastag fehér pamutét és egy rózsaszín selyemét. Valami növekedett a farmer szárán és az anorák hátán. Valami penész vagy gombaféle. Vörös-arany színű, de az is lehet, hogy csak a tűz fényét verte vissza.

Valami kijött belőle. Valami...

Igen. valami. És most engem figyel.

Bebámult az erdőbe. Semmi. Az állatok áradata elapadt. Egyedül volt.

Illetve mégsem.

Csakugyan. Valami volt itt kint, valami, ami nem bírja a hideget, valami, ami jobban szereti a meleg, nedves helyeket. Csak éppen...

Csak éppen túl nagyra nőtt. És elfogyott az élelme.

- Odakint vagy?

Azt hitte, hogy ettől a kiabálástól nevetségesnek érzi majd magát, de nem így volt. Emiatt még jobban félt, mint addig.

Szeme rátapadt egy elmosódó, penészes csapára. Beckytől indult - ja, Beckynek hívták, annyira Becky volt, amennyire csak Becky lehet valaki -, és megkerülte a menedéket. Egy perccel később pikkelyes karistolást hallott, mintha valami mászna a bádogtetőn. Felkönyökölt, tekintete a hang forrását kutatta.

- Eredj innen - suttogta. - Eredj, hagyj engem békén. Én... nekem annyi.

Megint rövid kaparászás hallatszott, mintha a lény följebb araszolt volna a tetőn. Igen, neki annyi. Sajnos, ő is élelemnek számít. Fönt a lény tovább araszolt. Pete úgy vélte, nem fog sokáig várni, talán nem is *várhat*; olyan lehet ez neki, mint gekkónak a jégszekrényben. Nincs más dolga, mint hogy rávesse magát Pete-re. Szörnyű dologra jött rá: annyira csak a sörrel törődött, hogy megfeledkezett azokról a kurva puskákról.

Első gondolata az volt, hogy mélyebben bemászik a tető alá, de ez ugyanolyan hiba lett volna, mint befutni egy zsákutcába. Ehelyett megragadta az egyik kiálló ágat, amelyet éppen most tett a tűzre. Nem vette ki, még nem, csak lazán fogta. Az ág másik vége ropogva lángolt. - Gyere csak! -

mondta a bádogtetőnek. - Forrón szereted? Van valami forróm a számodra. Gyere, vedd el. Nyambazmeg-nyam.

Semmi hang. Legalábbis a tetőről. Csak a hó kövér *flump*-ja, ahogy mögötte a fenyők alsó ágai megszabadultak terhüktől. Pete keze megfeszült a rögtönzött fáklyán, félig fölemelte a tűzről, azután kis szikrazápor közepette visszatette. - Csak gyere, rohadék. Forró vagyok, fincsi vagyok, és várok rád.

Semmi. Pedig ott van fönt. Nem várhat sokáig, az biztos. Hamarosan jönni fog.

3

Telt az idő. Pete nem volt biztos benne, hogy mennyi: az órája totál becsődölt. Néha mintha erősödtek volna a gondolatai, ahogy akkor történt, amikor Duddits társaságában lógtak (bár ahogy öregedtek, miközben Duddits semmit sem változott, az ilyen alkalmak megritkultak - mintha változó agyuk és testük elveszítette volna a képességét, hogy vegye Duddits különös jeleit). Ez is olyasmi volt, de nem egészen. Talán valami új. Talán köze van az égi fényekhez. Tisztában volt vele, hogy Beaver meghalt, és valami borzalom történhetett Jonesyval, de nem tudta, micsoda.

Akármi történt, Pete szerint Henry is tud róla, noha nem látja tisztán; Henry mélyen elmerül a saját tudatában, és azt gondolja, *Banbury Crossba, Banbury Crossba, vágtass, lópaci, Banbury Crossba.*

Az ág tovább égett, rövidebb lett, és Pete azon tűnődött, mit tehet majd, ha annyira leég, hogy használhatatlan lesz, ha a lény ott fent mégis kiböjtöli? És ekkor új gondolat szökkent az agyába, fényesen, mint a nap, vörösen, mint a pánik. Megtöltötte a fejét, és Pete hangosan kezdte kiabálni, elfedve a hangot, amit a lény keltett, miközben fürgén araszolt lefelé a bádogtető lejtőjén.

- Kérlek, ne bántsatok! *Ne nous blessez pas!*

Pedig bántani fogják, bántani fogják, mert... miért?

Mert nem védtelen kis ET-k, fiúk, akik várják, hogy valaki majdcsak ad nekik egy New England-i telefonkártyát, hogy hazatelefonálhassanak, ők egy betegség. Rák, magasztaltassék Jézus Krisztus, és mi, fiúk, mi leszünk a nagy, tüzes, kemoterápiás lövés. Hallotok, srácok?

Pete nem tudta, hogy vajon ők hallják-e, a fiúk, akikhez a hang beszélt, de ő hallotta. Jönnek, a fiúk jönnek, a Bíbor Kalózok jönnek, és a világ minden könyörgése sem állítja meg őket. És mégis könyörögtek, és Pete velük könyörgött.

- Kérlek, ne bántsatok! Kérlek! *S'il vous plait! Ne nous blessez pas! Ne nous faites pas mal, nous sommes sans défense!* - Most már sírt. - Kérlek! Az isten szerelmére, védtelenek vagyunk!

Gondolatban látta a kezet, a kutyaszart, a síró, csaknem meztelen fiút. És közben a tetőn araszoló lény, amely haldokolt, de nem volt gyámoltalan, buta volt, de nem annyira, a sikoltozó Pete mögé került, aki az oldalán feküdt a halott asszony mellett, és fülelt valami kezdődő, apokaliptikus mészárlásra.

Rák, mondta a fehér szempillás ember.

- *Kérlek!* - sikoltott Pete. - *Kérlek, védtelenek vagyunk!*

Akár igaz ez, akár nem, már késő volt.

4

A hójáró lassítás nélkül haladt el Henry rejtekhelye mellett, és a hang nyugat felé távolodott. Nyugodtan előjöhetett volna, de nem jött. Nem bírt előjönni. Az értelem, amely elfoglalta Jonesy helyét, nem érzékelte őt, akár mert másra figyelt, akár mert Jonesy valamiképpen - lehet, hogy még mindig...

De nem. Csak álom, hogy Jonesyból akármilyen kevés maradhatott abban a szörnyű felhőben.

Most, hogy a lény elment - legalábbis távolodott -, visszatértek a hangok. Megtöltötték Henry fejét, szinte megőrjítették karattyolásukkal, ahogy Duddits sírása is mindig majd' megőrjítette, legalábbis amíg a kamaszodás nagyrészt ki nem törölte belőle azt a marhaságot. Az egyik hang egy olyan emberhez tartozott, aki egy gombáról mondott valamit,

(...könnyen elpusztul, hacsak nem talál eleven gazdalényt)

azután a New England-i telefonkártyáról hallott valamit és... kemoterápiáról? Igen, egy nagy, forró, radioaktív injekció. Ez a hang, Henry szerint, egy eszelősé volt. Isten a tanúja, éppen elég eszelőst kezelt, hogy meg tudja ítélni.

A többi hang meg olyanoké volt, akik miatt meg kellett kérdőjeleznie a saját épelméjűségét. Nem ismerte valamennyiüket, de néhányat igen: Walter Cronkite, Tapsi Hapsi, Jack Webb, Jimmy Carter, egy nő, talán Margaret Thatcher. A hangok néha angolul beszéltek, néha franciául.

- *Il n'y a pas d'infection ici* - mondta Henry, és elsírta magát. Meghökkent és föllelkesedett, hogy még mindig vannak könnyek a szívében, pedig azt gondolta, hogy onnan már minden könny és nevetés - valódi nevetés - elmenekült. A borzalom, a sajnálat könnyei, azok a könnyek, amelyek megnyitják a mániás önimádat köves terepét, és összetörik a sziklát a mélyben. - Nincs itt fertőzés, kérem, az istenért, *hagyják abba*, ne tegyék, ne tegyék, *nous sommes sans défense, NOUS SOMMES SANS...*

Ekkor nyugaton elkezdődött az emberi mennydörgés, és Henry a fejéhez kapott, mert azt hitte, széthasítja a sikoltozás és a fájdalom. A szemetek...

5

A szemetek lemészárolták őket.

Pete a tűz mellett ült, nem is érezte a széthasadt térdéből ordító fájdalmat, annak sem volt tudatában, hogy az égő ágat a halántékához emeli. A fejében harsogó sikoltozás sem fojthatta el teljesen ott nyugaton a géppuskák hangját, nagy géppuskák voltak, 50-esek. A kiáltozás - kérlek, ne bántsatok, védtelenek vagyunk, nincs fertőzés - kezdett pánikká fakulni; nem használt, *semmi sem* használhatott, a dolog elvégeztetett.

Mozgást látott a szeme sarkából, és éppen akkor fordult oda, amikor a lény a tetőről rávetette magát. Homályosan látta a karcsú menyéttestet, amelyet inkább az izmos farok hajtott, semmint lábak, azután fogak mélyedtek a bokájába. Pete felüvöltött, és olyan erősen rántotta maga felé a jó lábát, hogy majdnem állon vágta magát a térdével. A lény is vele jött, piócaként csüngött a lábáról. Ezek a lények könyörögtek kegyelemért? Basszák meg őket, ha igen. Basszák meg!

Jobb kezével, amelyet a sörösüveg megvágott, gondolkodás nélkül kapott a lény felé; a fáklya, amelyet még mindig a feje mellett tartott, a sértetlen bal kezében volt. Megmarkolt valamit, aminek olyan tapintása volt, mint a szőrrel borított, hideg kocsonyának. A lény azonnal elengedte a bokáját, és Pete éppen csak egy pillantásra láthatta kifejezéstelen, fekete szemét - cápaszem, sasszem -, mielőtt fogainak tűpárnáját belevájta a férfi markolászó kezébe, még szélesebbre hasítva a korábbi vágást.

A kín olyan volt, mintha eljött volna a világvége. A lény belefúrta a fejét - ha ugyan volt neki - a kézbe, tépett, szaggatott, egyre mélyebbre ásta magát. Pete vére legyezőként fröccsent a magasba, miközben a lényt próbálta lerázni, beterítette a havat, a fűrészporos ponyvát és a halott asszony anorákját. Vércseppek röppentek a tűzbe, sziszegtek, akár a zsír a forró serpenyőben. A lény ádázul csicsergett. Farkát, amely olyan vastag volt, mint egy muréna teste, rácsavarta Pete csapkodó karjára, és megpróbálta mozdulatlanná bénítani.

Pete nem használta tudatosan a fáklyát, mivel teljesen megfeledkezett róla; ő csak a marcangoló iszonyatot akarta letépni a jobb kezéről a ballal. Amikor a lény tüzet fogott, és akkorát lobbant, mint egy összegöngyölt újságpapír, nem is értette, mi történik. Azután felordított, részben a friss fájdalomtól, részben a diadaltól. Felpattant - most, legalábbis egy ideig, nem fájt felpüffedt térde -, és béklyós jobbját nagy lendülettel nekicsapta a tető egyik tartóoszlopának. Roppanás hallatszott, fojtott sivalkodás váltotta föl a csicsergést. Egy végtelen pillanatig a fogak sokasága még mélyebbre fúródott a húsba, azután engedett, és a lángoló teremtmény a fagyott földre repült. Pete rátiport, érezte, ahogy vonaglik a sarka alatt, egy pillanatra eltelt tiszta és barbár diadallal, majd agyonkínzott térde elengedett, az inak elszakadtak, és Pete lábszára kifordult.

Nehézkesen az oldalára zuhant, épp szembe Becky öldöklő stoposával, észre sem vette, hogy az oszlop, amelyre rácsapott, lassan kifelé hajlik. A menyétszerű lény primitív pofája nyolc centire volt Pete arcától. Égő teste a férfi zubbonyát csapkodta. Fekete szeme fortyogott. Nem rendelkezett szájhoz foghatóan bonyolult képződménnyel, de amikor a törzse végén dudorodó görcs

alsó fele kiakadt, és megmutatta a fogakat, Pete felsikoltott - *Ne! Ne! Ne!* -, és a tűzbe vetette, ahol őrjöngő, majomszerű sivalkodással tovább vonaglott.

Pete rövid ívben meglendítette a bal lábát, hogy mélyebbre rúgja a tűzbe. Bakancsának orra a csálé oszlopba ütközött, pedig az éppen akkor döntött úgy, hogy még egy kis ideig kitart. Ez a rúgás azonban sok volt neki. Eltört. A bádogtető félig leszakadt. Egy-két másodperc múlva a másik oszlop is eltört. A tető többi része a tűzbe zuhant, szikraözönt kavarva.

Egy pillanatig semmi más nem történt. Azután a rozsdás bádogtető hullámzani kezdett, mintha lélegezne. Egy percre rá Pete mászott ki alóla. A szeme üveges volt, a bőre tésztás lett a sokktól. Zubbonyának bal ujja meggyulladt. Egy pillanatig ezt bámulta, térdtől még mindig a lezuhant tető alatt, azután az arca elé emelte a karját, mély lélegzetet vett, és elfújta a zubbonyából kicsapó lángokat, mint egy óriási születésnapi gyertyát.

Kelet felől a hójáró motorja zümmögött. Jonesy... illetve ami megmaradt belőle. A felhő. Pete nem várt tőle irgalmat. Ez a nap nem az irgalomé a Jefferson ösvényen. El kellene bújnia. De a hang, amely ezt javasolta, távoli, érdektelen volt. Csak egy volt benne a jó: gyanította, hogy most végleg abba fogja hagyni az ivást.

Arca elé emelte szétroncsolt kezét. Az egyik ujja eltűnt, feltételezhetően a lény bendőjében végezte. Kettő a szakadtan lekonyuló inak végén fityegett. A vörös-arany anyag máris kezdte benőni a legmélyebb vágásokat - azokat, amelyeket a szörnyeteg hasított, meg azt is, amit akkor szerzett, amikor bemászott a Scoutba a sörért. Pezsgésfélét érzett, ahogy az anyag falta a húsát és vérét.

Hirtelen úgy érezte, hogy nem tud elég hamar meghalni.

Nyugaton abbamaradt a géppuskakerepelés, de még nem volt vége, távolról sem. Mintha csak a gondolat idézte volna meg, egy hatalmas robbanás pörölye csapott le a napra, elfojtva a közeledő hójáró darázsdöngicsélését és mindent. Mindent, kivéve a virgonc pezsgést Pete kezében. A kezén a szmötyi belőle ebédelt, éppen úgy, ahogy az apját meggyilkoló rák megebédelte az öregember gyomrát, azután a tüdejét.

Nyelvét végighúzta az ínyén, érezte a lyukakat, ahonnan kiestek a fogak.

Lehunyta a szemét, és várt.

2. RÉSZ

SZÜRKE FIÚK

Egy kísértet jön elő a tudatalattiból
Küszöbömért kapkodva nyöszörgi: újjászületés!
Az alak a hátamon nem a barátom;
Vállamon a karja szarvvá görbül.
THEODORE ROETHKE

TIZEDIK FEJEZET

KURTZ ÉS UNDERHILL

1

A hadműveleti területen az a szarvasvadászoknak való holmikat és sört áruló kóceráj volt az egyetlen létesítmény, amelyet úgy hívtak, hogy Gosselin Vidéki Boltja. Kurtz tisztogatói röviddel azután érkeztek, hogy eleredt a hó. Mire tíz harmincra maga Kurtz is befutott, a technikai biztosítás is jött. Most már jobban kézben tartották a helyzetet.

A bolt lett a Kék-Támaszpont, a csűr, a szomszédos istálló (romos, de még áll) és a félszer a Kék Tároló. Az első őrizeteseket már el is helyezték bennük.

Archie Perlmutternél, Kurtz új szárnysegédjénél (Calvert, az elődje, szívrohamban halt meg alig két hete - marha rosszul időzített!), volt egy csíptetős dosszié, azon tucatnyi név - Perlmutter egy laptoppal és egy Palm Pilottal érkezett, de be kellett látnia, hogy az elektromosság totál tropa a

Jefferson ösvényen. A névsorban Gosselinék voltak az elsők: a bolttulajdonos öregember meg a felesége.

- Még többen vannak útban - mondta Perlmutter. Kurtz futó pillantást vetett Pearly dossziéjába, azután visszaadta. Nagy lakókocsik parkoltak mögöttük, a nyerges vontatókat leállították és aládúcolták, a világítás oszlopait is felállították. Amikor eljön az éjszaka, ez a hely olyan jól be lesz világítva, mint a Yankee Stadion bajnokság idején.

- Ennyivel maradtunk le két fickóról - mutatta Perlmutter, centiméternyi hézagot hagyva fölemelt jobbjának hüvelyk- és mutatóujja között. - Utánpótlásért jöttek le. Főleg sörért és hot dogért. - Perlmutter sápadt volt, és két harsogó rózsaszín folt virult a pofacsontján. Föl kellett emelnie a hangját, mert egyre nőtt a zajszint. Kettesével érkeztek a helikopterek, sorra szálltak le a 95-ös államközi sztrádára vezető aszfaltúton. A sztrádán el lehet jutni északra, egy Presque Isle nevű, unalmas kisvárosba, vagy délre, további unalmas kisvárosokba (elsőnek Bangorba és Derrybe). A helikopterek frankók voltak, amíg pilótáiknak nem kellett a bonyolult navigációs berendezésekre hagyatkozniuk, amelyek ugyancsak tropára mentek.

- Kifelé vagy befelé tartottak ezek a hapsik? - kérdezte Kurtz.

- Befelé - felelte Perlmutter. Nem bírta rávenni magát, hogy Kurtz szemébe nézzen; mindenhová nézett, csak oda nem. - Gosselin azt mondja, van egy favágóút, Mélyút a neve. Nincs rajta a szabványos térképeken, de van egy Diamond International Paper katonai térképem, azon jelölik...

- Rendben van. Vagy visszajönnek, vagy maradnak. Nekünk így is, úgy is megfelel.

Újabb helikopterek érkeztek. Némelyikből, most, hogy nem zavarták őket kandi szemek, nyugodtan kirakodhatták az 50-eseket. És még akkora buli lehet, mint a Sivatagi Vihar. Talán még nagyobb.

- Ugye megértetted a feladatodat, Pearly?

Perlmutter a leghatározottabban megértette. Új volt, jó benyomást akart kelteni, majdhogynem szökdécselt a buzgalomtól. *Akár egy spániel, amelyik megszimmantotta az ebédet*, gondolta Kurtz. És mindezt anélkül, hogy egyszer is a szemébe nézett volna. - Uram, a munkám természete háromirányú.

Háromirányú, gondolta Kurtz. *Mi a fene háromirányú?*

- A) el kell fognom, majd b) orvoshoz kell szállítanom az elfogott személyeket, és c) további parancsig elkülönítve kell tartanom őket.

- Pontosan. Ez a...

- De uram, bocsásson meg, uram, de egyetlen orvosunk sincs itt, csupán néhány felcser és...

- Pofa be! - mondta Kurtz. Nem beszélt hangosan, de fél tucat futkosó, rangjelzés nélküli zöld kezeslábast viselő ember (mindenki rangjelzés nélküli egyenruhát viselt, Kurtz is) torpant meg menet közben, mielőtt sietve elkotródtak volna változatos dolgaikra. Rásandítottak Kurtzra és Perlmutterre, azután ismét elindultak. Még nagyobb sietséggel. Perlmutter arcáról tüstént lehervadtak a rózsák. Hátralépett, hogy még távolabb kerüljön Kurtztól.

- Ha még egyszer félbeszakítasz, Pearly, akkor leütlek. Ha azután is megteszed, akkor kórházba kerülsz. Megértetted?

Perlmutter láthatóan hatalmas erőfeszítéssel emelte föl a pillantását Kurtz arcáig. Kurtz szeméig. Olyan csattogva tisztelgett, hogy valósággal szikrázott a statikus elektromosságtól. - Igenis, uram!

- Jobban teszed, ha ezt is elhagyod. - És amikor Perlmutter pillantása kezdett lefelé csúszni: - Rám nézz, ha hozzád beszélek, cimbikém!

Perlmutter roppant kelletlenül engedelmeskedett. A bőre most ólomszínű volt. Noha a felsorakozó helikopterek iszonyú lármát csaptak, ez a hely itt valahogy csöndesnek tűnt, mintha Kurtz a saját kísérteties légzsákjában utazna. Perlmutter meg volt győződve róla, hogy mindenki őket nézi, és valamennyien látják, mennyire fél. Ezt részben új főnökének szeme okozta, ennek a szemnek a kozmikus üressége, mintha nem lenne mögötte agyvelő. Perlmutter hallott már az ezerméteres bámulásról, de úgy rémlett, Kurtzé még hosszabb, millió méterre, talán fényévekre is terjed.

Valahogy mégis képes volt belenézni a szemébe. Belenézett az ürességbe. Nem volt valami jó indulás. Fontos - *életbe vágó* -, hogy megállítsa a csúszást, mielőtt lavinává dagadna.

- Rendben, jól van. Legalábbis jobb. - Kurtz hangja halk volt, de Perlmutter a helikopterek robaja ellenére simán meghallotta, mit mond. - Elismételem még egyszer, és nem többször, mert új

vagy a szolgálatomban, és láthatóan nem vagy képes megkülönböztetni a szarlyukadat a lepénylesődtől. Felkértek, hogy hajtsak végre egy phooka hadműveletet. Tudod, mi az a phooka?

- Nem - felelte Perlmutter. Már-már fizikai fájdalmat érzett, mivel nem mondhatta, hogy Nem, *uram.*

- Az írek szerint, ez a népség sose mászott ki teljesen a babonák fürdőjéből, amelyet anyáik készítettek neki, a phooka egy kísértetló, amelyik elrabolja, és messzire viszi a hátán az utazókat. Ezt a kifejezést olyan hadműveletre használom, amely titkos és átfogó. Ez paradoxon, Perlmutter! A jó hír, hogy az ilyen tömeges balhékra már 1947 óta készítünk előzetes terveket, amikor a légierő begyűjtötte a manapság fényszóró néven ismert, földön kívüli berendezést. A rossz hír az, hogy a jövő elkezdődött, és nekem úgy kell szembenéznem vele, hogy magadfajtákkal vagyok körülvéve. Megértettél, haver?

- Igenis, u... igenis.

- Remélem is. Amit itt tennünk kell, Perlmutter, azt gyorsan, keményen és a legnagyobb mértékben phooka módon kell tennünk. Annyi mocskos munkát fogunk itt elvégezni, amennyit muszáj, és olyan tisztán jövünk ki belőle, amennyire... tisztán csak lehet... igenis, Uram, és még *mosolygunk* is...

Olyan brutálisan gúnyos mosolyra vicsorította a fogát, hogy Perlmutter egy kicsit úgy érezte, mindjárt visítani kezd. A magas, görnyedt Kurtz olyan alkatú volt, mint egy hivatalnok, mégis volt benne valami borzalmas. Látszott a szemében, abban a nyugodt, pedáns mozdulatban, ahogy a kezét maga előtt tartotta... de nem ettől lett ijesztő, nem ezért hívták Vén Vérfagyasztó Kurtznak. Perlmutter nem tudta pontosan, hogy mi az, ami igazán ijesztő benne, és nem is akarta tudni. Annyit akart - *kizárólag* annyit akart -, hogy épp bőrrel kerüljön ki ebből a társalgásból. Kinek kell húszharminc mérföldet nyugatabbra menni, hogy kapcsolatba kerüljön az idegen fajokkal? Perlmutter előtt most is ott állt egy.

Kurtz összecsattintotta a száját. - Ugyanazon a lapon vagyunk?

- Igen.

- Ugyanannak a zászlónak tisztelgünk? Ugyanabba a latrinába hugyozunk?

- Igen.

- Hogyan kerülünk ki ebből, Pearly?

- Tisztán?

- Puff neki! És még hogyan?

Egy borzalmas pillanatig nem tudta. Azután beugrott. - *Mosolyogva*, uram.

- Ha még egyszer uramozol, leütlek.

- Sajnálom - suttogta Perlmutter. Sajnálta is. Iskolabusz közeledett lassan az úton, a külső kerekei az árokba lógtak, és annyira megdőlt, hogy majdnem felborult, de csak így tudta kikerülni a helikoptereket. MILLINOCKET TAN. KER., ezt írták sárga oldalára nagy, fekete betűkkel. Rekvirált busz. Owen Underhill és emberei ültek benne. Az A csapat. Perlmutter meglátta, és jobban érezte magát. Eltérő időpontokban mindketten dolgoztak már Underhill-lel.

- Éjszakára lesznek orvosaid - mondta Kurtz. - Mindenféle orvos, amilyen csak kell. Megértetted?

- Megértettem.

Miközben a busz felé ment, amely Gosselin benzinkútja előtt állt meg, Kurtz a zsebórájára nézett. Majdnem tizenegy. A mindenit, hogy szalad az idő, ha az ember jól mulat. Perlmutter mellette haladt, ám lépéseiből teljes mértékben hiányzott a spániel ruganyossága.

- Mostantól, Archie, kukkolod őket, szimatolod őket, meghallgatod a hantáikat, és dokumentálsz minden Ripleyt, amit látsz. Feltételezem, hallottál már a Ripleyről?

- Igenis.

- Jól van. Ne érj hozzá.

- Az istenért, dehogy! - kiáltotta Perlmutter, azután elvörösödött.

Kurtz halványan elmosolyodott. Ez sem volt valódibb, mint a cápaszerű vigyora. - Kiváló ötlet, Perlmutter! Van szájmaszkod?

- Éppen most jött. Tizenkét karton, és még több a...

- Jól van. Polaroid felvételekre van szükségünk a Ripleyről. Rengeteg dokumentumra. A irat, B irat és így tovább. Megértetted?

- Igen.
- És egy sem léphet le a... vendégeink közül, világos?
- Egy szál se. - Perlmuttert megrendítette az ötlet, és ez látszott is rajta.
Kurtz ajka megfeszült. A halvány mosoly megnőtt, és újra cápavigyor lett belőle. Az az üres szem keresztülnézett Perlmutteren - a segédtiszt szerint egészen a föld közepéig belátott. Perlmutter egyszer csak arra gondolt, vajon elhagyja-e valaki a Kék Támaszpontot, ha ennek vége. Már persze Kurtzot kivéve.
- Folytassa, Perlmutter polgártárs. A kormány nevében megparancsolom, hogy folytassa.
Archie Perlmutter nézte, ahogy megy tovább a busz felé, amelyről akkor kászálódott le a tömzsi Underhill. Soha életében nem örült még ennyire egy másik ember hátának.

2

- Halló, főnök! - mondta Underhill. A többiekhez hasonlóan egyszerű zöld kezeslábast viselt, de akárcsak Kurtznak, neki is oldalfegyvere volt. A buszban úgy két tucat ember ült, legtöbbjük éppen most fejezte be korai ebédjét.
- Mit kaptatok, haver? - kérdezte Kurtz. Százkilencvenöt centisen tornyosult Underhill fölött, aki viszont vagy harmincöt kilóval nehezebb volt nála.
- Burger Kinget. Áthajtottunk. Nem hittem, hogy a busz bírni fogja, de Yoder azt mondta, hogy igen, és igaza volt. Akarsz egy Whoppert? Valószínűleg kissé kihűlt már, de biztosan van itt valahol egy mikrohullámú sütő. - Underhill a bolt felé biccentett.
- Kihagyom. A koleszterinem nem túl jó manapság.
- A tököd rendben? - Hat évvel korábban Kurtz súlyos heresérülést szenvedett rakettjáték közben. Közvetett módon ez vezetett egyetlen összetűzésükhöz. Az sem volt komoly, legalábbis Owen Underhill szerint, de Kurtznál ezt nehéz volt megítélni. Pókerarca mögött fénysebességgel jöttek-mentek a gondolatok, a napirendeket folyvást átírta, az érzelmei borotvaélen táncoltak. Voltak emberek - méghozzá elég sokan -, akik őrültnek tartották Kurtzot. Owen Underhill nem tudta, az-e vagy sem, azt azonban igen, hogy óvatosnak kell lennie. Nagyon.
- Ahogy az írek mondanák - felelte Kurtz -, a golyójim fájintosak. - A lába közé nyúlt, bohózatba illő mozdulattal megrángatta, ami ott lógott, és kitüntette Owent egy vicsorgó vigyorral.
- Akkor jó.
- És te? Minden rendben?
- A golyójim fájintosak - felelte Owen, és Kurtz elnevette magát.
Ekkor egy vadonatúj Lincoln Navigator gördült fölfelé az úton lassan és óvatosan, mégis könnyebben, mint a busz. Három narancsszín vadász ült benne, három drabális pacák, és tátott szájjal bámulták a helikoptereket, a zöld ruhás, futkosó katonákat. Legfőképpen a fegyverek láttán tátották el a szájukat. Hála istennek, Vietnam eljött Észak-Maine-be! Hamarosan csatlakoznak a többiekhez az Elkülönítőben.
Fél tucat ember indult el, amikor A KÉK ÖRDÖG BÜSZKESÉGE meg EZ A JÁRMŰ MINDEN VASÚTI KERESZTEZŐDÉSBEN MEGÁLL-stílusú öntapadókkal díszített Navigator bekanyarodott a busz mögé. Három ügyvéd, vagy bankár, akiknek koleszterinproblémáik és kövér portfólióik vannak, ügyvédek és bankárok, akik játsszák a jó öreg tősgyökeret, és azt hiszik (amiből hamarosan kiábrándítják őket), hogy még mindig egy békés Amerikában vannak. Hamarosan a csűrben lesznek (vagy a félszerben, amennyiben előnyben részesítik a friss levegőt), ahol a Visakártyájuk szart sem ér. Náluk hagyják a mobiltelefonjaikat. Amúgy sem működnek ilyen magasan a hegyek között, de amíg a REDIAL gombot nyomogatják, addig is elvannak valahogy.
- Képben vagy? - kérdezte Kurtz.
- Igen.
- Azért egy gyors áttekintés nem árt?
Owen vállat vont.
- Összesen hány ember van a Kék Övezetben, Owen?
- Számításaink szerint nyolcszáz. Az Elsődleges A és Elsődleges B övezetben nincsenek többen száznál. Ez jó, feltéve, ha senki sem tudott kereket oldani.

A lehetséges fertőzést illetően nem számít néhány szökés - a sajtó, legalábbis mostanáig, normálisan viselkedik. Ám az információk adagolása szempontjából egyáltalán nem lenne jó. Nehéz lovagolni egy phooka lovon mostanában. Túl sok embernek van videokamerája. Túl sok a tévés helikopter. Túl sok a figyelő szem.

- Gyere be a boltba - invitálta Underhillt. - Szereztek nekem egy Bagót, de még nincs itt.

- *Un momento* - mondta Underhill, és fölrohant a busz lépcsőjén. Amikor visszajött, zsírfoltos Burger King-es zacskó volt a kezében, és a vállán magnó lógott.

Kurtz a zacskó felé biccentett. - Ez a vacak megöl.

- Most leszünk főszereplők a *Világok harcá*-ban, és te a magas koleszterinszint miatt aggódsz?

Mögöttük az egyik újonnan érkezett termetes vadász azt mondta, hogy felhívja az ügyvédjét, ami azt jelentette, hogy ő valószínűleg bankár. Kurtz bevezette Underhillt a boltba. Fölöttük visszatértek a fényszórók, sugaruk átvilágította a felhőket. Ugráltak és táncoltak, mint egy Disney-rajzfilm figurái.

3

Az Öreg Gosselin irodája szalámi-, szivar-, sör-, Musterol- és kénszagú volt. Kurtz szerint az utóbbit főtt tojás vagy fing keltette. Esetleg mindkettő. Ezenkívül halványan, de kivehetően, etil-alkohol-szagot lehetett érezni. Az *ő* szagukat. Most már mindenütt érződött. Másvalaki talán az idegek és a túl élénk fantázia számlájára írta volna a szagot, de Kurtzra egyik sem volt jellemző. Mindenesetre nem hitte, hogy a Gosselin Vidéki Boltját övező száz-egynéhány négyzetmérföld erdő mint környezeti rendszer túl nagy jövő elé nézne. Egy bútort néha le kell csiszolni egészen a nyers fáig, és onnan kell újrakezdeni.

Kurtz leült az asztalhoz, és kihúzta az egyik fiókot. CHEM/US/10 EGYSÉG pecsétet viselő kartondoboz volt benne. Szerencséje Perlmutternek. Kurtz kivette és kinyitotta. Egy csomó műanyag maszk volt benne, az az áttetsző fajta, amelyik eltakarja a szájat és az orrot. Az egyiket odadobta Underhillnek, azután maga is fölvett egyet, gyorsan eligazgatva a gumiszalagokat.

- Tényleg kellenek ezek? - kérdezte Owen.

- Nem tudjuk. És ne hidd, hogy kiváltságos vagy; egy óra múlva mindenki viselni fogja. Kivéve azokat, akik az Elkülönítőben vannak.

Underhill minden további megjegyzés nélkül fölrakta a maszkot, és megigazította a tartószíjakat. Kurtz az íróasztal mögött ült, fejét nekidöntötte a falra ragasztott naptárnak.

- Használnak valamit? - Underhill hangját alig fojtotta el a maszk. A tiszta műanyag nem párásodott be a lélegzettől. Úgy tűnt, nincsenek rajta pórusok vagy szűrők, mégis egész könnyen lehetett lélegezni benne.

- Használt az Ebolánál, a lépfenénél és az új szuperkoleránál. Használ a Ripleyvel szemben? Valószínűleg. Ha nem, akkor nekünk annyi, katona. Ami azt illeti, lehet, hogy máris végünk. De az óra jár, és zajlik a móka. Meghallgathatom azt a szalagot, amely kétségtelenül benne van a válladon lógó vacakban?

- Semmi szükség rá, hogy az egészet meghallgasd, de azt hiszem, azért belefülelhetsz.

Kurtz bólintott, megpörgette a mutatóujját (ahogy a bíró jelzi a hazafutást, gondolta Owen), és még jobban hátradőlt Gosselin székében.

Underhill leakasztotta a válláról a magnót, az asztalra tette Kurtz elé, és megnyomta a LEJÁTSZÁS gombot. Robot bádoghangja hallatszott. - NSA rádiólehallgatás. T'öbbsávos. 62914A44. Az anyag szigorúan titkos. A lehallgatás ideje 0627, november tizennegyedike. Kettő nulla nulla egy. A lehallgatott adás a sípszó után kezdődik. Amennyiben nem rendelkezik Egyes Számú Biztonsági Engedéllyel, kérjük, most nyomja le az ÁLLJ gombot.

- Kérem - bólintott Kurtz. - Ez jó. Nem gondolod, hogy ez biztosan megállítja az illetéktelenek zömét?

Szünet, két másodperces sípolás, majd egy fiatal nő hangja: - Egy. Kettő. Három. Kérem, ne bántsanak. *Ne nous blessez pas*. - Két másodpercnyi szünet, majd egy fiatalember szólalt meg: - Öt. Hét. Tizenegy. Védtelenek vagyunk. *Nous sommes sans défense*. Kérjük, ne bántsanak minket, védtelenek vagyunk. *Ne nous faites...*

- A mindenit, olyan, mint egy Berlitz-nyelvlecke a Nagy Bummon túlról! - jegyezte meg Kurtz.

- Felismered a hangokat? - kérdezte Underhill.

Kurtz megrázta a fejét, és az ajkára tette az ujját. A következő hang Bill Clintoné volt. - Tizenhárom. Tizenhét. Tizenkilenc. - Clinton arkansasi kiejtésével ez utóbbi úgy hangzott, hogy tizánkilánc. - Itt nincs fertőzés. *Il n'y a pas d'infection ici.* - Újabb két másodperces szünet után Tom Brokaw tévékommentátor szólalt meg a szalagon. - Huszonhárom. Huszonnégy. Huszonkilenc. Haldoklunk. *On se meurt, on créve.* Haldoklunk.

Underhill megnyomta az ÁLLJ gombot. - Arra az esetre, ha érdekel, az első hang Sarah Jessica Parkeré volt, aki színésznő. A második Brad Pitté.

- Az kicsoda?

- Színész.

- Aha.

- Minden szünet után másik hang szólal meg. Minden hang tulajdonosa igen ismert, vagy az volt a vidék lakosságának jelentős hányada számára. Köztük van Alfred Hitchcock, Paul Harvey, Garth Brooks, Tim Sample - maine-i humorista, nagyon népszerű -, és sok száz más ember, akiknek némelyikét még nem azonosítottuk.

- Sok száz más ember? Hát milyen hosszú ez a lehallgatott szalag?

- Szigorúan véve nem lehallgatás, hanem nyílt adás, amelyet 0800 óta veszünk. Ez azt is jelenti, hogy egy csomóan vehetik, bár kétlem, hogy sokat értenének belőle. Ha mégis... - Underhill alig észrevehetően megvonta a vállát, mintha azt mondaná, *Mit tehetünk?* - Még mindig folytatódik. A hangok valódiaknak tűnnek. Az a néhány összehasonlítás, amelyet lefuttattunk, azonosságra mutat.

A falakon át tisztán hallatszott egy közeledő helikopter búgása. Kurtz legalább annyira érezte, mint hallotta. Át a deszkákon, át a plakáton, bele a javarészt vízből álló, szürke húsba, hogy gyerünk, gyerünk, gyerünk, gyorsan, gyorsan, gyorsan! A vére válaszolt rá, mégis nyugodtan ült, és Owen Underhillre nézett. Owen Underhillre gondolt. Lassan járj, tovább érsz; ez hasznos tanács. Különösen olyan embereknél, mint Owen. Tényleg, hogy van a tököd?

Egyszer kitoltál velem, cimbora, gondolta Kurtz. *Talán nem keresztezted az utamat, de Istenre mondom, mégiscsak érintetted, ugye? Igen. Azt hiszem, téged tanácsos figyelni.*

- Ugyanazt a négy üzenetet ismételgetik - mondta Underhill, és fölemelte bal kezének négy ujját. - Ne bántsatok. Védtelenek vagyunk. Itt nincs fertőzés. Az utolsó...

- Nincs fertőzés - tűnődött Kurtz. - Aha. Hát pofájuk, az van, nem igaz?

Látott képeket, amelyeken a vörös-arany szösz burjánzott minden fán a Kék Fiú körül. És az embereken. Javarészt holttesteken, legalábbis idáig. A technikusok Ripley-gombának nevezték el, arról a kemény tyúkról, akit Sigourney Weaver játszott abban az űrfilmben. A legtöbben túl fiatalok ahhoz, hogy emlékezzenek a másik Ripleyre, aki annak idején a „Hiszi vagy sem" karikatúrákat rajzolta az újságokba. A „Hiszi vagy sem" már rég véget ért; túlságosan goromba volt a politikailag korrekt huszonegyedik században. De illik ehhez a helyzethez, gondolta Kurtz. Ó, igen, akár a kesztyű. Az öreg Mr. Ripley sziámi ikrei és kétfejű tehenei határozottan normálisnak tűnnek ehhez képest.

- Az utolsó a *Haldoklunk* - folytatta Underhill. - Ez érdekes, mert két francia változat követi az angolt. Az első pontos fordítás. A másik - *on créve* - viszont szleng. Úgy is mondhatnánk: „Nekünk annyi." - A szeme közé nézett Kurtznak, aki azt kívánta, bár itt lenne Perlmutter, hogy lássa, igenis, meg lehet csinálni. - Nekik annyi? Úgy értem, ha nem segítünk nekik?

- De miért franciául, Owen?

Underhill vállat vont. - Errefelé még mindig ez a második nyelv.

- Aha. És a törzsszámok? Csak hogy megmutassák, mennyire értelmes lényekkel van dolgunk? Mintha bármi más képes lenne ideutazni egy másik csillagrendszerből, vagy dimenzióból, vagy akárhonnan jöttek.

- Én is azt hiszem. Na és mi van a fényszórókkal, főnök?

- Nyilván leestek az erdőben. Elég hamar széthullanak, ha egyszer kifogy belőlük az üzemanyag. Azok, amelyeket begyűjtöttünk, úgy festenek, mint egy leveskonzerv, amelyről letépték a

címkét. Méretükhöz képest ugyancsak jó a teljesítményük, nem? A helybéliekbe majd' belefagyott a velő.

Amikor a fényszórók megsemmisültek, penész- vagy anyarozs-, vagy fene tudja, miféle foltot hagytak maguk után. Úgy tűnt, ugyanez a helyzet az idegenekkel is. Azok, akik megmaradtak, körülállják a hajójukat, ahogy az ingázók a lerobbant buszukat, és azt bömbölik, nincs fertőzés, *il n'y a pas d'infection ici*, hála érte Istennek, és kérünk kétszersültet. És ha egyszer ez az anyag rákerül valakire, akkor nagy valószínűséggel - hogy is mondta Owen? Annak annyi. Ezt természetesen nem tudhatták biztosan, ehhez még kevés idő telt el, de azért voltak feltételezéseik.

- Hány ET van még? - kérdezte Owen.

- Talán száz.

- Hányról nem tudunk? Erről van fogalma valakinek?

Kurtzot ez nem érdekelte. Neki nem kenyere a tudás. Az másnak az asztala, és azok közül a fickók közül egyet sem hívtak meg erre a hálaadásra.

- A túlélők - erőltette tovább a témát Underhill. - Ők a legénység?

- Nem tudom, de valószínűleg nem. Ahhoz túl sokan vannak; gyarmatosítónak túl kevesen; rohamcsapatnak még annál is kevesebben.

- Mi van még ezen túl, főnök? Mert *valami* zajlik.

- Ugye biztos vagy benne?

- Igen.

- Miért?

Underhill vállat vont. - Megérzés?

- Ez nem megérzés - mondta Kurtz szinte gyengéden. - Ez gondolatolvasás.

- Mit mondtál?

- Alacsony szintű, de a létezése nem kérdéses. Az emberek éreznek valamit, de még nem adtak nevet neki. Adj nekik néhány órát, és megteszik. A mi szürke barátaink gondolatolvasók, és úgy tűnik, éppen úgy terjesztik a telepátiát, mint a gombát.

- Mi a szent szar! - suttogta Owen Underhill. Kurtz nyugodtan ült, figyelte, ahogy gondolkodik. Szerette figyelni, ahogy az emberek töprengenek, ha abból valami haszon származhatott, és most még ennél is többről volt szó: hallotta Owen gondolatait. Gyenge hang volt, mint a tengerzúgás a kagylóhéjban.

- A gomba nem valami erős a környezetben - mondta Owen. - Ők sem. Mi van az extraszenzoriális érzékeléssel?

- Ezt még korai lenne megmondani. Ha azonban tovább tart, és ha kijut ebből a fenyőfás biliből, amiben vagyunk, minden megváltozik. Ezt te is tudod, nem?

Underhill tudta. - Nem bírom elhinni - felelte.

- Egy kocsira gondolok - mondta Kurtz. - Milyen típusú?

Owen ránézett, láthatólag azt latolgatta, hogy Kurtz komolyan beszél-e. Látta, hogy nem viccel. - Honnan tudhatnám én... - Megállt. - Fiat.

- Igazából Ferrari. Egy fagylaltra gondolok. Milyen...

- Pisztácia - mondta Owen.

- Te jössz.

Owen egy pillanatig csak ült, azután megkérdezte Kurtzot - habozva -, hogy meg tudja-e mondani a testvére nevét.

- Kellogg - felelte Kurtz. - Jézusom, Owen, hogy lehet ilyen nevet adni egy gyereknek?

- Az anyám lánykori neve. Krisztusom. Gondolatolvasás.

- Annyit mondhatok, hogy ez tönkreteszi az olyan vetélkedőket, mint a *Legyen Ön is milliomos!*, vagy a *Leggyengébb láncszem* - szögezte le Kurtz, azután megismételte: - Ha elszabadul.

Az épület elől puskalövés és egy sikoly hallatszott. - Ehhez *nincs joguk*! - kiáltotta valaki felháborodott, rémült hangon. - *Ezt nem tehetik!*

Vártak, de mást nem hallottak.

- A szürke fiúk tetemeinek száma a jelentések szerint nyolcvanegy - mondta Kurtz. - Valószínűleg több is. Ha egyszer kinyiffannak, elég gyorsan lebomlanak. Semmi sem marad belőlük, csak valamit trutymó... azután pedig a gomba.

- Mindenütt az Övezetben?

Kurtz a fejét rázta. - Gondolj rá úgy, mint egy kelet felé mutató ékre. A talpa a Kék Fiú. Mi az ék közepén vagyunk. A szürke megszállásnak van néhány illegális bevándorlója, akik innen keletebbre csámborognak. A fényszórók főképpen az ék fölött találhatók. ET országúti rendőrség.

- És minden a kezedben van? - kérdezte Owen. - Nemcsak a szürkék, a hajó és a fényszórók, hanem az egész kibaszott környék?

- Most nem állok készen rá, hogy ezt megbeszéljem - felelte Kurtz.

Nem, gondolta Owen, *természetesen nem állsz rá készen*. Rögtön az jutott eszébe, vajon Kurtz énékelte-e ezt a gondolatát. Ezt nem lehetett megítélni, abból a sápadt szempárból biztosan nem.

- Annyit mondhatok, hogy elkapjuk a többi szürkét is. Az embereid kezelik a géppuskákat, csakis a te embereid. Te leszel a Kék Fiú Vezér. Értetted?

- Igen, uram.

Kurtz nem helyesbített. Ebben az összefüggésben, és hozzávéve Underhill nyilvánvaló ellenszenvét az akcióval szemben, az „uram" valószínűleg megfelelő megszólítás. - Én leszek a Kék Egyes.

Owen bólintott.

Kurtz fölállt, és elővette a zsebóráját. Dél múlt.

- Ki fog tudódni - mondta Underhill. - Számos amerikai polgár tartózkodik az Övezetben. Egyszerűen nem lehet elkenni. Hányan vannak ezek a... ezek az implantok?

Kurtz majdnem elmosolyodott. Igen, a menyétek. Jó sok van itt, némelyik már évek óta. Underhill nem tudja, de Kurtz igen. Csúnya kis fickók. Egy jó dolog van abban, ha az ember a főnök: nem kell válaszolnia azokra a kérdésekre, amelyekre nem akar.

- Hogy később mi lesz, az a dokik dolga - felelte. - A mi dolgunk az, hogy cselekedjünk, ha bizonyos emberek - akik közül az egyiknek a hangja valószínűleg rajta van a szalagodon - úgy döntenek, hogy ez az egész határozott és egyértelmű veszélyt jelent az Egyesült Államokra. Megértetted, cimbora?

Underhill belenézett a halvány szempárba, azután elkapta a tekintetét.

- Még valami - folytatta Kurtz. - Emlékszel a phookára?

- Az ír kísértetló.

- Közeli találat. A hátasok közül ez az enyém. Mindig is az volt. Vannak Boszniában, akik láttak téged lovagolni az én phookámon. Igaz?

Owen megkockáztatta, hogy nem válaszol. Kurtz nem szívta mellre, de szúrósan nézett.

- Nem akarom megismételni, Owen. Hallgatni arany. Amikor a phooka lovon ülünk, akkor láthatatlanoknak kell lennünk. Megértetted?

- Igenis.

- Tökéletesen?

- Igen - felelte Owen. Ismét azon tűnődött, mennyire képes Kurtz a gondolataiban olvasni. Ő bizonyosan ki tudott olvasni Kurtz agyából egy nevet, feltételezhetőleg azért, mert Kurtz ezt akarja. Boszanszki Novi.

4

Már indulóban volt a négy géppuskás helikopter, Owen Underhill busszal jött emberei váltották fel azokat, akik idáig hozták a CH-47-eseket, a gépek felpörögtek, a levegő megtelt a rotorok mennydörgésével, és ekkor érkezett Kurtz parancsa, hogy maradjanak.

Owen továbbította a parancsot, azután balra fordította az állát. Most Kurtz külön parancsnoki sávját használta.

- Már bocsánat, de *mi a franc* ez? - kérdezte. Ha meg kell lennie, akkor szeretné minél előhb letudni. Ez rosszabb, mint Boszanszki Novi, sokkal rosszabb. Ezt nem lehetett annyival elintézni, hogy a szürke fiúk nem emberi lények. Legalábbis neki ennyi nem volt elég. Azok, akik képesek egy Kék Fiút építeni de legalábbis tudnak repülni vele -, azok több mint emberi lények.

- Nem az én hibám, cimbi - felelte Kurtz. - A bangori időjósok azt mondják, hogy ez a szar sebesen mozog. Úgy hívják, hogy Albertai Gyorsfront. Harminc perc, legföljebb negyvenöt, és úton

vagyunk. Mivel a navigációs berendezéseink mind kipurcantak, jobb, ha várunk, amíg tehetjük... és megtehetjük. A végén köszönetet fogsz mondani.

Ebben kételkedem.

- Értettem, vettem. - Jobbra fordította a fejét. - Conklin - mondta. Ezen a bevetésen nem voltak rangok, különösen a rádióban nem.

- Itt vagyok, u... itt vagyok.

- Mondd meg az embereknek, hogy harminc vagy negyvenöt perc múlva indulunk. Ismétlem, harminctól negyvenöt percig tartó szünet.

- Vettem. Harminctól negyvenöt percig.

- Halljunk valami zenét.

- Rendben. Óhaj?

- Ami tetszik. A zászlóalj himnuszát kivéve.

- Vettem, zászlóaljhimnusz félrerakva. - Conk hangjában nyoma sem volt a mosolynak. Legalább még egy ember akadt, aki éppen olyan kevéssé kedvelte ezt, mint Owen. Conklin persze ott volt '95-ben, a Boszanszki Novi bevetésen. A Pearl Jam szólalt meg Owen fülhallgatójában. Levette és a nyakába akasztotta, mint egy jármot. Nem szerette a Pearl Jamet, de ebben a bandában kisebbségnek számított.

Archie Perlmutter és emberei ide-oda rohangáltak, mint a levágott fejű csirkék. Tisztelgések pattogtak, azután elfulladtak, és a szalutálók többsége „látta-e vajon" pillantással sandított a kis, zöld felderítő helikopterre, amelyikben Kurtz ült, aki le nem vette volna a fülhallgatót, és a derryi *News* volt a kezében.

Látszólag elmerült az újságban, de Owennek volt egy olyan sejtelme, hogy megjegyez minden félbemaradt tisztelgést, és minden katonát, aki megfeledkezett a helyzetéről és visszaesett a régi rossz szokásokba. Kurtz mellett Freddy Johnson ült. Johnson legalább azóta volt Kurtz mellett, hogy Noé bárkája megfeneklett az Ararát hegyén. Ő is ott volt Boszanszki Noviban, és kétségtelenül kimerítő jelentést tett Kurtznak, amikor az nem tudott felkapaszkodni a kedvenc phooka lova nyergébe a hereveréje miatt.

'95 júniusában a légierő elveszített egy felderítő pilótát a horvát határ közelében, abban az övezetben, ahol a NATO nem repülhetett. A szerbek nagy hűhót csaptak Tommy Callahan kapitány gépéből, és még nagyobbat csaptak volna magából Callahanból, ha elkapják; a fejesek előtt fölrémlett a vidám amerikai pilóták képe, akiket az észak-vietnamiak agymostak, majd felvonultattak őket a nemzetközi sajtó előtt, ezért elsőrendű fontosságot tulajdonítottak Tommy Callahan előkerítésének.

A kutatóegységek már majdnem feladták, amikor Callahan kapcsolatba lépett velük egy alacsony frekvenciájú rádiós hullámsávon: Gimnáziumi barátnője jó személyi hátteret adott meg, és amikor a földi felderítő rákérdezett, megerősítette, hogy a barátai első gimiben, egy igazán felejthetetlen vedelés után kezdték Hányingernek nevezni.

Kurtz fiai mentek el érte két helikopterrel, sokkal kisebbekkel, mint amilyenek ma használatosak. Az akciót Owen Underhill vezette, akit számosan (nyilván jómaga is) Kurtz utódjaként könyveltek el. Callahannak az volt a dolga, hogy meggyújtson néhány füstjelzőt, amikor meglátja a madarakat, azután maradjon, ahol van. Underhillnek az volt a dolga - ez volt benne a phooka -, hogy észrevétlenül kihozza Callahant. Amennyire Owen megítélhette, erre nem okvetlenül volt szükség, de Kurtz így szerette: az emberei legyenek láthatatlanok, emberei az ír lovon lovagoljanak.

A művelet tökéletesen sikerült. Kilőttek néhány SAM rakétát, de meg se közelítették őket - Milosevicsnek többnyire szar cuccai voltak. Callahant már a fedélzetre vették, amikor Owen meglátta az egyedüli bosnyákokat, akiket életében látott: öt-hat gyereket, a legidősebb sem lehetett több tíznél, akik ünnepélyes arccal figyelték őket. Owennek meg se fordult a fejében, hogy egy maroknyi maszatos képű kölyökre alkalmazza Kurtz parancsát, miszerint nem maradhatnak tanúk: és Kurtz nem is szólt érte. Mármint mostanáig.

Hogy Kurtz borzalmas ember, ebben Owen nem kételkedett. De hát sok borzalmas alak volt a fegyveres erőknél, sokkal több ördög, mint angyal, és valamennyien imádták a titokzatosságot. Nem tudta volna megmondani, miért más Kurtz, mint a többiek - Kurtz, ez a hosszú, melankolikus ember a fehér szempillájával, mozdulatlan szemével. Azért volt nehéz állni a tekintetét, mert semmi

sem volt a szemében - sem szeretet, sem nevetés, és a kíváncsiság leghalványabb jele sem. Talán a kíváncsiság hiánya volt a legrosszabb.

Ütött-kopott Subaru kanyarodott a bolt elé, és két idős ember kászálódott ki belőle óvatosan. Egyikük fekete botot szorongatott széltől cserzett kezében. Mindketten vörös-fekete kockás vadászinget viseltek. Mindkettőn kifakult sapka volt, az egyiknek az ellenzője fölé a TÖLTÉNY, a másikéra a SZARVAS szót írták. Csodálkozva bámulták az őket megrohanó katonákat. Katonák Gosselinnél? Mi a fene? Külsőre a nyolcvanas éveikben jártak, de még mindig megvolt bennük az a kíváncsiság, amely Kurtzból hiányzott. Látni lehetett a testtartásukból, abból, ahogy a fejüket félrehajtották.

Íme, azok a kérdések, amelyeket Kurtz nem tett föl. *Mit akarnak ezek? Tényleg bántani akarnak? Ebből lesz a baj? Ez a szél, amit vetettünk, hogy vihart arassunk? Mi volt az az előző találkozásokban - a zavarok, a fényszórók, az angyalhaj és a vörös por esője, az emberrablások a hatvanas évek végén -, amitől a hatalom annyira fél? Tettünk-e igazi erőfeszítéseket, hogy fölvegyük a kapcsolatot ezekkel a teremtményekkel?*

És a legfontosabb, utolsó kérdés: Olyanok ezek a szürkék, mint mi? Emberi lényeknek tekinthetők-e bármilyen meghatározás szerint? Vajon ez nem egyszerűen csak gyilkosság?

De Kurtz szemében ezek a kérdések sem villantak föl.

5

A hó világosabb lett, a nap felderült, és a várakozásra kiadott parancs után harminchárom perccel Kurtz indulást parancsolt. Owen továbbította Conklinnak, a helikopterek ismét felpörögtek, felkavarták a hó vattafátylát, pillanatokra kísértetekké változtatva a gépeket. Azután a fák csúcsának szintjén felsorakoztak Underhill mögött - ő volt a Kék Fiúk Vezetője -, és elrepültek nyugat felé, Kineo irányába. Kurtz Kiowa 58-asa alattuk, kicsit balra repült, és Owennek futólag eszébe jutott egy John Wayne-film, a lovasság egy szál indián nyomkeresővel, aki szőrén megülve póniját a csapat szélén nyargal. Nem láthatta, de sejtette, hogy Kurtz még mindig az újságot olvassa. Talán a horoszkópját. „Halak, ez a gonoszság napja az ön számára. Maradjon ágyban."

Az erdei és lucfenyők felbukkantak és eltűntek a fehér porban. Hó csapódott a Chinook két elülső ablakára, táncolt, eltűnt. Nagyon rázós útjuk volt - mintha az ember egy mosógépen lovagolna -, de Owen épp így akarta. Visszatette fejére a fülhallgatót.

Egy másik banda, talán a Matchbox Twenty. Nem nagy szám, de jobb, mint a Pearl Jam. Amitől Owen rettegett, az a zászlóalj himnusza. Pedig hallani fogja. Igen, hallani fogja.

Ki-be az alacsony felhők között, párás villanások egy végtelennek tűnő erdőből, nyugatnak, nyugatnak, nyugatnak.

- Kék Fiú Vezér, itt Kék Kettes.

- Vétel, Kettes.

- Látom a Kék Fiút. Megerősíti?

Owen egy pillanatig nem erősíthette meg, azután igen. A látványtól elállt a lélegzete. Egy fénykép, egy keretbe foglalt látvány, egy kézben tartható tárgy, az egy dolog. De ez valami teljesen más.

- Megerősítem, Kettes. Kék csoport, itt Kék Fiú Vezér. Maradjanak a jelenlegi helyzetben. Ismétlem, maradjanak a jelenlegi helyzetben!

A helikopterek sorra jelezték a vételt. Csak Kurtz nem, de ő is maradt, ahol volt. A Chinookok és a Kiowa megállt a levegőben, talán háromnegyed mérföldnyire a lezuhant űrjárműtől. Útját kidőlt fák hatalmas tömege jelezte, amelyeket ferde siklása során fordított ki a földből, mint egy óriási sövénynyíró. A nyomvonal egy mocsárban ért véget. Halott fák szegeződtek a fehér égnek, mintha fel akarnák tépni a felhőket. Az olvadó hóba írott cikcakkok némelyike megsárgult az űrhajó szivárgásától. Másutt a nyílt víz vénái és hajszálerei feketéllettek.

A hajó, egy majdnem negyed mérföld átmérőjű, gigászi, szürke korong áttört a posvány halott fáin, szétrobbantotta, majd a négy égtáj felé szórta szilánkjaikat. A Kék Fiú (egyáltalán nem is volt kék, egy szemet se) a mocsár túlsó végében állt meg, ahol egy meredek sziklagerinc tört éles szögben az ég felé. Ívelt peremének jókora darabja eltűnt a vizenyős, laza földben. Föld és fatörmelék fröccsent az űrhajó sima felületére.

Körülötte ácsorogtak az életben maradt szürkék, többségük a hajójuk fölmeredő vége alatt, a behavazott buckákon; ha sütött volna a nap, akkor a hajóroncs árnyékában álltak volna. Hát... világos, hogy *valakinek* a szemében ez sokkal inkább trójai faló, mint összetört űrhajó, de az életben maradt szürkék meztelenek és fegyvertelenek voltak, nemigen látszottak fenyegetőnek. Kurtz azt mondta, hogy úgy százan vannak, de mostanra kevesebben maradtak; Owen legföljebb hatvanra saccolta őket. Legalább tucatnyi holttestet látott, a bomlás kezdeti vagy előrehaladottabb állapotában, vörös foltosan hevertek a havas buckákon. Néhányuk arcra esett a sekély, fekete vízben. Itt-ott meglepően élénk vörös-aranyban virított az úgynevezett Ripley-gomba... illetve nem mindegyik folt ragyogott, állapította meg Owen, amikor a szeméhez emelte a távcsövet. Jó néhány máris szürkült, miután áldozatul esett a hidegnek, vagy a légkörnek, vagy mindkettőnek. Nem, itt nem érezték jól magukat, se a szürke fiúk, se a gomba, amit magukkal hoztak.

Tényleg terjed ez a maszat? Egyszerűen nem tudta elhinni.

- Kék Fiú Vezér? - szólalt meg Conk. - Ott vagy, haver?

- Itt vagyok, csak tartsd a szád egy percig.

Owen előrehajolt, a pilóta könyöke alá nyúlt (Tony Edwards volt, deré

üveg volt, és most, hogy föltette, nem lehetett megmondani, hogy a főnök merre néz. Fixen nem arra, amerre az arcát fordítja.

A derryi *News* Kurtz ölében hevert (REJTELMES ÉGI JELENSÉGEK, ELTŰNT VADÁSZOK - PÁNIK A JEFFERSON ÖSVÉNYEN, harsogták a szalagcímek): Fölvette az újságot, és ügyesen hajtogatni kezdte, ehhez értett. A derryi *News* hamarosan azzá alakul, amivé Owen Underhill pályafutása: egy csálé csákóvá. Underhill nyilván úgy gondolta, fegyelmit kap Kurtz-módra, mivel ez egy titkos hadművelet, legalábbis mostanáig -, utána pedig egy második lehetőséget. Arra láthatólag nem jött rá (és ez jó is így; a készületlen ember fegyvertelen embert jelent), hogy *ez volt* a második lehetősége. Máris eggyel több, mint amennyit Kurtz adni szokott, és most már bánta. *Keservesen* megbánta. Hogy Owen képes legyen ilyen trükkre, azután, amit a raktár irodájában beszéltek... azután, hogy külön figyelmeztette...

- Ki adja ki a parancsot? - recsegett Underhill a magánvonalon.

Kurtzot meglepte, és egy kicsit meg is rémítette dühének mélysége. Nagyobbrészt nem táplálta más, mint meglepetés, a legegyszerűbb érzelem, amelyet elsőnek ismernek meg a csecsemők. Owen jól meglepte, amikor így a zászlóalj hullámhosszára engedte a szürkéket; csakugyan azt akarta hallani, változott-e valami? Akkor ezt összetekerheti és feldughatja a seggébe. Owen valószínűleg a legjobb helyettese volt, akivel Kurtz valaha is találkozott hosszú és bonyolult pályafutása során, amely a korai hetvenes évekbe, Kambodzsába nyúlt vissza, de akkor is meg fogja törni. Ezért a rádiós trükkért, azért, mert Owen nem tanult. Itt nem bosnyák kölykökről van szó, nem is erről a halandzsáról, nem is a parancs teljesítéséről vagy az elvről! Hanem a vonalról! Az *ő* vonaláról! A Kurtz-vonalról!

És az az *uram*!

Az a rohadt, nagyképű *uram*.

- Főnök! - Owen most egy hangyányit ideges, és jól is teszi, ha ideges. Az Isten bocsássa meg neki. - Ki adja...

- Közös csatorna, Freddy - mondta Kurtz. - Kapcsold ide.

A Kiowa, amely sokkal könnyebb a fegyveres helikoptereknél, elkapott egy szélrohamot, és szédítően kilengett: Kurtz és Freddy nem törődött vele. Freddy átkapcsolt a csatornára.

- Ide hallgassatok, fiúk - mondta Kurtz, és a helikoptereket, az üveg szitakötőket nézte, amelyek vonalban függtek a fák fölött, a felhők alatt. Éppen előttük volt a mocsár és a hatalmas, gyöngyházfényű, megdőlt csészealj és legénységének - vagy micsodájának - túlélő tagjai, akik ott álltak a hátsó perem alatt.

- Most pedig figyeljetek, fiúk, apátok prédikál. Hallgattok? Válaszoljatok.

Igenis, igenis, megerősítve, vétel (alkalmanként egy uram is, de semmi baj, mert különbség van a feledékenység és a szemtelenség között).

- Nem vagyok nagy dumás, srácok, a beszéd nem az én műfajom, de azt akarom, hogy tudjátok, hogy itt nem, ismétlem, nem az a helyzet, amit láttok. Amit láttok, az nagyjából hat tucat szürke, látszólag nem nélküli, emberforma lény, akik olyan meztelenül állnak, ahogy egy mindenható isten megteremtette őket, mire ti azt mondjátok, legalábbis néhányan azt mondanák: „Nahát, micsoda csóringerek, mind pucik és fegyvertelenek, még faszuk vagy pinájuk sincs, kegyelemért könyörögnek, miután galaxisközi kamionjuk karambolozott, és miféle kutya, miféle szörnyeteg az, amely meghallja a könyörgést, aztán megy tovább az orra után? Azt kell mondanom nektek, fiúk, hogy én vagyok az a kutya, én vagyok az a szörnyeteg, én vagyok az a posztindusztriális, posztmodern, kriptofasiszta, politikailag inkorrekt, hímsoviniszta irgum-burgum háborús uszító, Uram, irgalmazz, és hogy mindenki hallja, Abraham Peter Kurtz vagyok, az USA légierejének nyugalmazott tisztje, számom 241771699, én vezetem ezt a támadást, én vagyok a Calley hadnagy, aki ebben az Alice Étterme Vérfürdőben a támadást vezeti.

Mély lélegzetet vett, szemét a lebegő helikopterekre szegezte.

- Viszont, srácok, azért vagyok itt, hogy elmondjam nektek, miszerint ezek a szürke fiúk már az ezerkilencszáznegyvenes évek vége óta kapcsolatban állnak velünk, én az ezerkilencszáz-hetvenes évek végén kezdtem foglalkozni velük, és annyit mondhatok, hogy csak azért, mert egy fickó fölemelt kézzel megy felétek, mondván, megadom magam, az isten szerelmére, az nem azt jelenti, hogy nincs feldugva fél liter nitroglicerin a seggébe. Mármost a nagy, öreg, ravasz aranyhal, aki körbe-körbe úszkál az agyakban, a legtöbb srácnak azt súgja, hogy a szürke fiúk azért jöttek,

mert atom- és hidrogénbombákat kezdtünk robbantgatni, és úgy gyűltek erre, mint lepkék a lámpafényre. Erről semmit sem tudok, nem vagyok nagy gondolkodó, másokra hagyom a gondolkodást, ráhagyom a káposztára, annak elég nagy a feje hozzá, ahogy mondani szokás, viszont a szememmel nincs semmi baj, haverok, és azt mondom nektek, hogy azok a szürkék kurafiak, és annyira ártalmatlanok, mint a farkas a baromfiólban. Jó párat begyűjtöttünk az évek során, de már egyik sem élt. Amikor meghalnak, akkor a testük egykettőre felbomlik, és pontosan azzá az anyaggá változik, amit lent láttok, és amit ti, srácok, Ripley-gombának neveztek. Néha szétrobbannak. Értitek? *Szétrobbannak.* A gomba, amelyet hordoznak - vagy talán az parancsol nekik?, némelyik agyban úszkáló aranyhal szerint ez a helyzet -, elég könnyen elpusztul, hacsak nem szerez egy élő anyaszervezetet, ismétlem, *élő anyaszervezetet*, és az anyaszervezet, fiaim, amit láthatólag a legjobban szeret, a jó öreg *Homo sapiens*. Ha csak egy szemernyi is bejut a kisujjatok körme alá, akkor nyitva az ajtó, és nektek annyi!

Nem pontosan ez volt az igazság - megközelítőleg sem -, viszont senki sem harcol vadabbul a rémült katonánál. Kurtz tapasztalatból tudta.

- Srácok, a mi szürke kis cimboráink gondolatolvasók, és úgy tűnik, hogy a levegőn át képesek ránk is kiterjeszteni ezt a tulajdonságukat. Ezt még akkor is megkaphatjuk, ha a gomba nem fertőz meg, és noha úgy vélhetitek, hogy egész muris lehet egy kis gondolatolvasás, ti lesztek tőle a buli sztárja, én elmondhatom nektek, mi vár egy kicsit arrébb ezen az úton: szkizofrénia, paranoia, elszakadás a *valóságtól*, és a teljes, hadd mondjam még egyszer, TELJES ŐRÜLET. A gondolkodó srácok, áldja még őket az Isten, azt hiszik, hogy ez a gondolatolvasás viszonylag rövid ideig tart, de azt ugye nem kell mondanom nektek, hogy mi történhet, ha megengedjük a szürke fiúknak, hogy kényelembe helyezzék magukat? Srácok, most nagyon figyelmesen hallgassátok, amit mondok! Úgy hallgassatok rám, mintha az életetek függne tőle, rendben? Amikor *ők* kapnak el minket fiúk - ismétlem, amikor ők kapnak el minket -, és mindnyájan tudjátok, hogy volt ilyen emberrablás nem egy, bár a legtöbben, akik azt állítják, hogy idegenek rabolták el őket, idegbeteg, hülye, hazug seggfejek, de nem valamennyien -, dolgokat ültetnek majd bele azokba, akiket elengednek. Vannak köztük közönséges műszerek - adók talán, esetleg monitorok -, de vannak élőlények is, amelyek megeszik a gazdaszervezetet, kövérre híznak, azután kirágják magukat. Ezeket a beültetéseket ugyanazok a kreatúrák végezték, akik olyan pucin és ártatlanul ácsorognak odalent. Azt állítják, hogy nem fertőzöttek, holott mi tudjuk, hogy a dákójukig és a luvnyájukig és mindenütt tele vannak fertőzéssel. Én már huszonöt vagy még több éve figyelem ezeket a dolgokat működés közben, ez itt a Szuperkupák Szuperkupája, és ti, fiúk, védelemben vagytok. Mert nem ártatlan kis ET-k, fiúk, akik várják, hogy valaki majdcsak ad nekik egy New England-i telefonkártyát, hogy hazatelefonálhassanak, ők *betegség*. Rák, az Isten áldjon meg, és mi, fiúk, mi leszünk a nagy, tüzes, kemoterápiás lövedék. Hallotok, srácok?

Ezúttal nem jött megerősítés. Nem volt vettem, értettem. Türelmetlenségtől vibráló, ideges, hisztérikus éljenzés következett. Dagadt tőle a távközlési vonal.

- Rák, fiúk. *Ezek rákot jelentenek.* Nem tudom ennél jobban mondani, noha ismertek: nem vagyok nagy dumás. Owen, vetted?

- Vettem, főnök. - Színtelen. Színtelen és nyugodt, a fene essen belé! Nos, hagyjuk, hadd legyen nyugodt. Legyen csak nyugodt, amíg még lehet. Owen Underhillnek lőttek. Kurtz fölemelte a papírcsákót, és csodálattal nézte. Owen Underhill *bevégezte*.

- Mi van odalent, Owen? Mi csoszog a hajó körül? Mi az, ami elfelejtett nadrágot és cipőt húzni, mikor ma reggel elment hazulról?

- Rák, főnök.

- Helyes. Most pedig add ki a parancsot, és indulunk. Halljam, Owen. - Azután nagy gonddal, tudva, hogy a fegyveres helikopterek személyzete őt figyeli (még sohasem prédikált ekkorát, sohasem, és egy szót sem tervezett meg előre, hacsak álmában nem), hátrafordította a sapkája ellenzőjét.

7

Owen figyelte, ahogy Tony Edwards megfordítja Mets-sapkáját, hogy az ellenző a tarkója felé mutasson, hallotta, hogy Bryson és Bertinelli betárazza a géppuskát, és megértette, hogy ez

tényleg megtörténik. Begerjedtek. Beszállhat a kocsiba és vezetheti, vagy az út szélére áll és lemarad. Kurtz csak ennyi választást hagyott neki.

Volt még valami ezenfelül, valami rossz, egy régi emlék, amikor - mennyi is volt? Nyolcéves? Hét? Talán még annál is fiatalabb. A házuk előtti gyepen játszott, Paducah-ban, az apja még dolgozott, az anyja elment valahova, valószínűleg a Kegyelem baptista templomba, készülődve egy újabb végeérhetetlen süteményvásárra (Kurtzcal ellentétben, amikor Randi Underhill azt mondta, hogy az Isten áldjon meg, ő komolyan is gondolta), mentő érkezett a szomszéd házba a Rapeloew családhoz. Nem szirénázott, de villogott a sok lámpa. Kiszállt két egyenruhás ember, a viseletük hasonlított az ő mostani uniformisára, felszaladtak a Rapeloew-ház kocsifelhajtóján, közben szét-hajtogattak egy csillogó hordágyat, de még a lépést sem vétették el. Olyan volt, mint egy bűvésztrükk.

Alig tíz perccel később ismét megjelentek, a hordágyon Mrs. Rapeloew feküdt. Lehunyt szemmel. Mr. Rapeloew mögötte lépdelt, még azzal sem bajlódott, hogy az ajtót bezárja. Noha anynyi idős volt, mint Owen papája, hirtelen olyan öregnek tűnt, mint egy nagytata. Újabb bűvésztrükk. Mr. Rapeloew jobbra pillantott, miközben a férfiak betolták a feleségét a kocsiba, és látta, hogy a sortra vetkőzött Owen a gyepen térdel, és a labdáját ütögeti. *Azt mondják, hogy vérhólyag az agyban!*, kiáltott oda Mr. Rapeloew. *A Mária Kórházba viszik! Mondd meg anyádnak, Owen!* Azután bemászott a kocsi hátuljába, és elmentek. A következő öt percben Owen tovább játszott, feldobta és elkapta a labdát, de közben folyvást Mr. Rapeloew ajtaját figyelte, amelyet a férfi nyitva hagyott, és arra gondolt, hogy be kéne csukni. Ez a becsukás olyasmi lenne, amit az anyja Keresztyéni Könyörületességnek nevezne.

Végül fölállt, keresztülment a Rapeloew-ház gyepén. A család jó volt hozzá. Nem tettek semmi különöset („semmi olyasmit, ami miatt az ember fölkel éjszaka, és megírja az otthoniaknak," szokta volt mondani az anyja), de Mrs. Rapeloew sokszor csinált sütit, és sohasem felejtett el neki is félretenni pár szeletet; hány cukormázas és piskótatésztás üstöt kapart is tisztára a pufók, vidám Mrs. Rapeloew konyhájában? Mr. Rapeloew pedig megmutatta, hogyan kell olyan papírrepülőket hajtogatni, amelyek csakugyan repülnek. Három fajtát. Így hát megérdemelték a könyörületességet, a keresztyéni könyörületességet, de amikor belépett a Rapeloew-ház ajtaján, tökéletesen tisztában volt vele, hogy nem a keresztyéni könyörületesség az oka az ottlétének. A keresztyéni könyörületességtől nem keményedik meg az ember bögyörője.

Öt percig - de az is lehet, hogy tizenötig, vagy harmincig, az idő úgy múlt, mint az álmokban - Owen csak sétálgatott a házban, semmit nem csinált, de a bögyörője egész idő alatt olyan kemény volt, mint egy szikla, úgy lüktetett, mint egy második szív, az ember azt hinné, az ilyesmi fáj, de nem fájt, jó volt, és ennyi év után jött rá, mi volt az a néma vándorlás: előjáték. Hogy semmi kifogása nem volt a család ellen, hogy tulajdonképpen *kedvelte* őket, csak még jobbá tette a dolgot. Ha elcsípték volna (nem csípték el), és megkérdezték volna, miért csinálta, mondhatta volna, hogy *nem tudom*, és Isten a tanúja, hogy nem hazudott volna.

Nem mintha olyan sokat tett volna. A földszinti fürdőszobában talált egy fogkefét, amelyre nyomtatott betűkkel azt írták, hogy DICK. Dicknek hívták Mr. Rapeloew-t. Owen rá akart pisilni Mr. Rapeloew fogkeféjének sörtéjére, ezt szerette volna, de a bögyörője túl merev lett, egyetlen csepp sem jött ki belőle. Ezért inkább ráköpött a sörtére, beledörgölte a köpést, és a fogkefét visszatette a fogkefetartóba. A konyhában egy pohár vizet locsolt a villanytűzhely égőire. Azután kivett a pohárszékből egy nagy porcelántálat. - Azt mondták, hogy gólya! - szólt Owen, a feje fölé tartva a tálat. - Biztosan baba lesz, mert azt mondta, hogy gólya. - Azután a sarokba vágta a tálat, ahol az ezer darabra tört. Ekkor kimenekült a házból. Akármi volt is az, ami megkeményítette a bögyörőjét, és akkorára növelte a szemgolyóját, hogy alig fért el a helyén, a széttörő tál csörömpölése megtörte, úgy pukkantotta ki, mint egy pattanást, és ha a szülei nem aggódtak volna annyira Mrs. Rapeloew miatt, bizonyosan észrevették volna, hogy valami baj van vele. Így nyilván azt hitték, hogy ő is Mrs. R-ért izgul. A következő héten keveset aludt, és akkor is rossz álmok kínozták. Ezek egyikében Mrs. Rapeloew hazajött a kisgyerekkel, amelyet a gólya hozott neki, csak éppen a baba fekete volt és halott. Owent mardosta a szégyen és a bűntudat (de annyira sohasem, hogy bevallotta volna; az isten szerelmére, mit mondhatott volna, ha baptista anyja megkérdezi tőle, hogy mi szállta meg), mégsem felejtette el a vak örömöt, ahogy állt a fürdőszobában, a sortja a térdéig letolva, és igyekszik rápisilni Mr. Rapeloew fogkeféjére, vagy a borzongást, amely akkor futott át rajta, amikor a tál

összetört. Ha idősebb, akkor vélhetőleg elmegy. A tisztaság éppen az értelmetlenségben rejlett; az öröm a csörömpölésben, az utójáték pedig a lassú, kéjes, bűntudatos dagonyázásban, és a félelemben, hogy mi lett volna, ha rajtakapják! Mr. Rapeloew olyasmit mondott, hogy gólya, de amikor Owen apja hazajött aznap este, ő megmondta, hogy gutaütés volt. Egy ér megpattant Mrs. Rapeloew agyában, és attól ütötte meg a guta.

És most itt van ismét.

Talán ez alkalommal el is megyek, gondolta. *Ez bizonyosan nagystílűbb, mint Mr. Rapeloew fogkeféjét lepisilni.* Azután, miközben ő is megfordította a sapkáját, azt gondolta: *Ámbár alapvetően ugyanarról van szó.*

- Owen? - szólalt meg Kurtz. - Itt vagy, fiam? Ha nem jelzel vissza, kénytelen leszek feltételezni, hogy vagy nem tudsz, vagy nem akarsz...

- Itt vagyok, főnök. - Szilárd volt a hangja. Lelki szemével látta az izzadó kisfiút, amint áll, feje fölé tartva egy porcelántálat. - Fiúk, felkészültetek egy kis csillagközi seggrugdosásra?

Helyeslő zúgás hallatszott, közte egy *bitangul fel ám!*, meg egy *tépjük őket széjjel!*

- Mit akartok elsőnek, srácok?

A zászlóalj himnuszát, meg a himnuszt, meg azt a kurva Stonest, de most rögtön!

- Aki akar valamit, az énekeljen!

Rádiócsend. Egy másik frekvencián, amelyre Owen nem kapcsol át még egyszer, a szürkék könyörögtek híres emberek hangján. Balra lent repült a kis Kiowa OH-58. Nem volt szüksége távcsőre, hogy lássa, Kurtz is hátrafordította a sapkáját, és őt figyeli. Az újság még az ölében hever, és valamilyen okból háromszögletűre van hajtogatva. Owen Underhillnek hat évig nem volt szüksége második esélyre, és ez jó is volt, mert Kurtz amúgy sem adott volna - Owen valószínűleg mindig tudta a szíve mélyén. Később legalábbis így gondolja. Ha muszáj. Egy utolsó, összefüggő gondolat villant át az agyán - te vagy a *rák, Kurtz*, te -, azután elhalt. Vaksötét foglalta el a helyét.

- Kék Csapat, itt Kék Fiú Vezér. Rajta! A tüzelést kétszáz méterről kezdjük. Ha lehetséges, ne találjátok el a Kék Fiút, de a kurafiakat elsöpörjük. Conk, játszd a himnuszt!

Gene Conklin megnyomott egy kapcsolót, és betett egy CD-t a Kék Fiú Kettő padlóján csücsülő lejátszóba. Owen, aki többé nem volt önmaga, előrehajolt a Kék Fiú Vezérben, és fölcsavarta a hangerőt.

Mick Jagger, a Rolling Stones hangja töltötte be a fülhallgatót. Owen fölemelte a kezét, látta, hogy Kurtz tiszteleg - hogy gunyorosan vagy őszintén, azt nem tudta, de nem is érdekelte -, azután leeresztette a karját. Jagger dalolt, a himnuszukat énekelte, amelyet mindig játszottak, valahányszor felforrósodott a helyzet, a helikopterek leereszkedtek, összébb húzódtak, és célra repültek.

8

A szürke fiúk - azok, akik megmaradtak - hajójuk árnyékában álltak, amely viszont az utolsó leszállásnál összezúzott fák szigetének végében hevert. Meg se próbáltak menekülni, vagy rejtekhelyet keresni; néhányuk inkább előrelépett pőre, ujjatlan lábával, cuppogva az olvadó hóban, a sárban, a vörös-arany moha bolyhai között. Szembenéztek a fegyveres helikopterek közeledő vonalával, hosszú ujjú kezüket fölemelték, mutatták, hogy nincs benne semmi. Hatalmas, fekete szemük ragyogott a tompa nappali fényben.

A helikopterek nem lassítottak, noha kis ideig mindenki hallotta a fejében: *Kérlek, ne bántsatok, védtelenek vagyunk, haldoklunk.* Erre malacfarkincaként tekeredett Mick Jagger hangja: - *Hogyha bemutatkozhatok: gazdag és úriember vagyok; sok hosszú éve annak, hogy erre járok; sok ember lelkét és hitét loptam el...*

A helikopterek kanyart írtak le, fürgén, mint egy menetelő zenekar a Rose Bowl pályán, az ötvenyardos vonalon, és az 50-esek tüzet nyitottak. A golyók felszántották a havat, halott gallyakat tördeltek a sebzett fákról, apró, halvány szikrákat pattintottak a nagy hajó peremből. Beletéptek a fölemelt kezű szürkék csapatába, szétmarcangolták őket. Karok szakadtak le a kezdetleges testekről, rózsaszín lét köpve. Fejek robbantak szét tökként, vörös húscafatokat fröcskölve a hajóra és hajózó társaikra - nem vért, hanem valami mohaszerű anyagot, mintha a fejük ezzel lenne tele, mintha nem is fej lenne, hanem hátborzongató kosár. Némelyiket derékban vágta ketté a sorozat, és még zuha-

nás közben is megadásra emelték a kezüket. Az elterült szürke testek piszkosfehérré fakultak, és mintha forrtak volna.

Mick Jagger bevallotta: - *Ott voltam, amikor Jézus Krisztust elérte a fájdalom és a kétség...*

Néhány szürke, aki még mindig a hajó pereme alatt állt, megfordult, mintha futni akarna, de nem volt hova. Legtöbbjüket azonnal lelőtték. Az utolsó néhány életben maradott - összesen talán négyen - a ferde árnyék alá hátrált. Úgy tűnt, csinálnak valamit, valamivel matattak, és Owennek szörnyű előérzete támadt.

- Elkapom őket! - recsegte a rádió. Deforest volt a Kék Fiú Négyről, szinte lihegett a lelkesedéstől. Megelőlegezve Owen parancsát, a Chinook majdnem a földig süllyedt, rotorjai mocskos örvényben csapták föl a havat és a sáros vizet, a földhöz lapítva a bozótot.

- Nem, nem engedélyezem, abbahagyni, vissza, térjetek vissza az ötvenes állomásra! - ordította Owen, és megütögette Tony vállát. Tony, aki csak egy kicsit hatott furcsán a száját és orrát eltakaró, áttetsző álarctól, meghúzta a botkormányt, és a Kék Fiú Vezér fölemelkedett a rázós levegőbe. Owen még a zene fölött is - az őrült bongók, a *húú-húú-zó* kórus, a csúcsponton egyelőre innen levő „Sympathy for the Devil" fölött is - hallotta legénysége morgását. Látta, hogy a Kiowa máris egyre kisebb a távolban. Kurtz összes elmebeli furcsasága ellenére sem bolond, az ösztönei pedig pazarul működnek.

- Ó, főnök! - Deforest hangja nemcsak csalódott, de dühös is.

- Ismétlem, ismétlem, vissza az állomásra, Kék Csoport, *visszatérés...*

A robbanás a székébe nyomta, és úgy dobta a magasba a Chinookot, mint egy játékszert. A bömbölés közepette hallotta, hogy Tony Edwards káromkodik, és a botkormánnyal küzd. Mögötte sikoltoztak, de noha többen megsebesültek, csak Pinky Brysont veszítették el, aki kihajolt a gépből, hogy jobban lásson, és a lökéshullám kivetette.

- Megvan, megvan, megvan! - óbégatta Tony, de Owen szerint legalább harminc másodperc telt el, amíg tényleg megfogta a gépet, és minden másodperc óráknak tűnt. A lejátszóban félbeszakadt a himnusz, ami nem nagyon tetszett Conknak és a Kék Fiú Kettő legénységének.

Tony meglendítette a Kék Fiú Vezért, és Owen látta, hogy a szélvédő két helyen is megrepedt. Mögötte valaki még mindig jajgatott - mint kiderült, Mac Cavanaughnak valahogy sikerült elveszítenie két ujját.

- Mi a szent szar! - motyogta Tony, azután: - Megmentetted az irhánkat, főnök. Kösz.

Owen alig hallotta. A hajóroncsot nézte, amely most legalább három darabban hevert mögöttük. Nehéz volt megállapítani, mert a mocsok repkedett a levegőben, amely párás vörösesnarancsszínűvé vált. Könnyebb volt kivenni Deforest helikopterének roncsait. Oldalára dőlt a sárban, buborékok pattogtak körülötte. A fara mögött hosszú, törött rotordarab lebegett a vízben, mint egy óriási kenulapát. Ötven méterrel arrább egy másik rotor meredt ki feketén és görbén egy dühös, sárga-fehér tűzgömbből. Ez volt Conklin és a Kék Fiú Kettes.

A rádió zűrzavarosan sípolt. Blakey a Kék Fiú Háromból. - Főnök, hé, főnök, úgy látom...

- Hármas, itt Vezér, szeretném...

- Vezér, itt Hármas, túlélőket látok, ismétlem, látom a *Kék Fiú Négy túlélőit*, legalább hármat... nem, négyet... leszállok, hogy...

- Ne tegye, Kék Fiú Három, még véletlenül se! Térjen vissza a plusz ötvenes állomásra - abbahagyni, plusz egy ötvenes állomás, egy-öt-ó, de azonnal!

- De hát, uram... mármint, főnök... látom Friedmant, *ég...*

- Ide figyeljen, Joe Blakey!

Nem lehetett eltéveszteni Kurtz reccsenő hangját, Kurtzét, aki még időben tisztult a vörös mocsokból. *Majdnem úgy*, gondolta Owen, *mintha előre tudta volna, mi fog történni.*

- Vigye onnan az irháját, különben kezeskedem róla, hogy a jövő héten már teveszart lapátoljon valami forró helyen, ahol tilos a pia. *Vége.*

A Kék Fiú Három felől nem hallatszott több hang. A két túlélő helikopter visszatért a kiindulási pontra. Owen ült, nézte a Ripley-gomba égnek tekeredő, dühös dugóhúzóját, és azon tűnődött, vajon Kurtz tudta-e, vagy csak megérezte, ami jön, és arra is gondolt, hogy ő és Blakey időben lelépett-e. Mert természetesen fertőzőek; akármit mondtak is a szürkék, azért fertőzőek. Owen nem tudta, hogy igazolható-e ez, amit tettek, de úgy vélte, hogy Ray Deforest Kék Fiú Négyesének túl-

élői alighanem járkáló halottak. Vagy ami még rosszabb: változó élők. Most változnak át, Isten tudja, mivé.

- Owen! - reccsent a rádió

Tony kérdőn felvonta a szemöldökét. - Owen!

Owen sóhajtott, és az állával átpöccintette a kapcsolót Kurtz zárt csatornájára. - Itt vagyok, főnök.

9

Kurtz a Kiowában ült, az újságpapír csákó még mindig az ölében hevert. Freddy és ő is maszkot viselt, akárcsak a támadó csapat többi tagja. Azok a szegény ördögök a földön valószínűleg ugyancsak viselik. A maszkok alighanem szükségtelenek, de hát Kurtz volt a főnök, ő pedig nem szándékozott elkapni a Ripleyt, ha egy mód van rá. Többek között példát is kellett mutatnia. Mellesleg megjátszotta az esélyeket. Ami Freddy Johnsont illeti... vele tervei voltak.

- Itt vagyok, főnök - szólalt meg Underhill a fülhallgatójában.

- Jó volt a lövészet, még jobb a repülés, és kiváló a gondolkodás. Jó néhány életet mentettél meg. Visszamegyünk az indulási pontra. Egyenesen az Egyes Négyzetre. Érted?

- Igen, főnök. Értettem, tudomásul vettem.

Ha pedig el is hiszed, gondolta Kurtz, *akkor még butább vagy, mint amilyennek kinézel.*

10

Owen mögött még mindig zajongott Cavanaugh, de a hangerő már csökkent. Semmi hír Joe Blakeyről, aki talán már kezdi felfogni annak a vattaszerű vörösarany forgószélnek a következményeit, amit vagy sikerült elkerülniük, vagy nem.

- Minden rendben, cimborák? - kérdezte Kurtz.

- Van néhány sebesült - felelte Owen -, de alapvetően minden rendben. Mindazonáltal maradt munka a takarítóknak; jó kis kupit hagytunk.

Kurtz károgva belenevetett Owen fülhallgatójába.

11

- Freddy.

- Igenis, főnök.

- Fél szemünket Owen Underhillen kell tartanunk.

- Rendben.

- Ha hirtelen kell távoznunk - az Imperial Valleybe -, Underhill itt marad.

Freddy Johnson egy szót sem szólt, csak bólintott, és repültek tovább. Okos legény. Tudja, melyik a kenyér vajas fele, nem úgy, mint mások.

Kurtz ismét hozzá fordult.

- Freddy, vigyél vissza ahhoz a kócerájhoz, és ne takarékoskodj a kakaóval. Legalább tizenöt perccel Owen és Joe Blakey előtt akarok érkezni. Sőt hússzal, ha lehetséges.

- Igenis, főnök.

- És biztonságos műholdas kapcsolatot akarok a Cheyenne-hegységgel.

- Meglesz. Öt perc.

- Három perc, haver. Legyen három perc.

Kurtz visszafordult, és figyelte az alattuk elsikló fenyőerdőt. Ilyen sok erdő, ilyen sok vad élet és nem is kevés ember - a legtöbb mostanában narancsszínt visel. Mostantól számítva egy héten - talán hetvenkét órán - belül minden halott lesz, mint a Hold hegyei. Szégyen ide vagy oda, de ha van valami, amiben Maine nem szűkölködik, az az erdő.

Kurtz az ujja hegyén pörgette a csákót. Ha lehetséges, megnézi Owen Underhill fején, miután Owen kilehelte a páráját.

- Csak hallani akarta, hogy változott-e valami - mondta halkan.

Freddy Johnson, aki tudta, hogy a kenyerének melyik fele van megvajazva, semmit sem szólt.

12

Félúton vissza Gosselin boltja felé, amikor Kurtz fürge kis Kiowája már csak egy pötty volt, vagy még az se, Owen pillantása ráesett Tony Edwards jobbjára, amely a Chinook Y alakú kormányának egyik szarván nyugodott. A jobb hüvelykujj körmének tövében vörös-arany vonal ívelt, olyan finom szemekben, mint a homok. Owen lenézett a saját kezére, olyan tüzetesen vizsgálgatta, mint Mrs. Jankowski a személyes higiénia órán, azokban a réges-régi napokban, amikor még Rapeloew-ék voltak a szomszédaik. Még semmit sem látott, a saját kezén legalábbis, de Tonyn rajta a jel, és nem kétséges, hogy idővel őrajta is előjön.

Mivel az Underhillek baptisták voltak, Owen jól ismerte Káin és Ábel történetét. *A te atyádfiának vére kiált én hozzám a földről*, mondta Isten, és elzavarta Káint, hogy éljen Nód földjén, az Édentől keletre. Anyja szerint a többi hitvány emberrel együtt. De mielőtt Káin elindult volna vándorútjára, Isten megjelölte, hogy még a nódi hitványak is tudják, micsoda ő. És most, látva a vörös-arany szálat Eddie hüvelykujján, miközben a saját kezét és csuklóját vizsgálgatta, Owen már sejtette, hogy milyen színű volt a bélyeg Káin homlokán.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A TOJÁSEMBER UTAZÁSA

1

Henry fölfedezte, hogy az öngyilkosságnak hangja van. El akarja magyarázni önmagát. A gond az, hogy nem nagyon beszél érthetően, inkább csak halandzsázik összevissza. De ez nem is számít, fő a beszéd. Amióta Henry elfogadta, hogy az öngyilkosságnak hangja van, az élete hihetetlenül megjavult. Még olyan éjszakái is akadtak, amikor ismét tudott aludni (nem sok, de azért elég), és többé nem volt igazán rossz napja.

Máig. Jonesy teste ült a Sarki Macskán, de a lényben, amely öreg barátját megszállta, idegen képek, idegen célok hemzsegtek. Bent lehet Jonesy is - Henry hajlamos volt ezt hinni -, de ha így van, most akkor is túl mélyre menekült, túl kicsi és erőtlen ahhoz, hogy hasznát lehessen venni. Hamarosan teljesen eltűnik, és valószínűleg ez lesz a szerencséje.

Henry félt, hogy a Jonesyt mozgató lény megérzi őt, de az lassítás nélkül továbbment. Pete felé. Na és utána? Azután hová? Henry nem akart erre gondolni, nem akart törődni vele.

Végül ismét megindult a vadászház irányába, nem azért, mintha bármi maradt volna a Lyukban, hanem mert nem volt más hely, ahova mehetett volna. A kapunál, amelyre egyetlen szót írtak - CLARENDON -, egy újabb fogát köpte ki kesztyűs kezébe, ránézett, azután elhajította. A havazás abbamaradt, de az ég még sötét volt, és Henrynek úgy rémlett, hogy ismét feltámad a szél. Nem valami vihart emlegetett a rádió? Nem emlékezett. Számít egyáltalán?

Valahol nyugaton hatalmas robbanás rázta meg a földet. Henry bambán arrafelé nézett, de semmit sem látott. Valami lezuhant, vagy felrobbant, és az ő fejében legalább néhány kínzó hang elnémult. Fogalma sem volt róla, hogy ezek a dolgok összefüggenek-e, azt sem tudta, kell-e törődnie vele. Belépett a nyitott kapun, végigment a letaposott havon, amelyen látszott a távozó Sarki Macska nyoma, és megérkezett a Lyukhoz.

A generátor kitartóan bömbölt, és a lábtörlő szerepét betöltő gránitlap fölött nyitva állt az ajtó. Henry megtorpant, megvizsgálta a gránitlapot. Először azt hitte, vért lát, de se a friss, se az alvadt vérnek nincs ilyen különös, vörös-arany árnyalata. Nem, ez valami szerves anyag. Moha vagy talán gomba. És még valami...

Hátrahajtotta a fejét, orrcimpái kitágultak, és óvatosan szimatolt. Fölmerült benne az a tiszta, ugyanakkor abszurd emlék, hogy a múlt hónapban a Maurice'sban volt az exfeleségével, szaglászta a bort, amelyet az imént töltött ki a *sommelier*, nézte Rhondát az asztal túlfelén, és azt gondolta: *Mi*

a bort szaglásszuk, a kutyák egymás segglyukát, az eredmény ugyanaz. Azután egy villanásra visszatért a kép, ahogy a tej lefut az apja állán. Rámosolygott Rhondára, az asszony visszamosolygott, és Henry arra gondolt, milyen megkönnyebbülés lesz a vég, és ha meg kell lennie, akkor minél hamarabb, annál jobb.

Most nem borszagot érzett, hanem mocsárszerű, kénes bűzt. Egy pillanatig nem tudta, hova tegye, azután beugrott: az asszony, aki miatt felborultak. Beteg zsigereinek szagát érezte itt.

Rálépett a gránitlapra, abban a tudatban, hogy utoljára teszi, és érezte az évek súlyát - a nevetéseket, a beszélgetéseket, a söröket, az alkalmi füvezéseket, a vadászidényre jellemző, puskaporból és vérből elegyedő, keserű keveréket, a halál, a barátság, a gyermekkor ragyogásának szagát.

Állt, és csak szimatolt. Sokkal erősebb, és most inkább szervetlen, mint szerves, talán mert olyan tömény. Benézett. A padlón még több bolyhos, penésszerű anyag volt, de azért itt-ott átsejlett a deszka. A navaho szőnyegen azonban már olyan sűrűn burjánzott, hogy alig lehetett kivenni a mintát. Akármi is ez, kedvez neki a meleg, de ehhez képest is ijesztő gyorsasággal szaporodik.

Már be akart lépni, azután másképp döntött. Inkább hátrált két-három lépést a bejárattól, megállt a hóban, kínzóan tudatosodott benne, hogy vérzik az orra, és a szájában üregek vannak ott, ahol ma reggel, ébredéskor még fogak voltak. Ha ez a mohaszerű anyag termel valamiféle levegőn át terjedő vírust, mint az Ebola vagy a Hanta, akkor neki valószínűleg máris annyi, és bármit tegyen is, az már nem jelent többet, mint bezárni a csűrajtót, miután ellopták a lovat. De akkor sincs értelme szükségtelen kockázatot vállalni.

Megfordult és átment a Szurdok felőli oldalra, a Sarki Macska csapáján, mert nem akart elmerülni a friss hóban.

2

A sufni ajtaja is nyitva volt. Henry látta Jonesyt, igen, olyan tisztán, mint a napot. Jonesy megállt az ajtóban, mielőtt belépett volna, hogy elvigye a hójárót. Hanyagul markolta az ajtót, és fülelt... mire is?

A semmire. A varjak nem károgtak, a szajkók nem fecsegtek, a harkályok nem kopácsoltak, a mókusok nem surrantak. Csak a szél hallatszott, és alkalmanként egy halk *plop*, ahogy egy hókupac lefordult egy erdei vagy lucfenyőről, és belepottyant a hótakaróba.

A helyi vadak eltűntek, elvándoroltak, mint a Gary Larson-rajzfilmek hülye állatai.

Egy pillanatig állt, igyekezett fölidézni a sufni belsejét. Pete-nek könnyebb dolga lenne - Pete csak megállna itt, lehunyná a szemét, az ujját ide-oda ingatná, azután a legapróbb csavarosdobozig mindenről megmondaná, hol van, ám Henry úgy gondolta, most az egyszer meglesz Pete különleges képességei nélkül. Csak tegnap járt idekint, keresett valamit, hogy kinyithassa az egyik konyhaszekrényt, aminek bedagadt az ajtaja. Látta mindazt, amire most volt szüksége.

Többször kapkodva beszívta és kieresztette a levegőt, hiperventillációval kitakarította a tüdejét, azután erősen rátapasztotta kesztyűs kezét a szájára meg az orrára, és belépett. Egy pillanatig várt, hogy a szeme hozzászokjon a félhomályhoz. Lehetőleg nem akarta, hogy meglepjék.

Amikor ismét jól látott, keresztülment az üres helyen, ahol a hójáró szokott állni. Most semmi sem volt a padlón, csak az egymást átfedő olajfoltok mintája, viszont a sarokba hajított zöld ponyván, ami előzőleg a Macskát fedte, foltokban nőtt a vörös-aranyótvar.

Borzasztó rendetlenség volt a munkaasztalon: szögekkel és csavarokkal töltött felborult befőttesüvegek, gondosan szétválogatott tartalmuk összekeveredett, Lamar Clarendon öreg pipatartója a földre esett és összetört, az asztal oldalába beépített összes fiókot kirángatták és úgy is hagyták. Valamelyikük, Beaver vagy Jonesy, teljesen felforgatta a sufnit, miközben keresett valamit.

Jonesy volt az.

Igen. Azt nem mondhatta meg, mit keresett Jonesy, de tudta, hogy ő kereste, és az is világos, hogy borzasztóan fontos volt neki, vagy mindkettejüknek. Henry azon tűnődött, hogy vajon megtalálta-e. Nyilvánvalóan ezt sem fogja megtudni. De amire neki volt szüksége, az jól láthatóan lógott a szoba túlsó sarkában egy szögön, egy halom festékesdoboz és szórópisztoly fölött.

Kezét-száját még mindig befogva, lélegzetét még mindig visszafojtva keresztülment a sufnin. Legalább négy kicsi, orrot és szájat eltakaró festőmaszk lógott gumiszalagokon, már elhullatták a csatjuk többségét. Az összeset levette, és éppen időben fordult meg, hogy lássa, amint valami

megmoccan az ajtóban. Fegyelmezte magát, nem kapott levegő után, de felgyorsult a szívverése, és hirtelen túl forró és nehéz lett a dupla adag beszívott levegő. Semmi sem volt ott, csak a képzelete játszott vele. Azután meglátta, hogy igen, mégiscsak volt valami. A nyitott ajtón meg a munkaasztal fölötti egyetlen, piszkos ablakon bejött a fény, és Henry szó szerint ugrott egyet, amikor megpillantotta a saját árnyékát.

Négy nagy lépéssel elhagyta a sufnit, a festőálarcokat a jobb kezében lógatva. Az elhasznált levegőt addig tartotta bent a tüdejében, amíg négy újabb lépést tett a hójáró által letaposott hóban, akkor hirtelen kifújta. Előrehajolt, megtámasztotta a kezét a térde fölött a combján. Kis fekete pötytyök rajzottak a szeme előtt, azután szétolvadtak.

Kelet felől távoli fegyverropogás hallatszott. Nem puska, ahhoz túl gyorsan kattog és hangos is. Ezek automata fegyverek. Henrynek akkor látomása támadt, olyan éles, mint az apja állán csordogáló tej emléke, vagy Barry Newman, aki ész nélkül menekül a rendelőjéből. Látta a szarvasok, mosómedvék, mókusok, elvadult kutyák és nyulak tucatjait, százait, amint lekaszabolják őket, amikor menekülni próbálnak ebből a nyilvánvalóan fertőzött övezetből; látta, amint ártatlan (bár talán fertőzött) vérük pirosra festi a havat. Ez a látomás sokkal jobban fájt, mint várta, egy olyan pontot talált el a lelkében, amely nem volt halott, csak szendergett. Ez volt az a hely, amely olyan erős, harmonikus visszhanggal válaszolt Duddits sírására, hogy Henry attól félt, mindjárt szétrobban a feje.

Amikor fölegyenesedett, friss vért látott bal kesztyűjének tenyerén. „A francba!”, kiáltotta az égre, egyszerre mulatva és dühösen. Befogta orrát-száját, megszerezte az álarcokat, és azt tervezte, legalább kettő rajta lesz, amikor bemegy a Lyukba, de megfeledkezett a combján levő vágásról, amely akkor esett rajta, amikor a Scout felborult. Ha volt a sufniban valami szennyező anyag, amit ez a gomba választ ki, akkor minden esélye megvan, hogy már belé is telepedett. Nem mintha olyan sokat számítanának az ő óvintézkedései. Egy táblát látott, amelyre azt írták nagy, vörös betűkkel: BIOLÓGIAILAG SZENNYEZETT ÖVEZET! KÉRJÜK, TARTSA VISSZA A LÉLEGZETÉT, ÉS BŐRÉNEK ESETLEGES FOLYTONOSSÁGI HIÁNYAIT TAKARJA EL A TENYERÉVEL!

Horkanva fölnevetett, és elindult vissza a faházhoz. Ó, te jóságos kaporszakállú, hiszen amúgy sem szerepelt a terveiben az örök élet.

Kelet felől nem akart szűnni a fegyverropogás.

3

Ismét a Lyuk nyitott ajtaja előtt állt, és a farzsebét tapogatta, bár nemigen reménykedett benne, hogy talál ott zsebkendőt... mint ahogy nem is talált. Két, nem reklámozott vonzereje van az erdőben töltött időnek: az ember ott vizel, ahol akar, és ha tele van az orra, csak előrehajol és kifújja… Van valami primitív kielégülés abban, ha csak úgy kiengedik a fáradt gőzt meg a fikát... legalábbis férfiember számára. Ha belegondolunk, igazán kész csoda, hogy a nők képesek szeretni akár a legkülönb férfiakat is... a többiekről nem is beszélve!

Levette a kabátját, az alatta viselt inget, a meleg jégertrikót. Az utolsó réteget egy kifakult Boston Red Sox-póló képviselte, a hátán a GARCIAPARRA 5 felirat. Azt is levette, kötést csavart belőle, és rátekerte farmerje bal szárának vértől kérges szakadására, miközben ismét arra gondolt, hogy eső után veszi fel a köpönyeget. De az ember akkor is kitölti a hézagokat, ugye. Igen, kitölti, csinosan, olvashatóan. Ezeken az elveken nyugszik az élet. Úgy tűnik, még akkor is, amikor fogyóban van.

A többi ruhát visszavette libabőrös felsőtestére, azután felkötött két könnycsepp alakú festőmaszkot. Fontolgatta, hogy a másik kettőt a fülére húzza, elképzelte, amint a keskeny gumiszalagok pisztolytok pántjaiként keresztezik egymást hátul a fején, és kipukkadt belőle a nevetés. Mit még? Az utolsó maszkkal takarja el a fél szemét?

- Ha megkapom, hát megkapom - mondta, egyúttal emlékeztette magát, hogy nem árt az óvatosság; az öreg Lamar szokta volt mondani, hogy egy kis adag óvatosság sohasem árthat az embernek.

A Lyukban a gomba (vagy penész, vagy akármi) feltűnő előrehaladásról tett tanúságot az alatt a rövid idő alatt is, amit Henry a sufniban töltött. A navaho szőnyeget teljesen beborította, parányi minta sem látszott ki alóla. Foltok éktelenkedtek a díványon, a konyhát és az ebédlőt elválasz-

tó pulton, és a pult előtt levő három bárszék közül kettőn. Zegzugos, bolyhos, vörös-arany hajszálér futott föl az ebédlőasztal egyik lábán, mintha kiömlött folyadék útját követné, és Henrynek eszébe jutott, hány hangya rohanta meg a kiszóródott cukor legvékonyabb erét is. A leghátborzongatóbb az a vörös-arany, bolyhos pókháló volt, amely a navaho szőnyeg fölött lebegett a magasban. Henry mereven bámulta néhány másodpercig, mielőtt rájött volna, hogy mi is az: Lamar Clarendon álomcsapdája. Nem hitte, hogy valaha is pontosan megtudja, mi történt itt, de egyvalamiben biztos volt: az álomcsapda ez alkalommal valódi lidércnyomást fogott ki.

Ugye nem mész tovább? Most, hogy láttad, milyen gyorsan nő? Jonesy jól nézett ki, amikor elhúzott, de te is tudod, hogy egyáltalán nem volt jól. Érezted. Így hát... nem akarsz bemenni, ugye?

- De, azt hiszem - felelte Henry. A dupla álarc ugrált az arcán beszéd közben. - Ha megkapom... nos, akkor csak meg kell ölnöm magamat.

Úgy nevetett, mint Stubb a *Moby Dick*-ben, és beljebb ment a kunyhóba.

4

Egy hely kivételével a gomba kisebb foltokban és csomókban nőtt. A kivétel a fürdőszoba ajtaja előtt volt található, ahol valóságos buckává csapzott össze, megrohamozta az ajtót, és legalább másfél méteres szakállt növesztett mindkét félfára. Ez a dombság valami szivacsos szürkeségből sarjadt. A nappali felé eső oldalon az anyag V alakban kettévált, kínosan emlékeztetve Henryt két szétvetett lábra. Mintha valaki itt halt volna meg az ajtóban, és benőtte a gomba. Eszébe jutott egy nyomat az egyetemről, valami újságcikk volt, amelyet nagyjából futott csak át, valami mást keresve. Fényképek voltak benne, az egyik egy vérfagyasztó, törvényszéki orvosi felvétel, amelyet sohasem felejtett el. Meggyilkolt embert mutatott, akinek meztelen testére nagyjából négy nap múlva találtak rá az erdőben. A tarkójából, a térde homorulataiból és a farpofái között bolondgombák nőttek.

Jó, négy nap. De ez a hely reggel még tiszta volt, mindössze...

Az órájára pillantott és látta, hogy tizenkettő előtt húsz perccel megállt. Keleti Egyáltalán Nem Létező Zónaidő van.

Megfordult és belesett az ajtón. Hirtelen szentül hitte, hogy valaki bujkál bent.

Dehogy: Nincs ott semmi, csak Jonesy Garandja támasztja a falat.

Henry már éppen el akart fordulni, aztán mégse tette. Úgy látszott, a Garandot nem szállta meg a szutyok. Fölvette. Meg volt töltve, a kar biztosítva, egy lőszer a töltényűrben. Jól van. Henry a vállára akasztotta, és visszafordult a fürdőszobaajtó előtt püffedező undok, vörös buckához. Itt orrfacsaró volt az éterszag, ami valami kénes és még ennél is pocsékabb bűzzel keveredett. Lassan ment a fürdőszoba felé, kényszerítette magát minden lépésre, miközben attól félt (sőt egyre biztosabb volt benne), hogy a vöröses kupac a lábszerű kinövésekkel minden, ami az ő Beaver barátjából megmaradt. Még egy perc, és meglátja hosszú, fekete hajának gubancos maradványát, vagy Martens bakancsát, amelyet Beav „leszbikus szolidaritási nyilatkozatnak” hívott. Meg volt győződve róla, hogy a Martens bakancs a titkos jel, amelyről a leszbikusok megismerik egymást, és ebben a hitében nem lehetett megingatni. Hasonlóképpen meg volt győződve róla, hogy Rotschild és Goldfarb nevű emberek irányítják a világot, vélhetőleg Coloradóból, egy sziklamélyi bunkerből. Beaver, akinek kedvenc kifejezése a meglepetésre az volt, hogy bazmeg, Freddy.

Azonban sehogy sem lehetett megállapítani, hogy az ajtóban heverő kupac csakugyan a Beav-e, illetve volt-e valaha valaki az a sokat sejtető alak. Valami megcsillant a szivacsos sarjadzásban. Henry kicsit közelebb hajolt, azon tűnődve, vajon szemének nedves, védtelen részein nem szaporodnak-e máris a mikroszkopikus gombaspórák. A tárgy, amit észrevett, a fürdőszoba kilincsének bizonyult. Oldalt egy elgombásodott tekercs ragasztószalag hevert. Henrynek eszébe jutott a kinti munkaasztal rendetlensége, a kirángatott fiókok. Ezért ment volna ki Jonesy? Egy rohadt tekercs ragasztószalagért? A fejében azt mondta valami - talán a kattanás, talán nem -, hogy pont ezért. De miért? Az isten szerelmére, miért?

Az utóbbi öt hónapban, amióta az öngyilkos gondolatok egyre sűrűbben és egyre hosszabb időkre látogatták, hogy a maguk zagyva nyelvén beszélgessenek vele, Henryt javarészt elhagyta a kíváncsiság. Most viszont tombolt benne, mint aki éhesen ébredt. És ő semmivel sem tudta táplálni.

Talán az ajtót akarta beragasztani Jonesy? Igen? Mi ellen? Ő és Beav nyilván tudták, hogy nem fog működni a gombával szemben, amely akkor az ajtó alatt nyújtaná ki az ujjait.

Benézett a fürdőszobába, és halkan felnyögött. Akármilyen obszcén őrültség zajlott is, az, efelől nem volt kétsége, itt kezdődött, és itt is ért véget. A fürdőszoba vörös barlanggá változott. A kék csempék szinte teljesen eltűntek a penésztorlaszok alatt. Az anyag felkapaszkodott a mosdókagyló talpán és a vécécsészén is. A vécéfedél a tartálynak támaszkodott. Henrynek úgy rémlett, bár ebben nem lehetett biztos a burjánzás miatt, hogy a deszka törötten hever a csészében. A zuhanyfüggöny nem áttetsző kék volt, hanem átlátszatlan vörös-arany. Nagyrészt leszakadt a karikákról (amelyek ugyancsak szakállat eresztettek), és a kádba esett.

A kádból egy bakancsos láb lógott ki, ugyancsak elgombásodva. Martens bakancs volt, semmi kétség. Hát mégis megtalálta Beavert. Hirtelen rátört annak a napnak az emléke, amikor megmentették Dudditsot, olyan ragyogóan és tisztán, mintha tegnap történt volna. Beaver a hülye, ócska bőrdzsekijében, Beaver, amint odaadja Dudditsnak az uzsonnadobozát, miközben azt mondja, *Tetszik a műsor? De sohasem öltöznek át.* És azzal folytatta...

- Bazmeg, Freddy - mondta Henry az elgombásodott háznak. - Azt mondta, amit szokott. - Könny szökött a szemébe, és lepergett az arcán. Ha ez a nedvesség kell a gombának - és a vécécsészét eltömő mennyiségből ítélve nagyon kedveli a nedvességet -, akkor csak ugorjon neki és szolgálja ki magát.

Nem sokat törődött vele. Nála volt Jonesy fegyvere. A gomba nekiláthat, de Henry tesz róla, hogy réges-rég ne legyen itt, mire sor kerül a desszertre. Ha így alakul a dolog.

És valószínűleg így alakul majd.

5

A sufni sarkában biztosan látott egy kupacnyi ócska szőnyeget. Behozza? Leteríthetné a fürdőszobapadlón, végigmehetne rajta, hogy alaposabban szemügyre vegye a fürdőkádat. De minek? Tudta, hogy az ott Beaver, és nem igazán szerette volna vöröses gombától ellepetten látni öreg barátját, az olyasféle szellemességek kiötlőjét, mint a *Csókold meg a lökhárítómat*. Mint az a fakó hulla a régi újságfotón, amely bolondgombát sarjasztott magából. Ha ettől jobban érthetné, mi történt, akkor igen, talán. De ez aligha valószínű.

Legfőképpen el akart tűnni innen. A gomba hátborzongató volt, de nem minden. Még hátborzongatóbb az érzés, hogy nincs egyedül.

Elhátrált a fürdőszobaajtótól. Az ebédlőasztalon egy papírkötéses könyv hevert, a címlapján vasvillás ördögök táncoltak. Nyilván Jonesy egyik könyve. Máris növeszti kis telepekben a penészt.

Arra eszmélt, hogy nyugat felől kelepelést hall, amely sebesen erősödik mennydörgéssé. Helikopterek, ez alkalommal nem egy. Sok. Nagyok. Úgy hangzott, mintha tetőmagasságban közelednének, és Henry ösztönösen behúzta a nyakát. Vietnami háborús filmek tucatnyi koekája hemzsegett az agyában, egy pillanatig meg volt győződve róla, hogy mindjárt tüzet nyitnak géppuskáikból, és megszórják a házat. Az is lehet, hogy leöntik napalmmal.

Továbbröpültek anélkül, hogy effélét tettek volna, de nem sok hiányzott ahhoz, hogy a csészék és a tányérok táncolni kezdjenek a konyhai polcokon. Henry fölegyenesedett, amikor a robaj halkulni kezdett, először kerepeléssé tompult, majd ártalmatlan dongássá. Talán azért mentek, hogy a Jefferson ösvény keleti végén csatlakozzanak azokhoz, akik az állatokat mészárolják. Hadd menjenek. Ő megpattan innen és...

És aztán? Mi lesz aztán?

Miközben ezen töprengett, neszt hallott az egyik földszinti hálószobából. Surrogást. Ezt percnyi csönd követte, épp elég idő, hogy Henry úgy dönthessen, a képzelete túlórázik kicsit: Aztán fojtott kattanások és csicsergés hallatszott, mintha egy felhúzható játék lenne ott - talán egy bádogmajom, vagy papagáj -, amely éppen lejár. Henry libabőrös lett. Kiszáradt a szája. A tarkóján fölmeredt a haj.

Tünés innen, futás!

Mielőtt hallgathatott volna erre a hangra, és szót fogadott volna neki, nagy lépésekkel keresztülvágott a szobán, menet közben lekapta válláról a Garandot. Az adrenalin szétáradt a vérében, és a világ felragyogott. A szelektív érzékelés, a nem méltányolt ajándék, amely a világot biztonsá-

gossá és kényelmessé teszi, hirtelen eltűnt, és Henry minden részletet látott: a vérnyomot, amely a hálószobától a fürdőszobáig vezetett, egy félredobott papucsot, azt a rémes vörös penészt, amely tenyérnyomot formázott a falon. Aztán belépett az ajtón.

Az az akármicsoda az ágyon hevert; Henry olyannak látta, mint egy levágott lábú menyétet vagy erdei mormotát, és hosszú, véres farok nyúlt el mögötte, akár egy méhlepény. Csakhogy egyetlen általa látott állatnak - kivéve talán a bostoni tengeri akvárium murénáját - sincs ilyen aránytalanul nagy, fekete szeme. És még egy hasonlóság: amikor kinyitotta azt a kezdetleges vonalat, ami a szája volt, feltárult a rémítő agyarak sokasága, mindegyik olyan hosszú és vékony, mint egy-egy kalaptű.

Mögötte száz vagy talán még annál is több narancsszín-barna tojás lüktetett a vértől lucskos lepedőn. Akkorák voltak, mint egy-egy jókora üveggolyó, és zavaros, taknyos nyálka lepte őket. Szőrszerű árnyékok mozogtak bennük.

A menyétlény úgy magasodott föl, ahogy a kígyó emelkedik ki a kosárból, és rácsicsergett. Hányta-vetette magát az ágyon - Jonesy ágyán -, de úgy tűnt, alig tud mozogni. Fekete szeme vadul villogott. A farka (amit Henry inkább fojtócsápnak nézett) ide-oda csapkodott, azután végignyúlt annyi tojáson, amennyit csak elért, mintha védené őket.

Henry rádöbbent, hogy ugyanazt a szót hajtogatja fahangú dünnyögéssel, akár a tehetetlen idegbeteg, akit teleinjekcióztak Thorazine-nal. Azt, hogy nem. Vállához kapta a puskát, célzott, követte a lény ocsmány, ék alakú fejének rángását. *Tudja, hogy mi ez, legalább ennyit tud*, gondolta Henry hidegen, majd meghúzta a ravaszt.

Közelről lőtt, a teremtménynek nem sok esélye volt a menekülésre, vagy azért, mert elfáradt a tojásrakásban, vagy a hidegtől érezte rosszul magát - mivel a főbejárat nyitva volt, rendesen kihűlt a Lyuk. A lövés fülsiketítőn szólt a zárt térben, a lény fölemelt feje szétfröccsent, szálakban és csomókban kenődött a falra. A vére éppen olyan vörös-arany volt, mint a gomba. A lefejezett test lezuhant az ágyról a szétszórt ruhadarabokra, amelyeket Henry nem ismert: egy barna kabátra, narancssznű vadászmellényre, felhajtott szárú farmerre (egyikük sem hordott felhajtott szárú farmert; alsós gimnazista korukban szarrugdosónak hívták azokat, akik ilyet viseltek). Egy csomó tojás is legurult a testtel együtt. A legtöbb a ruhákra vagy Jonesy szétszórt könyveire pottyant, és egészben maradt, de néhány a padlóra hullott, és szétnyílt. Romlott tojásfehérjére emlékeztető, zavaros lé csurgott belőlük, mindegyikből körülbelül evőkanálnyi. Abban voltak azok a vonagló-tekergőző hajszálak, amelyek mintha fenyegetően bámultak volna tűhegynyi fekete szemükkel Henryre, aki attól félt, hogy mindjárt üvölteni kezd.

Megfordult, kitámolygott a szobából. A lábában annyi élet volt, mint az asztallábban. Bábunak érezte magát, amelynek mozgatója egy jóakaratú valaki, de még csak most tanulja a bábozás művészetét. Fogalma sem volt, hova megy, amíg a konyhába nem ért, ahol lehajolt a mosogató alatti szekrényhez.

- Tojásember vagyok, tojásember vagyok, én vagyok a rozmár! Gu-gu-dzsub!

Ezt nem énekelte, hanem olyan buzdító hangon zengte, amiről nem is tudta, hogy szerepel a repertoárjában. Egy tizenkilencedik századi ripacshoz illett. Ez a gondolat behozta - az ég tudja, miért - Edwin Bootht mint d'Artagnant, tollas kalap meg minden, amint John Lennon verseit szavalja, és Henryből két hangos *Ha! Ha!* szakadt ki.

Kezdek megőrülni, gondolta... de sebaj. Jobb, ha d'Artagnan szavalja a „Rozmár vagyok”-ot, mint az a kép, ahogy a lény vére a falra fröccsen, vagy a kádból kiálló, penészes Martens bakancs, vagy a legrosszabb, a felhasadó tojások és a belőlük előkarikázó szőrszálak, amelyeknek szeme van. És minden szem Henryt nézi.

Félretolta a mosogatószert meg a felmosóvödröt, és ott volt egy sárga flakonban a Sparx gyújtófolyadék. Az ügyetlen bábjátékos, aki mozgatta, szakaszosan rángatva előretolta Henry karját, majd rákulcsolta a jobbját a flakonra. Visszament a flakonnal a nappalin át, csak annyi időre állva meg, amíg a kandallóról magához vett egy doboz gyufát.

- Én vagyok én, te vagy te, ki a szamár, én vagy te! - szavalta, és táncos léptekkel bevonult Jonesy hálószobájába, mielőtt a fejében rettegő személy átvehette volna a vezénylést, megparancsolva Henrynek, hogy forduljon sarkon és rohanjon el. Az a személy azt akarta, hogy Henry addig fusson, míg ájultan esik össze. Vagy holtan.

Az ágyon levő tojások ugyancsak felhasadtak. Két tucat vagy annál is több hájszál mászkált a véres lepedőn vagy karikázott Jonesy párnáján. Az egyik fölemelte a fejét és Henryre csicsergett, olyan vékony fejhangon, hogy alig lehetett hallani.

Még mindig nem engedte meg magának, hogy megálljon, mert ha szünetet tart, sohasem indul el többé (legföljebb az ajtó felé). Két lépéssel az ágy lábánál termett. Az egyik hajszál csúszva közeledett a padlón, úgy hajtotta magát a farkával, mint sperma a mikroszkóp alatt.

Henry rálépett, és közben hüvelykujjával lepattintotta a flakonról a vörös műanyag kupakot. Az ágyra célzott, megnyomta a pumpát, ide-oda mozgatva a csuklóját, ügyelve, hogy a padlóra is bőven jusson. Mikor a gyújtófolyadék telibe találta a szőrszerű valamiket, azok olyan vékony hangon nyivákoltak, mint az újszülött macskakölykök.

- Tojásember... tojásember... *rozmár*!

Rátaposott egy másik szőrre, és észrevette, hogy egy harmadik a farmerja szárához tapad, szösznyi farkával kapaszkodik, és most még puha fogával át akarja harapni a zsávolyt.

- Tojásember - motyogta Henry, és levakarta a szőrt a másik bakancsával. Amikor a szőr megpróbált eltekergőzni, Henry rátaposott. Hirtelen rádöbbent, hogy fürdik a verejtékben, tetőtől talpig lucskos, ha így megy ki a hidegbe (és muszáj lesz, itt nem maradhat), valószínűleg halálát leli.

- Nem maradhatok itt és nem pihenhetek! - kiáltotta új, kulisszahasogató hangján.

Kinyitotta a gyufásdobozt, de a keze annyira remegett, hogy a felét kiborította. Most már több, fonálszerű féreg is célba vette. Lehet, hogy nem sokat tudnak, de azt, hogy Henry az ellenség, azt igen, azt már tudják.

Megfogott egy gyufát, fölemelte, a fejéhez szorította a hüvelykjét. Ezt a trükköt Pete-től tanulta valamikor régen. Mindig a barátaid tanítottak a jobb dolgokra, igaz? Például, hogy miként rendezz öreg Beaver barátodnak viking temetést, egyben megszabadulva ezektől az okádék kígyóporontyoktól.

- *Tojásember!*

Végighúzta a gyufát a dobozon, és az meggyulladt. A kén olyan szaggal égett, mint ami a házban fogadta, vagy amilyet a kövér nő szellentett.

- *Rozmár!*

A gyufát az ágy lábához hajította, ahol egy gyűrött paplan ázott a gyújtófolyadékban. A láng egy pillanatig kéken fuldoklott a kis gyufaszál körül, és Henry már attól félt, mindjárt kialszik. Azután halk *flump* hallatszott, és a paplanra sárga lángok fontak szerény koszorút.

- Gu-gu-dzsub!

A tűz végigkúszott a lepedőn, feketére változtatva a vászonba ivódott vért. Elérte a nyálkás tojáskupacot, megkóstolta, ízletesnek találta. A tojások zsíros pukkanásokkal durrantak szét. A férgek nyivákolva égtek. A folyadék sisteregve futott ki a felrepedt tojásokból.

Henry kihátrált a szobából, s fröcskölte menet közbe a gyújtófolyadékot. Már a navaho szőnyeg közepénél járt, amikor kiürült a flakon. Félredobta, újabb gyufát gyújtott, elhajította. Ez alkalommal azonnal megszólalt a *flump!*, s narancsszínű lángok pattantak elő. Forróság perzselte izzadságtól csillogó arcát, és hirtelen mohó, boldog vágy fogta el, hogy dobja félre az álarcokat és egyszerűen belelépjen a tűzbe. Helló, hőség, helló, nyár, helló, sötétség, öreg barátom.

Ami visszatartotta, az éppolyan egyszerű volt, mint amilyen elsöprő. Ha most kihúzza a dugót, akkor kénytelen lesz elszenvedni valamennyi céltalan, de nyugvó érzelem kellemetlen ébredését. Sohasem fogja pontosan tudni, mi történt itt, de talán legalább néhány választ kaphatna azoktól, akik a helikopterekben ülnek és az állatokra lövöldöznek. Hacsak le nem lövik őt is.

Az ajtónál egy emlék csapott le rá, olyan élesen, hogy a szíve feljajdult: Beaver Duddits előtt térdel, aki fordítva akarja felhúzni a tornacipőjét. *Ezt hadd igazítsam meg én, öreg*, mondja Beaver, és Duddits azt feleli, azzal a kerekre nyílt szemű értetlenséggel, amit csak szeretni lehet: *Mijazi?*

Henry ismét elsírta magát: - Isten veled, Beav! Szeretlek, haver, és ezt bizony szívből mondom.

Azzal kilépett a hidegbe.

A Lyuk túlsó végéhez ment, ahol a fát máglyázták föl. Mellette ponyva hevert, ódon darab, feketesége szürkévé fakult. Hozzáfagyott a földhöz, Henrynek keményen, két kézzel kellett rángatnia, hogy arrébb húzhassa. Alatta hótalpak, korcsolyák, sílécek hevertek zagyva összevisszaságban. Volt egy özönvíz előtti jégfúró is.

Ahogy a régen szundikáló téli holmik rusnya halmát bámulta, Henry hirtelen rájött, mennyire elfáradt... csak a fáradtság túl enyhe kifejezés erre. Az imént tett meg tíz mérföldet gyalogszerrel, többnyire gyors ügetésben. Autóbalesetet szenvedett, és fölfedezte gyermekkori barátjának holttestét. Sejtette, hogy másik két gyermekkori barátját is elveszítette.

Ha nem álltam volna az öngyilkosság szélén, mostanra dühöngő őrült lennék, gondolta, majd elnevette magát. Jó volt nevetni, de ettől még nem lett kevésbé fáradt. De akkor is el kell mennie innen. Keresnie kell valamilyen hatóságot, hogy elmondhassa, mi történik itt. Lehet, hogy máris tudják - a hangokból ítélve fixen tudnak valamit, bár a problémát kezelő módszereiktől Henry kínosan érezte magát -, de a menyétekről talán nem tudnak. Meg a tojásokról. Ő, Henry Devlin elmondhatja nekik - ki más tehetné jobban? Végül is ő a tojásember.

A hótalpak bőrfonatát annyi egér rágta meg, hogy alig voltak többek üres keretnél. Mindazonáltal némi válogatás után talált egy pár vaskos túrasílécet, amely 1954 körül modernnek számított. A csatok berozsdásodtak, de ha egyszerre mindkét hüvelykujjal nyomta, annyira ki tudta tágítani őket, hogy kelletlenül befogadják a bakancsát.

A házból most már folyamatosan hallatszott a ropogás. Henry rátette a kezét a fára, és érezte a meleget. Az eresz alatt egy csomó síbot lógott, markolatuk eltűnt a piszkos pókhálóban. Henry nem szívesen érintette meg ezt az anyagot - még túl friss volt a tojások és a menyétféleség vonagló fajzatainak emléke -, de most legalább volt kesztyűje. Félresöpörte a pókhálót, fürgén válogatta a síbotokat. Most már látta is feje mellett az ablakon túl a táncoló szikrákat.

Talált magának egy pár síbotot, csak egy kicsit volt rövid az ő hórihorgas termetéhez képest, és ügyetlenül csúszkálva megkerülte az épület sarkát. Lábán az ósdi síléccel, vállán Jonesy puskájával úgy érezte magát, mint egy síelő náci katona egy Alistair MacLean-filmben. Éppen befordult a sarkon, amikor az ablak, amely mellett az imént állt, meghökkentően nagy durranással felrobbant. Akkorát szólt, mintha az emeletről kidobtak volna egy nagy üvegtálat. Henry behúzta a nyakát, és érezte, hogy üvegszilánkok záporoznak a kabátjára. Néhány a hajába hullott. Arra gondolt, hogy ha még húsz-harminc másodpercet tölt a sílécek és botok válogatásával, a felrobbanó üveg elviszi a fél arcát.

Az égre nézett, tenyérrel előre az arcához emelte a kezét, mint Al Jolson, és azt mondta: - Valaki szeret engem odafönt! Hűha!

Lángok csaptak ki az ablakon, az ereszt nyaldosták. Sorra törtek a tárgyak, ahogy a hőség nőttön-nőtt. Lamar Clarendon faháza, amelyet a második világháború után építettek, égett, mint a pokol. Ez biztos csak álom.

A sítalpas Henry nagy ívben megkerülte a házat. Szikrafürtök repültek a kéményből, és dugóhúzóban pörögtek fölfelé, az alacsony felhők irányában. Kelet felől továbbra is fegyverropogás hallatszott. Valaki túllőtt a célon. És még azon is túl. Aztán volt az a robbanás nyugaton - az istenért, mi lehetett az? Nem tudhatta. Ha egy darabban ér el odáig, ahol mások is vannak, azok majd megmondják.

- Hacsak úgy nem döntenek, hogy engem is megölnek - mondta. Száraz károgásként jött ki száján a hang, és ráébredt, hogy majd' meghal a szomjúságtól. Óvatosan lehajolt (legalább tíz éve, ha nem több, hogy nem volt síléc a lábán), havat markolt, és a szájába tömte. Hagyta, hogy megolvadjon, lecsurogjon a torkába. Mennyei érzés volt. Henry Devlin pszichiáter és a Hemingway-megoldásról szóló egykori dolgozat szerzője, az ember, aki szűz ifjú volt, most viszont magas, unalmas felnőtt, akinek a szemüveg mindig lecsúszik az orra hegyéig, a haja szürkül, akinek a barátai halottak, elmenekültek vagy megváltoztak, ez az ember ott állt egy olyan ház nyitott kapujában, ahová sohasem fog visszatérni, állt, úgy ette a havat, mint egy fagyizó srác a cirkuszban, állt és figyelte, hogyan lesz életének utolsó igazán jó helye lángok martalékává. A lángok áttörtek a cédrusfa zsindelyen. A hó gőzölgő vízzé olvadt, és sziszegve lefutott a rozsdás esőcsatornákon. Tűzkarok szökdécseltek ki-be a nyitott ajtón, mint lelkes vendéglátók, akik a frissen érkezett vendégeket báto-

rítják, hogy gyerünk, gyerünk, a fenébe is, told már be a képed, mielőtt az egész ház leégne. A gránittömbön sarjadt vörös-arany penész ropogósra sült, elveszítette a színét, megszürkült. - Jól van - motyogta Henry halkan. Gépiesen, ritmikusan markolászta a síbotokat. - Jól van, ez rendben van.

Újabb tizenöt percig áll, és amikor nem bírta tovább, hátat fordított a lángoknak, és elindult arra, ahonnan érkezett.

7

A kapkodás kikopott belőle. Húsz mérföldet kellett megtennie (22,2-t hogy egészen pontos legyen, helyesbített magában), és ha nem osztja be az erejét, sosem ér a végére. A hójáró nyomában maradt, és gyakrabban kellett pihennie, mint jövet.

De hát akkor még fiatalabb voltam, gondolta némi iróniával.

Kétszer nézte meg az óráját, mert megfeledkezett róla, hogy a Jefferson ösvényen most a Keleti Egyáltalán Nem Létező Zónaidő van érvényben. Mivel a felhőpokróc nem mozdult a feje fölött, csak annyit tudott biztosan, hogy még nappal van. Délután, természetesen, de hogy korán-e vagy későn, arról fogalma sem volt. Egy másik délutánon az étvágya szolgálhatott volna időmérőként, de ma nem. A Jonesy ágyán heverő dolog után, a tojások után, a guvadt fekete szemű szőrszálak után nem. A fürdőkádból kilógó láb után nem. Úgy érezte, soha többé nem fog tudni enni... legalábbis semmit, ami csak egy kicsit is vörös. Na, és gombát? Nem, kösz.

Fölfedezte, hogy a síelést, legalábbis ilyen futólécekkel, mint ami rajta van, ugyanúgy nem lehet elfelejteni, mint a biciklizést. Egyszer esett el, amikor az első dombra fölmászott, a lécek kiszaladtak a lába alól, viszont gond nélkül csúszott le a másik oldalon, csupán néhányszor billent meg és egyszer sem borult föl. Sejtette, hogy ezeket a léceket utoljára akkor vakszolták meg, amikor még Carter, a mogyorótermesztő volt az elnök. De ha megmarad a hójáró hullámzó, szétlapuló nyomán, akkor minden rendben lesz. A Mélyúton megcsodálta a csapák sokaságát - tizedennyit sem látott még együtt soha. Néhány állat az úton haladt, de a legtöbb csak keresztezte kelet nyugati irányban. A Mélyút nagyjából északnyugat felé húzódott, viszont láthatólag a nyugat volt a szélrózsának az a kitüntetett pontja, amelyet a helyi állatvilág el akart kerülni.

Útnak indultam, mondta magának. *Talán egy napon valaki elbeszélő költeményt ír majd belőle, „Henry utazása" címmel.*

- Ja - állapította meg. - Az idő lelassult, a valóság meghajlott; a tojásember egyre csak ballagott. - Elnevette magát, de a nevetés kínzó köhögésre váltott kiszáradt torkában. A hójárónyom szélére siklott, mindkét kezébe havat markolt, és megette.

- Finom... és jót tesz! - jelentette ki. - Hó! Ezentúl csak ezt reggelizem!

Fölnézett az égre, és ezt rosszul tette. Egy pillanat alatt elfogta a szédülés, és úgy érezte, rögtön hanyatt esik. Azután a kábulat meghátrált. Feje fölött a felhők kicsit sötétebbnek tűntek. Hó közeledik? Éjszaka közeledik? Esetleg mindkettő? A térde és bokája fájt a folyamatos csoszogástól, a karja még jobban fájt a bottól. A legpocsékabbul a mellizmai fájtak. Már tudomásul vette, hogy sötétedés előtt nem éri el Gosselin boltját; most, amikor megállt, és megint evett egy kis havat, arra gondolt, hogy talán oda sem ér.

Meglazította a pólót, amellyel bekötötte a lábát, és halálra rémült, mikor kék farmerjén meglátott egy harsogóan vörös cérnát. A szíve olyan erősen vert, hogy lüktető-repeső, fehér pettyek jelentek meg a szeme előtt. Reszkető ujjakkal nyúlt a vörösség felé.

Mit képzelsz, mit fogsz csinálni?, gúnyolta magát. *Leveszed, mint egy darab cérnát?*

És pontosan ezt tette, mert valóban cérnaszál volt: egy piros szál a póló nyomott emblémájából. Elejtette, és figyelte, ahogy levitorlázik a hóba. Azután visszakötötte a pólót a farmerjére. Egy ember, aki alig négy órája még a lehetőségeket fontoltatta - a kötelet és a hurkot, a kádat és a műanyag zacskót, a hídpillért és a mindig népszerű Hemingway-megoldást, amelyet egyes helyeken rendőrbúcsúnak is neveznek -, egy-két másodpercre rohadtul megijedt.

Mert nem így akarok elmenni, mondta magának. *Ne hogy elevenen egyen meg...*

- Az X bolygóról származó bolondgomba - fejezte be.

A tojásember ismét elindult.

8

A világ összezsugorodott, ahogy szokta, amikor közeledünk a kimerültséghez, és a munkánk nincs még készen, megközelítőleg sem. Henry élete négy egyszerű, ismétlődő mozdulatra csökkent: karjai a botokat lökték előre, hogy megtolják a sílécet a havon. A sajgás és a fájdalom csökkent, legalábbis egy időre, ahogy belépett egy másik övezetbe. Egyszer történt vele ilyesmi, legalábbis ami halványan ehhez volt fogható, a gimnáziumban, amikor a Derry Tigrisek kosárlabdacsapatában volt indító center. Egy nagyon fontos rájátszás előtti mérkőzés volt, négy legjobb játékosuk közül hármat kiállítottak. Az edző bent hagyta Henryt a játék hátralevő részére - nem volt más megmozdulása, mint holtidők szerzése és bukások a büntetővonalon. Megcsinálta, de mire lefújták a mérkőzést (a Tigrisek hatalmas zakót kaptak), egyfajta boldog álomban lebegett. Félúton a fiúöltöző felé a lába összecsuklott, és eldőlt, arcán még mindig hülye vigyorral, miközben piros úti uniformisukat viselő játékostársai nevettek, éljeneztek, tapsoltak és fütyültek.

Itt azonban nem volt taps és fütty, csak keleten folytatódott kitartóan a fegyverropogás. Talán csillapodott valamelyest, de még mindig elég erős volt.

Még fenyegetőbbek voltak az alkalmi puskalövések, amelyek elölről hallatszottak. Talán a Gosselinnél? Lehetetlen volt megállapítani.

Hallotta magát, amint legkevésbé kedvelt Rolling Stones-számát énekli, a „Sympathy for the Devil"-t (*Tettem róla, hogy Pilátus mossa a kezét, és megpecsételje az Ő sorsát*, nagyon köszönöm, kiváló hallgatóság volt, jó éjszakát), de leállította magát, amikor észrevette, hogy a dal összekeveredik a kórházban fekvő Jonesy emlékeivel, a márciusi Jonesyval, aki nemcsak aszottá fogyott, de valósággal összement, mintha kivonult volna belőle a lényeg, hogy védőpajzsot húzzon a meghökkent, sebzett test köré. Jonesy úgy nézett Henryre, mint aki valószínűleg meg fog halni, és *bár nem halt meg*, Henry most jött rá, hogy akkortájt kezdte komolyan fontolgatni az öngyilkosságot. A rémségek galériája, amely késő éjszaka kísértette - az apja állán lefutó, kék-fehér tej, a rendelőjéből menekülő Barry Newman hatalmas, hintázó feneke, Richie Grenadeau, aki kutyagumit tart a síró, csaknem meztelen Duddits Cavell elé, hogy egye meg, meg kell ennie -, most kiegészült a csonttá fogyott, bávatag tekintetű Jonesyval, Jonesyval, akit minden ok és ésszerűség nélkül elütöttek, Jonesyval, aki úgy festett, mint aki most rögtön felrántja a bugivugicipőjét, és elmegy a városból. Azt mondták, hogy az állapota stabilizálódott, de Henry kritikát olvasott ki öreg barátja tekintetéből. Rokonszenv az ördöggel? Kérem! Nincs isten, ördög, rokonszenv. És ha egyszer rájössz erre, akkor baj van, mert meg vannak számlálva a napok, amelyeket a kulturált Amerika néven ismert, szép nagy bolondokházában tölthetsz, mint életerős fizetővendég.

Hallotta, hogy ismét énekel - *De miért is oly meglepő a játékom?* -, és leállította magát. Akkor mit? Valami esztelent. Esztelent, céltalant és zamatosat, ami a kulturált Amerikából szivárog. Mondjuk, valamit a Pointer Sisterstől? Az jó.

Lenézett surrorgó sílécére, a hójáró nyomában maradt, vízszintes sávokra, és énekelni kezdett. Hamarosan már csak suttogó fahangon dönögött, miközben az izzadság átitatta az ingét, és átlátszó váladék folyt az orrából, majd megfagyott az ajka fölött: *Tudom, hogy megcsinálhatjuk, tudom, hogy megcsinálhatjuk, elrendezhetjük, igen, mi megtehetjük, igen megtehetjük, igen...*

Jobb. Sokkal jobb. Ez az összes megtehetjük ugyanúgy belefér az amerikai kultúrába, mint a Ford kisteher egy tekepálya parkolójában, egy fehérneműleárazás a JCPenneyben, vagy egy halott rocksztár egy fürdőkádban.

9

Végre megérkezett a menedékhez, ahol Pete-et és az asszonyt hagyta: Pete eltűnt. Nyomtalanul.

A rozsdás bádogtető berogyott, Henry fölemelte, mintha fém ágytakaró lenne, és alánézett, hogy Pete nincs-e alatta. Nem volt ott, csak az asszony, aki arrébb mászott, vagy arrébb vitték onnan, ahol akkor volt, amikor Henry elindult a Lyukhoz, és valahol útközben érte a halál. Ruháit és arcát ugyanaz a rozsdaszínű penész borította, amely a faházat is fojtogatta, de Henry valami érdekeset vett észre: miközben az asszonyon egész szépen nőtt (különösen az orrlyukában, és a látható szemében, amely valóságos őserdőt sarjasztott magán), a körülötte szétszóródott anyag tépett nap-

sugarai bajban voltak. A mögötte levő gomba, a tűztől takart rész megszürkült, és nem szóródott tovább. Az előtte levő valamivel jobb állapotnak örvendett, mert jutott neki meleg és hely a növekedéshez, ott, ahol a földön elolvadt a hó, de a kacsok vége már itt is olyan porszürkére fakult, mint a vulkáni hamu.

Henry majdnem biztosra vette, hogy a gomba haldoklik.

Akárcsak a nappali fény - ehhez most már nem fért kétség. Henry visszaejtette a kilyuggatott bádogtetőt Becky Shue-ra és az elhamvadt tűz zsarátnokára. Ismét a Macska nyomaira nézett és azt kívánta, bárcsak visszamehetne a faházba vagy vele lenne Natty Bumppo, hogy elmagyarázza, mit lát. Esetleg Jonesy jó barátja, Hercule Poirot, az ő kis szürke sejtjeivel.

A nyom kitért az összeomlott tető irányába, mielőtt továbbment volna északnyugatnak, Gosselin boltja felé. Volt egy letaposott rész a hóban, olyasforma, mint egy emberi test. Két oldalán kerek mélyedések fúródtak a hóba.

- Mit szólsz, Hercule? - kérdezte Henry. - Mit jelent ez, *mon ami*? - De Hercule egy szót sem szólt.

Ismét dúdolni kezdett, közelebb hajolt az egyik kerek lenyomathoz. Észre sem vette, hogy maga mögött hagyta a Pointer Sisterst, és visszakapcsolt a Rolling Stonesra.

Még éppen elég fény maradt, hogy lássa a test alakjától balra a három üreg mintáját, és eszébe jutott a Pete gyapjúkabátjának könyökén levő folt. Pete különös büszkeséggel mesélte neki, hogy a barátnője varrta oda, kijelentve, hogy nem mehet el vadászni szakadt zubbonyban. Henry emlékezett rá, milyen mulatságosnak és ugyanakkor szomorúnak találta, ahogy Pete egyetlen gyengéd megnyilvánulásból a boldog jövő légvárát építi fel magának... egy olyan cselekedetből, amelynek valószínűleg több köze van a kérdéses hölgy neveltetéséhez, mint bármilyen esetleges érzelemhez sörtől csatakos barátja iránt.

Nem mintha számítana. Az számított, hogy Henry úgy érezte, végre képes levonni egy komoly következtetést. Pete kimászott az összeomlott tető alól. Jonesy - vagy akármi volt is, ami most Jonesyt működteti, a felhő - erre jött, bekanyarodott a menedék romjaihoz, és magával vitte Pete-et.

De miért?

Ezt nem tudta Henry.

A foltok közül, amelyek a bádogtető alól a könyökére támaszkodva kivergődő Pete lenyomataiban piroslottak, nem minden volt penész. Akadt alvadt vér is. Pete megsebesült. Megvágta magát, amikor leszakadt a tető? Mindössze erről van szó?

Reszketeg csapa indult a mélyedéstől, amelyet Pete sajtolt a hóba. A csapa végén volt valami, amit Henry először félig égett ágnak nézett. Közelebbi vizsgálat után megváltoztatta véleményét. Egy másik menyétszerűség volt, ez azonban égett és döglött, és ahol nem pörkölődött meg, ott megszürkült. Henry félrelökte a bakancsa orrával. Kicsi, fagyott kupac volt alatta. Tojások. Ez még döglés közben is tojt.

Borzongva havat rugdosott a tojásokra és a kis szörnyeteg dögére. Ismét kibontotta a rögtönzött kötést, hogy egy újabb pillantást vessen a lábán levő sebre, és közben észbe kapott, mit énekel megint. Abbahagyta. Könnyű pelyhekben ismét szállingózni kezdett a hó.

- *Miért* ezt énekelem állandóan? - kérdezte. - Miért tér vissza folyton ez a kibaszott dallam?

Nem várt választ; ezeket a kérdéseket elsősorban azért mondta ki hangosan, mert megnyugvást talált a saját hangjában (ez itt a halál, sőt talán a kísértetek helye), de mégis kapott választ.

- Mert ez a *mi* dalunk. Ez a zászlóalj himnusza, amelyet akkor éneklünk, amikor forróvá válik a helyzet. Mi Cruise fiai vagyunk. - Cruise? Ez igaz? Mint Tom Cruise? Talán nem egészen.

Keleten addigra jelentősen halkult a fegyverropogás. Az állatok lemészárlása a végéhez közeledett. De voltak még emberek is, vadászok hosszú csatárláncban, akik zöld vagy fekete ruhát viselnek, nem narancsszínt, és munka közben folyton ezt a dalt hallgatták, miközben gyarapították a hihetetlen hentesszámlát: *Utaztam egy tankban, tábornoki rangban, amikor tombolt a blitzkrieg és bűzlöttek a testek... Örülök, hogy találkoztunk, remélem, sejted a nevem.*

Egész pontosan mi folyik itt? Nem a vad, váratlan, kiszámíthatatlan Külső Világban, hanem a saját fejében? Egész életében villogott benne a telepátia szikrája - azóta mindenképpen, hogy Dudditsot megismerte -, de ehhez semmi sem volt fogható. Mi ez? Tán itt az ideje megvizsgálni ezt az új és hatalmas módot, amellyel a vonalat látja, nemde?

Nem. Nem, nem, nem.

Tábornoki rangban, bűzlöttek a testek, gúnyolta a fejében a dal.

- Duddits! - kiáltotta a szürkülő, haldokló délutánba; lusta pelyhek hullottak, mintha felhasított párnából záporoznának a tollak. Egy gondolat küzdött, hogy megszülessen, de túl nagy volt, túl nagy.

- *Duddits*! - kiáltotta ismét, szónoki tojásember-hangján, és akkor megértett valamit: elvétetett tőle az öngyilkosság fényűzése. És ez a legborzalmasabb, mert - *Kikiáltottam, ki ölte meg a Kennedyket* - széttépik ezek a kísérteties gondolatok. Megint elsírta magát, zavartan, rémülten, egyedül az erdőben. Jonesyn kívül minden barátja halott, Jonesy pedig kórházban van. Egy filmsztár a kórházban, Mr. Szürkével.

- Mit *jelent* ez? - nyögte Henry. A halántékához kapott (úgy érezte, dagad a feje); rozsdás, ócska síbotja törött propellerlapátként, céltalanul csapkodott a hurkon. - *Ó, Krisztusom, MIT jelent ez?*

Csak a dal válaszolt: *Örülök, hogy találkozunk! Remélem, sejted a nevem!*

Csak a hó: vörös a lemészárolt állatok vérétől. Ott hevertek mindenfelé, az állatok Dachauja, szarvasok, mosómedvék, nyulak, menyétek, medvék, mormoták és...

Henry felordított, a fejét fogta, és olyan hangerővel ordított, hogy egy percig azt várta, elájul. Azután elmúlt a szédülése, az elméje mintha kitisztult volna, legalábbis egy időre, és meghagyta neki Duddits ragyogó emlékképét, amilyen az első találkozáskor volt, Dudditsot, nem e villámháborús téli világosságban, ahogy a Stones énekli, hanem a felhős októberi délután egészséges világosságában, Dudditsot, amint felnéz rájuk ferde, valahogyan bölcs kínai szemével. Duddits volt a mi legfényesebb óránk, mondta Pete-nek.

- Mijazi? - kérdezte most Henry. - Tojnaipő?

Hát igen, tojnaipő. Fordítsd meg, hogy rendesen legyen a lábán a tojnaipő.

Halványan elmosolyodott (pedig az arca még nedves volt a megfagyó könnyektől), és ismét nekiindult sílécén a hójáró kanyargós nyomán.

10

Tíz perccel később elérte az összetört Scoutot. Hirtelen két dolog tudatosodott benne: hogy borzalmasan éhes, és hogy itt étel van. Látta a közeledő meg a távolodó nyomokat, és Natty Bumppo nélkül is tudta, hogy tudja, Pete otthagyta az asszonyt, és visszatért a Scouthoz. És nem kellett Hercule Poirot hozzá, hogy tudja, az étel, amelyet a boltban vásároltak - legalábbis a zöme - még mindig a kocsiban van. Tudta, hogy Pete miért jött vissza.

Pete nyomait követve körülnézett az anyósülés környékén, és mikor a síkötéseket lazította, egyszer csak megdermedt. A szélvédett oldalon volt, és nagyjából még el lehetett olvasni, amit a sört iszogató Pete írt a hóba, számtalanszor egymás után: DUDDITS. Henry nézte a nevet, és megborzongott. Mintha egy szeretett lény sírját látná, és hallaná, ahogy felszól a föld alól.

11

A Scout belsejében üvegcserepek voltak. És vér. Mivel a vér többnyire a hátsó ülésen volt, Henry biztosra vette, hogy nem az eredeti baleset következménye; Pete akkor vágta meg magát, amikor visszajött. Henrynek feltűnt, hogy sehol sem látja a vörös-arany penészt. Mivel az gyorsan nő, ebből logikusan következett, hogy Pete nem volt fertőzött, amikor bemászott a sörért. Később talán, de akkor nem.

Kivette a kenyeret, a mogyoróvajat, a tejet és egy doboz narancslét. Kihátrált a Scoutból, és leült, vállát a felfordult kocsi hátuljának támasztotta. Figyelte a szállingózó, friss havat, miközben olyan gyorsan falta a kenyeret és a mogyoróvajat, ahogy bírta, a mutatóujját használta késnek, két szelet között törölte tisztára. A mogyoróvaj jó volt, a narancslé két húzásra lecsúszott, de még ez sem volt elég.

- Amire gondolsz - közölte a sötétedő délutánnal -, az groteszk. Arról nem is beszélve, hogy *vörös*. Vörös étel.

Vörös vagy sem, folyvást *arra* gondolt, és *egyáltalán nem is* volt annyira groteszk ez a gondolat attól az embertől, akinek hosszú éjszakákon át puskák, kötelek és műanyag zacskók jártak a fejében. Most mindez kicsit gyermetegnek tűnt, de azért ez is ő volt. Így hát...

- Így hát, hölgyeim és uraim, hadd zárjam az Amerikai Pszichiátriai Társaság ülését azzal, hogy idézem a néhai Joseph 'Beaver' Clarendont: „Mondd, hogy bazmeg, és dobj az Üdvhadsereg vödrébe egy vasat. Ha pedig nem tetszik, addig szívd a faszom, amíg hasad.” Nagyon köszönöm.

Miután mindezt előadta az Amerikai Pszichiátriai Társaságnak, visszamászott a Scoutba, ismét sikeresen elkerülte a törött üveget, és elővette a zsírpapírba burkolt csomagot ($ 2.79 volt ráírva az Öreg Gosselin reszketeg betűivel). Kihátrált vele, és föltépte a zsineget. Kilenc kövér virsli volt benne. A vörös fajta.

Elméje egy darabig próbálta elévetíteni a Jonesy ágyán fickándozó lábatlan, hüllőszerű lényt, amely őt nézi üres, fekete szemével, ám Henry nyomban elzavarta, annak az embernek a sebességével és könnyedségével, akinek a túlélő-ösztöne sohasem téved.

A virslik meg voltak főzve, de ő azért megmelegítette őket butángáz öngyújtójának lángjával, amelyet ide-oda húzogatott alattuk, amíg valamelyest fölengedtek, akkor becsomagolta őket a Csodakenyérbe, és befalta. Közben mosolygott, mert tudta, milyen mulatságosan festene egy kívülálló szemében. Nos, talán nem azt mondják, hogy a pszichiáterek idővel éppolyan dilihoppok lesznek, mint a betegeik?

A legfontosabb, hogy végre jóllakott. Ami még ennél is fontosabb, az összefüggéstelen gondolatok és töredékes képek elszivárogtak az agyából. Az ének is. Remélte, hogy ez a sok szemét nem tér vissza. Isten segedelmével soha.

Tejet ivott, böffentett, azután a Scout oldalának támasztotta a fejét, és behunyta a szemét. Mindazonáltal nem aludt el; ezek az erdők szépek, sötétek és mélyek, és neki még tizenkét egész hét tized mérföldet kell megtennie, mielőtt alhatna.

Eszébe jutott, mit mesélt Pete a Gosselinben keringő pletykákról, eltűnt vadászokról, az égen villogó fényekről, és hogy a Nagy Amerikai Pszichiáter milyen fölényesen legyintett rájuk, a Washington állambeli sátánista hisztériáról, meg a delaware-i gyermekmolesztálásról pöfögött. Szájának és elméjének színén előadta a Mr. Nagyokos Pisiáter-Srácot, miközben a fonákján tovább játszott az öngyilkosság gondolatával, mint a csecsemő, aki most fedezte föl a lábujjait a kádacskájában. Egészen hihetően hangzott, le lehetett volna adni egy tévéműsorban, amely hatvan percig boncolja a kapcsolatot a tudatalatti és az ismeretlen között, de a dolgok közben megváltoztak. Most már ő az egyik eltűnt vadász. Továbbá olyasmiket látott, amiket nem lehet megtalálni az interneten, nem számít, milyen nagy keresőprogramja van az embernek.

Csak ült ott, hátrahajtott fejjel, lehunyt szemmel, tele hassal, Jonesy Garandját a Scout kerekének döntve. A hó az arcára és homlokára hullott, olyan volt, mint egy kiscica mancsának könnyű érintése. - Ez az, amire minden dinka várt - szólalt meg. - Harmadik típusú találkozás. A fenébe, az is lehet, hogy negyedik vagy ötödik típusú. Sajnálom, hogy kigúnyoltalak, Pete. Igazad volt, én tévedtem. A fenébe, még ennél is rosszabb a helyzet. Az Öreg Gosselinnek volt igaza. Ennyit a harvardi oktatásról.

Ahogy hangosan kimondta, a dolgok kezdtek értelmet nyerni. Valami földet ért vagy lezuhant. Az Egyesült Államok erre fegyveres választ adott. Vajon tájékoztatták a külvilágot, mi történt? Valószínűleg nem, mert ez nem az ő stílusuk, de Henrynek volt egy olyan sejtése, hogy később kénytelenek lesznek bejelenteni. Az ember nem tolhatja be az egész Jefferson ösvényt az 57-es hangárba.

Tud még valamit? Lehet, és az is lehet, hogy kicsivel többet tud azoknál, akik a helikoptereket és a lövészeket vezényelték. Ők nyilván azt hitték, hogy fertőzéssel van dolguk, de Henry nem hitte, hogy olyan veszedelmes, mint amilyennek látszik. Az anyag meggyökerezett, kivirágzott... de azután elpusztult. Még az az élősködő is elpusztult, amelyik az asszonyban volt. Rossz évszak és rossz hely volt ez a csillagközi lábgombásodásnak, ha ugyan erről van szó. Mindez a kényszerleszállás mellett szólt... de mi van az égi fényekkel? Mi a helyzet az élősködőkkel? Azok, akiket állításuk szerint elraboltak az ET-k, évek óta állították, hogy le is vetkőztették őket... megvizsgálták... erőszakkal beléjük ültettek mindenfélét... tényleg olyan nevetségesek ezek a majdnem freudi eszmék...

Henry rájött, hogy elszundított, és olyan hirtelen ébredt föl, hogy a virslis csomag kiesett ez öléből, bele a hóba. Nemcsak elszundított, el is aludt. Jó sok fény elszivárgott már a nappalból, és a világ sötét palaszínűvé vált. Nadrágját telepöttyözte a frissen hullott hó. Ha még mélyebben elalszik, talán horkolni is kezd.

Lesöpörte a havat, fölállt, megrándult, mert izmai tiltakozni kezdtek. Kissé viszolyogva bámulta a virsliket a hóban, azután lehajolt, ismét összekötötte őket, és a kabátja zsebébe dugta a csomagot. Később még ehetőnek tarthatja. Őszintén remélte, hogy nem, de az ember sohasem tudhatja.

- Jonesy a kórházban van - szólalt meg hirtelen. Fogalma sem volt róla, hogy ez mit jelent. - Jonesy a kórházban van Mr. Szürkével. Ott kell maradnia. Az intenzív osztályon.

Őrültség. Téboly. Fölcsatolta bakancsára a sílécet, közben imádkozott, nehogy a háta felmondja a szolgálatot, amikor lehajol, azután ismét elindult az ösvényen. A hó tovább vastagodott, a nappal tovább sötétedett körülötte.

Mire eszébe jutott, hogy a virsliről ugyan nem feledkezett meg, de Jonesy puskájáról igen (a sajátját nem is említve), addigra túl messzire ment ahhoz, hogy visszaforduljon.

12

Egy óra múlva állt meg, az út háromnegyedénél, és bután bámult le a Sarki Macska nyomaira. A nappalból addigra már csak némi csillogás maradt, de ennyi is elegendő volt, hogy lássa, amint a nyom - már ami maradt belőle - hirtelen jobbra kanyarodik, és befordul az erdőbe.

A kurva *erdőbe*! Miért ment Jonesy (és Pete, ha vele volt) az erdőbe? Mi értelme ilyesmit tenni, amikor a Mélyút egyenes és tiszta fehér csapa a sötétedő fák között?

- A Mélyút északnyugatnak tart - mondta, miközben ott állt összeérő sílécein, és a zsebéből kimeredt a lazán becsomagolt virsli. - A Gosselinhez vezető út - az aszfalt - hárommérföldnyire se lehet innen. Jonesy ezt tudja. *Pete* is. A hójáró... mégis erre ment... - Fölemelte mindkét karját, mint két óramutatót, és latolgatott. - A hójáró csaknem pontosan északnak tart. Miért?

Lehet, hogy tudta. Gosselin boltja fölött ragyogott az ég, mintha fényszórókat telepítettek volna oda. Hallotta a helikopterek kerepelését, hol erősebben, hol halkabban, de mindig ugyanabból az irányból. Ahogy közeledett, egyre azt várta, hogy más nehézgépek hangját is meghallja: üzemanyag-szállítókét, talán generátorokét. Kelet felől még mindig hallatszott egy-egy dörrenés, de az igazi akció nyilvánvalóan ott zajlik, amerre ő megy.

- Támaszpontot építettek Gosselinnél - mondta Henry. - És Jonesy nem akart találkozni velük. Bingó, öreg Henry. Csak hát... Jonesy már nem létezett, ugyebár. Csak a vörös-fekete felhő.

- Ez nem igaz - mondta. - Jonesy még ott van. Jonesy a kórházban van Mr. Szürkével. Mert az a felhő: Mr. Szürke. - Azután minden ok nélkül (ő legalábbis nem tudott okot) hozzátette: - Mijazi? Tojnaipő?

Henry fölnézett a pilinckázó hóra (sokkal lanyhább volt a korábbinál, legalábbis ez ideig, de kezdett felgyűlni), mintha hinne benne, hogy van egy Isten valahol odafönt, aki olyan őszinte; noha közönyös érdeklődéssel vizsgálgatja, ahogy egy tudós lesi a vonagló papucsállatkát. - Mi a faszról beszélek én? Van valami fogalmad?

Semmi válasz, csak egy furcsa emlék. Ő, Pete, Beaver és Jonesy felesége egy titkot őriztek márciusból. Carla úgy vélte, Jonesy nagyon jól meglesz, nem kell tudnia, hogy a szíve kétszer is megállt, egyszer azután, hogy a mentők berakták a kocsi hátuljába, majd kevéssel a kórházba érkezése után. Jonesy tudta, hogy közel járt a kilépéshez, de azt nem (legalábbis Henry tudomása szerint), hogy mennyire közel. És ha Jonesynak voltak Kübler-Ross fénylátó élményei, akkor vagy megtartotta magának, vagy megfeledkezett róla, hála az ismételt adag fájdalomcsillapítóknak és altatóknak.

Rémítő sebességgel erősödött dél felől a bombólés, Henry behúzta a nyakát, befogta a fülét. Úgy hangzott, mintha egy repülőzászlóalj húzna el a felhők fölött. Semmit sem látott, de amikor a sugárhajtású gépek bőgése éppen olyan gyorsan halkult el, ahogy fölerősödött, dobogó szívvel egyenesedett föl. Aú! A Krisztusát! Nyilván ilyesmiket lehetett hallani az Irakot körülvevő légi támaszpontokon a Sivatagi Vihart megelőző napokban.

Az a nagy robbanás. Ez azt jelenti, hogy az Amerikai Egyesült Államok háborút visel egy másik világ lényei ellen? Csak nem egy H, G. Wells-regényben él? Kemény szorítást érzett a mellcsontja alatt. Ha így van, akkor ennek az ellenségnek többje van pár száz rozsdás szovjet Scudnál, hogy visszavághasson Samu bácsinak.

Tegyék. Te semmit sem tehetsz. Hogy rád mi tartozik, az itt a kérdés. Mi tartozik rád?

A gépek bömbölése máris dübögéssé halkult. Sejtette azonban, hogy visszatérnek még. Talán a barátaikkal.

- Két ösvény szétválik a havas erdőben, erről van szó? Valami ilyesmiről.

Valójában nem követheti tovább a hójárót. A sötétben fél órán belül el fogja veszíteni a nyomát, és ez az új hóesés mindent belep majd. Az lehet a vége, hogy csak vándorol és eltéved... ahogy mostanra valószínűleg Jonesyval is megtörtént.

Henry sóhajtva elfordult a hójáró nyomától, és ment tovább az úton.

13

Mire oda ért, ahol a Mélyút beletorkollt a Hattyútó út néven ismert, kétsávos aszfaltútba, Henry már annyira fáradt volt, hogy alig állt a lábán, nemhogy síeljen. A combizmai mintha ázott teásfilterből volnának. Még a fények az északkeleti látóhatáron, amelyek sokkal fényesebbek lettek, vagy a motorok és a helikopterek zaja sem ígért sok vigaszt. Előtte volt még egy meredek domb. A másik oldalán a Mélyút véget ért, és elkezdődött a Hattyútó út. Ott már csakugyan találkozhat forgalommal, különösen ha csapatok mozognak errefelé.

- Rajta! - biztatta magát. - Rajta, rajta, rajta. - Egy ideig csak ácsorgott. Nem akart átkelni ezen a dombon. - Jobb a dombon innen, mint a dombon túl - mondta. Úgy tűnt, mintha ennek a mondatnak lenne értelme, pedig valószínűleg csak egy újabb idióta, logikátlan következtetés. Egyébként pedig nem volt hova mennie.

Lehajolt, felmarkolt egy kis havat. A sötétben olyannak látszott, mint egy kis párnahuzat. Egy keveset elrágcsált, nem azért, mintha kívánta volna, hanem mert nem akart elindulni. A Gosselin fölötti fények sokkal megmagyarázhatóbbak voltak, mint azok, amelyeket ő és Pete láttak az égen cikázni (*Visszajöttek!*, sikoltotta Becky, mint az a kislány, aki a tévé előtt ült egy régi Steven Spielberg filmben), de Henrynek valahogy mégsem tetszettek. Azok a motorok, generátorok, valahogy... olyan éhesen zúgtak.

- Ez van, nyuszika - mondta. Azután mivel csakugyan nem volt más választása, a lécek fölé hajolt. Fönt erősebb volt a szél, úgy érezte, átfúj a ruházatán. A bal lába lüktetett ott, ahol az indexkar beledöfött, és ismét eltűnődött azon, nem nevel-e apró vörös-arany telepet a rögtönzött kötés alatt. Sötét volt ahhoz, hogy lásson, és ez talán jó is, amikor az egyetlen jó hír az, ha nincs hír.

- Az idő lelassult, a valóság meghajlott; a tojásember egyre csak ballagott. - Elindult lefelé a dombról oda, ahol a Mélyút véget ér.

A dombnak ez az oldala meredekebb volt, és hamarosan nem lépkedett, hanem siklott. Felgyorsult, és nem tudta, hogy amit érez, az félelem, lelkesedés vagy a kettőnek valami egészségtelen keveréke. A látótávolsághoz képest, amely a nullához közelített, bizonyosan túl gyorsan haladt, reflexei pedig éppen olyan rozsdásak voltak, mint a kötések, amelyek a bakancsához rögzítették a léceket. Kétoldalt elsüvítettek mellette a fák, és hirtelen az jutott eszébe, hogy minden gondját megoldhatná egy szívroham. Nem Hemingway-megoldás lenne. Nevezzük, mondjuk, Bono-megoldásnak.

A sapka lerepült a fejéről. Ahogy gépiesen utánakapott, egyik botja elébe lendült, bár ezt alig látta a sötétben, és hirtelen elveszítette az egyensúlyát. Felbukott. Talán így a jó, amennyiben nem töri el azt a nyomorult lábát. Az esés legalább megállítja. Elég, ha feltápászkodik és...

Fények gyulladtak, hatalmas, teherautóra szerelt fényszórók, és mielőtt belekáprázott volna a fényáradatba, megpillantott a Mélyút végén valamit, ami keresztbe állított, lapos rakterű, cellulózszállító teherautónak tűnt. A fényszórók kétségtelenül mozgásérzékelőkhöz voltak kötve, és egy sor ember állt előttük.

- ÁLLJ! - parancsolta egy felhangosított, borzasztó hang. Akár Isten hangja is lehetett. - ÁLLJ, VAGY LÖVÜNK!

Henry keményen és ügyetlenül ért földet. A sílécek lerepültek a lábáról. Az egyik bokája annyira behajlott, hogy fájdalmában feljajdult. Az egyik botját elveszítette; a másik félbetört. Nagy, zúzmarás felhőben szaladt ki tüdejéből a levegő. Széles terpeszben csúszott, azután megállt, és nagyjából úgy nézett ki behajlított végtagjaival, mint egy horogkereszt.

Kezdett visszatérni a látása, és hallotta, hogy lépések ropognak a hóban. Csapkodva igyekezett felülni, nem tudta, eltört-e valamije vagy sem.

Tőle három méterre hat ember állt lejjebb a domboldalon, alakjuk lehetetlenül hosszú és éles árnyékot vetett a gyémántporos új hóba. Anorákot viseltek. Mindegyiknek tiszta, műanyag maszk fedte a száját és az orrát, hatékonyabbnak tűntek, mint azok a festőmaszkok, amelyeket Henry a sufniban talált, de volt egy olyan elképzelése, hogy alapvetően ugyanaz a feladatuk.

A férfiaknak automata fegyverük volt, és az összes fegyver Henryre szegeződött. Henry szerencséjének tartotta, hogy a Scoutnál hagyta Jonesy Garandját és a saját Winchesterét. Ha fegyver is van nála, mostanra talán tucatnyi vagy még több lyuk tátongana rajta.

- Nem hinném, hogy megkaptam - károgta. - Akármiért izgulnak, nem hinném...

- TALPRA! - szólalt meg ismét Isten hangja. A teherautóról. Az emberek, akik előtte álltak, legalább némileg elfogták a ragyogást, és Henry többeket is észrevett a domb lábánál, ahol az utak találkoztak. Mindegyiküknél volt fegyver, kivéve azt, aki a hangosanbeszélőt markolta.

- Nem tudom, hogy vajon képes vagyok-e...

- TALPRA, DE RÖGTÖN! - parancsolta Isten, és az egyik előtte álló férfi sokatmondó kis mozdulatot tett a fegyvere csövével.

Henry reszketve fölállt. A lába remegett, a behajlott bokája még mindig fájt, különben egyben maradt, legalábbis most úgy tűnt. *Így ér véget a tojásember utazása*, gondolta, és nevetni kezdett. Az előtte álló emberek bizonytalanul néztek egymásra, és noha a fegyverüket nem fordították el, Henryt megvigasztalta ennek az emberi érzésnek a látványa.

A teherautó rakterére szerelt fényszórók izzásában Henry látta, hogy valami fekszik a hóban - kiesett a zsebéből, amikor eltaknyolt. Lassan lehajolt érte, tudva, hogy mindenképpen lelőhetik.

- NE ÉRJEN HOZZÁ! - kiáltotta Isten a hangosanbeszélőből a teherautóról. Most a lenti emberek is fölemelték fegyverüket, és a szevasz-sötétség-öregbarátom kukucskált ki minden egyes csőből.

- Egyél szart, és dögölj meg - javasolta Henry; ez is egyike volt Beav jobb mondásainak - és fölvette a csomagot. Mosolyogva nyújtotta a kezét a fölfegyverzett álarcosok felé. - Békével jöttem az emberekhez - mondta. - Ki kér egy virslit?

TIZENKETTEDIK FEJEZET

JONESY A KÓRHÁZBAN

1

Ez csak álom volt.

Nem érződött annak, mégis olyan volt. Egyrészt mindezen már keresztülment március tizenötödikén, és végtelenül tisztességtelennek tűnt, hogy ismét ugyanazon kell átesnie. Másrészt mindenféle dologra emlékezett abból a nyolc hónapból, ami elválasztotta március közepét november közepétől - segít a srácoknak a házi feladatban, Carla telefonon beszél a barátnőivel (többeket a Névtelen Naskósok között ismert meg), előadás a Harvardon... és természetesen a fizikai rehabilitáció hónapjai. A végtelen hajlongások, a fárasztó nyögések, ahogy az ízületei ismét kinyújtóztak, ó, de milyen kelletlenül. Amint azt mondja Jeannie Morinnak, a gyógytornásznak, hogy képtelen rá. Ő pedig azt válaszolja, hogy képes rá. Könnyek az arcán, a lányén széles mosoly (az a gyűlöletes, elnyűhetetlen, gimnázium-szépe-mosoly), és végül kiderült, hogy Jeannie-nak volt igaza. Tényleg képes volt rá, de milyen árat fizetett érte a kis motor!

Emlékezett mindezekre a dolgokra, és még ennél is többre: amikor először kikelt az ágyból, amikor először törölte ki a fenekét, az éjszakára május elején, amikor először feküdt le azzal a gondolattal, hogy *Végigcsinálom*, az a május végi éjszaka, amikor ő és Carla a baleset óta először sze-

retkeztek, és azután elmondta neki a régi viccet: *Pardon!, mondta a sündisznó, és lekászálódott a drótkeféről.* Emlékezett rá, hogyan bámulta a háborús hősök napján a tűzijátékot, miközben a combtöve és a csípője rohadtul fájt; emlékezett rá, hogy dinnyét evett július negyedikén, a magokat a fűbe köpködte, figyelte, ahogy Carla és a húgai tollaslabdáznak, a csípője és a combtöve még mindig fájt, de nem olyan vadul; emlékezett rá, hogy Henry szeptemberben felhívta - „Csak hogy ellenőrizzelek", mondta -, és mindenféléről beszélgettek, beleértve a novemberben megtartandó évi vadászkirándulást a Lyukban. „Persze hogy jövök", mondta Jonesy, akkor még nem tudva, mennyire nem lesz ínyére az érzés, amikor megfogja a Garandot. Beszélgettek a munkájukról (Jonesy az utolsó három hetet tanította éppen a nyári szemeszteren, és botra támaszkodva akkor már fürgén szökdécselt), a családjukról, a könyvekről, amelyeket olvastak és a filmekről, amelyeket láttak; Henry, akárcsak januárban, szóba hozta, hogy Pete túl sokat iszik. Jonesy, aki akkorra már túl volt egy narkómegvonási háborún a feleségével, nem akart erről beszélni, de amikor Henry megemlítette Beaver javaslatát, hogy a vadászkirándulás végeztével álljanak meg Derryben, és látogassák meg Duddits Cavellt, Jonesy lelkesen beleegyezett. Nagyon régen jártak nála utoljára, és semmi sem üdít föl annyira, mint egy adag Duddits. Továbbá...

- Henry! - mondta. - Ugye azt terveztük, hogy meglátogatjuk Dudditsot? Szent Patrik napján akartunk odamenni. Nem emlékszem rá, de beírtam az irodai naptáramba.

- Igen - felelte Henry. - Ezt terveztük.

- Ennyit az írek szerencséjéről, igaz?

Az ilyen emlékek folytán Jonesy biztosra vette, hogy március tizenötödike már elmúlt. Különböző bizonyítékok támasztották alá ezt a tételt, az első számú bizonyíték az irodai naptárja volt. Mégis itt voltak megint ezek a bosszantó idusok... és most, enné meg a fene, hogy ez milyen igazságtalan, most sokkal inkább tizenötödike volt, mint bármikor.

Korábbi emlékezetében ez a nap tíz óra tájt fakult ki. Az irodájában volt, kávét ivott, összerakott egy könyvkupacot, amelyet le akart vinni a történelem tanszékre, ahol volt egy CSAK DIÁKIGAZOLVÁNNYAL feliratú asztal. Nem örült, de ha agyonütik, sem emlékezett rá, hogy miért. Ugyanazon irodai naptár szerint, amelyet az előbb nézett, és amelyben március tizenhetedikére be volt jelölve a tervezett látogatás Dudditsnál, volt még egy március tizenötödikei megbeszélés egy David Defuniak nevű diákkal. Jonesy nem emlékezett, hogy miről volt szó, de később talált egy feljegyzést az egyik tanársegédjétől ennek a Defuniaknak egy pótdolgozatáról - a normann hódítás rövid távú következményeiről -, és úgy vélte, erről volt szó. Mégis, mi lehetett ebben a pótdolgozatban, ami elszomorította Gary Jones adjunktust?

Szomorúság ide vagy oda, valamit dúdolt, dúdolt, azután szavakat is rendelt a dallamhoz, amelyeknek szinte semmi értelmük nem volt: *Igen, megtehetjük, igen megte-megtehetjük, ihajcsuhaj, igenis hogy megte-megtehetjük.* Ezután néhány kis foszlány következett kellemes Szent Paddy-napot kívánt Colleennek, a tanszék titkárnőjének, az épület előtt kivett egy bostoni Phoenixet az újságosdobozból, belepottyantott egy negyeddollárost annak a bőrfejűnek a hangszertokjába, aki a híd cambridge-i oldalán szaxofonozott, sajnálta a fickót, mert könnyű szvettert viselt, a Charles felől pedig éles szél vágott feléjük - de a jutalomkönyvek kupacán túl azért javarészt már csak a sötétségre emlékezett. Az öntudata a kórházban tért vissza, amikor valamelyik közeli szobában folyamatosan zöngicséltek: *Kérem, hagyják abba, nem bírom tovább, adjanak egy injekciót, hol van Marcy, Marcyt akarom.* De az is lehet, hogy *hol van Jonesy, Jonesyt akarom* volt. Az ólálkodó, vén halál. A halál, aki beteget játszik. A halál elvesztette a nyomát - tényleg, ez lehetséges, az egy nagy kórház volt, tele fájdalommal, minden varrata kínokat izzadt -, és most az ólálkodó, vén halál ismét meg akarja találni. Át akarja verni. Rá akarja venni, hogy adja fel magát.

Ám ez alkalommal eltakarodott a nap közepéből az irgalmas sötétség. Ez alkalommal nem csupán boldog Szent Paddy-napot kíván Colleennek, de viccet is mesél neki. Kimegy, jövőbeli énje - *novemberi* énje potyautasként ül márciusi fejében. Jövőbeli énje hallja, amit márciusi énje gondol: *Milyen szép napunk lett*, miközben elindul Cambridge-be, hogy találkozzék végzetével. Igyekszik közölni márciusi énjével, hogy ez rossz ötlet, *groteszkül* rossz ötlet, hogy sok hónapi kínlódástól szabadul meg, ha leint egy taxit, vagy trolival megy, de nem tud hozzáférni. Talán a sci-fi történeteknek volt igazuk, amelyeket kamaszkorában olvasott az időutazásról: az ember nem változtathatja meg a múltat, akárhogy erőlködik.

Keresztülmegy a hídon, és noha a szél egy kicsit hideg, mégis élvezi a napot az arcán és azt, ahogy fénye millió ragyogó szilánkra törik a Charles hullámain. Eldúdol egy részletet az „Itt jön a nap”-ból, azután áttér a Pointer Sistersre: *Igen megte-megtehetjük, ihaj-csuhaj, de meg ám!* Az aktatáskáját ütemre himbálja. Benne van a szendvicse. Tojássaláta. Mmmmmmm, mondta Henry. MNUSZ, mondta Henry.

Itt a szaxofonos és a meglepetés: nem a Mass Avenue híd végében van, hanem följebb, a MIT campusnál, az egyik furi kis indiai étterem előtt. Reszket a hidegtől, kopasz, a fejbőrén levő vágások jelzik, hogy nem született fodrásznak, a mód, ahogy az „Ezek a bolondságok”-at játssza, azt jelzi, hogy nem is zenésznek született, és Jonesy legszívesebben azt mondaná, hogy menjen ácsnak, színésznek, terroristának, bárminek, csak zenésznek ne. Ehelyett valósággal bátorítja, nem a szokásos negyeddollárt pottyantja a hangszer kopott bíborbársonnyal bélelt tokjába, hanem egész maroknyi aprót, ami tényleg bolondság. A hosszú tél utáni első meleg napsugarakat okolja érte, meg azt, hogy olyan szépen elintézték a dolgot Defuniakkal.

A szaxis hapsi a szemét forgatja Jonesy felé, megköszöni a pénzt, de közben is tutúl. Jonesynak újabb vicc jut eszébe: *Hogy hívod azt a szaxofonost, akinek hitelkártyája van? Optimistának.*

Táskáját lengetve továbbsétál, nem hallgat a benti Jonesyra, aki árral szemben úszik novembertől, mint egy időutazó lazac. *Hé, Jonesy, állj! Elég néhány másodperc is! Kösd meg a cipőfűződet vagy valamit!* (Nem jó, papucscipő van rajta. Hamarosan gipszet fog viselni.) *Ott van a kereszteződés, ahol megtörténik, ott, ahol a Vörös vonal megszakad, a Mass sugárút és a Prospect sarkán. Jön egy öreg szivar, egy trotty történelemprof sötétkék Lincoln Toevn Carral, és ki fog vasalni!*

De hát nem megy. Akárhogy ordít, nem megy. Nincs vonal. Az ember nem mehet vissza, hogy megölje a nagyapját, nem lőheti le Lee Harvey Oswaldot, amikor ott térdel egy ötödik emeleti ablakban a texasi könyvraktárban, mellette papírtálcán dermedő sült csirke, postán rendelt puskáját célra tartja, nem akadályozhatja meg saját magát, hogy átsétáljon a Mass sugárút és a Prospect utca kereszteződésén, kezében az aktatáskával és a bostoni *Phoenix* egy példányával - amelyet sohasem fog elolvasni - a hóna alatt. *Bocs, uram, de valahol a Jefferson ösvényen bedöglöttek a vonalak, rendesen elbaszódott valami, így a hívása nem kapcsolható...*

És ekkor, Istenem, ez új - az üzenet *mégis* átjut! Ahogy eléri a sarkot, ahogy megáll a járdán, éppen készül, hogy lelépjen a zebráról, *átjut* az üzenet!

- Mi? - szólal meg, és a mellette álló ember, az, aki elsőnek hajolt föléje az áldott módon eltöröltetett múltban, gyanakodva néz rá, és azt mondja: „Nem szóltam semmit”, mintha lenne ott egy harmadik személy is rajtuk kívül. Jonesy alig hallja, mert valóban van velük egy harmadik, egy hang benne, amelyik gyanúsan emlékeztet az övére, és azt üvölti, hogy maradjon a járdán, ne lépjen le az úttestre...

Azután hallja, hogy valaki sír. Átnéz a Prospect túloldalára, és te jó Isten, *Duddits* van ott. Duddits Cavell, a bugyiját leszámítva pucéran, és barna maszat kenődött szét a szája körül. Csokoládénak látszik, de Jonesy jobban tudja. *Kutyaszar* az, az a fattyú Richie végül csak megetette, az emberek pedig csak jönnek-mennek rá se bagózva, nem törődnek vele, mintha Duddits ott se lenne.

- Duddits! - kiáltja Jonesy. - Duddits, várjál, haver, jövök!

Körül se nézve nekilendül az úttestnek, a benne utazó nem tehet semmit, vele fut, végre megértette, hogy pontosan ezért és így történt a baleset - az öregember, igen, a korai alzheimeres öregember, akinek semmi keresnivalója a volán mögött, csupán része az eseményeknek. A másik rész, amely mostanáig a baleset sötétjében rejtőzött, ez volt: megpillantotta Dudditsot, és nekilódult, megfeledkezve arról, hogy körülnézzen.

Még valamit megpillant: egy hatalmas mintát, olyasmit, mint egy álomcsapda, amely összeköti az éveket, amelyek azóta teltek el, hogy 1978-ban először találkoztak Duddits Cavell-lel, valamit, ami a jövőt is megköti.

Napfény villan egy szélvédőn; látja a szeme sarkából. Túl gyorsan közeledik egy autó. Az ember, aki mellette állt a sarkon, az öreg Mr. Én-semmit-sem-mondtam, felkiált: „Vigyázzon, apuskám, vigyázzon!”, de Jonesy alig hallja. Mert egy szarvas is áll a járdán Duddits mellett, szép nagy bika, majdnem akkora, mint egy ember. Azután, mielőtt a kocsi elütné, Jonesy látja, hogy a szarvas valójában ember, aki narancsszínű sapkát, ugyanilyen mellényt visel. A vállán hatalmas fekete szemű, lábatlan menyétszerű lény kuporog, mint egy ocsmány majom, a farkát - vagy inkább tapogató-

ját - a férfi nyakára csavarva. *Az isten szerelmére, hogyan gondolhatta bárki is, hogy ez egy szarvas?*, gondolja Jonesy, azután a Lincoln elcsapja, és ő az úttestre zuhan. Fájdalmas, tompa roppanást hall, ahogy eltörik a csípője.

2

Nincs sötétség, ez alkalommal nincs; tetszik vagy sem, nátriumgőz lámpákkal szerelték föl a Memory Lane-t. A film mégis zavaros, mintha a rendező a kelleténél több pohárral dobott volna be ebédkor, és megfeledkezett róla, merre is megy a sztori. Köze lehet hozzá az idő furcsa eltorzításának; Jonesy mintha egyszerre élne a múltban, a jelenben és a jövőben.

Így utazunk mi, mondja egy hang, és Jonesy rájön, hogy ugyanez a hang sírt Marcyért, egy injekcióért. *Ha a gyorsulás elér egy bizonyos szintet, minden utazás időutazássá válik. Az emlékezet minden utazás alapja.*

A férfi a sarkon, az öreg Mr. *Én-semmit-sem-mondtam*, fölé hajol, megkérdezi, rendben van-e, látja, hogy nem, fölnéz és azt mondja, „Van valakinél mobiltelefon? Ennek az embernek mentőkre van szüksége." Amikor fölemeli a fejét, Jonesy látja, hogy apró vágás van az álla alatt, valószínűleg ma reggel vághatta meg magát Mr. Én-semmit-sem-mondtam, úgy, hogy észre se vette. Ez kedves, gondolja Jonesy, azután a film ugrik, és egy öreg fickó van itt színehagyott, fekete nagykabátban és puhakalapban - nevezzük ezt az idősödő pöcsöt Mr. Mit-csináltamnak. Körbejár, és ezt kérdezi az emberektől. Azt mondja, egy pillanatra félrenézett, és egy ütést érzett - mit csináltam? Azt mondja, sohasem szerette a nagy kocsikat - mit csináltam? Azt mondja, nem emlékszik a biztosító nevére, de úgy nevezik magukat, hogy Jó Kezű Népek - mit csináltam? A nadrágja ágyékán egy folt van, és az utcán heverő Jonesy akaratlanul ingerült sajnálatot érez az öreg fasz iránt - bár megmondhatná neki: *Ha azt akarja tudni, hogy mit csinált, akkor nézzen le a gatyájára. Bepisilt, quod erat bassza meg, demonstrandum.*

Ismét ugrik egyet a film. Most még több ember gyűlik köré. Nagyon magasnak tűnnek, és Jonesy úgy gondolja, hogy az egész olyan, mint halottszemle egy temetésen. Erről eszébe jut egy Ray Bradbury-történet, ha jó emlékszik, az volt a címe, hogy *A tömeg*, és abban az emberek összegyűlnek a balesetek színhelyén - mindig ugyanazok az emberek -, és az áldozat sorsát az dönti el, amit ők mondanak. Ha azt mondják, hogy nem olyan veszélyes a helyzet, szerencsés fickó, a kocsi az utolsó pillanatban elkanyarodott, akkor minden rendben. Ha viszont olyasféléket mondanak, hogy *Rosszul fest*, vagy *Nem hinném, hogy megússza*, akkor az áldozat meghal. Mindig ugyanazok az emberek. Mindig ugyanazok az üres, mohó arcok. A szájtátik, akik vért akarnak látni és sebesültek nyöszörgését hallani.

Az őt körülvevő tömegben, éppen az öreg Mr. Én-semmit-se-mondtam mögött Jonesy meglátja Duddits Cavellt, ezúttal talpig felöltözve és rendesen - más szóval, nincs kutyaszar bajusza. McCarthy is ott van. Nevezzük őt az öreg Mr. Az-ajtónál-állok-és-zörgeteknek, gondolja Jonesy. Van ott még valaki. Egy szürke ember. Csak éppen nem ember, nem igazán; ő az az idegen, aki mögötte állt, amikor Jonesy a fürdőszoba ajtajában ácsorgott. Hatalmas fekete szeme uralja az arcát, amelyen alig vannak vonások. A laza, lebernyeges elefántbőr most szorosabb; az öreg Mr. Hazatelefonáló ET még nem adta meg magát a környezetének. Pedig megteszi. Végül a világ feloldja, mint a sav.

Felrobbant a fejed, próbálja a szürke ember tudomására hozni, de a szavak nem buknak elő; ki se nyitja a száját. Mégis úgy tűnik, hogy az öreg Mr. Hazatelefonáló ET megértette, mert szürke fejét kicsit lehajtja.

Megússza, mondja valaki, és mielőtt ismét ugrana a film, hallja, ahogy Mr. Mit-csináltam, a szivar, aki elütötte, és úgy törte össze a csípőjét, mint porcelántányért a céllövöldében, azt mondja valakinek: *Szokták mondani, hogy hasonlítok Lawrence Welkre.*

3

Öntudatlan a mentőkocsi hátuljában, ugyanakkor figyeli magát, valódi testen kívüli tapasztalatokat szerez, és van itt még valami újdonság, aminek az elmesélésével később senki nem fárasztja magát: újraélesztik, miközben levágják róla a nadrágot, feltárva csípőjét, amely úgy fest, mintha va-

laki két nagy, csúnyán elbarmolt kilincsgombot varrt volna a bőre alá. Pontosan tudja, miről van szó, mert ő és Carla a *Vészhelyzet* egyetlen epizódját sem szalasztanák el, még az ismétlést is megnézik a TNT-n, itt vannak az elektródák, most jön a ragacs, az egyik mentős aranykeresztet hord a nyakában, amely Jonesy orrát csiklandozza, miközben az öreg Mr. Mentős a gyakorlatilag halott test fölé hajol, mi a szent szar, *meghalt a mentőautóban*! Miért nem mondta senki, hogy meghalt ebben a kurva mentőautóban? Azt gondolják, hogy talán nem érdekli, netán untatja, ott volt, megvolt, pássz?

- Tiszta! - ordítja a másik mentős, és mielőtt rátennék az elektródákat, hátranéz a gépkocsivezető, és látja, hogy Duddits mamája az. Azután belenyomják a naftát, a teste ugrik egyet, az összes fehér hús reszket a csonton, ahogy Pete mondaná, és noha a figyelő Jonesynak nincs teste, mégis érzi az elektromosságot, egy nagy *bumm*, ami tűzijáték rakétájaként gyújtja föl idegrendszerének fáját. Dicsértessék Jézus, és vegyük le, halleluja.

Testének a hordágyon fekvő része úgy hánykolódik, mint a partra vetett hal, azután csöndesen elnyúlik. A Roberta Cavell mögött kuporgó mentős lenéz a műszerekre és azt mondja, „Ó, öregem, egyenes vonal, üsd meg még egyszer". És amikor a másik szivar megteszi, a film ugrik, és Jonesy a műtőben van.

Nem, várjunk csak, ez nem egészen igaz. Énjének egy *része* a műtőben van, a többi része viszont egy üveglap mögül kukucskál. Két további orvos van itt, de ők nem mutatnak érdeklődést a sebészcsapat sürgölődése iránt, amellyel Jonesy-Keljfeljancsit akarják ismét összerakni. Kártyáznak. A fejük fölött, a fűtőventilátorból áramló levegőben a Lyuk álomcsapdája himbálózik.

Jonesy nem nagyon erőlteti, hogy lássa, mi zajlik az üveg mögött - nem tetszik neki a véres kráter a csípője helyén, vagy a belőle kandikáló törött csont ólmos fénye. Noha ebben a testetlen állapotában nincs gyomra, ami felforduljon, azért csak émelyeg.

Mögötte megszólal az egyik kártyázó doki: *Duddits volt a mi önmeghatározásunk. A legfényesebb óránk.* Mire a másik csak ennyit felelt: *Gondolod?* És Jonesy rájön, hogy a két doki Henry és Pete.

Feléjük fordul, és úgy tűnik, mégse testetlen, mert a műtő felé néző ablakban meglátja kísérteties tükörképét. Már nem Jonesy. Nem *ember* többé. A bőre szürke, a szeme fekete gumóként mered ki orratlan arcából, egy lett *közülük*, egy...

Szürke, gondolta. *Így hívnak minket, szürkéknek. Némelyek pedig űrniggernek.*

Kinyitotta a száját, hogy mondjon erre valamit, vagy talán hogy megkérje régi barátait, segítsenek - mindig segítettek egymásnak, ha tudtak -, de ekkor a film ismét ugrik (a fene ebbe a rendezőbe, munka közben iszik), és máris ágyban van, egy kórházi ágyban egy kórteremben, és valaki jajgat: *Hol van Jonesy, Jonesyt akarom!*

Na tessék, gondolta torz elégtétellel, *mindig tudtam, hogy Jonesy az, és nem Marcy. A halál hív, vagy a Halál, és nagyon csöndesnek kell lennem, ha meg akarom úszni, elveszített a tömegben, mellém nyúlt a mentőautóban, de ismét elvétett, és most itt van a kórházban, ahol betegnek álcázza magát.*

Kérem, hagyják abba, nyöszörögte a ravasz öreg Mr. Halál, ocsmány, gügyögő egyhangúsággal, *nem bírom tovább, adjanak egy injekciót, hol van Jonesy, Jonesyt akarom.*

Csak fekszem itt, amíg abba nem hagyja, gondolja Jonesy, semmiképpen nem kelek föl, éppen most építettek egy kiló fémet a csípőmbe, és még napok, talán egy hét is eltelik, amíg fel tudok kelni.

Azonban döbbenten tapasztalja, hogy *máris* fölkel, félredobja a takaróit, kimászik az ágyból, és noha érzi a varratokat a csípőjében és a hasán, ahogy megfeszülnek és felszakadnak, kizúdítva a kétségtelenül kölcsönkapott vért, rá a lábára, átáztatva a szeméremszőrzetét, sántítás nélkül végigmegy a szobán, egy napfénycsíkon, amelyben kurta, de nagyon emberi árnyékot vet a padlóra (most nem szürke, legalább ezért hálás lehet, mert a szürkék odasültek), és odaér az ajtóhoz. Láthatatlanul elsiet egy hordágy mellett, amelyre egy ágytálat tettek, elhalad két nevetgélő, beszélgető nővér mellett, akik fényképeket nézegetnek, kézről kézre adják őket, és egyre csak megy a zümmögő hang irányába. Nem bír megállni, és megérti, hogy a felhőben van. De nem abban a vörösfekete felhőben, aminek Pete és Henry érzékelte, a felhő szürke, és ő benne lebeg, egyetlen részecske, amit nem változtat meg a felhő, és Jonesy arra gondol: *Én vagyok az, akit keresnek. Nem tudom, hogy lehet, de pont én vagyok az, akit keresnek. Mert... a felhő nem változtat meg?*

Igen, valahogy így.

Három nyitott ajtó mellett halad el. A negyedik zárva. Tábla lóg rajta, amelyre ezt írták: GYERE BE, ITT NINCS FERTŐZÉS, IL N'Y A PAS D'INFECTION ICI.

Hazudsz, gondolja Jonesy. *Cruise, vagy Curtis, vagy hogy a nyavalyába hívják, lehet őrült, de egy dologban igaza van: van fertőzés.*

Vér csurog a lábán, a kórházi hálóing alsó része jajvörös (*rendesen csapra verték a vöröset*, ahogy a bokszmeccsek hajdani közvetítői mondták), de fájdalmat nem érez. A fertőzéstől sem fél. Ő egyedi példány, a felhő csak viheti őt, de nem tudja megváltoztatni. Kinyitja az ajtót és bemegy.

4

Meglepődik, amikor látja, hogy a nagy fekete szemű, szürke ember fekszik a kórházi ágyban? Egy fikarcnyit sem. Amikor Jonesy a Lyukban megfordult, és fölfedezte, hogy ez a hapsi áll mögötte, a szivar feje szétrobbant. Ez mindent összevetve pokoli migrént jelent. Ettől bárki kórházba kerülhet. Most azonban rendben levőnek látszik ez a fej; a modern gyógyászat csodákra képes.

A szoba zsizseg a gombától, vörös-aranyban harsog. Benövi a padlót, az ablakpárkányt, a zsalu léceit; vizenyőssé fakítja a mennyezeti világítást, és az ágy melletti infúziós állványon a glükózos palackot (Jonesy feltételezi, hogy glükóz), kis vörös-arany szakállak lengedeznek a fürdőszoba kilincsén és az ágy lábán a forgattyún.

Ahogy Jonesy közeledik a szürke lényhez, akinek keskeny, szőrtelen melléig van felhúzva a takaró, látja, hogy egyetlen látogatókártya van az éjjeliszekrényen. HAMAROSAN JOBBAN ÉRZED MAGAD!, nyomtatták a rajzfilmből való, flastrommal beragasztott páncélú, bánatos teknős fölé. A kép alatt pedig ez áll: STEVEN SPIELBERG ÉS AZ ÖSSZES HOLLYWOODI CIMBID.

Ez egy álom, tele álomképekkel és belterjes tréfákkal, gondolja Jonesy, de tudja, hogy nem így van. Elméje keveri, pürésíti, könnyen lenyelhetővé teszi a tényeket, és hát ez az álmok útja; múlt, jelen és jövő összekeveredik ugyancsak az álmok szabályai szerint, de azt is tudja, hiba lenne elintézni azzal, hogy ez csupán a tudatalatti töredezett tündérmeséje. Legalább egy része megtörténik.

A kidudorodó fekete szemek őt figyelik. A takaró most megmozdul, felpúposodik az ágyban fekvő lény mellett. Kibújik a vörös, menyétszerű lény, amelyik Beavet elintézte. Ugyanolyan üveges, fekete szemmel mered rá, miközben farkával csapkodva a párnáig hajtja magát, és összetekeredik a keskeny, szürke fej mellett. Nem csoda, gondolja Jonesy, hogy McCarthy kicsit indiszponált volt.

A vér továbbra is csorog Jonesy lábán, ragacsos, mint a méz, forró, mint a láz. A padlóra csöpög, az ember azt gondolná, hamarosan kirügyezik rajta az első vörös penésztelep, vagy gomba, vagy akármi, szabályos őserdővé burjánzik, de Jonesy tudja, hogy ő különlegesség. A felhő viheti, de nem változtathatja meg.

Tilos az ugrálás, tilos a játék, gondolja, azután meg: *Ssss, ssss, ezt tartsd meg magadnak.*

A szürke teremtmény fáradt üdvözlésfélére emeli a kezét. Három hosszú ujja puncsrózsaszín körmökben végződik. Sűrű, sárga genny szivárog alóla. Ugyanez az anyag csillog bőrének redőiben és a szeme sarkában.

Igazad van, tényleg egy injekcióra lenne szükséged, mondja Jonesy. *Talán egy kis Dranóra vagy Lysolra, valami ilyesmire. Megszabadítana a nyo...*

Ekkor szörnyű gondolat fut át az agyán; egy pillanatra olyan erős, hogy nem tud ellenállni a vonzásnak, amely az ágy felé húzza. A lába megmozdul, nagy, vörös foltokat hagy maga mögött.

Ugye nem iszod a véremet? Mint egy vámpír?

A lény elmosolyodik, anélkül hogy mosolyogna. *Mi, amennyire a te fogalmaiddal ki tudom fejezni, vegetáriánusok vagyunk.*

Igen, de mi van ezzel a nyavalyással? Jonesy a lábatlan menyétre mutat, mire az groteszk vigyorban mutatja ki maroknyi tűhegyes fogát. *Ez a nyavalyás is vegetáriánus?*

Tudod, hogy nem az, mondja a szürke lény, közben szájának hasítéka nem mozdul - fene jó hasbeszélő a hapsi, tetszene a Catskillsben. *De tudod, hogy neked nem kell félned tőle.*

Miért? Hogyhogy én más vagyok?

A haldokló szürke lény (természetesen haldoklik, a teste leépül, bentről kifelé bomlik) nem válaszol, és Jonesy ismét arra gondol: *Tilos az ugrálás, tilos a játék*. Van egy olyan sejtése, hogy a szürke fickó boldogan olvasná le, de az kizárt; egyediségéhez, páratlanságához az is hozzátartozik, hogy képes palástolni gondolatait, és ő csak annyit mondhat, hogy *vive la différence* (nem mintha tényleg mondaná).

Hogyhogy én másmilyen vagyok?

Ki az a Duddits?, kérdezi a szürke lény, és amikor Jonesy nem válaszol, ismét elmosolyodik, anélkül hogy ajka mozdulna. *Na tessék, mondja a szürke lény. Mindkettőnknek vannak kérdéseink, amelyekre a másik nem válaszol. Tegyük őket félre, rendben? Terítsük le. Ezek... hogy is hívják? Minek nevezik azt a játékot?*

Cribnek, feleli Jonesy. Most már érzi a lény bomlásának szagát. Ugyanezt a szagot hozta magával McCarthy a vadászházba, éterpermet szaga. Ismét arra gondol, hogy le kellett volna lőnie az ó-egek-ó-jaj kurafit, lelőni, mielőtt melegre jutott volna. Hagyni, hogy a benne levő telep elpusztuljon az öreg juharfán levő magasles alatt, ahogy a hulla kihűl.

Igen, crib, mondja a szürke lény. Most már itt van az álomcsapda is, a mennyezetről lóg, és lassan pörög a szürke lény feje fölött. *Azokat a dolgokat, amikről nem akarjuk, hogy a másik tudja, félretesszük, és majd később megvizsgáljuk. Betesszük a cribbe.*

Mit akarsz tőlem?

A szürke teremtmény pislogás nélkül mered Jonesyra. Amennyire Jonesy látja, nem is *tud* pislogni; nincs szemhéja, se pillája.

Se szemhéja, se pillája, ezt mondja, csak ez Pete hangja, és Jonesy ezt hallja. *Mindig egyszer, sohase eccer. Ki az a Duddits?*

És Jonesy annyira meglepődik Pete hangjától, hogy majdnem kiböki... és természetesen éppen ez volt a szándék: hogy a meglepetéssel ugrassák ki belőle. Igazán ügyes lény, még haldokolva is. Jó lesz, ha vigyáz magára. Elküld a szürke fickónak egy képet egy nagy, barna tehénről, amelynek tábla lóg a nyakában. Azon pedig ez olvasható: DUDDITS, A TEHÉN.

A szürke fickó ismét mosolytalanul mosolyog, Jonesy fejében mosolyog. *Duddits, a tehén, mondja a lény. Nem hinném.*

Honnan jöttetek?, kérdezi Jonesy.

Az X bolygóról. Egy haldokló csillagról jöttünk, hogy Domino pizzát együnk, kedvező hitelfeltételekkel vásároljunk, és könnyű Berditz-módszerrel tanuljunk olaszul. Ez alkalommal Henry hangján beszél. Azután Mr. Hazatelefonáló ET visszatér a saját hangjához... illetve, ahogy Jonesy fáradtan, minden meglepődés nélkül megállapítja, ez a hang az ő, Jonesy hangja. És azt is tudja, hogy Henry mit mondana: hogy a Beaver halála fölötti gyászában hallucinál ilyen szörnyű marhaságokat.

Többé azonban nem mond ilyeneket, gondolja Jonesy. *Többé nem. Most ő a tojásember, az pedig okosabb.*

Henry? Hamarosan ő is halott lesz, mondja közömbösen a szürke fickó. Keze keresztüllopakodik az ágytakarón; három hosszú ujja átfogja Jonesy kezét. Bőre meleg és száraz.

Hogy érted?, kérdezi Jonesy, mert félti Henryt... de az ágyban fekvő haldokló nem válaszol. Újabb lap a cribhez, így Jonesy kijátszik egy lapot: *Miért hívtál ide?*

A szürke teremtményen meglepetés látszik, noha az arca meg sem rándul. *Senki sem akar egyedül meghalni. Csak azt akartam, hogy valaki legyen velem. Tudom, nézhetjük a televíziót.*

Nem akarom...

Van egy film, amit különösen szeretnék látni. Te is élvezni fogod. Az a címe, hogy A kedves szürke fiúk. Nyavalyás! A távirányítót!

A Nyavalyás olyan pillantást vet Jonesyra, amelyet az különösen rosszindulatúnak érez, azután lesiklik a párnáról, hajlékony farka szárazon karistol, mint amikor kígyó mászik a sziklán. Az asztalon ott a tévé távirányítója, amelyet ugyancsak ellep a penész. A Nyavalyás megragadja, megfordul, és fogai között tartva a távirányítót, visszasiklik a szürke lényhez. Az elengedi Jonesy kezét (az érintése nem kellemetlen, de mégis megkönnyebbülés szabadulni tőle), megfogja a távirányítót, a tévé felé tartja, és megnyomja a START gombot. A kép, amely megjelenik - kissé elhomályosítja, de nem takarja el az üvegen növő vékony penészréteg -, a ház mögötti sufnit mutatja. A képernyő

közepén zöld ponyvával letakart tárgy áll. Még mielőtt az ajtó nyílna és meglátná magát, Jonesy már tudja, hogy mindez már megtörtént. *A kedves szürke fiúk* sztárja Gary Jones.

Hát, mondja az ágyban haldokló lény Jonesy agyának kényelmes közepéből, *a stáblistáról lekéstünk, de a film még csak most kezdődik.*

Jonesy is ettől fél.

5

Nyílik a sufni ajtaja, Jonesy lép be. Elég tarka alak lett, a saját kabátjához Beaver kesztyűjét és Lamar egyik ócska, narancsszínű kalapját viseli. A kórteremben a tévét figyelő Jonesy (az ágyhoz húzta a látogatók székét, és leült Mr. Szürke ágya mellé), úgy látja, hogy a Lyuk sufnijába lépő Jonesy végül is megfertőződött, tetőtől talpig vörös. Azután eszébe jut, hogy Mr. Szürke éppen előtte robbant föl - a feje mindenképpen - és Jonesy az ő maradványait viseli.

Csak éppen nem robbantál föl, mondja. *Te... mit is csináltál? Magot vetettél?*

Ssss!, szól Mr. Szürke, és Nyavalyás kimutatja borzalmas fogsorát, mintha azt mondaná, hogy elég az udvariatlan megjegyzésekből. *Nekem tetszik ez a zene, és neked?*

A magnóról a Rolling Stones „Sympathy for the Devil" című száma szólt, amely egészen jól illik ide, mivel csaknem azonos a film címével (*ez az első szerepem*, gondolja Jonesy, *na várj csak, mit szól Carla és a srácok!*), ennek ellenére mégsem tetszik, valamilyen okból elszomorítja.

Hogyan szeretheted ezt?, kérdezi, nem törődve a Nyavalyás vicsorával - ő nem fenyegeti, ezt mindketten tudják. *Hogy szeretheted? Ezt játszották, amikor lemészároltak titeket.*

Ők mindig mészárolgatnak minket, feleli Mr. Szürke. *Most hallgass, nézd a filmet, ez a rész vontatott, de azután sokkal jobb lesz.*

Jonesy összekulcsolja ujjait vörös ölében - úgy látszik, legalább a vérzés abbamaradt -, és figyeli *A kedves szürke fiúk*-at, amelynek egyetlen és magányos főhőse Gary Jones.

6

Az egyetlen és kizárólagos Gary Jones lehúzza a ponyvát a hójáróról, észreveszi a munkaasztalon a kartondobozban álló akkumulátort, beteszi a helyére, vigyáz, hogy jó helyre rögzítse a sarukat. Ezzel ki is meríti műszaki tudását - történelemtanár, nem szerelő, az otthon tökéletesítését úgy képzeli el, hogy időnként a History Channelt kapcsolja be a gyerekeknek a *Xena* helyett. A gyújtókulcs a helyén, és amikor elfordítja, felgyulladnak a műszerfal lámpái - legalább működik az akkumulátor -, de a motor csak nem akar beindulni. Meg se nyikkan. A motor harákol, slussz.

-A mindenit, az istenit, a francba - mondja fahangon, egybemosva a szitkokat. Nem biztos, hogy képes valódi érzelmeket kifejezni, még ha szeretné is. Rémfilm-rajongó, vagy hússzor látta a *Testrablók támadásá*-t (még azt a pocsék felújítást is Donald Sutherlanddel), tudja, mi folyik itt. A testét elrabolták, annak rendje-módja szerint tökéletesen elrabolták. Mindazonáltal nem lesz zombi hadsereg, még egy kisvárosra való sem. Ő egyedülálló. Érzi, hogy Pete, Henry és Beav ugyancsak az (*volt*, mármint Beav), de olyan különleges egyik sincs, mint ő. Az ember azt hinné, hogy ilyet nem lehet mondani, de ez az a ritka eset, amikor nem érvényesek a szabályok. Pete és Beaver különlegesek, Henry még különlegesebb, és ő, Jonesy a legkülönlegesebb. Lám, ő még a saját filmjében is sztár! Ez micsoda különlegesség, ahogy a legidősebb fia mondaná.

A szürke fickó a kórházi ágyon elfordítja a szemét Jonesy I-ről, aki szétvetett lábbal ül a Sarki Macskán, Jonesy II-re, aki vérrel átitatott hálóingben ül mellette.

Mit rejtegetsz?, kérdezi Mr. Szürke.

Semmit.

Miért látsz folyvást téglafalat? Mi az a 19, amellett, hogy prímszám? Ki mondta, hogy „baszd meg a Tigriseket"? Mit jelent ez? Mi ez a téglafal? Mikor van ez a téglafal? Mit jelent, és miért azt látod folyton?

Érzi, hogy Mr. Szürke feszegeti, de egyelőre biztonságban van a magban. Magával viheti, de meg nem változtathatja. Még nem teljesen nyitotta fel. Még nem.

Jonesy ajkához emeli az ujját, és saját szavait fordítja a szürke ellen: *Hallgass, nézd a filmet.*

Az továbbra is őt nézi dülledt fekete szemével (rovarszem, gondolja Jonesy, egy imádkozó sáska szeme), és Jonesy még egy-két pillanatig magán érzi a tekintetét. Azután megfakul az érzés. Értelmetlen a sietség; előbb-utóbb feloldja a tiszta, le nem rohant Jonesy utolsó magjának héját, és akkor mindent tudni fog, amit tudni akar.

Közben a filmet nézik. És amikor Nyavalyás Jonesy ölébe mászik - Nyavalyás, éles fogaival és éteri fagyálló-szagával -, Jonesy alig veszi észre.

Jonesy I, a Sufnis (amely most valójában Mr. Szürke) kinyújtózik. Sok elmét el tud érni, úgy nyüzsögnek egymáson, mint az éjszakai rádióadások, talál is egyet, amelyikből elég könnyen kiszedi a szükséges információt. Olyan ez, mint megnyitni személyi számítógépünkben a fájlt, és egy csodálatosan részletes háromdimenziós mozit találni szavak helyett.

Mr. Szürke forrása Emil „Kutyus" Brodsky, a New Jersey-i Menlo Parkból. Brodsky a hadsereg műszaki altisztje, egy telephelyegér. Csakhogy itt, Kurtz Taktikai Reagáló Csoportjának tagjaként Brodsky műszaki őrmesternek nincs rangja. Mint ahogy másnak sincs. Az elöljáróikat főnöknek hívják, az alacsonyabb sarzsikat (nincsenek sokan ebben a fura vegyes felvágottban) úgy szólítják: hé, te. Ha nem tudja az ember, hogy melyik kategóriával beszél, akkor megfelel a haver vagy a cimbora is.

Sugárhajtású felderítőgépek repkednek a térség fölött, de nem túl sok (minden szükséges felvételt megszerezhettek az alacsonyan szálló műholdakról is, ha nem volt felhős az ég), és ez egyébként sem Brodsky dolga. A gépek a Nemzeti Gárda bangori légi támaszpontjáról indulnak, ő pedig itt van a Jefferson ösvényen. Az ő dolgát a helikopterek jelentik, meg a gyorsan hízó géppark teherautói (dél óta az államnak ezen a részén az összes utat lezárták, és kizárólag a letakart feliratú, olajzöld teherautók közlekedtek. Ugyancsak neki kell fölállíttatnia legalább négy generátort, hogy elektromosságot gerjesszenek a Gosselin boltja körül gyarapodó tábornak. Kell a mozgásérzékelőkhöz, az oszlopos fényszórókhoz, a tábor peremén fölszerelt fényszórókhoz, valamint a rögtönzött műtőhöz, amelyet egy Windstar lakókocsiban rendeznek be sietve.

Kurtz világosan közölte, hogy a fény igen fontos. Azt akarja, hogy ez a hely nappali fényben ragyogjon egész éjjel. A legtöbb oszlopos fényszóró a csűrt veszi körül, meg a mögötte levő területet, amelyet karámnak és pályának használtak a lovas időkben. Azon a mezőn, ahol az öreg Reggie Gosselin negyven tejelő tehene legelt annak idején, két sátrat vertek föl. A nagyobbik zöld, tetején egy felirat: PARANCSNOKSÁG. A másik fehér, és nincs rajta felirat. Benzines fűtőtestek sincsenek benne, mint a nagyobbik sátorban, és erre nincs is szükség. Jonesy megérti, hogy ez itt az ideiglenes boncterem. Most mindössze három hulla van benne (az egyik egy bankáré, a hülye el akart menekülni), de hamarosan sokkal többen lesznek. Hacsak nem lesz valamilyen baleset, ami megnehezíti vagy lehetetlenné teszi a hullák begyűjtését. Ami Kurtzot, a főnököt illeti, egy ilyen baleset minden gondját megoldaná.

Mindez mellékes. Jonesy I-nek munkája van a Menlo Park-i Emil Brodsky számára.

Brodsky fürgén lépdel a havas, sáros dagonyává taposott földön a helikopter-leszállóhely és a karám között, ahol a Ripley-pozitívokat tartják (már jó néhányan vannak, körbe-körbe járkálnak, ahogy mindenütt a világon teszik az értetlen arcú, frissen internált foglyok, rá-rákiáltva az őrökre, cigarettát és információt kérve, hiábavalóan fenyegetőzve). Emil Brodsky zömök, kefehajú férfi, olyan buldogképpel, amely mintha kifejezetten olcsó szivarokhoz termett volna (Jonesy tudja, hogy a valóságban Brodsky bigott katolikus, és nem dohányzik). Most nyüzsög, mint egy félkarú tapétázó. Fülhallgatót visel, és egy mikrofon lóg az ajka előtt. Rádiókapcsolatban van az I-95-ösön közeledő, üzemanyag-utánpótlást szállító konvojjal ezek az emberek igen fontosak, mert a bevetésen levő helikopterek üres tartállyal jönnek vissza -, ugyanakkor a mellette baktató Cambryval is dumál arról az irányító és ellenőrző központról, amelyet Kurtz akar felállítani este kilencre, de legkésőbb éjféke. Ez a művelet a pletyka szerint a legrosszabb esetben negyvennyolc óra múlva ér véget, de ki a nyavalya tudhatja ezt biztosan? A pletyka szerint elsőrendű célpontjuk, a Kék Fiú már ki van lőve, de Brodsky nem érti, hogyan lehet biztos ebben bárki is, mivel a nagy, támadó helikopterek még nem tértek vissza. Akárhogy is, az ő munkájuk itt igen egyszerű: tizenegyig végeznek, azután bezár a bazár.

Istenek, egyszerre csak három Jonesy lett: az egyik a tévét nézi a gombás kórteremben, egy másik a hójáró sufnijában van... és Jonesy III, aki hirtelen megjelenik Emil Brodsky kefehajú, katolikus fejében. Brodsky megáll menet közben, és egyszerűen felnéz a fehér égre.

Cambry három-négy lépést tesz meg magában, mielőtt rájön, hogy Kutyus sóbálvánnyá dermedt a sáros marhalegelő közepén. Áll az eszelős tolongásban futkosó emberek, lebegő helikopterek, feltúráztatott motorok között -, mint egy robot, amelyikben lemerült az elem.

- Főnök! - szól Cambry. - Minden rendben?

Brodsky nem válaszol... legalábbis Cambrynak nem. Jonesy I-nek felel - a Sufnisnak -, azt mondja: *Nyisd ki a motorházat, és mutasd meg a gyertyákat.*

Jonesynak némi gondot okoz, hogy megtalálja a motorházat rögzítő zárat, de Brodsky irányítja. Azután Jonesy a kis motor fölé hajol, nem azért, hogy belenézzen, hanem úgy használja a szemét, mint két nagy felbontású kamerát, és a képeket egyenesen Brodskynak küldi.

- Főnök! - Cambry egyre növekvő aggodalommal szólongatja. - Főnök, mi az? Mi baj?

- Semmi baj - feleli Brodsky lassan, tagoltan. Leveszi és a nyakába teszi a fülhallgatót; a fecsegés zavarja. - Hadd gondolkodjam egy percet.

Jonesynak azt mondja: *Valaki kivette a gyertyákat. Nézz körül... igen, ott vannak. Az asztal végén.*

A munkaasztal végén egy benzinnel félig töltött majonézesköcsög áll. A tetején szellőzőnyílás - két lyukat ütötték bele cséhúzóval -, hogy párologni tudjon. A benzinben, mint a kiállításokon a formaldehidbe merített szörnyszülöttek, két Champion gyertya úszkál.

- Jól szárogasd meg őket - mondja hangosan Brodsky, és amikor Cambry megkérdezi - *Mit* szárogassunk meg? -, Brodsky szórakozottan azt feleli, hogy tegyen rá egy zoknit.

Jonesy kihalássza a gyertyákat, megszárogatja, azután leül, és a helyükre illeszti őket Brodsky utasításai szerint. *Most próbáld meg*, mondja Brodsky, ez alkalommal anélkül, hogy a száját mozdítaná, és a hójáró bömbölve életre kel. *A gázpedált is ellenőrizd.*

Jonesy engedelmeskedik, azután megköszöni a segítséget.

- Semmi gond, főnök - feleli Brodsky, és fürgén elindul. Cambrynak ügetnie kell, hogy utolérje. Látja Kutyus kissé zavart pillantását, amikor rájön, hogy a fülhallgató a nyakába van akasztva.

- Mi az ördög volt ez? - kérdezi Cambry.

- Semmi - feleli Brodsky, de mégiscsak valami; holtbiztos, hogy történt valami. Beszélgetés. Társalgás. Egy... tanácskozás? Igen, az. Csak arra nem emlékszik, hogy mi volt a téma. Amire emlékszik, az egy eligazítás volt ma reggel, még hajnal előtt, amikor a csoport bemelegített. Az egyik utasítás, amely egyenesen Kurztól érkezett, az volt, hogy minden szokatlan dolgot jelentsenek. Ez szokatlan dolog volt? Egyáltalán mi volt?

- Azt hiszem, agyérgörcs lehetett - mondja Brodksy. - Túl sok dolgot kellett elintéznem egyszerre, túl rövid idő alatt. Gyere, fiacskám, tarts velem.

Cambry vele tart. Brodsky visszatér az osztott társalgáshoz - konvoj amott, Cambry emitt -, de emlékszik valami másra, valami harmadik társalgásra, amelynek most már vége. Szokatlan vagy sem? Úgy dönt, hogy valószínűleg nem. Bizonyosan nem olyasmi, amit elmondhatna annak a hülye nulla Perlmutternek - ami nincs rajta Pearly elválaszthatatlan csíptetős dossziéján, az nem létezik. Kurtz? Soha. Tiszteli az öreg keselyűt, de még inkább fél tőle. Mind félnek. Kurtz okos, Kurtz bátor, ugyanakkor az őserdő legőrültebb majma. Brodsky még ott sem szívesen megy el, ahol Kurtz árnyéka vetült a földre.

Underhill? Beszéljen Owen Underhill-lel?

Talán igen... talán nem. Egy ilyen ügyért könnyen sittre kerülhet anélkül, hogy tudná, miért. Egy-két másodpercig hangokat hallott - egy hangot mindenképpen -, de most már jól érzi magát. Mégis...

A Lyuknál Jonesy kirobog a sufniból, és elindul a Mélyúton. Érzékeli Henryt, amikor elhalad mellette Henry egy fa mögé bújik, a mohát harapja, hogy ne sikoltson -, de a tudását sikeresen elrejti a felhő elől énjének utolsó magjába. Úgyszólván biztosra veszi, hogy utoljára van régi barátja közelében, mert az sohasem fogja élve elhagyni ezt az erdőt.

Jonesy azt kívánja, bárcsak elbúcsúzhatott volna tőle.

7

Nem tudom, hogy ki csinálta ezt a filmet, mondja Jonesy, de nem hinném, hogy ki kéne vasaltatnia a szmokingját az Oscar-díj kiosztójára. Sőt…

Körülnéz, de csak a behevazott fákat látja. Ismét előrenéz, de nincs más, csak az elnyúló Mélyút és a remegő hójáró a combjai között. Nem volt semmiféle kórház, semmiféle Mr. Szürke. Az egész csak álom volt.

Dehogy volt. És *van* egy szoba. Nem kórterem. Nincs benne ágy, tévé, infúziós állvány. Tulajdonképpen semmi sincs, egy faliújságon kívül. Két dolgot rajzszögeztek rá: Észak-New England térképét bizonyos utakkal - a Tracker Testvérek útvonalaival - és a polaroid fényképet egy tizenéves lányról, aki fölemeli a szoknyáját, hogy megmutassa szőrzetének aranyszín pamatját. Jonesy az ablakból néz ki a Mélyútra. Ez ugyanaz az ablak, ez egészen biztos, ami a kórteremben volt. De a kórterem nem volt jó. Ki kellett jutnia belőle, mert...

A kórterem nem volt biztonságos, gondolja Jonesy... mintha ez, vagy bármelyik az lenne. Mégis... ez itt talán biztonságosabb. Ez a végső menedéke, és azzal a képpel díszítette ki, amelyet kerestek, amikor 1978-ban befordultak arra a felhajtóra. Tina Jean Sloppinger, vagy hogy a fenébe hívták.

Némely dolog, amit láttam, valódi... érvényes, visszanyert emlék, mondaná Henry. Tényleg azt gondolom, hogy láttam aznap Dudditsot. Ezért léptem le az úttestre anélkül, hogy körülnéztem volna. Ami Mr. Szürkét illeti... most én vagyok ő. Nem igaz? Kivéve azt a részemet, amely ebben a poros, üres, érdektelen szobában van, ahol nyűtt linóleum borítja a padlót, és a lány képe lóg a faliújságról, én vagyok Mr. Szürke. Nem ez az igazság?

Nincs válasz. Neki pedig ennyi válaszra van szüksége.

De hogy történt? Hogy kerültem ide? És miért? Mi célból?

Még mindig nincs válasz, és az ilyen kérdésekre semmit sem tud meríteni a saját kútfejéből. Csupán boldog, hogy van egy helye, ahol magában lehet, és kétségbe ejti, hogy életének többi részét milyen könnyen elrabolták. Szívből jövő keserűséggel ismét azt kívánja, bárcsak lelőtte volna McCarthyt.

8

Hatalmas robbanás repesztette szét a nappalt, és noha a forrása mérföldekre volt, még így is lerázta a havat a fákról. A hójárón ülő alak még csak körül sem nézett. A hajó volt az. A katonák robbantották föl. Elveszett a byrum.

Néhány perccel később jobb felől felbukkant az összeomlott fészer. Előtte feküdt Pete a hóban, egyik bakancsa beakadt a bádogtető alá. Halottnak tűnt, mégis élt. Halottat játszani értelmetlen dolog, legalábbis ebben a játékban, hallotta Pete gondolatait. Ahogy odakanyarodott a hójáróval, és üresbe kapcsolta, Pete fölemelte a fejét, és humortalan vigyorban villantotta ki megmaradt fogait. Anorákjának bal ujja megfeketedett és megolvadt. Úgy tűnt, hogy a jobb kezén csak egyetlen működő ujja maradt. Minden látható bőrfelületét benőtte a byrus.

- Te nem Jonesy vagy - mondta Pete. - Mit csináltál Jonesyval?

- Kelj föl, Pete - felelte Mr. Szürke.

- Sehova nem akarok menni veled. - Pete fölemelte a jobb kezét - a lekonyuló ujjakkal, a byrus vörösarany koloncaival -, és megtörölte a homlokát. - Húzz innen a faszba. Ugorj föl a pónidra és vágtass el.

Mr. Szürke lehajtotta a fejét, amely valaha Jonesyhoz tartozott (ő az egészet menedékhelyének ablakából figyelte, a Tracker Testvérek elhagyatott raktárából, képtelen volt segíteni vagy bármin is változtatni), és rámeredt Pete-re. Pete üvölteni kezdett, és a testén burjánzó byrus megfeszült, gyökerei belevájtak az izmaiba és az idegeibe. Bakancsa, amely az összeomlott bádogtető alá szorult, egy rándulással kiszabadult, és Pete, még mindig üvöltve, magzati pózba gömbölyödött. Friss vér csurrant a szájából és az orrából. Amikor ismét felüvöltött, két újabb fog esett ki a szájából.

- Kelj föl, Pete.

Sírva, szétroncsolt jobbját a melléhez szorítva Pete megpróbált föltápászkodni. Az első erőfeszítés kudarcba fulladt; visszaesett a hóba. Mr. Szürke nem tett megjegyzést, csak ült szétterpesztett lábbal a Sarki Macskán, és figyelt.

Jonesy érezte Pete fájdalmát, kétségbeesését, borzasztó félelmét. A félelem volt messze a legrosszabb, és úgy döntött, kockáztat.

Pete.

Csak suttogás volt, de Pete meghallotta. Fölnézett, beesett arca tele volt a gomba szeplőivel, amit Mr. Szürke byrusnak hívott. Amikor Pete megnyalta az ajkát, Jonesy látta, hogy a nyelvén is gomba nő. Űrpenész. Pete Moore valamikor űrhajós szeretett volna lenni. Valamikor kiállt a nagyobb fiúk ellen, valakinek a védelmében, aki kisebb és gyengébb volt. Jobbat érdemelt ennél.

Tilos az ugrálás, tilos a játék.

Pete már-már elmosolyodott. Egyszerre volt szép és szívfájdító. Ez alkalommal fölállt, és a hójáró felé botladozott.

A kihalt irodában, ahová száműzetett, Jonesy látta, hogy a kilincs forogni kezd. *Mit jelent ez?*, kérdezte Mr. Szürke. *Mi az, hogy tilos az ugrálás, tilos a játék? Mit csináltok itt? Gyere vissza a kórházba, és nézd a tévét velem együtt, jó? Először is, hogy kerültél ide?*

Most Jonesyn volt a sor, hogy ne válaszoljon, és ő meg is tette, méghozzá nagy örömmel.

Bemegyek, mondta Mr. Szürke. *Amikor elkészültem. Bejövök. Gondolhatod, hogy bezárod előttem az ajtót, de ebben tévedsz.*

Jonesy továbbra is hallgatott - semmi szükség rá, hogy megvadítsa a teremtményt, amely pillanatnyilag a testét birtokolja -, de nem gondolta, hogy *ő* lenne az, aki téved. Másrészt nem mert kimenni; még lenyelhetik, ha megpróbálja. Csupán egy felhő magja volt, egy falat emésztetlen étel egy idegen gyomorban.

Jobb, ha meglapul.

9

Pete fölült Mr. Szürke mögé, és átkarolta Jonesy derekát. Tíz perccel később elhaladtak a felborult Scout mellett, és Jonesy megértette, miért nem ért vissza a boltból olyan sokáig Pete és Henry. Az is csoda, hogy túlélték. Szeretett volna egy alaposabb pillantást vetni a kocsira, de Mr. Szürke nem lassított, csak ment tovább, a Macska sítalpai ugráltak, az út közepét lovagolták meg a két behavazott keréknyom között.

Három mérfölddel a Scout után dombtetőre értek, és Jonesy megpillantott egy ragyogó sárgásfehér gömböt, amely nem egészen harminc centiméterrel az út fölött lebegve várt rájuk. Olyan forrónak tűnt, mint a hegesztőpisztoly lángja, de nyilvánvalóan nem ez volt a helyzet; nem olvasztotta meg a havat. Csaknem bizonyos, hogy ez az egyik fény, amelyet ő és Beaver látott játszadozni a felhők között, miközben a menekülő állatok a Mélyúton áramlottak.

Igaz, mondta Mr. Szürke. *Amit a te néped fényszórónak hív. Ez az egyik utolsó. Lehet, hogy a legutolsó.*

Jonesy egy szót sem szólt, csak kinézett irodai cellájának ablakán. Érezte Pete karját a dereka körül, Pete most már leginkább ösztönből kapaszkodott beléje, valahogy úgy, ahogy a majdnem kiütött ökölvívó szorítja ellenfelét, nehogy a földre kerüljön. A fejét Jonesy hátára hajtotta, és az a fej olyan súlyos volt, mint a kő. Pete most csupán táptalaja volt a byrusnak, és ugyancsak ízlett neki; a világ hideg volt, Pete viszont meleg. Mr. Szürkének láthatóan szüksége volt rá valamiért - hogy miért, arról Jonesynak fogalma sem volt.

A fényszóró újabb fél mérföldön át vezette őket az úton, majd az erdőbe kanyarodott. Besiklott két nagy fenyő közé, azután bevárta őket a hó fölött forogva. Jonesy hallotta, amint Mr. Szürke utasítást ad Pete-nek, hogy kapaszkodjon, ahogy csak bír.

A Sarki Macska morogva ugrált fölfelé egy enyhe lejtőn, sítalpai havat ástak, azután félrefröccsentették. Amikor már bent voltak az erdő baldachinja alatt, csökkent a hó, egyes helyeken teljesen eltűnt. Ezeken a foltokon a hójáró lánctalpai dühösen karistolták a fagyott talajt, amely javarészt vékony fenyőtű- és földréteggel fedett sziklákból állt. Észak felé haladtak.

Tíz perccel később nagyot ugrottak egy gránitbuckán, és Pete halk jajdulással legurult a hátsó ülésről.

A lámpa is megállt, a hó fölött pörgött. Jonesy úgy látta, mintha sápadtabban világítana.

- Állj föl - mondta Mr. Szürke. Visszafordult a nyeregben, úgy nézett le Pete-re.

- Nem tudok - felelte Pete. - Kész vagyok, haver. Én...

Aztán megint üvölteni és vergődni kezdett a földön, a lába rugdosott, a két keze - az egyik égett, a másik csonka - csapkodott.

Hagyd abba!, kiáltotta Jonesy. *Megölöd!*

Mr. Szürke oda se figyelt, maradt ugyanabban a helyzetben, derékból oldalra fordulva, és halott, érzéketlen türelemmel figyelte, ahogy a megfeszülő byrus préseli Pete húsát. Végül Jonesy megérezte, ahogy Mr. Szürke enged. Pete támolyogva fölállt. Egyik orcáján friss vágás húzódott, amelyet máris belepett a byrus. Könnyben úszó szeme kábult és kimerült volt. Visszakapaszkodott a hójáróra, és a keze ismét átölelte Jonesy derekát.

Kapaszkodj a kabátomba, suttogta Jonesy, és miközben Mr. Szürke előrefordult és ismét sebességbe tette a hójárót, érezte, hogy Pete belekapaszkodik. *Tilos az ugrálás, tilos a játék, igaz?*

Tilos a játék, helyeselt gyengén Pete.

Mr. Szürke ez alkalommal nem figyelt. A fényszóró ismét elindult észak felé, sápadtabban, de még mindig fürgén... legalábbis Jonesy véleménye szerint arra volt észak. Irányérzéke meglehetősen összezavarodott, miközben a hójáró kanyargott a fák, a sűrű cserjék, kiszögellő sziklák között. Mögöttük kitartóan ropogtak a fegyverek. Mintha céllövészetet tartottak volna valahol.

10

Körülbelül egy óra múlva jött rá Jonesy, hogy miért ragaszkodott Mr. Szürke annyira Pete jelenlétéhez. Ez akkor történt, amikor a fényszóró, amely eredeti mivoltának vérszegény árnyékává csökött, végleg kialudt. Halk pukkanással semmisült meg - mintha egy felfújt papírzacskót durrantottak volna ki. Csekély maradéka a földre pottyant.

Fás szirtvonulat tetején voltak, amely az isten háta mögött húzódott. Előttük behavazott, erdős völgy, a túlsó oldalon erodált domboldalak és sűrű bozótos, de sehol egyetlen fény. És a tetejébe a nap most fordult szürkületbe.

Újabb szép kis slamasztikába keveredtünk, gondolta Jonesy, de nem érzett félelmet Mr. Szürke felől. Megállította a hójárót, elengedte a gázkart, és csak ült.

Észak, mondta Mr. Szürke. Nem Jonesynak.

Pete válaszolt fáradt, lassú hangon. - Honnan a fenéből kéne tudnom? Még azt se láttam, hogy a nap merre ment le, a Krisztusát. Az egyik szemem is kikészült.

Mr. Szürke arra fordította Jonesy fejét, és ő látta, hogy Pete bal szeme eltűnt. A szemhéj a magasba gyűrődött, bamba csodálkozással. A szemgödörben a byrus apró őserdeje burjánzott. A leghosszabb szálai lelógtak, Pete borostás arcát csiklandozták. Más szálak buja vörös-arany sávokat fontak gyérülő hajába.

Tudod.

- Talán igen - mondta Pete. - És talán nem akarom neked megmutatni.

De miért nem?

- Mert kétlem, hogy amit akarsz, az egészséges lenne nekünk többieknek, te faszfej - felelte Pete, és Jonesyt abszurd mód büszkeség töltötte el.

Látta, hogyan rándul meg a Pete szemgödrét betöltő erdő. Pete felordított és az arcához kapott. Egy pillanatig - kurta, de még így is túl hosszú pillanatig - Jonesy tisztán látta, ahogy a vörös-arany kacsok a működésképtelen szemből benyúlnak Pete agyába, ahol erős ujjak módjára markolásszák a szürke szivacsot.

Pete, mondd meg neki!, kiáltotta Jonesy *Az isten szerelmére, mondd meg neki!*

A byrus közben is nőtt. Pete keze lehullott az arcáról, amely most halottsápadt volt mindenütt, ahol nem vörös-aranyban játszott. - Hol vagy, Jonesy? - kérdezte. - Nincs ott hely kettőnek?

A rövid válasz természetesen a „nincs” volt. Jonesy nem értette, mi történt vele, de azt tudta, hogy az életben maradása - önazonosságának utolsó magja valamiért azon múlik, hogy ott maradjon, ahol van. Ha csak kinyitja az ajtót, akkor végleg elvész.

Pete bólintott. - Nem is gondoltam - mondta, és a másikhoz szólt. - Ne bánts, haver.

Mr. Szürke csak ült, és Pete-et nézte Jonesy szemén át, de semmit nem ígért.

Pete sóhajtott, fölemelte megégett kezét, és kinyújtotta egy ujját. Lehunyta a szemét, és lengetni kezdte az ujját, ide-oda, ide-oda. És ahogy ezt látta, Jonesy közel került ahhoz, hogy mindent megértsen. Mi is volt annak a kislánynak a neve? Rinkenhauer? Igen. Nem emlékezett a keresztnevére, de egy ilyen fura nevet, mint Rinkenhauer, könnyű megjegyezni. Ő is a Mary M. Snowe-ba, azaz a Csökiakadémiára járt, noha addigra Duddits már átkerült a szakiskolába. És Pete? Pete-nek mindig fura trükkjei voltak az emlékezésre, de Duddits után...

A szavak visszajöttek Jonesyhoz, miközben ott kuporgott kis, piszkos cellájában, kinézett a világra, amelyet elloptak tőle... csak ezek nem szavak voltak, hanem nyílt magánhangzók csoportjai, különösek, szépek:

Ao a onaa, Ít? Látod a vonalat, Pete?

Pete arca tele volt álmatag, meglepett csodálattal, miközben azt válaszolta, hogy igen, látja. És akkor csinálta ezt az ujjával, ezt a tik-tak dolgot, éppúgy, mint most.

Az ujj megállt, az ujjhegy egy pillanatig remegett, mint a varázsvessző a vízér szélén. Azután kicsit arrébb a gerincre mutatott, a hójáró jelenlegi útvonalától balra.

- Arra - mondta, és leejtette a kezét. - Észak. Nézd azt a sziklameredélyt. Amelyiknek a közepén egy fenyő nőtt. Látod?

Igen, látom. Mr. Szürke előrefordult, és ismét sebességbe tette a járművet. Jonesy egy pillanatig eltöprengett, mennyi benzin maradt a tartályban.

- Most már kiszállhatok? - Ezen természetesen azt értette, hogy most már meghalhat-e.

Nem.

És ismét elindultak, Pete elgyengülve kapaszkodott Jonesy kabátjába.

11

Megkerülték a sziklameredélyt, fölkapaszkodtak mögötte a legmagasabb dombra, és itt Mr. Szürke ismét megállt, hogy a fényszórót helyettesítő Pete megint megmutathassa az irányt. Pete megtette, és mentek tovább, egy olyan ösvényen, amely csak kicsivel tért el nyugat felé az északi iránytól. A nappal tovább fakult. Egyszer helikoptereket hallottak - legalább kettőt, de négy is lehetett -, amelyek feléjük közeledtek. Mr. Szürke sűrű bozótoson törtetett át a hójáróval, nem törődve vele, hogy az ágak Jonesy arcába vágtak, vért fakasztva arcából és homlokából. Pete ismét leesett. Mr. Szürke leállította a motort, majd a nyöszörgő, félájult Pete-et bevonszolta a legsűrűbb bozótba. Ott vártak, amíg a helikopterek elhúztak.

Jonesy érezte, hogy Mr. Szürke kinyúlik a személyzet egyik tagja után, gyorsan végigpásztázta a tudatát, talán ellenőrizte, hogy a férfi mit tud arról, amit Pete mesélt. Amikor a helikopter délkeletnek fordult, láthatóan visszafelé tartott a támaszpontjára, Mr. Szürke ismét elindította a hójárót. Újra eleredt a hó.

Egy órával később megálltak egy másik dombtetőn, és Pete újra leesett a Macskáról, ez alkalommal oldalra. Fölemelte az arcát, de annak nagy része már eltűnt, eltemetkezett a burjánzó növényi szakállban. Próbált beszélni, de nem tudott; a szája tele volt tömve, a nyelvét elnyelte a byrus buja szőnyege.

Nem bírom, ember. Nem bírom tovább, kérlek, engedj el!

- Igen - helyeselt Mr. Szürke. - Azt hiszem, megszolgáltad a magadét.

Pete!, kiáltotta Jonesy. Azután Mr. Szürkének: *Ne, ne tedd!*

Mr. Szürke természetesen oda se figyelt. Jonesy egy pillanatra látta a néma megértést Pete megmaradt szemében. És a megkönnyebbülést. Ebben a pillanatban még képes volt megérinteni Pete elméjét - gyermekkori barátjáét, azét, aki mindig ott állt a suli kapuja előtt, egyik kezével elrejtve a szájából lógó, képzelt cigarettát, barátjáét, aki űrhajós akart lenni, hogy a Föld körpályájáról lássa a világot, a négyek egyikét, akik megmentették Dudditsot a nagyfiúktól.

Egy pillanat, azután érezte, hogy valami kiszökken Mr. Szürke elméjéből, és a Pete-en növekedő anyag nemcsak megrándult, de markolt is. Baljós reccsenés hallatszott, ahogy Pete koponyája tucatnyi helyen megrepedt. Az arca, már ami megmaradt belőle, behorpadt, mintha megrántották volna, és egy szempillantás alatt megöregedett. Azután előrezuhant, és hó kezdett szitálni az anorákjára.

Te fattyú!

Mr. Szürke közömbösen fogadta Jonesy átkozódását, nem is válaszolt. Ismét előrenézett. Az erősödő szél pillanatnyilag enyhült, lyuk nyílt a hófüggönyön, öt mérföldre északnyugatra jelenlegi helyzetüktől Jonesy mozgó fényeket pillantott meg, de ezek nem elemlámpák, hanem fényszórók voltak. Sok. Az országúton teherautók haladtak oszlopban. Teherautók, de valószínűleg semmi más. Maine államnak ez a része most katonai övezet.

És mind téged keresnek, seggfej, köpte, miközben a hójáró ismét elindult. A hó köréjük zárult, elvágva tőlük a teherautók haladásának pillanatnyi látványát, de Jonesy tudta, hogy Mr. Szürke simán meg fogja találni az utat. Pete idáig hozta őket, a karantén egy olyan pontjához, ahol nyilván nem kell túlzott bonyodalmaktól tartani. Jonesyra számít, hogy elviszi az út hátralevő részében, mert ő más. Részben azért, mert tiszta maradt a byrustól. Valamilyen okból a byrus nem szereti őt.

Sohasem kerülsz ki innen, mondta Jonesy.

Dehogynem, felelte Mr. Szürke. *Mi mindig meghalunk és mindig élünk. Mindig veszítünk és mindig győzünk. Hiszed vagy sem, Jonesy, mi vagyunk a jövő.*

Ha ez igaz, ez az általam hallott legjobb indok, hogy a múltba meneküljünk, felelte Jonesy, de Mr. Szürke nem válaszolt. Mr. Szürke az egyéniség, a tudat, visszaolvadt a felhőben. Annyi maradt belőle, hogy Jonesy vezethesse tovább a hójárót az országút felé. És Jonesy, miközben tehetetlenül sodortatta magát a lény küldetésével, két dologból merített sovány vigaszt. Az egyik, hogy Mr. Szürke nem tudta, hogyan jusson hozzá az utolsó darabjához, ahhoz az apró részhez, amely a Tracker Testvérek emlék irodájában létezett. A másik, hogy Mr. Szürke nem tudott Dudditsról, meg arról, hogy tilos az ugrálás, tilos a játék.

Jonesy tenni akart róla, hogy Mr. Szürke ne is tudja meg.

Legalábbis még ne.

TIZENHARMADIK FEJEZET

GOSSELINNÉL

1

Archie Perlmutternek, a gimnáziumi végzősök búcsúztatójának (téma: „A demokrácia előnye és felelőssége”), egykori Sas-cserkésznek, hithű presbiteriánusnak, West Point-i diplomásnak a szemében immár nem látszott valósnak Gosselin Vidéki Boltja. Most már akkora kandela fényerővel világították meg a reflektorok, hogy az elég lett volna egy kisvárosnak is, ezért úgy festett, mint egy film díszlete. Nem is akármilyené, hanem egy James Cameron-féle fantasztikus filmé, ahol csupán a járulékos költségekből futná Haiti népének kétévi élelmére. Még a gyorsan vastagodó hótakaró sem csökkentette számottevően a fényt, vagy változtatta meg azt a benyomást, hogy az egész mindenség, az ócska deszkaburkolattól a zsindelytetőből előmeredő bádog ikerkéményen át az épület előtt rozsdálló egyetlen benzinszivattyúig minden csak díszletelem.

Ez lenne az Első Kép, gondolta Pearly, miközben fürgén lépkedett, hóna alá csapott kapcsos dossziéjával (Archie Perlmutter mindig úgy érezte, hogy jelentős művészi... és kereskedelmi adottságai vannak). *Felbukkan egy magányos vidéki bolt. Az öreg szivarok a fatüzelésű kályha körül ülnek - nem a Gosselin irodájában levő kis kályhánál, hanem a boltban álló termetesebb darabnál, miközben hullik a hó. Az égen látható fényekről beszélgetnek... meg elveszett vadászokról... arról, hogy kis, szürke emberkéket láttak az erdő sűrűjében. A bolt tulajdonosa - nevezzük Öreg Rossiternek kineveti őket. „Ó, a kutya mindenit, micsoda vén lódítók vagytok!”, mondja, és ezek után az egész boltot elöntik ezek a ragyogó fények (gondoljunk csak a Harmadik típusú találkozások-ra), mintha egy ufó szállt volna le a földre! Kirontanak a vérszomjas idegenek, halálsugaraikkal tüzelnek! Olyan, mint A függetlenség napja, csak éppen itt van a gubanc, az erdőben!*

Mellette Melrose, a harmadik szakács (ez bárki számára, aki tisztában van a rangsorral, nem jelent valami magas beosztást ebben a kis kalandban) igyekezett tartani a lépést. Melrose tornacipőt viselt cipő vagy bakancs helyet - Perlmutter a Spagóból rángatta ki, így hívják az emberek a konyhasátrat -, és folyvást csúszkált. Férfiak (és néhány nő) járkáltak körülöttük, többnyire futólépésben. Többen kitűzős mikrofonba vagy rádiótelefonba beszéltek. Az érzést, hogy mindez inkább díszlet, mint valóság, csak növelték a kamionok, nyerges vontatók, az üresjáratban zúgó helikopterek (a romló időjárás miatt visszavonták őket), valamint a motorok és generátorok végeérhetetlen dongása.

- Miért akar látni? - ismételte Melrose. Lihegett, és nyafogósabb volt a szokásosnál. Most haladtak el Gosselin félszere, a lovaspálya és a csűr mellett. Az öreg, romos kerítést (tíz éve vagy még több is már annak, hogy csakugyan lovakat tartottak, és a pályán edzették őket) sima és szö-

gesdrót váltakozó pászmáival erősítették meg. A sima szálakba áramot vezettek, valószínűleg nem halálos adagot, de ahhoz elég erőset, hogy az ember görcsökben fetrengjen tőle a földön... és emelni lehet a feszültséget akár halálos erősségűre, ha a bennszülöttek nyugtalankodnának. A drót mögül húsz-harminc ember figyelte őket, köztük az Öreg Gosselin (a James Cameron-féle változatban valami cserzett öreg veterán játszaná Gosselint, például Bruce Dern). Korábban a drót mögötti emberek kiabáltak, fenyegetőztek, dühösen követelőztek, de amióta látták, hogy mi történt a massachusettsi bankárral, aki megpróbált elmenekülni, szegény fickók figyelemreméltóan lekókadtak. Látni, amint fejbe lőnek valakit, ugyancsak kemény lecke. Azután ott volt a tény, hogy a hadműveletben részt vevő katonák most már védőmaszkot viselnek. Ez a látvány bárkiből kivette a maradék kekeckedhetnéket.

- Főnök! - A *majdnem* nyafogás helyet adott a *tényleges* nyafogásnak. A látvány, hogy amerikai állampolgárok állnak szögesdrót kerítés mögött, nyilvánvalóan fokozta Melrose bizonytalanságát. - Ki vele, főnök, miért akar a nagyfiú látni? A nagyfiúk még azt sem szokták tudni, hogy a harmadik szakács létezik.

- Nem tudom - felelte Pearly. Ez volt az igazság. Előttük, annak az útnak az elején, amelyet Tojástörő Sikátornak neveztek el, ott állt Owen Underhill, meg egy katona a műszaki telephelyről. A fickó már-már ordítva beszélt Underhill fülébe, hogy az halljon is valamit a helikopterek alapjáratú dübörgésében. Perlmutter biztosra vette, hogy hamarosan leállítják a helikoptereket; sehova sem lehet elrepülni ebben a szarban, az idejekorán jött hóviharban, amelyet Kurtz csak „Isten nekünk szánt ajándékának" nevezett. Ha ilyesmit mondott, az ember nem tudta eldönteni, hogy Kurtz tényleg így gondolja, vagy ez csupán egy epés megjegyzés. Mindig komolyan hangzott... de azután néha elnevette magát. Az ilyen nevetéstől Archie Perlmutter rendre ideges lett. Filmen Kurtzot talán James Woods játszhatta volna. Esetleg Christopher Walken. Egyikük sem hasonlít rá, de George C. Scott talán olyan volt, mint Patton? Ennyit erről.

Perlmutter éles kanyart tett Underhill felé. Melrose követni próbálta, és káromkodva fenékre ült. Perlmutter megütögette Underhill vállát, majd amikor a másik megfordult, remélte, hogy a maszkja legalább részben eltakarja megdöbbenését. Owen Underhill úgy festett, mint aki tíz évet öregedett azóta, hogy lelépett a millinocketi iskolabuszról.

Pearly előrehajolva beleordított a szélbe: - Kurtz a tizenötben van! Ne felejtsd el!

Underhill türelmetlenül intett, amit úgy is lehetett értelmezni, hogy nem feledkezik meg róla, azután visszafordult a műszakishoz. Perlmutternek most már beugrott; Brodsky a neve. Az emberek Kutyusnak hívják.

Éppen előttük volt Kurtz parancsnoki álláspontja, egy hatalmas Winnebago (ha ez filmforgatás lenne, ebben lakhatna valamelyik sztár, esetleg maga Jimmy Cameron). Pearly, merészen szembenézve a hópelyhekkel, gyorsította a tempót. Melrose ugyancsak loholt, hogy utolérje, közben a havat verte le overalljáról.

- Ugyan, góré - könyörgött. - Fogalma sincs róla, mit akar?

- Nincs - felelte Perlmutter. Fogalma sem volt róla, hogy miért akar Kurtz látni egy harmadosztályú szakácsot, amikor negyedik sebességen pörög az egész szakramentum. De úgy vélte, mindketten tudják, hogy semmi jó sem sülhet ki belőle.

2

Owen elfordította Emil Brodsky fejét, álarca domborulatát a másik füléhez szorította, és felszólította: - Ismételje meg. Nem az egészet, csak azt, amit agybaszogatásnak nevezett.

Brodsky nem vitatkozott, de tíz másodpercre volt szüksége, hogy összeszedje a gondolatait. Owen hagyta. Ha végzett, találkozó és egy eligazítás várt rá Kurtznál - rengeteg ember, papírmunka szakmányban -, és csak Isten tudja, miféle baljós feladataik lesznek még, de érezte, hogy ez fontos.

Majd meglátja, hogy elmondja-e Kurtznak, vagy sem.

Brodsky végül elfordította Owen fejét, álarcának dudorát Owen fejéhez nyomta, és beszélni kezdett. A történet ez alkalommal kicsit részletesebb lett, de alapvetően nem változott. Keresztülment a mezőn a raktárhoz, a mellette baktató Cambryval dumált, ezzel egy időben egy közeledő üzemanyag-szállító konvojjal is érintkezésben volt, amikor hirtelen úgy érezte, mintha eltérítették

volna az elméjét. Egy rendetlen, ócska sufniban volt valakivel, akit nem látott jól. Az illető el akart indítani egy hójárót, de nem tudta. Kutyus kellett neki, hogy megmondja, mi a baj.

- Megkértem, nyissa ki a motorháztetőt! - kiáltotta Brodsky Owen fülébe. - Megtette, és akkor olyan volt, mintha az ő szemével látnék... de az én agyammal, érti?

Owen bólintott.

- Rögtön láttam, mi a baj, valaki kivette a gyertyákat. Mondtam neki, nézzen körül, amit meg is tett. Amit meg is tettünk. Ott is volt egy benzinnel telt üvegben az asztalon. A tatám ugyanígy tárolta a fűnyíró és a rotációs kapa gyertyáit, amikor megjött a hideg idő.

Brodsky elhallgatott, láthatóan zavarba hozta, amit elmondott, illetve, ahogy elképzelése szerint ez hangzott. Owen, akit roppantul érdekelt a történet, intett, hogy folytassa.

- Már nem sok van hátra. Mondtam neki, halássza ki a gyertyákat, szárogassa meg, és tegye őket a helyükre. Milliónyi alkalommal segítettem hapsiknak ilyen módon... csak éppen most nem voltam ott - itt voltam. Semmi sem történt meg.

Owen megkérdezte: - Mi van még? - Túl kellett bömbölnie a motorokat, mégis olyan magányosak voltak, mint a pap és a hívő a gyóntatószékben.

- Első pöccre beindult. Mondtam neki, hogy ellenőrizze a benzint, mielőtt elindulna, és tele volt a tartály. Azt mondta, hogy köszönöm. - Brodsky csodálkozva megcsóválta a fejét. - És azt mondtam, nem probléma, főnök. Azután visszapottyantam a saját fejembe, és továbbmentem. Gondolja, hogy megbolondultam?

- Nem. De azért a helyedben megtartanám magamnak ezt a történetet egy ideig.

A védőmaszk alatt Brodsky ajka széles vigyorra húzódott. - Ó, nem gond. Én csak... no, szóval, azt mondták, hogy minden szokatlant jelentsünk, ez a parancs, és azt gondoltam...

Owen rákérdezett, gyorsan, hogy ne adjon időt a gondolkodásra: - Mi volt a neve?

- Jonesy Hármas - felelte Kutyus, azután kitágult a szeme meglepetésében. - Mi a szent szar! Nem is tudtam, hogy ezt tudom.

- Ez valami indián név, nem gondolod? Mint Sziszegő Sonny vagy Kilenc Hold Ron?

- Ammá lehet, de... - Brodsky elhallgatott, gondolkodott, azután kitört belőle: - Ez félelmetes volt! Nem amikor megtörtént, hanem később... végiggondolni... olyan volt, mint... - lehalkította a hangját. - Mintha megerőszakoltak volna, uram.

- Felejtsd el - mondta Owen. - Ugye van mit csinálnod?

Brodsky elmosolyodott. - Alig pár ezer dolog.

- Akkor láss neki.

- Rendben. - Brodsky egyet lépett, azután visszafordult. Owen a cserény felé nézett, amelyben valaha lovakat, most pedig embereket tartottak. A legtöbb őrizetes a csűrben volt, de a két tucatból néhányan csomóban ácsorogtak, mintha vigasztalást keresnének. Az egyetlen, aki külön állt, magas, csontos, kákabélű férfi volt nagy szemüveggel, amitől úgy festett, mint egy bagoly. Brodsky a pusztulásra ítélt bagolyról Underhillre nézett. - Ugye nem kever emiatt bajba? Nem küld el agyászhoz? - Természetesen egyikük sem tudta, hogy a régimódi szarukeretes szemüveget viselő csontos alak éppenséggel pszichiáter.

- Egy k... - kezdte Owen. Mielőtt befejezhette volna, fegyver dörrent Kurtz Winnebagójában, és valaki sikoltozni kezdett.

- Főnök! - suttogta Brodsky. Owen nem hallotta a mellettük járó motorok miatt, csak leolvasta a szájáról. Meg azt is: - Ó, bassza meg.

- Mozgás, Kutyus - szólt Owen. - Ez nem a te dolgod.

Brodsky még egy pillanatig bámult rá, és megnyalta a száját a maszk alatt. Owen biccentett, igyekezett az önbizalom, a parancsnoklás, a mindent-kézben-tartunk levegőjét árasztani magából. Talán sikerült, mert Brodsky viszonozta a biccentést, és elindult.

A Winnebagóban, amelynek ajtaján kézzel írt tábla lógott (A CIMBIK ITT MEGÁLLNAK), folytatódott a sikoltozás. Amikor Owen arra indult, a cserényből kiszólt a férfi, aki egymagában állt: - Hé! Hé, maga! Álljon meg egy percre! Beszélnem kell magával!

Azt lefogadom, gondolta Underhill, és még csak nem is lassított. *Lefogadom, hogy egy kocsideréknyi mondanivalód van, és ezer ok, amiért rögtön ki kell engedni innen.*

- Overhill? Nem, Underhill. Ez a neved, nem? Hát persze. Beszélnem kell veled. Mindkettőnknek fontos!

Owen megtorpant, bár a Winnebagóban a sikoltozás most elkínzott zokogásba csapott át. Nem jó, de legalább még senkit sem öltek meg. Jobban megnézte magának a szemüveges férfit. Vékony volt, mint egy karó, és reszketett, noha pehelykabátot viselt.

- Fontos lenne Rita miatt! - kiáltotta túl a motorzúgást a csontos ember. - És Katrina miatt is! - Ezek a nevek úgy kimerítették a kákabélű embert, mintha mély kútból húzta volna föl őket, mint a köveket, de Owen alig vette észre, annyira megdöbbentette, hogy egy idegen szájából hallja a felesége és a lánya nevét. Nagyon szeretett volna odamenni hozzá és megkérdezni, honnan tudja ezeket a neveket, de kifutóban volt az időből... megbeszélésre várták. És csak azért, mert eddig nem öltek, ez nem jelenti azt, hogy ezután sem *fognak* ölni.

Még egy utolsó pillantást vetett a drótkerítés mögött álló férfira, megjegyezte az arcát, azután továbbsietett a Winnebago felé, amelynek tábla lógott az ajtaján.

3

Perlmutter olvasta a *A sötétség mélyén*-t, látta az *Apokalipszis most*-ot, és sokszor gondolta, hogy Kurtz neve, mondhatni, túlságosan kézenfekvő. Lefogadta volna száz dollárba (jókora összeg egy olyan, sohasem fogadó művészlélektől, mint ő), hogy nem ez a főnök neve - hogy az igazi neve Arthur Holsapple, Dagwood Elgart vagy éppen Paddy Maloney. Kurtz? Valószínűtlen. Inkább manír, ugyanolyan tartozék, mint George Patton gyöngyház agyú 45-öse. Az emberek, akik közül néhányan már a Sivatagi Viharban együtt voltak vele (Archie Perlmutter korántse ment vissza ilyen régre), eszelős anyaszomorítónak tartották Kurtzot, és ezzel Perlmutter is egyetértett... annyiban eszelős, amennyiben Patton is az volt. Más szóval, megzavarodott, mint a macska fialás után. Reggelenként valószínűleg belenéz a tükörbe, és azt mondogatja: „A rettegés a rettegés”, mint Marlon Brando.

Így hát Pearly szorongással, de csak a szokott szorongással kísérte Melrose harmadosztályú szakácsot a túlfűtött parancsnoki kocsihoz. Ráadásul Kurtz egész normálisan festett. A főnök egy nádfonatos hintaszékben ült a nappali részben. Overallját levette - azon az ajtón lógott, amelyen Perlmutter és Melrose belépett -, és jégeralsóban fogadta őket. A hintaszék támlájának egyik gombjáról lógott a fegyveröv, és benne a pisztoly, nem gyöngyház agyú 45-ös, hanem egy kilenc milliméteres automata.

Minden elektromos berendezés működött. Kurtz asztalán a kitartóan zümmögő fax ontotta a papírt. Minden tizenöt másodpercben vidám robothangján felrivalgott az iMac: „Postád érkezett!” Három halkra állított rádió recsegett és ugrált a hullámhosszok között. Az asztal mögötti hamis fenyőről két bekeretezett kép lógott. Kurtz az ajtó feliratához hasonlatosan ezt a két képet is mindenhová magával vitte. A bal oldali, amelyikre azt írták, hogy BERUHÁZÁS, egy angyali ifjút ábrázolt farkaskölyök egyenruhában, amint jobb kezét háromujjas farkaskölyök tisztelgésre emeli. A jobb oldali, a JUTALÉK, légi felvétel volt, és Berlint ábrázolta 1945 tavaszán. Három-négy épület még állt, de a kamera javarészt összevissza téglakupacokat rögzített.

Kurtz az asztal felé intett. - Ezekkel ne törődjetek, fiúk, ez csak zaj. Freddy Johnson kezeli őket, de elküldtem a géhába, hogy csápoljon be egy kis kaját. Mondtam neki, hogy ráér, tömje csak magába mind a négy fogást, a levestől a dióig, poisson-tól a szörbetig, mert ez a helyzet itten... fiúk, ez a helyzet itten már csaknem... STABILIZÁLÓDOTT - Szilaj FDR-vigyort küldött feléjük, és hintázni kezdett a székében. Mellette úgy lengett az öv végén a tokba dugott pisztoly, mint egy inga.

Melrose óvatosan viszonozta Kurtz mosolyát, Perlmutter kevésbé volt tartózkodó. Megértette Kurtz habókját; a főnök egzisztencialista akar lenni... és az ember el akarja hinni, hogy ez egy jó tipp. Ragyogó tipp. A liberális művészi nevelésnek nem sok haszna van a katonai pályán, de azért akad néhány. Ezek egyike a frázisok gyártása.

- Az egyetlen parancsom az volt Johnson hadnagynak - hoppá, ez alkalommal nincsenek rangok, *jó cimborámnak*, Freddy Johnsonnak, ezt akartam mondani -, hogy imádkozzon kaja előtt. Ti szoktatok imádkozni, fiúk?

Melrose ugyanolyan tétován bólintott, ahogy mosolygott; Perlmutter elnézően bólogatott. Biztosan érezte, hogy Kurtz gyakran emlegetett istenhite a nevéhez hasonló tartozék csupán.

Kurtz hintázott, boldogan nézett a két emberre, akiknek a cipőjéről olvadozott a hó, és kis tócsák keletkeztek körülöttük a padlón. - A legjobb imák a gyermekek imái - mondta. - Az egyszerűség, tudjátok. „Én Istenem, jó Istenem, lecsukódik már a szemem.” Hát nem egyszerű? Hát nem szép?

- De igen, f... - kezdte Pearly.

- Pofa be, kutya - mosolygott kedvesen Kurtz. Még mindig ringatózott. A fegyver még mindig lengett az öv végén. Pearlyről Melrose-ra nézett. - És te mit gondolsz, cimbikém? Hát nem szép ima egy szép ima?

- Igen, u...

- Vagy *Allah akbar*, ahogy arab barátaink mondják; „nincs más Isten az Istenen kívül”. Mi lehet ennél egyszerűbb? Ez egyenesen a pizza közepéig hatol, ha érted, mit akarok mondani.

Nem válaszoltak. Kurtz gyorsabban hintázott, a pisztoly is gyorsabban lengett, és Perlmutter kezdett kicsit drukkolni, mint korábban, mielőtt Underhill megérkezett volna, és hogy úgy mondjuk, lehűtötte volna Kurtzot. Ez valószínűleg megint csak tartozék, mégis...

- Vagy Mózes és az égő csipkebokor! - kiáltotta Kurtz. Hosszú, némileg lószerű képe bolond vigyorba szaladt szét. - „Kivel beszélek?”, kérdezi Mózes, és Isten válaszol neki a régi dumával: „Vagyok, aki vagyok, és ez minden, ami vagyok hú-hú-hú.” Micsoda tréfamester ez az Isten, mi, Mr. Melrose, ön tényleg azt mondta a mi külső világból érkezett küldötteinkre, hogy „űrniggerek”?

Melrose szája tátva maradt.

- Felelj, haver.

- Uram, én...

- Ha még egyszer uramnak szólít, Mr. Melrose, akkor a két következő születésnapját a sitten fogja ünnepelni, megértette? Felfogta, amit mondtam?

- Igen, főnök. - Melrose vigyázzállásba vágta magát, az arca halottfehér volt, kivéve a hideg piros csípéseit, amelyeket szépen kettévágtak az álarc szalagjai.

- Mármost mondta-e látogatóinkra, hogy „űrnigger” avagy sem?

- Uram, talán kiszaladt a számon valami...

Olyan gyorsasággal, amit Perlmutter alig akart elhinni (csaknem olyan volt, mint egy filmtrükk egy James Cameron-opusból), Kurtz kikapta a kilenc milliméteres pisztolyt a lengő tokból, oda se nézve célzott, és tüzelt. Melrose bal lábán szétrobbant a tornacipő felső része. Vászonrongyok röpködtek. Vér és húscafatok fröccsentek Perlmutter nadrágjának szárára.

Ezt én nem láttam, gondolta Pearly. *Ez nem történt meg.*

De hát Melrose üvöltött, elkínzottan, hitetlenkedve meredt szétroncsolt bal lábára, és vonított, hogy majd' széthasadt a szája. Perlmutter csontot is látott, és felfordult a gyomra.

Kurtz nem olyan gyorsan állt föl a hintaszékből, mint ahogy a fegyvert húzta elő a tokjából - ezt legalább érzékelte Perlmutter -, de azért gyors volt. *Rémítően* gyors.

Megragadta Melrose vállát, és mereven belenézett a harmadosztályú szakács elkínzott arcába. - Hagyd abba a bőgést, cimbora.

Melrose tovább ordított. A lábából ömlött a vér, Pearly úgy látta, hogy a lábfej az ujjakkal együtt elszakadt a saroktól. Pearly világa beszürkült, és kezdett elhomályosodni. Minden akaraterejét összeszedve visszavonulásra kényszerítette a szürkeséget. Ha most elájul, akkor csak Isten a tudója, hogy Kurtz mit művelhet vele. Perlmutter hallott sztorikat, amelyeknek kilencven százalékát élből elutasította, úgy vélve, hogy ezek túlzások, vagy Kurtz propagandája, amellyel az eszelős lángelme képét akarja tarkábbra színezni.

Most már jobban tudom, gondolta Perlmutter. *Ez nem mítoszteremtés; ez maga a mítosz.*

Kurtz finnyás, majdhogynem sebészi pontossággal Melrose savófehér homlokának közepére illesztette pisztolyának csövét.

- Fojtsd magadba ezt a nőies nyervogást, haver, vagy én fojtom beléd. Ezek lefűrészelt végű lövedékek, amivel most már szerintem egy hozzád hasonlóan homályos értelmű amerikai is tisztában lehet.

Melrose valahogy torokhangú hüppögéssé tompította az üvöltést. Ez látható elégedettséggel töltötte el Kurtzot.

- Na, most már meg tudsz hallgatni, cimbikém. Meg *kell* hogy hallgass, mert hirdetned kell az igét. Azt hiszem, hogy a lábad, illetve ami megmaradt belőle, Istennek hála, szemléltetni fogja az

alapelvet, de a saját szent szádnak kell kibontani a részleteket. Figyelsz tehát, haver? Figyeled a részleteket?

A még mindig hüppögő Melrose-nak, akinek a szeme kék üveggolyóként guvadt ki az arcából, sikerült bólintania.

Fürgén, mint a lecsapó kígyó fordult Kurtz feje, és Perlmutter tisztán látta az arcát, amelyen olyan szembeszökő volt az őrület, akár a tetoválás a harcosén. Ebben a pillanatban Perlmutter mindent elhitt, amit elöljárójáról terjesztettek.

- Mi van veled, haver? Figyelsz? Mert te is hírnök vagy. Mindnyájan azok vagyunk.

Pearly bólintott. Nyílt az ajtó, és ő leírhatatlan megkönnyebbüléssel látta, hogy az újonnan érkező Owen Underhill. Kurtz szeme rávillant.

- Owen! Kedves egykomám! Egy újabb tanú! Istennek hála, egy újabb hírnök! Figyelsz? Elviszed az igét erről a boldog helyről?

Underhill pléhpofával bólintott, mint kártyás egy olyan pókerjátszmában, ahol magas a tét.

- Jól van! Jól van!

Kurtz ismét Melrose-ra összpontosított.

- Idézek neked a Szolgálati Szabályzat Kézikönyvéből, Melrose harmadosztályú szakács, 16. rész, 4. szakasz, 3 paragrafus - „Faji, etnikai vagy nemi szempontból nem megfelelő jelzők használata árt a morálnak, és ellentétes a fegyveres erők rendtartásával. Ennek bizonyított eseteiért azonnali büntetés jár, amely hadbíróság, illetve terepen a legmagasabb rangú parancsnok által foganatosítandó”, idézet vége. A legmagasabb rangú parancsnok, ez én vagyok, a nem megfelelő jelző használója meg te vagy. Megértetted, Melrose? Vetted az adást?

A szipogó Melrose szólni próbált, de Kurtz félbeszakította. Owen Underhill továbbra is mozdulatlanul állt az ajtóban, a hó megolvadt a vállán, és izzadságként futott le az áttetsző maszkon. Szemét rászögezte Kurtzra.

- Na már most, Melrose harmadosztályú szakács, amit ezeknek az istenáldotta tanúknak a jelenlétében idéztem neked, az „ügyvezetési rend”, és ez azt jelenti, hogy nincs ingyánozás, digózás, svábozás. Azt is jelenti, hogy a jelen helyzetben tilos az űrniggerezés, megértetted?

Melrose igyekezett bólogatni, azután megtántorodott, és kis híján összeesett. Perlmutter megragadta a vállát, és kiegyenesítette, imádkozva, nehogy Melrose elájuljon, mielőtt ez a cirkusz véget ér. Isten tudja, mit művelne vele Kurtz, ha Melrose hamarabb merészelne elalélni, mintsem Kurtz a fejére olvasta a bűnét.

- El fogjuk törölni ezeket a behatoló seggfejeket, barátom, és ha valaha is visszajönnek a Terra Firmára, akkor letépjük a kollektív, szürke fejüket, és rászarunk a kollektív, szürke nyakukra; ha ellenállnak, a saját technológiájukat használjuk föl, amelyet máris egész jól kezdünk érteni, a saját hajóikon megyünk vissza a kiindulási pontjukra, vagy pont olyan hajókon, amilyeneket a General Electric, a DuPont és az istenáldotta Microsoft épít, és akkor felégetjük városaikat, vagy kaptáraikat, vagy a rohadt hangyabolyaikat, akármiben laknak, napalmmal radírozzuk le gabonatábláik borostyánszínű hullámait, atombombával bíbor hegyeik fenségét, Istennek hála, Allah akbar; Amerika tüzes pisijét öntjük tavaikba, óceánjaikba... de mindezt *tisztességes* és *megfelelő* módon, *faji, nemi, etnikai vagy vallási megkülönböztetés* nélkül. Meg fogjuk tenni, mert rossz címre jöttek, kibaszottul rossz ajtón kopogtattak. Ez nem Németország 1938-ban, vagy a mississippi Oxford 1963-ban. Mármost, Mr. Melrose, mit gondol, képes közhírré tenni ezt az üzenetet?

Melrose szeme fennakadt, csak nedves fehérje látszott, a térde összenyaklott. Perlmutter ismét elkapta a vállát, nagy erőfeszítéssel igyekezett megtartani, de ez alkalommal nem volt szerencséje; Melrose összeesett.

- Pearly - suttogta Kurtz, és amikor az az izzó kék szempár rátapadt, Perlmutter úgy érezte, még sohasem félt így. A hólyagja forró, nehéz csomaggá változott, és bele akarta spriccelni tartalmát az overallba. Feltételezte, hogy ha Kurtz terjengő sötét foltot pillant meg a szárnysegédje lágyékán, akkor visszakézből lövi le, amilyen hangulatban van... de ez nem sokat segített a helyzetén, hanem csak rontott rajta. - Igen, u... főnök?

- Hirdeti az igét? Jó hírnök lesz? Mit gondolsz, kellőképpen felfogta, vagy túlságosan lefoglalta az az átkozott vén lába?

- Én... én... - Underhill az ajtóban alig észrevehetően bólintott, amitől Pearly bátorságra kapott. - Igen, főnök, azt gondolom, hogy abszolúte hallotta magát!

Kurtzot először meglepte Perlmutter lelkesedése, azután hálásan nézett rá. Underhillhez fordult. - Na és te, Owen? Gondolod, hogy terjeszteni fogja az igét?

- Aha - bólintott Underhill. - Ha elviteted a gyengélkedőre, mielőtt elvérzik a szőnyegeden.

Kurtz szája felgörbült, és ő elvakkantotta magát: - Gondoskodj róla, Pearly, rendben?

- Máris - mondta Perlmutter, és elindult az ajtó felé. Ahogy elment Kurtz mellett, lángolóan hálás pillantást vetett Underhillre, amit az vagy nem vett, vagy nem akart észrevenni.

- Futólépés, Mr. Perlmutter. Owen, beszélni akarok veled, *mano a mano*, ahogy az írek mondják. - Átlépte Melrose-t, rá se nézett, és besietett a teakonyhába. - Kávé? Freddy csinálta, így nem esküdhetek meg rá, hogy iható... nem, nem *esküdhetek*, de...

- A kávé jó lenne - mondta Owen Underhill. - Töltsd ki, közben megpróbálom elállítani a fickó vérzését.

Kurtz megállt Mr. Coffee mellett a pultnál, és sötéten ragyogó kétellyel nézett Underhillre. - Tényleg úgy gondolod, hogy szükséges?

Ekkor ment ki Perlmutter. Még soha nem érezte ennyire menekülésnek a vihart.

4

Henry a kerítésnél állt (nem érintette meg a drótot; látta, mi történne, ha megteszi), várta Underhillt - csakugyan így hívták -, hogy visszajöjjön a parancsnoki szállásról, de amikor kinyílt az ajtó, egy másik alak tántorodott ki rajta azok közül, akiket korábban látott arrafelé sietni. Ahogy leért a lépcsőn, a katona futásnak eredt. Magas volt, olyasfajta buzgó arcú, amit Henry a középvezetőkhöz társított. Ez az arc most rémült volt, és a férfi kis híján elesett, mielőtt teljes sebességre kapcsolhatott volna. Henry ezért drukkolt.

A középvezetőnek sikerült megtartania az egyensúlyát az első csúszás után, de amikor félúton járt két, egymás mellé állított lakókocsi felé, kirepült alóla a lába, és ő fenékre ült. Dossziéja úgy siklott a havon, mint a manók szánkója.

Henry fölemelte a kezét, és olyan hangosan tapsolt, ahogy tudott. Valószínűleg nem elég hangosan, hogy a motorberregésben is meg lehessen hallani, így tölcsért formált a kezéből, és beletutúlt: - *Szép volt, faszkalap! Lássuk a visszajátszást!*

A középvezető oda se nézve feltápászkodott, megkereste a dossziéját, és továbbfutott a lakókocsik felé. Nyolc-kilenc ember ácsorgott a kerítésnél, vagy húszméternyire Henrytől. Egyikük, egy pohos fickó, aki úgy festett narancsszínű anorákjában, mint a Pillsbury Fánkos Fiú, odament hozzá.

- Nem hinném, hogy ezt kéne tennie, öregem. - Elhallgatott, azután lejjebb engedte a hangját. - Lelőtték a sógoromat.

Igen. Henry látta a pasas fejében. A pohos ember ugyancsak pohos sógora a jogairól, az ügyvédjéről fecsegett, meg az állásáról egy bostoni beruházási cégnél. A katonák bólogattak, mondták, hogy ez csak ideiglenes rendelkezés, a helyzet normalizálódik, és hajnalra minden rendbe jön, egész idő alatt terelgetve a két túlsúlyos, drabális vadászt a csűr felé, ahol már jó néhányan voltak, amikor a sógor kitört és futni kezdett a telephely felé, mire bumm-bumm, eloltották a mécsesét.

A pohos ember elmondott ebből valamicskét, miközben sápadt arca nagyon buzgónak látszott az újonnan fölállított lámpák fényében, de Henry félbeszakította.

- Mit gondol, velünk mit akarnak csinálni?

A pohos ember döbbenten bámult rá, azután hátrált egy lépést, mintha azt gondolná, hogy Henry fertőző. Ha belegondolunk, ez ugyancsak mulatságos, mert *mindnyájan* fertőzőek, legalábbis ez az államilag fizetett tisztogatóosztag ezt *gondolja*, és a végeredmény szempontjából ez úgyszólván mindegy.

- Ezt nem mondhatja komolyan - így a pohos. Azután elnézően hozzátette: - Tudja, ez itt Amerika.

- Tényleg? Ugye számtalan nyomát látta?

- Ezek csak... biztos vagyok benne, hogy ők csak... - Henry várt, érdeklődve figyelt, de nem jött folytatás, legalábbis nem ilyen. - Ugye ez lövés volt? - kérdezte a pufók. - És mintha sikoltást is hallottam volna.

Két alak közeledett az összetolt lakókocsik felől, egy hordágyat vittek. Látható kelletlenséggel követte őket a középvezető, dossziéját keményen beékelve a hóna alá.

- Mondanám, hogy jól hallotta. - Henry és a pohos figyelték, ahogy a hordágyvivők fölsietnek a Winnebago lépcsőjén. Ahogy Mr. Középvezető a legközelebb ért a kerítéshez, Henry odakiáltott. - Hé, faszkalap! Lesz még valami mulatság?

A pohos megrándult. A dossziés csúnyán nézett Henryre, azután továbbsietett a Winnebago felé.

- Ez csak... ez egyfajta vészhelyzet - mondta a pohos. - Biztos vagyok benne, hogy holnap reggelre megoldódik a helyzet.

- Csak nem a sógorának - jegyezte meg Henry.

A pohos rámeredt, a szája széle kicsit remegni kezdett. Visszatért a többiekhez, akiknek a véleménye kétségtelenül közelebb állt az övéhez. Henry visszafordult a Winnebago felé, és várta, hogy kilépjen Underhill. Volt egy olyan érzése, hogy Underhill az utolsó reménye... de bármilyen kételyei vannak Underhillnek a hadművelettel kapcsolatban, ez a remény akkor is elég gyenge. Henrynek pedig csupán egy kijátszható kártyája volt. Ez a kártya Jonesy. Nem tudnak Jonesyról.

A kérdés az volt, hogy beszéljen-e Underhill-lel. Henry szörnyen félt tőle, hogy hiábavaló lesz a beszéd.

5

Úgy öt perccel azután, hogy Mr. Középvezető követte a hordágyvivőket a Winnebagóba, mindhárman kijöttek, ez alkalommal egy negyedik emberrel, aki a hordágyon feküdt. A vakító ragyogásban a sebesült arca olyan sápadt volt, hogy lilának látszott. Henry megkönnyebbülten konstatálta, hogy nem Underhill az, mert ő más volt, mint ezek a dilinyósok.

Tíz perc telt el. Underhill még mindig nem jött ki a parancsnoki szállásról. Henry várt a vastagodó hóban. Voltak katonák, akik a rabokat figyelték (mert azok voltak, rabok, minek szépíteni), és az egyik oda is ment a karámhoz. A Mélyút és a Hattyútó út kereszteződésénél állomásozó emberek elvakították Henryt a lámpáikkal, ezért nem ismerte fel ennek az alaknak az arcát. Örömére, egyben mélységes aggodalmára rá kellett jönnie, hogy az elméknek is vannak olyan jellegzetességeik, mint a szép száj, a törött orr vagy a kancsi szem. Ez a fickó is kint volt, ez csapott a fenekére a puskatussal, amikor úgy vélte, hogy Henry nem siet eléggé a teherautó felé. Az, ami történt, hézagossá lazította Henry agyát, mert nem tudta megragadni a hapsi nevét, de azt tudta, hogy a testvérét Frankie-nek hívják, és gimnazista éveiben ezt a Frankie-t perbe fogták és elítélték nemi erőszakért. Volt még más is, mindenféle összefüggéstelen vacak, mint egy szemétkosárban. Henry rájött, hogy a tudat folyóját, a felszínen sodródó uszadékot bámulja. Az volt a megalázó, hogy a zöme mennyire prózai.

- Hé, te! - szólalt meg elég barátságosan a katona. - Nini, a nagyokos. Kérsz egy virslit, nagyokos? - Elnevette magát.

- Már ettem - felelte Henry magában mosolyogva. És Beaver bukkant ki a száján, amúgy Beaver-módra. - Bazmeg, Freddy.

A katona abbahagyta a nevetést. - Majd meglátjuk, hogy tizenkét óra múlva milyen nagyokos leszel. - A két füle közötti folyó egy teherautó képét vetette föl, amelyben fehér hullák gabalyodtak össze. - Nő már rajtad a Ripley, nagyokos?

A byrus, gondolta Henry. *Arra céloz. Byrus a valódi neve. Jonesy tudja.*

Nem válaszolt, és a katona elindult, olyan elégedett képpel, mint aki több pontot nyert. Henry kíváncsi lett, összeszedte minden erejét és maga elé képzelt egy puskát, méghozzá Jonesy Garandját. Arra gondolt: *Van egy puskám. Meg foglak ölni, seggfej, abban a másodpercben, ahogy hátat fordítasz.*

A katona megpördült a sarkán, az elégedett ábrázat elillant, akárcsak a vigyor és a nevetés. Kétely, gyanakvás költözött a helyébe: - Mit mondtál, nagyokos? Szóltál valamit?

- Csak azon tűnődtem, hogy megkaptad-e a magadét a lányból - tudod, amelyiket Frankie tört be. Neked csak a lucskos második hely jutott?

A katona arca egy pillanatig teljesen hülye volt a meglepetéstől. Azután betöltötte a fekete olasz harag.

Fölemelte a puskáját. Henry olyannak látta a fegyver csövét, mintha mosolyogna. Lehúzta a cipzárt, és kitárta dzsekijét a sűrűsödő hónak. - Gyerünk! - nevetett. - Rajta, Rambo, tedd a dolgod!

Frankie testvére még egy percig célzott, azután Henry érezte, hogy elszáll a haragja. Közel járt hozzá - látta, hogy a katona azon gondolkozik, milyen elfogadható történetet agyalhatna ki -, de egy pillanattal tovább tétovázott a szükségesnél, az előagya visszaültette lábhoz a vörös vadállatot. Túl ismerős volt. A Richie Grenadeau-k sohasem halnak meg, nem igazán. Ők a világ sárkányfog veteménye.

- Holnap - mondta a katona. - Holnap lesz elég időm a számodra, nagyokos.

Henry ez alkalommal elengedte - nem hergelte többé a vörös fenevadat, noha Isten a tudója, nem lett volna nehéz dolga. Így is megtudott valamit... vagy megerősítették, amit már úgyis gyanított. A katona meghallotta a gondolatait, de nem valami tisztán. Mert ha tisztán hallja, akkor sokkal gyorsabban fordul meg. Azt sem kérdezte, honnan tud Frankie-ről, a bátyjáról. Mert egy bizonyos szinten ő is tudta azt, amit Henry: hogy ők is megfertőződtek gondolatolvasással, az egész bagázs, úgy elkapták, mint egy kevéssé veszélyes, undok vírust.

- Csak én jobban elkaptam - mondta, és ismét felhúzta a dzseki cipzárját. Mint Pete, Beaver és Jonesy. De hát Pete és Beav már halottak, Jonesy pedig... Jonesy...

- Jonesy a legrosszabbját kapta ki - mondta Henry. És hol lehet most Jonesy?

Délen... Jonesy lelépett déli irányban. A hapsik gyönyörűséges karanténjét máris áttörték. Henry sejtése szerint erre is számítottak. Nem izgatta őket. Úgy gondolták, egy-két menekülő nem számít.

Ő pedig úgy gondolta, hogy tévednek.

6

Owen állt egy csésze kávéval a kezében, és várt, amíg a gyengélkedőről jött fiúk eltávoznak terhükkel. Egy lövet morfium szerencsére motyogássá-nyöszörgéssé tompította Melrose hüppögését: Pearly követte őket, és Owen egyedül maradt Kurtzcal.

Kurtz a hintaszékben ült, és félrehajtott fejjel, kíváncsi derűvel nézett föl rá. A dühöngő őrült eltűnt; úgy félretette, mint egy mindenszenteki álarcot.

- Egy számra gondolok - mondta. - Melyikre?

- A tizenhétre - felelte Owen. - Vörösben látod. Olyan színű, mint a tűzoltóautó.

Kurtz elégedetten bólintott. - Most te próbálj küldeni nekem valamit.

Owen maga elé képzelt egy sebességkorlátozó táblát: 60 MPH.

- Hat - mondta Kurtz egy pillanat múlva. - Fekete, fehér alapon.

- Elég közel jársz, főnök.

Kurtz ivott egy kis kávét. A bögréjére azt írták, hogy SZERETEM ÓTATÁT. Owen őszinte élvezettel ivott. Rohadt egy éjszaka volt, rohadt egy meló, és Freddy kávéja nem volt rossz.

Kurtz szakított rá időt, hogy fölvegye az overallját. Most benyúlt a belső zsebébe, és előhúzott egy jókora kendőt. Egy pillanatig nézte, azután fintorogva letérdelt (nem volt titok, hogy a vénembernek ízületi gyulladása van), és nekiállt feltörölni Melrose kifröccsent vérét. Owen, aki ez idáig rendíthetetlennek hitte magát, most megrendült.

- Uram... - A francba! - Főnök...

- Rend a lelke mindennek - mondta Kurtz föl se nézve. Foltról foltra haladt, olyan lelkiismeretesen, mint egy takarítónő. - Az apám mindig azt mondta, hogy az ember takarítsa el maga után a piszkot, amit csinál. Esetleg legközelebb megállít, hogy elgondolkodj egy kicsit. Hogy hívták az apámat, cimbora?

Owen odanézett, és elkapott egy villanást, épp csak annyit, mint amikor alánézünk egy nő szoknyájának. - Paul?

- Patrick... de azért közel járt. Anderson úgy gondolja, hogy ez egy hullám, amely most tágul. Egy telepatikus hullám. Nem tartod félelmetesnek ezt a gondolatot, Owen?

- De igen.

Kurtz bólintott. Föl se nézett, csak dörgölt és takarított. - Bár a fogalom sokkal félelmetesebb a ténynél - te is így gondolod?

Owen elnevette magát. A vénember változatlanul folyton-folyvást elképeszt mindenkit. *Nem játszik teljes paklival,* mondják néha a labilis egyedekre. Owen szerint Kurtzcal az a baj, hogy *több* mint egy teljes paklival játszik. Van nála néhány fölös ász. Meg néhány fölös kettes, és azt mindenki tudja, hogy a kettes vad dolgokra képes.

- Ülj le, Owen. Idd meg a kávédat, ülve, mint egy normális ember, és hagyd, hogy ezt elvégezzem. Szükségem van rá.

Owen úgy gondolta, hogy talán tényleg szüksége lehet rá. Leült, és megitta a kávét. Öt perc telt el így, azután Kurtz kínlódva talpra vergődött. A kendőt finnyásan a csücskénél fogva a konyhába vitte, beledobta a szemétvödörbe, azután visszatért a hintaszékéhez. Ivott egy kortyot a kávéjából, elfintorodott, és félretette. - Hideg.

Owen fölállt. - Hozok frisset...

- Ne. Ülj le. Beszélnünk kell.

Owen visszaült.

- Nekünk kettőnknek volt egy kis összekoccanásunk odakint a hajónál, igaz?

- Én nem mondanám...

- Nem, tudom, hogy te nem mondanád, de azt is tudom, hogy mi folyt ott, és te is tudod. Amikor forró a helyzet, a vér is felforr. De mindez már a múlté. A múlté kell hogy legyen, mert én vagyok a parancsnok, te pedig az alvezérem, és be kell fejeznünk ezt a munkát. Együtt tudunk dolgozni ennek érdekében?

- Igenis, uram. - Bassza meg, már megint! - Úgy értem, főnök.

Kurtz fagyosan mosolygott.

- Most én is elveszítettem az önuralmamat. - Elbájoló, becsületes, nyitott és őszinte. Owent sok évig bolondította vele. Most már nem. - Végigcsináltam, megrajzoltam a szokásos karikatúrát - két rész Patton, egy rész Raszputyin, vizet adunk hozzá, összekeverjük, felszolgáljuk - és aztán... tyű! Vesztettem. Azt gondolod, hogy bolond vagyok, igaz?

Csak óvatosan, óvatosan. Telepátia van a szobában, frankó telepátia, és Owennek fogalma sincs, hogy Kurtz milyen mélyen képes belelátni.

- Igen, uram. Egy kicsit, uram.

Kurtz közömbösen biccentett. - Igen. Egy kicsit. Meglehetősen pontos leírás. Már hosszú ideje csinálom ezt - a magamfajtákra szükség van, de nehéz ilyet találni, és némiképp bolondnak kell lenni ahhoz, hogy ilyen nehéz munkát megfelelően végezzen el az ember. Vékony a vonal, az a bizonyos vékony vonal, amit az elméleti pszichológusok szeretnek emlegetni, de soha a történelemben nem volt még olyan tisztogató munka, mint ez itt... feltételezve, hogy csupán mítosz az az eset, amikor Héraklész kitakarította Augiász istállóját. Nem kérem az együttérzésedet, csupán a megértésedet. Ha megértjük egymást, akkor végig tudjuk csinálni ezt, ami minden munkánk között a legkeményebb. Ha nem... - Kurtz vállat vont. - Ha nem, akkor nélküled kell elvégeznem. Követsz?

Ebben Owen kételkedett, de látta, hogy Kurtz hova akar kilyukadni, ezért bólintott. Olvasta, hogy van valamilyen madár, amelyik a krokodil szájában lakik, és ezt a kroki eltűri. Úgy vélte, hogy most ő ilyen madár. Kurtz azt akarja, hogy ő elhiggye, megbocsát neki, amiért az idegenek adását a közös csatornára kapcsolta - a pillanat hevében, ahogy Kurtz is átlőtte a pillanat hevében Melrose lábát. És mi történt hat éve Boszniában? Az most nem tényező. Talán így igaz. És talán a krokodil is belefáradt a madár fárasztó kopogtatásába, és arra készül, hogy becsukja a száját. Owen nem érezte meg Kurtz elmeállapotát, tehát mindenképpen nagyon óvatosan kell viselkednie. Óvatosan, repülésre készen.

Kurtz ismét az overalljába nyúlt, és előhúzott egy oxidálódott zsebórát. - A nagyapámé volt, s remekül jár - mondta. - Azért, mert felhúzós, és nem villanyra jár. Viszont a karórámnak vége.

- Az enyémnek is.

Kurtz szája mosolyra rándult. - Keresd meg Perlmuttert, ha teheted, és van hozzá gyomrod. Egyéb feladatai és tevékenységei mellett talált rá időt ma délután, hogy szerezzen háromszáz, felhúzható Mimexet. És mindezt még azelőtt, hogy a hó lehetetlenné tette volna a légi műveleteket. Pearly marhára hatékony. Bárcsak tudna már szakítani azzal az elképzelésével, hogy egy filmben él.

- Lehet, főnök, hogy ma este tett jó néhány lépést ebbe az irányba.

- Talán így van.

Kurtz elgondolkodott. Underhill várt.

- Hapsikám, meg kellene innunk a whiskyt. Ma éjjel ír módi szerinti halottvirrasztás vár ránk.

- Csakugyan?

- Igen. Szeretett phooka lovam kileheli a páráját.

Owen felvonta a szemöldökét.

- Igen. Mely pillanatban lehullik róla a láthatatlanná tevő köpeny. Akkor pedig csak egy újabb döglött ló lesz, amelyet a népek megrugdalhatnak. Elsősorban a politikusok, akik nagyon jók az ilyesmiben.

- Nem tudlak követni.

Kurtz egy újabb pillantást vetett a megsötétedett zsebórára, amelyet valószínűleg egy zálogházban újított... vagy egy hullától zabrált. Underhillnek egyik lehetőség sem volt elképzelhetetlen.

- Hét óra. Negyven óra múlva az elnök beszédet mond az ENSZ közgyűlése előtt. Több ember fogja látni és hallani azt a beszédet, mint bármelyiket az emberi faj történelmében. Ez is része lesz az emberi történelem legnagyobb *sztorijának*... és a legnagyobb humbug is azóta, hogy a Mindenható Istenatya megteremtette a világegyetemet, és ujjaival megpörgette a bolygókat, hogy beinduljanak.

- Mi a humbug?

- Egy szépséges mese, Owen. Mint a legjobb hazugságok, ez is tekintélyes mennyiségű igazságot tartalmaz. Az elnök elmeséli az elbűvölt világnak, amely lélegzet-visszafojtva csügg ajkán, hogy ez év november hatodikán vagy hetedikén, egy másik világból való hajó a legénységével együtt lezuhant. Ez igaz. Azt is elmondja, hogy ez nem ért teljesen váratlanul minket, mivel mi és az ENSZ Biztonsági Tanácsát alkotó országok vezetői legalább tíz éve tudják, hogy az ET-k felfedeztek minket. Az is igaz, hogy itt, Amerikában néhányan már ezerkilencszáznegyvenhéttől tudtak az űrből jött haverokról. Azt is tudjuk, hogy az orosz vadászgépek 1974-ben megsemmisítették a szürke fiúk egy hajóját Szibéria fölött... noha a ruszkik a mai napig sem sejtik, hogy mi tudunk róla. Valószínűleg egy távirányított rakéta tesztelésekor történt. Sok ilyesmi megesett. A szürkék nagy elővigyázattal intézték a kezdeti kapcsolatokat, ami azt sugallja, hogy marhára rájuk ijesztettünk.

Owen beteges igézettel figyelt, noha remélte, hogy ez nem ül ki az arcára vagy gondolatainak felszínére, ahol Kurtz érzékelhetné.

Kurtz előhúzott a belső zsebéből egy megviselt doboz Marlborót. Odakínálta Owennek, aki először megrázta a fejét, azután kivette a megmaradt négy bagó egyikét. Kurtz is kivett egy szálat, majd tüzet adott.

- Összekeverem az igazságot és a kamut - mondta Kurtz, miután nagyot szívott a cigarettájából, és a füstöt mélyen letüdőzte. - Meglehet, nem ez a leghasznosabb módja a folytatásnak. Ragaszkodjunk a lényeghez, jó?

Owen egy szót sem szólt. Mostanában keveset dohányzott, és az első szippantástól kicsit megszédült, noha az aromát csodásnak érezte.

- Az elnök azt fogja mondani, hogy az Egyesült Államok kormánya három okból helyezte zárlat alá a baleset helyszínét és a környéket. Az első tisztán logisztikai: mivel a Jefferson ösvény távoli, ritkán lakott hely, megtehetjük, hogy vesztegzár alá helyezzük. Ha a szürkék Brooklynban szállnak le, vagy pláne Long Islanden, akkor nem ez lenne a helyzet. A második ok, hogy nem vagyunk tisztában az idegenek szándékaival. A harmadik és egyben a leginkább meggyőző, mivel az idegenek magukkal hoztak egy fertőző anyagot, amelyet a helyszínen levők „Ripley-gombának" neveznek. Miközben az idegen látogatók szenvedélyesen bizonygatták, hogy nem fertőzőek, egy *rendkívül* fertőző anyagot hoztak magukkal. Arról is beszámol majd az elnök az elszörnyedt világnak, hogy a *gomba* lehet az irányító intelligencia, a szürkék csak közvetítők. Videofelvételt fog mutatni egy szürkéről, amint szó szerint szétrobban Ripley-gombává. A felvétel kissé manipulált, hogy jobban lehessen látni, de alapvetően igaz.

Hazudsz, gondolta Owen. *Az a felvétel elejétől a végéig ugyanolyan humbug, mint az Idegen boncolása című szar. És miért hazudsz? Mert megteheted. Milyen egyszerű, igaz? Azért, mert számodra a hazugság természetesebb, mint az igazság.*

- Jó, hazudok - mondta Kurtz, ugyanazzal a lélegzettel. Ragyogó pillantást vetett Owenre, majd visszatért a cigarettához. - De a tények, azok tények, és bizonyíthatók. Némelyikük *csakugyan* felrobban, és vörös pitypangpehellyé változik. Ez a pehely a Ripley. Ha belélegzed, egy idő múlva,

aminek hosszúságát egyelőre nem állapíthatjuk meg - egy óra vagy két nap múlva -, a tüdődből meg az agyadból Ripley-saláta lesz. Úgy festesz, mint egy járkáló szömörcebokor. Azután pedig meghalsz.

A mai nap korábbi szakaszában lezajlott kis kalandunkról nem esik szó. Az elnök változata szerint a hajót, amely láthatóan súlyosan megsérült a zuhanástól, vagy a legénysége robbantotta föl, vagy magától repült a levegőbe. Minden szürke elpusztult. A Ripley némi kezdeti szóródás után ugyancsak pusztulófélben van, láthatóan azért, mert nemigen viseli el a hideget. Mellesleg ezt az oroszok is megerősíthetik. Jelentős mennyiségű állatot is elpusztítottunk, amelyek szintén hordozói lehettek a fertőzésnek.

- Na és a Jefferson ösvény lakossága?

- Az elnök körülbelül háromszáz emberről fog beszélni - hetven-egynéhány helyi lakosról és nagyjából kétszázharminc vadászról - akiket jelenleg megfigyelés alatt tartunk a Ripley-gomba miatt. Azt fogja mondani, hogy bár néhányan megfertőződtek, szabvány antibiotikumokkal, Ceftinnel és Augmentinnel, kezdik legyőzni a betegséget.

- És most néhány szót szponzorainkról - vetette közbe Owen. Kurtz jóízűen nevetett.

- Valamivel később bejelentik, hogy a Ripley, úgy látszik, kicsit ellenállóbb az antibiotikumokkal szemben, mint ahogy elsőre hittük, és a betegek meghaltak. Azok nevét adjuk meg, akik *már* csakugyan meghaltak, vagy a Ripleytől, vagy azoktól az ocsmány, rohadék parazitáktól. Tudod, hogy az emberek hogy nevezik őket?

- Ja, szargörényeknek. Az elnök őket is megemlíti?

- Kizárt. Az illetékesek szerint a szargörények túlságosan felizgatnák a nagyérdeműt. Ahogy természetesen arról a tényről is hallgatnak, hogyan oldjuk meg ezt a problémát itt, Gosselin boltjában, ebben a kissé rusztikus szépségű turistaközpontban.

- *Végső megoldásnak* is mondhatod - szólt Owen. Egészen a füstszűrőig elszívta a cigarettát, a csikket pedig szétmorzsolta egy üres kávéscsésze peremén.

Kurtz pillantása Owenre vándorolt, és rezzenetlenül megpihent rajta. - Igen, így is nevezheted. El fogunk tüntetni megközelítőleg háromszázötven embert - többnyire férfiakat, de azt nem állíthatom, hogy a nagytakarításba nem kerül bele néhány asszony és gyermek. Az a lényeg, hogy megvédjük az emberiséget egy világjárványtól, és nagy valószínűséggel a leigázástól. Nem elhanyagolható szempont.

Owen nem tudta visszafojtani a gondolatot - *biztos vagyok benne, hogy Hitlernek is tetszene ez a levezetés* -, de tőle telhetően álcázta, és nem volt olyan sejtelme, hogy Kurtz meghallotta, netán megérezte volna. Természetesen nem lehetett bizton állítani; Kurtz ravasz ember.

- Hányan vannak nálunk? - kérdezte Kurtz.

- Vagy hetvenen. És kétszer ennyien jönnek Kineo felől; kilenc körül itt lesznek, ha az időjárás nem romlik. - Számíthattak rá, de csak éjfél után.

Kurtz bólintott. - Aha. Ezenfelül szerintem még vagy ötvenen jönnek észak felől, úgy hetvenen St. Cap's irányából meg a kis déli helységekből... és ott vannak a mi embereink is. Róluk se feledkezz meg. Úgy látszik, a védőmaszkok működnek, de már így is találtunk négy Ripley-esetet az orvosi vizsgálatok során. Az emberek természetesen nem tudnak róla.

- Tényleg?

- Hadd fogalmazzam meg újra... - felelte Kurtz. - A viselkedésük alapján semmi *okom* feltételezni, hogy tudnak a dologról. Így megfelel?

Owen vállat vont.

- A *sztori* - folytatta Kurtz - az lesz, hogy az őrizeteseket elvitték egy szigorúan titkos orvosi központba, amolyan 51-es zónába, ahol további vizsgálatokon esnek át, és ha szükséges, huzamosabb kezelésben részesülnek. Azután már egyetlen hivatalos jelentés sem foglalkozik velük - amennyiben minden a tervek szerint zajlik -, de a következő két évben időnként lesznek kiszivárogtatások: minden orvosi erőfeszítés ellenére elhatalmasodó fertőzésről... őrületről... furcsa testi elváltozásokról, amelyeket jobb nem részletezni... és végül az irgalmas halálról. A közönség nemhogy felháborodna, megnyugszik majd.

- Miközben a valóságban...?

Kurztól akarta hallani - bár több esze lehetett volna. Itt nincsenek poloskák (kivéve talán azokat, amelyek Kurtz két füle között rejtőznek), de főnökébe beleivódott az óvatosság. Fölemelte

egyik kezét, pisztolyt formált belőle, így jelezte mondanivalóját. Közben a szemét egy pillanatra sem vette le Owenről. *Krokodilszemek*, gondolta Owen.

- Mindet? - kérdezte. - A Ripley-negatívokat ugyanúgy, mint a pozitívokat? Na és mi lesz velünk? Azokkal a katonákkal, akik ugyancsak negatívak?

- Azok a srácok, akik most okék, okék is maradnak - felelte Kurtz. - Azok, akiken mutatkozik a Ripley, mind gondatlanok voltak. Az egyik... no szóval, van egy kislány odakint, úgy négyéves, és bűbájos. Az ember szinte azt várja, hogy végigdzsiggeljen a csűrön, miközben a „*Nyalóka hajóka fedélzetén*”-t énekli.

Kurtz nyilvánvalóan úgy vélte, hogy nagyon vicces, és Owen bizonyos értelemben annak is tartotta, ám őt eltöltötte az iszonyat. *Egy négyéves gyerek van kint*, gondolta. *Csak négy, ehhez mit szólsz?*

- Aranyos és tüzes - mondta Kurtz. - Az egyik csuklójának a belső oldalán látható a Ripley, továbbá a hajvonalán, és az egyik szemzugban. A klasszikus helyek. Mindenesetre ez a katona adott neki cukorkát, mintha éhező koszovói küszöbrágó lenne, ő pedig adott neki egy puszit. Édes, mint a méz, valóságos Kodak-felvétel, csakhogy a katonának most rúzsfolt van az arcán, bár az igazi rúzs nem növekszik. - Kurtz elfintorodott. - Apró borotvavágás volt az arcán, alig látható, de elegendő. Hasonló a helyzet a többiekkel. A szabályok nem változnak, Owen; a gondatlanság halálos. Egy darabig szerencséd van, de végül mindig bejön. A gondatlanság megöl. Örömmel mondhatom, hogy a legtöbb srácunk meg fogja úszni. Életünk hátralevő részében rendszeres orvosi vizsgálatoknak leszünk kitéve, az alkalmankénti váratlan ellenőrzésekről nem is beszélve, de a lényeget nézd, azt, hogy még időben észreveszik a végbélrákodat.

- Na és a civilek, akik tisztának tűnnek? Velük mi lesz?

Kurtz előrehajolt, a legelbűvölőbb, legmeggyőzőbb épelméjűségével. Az ember kitüntetettnek tarthatta volna magát, azon kevés szerencsések egyikének, aki láthatta Kurtzot álarc („két rész Patton, egy rész, Raszputyin, tégy hozzá vizet, keverd össze és szolgáld föl”) nélkül. Ez korábban hatott Owenre, de most nem. Nem Raszputyin volt az álarc, hanem ez.

De még most - épp ez a pokoli - sem lehetett biztos benne.

- Owen, Owen, Owen! Használd az agyad - azt a jó agyat, amit Isten adott neked! A mieinket figyelhetjük anélkül, hogy gyanút keltenénk, vagy ajtót nyitnánk egy világméretű pániknak - úgyis épp elég pánik lesz, ha épphogy megválasztott elnökünk lemészárolja a phooka lovat. De nem tehetjük meg háromszáz civillel. És ha tényleg elrepítjük őket Új-Mexikóba, és bedugjuk őket valami modellvároskába ötven vagy hetven évre az adófizetők költségén? És ha az egyik megszökik? Vagy ha - és azt hiszem, épp ez az, amitől az okos fiúk félnek - idővel a Ripley mutál? Ha ahelyett, hogy elpusztulna, valami sokkal fertőzőbb lénnyé változik, és sokkal kevésbé lesz érzékeny a környezeti tényezőkre, mint az a változat, amely most gyilkol Maine-ben? Ha a Ripley értelmes lény, akkor veszedelmes. De még ha nem értelmes lény, akkor is egyfajta világítótoronyként szolgál a szürkéknek, valami csillagközi útjelző, amely a mi világunkat mutatja - nyam-nyam, gyertek, vegyetek, ezek a fiúk ízletesek... és rengeteg van belőlük?

- Azt mondod, hogy jobb félni, mint megijedni.

Kurtz hátradőlt a székében, és felderült az ábrázata. - Ez az. Dióhéjban erről van szó.

Hát, gondolta Owen, *lehet ez dió, de a héjról még nem beszéltünk. A mieinkről gondoskodunk. Irgalmatlanok vagyunk, ha muszáj, de még Kurtz is ügyel az ő cimbikéire. Másrészt a civilek csak civilek. Ha el kell égetned őket, elég könnyen tüzet fognak.*

- Ha kételkedsz abban, hogy van Isten, és idejének legalább egy részét azzal tölti, hogy vigyáz a jó öreg *Homo sap*-ra, akkor nézd meg, hogy jövünk ki ebből - mondta Kurtz. - A fényszórók korábban érkeztek, és jelentették is őket - az egyik, aki jelentette, maga a boltos, Reginald Gosselin. Azután megérkeznek a szürkék, épp abban az évszakban, amikor tényleg vannak emberek ebben az isten háta mögötti erdőben, és ketten is látták, amint a hajó leszáll.

- Ez *szerencse* volt.

- Isteni kegyelem volt. Összetörik a hajójuk, a jelenlétüknek híre megy, a hideg megöli őket és a galaktikus korpát, amelyet hoztak - számolt fürgén hosszú ujjain. Fehér szempillái verdestek. - De ez nem minden. Gyártanak néhány parazitát, és a nyavalyások nem működnek - ahelyett, hogy harmonikusan együtt élnének a gazdalényekkel, kannibállá változnak, és megölik őket.

Az állatmészárlás jól sikerült - úgy százezret intéztünk el, és mostanra már ropogósra sültek Castle megye határán. Tavasszal vagy a nyáron majd aggódhatunk amiatt, hogy a bogarak szétviszik a Ripleyt a környéken, de most még nem. Novemberben nem.

- Néhány állat biztosan átjutott.

- Valószínűleg, állatok és emberek egyaránt. De a Ripley lassan terjed. Megnyugodhatunk, mert a fertőzöttek túlnyomó részét összeszedtük, mert a hajó megsemmisült, és mert amit hozott, az inkább csak füstöl, mint ég. Egyszerű üzenetet küldtünk nekik: gyertek békében vagy izzó sugárpuskával, de ezzel ne próbálkozzatok még egyszer, mert nem működik. Nem hisszük, hogy ismét jönnek, legalábbis egy ideig biztos nem. Fél évszázadig bújócskáztak, mielőtt idáig jutottak. Csak azt sajnáljuk, hogy a hajót nem tudtuk megszerezni az okostóniknak... bár az is fertőzött lehet Ripleyvel. Tudod, hogy mi volt a legnagyobb félelmünk? Hogy a szürkék, vagy a Ripley talál egy Tífusz Maryt, valakit, aki továbbviszi és elterjeszti anélkül, hogy ő maga megkapná.

- Biztos vagy benne, hogy nincs ilyen személy?

- Majdnem biztos. De még ha van is... nos, erre való a kordon. - Kurtz elmosolyodott. - Mi dobtunk hatot, katona. Tifusz Maryre nincs esély, a szürkék halottak, és a Ripley a Jefferson ösvényre korlátozódik. Szerencse vagy Isten. Választhatsz.

Kurtz lehajtotta a fejét, és megcsípte az orrnyergét, jó magasan, mint akinek arcüreggyulladása van. Amikor fölnézett, a szeme könnyben úszott. *Krokodilkönnyek*, gondolta Owen, de nem volt biztos benne. Nem tudott behatolni Kurtz agyába. Vagy már túlságosan visszavonult a gondolatolvasó hullám, vagy Kurtz módot talált rá, hogy bezárja az ajtót. Mégis, amikor ismét megszólalt, Owen majdhogynem bizonyos volt benne, hogy a valódi Kurtzot hallja, az emberi lényt és nem Tiktakot, a Krokit.

- Magamról nem akarok sokat beszélni, Owen. Ha egyszer vége ennek a munkának, nyugdíjba megyek. Azt hiszem, itt még négynapi munka van hátra - talán egy hét, ha a hóvihar tényleg olyan vacak lesz, amilyennek mondják -, és csúnya lesz, de az igazi lidércnyomás holnap reggel kezdődik. Tartom majd magam, de azután... nos, nyugdíjkorú vagyok, és választás elé állítom őket: fizessenek ki, vagy öljenek meg. Azt hiszem, fizetni fognak, mert túl sok holttestről tudom, hogy hova temették - ezt J. Edgar Hoovertől tanultam -, de már majdnem elértem azt a pontot, hogy nem is igazán érdekel. Nem ez a legpocsékabb dolog, amiben részt vettem, Haitiban nyolcszáz embert öltünk meg egyetlen óra alatt - 1989-ben történt, és máig álmodom róla -, de mégis ez a rosszabb. Messze rosszabb. Mert ezek a szegény bolondok odakint a csűrben, a félszerben és a lovaspályán... ők *amerikaiak*. Olyan népek, akik Chevyn furikáznak, a Kmartban vásárolnak, és ki nem hagynák a *Vészhelyzet*-et. Az a gondolat, hogy amerikaiakra kell lőnöm, hogy le kell gyilkolnom őket... ez megfekszi a gyomromat. Csak azért teszem meg, mert meg kell tenni, hogy ezt a dolgot lezárhassuk, és mert legtöbbjük amúgy is meghalna, méghozzá sokkal borzalmasabb halállal. *Capish?*

Owen Underhill egy szót sem szólt. Úgy vélte, kellően kifejezéstelen az arca, de akármit mondana, valószínűleg elárulná az iszonyodását. *Tudta*, hogy ez következik, de most, hogy tényleg *meghallotta*...

Lelki szemével látta, ahogy a katonák a kerítés felé araszolnak a hóban, hallotta, ahogy a hangosanbeszélők beterelik az őrizeteseket a csűrbe. Sohasem volt része ilyen műveletben, Haitit kihagyta, de tudta, hogyan mehet ez. Hogyan *fog* lezajlani.

Kurtz merőn figyelte.

- Azt nem mondtam, hogy megbocsátom a ma délutáni bolondos trükköt, de késő bánat, ebgondolat, és jössz nekem eggyel, cimbora. Nincs szükségem gondolatolvasásra, hogy tudjam, mi a véleményed arról, amit mondtam, és nem fogom itt verni a nyálamat, hogy nőj föl, és nézz szembe a valósággal. Csak azt mondhatom, hogy szükségem van rád. Most az egyszer segítened kell nekem.

Az a könnyben úszó szempár. Az alig észrevehető, beteges rángás a szájzugban. Könnyű elfelejteni, hogy Kurtz nem egészen tíz perce szétlőtte egy ember lábát.

Owen arra gondolt: *Ha segítek neki ebben, akkor nem számít, hogy tényleg meghúzom a ravaszt vagy sem, éppen olyan átkozott leszek, mint azok az emberek, akik beterelték a zsidókat a zuhany alá Bergen-Belsenben.*

- Ha tizenegykor kezdünk, akkor tizenegy-harmincra már végezhetünk - mondta Kurtz. - Legrosszabb esetben délre. Azután túl vagyunk rajta.

- Az álmokat leszámítva.

- Igen. Azokat leszámítva, Segítesz, Owen? Bólintott. Idáig eljött, most már nem engedheti el a kötelet, akár átkozott lesz, akár nem. Legrosszabb esetben abban segít, hogy irgalmas legyen... amennyire egy tömeggyilkosság irgalmas lehet. Később majd megdöbbenti ennek az ötletnek a halálos értelmetlensége, de amikor az ember Kurtzcal van, a közvetlen közelében, miközben farkasszemet néz vele, akkor a távolságtartás csak vicc. Kurtz őrültsége végső soron valószínűleg sokkal fertőzőbb, mint a Ripley.

- Jól van. - Kurtz hátradőlt a hintaszékében, megkönnyebbültnek és kiürültnek látszott. Ismét elővette cigarettásdobozát, belenézett, azután odatartotta. Maradt még kettő. - Csatlakozol?

Owen megrázta a fejét. - Ez alkalommal nem, főnök.

- Hát akkor tűnés. Ha szükséges, ügess át a gyengélkedőre, és szerezz Sonatát.

- Nem hinném, hogy szükségem lenne rá - felelte Owen. Ez természetesen nem volt igaz - mostanában már mindig szüksége volt rá -, de nem akarta bevenni. Jobb, ha ébren fekszik.

- Akkor rendben. Eredj. - Kurtz az ajtó felé intett. - Owen!

Owen anorákjának cipzárjával küszködve megfordult. Most már hallotta a szelet. Erősödött, kezdett komolyan fújni, mintha nem is a viszonylag ártalmatlan albertai hidegfront vonult volna át itt délelőtt.

- Köszönöm - mondta Kurtz. Hatalmas, abszurdnak ható könnycsepp jelent meg a bal szemében, és lefutott az arcán. Úgy tűnt, észre sem veszi. Owen ebben a pillanatban kedvelte, és sajnálta is. Mindennek ellenére, amiben az is benne volt, hogy jobban ismerte. - Köszönöm, cimbora.

7

Henry állt a sűrűsödő hóban, háttal a szélnek, és a bal válla fölött a Winnebagót leste, várva, hogy Underhill kijöjjön. Egyedül volt, a vihar a többieket behajtotta a csűrbe, ahol volt egy hősugárzó. A pletykák máris nagyra nőttek a melegben. Jobb a pletyka, mint a valóság, ami előttük áll.

Megvakarta a lábát, észrevette, mit csinál, körülnézett, teljesen körbefordult. Sehol egy fogoly vagy rab. A sűrűsödő hó ellenére a félszerben majdnem olyan világos volt, mint délben, és jól látott minden irányba. Egyedül volt, legalábbis egyelőre.

Lehajolt, és kibontotta a trikót, amellyel az indexkar vágta sebet kötötte be. Széthúzta farmerján a hasadást. Azok az emberek, akik elfogták, ugyanezt a vizsgálatot csinálták végig a teherautó hátuljában, ahol már öt másik menekültet tároltak (miközben visszafelé tartottak Gosselinhez, további hármat szedtek föl). Akkor tiszta volt a seb.

Most viszont nem. Vékony, vörös csipke nőtt a seb hártyás közepén. Ha nem tudta volna, mit lát, azt gondolta volna, hogy friss vér szivárog a sebből.

Byrus, gondolta. *Bassza meg. Jó éjt, Mrs. Calabash, akárhol vagy is.*

A látótere szélén megvillant valami. Felegyenesedett és látta, hogy Underhill éppen becsukja a Winnebago ajtaját. Gyorsan visszakötötte a trikót a farmerjára, azután odament a kerítéshez. Egy hang a fejében az után érdeklődött, mit tesz, ha odaszól Underhillnek, az meg csak továbbmegy. Ugyanez a hang azt is tudni akarta, hogy csakugyan föl akarja-e dobni Jonesyt.

Figyelte, amint Underhill feléje törtet az izzó fényben, fejét lehajtva a hó és az erős szél miatt.

8

Becsukódott az ajtó. Kurtz nézte az ajtót, cigarettázott, lassan hintázott. Vajon mennyit vett be Owen a szövegéből? Owen eszes, Owen túlélő, Owenből nem hiányzik az idealizmus... Kurtz szerint egy nyelésre bevette az egészet. Mert végső soron az emberek elhiszik, amit el akarnak hinni. John Dillinger ugyancsak túlélő típus volt, a harmincas évek bűnözői közül a legagyafúrtabb, mégis elment Anna Sage-dzsel a Biograph moziba. A *Manhattani melodrámá*-t játszották, és amikor vége volt, a szövetségi nyomozók lelőtték Dillingert a mozi melletti sikátorban, akár egy kutyát, mint ahogy az is volt. Anna Sage ugyancsak elhitte, amit hinni akart, de azért rögvest visszazsuppolták Lengyelországba.

Senki sem fogja elhagyni holnap Gosselin boltját, kivéve az ő válogatott embereit, azt a tizenkét férfit és két nőt, akikkel végigcsinálta az Imperial Valleyt. Owen Underhill nem lesz közöttük, pedig lehetne. Amíg rá nem kapcsolta a szürkéket a közös csatornára, Kurtz biztos volt benne, hogy ott is lesz. De hát változnak a dolgok. Így mondta Buddha is, és ebben legalábbis igazat mondott az öreg, sárga pogány.

- Átvertél, haver - mondta Kurtz. Leeresztette a maszkját, hogy cigarettázhasson, és a maszk ugrált őszes borostával borított torkán, amikor beszélt. - Átvertél. - Kurtz hagyta, hogy Underhill megússza az egyszeri átverést. Na de kétszer?

- Soha - mondta. - Soha az életben.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

ÚTBAN DÉLNEK

1

Mr. Szürke levitte a hójárót egy vízmosásba, amelynek a mélyén apró, fagyott patak kanyargott. Ezen tette meg az I-95-ösig hátralevő néhány mérföldet. A katonai járművek fényétől kétháromszáz méterre (most csak néhány járt arra, azok is lassan mozogtak a vastagodó hóban) megállt, és kutatást végzett Jonesy elméjének abban a részében, amelyhez hozzáfért. Számtalan akta nem fért be Jonesy kis irodaerődjébe, és Mr. Szürke viszonylag könnyen megtalálta, amire szüksége volt. Nem volt gomb, amivel lekapcsolhatta volna a Sarki Macska fényszóróját. Mr. Szürke leemelte Jonesy lábát a hójáróról, keresett egy követ, Jonesy jobb kezével fölvette, és összetörte a fényszórót. Azután visszaült és továbbment. Az üzemanyag már nagyon fogytán volt, de sebaj, a jármű teljesítette feladatát.

A csőben, amely a patakot átvezette az út alatt, a hójáró maga még elfért volna, ám utassal együtt már nem. Mr. Szürke ismét leszállt. Megállt a jármű mellett, gázt adott, és beküldte a dülöngélő masinát a csőbe. A Macska alig három métert ment, de ez is bőven elég volt, hogy ne lehessen látni a levegőből, ha majd a havazás alábbhagy, és lehetővé teszi az alacsony szintű felderítést.

Mr. Szürke elindította Jonesyt, hogy kapaszkodjon föl az országút padkájára. Ott megállt a korlátnál, és hanyatt feküdt. Itt ideiglenesen védve volt a szél nagyjától. A kapaszkodás fölszabadította az endorfinok utolsó, titkos kis tartalékát, és Jonesy érezte, hogy elrablója kóstolgatja őket, úgy élvezi, ahogy ő élvezne egy koktélt vagy egy forró italt, miután végignézett egy futballmeccset egy csípős októberi délutánon.

Minden meglepetés nélkül megállapította, hogy gyűlöli Mr. Szürkét.

Ekkor Mr. Szürke, mint egység - valami, amit csakugyan lehet gyűlölni -, ismét eltűnt, a helyét az a felhő foglalta el, amellyel Jonesy először a faházban találkozott, amikor a teremtmény feje szétrobbant. Kiterjedt, ahogy akkor tette, amikor megkereste a Kutyust. Szüksége volt Brodskyra, mert Jonesy fejében nem találta az információt arról, hogyan kell elindítani a hójárót. Most valami másra volt szüksége. Logikus feltételezés, hogy egy autóra.

És mi maradt itt? Mi maradt őrizni az irodát, amelyben Jonesy egyéniségének utolsó foszlánya lapított - Jonesy, akit kifordítottak a testéből, mint a zsebpiszkot? A felhő természetesen; az az anyag, amelyet Jonesy belélegzett. Anyag, amely megölhette volna, de valamilyen okból mégsem tette.

Ez a felhő nem képes gondolkodni, úgy legalábbis nem, mint Mr. Szürke. A házigazda (most Mr. Szürke, nem Mr. Jones) távozott, itt hagyta a házat a termosztátok, a jégszekrény, a kályha őrizetére. Baj esetére be volt kapcsolva a füstérzékelő és a riasztó is, amelyik automatikusan tárcsázza a rendőrséget.

Mr. Szürke akkor is elment, így talán kiléphet az irodából. Nem azért, hogy visszaszerezze a parancsnokságot; ha megpróbálkozna vele, a vörös-fekete felhő jelenti, és Mr. Szürke azonnal visszatér felfedezőútjáról. Majdnem biztos, hogy előbb megfogja, mint hogy visszatérhetne a Tracker Testvérek biztonságos irodájába a faliújsággal, poros padlójával, piszoktól retkes ablakával, amely a világra nyílik... csak ebben a piszokban van négy tiszta folt is, négy félhold. Valaha négy fiú tá-

masztotta ide a homlokát, abban a reményben, hátha meglátják a képet, amelyet most a faliújságra rajzszögeztek: Tina Jean Schlossingert, amint fölhúzza a szoknyáját.

Nem, az irányítás átvétele messze meghaladja a képességeit. Jobb, ha elfogadja a tényt, bármily keserű.

De talán képes lenne hozzáférni az irataihoz.

Van valami értelme kockáztatni? Lesz valami haszna? Lehetne, ha tudná, hogy mit akar Mr. Szürke. Mármint egy utazáson kívül. És ha már itt tartunk, hova lesz az az utazás.

A válasz váratlan volt, mert Duddits hangján érkezett: *Ée! Ih-her Üe ée a.*

Mr. Szürke délnek tart.

Jonesy hátralépett a piszkos ablaktól, amely a világra nyílt. Amúgy sem sok látnivaló volt most ott; hó és sötétség, fák árnyai. A reggeli havazás csak előétel volt; meghozták a főfogást.

Mr. Szürke délnek tart.

Milyen messzire? És miért? Mi a nagyobb összefüggés?

Erről hallgatott Duddits hangja.

Jonesy megfordult és meglepetve látta, hogy a térkép és a lány fotója eltűnt a faliújságról, és négy színes fénykép, négy fiú pillanatfelvétele vette át a helyüket. Mindegyik mögött ugyanaz a háttér, a Derry Gimnázium, és ugyanaz a szöveg a képek alatt: ISKOLANAPOK, 1978. Bal szélen Jonesy, arcán olyan magabiztos, fültől fülig vigyor, amelytől most majd' megszakadt a szíve. Mellette Beav - vigyora föltárja hiányzó metszőfogát, amelyet egy korcsolyázás közbeni hatalmas eséstől veszített el, és amelyet nagyjából egy év múlva pótolnak... még mielőtt felsőbb osztályba lépne. Pete a széles, olajbarna arcával, gyalázatosan kurta hajával, amelyet apja parancsolt rá, mert az öreg azt mondta, nem azért harcolt Koreában, hogy a fia úgy nézzen ki, mint egy hippi. A sort Henry zárja vastag szemüvegével, amely Jonesyt mindig a gyerekkorában olvasott krimik sztárjára, Danny Dunnra, a nyomozó fiúra emlékeztette.

Beaver, Pete, Henry. Hogy szerette őket, és milyen igazságtalan hirtelenséggel szakadt meg hosszú barátságuk. Ez bizony egy cseppet sem volt tisztességes...

Beaver Clarendon képe hirtelen életre kelt, amitől Jonesyban majd' megállt az ütő. Beav szeme kitágult, és halkan megszólalt. - Levált a feje, emlékszel? Az árokban hevert, a szeme tele volt sárral. Micsoda kibaszás! Hát nem egy Krisztus kolbásza!

Istenem, gondolta Jonesy, ahogy visszajött az emlék, a Lyuknál rendezett első vadászkirándulással kapcsolatban, amit elfelejtett... vagy elfojtott. Mindnyájan elfojtották? Talán igen. *Valószínűleg igen*. Mert az évek során mindenről beszélgettek, ami a gyermekkorukban történt, minden emléket megosztottak... kivéve ezt az egyet.

Levált a feje... a szeme tele volt sárral.

Valami történt velük akkor, valami, aminek ahhoz van köze, ami most történik.

Csak tudnám, hogy mi az, gondolta Jonesy. *Csak azt tudnám.*

2

Andy Janas elveszítette kis oszlopának másik három teherautóját - eléjük került, mert nem szoktak hozzá, hogy ilyen szar időben vezessenek, ő pedig igen. Észak-Minnesotában nőtt föl, és jobb, ha elhiszed, hogy hozzászokott a zord időhöz. A Chevrolet egyik legjobb katonai járművét vezette, egy módosított négykerék-meghajtású kistehert, és ma éjszaka mind a négy kereket meghajtotta. Az apja nem holmi bolondot etetett.

Ám az országút javarészt üres volt; két katonai hóeke ment el itt egy órája (sejtette, hogy hamarosan utoléri őket, és ha ez bekövetkezik, akkor lelassít, és beáll mögéjük, mint egy jó fiú), és azóta csak öt-nyolc centire hízott a hó a betonon. A valódi problémát a szél jelentette, amely fölkapta a pelyheket, és kísértetté változtatta az utat. Az ember csak fényszóróval vezethetett. A reflektor megfelelő beállítása az a trükk, amit ez a többi hülye nem értett... vagy talán a konvojban haladó teherautók és HMV-k fényszóróit túl magasra szerelték ahhoz, hogy megfelelően világítsanak. És amikor a szél csakugyan rákezdett, még ezek a fényszórók is eltűntek; az egész rohadt világ kifehéredett, és az embernek le kellett vennie a lábát a gázpedálról, és addig is meg kellett próbálnia az úton maradnia, amíg a levegő ismét lecsillapodott. Vele nem lesz probléma, és ha bármi történne,

rádiókapcsolatban van velük, és újabb hóekék jönnek mögötte, teljes hosszában nyitva tartva a délre vezető útfelet, Presque Isle-tól Millinocketig.

A teherautó rakterében két, háromszorosan bebugyolált csomag hevert. Az egyikben két szarvas volt, amelyeket megölt a Ripley. A másik - amit Janas elég ijesztőnek talált - egy szürke testét rejtette, aki lassan szétfolyt vörös-narancs levessé. Mindkét csomagot a dokiknak szánták a Kék Támaszpontra, amelyet egy olyan helyen rendeztek be, aminek a neve...

Fölnézett a vezetőülés előtti napellenzőre, ahol egy gumiszalag egy irkalapot és egy golyóstollat tartott. A papírra ezt firkantották: GOSSELIN BOLT, 16-OS LEJÁRÓ, KANY. B.

Egy órán belül ott lesz. Talán még annyi sem kell. A dokik majd azt mondják, hogy megvan minden állatmintájuk, ami kell, és a szarvastetemeket el fogják égetni, de talán szükségük lesz a szürkére; hacsak a kis fickó addigra teljesen szét nem ázik. A hideg talán fékezheti egy cseppet a folyamatot, de hogy így van-e vagy sem, az nem tartozott Andy Janas érdeklődési körébe. Rá csak annyi tartozott, hogy odaérjen, átadja a mintákat, azután megvárja az eligazítást attól, aki éppen szolgálatban van, és feleljen a q övezet északi - legnyugodtabb - peremével kapcsolatos kérdésekre. Amíg várakozik, talán tud faszolni egy kis forró kávét meg egy bazi nagy tányér rántottát. Ha a megfelelő valakivel találkozik, talán még egy kis gugyit is újíthat a kávéjába. Az jó lenne. Egy kicsit trinkel, azután leül és...

húzódj félre

Janas megmerevedett, megrázta a fejét, megvakarta a fülét, mintha valami - talán egy bolha - megcsípte volna. A rohadt szél akkorát fújt, hogy megrázta a teherautót. Az országút eltűnt, a fényszórók úgyszintén. Ismét elmerült a fehérségbe, ami biztosan ráhozza a frászt a többi locsogóra, de rá nem, mert ő Mr. Minnesota-törődj-a-magad-dolgával, csak leveszi a lábát a gázpedálról (a fékre ne is gondolj, tudomása szerint a hóviharban a fék a legjobb módszer, hogy a jó is rosszra forduljon), és csak gurul tovább és vár...

húzódj félre

- He? - A rádióra nézett, de abban nem volt semmi, csak statikus recsegés.

húzódj félre

- Aúú! - kiáltotta Janas, és a fejéhez kapott, amely hirtelen elkezdett rohadtul fájni. Az olajzöld kisteher megrándult, farolt, azután ismét egyenesbe jött, miután a keze automatikusan kiegyensúlyozta a farolást. A lábát még nem tette vissza a gázpedálra, és a Chevy sebességmérő tűje gyorsan haladt lefelé.

A hóekék keskeny utat hagytak maguk után a két délnek haladó sáv közepén. Janas a sávtól jobbra, a vastagabb hóra kormányozta a tehert, a kocsi kereke hópárát vert föl, amelyet a szél fürgén elragadott. A lökhárítóra szerelt fényszórók nagyon fényesen ragyogtak, úgy égtek a sötétben, mint a macska szeme.

itt húzódj félre

Janas felsikoltott a fájdalomtól. Nagy messzeségből hallotta a saját hangját, amint kiabál: - Jól van, jól van, csinálom már! Csak hagyd abba! Ne rángass! - Könnyező szemével egy sötét alakot látott a korlát mögött, alig tizenöt méternyire. Ahogy a fényszórók megvilágították, felismerte, hogy egy anorákos férfi az.

Andy Janas úgy érezte, hogy a keze többé nem az övé. Mintha kesztyű lenne, amit valaki más húzott a kezére. Különös és nagyon kellemetlen érzés volt. Janas segítsége nélkül még jobban balra tekerték a kormányt, és a teher megállt az anorákos férfi előtt.

3

Ekkor volt esélye, amikor Mr. Szürke másra figyel. Jonesy érezte, hogy ha gondolkodik, akkor elveszíti a bátorságát, így hát nem gondolkodott, csak cselekedett: a tenyere élével félretaszította a reteszt, és föltépte az irodaajtót.

Gyerekként sohasem járt a Tracker Testvérek raktárában (egyébként is elvitte a '85-ös nagy vihar), de abban eléggé biztos volt, hogy sohasem festett úgy, mint most. A vacak kis irodán kívül egy akkora terem volt, hogy Jonesy nem is látta a végét. Odafönt a neoncsövek végtelen hektárjai követték egymást. Alattuk hatalmas oszlopokban sokmilliónyi kartondoboz.

Nem, gondolta Jonesy. Nem milliónyi. Trilliónyi. Igen, a szám valószínűleg a trillióhoz áll közelebb. Ezernyi keskeny folyosó futott közöttük. Az örökkévalóság raktárházának egyik végében állt, ahol hajmeresztő vállalkozás volt megtalálni bármit is. Ha megkockáztatja, hogy eltávolodik irodai rejtekhelyének ajtajától, semmi idő alatt eltéved. Mr. Szürkének nem kellene fárasztania magát; Jonesy addig vándorolna, amíg meg nem halna, eltévedve a raktári dobozok észbontó pusztájában.

Ez nem igaz. Nem tévednék el jobban, mint a saját hálószobámban. Nem is kell keresnem, amire szükségem van. Ez itt az én helyem. Isten hozott a saját fejedben, nagyfiú.

Ez a gondolat olyan hatalmas volt, hogy elgyengült tőle... csakhogy most nem engedhetett meg magának gyengeséget vagy habozást. Mr. Szürke, mindenki kedvenc behatolója a Nagy Odaát-ról, nem sokáig foglalatoskodik a teherautó-sofőrrel. Ha Jonesy biztonságba akar helyezni néhány aktát, akkor legjobb, ha most rögtön megteszi. A kérdés csak az, hogy melyek azok.

Duddits, suttogta a tudata. *Ez valamiképpen kapcsolatban áll Dudsszal. Tudod, hogy erről van szó. Mostanában sokat jár az eszedben. A többiek is rá gondoltak. Duddits az, aki összetartott téged, Henryt, Pete-et és Beavert - mindig is tudtad, de most már mást is tudsz. Nem igaz?*

De igen. Tudta, hogy márciusban azért érte baleset, mert azt gondolta, Dudditsot látja, amint Richie Grenadeau és barátai már megint szekálják. Csak éppen a „szekálás" röhejesen enyhe szó arra, ami aznap a Tracker Testvérek épülete mögött történt. A kínzás, az a megfelelő szó. És amikor ismét látta a kínzást, az úttestre lépett anélkül, hogy körülnézett volna és...

Levált a feje, szólalt meg hirtelen Beaver a raktár mennyezetén elhelyezett hangszórókból, olyan harsányan és váratlanul, hogy Jonesy összerezzent. *Az árokban hevert, és a szeme tele volt sárral. És előbb-utóbb minden gyilkos megfizet. Micsoda kibaszás!*

Richie feje. Richie Grenadeau feje. Jonesynak most nem volt ideje erre. Éppen a *saját* fejében volt illetéktelen behatoló, aki jól teszi, ha siet.

Amikor először körülnézett ebben az óriási raktárban, minden doboz egyszerű és jelöletlen volt. Most látta, hogy. a sor elején a legközelebbiekre fekete zsírkrétával fölírták a tartalmat: DUDDITS. Talán meglepő? Netán véletlen? Egyáltalán nem. Végül is ezek itt az ő emlékei, szépen összehajtogatva, lesimítva a trilliónyi dobozban, és ha emlékezni kell, az egészséges elme tetszése szerint nyitogathatja a dobozokat.

Szükségem van valamire, amivel mozgathatom őket, gondolta Jonesy, és amikor körülnézett, nem is igazán lepődött meg az élénkvörös kézikocsi láttán. Ez itt bűvös hely, egy menet-közben-állítsd-össze hely, és ami a legcsodálatosabb, hogy Jonesy szerint mindenkinek van egy ilyen helye.

Gyorsan fölhalmozott néhány DUDDITS feliratú dobozt a kocsira, és futólépésben ügetett vele a Tracker Testvérek irodájába. Előrebillentette a kézikocsit, leborította őket a padlóra. Ez így rendetlen, de majd később fog izgulni, hogy megkapja-e a Tiszta udvar, rendes ház-táblát.

Visszafutott, Mr. Szürkét kutatta, de ő még mindig a gépkocsivezetővel foglalkozott... akinek Janas a neve. Ott volt még a felhő, de az nem érzékelte őt. Olyan süket volt, mint... nos, olyan süket, mint egy gomba.

Jonesy fölpakolta a maradék DUDDITS-dobozokat, és látta, hogy a következő sort is megcímezték. Ezekre a DERRY szót írták fekete zsírkrétával, és túl sok volt, hogy mindet elvihesse. Bár persze kérdés, hogy egyáltalán szüksége lesz-e rájuk.

Ezen töprengett, miközben az emlékdobozok második szállítmányát betolta az irodába. Az természetes, hogy a Derry-dobozok a Duddits melletti helyen vannak; az emlékezés a képzettársítás aktusa és művészete. De ez még nem válasz a kérdésre, hogy számítanak-e az ő derryi emlékei? Honnan tudhatná, amikor azt sem tudja, hogy mit akar Mr. Szürke?

De *tudja*.

Mr. Szürke *délnek tart*.

Derry délen van.

Maga előtt tolva a kocsit visszarohant az emlékrakárba. Annyi DERRY feliratú dobozt halmozott föl, amennyit bírt, és remélte, hogy a megfelelőeket viszi el. Abban is reménykedett, hogy időben megérzi, ha Mr. Szürke visszatér. Mert ha idekint kapja, akkor úgy lecsapja, mint egy legyet.

4

Janas rémülten figyelte, amint a bal keze kinyúlt, és kinyitotta teherautója anyósülésének ajtaját, beengedte a hideget, a havat és a szüntelen szelet. - Ne bántson, uram, kérem, ne bántson, ha arra van szüksége, elviszem, csak ne bántson, a *fejem*...

Hirtelen valami keresztülrohant Andy Janas elméjén. Mintha szemekkel ellátott forgószél lett volna. Érezte, ahogy belekukkant a parancsaiba, várt érkezési idejébe a Kék Támaszpontra... és abba, hogy mit tud Derryről, ami a nullával volt egyenlő. A parancsai Bangoron keresztül hozták ide; Derryben pedig életében nem járt.

Érezte, ahogy a forgószél visszahúzódik, és egy pillanatra elöntötte a mámoros megkönnyebbülés - *Nincs nálam, amire szüksége van, békén hagy* -, aztán megértette, hogy a lénynek esze ágában sincs elhagyni a tudatát. Egyrészt mert szüksége van a kocsijára. Másrészt pedig arra, hogy tartsa a száját.

Janas megpróbálkozott egy rövid, de rendkívül heves küzdelemmel. Ez a váratlan ellenállás tette lehetővé, hogy Jonesy legalább egy rakat DERRY feliratú dobozt elvihessen. Azután Mr. Szürke ismét átvette az uralmat Janas motorikus rendszere fölött.

Janas látta, hogy a keze előrevágódik, föl a sofőrülés előtti napellenzőhöz. Megmarkolja a golyóstollat, lerántja, elszakítva a tartó gumiszalagot.

Ne!, üvöltötte Janas, de elkésett. Vakító villanást látott, miközben a keze, amely tőrként markolta a golyóstollat, belevágta a toll hegyét a kidülledt szemgolyóba. Pukkanás hallatszott; Janas előre-hátra rángatózott a volán mögött, mint egy rosszul mozgatott bábu, az ökle egyre mélyebbre fúrta a tollat, már félig eltűnt, azután háromnegyedig, a széthasadt szemgolyó kilógott az arcára, mint egy torz könnycsepp. A tollhegy átütött valamit, ami vékony porcogónak tűnt, azután továbbhaladt az agyban…

Te rohadék, gondolta, *mi vagy te, te roh...*

Egy végső, ragyogó villám lobbant a fejében, azután minden elsötétedett. Janas előrezuhant a volánra. Megszólalt a kisteher kürtje.

5

Mr. Szürke nem sokat szedett ki Janasból - főképpen a végén a miatt a váratlan uralmi harc miatt -, de azt kiderítette, hogy Janas nincs egyedül. A szállítóoszlop, amelyhez tartozott, még a vihar előtt indult el, de mindnyájan ugyanarra a helyre igyekeztek, amelyet Janas elméje két néven, Kék Támaszpontként, illetve Gosselinként azonosított. Volt ott egy ember, akitől Janas félt, a parancsnok, de Mr. Szürke a lehető legmagasabbról lesajnálta Vérfagyasztó Kurtzot/a főnököt/Bolond Abe-et. Annál kevésbé törődött vele, mivel egyáltalán nem óhajtott a Gosselin boltja közelébe kerülni. Ez a hely más, és ezek a lények, noha csak félig értelmesek, mert nagyrészt érzelmekből vannak, ugyancsak mások. *Harcolnak*. Mr. Szürkének fogalma sem volt róla, hogy miért, mégis ez a helyzet.

Jobb, ha gyorsan végez. Ehhez pedig talált egy kiváló szállítórendszert.

Jonesy kezét használva kihúzta Janast a volán mögül, és a korláthoz vitte. Átdobta fölötte a tetemet, azzal sem fárasztva magát, hogy megnézze, miként bucskázik le a lejtőn a befagyott patakig. Visszament a teherautóhoz, rámeredt a két műanyagba bugyolált csomagra. Az állati tetemek semmire sem jók. Viszont a másik csomag... az még hasznos lehet. Tele van azzal, amire neki szüksége van.

Hirtelen felnézett, Jonesy szeme kitágult a hófúvásban. A test tulajdonosa elhagyta rejtekhelyét. Sebezhető. Ez jó, mert az a tudat kezdte bosszantani, ahogy folyamatosan motyogott (és néha visított a rémülettől) Mr. Szürke gondolkodási folyamatának alsóbb szintjén.

Mr. Szürke egy pillanatig még várt, igyekezett kiüríteni az elméjét, nem akarta, hogy akár a legkisebb figyelmeztetés is elérjen Jonesyhoz... azután nekirugaszkodott.

Nem tudta, mire számított, de erre nem. Nem erre a káprázató, fehér fényre.

6

Jonesy majdnem lebukott. Le is bukott volna, ha nincsenek a neonok, amelyekkel bevilágította szellemi raktárát. Lehet, hogy ez a hely nem létezett, de Jonesy számára elég valóságos volt, és ez elég valóssá tette Mr. Szürke számára is, amikor megérkezett.

Jonesy, aki a DERRY feliratú dobozokat tolta, megpillantotta Mr. Szürkét, akit mintha varázslat pottyantott volna oda a magasra tornyozott kartondobozokból álló folyosó végébe. Ugyanaz a nagyjából ember formájú lény volt, amelyik ott állt mögötte a Lyukban, amelyiket a kórházban látogatott meg. A tompa fekete szemek végre megelevenedtek, *éhesek* voltak. Idelopakodott, rajtakapta a rejtekhelyen kívül, meg akarta kaparintani.

De ekkor dudoros feje hátrarándult, és mielőtt háromujjú keze eltakarta volna a szemét (nem volt szemhéja, pillái sem), Jonesy zavarodottságot látott a szürke arcvázlaton. Talán még fájdalmat is. Kint járt a havas sötétben, a sofőr hulláját intézte el. Onnan jött be készületlenül az áruházi ragyogásba. Valami mást is látott: a behatoló a házigazdától vette át a meglepetés kifejezését. Mr. Szürke egy pillanatra Jonesy borzalmas karikatúrájává torzult.

Meglepetése elég időt adott Jonesynak. Rohant az irodába, szinte észre se véve a maga előtt tolt kézikocsit, és úgy érezte magát, mint a fogoly királykisasszony valami elbaszott mesében. Inkább érezte, mint látta, hogy Mr. Szürke utánanyúl háromujjú kezével (szürke bőre olyan színű volt, mint a nagyon állott, nyers hús), és azután bevágta az ajtót, még mielőtt a szürke megfoghatta volna. Ahogy megpördült, meglökte a kocsit a rossz csípőjével - elfogadta, hogy a saját fejében van, de ez akkor is tökéletesen valóságos volt -, és éppen csak sikerült rátolnia a reteszt, mielőtt Mr. Szürke elfordította volna a kilincsgombot, hogy bejusson. Jonesy a biztonság kedvéért bezárta a kilincsgomb közepén levő csappantyút is. Korábban is volt rajta csappantyú, vagy csak az ő kiegészítése? Nem emlékezett rá.

Jonesy izzadva hátralépett, és fenekét beverte a kézikocsi fogójába. A kilincs ide-oda, ide-oda forgott előtte. Mr. Szürke volt odakint, elméjének többi részében - és a testében is - ő az úr, de ide nem tud bejutni. Nem tudja kifeszíteni az ajtót, nincs elég súlya, hogy betörjön, nem elég okos ahhoz, hogy kinyissa a zárat.

Miért? Hogyan lehetséges ez?

- Duddits - suttogta. - Tilos az ugrálás, tilos a játék.

A kilincs zörgött. - Engedj be! - acsargott Mr. Szürke, és Jonesy fülében nem olyan volt a hangja, mint egy másik tejútrendszer küldöttéé, inkább olyasvalakié volt, akitől megtagadtak valamit, amit akart, és ettől dühös. Vajon azért, mert olyan kifejezésekkel értelmezi Mr. Szürke viselkedését, amelyeket ő, Jonesy képes felfogni? Humanizálta az idegent? *Lefordította*?

- En... gedj... BE!

Jonesy gondolkodás nélkül válaszolt: - Eszemben sincs, röff? - és gondolatban hozzátette: *Amire most azt fogod válaszolni, hogy „Akkor én fúlok... és DÚLOK... és BUMMM, szétverem a házad!”*

De Mr. Szürke csak egyre keményebben rángatta a kilincset. Nem volt hozzászokva, hogy ilyen módon dacoljanak vele (vagy bármilyen módon, gondolta Jonesy), és nagyon dühös volt. Janas pillanatnyi ellenállása meglepte, de ez az ellenállás egészen más szintű volt.

- Hol vagy? - kiáltotta dühösen. - Hogyan jutottál be? Gyere ki!

Jonesy nem válaszolt, csak állt és fülelt a felborult dobozok között. Majdnem biztos volt benne, hogy Mr. Szürke nem képes bejutni, de azért nem akarta provokálni.

Némi további kilincsrázás után érzékelte, hogy Mr. Szürke otthagyja.

Jonesy odament az ablakhoz, átlépte a DUDDITS és DERRY feliratú dobozokat, és kinézett a havas éjszakába.

7

Mr. Szürke Jonesy testével visszamászott a teherautó volánja mögé, becsapta az ajtót, és sebességet váltott. A teherautó előreugrott, azután elvesztette a tapadását. Mind a négy kereke forgott, és csikorogva nekiment az út menti korlátnak.

- *Bassza meg!* - kiáltotta Mr. Szürke, csaknem öntudatlanul átvéve Jonesy szókincsét. - Krisztus kolbásza! Apold meg az aljam! Kapd be a répám! Nabaszki!

Azután elhallgatott és ismét Jonesy sofőri képességeire támaszkodott. Jonesynak voltak információi arról, hogyan kell ilyen időben vezetni, de meg sem közelítette Janas ügyességét. Janas azonban elveszett, aktája törölve. Azzal kellett beérniük, amit Jonesy tudott. A legfontosabb, hogy túljussanak azon, amire Janas úgy gondolt, mint „q övezetre". Azon túl biztonságban vannak. Janas ezt egyértelműen tudta.

Jonesy lába ismét a gázpedálra taposott, de ezúttal sokkal szelídebben. A teherautó lassan elindult. Jonesy keze visszakormányozta a Chevroletet a hóekék fakuló nyomába.

A műszerfalon feléledt a rádió. - Pohos egy, itt Pohos négy. Megcsúsztam az úton, és keresztbe álltam a közepén. Vetted?

Mr. Szürke belenézett az aktákba. Amit Jonesy a katonai távközlésről tudott, az ugyancsak kevés volt, főképpen könyvekből és valami *filmnek* nevezett dologból származtak, de talán megfelel. Fogta a mikrofont, és egy gomb után tapogatott, amelynek Jonesy szerint oldalt kell lennie, megtalálta, megnyomta. - Vettem - mondta. Vajon Pohos négy meg tudja állapítani, hogy Pohos egy többé nem Andy Janas? Jonesy aktái alapján Mr. Szürke kételkedett benne.

- Egy csomóan kimegyünk, visszatoljuk, megnézzük, vissza tud-e jönni az úton. Nála van az a nyavalyás *kaja*, vetted?

Mr. Szürke megnyomta a gombot. - Vettem, rajta a nyavalyás kaja.

Hosszabb szünet következett, elég hosszú ahhoz, hogy Mr. Szürke azon kezdjen töprengeni, nem mondott-e valami rosszat, nem lépett-e bele valamilyen csapdába, majd ismét megszólalt a rádió: - Azt hiszem, meg kell várnunk a következő hóekéket. Te továbbmész, vétel! - Pohos négy hangja ellenszenvről árulkodott. Jonesy aktái azt sugallták, hogy ez azért lehet, mert Janas nagyszerű sofőri képességeivel túlságosan messze előre jutott ahhoz, hogy segíthessen. Ez nagyon jól volt így. Mindenképpen továbbmennek, de azért jó, hogy ehhez megvan Pohos négy hivatalos engedélye, ha ugyan arról volt szó.

Megnézte Jonesy aktáit (amelyeket most már ő is úgy látott; mint Jonesy - mint dobozokat egy hatalmas teremben), azután megszólalt: - Vettem, Pohos egy, vétel és vége. - Azután utógondolatként még hozzátette: - Jó éjszakát.

A fehér anyag borzalmas volt. Álnok. Mr. Szürke megkockáztatta, hogy gyorsabban menjen. Ameddig a Vérfagyasztó Kurtz fegyveres alakulatának hatósugarában vannak, addig sebezhetők. Ha azonban kijutnak a hálóból, akkor nagyon gyorsan el tudja végezni a feladatát.

Amit tennie kellett, az egy Derry nevű hellyel volt kapcsolatban, és amikor Mr. Szürke ismét bement a nagy raktárba, meglepő tényt fedezett föl: kényszerű házigazdája vagy tudta, vagy megsejtette, mert éppen a DERRY feliratú aktákat vitte el, amikor Mr. Szürke visszatért, és kis híján elkapta őt.

Mr. Szürke hirtelen aggodalommal kutatta át a dobozokat, amelyek megmaradtak, azután megnyugodott.

Amit keresett, az még megvolt.

A legfontosabb értesüléseket tartalmazó doboz mellett egy másik doboz hevert, nagyon kicsi és nagyon poros. Az oldalára fekete ceruzával azt írták, hogy DUDDITS. Ha voltak is más Duddits-dobozok, azokat elvitték. Csak ezt az egyet nem vették észre.

Inkább kíváncsiságból, mint más okból (a kíváncsiságát ugyancsak Jonesy érzelmi raktárából kölcsönözte), Mr. Szürke kinyitotta a dobozt. Rikító sárga műanyag tartály volt benne. Furcsa alakok szökdécseltek rajta, alakok, akiket Jonesy aktái *rajzfilmfigurák*-ként vagy *Scooby-Doo*-ként azonosítottak. Az egyik végében egy öntapadón az volt olvasható: ÉN DUDDITS CAVELLÉ VAGYOK, MAINE, DERRY, JUHARFA UTCA 19. HA A FIÚ, AKIHEZ TARTOZOM, ELTÉVEDT, KÉREM, HÍVJA A

Ezt olvashatatlanná halványodott számok követték, valószínűleg egy kommunikációs kód, amire Jonesy már nem emlékezett. Mr. Szürke eldobta a műanyag dobozt, amelyet nyilván élelmiszer-szállításra használtak. Lehet, hogy semmit sem jelent... ámbár, ha csakugyan ez a helyzet, akkor Jonesy miért kockáztatta a létezését, csak azért, hogy biztonságba helyezze a többi DUDDITS-dobozt (valamint néhány DERRY feliratút)?

DUDDITS = GYERMEKKORI BARÁT. Mr. Szürke azóta tudta, hogy először találkozott Jonesyval a „kórházban”... és ha azt is tudta volna, mennyi bosszúságot okoz majd neki, már akkor kitörli gazdája tudatát. Sem a GYERMEKKOR, sem a BARÁT kifejezés nem vert érzelmi visszhangot Mr. Szürkében, de megértette, mit jelentenek. Azt nem értette, mi köze lehet Jonesy gyermekkori barátjának ahhoz, ami ma éjszaka történik.

Egy lehetőség jutott az eszébe: a gazdaszervezet megőrült. Megőrjítette, hogy kifordították a saját testéből, ezért gyűjtötte be az idegesítő erődjéhez legközelebb levő dobozokat, őrültségében olyan fontosságot tulajdonítva nekik, amivel valójában nem rendelkeznek.

- Jonesy - mondta Mr. Szürke, a nevet gazdája hangszalagjainak segítségével ejtve ki. Ezek a teremtmények technikai lángelmék voltak (annak is kellett lenniük, ha ilyen hideg világban életben akartak maradni), de a gondolkodásmódjuk különös, nyomorék volt: rozsdás agyműködésük elmerült az érzelmek bomlasztó posványában. Gondolatolvasó képességeik a nullával egyenlők; a múlékony képesség, amelyet a byrusnak és a kimnek (a „fényszóróknak”, ahogy ők nevezték) köszönhettek, összezavarta és megrémítette őket. Mr. Szürke nehezen tudta elhinni, hogy még nem irtották ki egész fajtájukat. Az olyan teremtmények, amelyek képtelenek a valós gondolkodásra, vitán felül eszelősök.

Továbbra sem válaszolt az a lény, aki ebben a különös, elfoglalhatatlan szobában tartózkodik.

- Jonesy!

Semmi. De Jonesy figyelt. Mr. Szürke ebben biztos volt.

- Semmi szükség erre a kínlódásra, Jonesy. Nézd meg jól, mik vagyunk: nem behatolók, hanem bölcsek. Haverok.

Mr. Szürke megvizsgálta a dobozokat. Olyan teremtményhez képest, aki nem tud igazán gondolkodni, Jonesynak hatalmas volt a tárolókapacitása. Egy másik nap kérdése: olyan lényeknek, akik ilyen csekély gondolkodási képességgel bírnak, minek ilyen hatalmas emlékezőtehetség? Túlméretezett érzelmeikhez van talán köze? És az érzelmeik zavarba ejtők. Jonesy érzelmei nagyon zavarba ejtők. Mindig ott vannak. Mindig elő lehet hívni őket. És olyan sokan vannak.

- Háború... éhség... etnikai tisztogatás... gyilkolás a békéért... a pogányok lemészárlása Jézus nevében... a homoszexuálisokat halálra verik... bogarak üvegekben, az üvegek rakéták fejében, amelyek a világ minden városára irányulnak... ugyan már, Jonesy, a négyes típusú lépfenéhez képest mit jelent egy kis byrus barátok között? Jézus kolbászára, ötven éven belül úgyis valamennyien halottak lesztek! Ez itt jó dolog! Lazíts és élvezd!

- Te tollat döftél annak a fickónak a szemébe.

Mogorva, de jobb a semminél. A szél fújt, a kisteher farolt, és Mr. Szürke tovább vezette, fölhasználva Jonesy képességeit. A látótávolság csaknem nullára csökkent; a sebességet levitte óránként húsz mérföldre, és jól teszi, ha még tovább lassít, ha egyszer kiér Kurtz hálójából. Közben beszélgethet vendéglátójával. Mr. Szürke kételkedett benne, hogy ki tudja csalni a szobájából, de a beszélgetéssel legalább múlik az idő.

- Muszáj volt, haver. Kellett a kocsi. Én vagyok az utolsó.

- És sohase veszítesz.

- Pontosan - helyeselt Mr. Szürke.

- De ilyen helyzetben még nem voltál, igaz? Még nem találkoztál olyasvalakivel, akihez nem tudtál hozzáférni.

Jonesy hecceli őt? Mr. Szürke érezte a harag fodrozódását. Azután vendéglátója olyasmit mondott, amire már ő is gondolt.

- Talán meg kellett volna ölnöd a kórházban. Vagy az csak álom volt?

Mr. Szürke nem volt biztos benne, hogy mit jelent az álom, nem bajlódott hát a válasszal. Ez az elbarikádozott lázadó még mindig benne volt abban az elmében, amelynek mostanra Mr. Szürke elméjévé kellett volna lennie, és ez már önmagában is egyre bosszantóbb. Egyrészt viszolygott attól, hogy „Mr. Szürke”-ként gondoljon magára - nem ez volt az elképzelése magáról annak a fajnak a gondolkodásában, amelynek részét képezte; nem is szeretett úgy gondolni magára, mint „ő”-re, ami mindkét nemet jelenti, ugyanakkor egyiket sem. Most mégis be van börtönözve ebbe a fogalomba, és ez így is marad, amíg Jonesy lényege megemésztetlen. Borzasztó gondolat jutott az eszébe: mi van, ha az ő elképzelésének nincs értelme?

Gyűlölte, hogy ilyen helyzetbe került.

- Ki az a Duddits, Jonesy?

Semmi válasz.

- Ki az a Richie? Miért volt szar alak? Miért ölted meg?

- *Nem* öltük meg!

Apró remegés a mentális hangban. Ez a lövés talált. És volt még valami érdekesség: Mr. Szürke egyes számban beszélt, Jonesy pedig többes számban válaszolt.

- Mégiscsak ti voltatok. Vagy azt gondolod, hogy ti voltatok.

- Ez hazugság.

- Milyen butaságokat beszélsz. Nálam vannak az emlékek, itt az egyik dobozodban. Hó van a dobozban. Hó és egy mokaszin. Barna antilopbőr. Gyere ki, nézd meg.

Egy részeg pillanatig reménykedett benne, hogy Jonesy megteszi. Ha megteszi, Mr. Szürke azonnal visszasöpri a kórházba. Jonesy televízión nézheti, ahogy meghal. Boldog vége lenne a filmnek, amelyet néztek. És azután nincs többé Mr. Szürke. Csak az, amire Jonesy úgy gondol, hogy „a felhő".

Mohón nézte a kilincsgombot, szerette volna, hogy elforduljon. Nem fordult. - Gyere ki.

Semmi válasz.

- Megölted Richie-t, te gyáva! Te és a barátaid. Ti... *megálmodtátok* a halálát. - És noha Mr. Szürke nem tudta, mit jelent az „álom" szó, tudta, hogy igazat mondott. Legalábbis Jonesy ezt hitte.

Semmi válasz.

- Gyere ki! Gyere ki és... - keresgélt Jonesy emlékezetében. Sok dobozra az volt írva, hogy FILMEK, Jonesy láthatóan mindennél jobban szerette a filmeket, és Mr. Szürke előhúzott az egyikből valamit, ami különösen hatásos mondatnak tűnt: - ...és harcolj férfihoz méltóan!

Semmi válasz.

Te fattyú, gondolta Mr. Szürke, és ismét megmártózott vendéglátója érzelmeinek csábító medencéjében. *Te kurafi. Te makacs seggfej. Apold meg az aljamat, te makacs seggfej.*

Azokban a napokban, amikor Jonesy még Jonesy volt, gyakran úgy fejezte ki a dühét, hogy öklével rácsapott valamire. Mr. Szürke most ugyanezt tette, lecsapott Jonesy öklével a volán közepére, elég keményen ahhoz, hogy megszólaljon a duda. - Beszélj! Ne Ritchie-ről, ne Dudditsról, magadról! Téged valami mássá tesz. Tudni akarom, hogy mi az.

Semmi válasz.

- A cribbage - erről van szó?

Még mindig némaság, de Mr. Szürke hallotta, hogy Jonesy az ajtó mögött csoszog. És mintha levegő után kapna halkan. Mr. Szürke elmosolyodott Jonesy szájával.

- Beszélj hozzám, Jonesy! Játsszunk játékot, múlassuk az időt. Ki volt Richie, mellesleg a 19-es szám? Miért haragszol rá annyira? Mert ő egy Tigris volt? Derryi Tigris? Kik azok? Ki az a Duddits?

Semmi válasz.

A teherautó még az eddiginél is lassabban kúszott a hóviharban, a fényszórók szinte tehetetlenek voltak a kavargó, fehér fallal szemben. Mr. Szürke hangja fojtottan duruzsolt.

- Elveszítetted az egyik Duddits-dobozt, haver, tudtad ezt? A dobozban történetesen van egy másik doboz is - az sárga színű. Scooby-Doo-k vannak rajta. Mik azok a Scooby-Doo-k? Ugye, ezek nem valódi emberek? Filmek? Televízióműsorok? Akarod a dobozt? Gyere ki, Jonesy. Gyere ki, és neked adom a dobozt.

Mr. Szürke levette a lábát a gázpedálról és hagyta, hogy a kocsi lassan balra sodródjék, a vastagabb hóréteg felé. Valami történik itt, és minden figyelmét ennek akarta szentelni. Erőszakkal nem lehet kivetni Jonesyt az erődjéből... de az erőszak nem az egyetlen módszer csatában vagy háborúban.

A teherautó járó motorral állt a korlát mentén a most már teljes erővel tomboló hóviharban. Mr. Szürke behunyta a szemét. Azonnal ott volt Jonesy emlékezetének fényesen kivilágított raktárában. Mögötte sok mérföld hosszan húzódtak a doboztornyok a neoncsövek alatt. Előtte volt a zárt ajtó, kopottan, piszkosan és valamilyen okból nagyon-nagyon erősen. Mr. Szürke rátette háromujjú kezét, s halkan beszélni kezdett. A hangja egyszerre volt meghitt és sürgető.

- Ki az a Duddits? Miért hívtad azután, hogy megöltétek Richie-t? Engedj be, beszélnünk kell. Miért vittél magaddal néhány Derry-dobozt? Mit akarsz elrejteni előlem? Nem számít, megvan mindenem, engedj be, Jonesy, jobb későn, mint soha.

Ez működni fog. Érezte Jonesy üres tekintetét, látta, amint Jonesy keze megindul a kilincs és a zár felé. - Mi mindig győzünk - ismételte Mr. Szürke. Ült a volán mögött, lehunyta Jonesy szemét. Egy másik világegyetemben a szél süvített, és rázta a teherautót. - Nyisd ki az ajtót, Jonesy, most rögtön!

Csönd. Azután alig tíz centiről, olyan döbbenetes váratlansággal, mintha egy tál hideg vizet öntenének meleg bőrre: - Egyél szart és dögölj meg.

Mr. Szürke olyan hirtelen hőkölt vissza, hogy beverte Jonesy tarkóját a kocsi hátsó ablakába. A fájdalom váratlan és meghökkentő volt, a második kellemetlen meglepetés.

Ismét lecsapott az öklével, azután a másikkal, azután ismét az elsővel; kalapálta a kormányt, a duda a harag morzéjét tutúlta. Egy nagymértékben érzelemmentes teremtményt, aki egy nagyrészt érzelemmentes fajhoz tartozott, elragadták házigazdájának érzelmi nedvei, és ő nem csupán elmerült, de meg is fürdött bennük. Ismét úgy érezte, hogy ez csak azért történhet, mert Jonesy még mindig itt van, mint nyughatatlan daganat egy derűsnek, összefogottnak szánt tudaton.

Mr. Szürke gyűlölte az érzelmi kitörést, amellyel a volánt kalapálta - Jonesy ezt hisztiként azonosította -, ugyanakkor tetszett is neki. Tetszett a duda hangja, amelyet Jonesy öklével csépelt, tetszett, ahogy Jonesy vére lüktetett a halántékában, tetszett, ahogy felgyorsult a szívverése, és tetszett Jonesy rekedt rikácsolása: - Te faszfej! Te faszfej! - újra és újra.

És még dühöngése közben is érzékelte énjének egy hideg részével, hogy mi az igazi veszély. Mindig eljöttek, minden meglátogatott bolygót a maguk képére alakítottak. Mindig is így volt, mindig is így kell lennie.

De most...

Valami történik velem, gondolta Mr. Szürke, és még annak is tudatában volt, hogy ez alapvetően egy „Jonesy”-féle gondolat. *Kezdek emberi lénnyé válni.*

Borzalommal töltötte el, hogy ez a gondolat nem nélkülözött némi vonzerőt.

8

Jonesy magához tért a kábulatból, amelyben egyedül Mr. Szürke vigasztaló, altató ritmusú hangját lehetett hallani, és látta, hogy a keze az iroda zárjait próbálgatja, hogy elforgassa az alsót, és elhúzza a reteszt a felsőn. A kurafi hipnotizálni próbálta, és egész jó munkát végzett.

- Mi mindig győzünk - mondta a hang az ajtó túloldalán. Vigasztaló hang volt, ami kellemes egy ilyen zaklatott nap után, de ugyanakkor visszataszítóan öntelt. A bitorló, aki nem pihen, amíg minden az övé nem lesz... aki mindent megszerez. - Nyisd ki az ajtót, Jonesy, most rögtön.

Egy pillanatig majdnem megtette. Ismét ébren volt, de ennek ellenére majdnem engedelmeskedett. Azután eszébe jutott két hang - Pete koponyájának síri reccsenése, amikor összeroppantotta a vörös anyag, és Janas szemének nedves cuppanása, amint a toll hegye beledöfött.

Rájött, hogy mégsem volt ébren, nem teljesen. De most már fölébredt.

Most már ébren volt.

Levette kezét a zárról, ajkát az ajtóra helyezte, és a legcsengőbb hangján azt mondta: „Egyél szart és dögölj meg.” Érezte, hogy Mr. Szürke hátrahőköl. Még azt a fájdalmat is, ahogy Mr. Szürke beverte tarkóját az ablakba. Miért is ne? Végül is ezek az ő idegei voltak. A fejéről nem is beszélve. Kevés dolognak örült annyira életében, mint Mr. Szürke dühödt meglepetésének, és homályosan megérezte, amit Mr. Szürke tudott: az idegen jelenlét a fejében már sokkal emberibb, mint korábban.

Vajon ha vissza tudnál jönni a testi valódban, még mindig Mr. Szürke lennél?, tűnődött Jonesy. Nem hitte. Talán Mr. Rózsaszín, de nem Mr. Szürke.

Nem tudta, vajon a fickó próbálkozik-e még egyszer Mr. Mesmer trükkjével, de úgy döntött, nem kockáztat. Megfordult, odament az iroda ablakához, az egyik dobozba belebotlott, a többit átlépte. A mindenit, de fáj a csípője! Őrület ilyen fájdalmat érezni, amikor az embert a saját fejében börtönzik be (amelyben, egyszer Henry elmagyarázta, egyáltalán nincsenek is idegek, legalábbis a szürke szivacsban), azonban a fájdalom ettől még nem múlt el. Olvasta, hogy az amputáltaknak né-

ha borzalmasan fáj és elviselhetetlenül viszket az a végtagjuk, amely nincs többé; valószínűleg itt is erről lehet szó.

Az ablak visszatért ahhoz a dupla keréknyommal felszántott, gazos, sivár felhajtóhoz, amely 1978-ban húzódott a Tracker Testvérek raktára előtt. Az ég fehér és borús volt; úgy tűnik, ha az ablak a múltba néz, az idő a délután közepén dermed meg. A látvány egyetlen érdeme az volt, hogy itt került a lehető legmesszebbre Mr. Szürkétől.

Sejtette, hogy *képes* lenne megváltoztatni a látványt, ha igazán akarná; azt is láthatná, amit Mr. Szürke folyamatosan lát Gary Jones szemével. De nem volt kedve. Semmi látnivaló sincs ott a hóviharon és semmi éreznivaló Mr. Szürke lopott haragján kívül.

Gondolj valami másra, mondta magának.

Mire?

Nem is tudom - bármire. Miért nem...

Az asztalon csengett a telefon, és ez már-már *Alice Csodaországban*-szerűen különös volt, mert néhány perce még nem volt telefon a szobában, sőt íróasztal sem, amelyen a telefon állhatott volna. A szétdobált használt kotonok eltűntek. A padló még piszkos volt, de a csempéről eltűnt a por. Úgy látszik, volt valami tüchtig gondnok a fejében, aki úgy döntött, hogy Jonesynak itt kell laknia egy ideig, így ezt a helyiséget legalább tűrhetően tisztává kell tenni. Az ötletet félelmesnek találta, a következményeit nyomasztónak.

Az asztalon ismét megcsörrent a telefon. Jonesy fölvette a kagylót és beleszólt.

Beaver hangjától émelyítő, ijesztő borzongás futott végig a gerincén. Telefonhívás egy halott embertől - ez azokba a filmekbe való, amelyeket szeret. Illetve szeretett.

- Levált a feje, Jonesy. Az árokban hevert, és a szeme tele volt sárral.

Kattanás hallatszott, majd némaság. Jonesy helyére tette a kagylót, és visszament az ablakhoz. A felhajtó eltűnt. Derry is. A Lyukat látta a sápadt, tiszta, kora reggeli ég alatt. A tető fekete volt, nem zöld, vagyis ez a Lyuk 1982 előttről, amikor ők négyen, akkor tökös gimnazista srácok (jó, hát Henry sohasem volt az a tökösnek nevezhető fajta), segítettek Beav apjának, hogy fölrakja a zöld zsindelyeket, amelyek mindmáig koronázzák a faházat.

Csakhogy Jonesynak nem volt szüksége ilyen útjelzőre ahhoz, hogy tudja, mikor is van. Mint ahogy azt sem kellett közölni vele, hogy nincsenek többé zöld zsindelyek, nincs többé Lyuk, mert Henry porig égette. Mindjárt nyílik az ajtó, és kirohan Beaver. 1978 volt, az az év, amikor ez az egész igazán elkezdődött, és elkövetkezik a pillanat, amikor Beaver kiront, nincs rajta más, csak alsónadrág, sokszorosan cipzáras motorosdzseki; a narancsszín kendő lobog. 1978 volt, fiatalok voltak... azután megváltoztak. Nem volt többé ugyanaz a szar, másik nap. Ez volt az a nap, amikor kezdtek rájönni, hogy mennyire megváltoztak.

Jonesy elbűvölten bámult ki az ablakon. Nyílt az ajtó.

A tizennégy éves Beaver Clarendon rontott ki rajta.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

HENRY ÉS OWEN

1

Henry figyelte, ahogy Underhill feléje törtet az izzó fényben, fejét lehajtva a hó és az erősödő szél miatt. Henry nyitotta a száját, hogy kiáltson neki, de mielőtt megtehette volna, elöntötte, szinte *lelapította* Jonesy jelenléte. Majd visszatért egy emlék, tökéletesen kitörölve Underhillt és ezt a ragyogó, havas világot. Hirtelen ismét 1978-ban volt, nem októberben, hanem novemberben, és *vér* volt mindenütt, vér a nádbuzogányokon, a mocsár vizében törött üveg, azután csapódott az ajtó.

2

Borzalmas, zavaros álomból ébred - vér, törött üveg, a benzin és az égő gumi orrfacsaró szaga - a bevágódó ajtó dörrenésére, és a hideg huzatra. Felül és látja, hogy Pete is felül mellette,

szőrtelen melle libabőrös. Henry és Pete a padlón alusznak hálózsákban, mert ők vesztettek a pénzfeldobásnál. Beav és Jonesy kapták az ágyat (később lesz majd egy harmadik hálószoba is a Lyukban, de most csak kettő van, és az egyikben Lamar alszik egymagában, a felnőttség Istentől való jogán), csak éppen Jonesy most egyedül van az ágyban, ugyancsak ül, ugyancsak zavartnak és rémültnek látszik.

Scooby-ooby-Doo, vak varjú, gondolja Henry meghatározható ok nélkül, miközben a szemüvege után tapogatózik az ablakpárkányon. Orrában még ott van a benzin és az égő gumik szaga. *Vóna egy kis munka...*

- Összetört - mondja Jonesy rekedten, és ledobja a takarót. A melle csupasz, de Henryhez és Pete-hez hasonlóan zokniban és jégeralsóban aludt.

- Igen, belement a vízbe - feleli Pete, és az arca elárulja, hogy a leghalványabb fogalma sincs arról, mit beszél -, Henry, nálad volt a cipője...

- Mokaszin - mondja Henry, de neki sincs fogalma arról, hogy mit beszél. És nem is akarja tudni.

- Beav - mondja Jonesy, és ügyetlenül kipenderül az ágyból, zoknis lábával rálép Pete kezére.

- *Aú!* - hördül föl Pete. - Rám léptél, te hülye pöcs, nézz már a...

- Pofa be, pofa be! - mondja Henry. Megragadja Pete vállát és megrázza. - Ne keltsd föl Mr. Clarendont!

Pedig nem lenne nehéz, mivel a fiúk hálószobájának ajtaja nyitva. A nagy központi szoba túlsó végén nyitva a másik is, amelyik a külvilágba vezet. Nem csoda, hogy fáznak, ugyancsak kiadós a huzat. Most, hogy Henrynek ismét van szeme (így gondol a szemüvegére), látja az álomcsapdát, amint táncol a hideg novemberi huzatban.

- Hol van Duddits? - kérdezi Jonesy kábult, én-még-alszom hangon. - Kiment Beaverrel?

- Hülye, odahaza van Derryben - mondja Henry, miközben fölkel, és magára húzza meleg trikóját. De nem tartja Jonesyt hülyének, nem igazán; neki is az az érzése, hogy Duddits itt van velük.

Az álom miatt, gondolja. *Duddits benne volt az álomban. A parton ült. Sírt. Sajnálta. Nem ezt akarta. Ha valaki akarta, az mi voltunk.*

A sírás még mindig hallatszik. Hallja, behallatszik az ajtón, a szellő hozza magával. De nem Duddits az, hanem Beav.

Sorban hagyják el a szobát, menet közben húzzák magukra a ruhát, nem törődnek a cipővel, mert annak a felhúzása sokáig tartana.

Egy jó dolog - a konyhaasztalon sorakozó sörösdobozok bádogvárosából ítélve (ehhez jön még a kávézóasztal elővárosa, ugyanilyen anyagból) két nyitott ajtónál és néhány pusmogó gyereknél több kellene ahhoz, hogy Beaver papája fölébredjen.

A nagy gránitlépcső megdermeszti Henry zoknis lábát, olyan közömbösen hideg, mint a halál, de a fiú alig veszi észre.

Meglátja odébb Beavert. A juharfa tövében térdel, amelynek a derekán egy magasles van, mintha imádkozna. Henry látja, hogy a lába és lábfeje csupasz. A motorosdzsekit viseli, karjain kalózos cicomaként fityegnek a narancsszínű kendők, amelyeket az apja erőltetett rá, amikor Beaver az erdőben sem volt hajlandó megválni ettől a vadászhoz méltatlan, hülye gönctől. A szerelés marhára vicces, de annál kevésbé vicces az arca, amelyen patakzanak a könnyek, miközben fejét hátraszegve nézi a juharfa majdnem kopár koronáját.

Henry futásnak ered, Pete és Jonesy követik, lélegzetük fehér felhőként gomolyog a fagyos reggelben. A föld a fenyőtűszőnyeg alatt legalább olyan kemény és hideg, mint a gránitlépcső.

Térdre esik Beaver mellett, rémülten és valahogy megilletődve ezektől a könnyektől. Mert Beav szeme nem csupán bepárásodott, mint egy filmhősé, aki megengedi magának, hogy egy-két férfias könnycseppet morzsoljon el, ha a kutyája vagy a nője meghal; Beav szeméből a Niagara-vízesés omlik. Az orrából áttetszően csillogó takonyszálak lógnak. Ilyesmit sohasem láthatni a filmekben.

- Pfuj! - mondja Pete.

Henry türelmetlenül pillant rá, azután észreveszi, hogy Pete nem Beaverre néz, hanem mellé, a hányás gőzölgő tócsájára. Látszanak benne az esti kukoricaszemek (Lamar Clarendon táboro-

zásnál szenvedélyesen hitt a konzervkaják erényeiben), és az esti csirkehús rostjai. Henry gyomra kétségbeesetten összerándul. És épp amikor kezdene megnyugodni, Jonesy öklend egyet. Olyan hangja van, mint egy nagy, folyós böfögésnek. A taccs barna.

- *Pfuj!* - Pete ez alkalommal szinte sikolt.

Beaver mintha észre se venné. - Henry! - mondja. A szeme óriási és rémítő a könnyek kettős lencséje alatt. Mintha átnézne Henry arcán, belesne a homloka mögötti magánszobákba.

- Beav, semmi baj. Rosszat álmodtál.

- Az fix, hogy rosszat. - Jonesy hangja kásás, a torka még tele hányadékkal. Mély harákolással próbál szabadulni tőle, és a hang valamiért rosszabb annál, mint ami kijön belőle. Előrehajol és köp egyet. Jégernadrágos lábára támaszkodik, meztelen háta libabőrös.

Beav észre sem veszi Jonesyt, se Pete-et, aki letérdel a másik oldalán, és ügyetlenül, tétován átkarolja Beav vállát. Beav csak Henryt nézi.

- Levált a feje - suttogja Beaver.

Jonesy ugyancsak térdre esik, és most mindhárman körülveszik Beavet. Henry és Pete oldalról, Jonesy előtte. Jonesy lehányta az állát. Nyúl, hogy letörölje, de Beaver megfogja a kezét. A fiúk térdelnek a juharfa alatt, és hirtelen egyek lesznek. Az egység érzése rövid idejű, de éppen olyan eleven, mint az álmuk. Ez az álom, de most valamennyien ébren vannak, az érzéklet ésszerű, lehetetlen nem elhinni.

Beav most Jonesyt nézi kísérteties, könnyben úszó szemével. Megfogja Jonesy kezét.

- Az árokban feküdt, a szeme tele volt sárral.

- Igen - suttogja Jonesy, megilletődött, reszketeg hangon. - A mindenit, így volt.

- Azt mondta, hogy látjuk még egymást, emlékszel? - kérdezi Pete. - Egyenként, vagy együtt. Ezt mondta.

Henry nagy távolságból hallja ezeket, mert visszakerült az álomba. A baleset színhelyére. A szemetes rézsű alján szivacsos dágvány, amit egy eldugult vízelvezető cső hozott létre. Ismeri ezt a helyet, a 7-es országútnál van, a régi Derry-Newport út mentén. A sárban és a párában felborult autó lángol. A levegő bűzlik a benzintől és az égő gumitól. Duddits sír. A szemetes lejtő közepén ül, a melléhez szorítja sárga Scooby-Doo uzsonnatáskáját, és majd' kisírja a szemét.

A felborult kocsi egyik ablakából egy kéz lóg. Vékony kéz, a körmeit tulipirosra festették. A kocsi másik két utasa kirepült, egyikük legalább tízméternyire. Hason hever, Henry mégis felismeri ázott, szőke sörényéről. *Ez Duncan, az, aki azt mondta, hogy nem mondasz te senkinek semmit, mert halott vagy.* És a végén Duncan halt meg.

Valami nekiütközik Henry sípcsontjának. - Ne vedd föl! - mondja Pete riadtan, ő azonban nem hallgat rá. Egy barna antilopbőr mokaszin. Éppen csak rögzíti a tényt, amikor Beaver és Jonesy borzalmas, gyermeki összhangban fölsikolt. Együtt állnak bokáig a sárban, mindkettő a vadászruhájában: Jonesy új, harsogó narancsszín anorákban, amelyet direkt erre a kirándulásra vettek a Searsben (és a könnyező Mrs. Jones minden érvre süketen még mindig meg van győződve róla, hogy a fiát az erdőben élete tavaszán kaszálja le egy vadász golyója), Beaver foltos motorosdzsekijében (*Mennyi cipzár!*, mondta csodálattal Duddie anyja, örökre elnyerve Beaver szeretetét és csodálatát), al- és felkarján narancsszínű kendőkkel. Nem néznek a harmadik testre, amely a sofőrülés mellett hever a földön, de Henry rásandít egy pillanatra (még mindig fogja a mokaszint, mint egy vízzel telt kis kenut), mert valami borzalmas baj van vele, olyan nagy baj, hogy egy pillanatig meg sem tudja mondani, mi az. Majd rájön, hogy semmi nincs a holttest gimis zubbonyának gallérja fölött. Beaver és Jonesy azért sikoltottak, mert meglátták azt, aminek itt kellett volna lennie. Meglátták Richie Grenadeau fejét, amint arccal fölfelé bámulja az eget egy véres nádcsomóból. Henry azonnal megismeri Richie-t. Noha már nincs ragtapasz az orrnyergén, nem lehet eltéveszteni azt a fickót, aki kutyapiszkot akart etetni Dudsszal azon a napon, a Tracker-raktár mögött.

Duds egyre csak sír följebb a rézsűn, azzal a sírással, amely úgy berágja magát az emberbe, mint az arcüreggyulladással járó fejfájás, és ha még sokáig tart, Henry meg fog őrülni. Ledobja a mokaszint, megkerüli az égő kocsit, odamegy az összeölelkezett Beaverhez és Jonesyhoz.

- Beaver! *Beav!* - ordítja Henry, de amíg ki nem nyújtja a kezét, és keményen meg nem rázza Beavert, a fiú delejezetten bámulja a levágott fejet.

Végül ránéz. - Levált a feje - mondja, mintha nem lenne nyilvánvaló. - Henry, a *feje*...

- Ne törődj a fejével, Dudsszal törődj! Állítsd le ezt az istenverte sírást!

- Ja - mondja Pete. Nézi Richie fejét, azt a végleg kimeresztett szemet, aztán elfordul, a szája megrándul. - Hülyét kapok tőle.

- Ahogy a kréta csikorog a táblán - motyogja Jonesy. Új, narancsszínű anorákja fölött a bőre olyan színű, mint az állott sajt. - Állítsd meg, Beav.

- H-h-h...

- Ne totojázz, énekeld már azt a kurva *dalt*! - üvölti Henry. Érzi, ahogy a sáros víz beszivárog a cipőjébe. - Az altatódalt, azt a rohadt altatódalt!

Beav még egy pillanatig úgy néz, mintha nem értené, de azután a szeme kitisztul kissé, és azt mondja: „Ó!" Csobogva elindul a rézsű felé, ahol Duddits ül, szorongatja rikító sárga uzsonnatáskáját, és vonít, mint azon a napon, amikor találkoztak. Henry lát valamit, amit alig van ideje megjegyezni: vér szárad Duddits orrlyukában, a bal vállán pedig kötés van. Valami kiáll belőle, valami, ami úgy fest, mintha fehér műanyag lenne.

- Duddits! - mondja Beav, miközben fölfelé mászik a rézsűn. - Duddie, aranyom, ne sírj. Ne sírj többé, ne is nézz oda, nem neked való látvány, olyan pocsék...

Duddits először tudomást sem vesz róla, csak üvölt tovább. Henry azt gondolja: *Annyira bőg, hogy eleredt az orra vére, de mi az a fehér, ami kiáll a vállából?*

Jonesy befogja a fülét. Pete a feje tetejét szorítja, mintha attól félne, hogy lerepül. Akkor Beaver magához öleli Dudditsot, ahogy néhány héttel korábban tette, és énekelni kezd azon a magas, tiszta hangon, amit ki nem nézne az ember egy ilyen Beav-féle surbunkóból:

„Baba csónakja ezüst álom, átsuhan ezer határon..."

És ó, csodák csodája, Duddits kezd megnyugodni.

A szája sarkából azt mondja Pete: - Hol vagyunk, Henry? Hol a *francban* vagyunk?

- Egy álomban - feleli Henry, és tüstént a juharfa alatt találják magukat a Lyuknál, együtt térdelnek jégeralsósan, és reszketnek a hidegtől.

- Micsoda? - kérdezi Jonesy. Kiszabadítja magát, hogy megtörölje a száját, és amikor a kapcsolat megszakad, a valóság teljes mértékben helyreáll. - Mit mondtál, Henry?

Henry érzi elméjük visszahúzódását, szó szerint érzi, és arra gondol: *Nem így kellett lennünk, egyikünknek sem. Néha jobb egyedül.*

Igen, egyedül. Egyedül a gondolataival.

- Rosszat álmodtam - mondja Beaver. Úgy tűnik, sokkal inkább magának magyaráz, mint a többieknek. Lassan, mintha még mindig álomban lenne, lehúzza az egyik cipzárt a dzsekijén, turkál a zsebében, és egy Tootsie Popot húz elő. Ki se csomagolja, a pálcát dugja a szájába, ide-oda forgatja, szopogatja, rágcsálja. - Azt álmodtam...

- Nem érdekes - mondja Henry, és följebb tolja szemüvegét az orrnyergén. - Mindnyájan tudjuk, mit álmodtál. - *Tudnunk kell, ott voltunk*, remeg az ajkán, de nem mondja ki. Csak tizennégy éves, de elég bölcs ahhoz, hogy tudja: amit kimondott, azt nem teheti kimondatlanná. Ami le van téve, az játékban van, mondják, amikor römiznek vagy zsíroznak, és valaki tévedésből letesz egy lapot. Ha kimondja, akkor foglalkozni kell vele. Ha nem, akkor talán... talán elmúlik.

- Valahogy nem tudom elhinni, hogy a te álmod volt - mondja Pete. - Azt hiszem, ez Duddits álma volt, és mi mindnyájan...

- Szarok rá, hogy mit gondolsz! - mondja Jonesy, és a hangja annyira nyers, hogy valamenynyien összerezzennek. - Ez *álom* volt, és én el fogom felejteni. *Mind* elfelejtjük, igaz, Henry?

Henry azonnal bólint.

- Menjünk be - javasolja Pete. Nagyon megkönnyebbültnek látszik. - Puci a lábam...

- Még valami - mondja Henry, mire idegesen néznek rá. Mert amikor vezetőre van szükségük, akkor Henry az. *És ha nem tetszik, ahogy csinálom*, gondolja sértődötten, *akkor más is csinálhatja. Mert ez nem sétagalopp, higgyétek el.*

- Mi? - kérdezi Beaver, ami azt jelenti: *Mi van már megint?*

- Amikor bemegyünk Gosselinhez, valakinek föl kell hívnia Dudsot. Hátha kiborult.

Erre senki sem felel, mert megilletődött hallgatást parancsol rájuk a gondolat, hogy telefonálni fognak új, csöki barátjuknak. Henrynek eszébe jut, hogy Dudditsot valószínűleg még sohasem hívták föl telefonon; ez lesz az első alkalom.

- Tudod, valószínűleg így helyes - bólint Pete... és a szájára csap, mint aki illetlenséget mondott.

Beaver, aki hülye alsónadrágját és még hülyébb dzsekijét leszámítva ruhátlan, most már didereg. A Tootsie Pop citerázik az összerágcsált pálcika végén.

- Egy napon majd jól megfulladsz egy ilyentől - mondja neki Henry.

- Ja, a mamám is ezt mondja. Bemehetnénk? Megfagyok.

Elindulnak a Lyuk felé, ahol pontosan huszonhárom év múlva véget ér barátságuk.

- Gondoljátok, hogy Richie Grenadeau tényleg halott? - kérdezi Beaver.

- Nem tudom, és nem is érdekel - feleli Jonesy. Henryre néz. - Rendben, fölhívjuk Dudditsot - van telefonom, a számlát arra terhelhetjük.

- Saját telefonod van? - így Pete. - Mázlista. A szüleid rohadtul elkényeztetnek, Gary.

Általában a falra mászik, ha Garynek szólítják, de ma reggel nem - ahhoz túlságosan gondterhelt. - A szülinapomra kaptam, és nekem kell fizetnem a távolsági hívásokat, ezért csak röviden beszéljetek. És utána ez az egész *nem történt meg* - semmi sem történt, megértettétek?

Bólintanak. Sohasem történt meg. Soha a fenébe nem tör...

3

Egy szélroham úgy meglökte Henryt, hogy majdnem nekiment az elektromos vezetéknek. Hátrált, lerázta magáról az emléket, akár egy súlyos kabátot. Nem jöhetett vissza alkalmatlanabb időben (természetesen némely emlékeknek soha nincs alkalmas ideje). Várta Underhillt, miközben majd' befagyott a segge, várta egyetlen esélyét, hogy kijusson, és Underhill elmehetett volna mellette, miközben itt révedezett, hagyhatta volna a szarpatakban evező nélkül.

Csakhogy Underhill nem ment el. Ott állt a kerítés másik oldalán, zsebre gyűrt kézzel, és Henryt bámulta. Hópelyhek ereszkedtek le átlátszó, dudoros, bogárszerű álarcára, elolvadtak lélegzetének melegétől, és lefutottak a felszínen, mint...

Mint Beaver könnyei azon a napon, gondolta Henry.

- Be kéne mennie a csűrbe - mondta Underhill. - Idekint hóemberré válik.

Henry nyelve odaragadt a szájpadlásához. Az élete szó szerint azon múlott, hogy mit mond ennek az embernek, és nem tudta elképzelni, mivel kezdje. Még a nyelvét sem tudta megmozdítani.

De miért is izgatnád magad?, kérdezte egy hang a belsejében - régi barátjának, a sötétségnek a hangja. *De tényleg és igazán, mit izgatod magad? Miért nem hagyod, hogy azt tegyék veled, amit egyébként is tenni akartál magaddal?*

Mert többé nem csak róla volt szó. Mégsem tudott megszólalni.

Underhill még egy pillanatig állt és bámult. Keze a zsebében. A csuklyát hátravetette, látszott sötétszőke haja. A hó leolvadt a maszkról, amit csak a katonák viseltek, a rabok nem, mert a raboknak nem lesz rá szükségük; őket, akárcsak a szürkéket, a végső megoldás várja.

Erőlködött, hogy beszélni tudjon, és nem bírt, nem bírt! Ó, Istenem, bár Jonesy lenne itt, nem ő; Jonesy mindig jobb volt beszédben. Underhill el fog menni, itt hagyja őt egy csomó lehetett volnával és kellett volnával.

De Underhill még maradt egy pillanatig.

- Nem lep meg, hogy tudja a nevem, Mr... Henreid? Az a neve, Henreid?

- Devlin. A keresztnevemet fogta föl. Henry Devlin vagyok. - Nagyon óvatosan átdugta a kezét egy pászma szögesdrót és egy pászma villanydrót között. Miután Underhill semmit sem csinált, csak kifejezéstelenül bámult rá vagy öt másodpercig, Henry visszahúzta a kezét újonnan körülhatárolt világába. Hülyén érezte magát, és mérgelődött, nehogy már ilyen idióta legyen, nem egy koktélpartin fitymálták le.

Amint ez megtörtént, Underhill barátságosan biccentett, mintha *csakugyan* koktélpartin lennének, nem pedig üvöltő hóviharban, amelyet a frissen felállított fényszórók világítanak meg.

- Azért tudja a nevemet, mert az idegen jelenlét a Jefferson ösvény mentén alacsony szintű telepatikus hatással járt. - Underhill elmosolyodott. - Hülyén hangzik, ha az ember kereken kimondja, ugye? De igaz. A hatás múló, ártalmatlan és túl gyenge ahhoz, hogy másra is jó legyen, mint társasági kunsztokra, ahhoz pedig túlságosan elfoglaltak vagyunk ma éjjel.

Henry nyelve végre szerencsés módon kilazult. - Nem azért jött ide a hóviharban, mert tudom a *maga* nevét - mondta. - Azért jött ide, mert tudtam a *felesége* nevét. És a *lányáét*.

Underhill hervadatlanul mosolygott. - Meglehet - mondta. - Mindenesetre azt hiszem, ideje, hogy mindketten fedél alá kerüljünk, és pihenjünk egy kicsit - hosszú volt a nap.

Elindult, de útja a kerítés mentén vezetett, a vontatók és sátrak között. Henry lépést tartott vele, noha ezért meg kellett dolgoznia; majd' harminc centi hó esett mostanra, feltorlódott, és itt, a halott ember oldalán senki nem volt, aki letapossa.

- Mr. Underhill. Owen. Álljon már meg, és hallgasson rám. Valami fontosat mondok.

Underhill tovább lépkedett az ösvényen, a kerítés feléje eső oldalán (amely ugyancsak a halott ember oldala volt, Underhill nem tudja ezt?), fejét lehajtotta a szél miatt, és még mindig ott ült ajkán a halvány, jóindulatú mosoly. És az volt a legijesztőbb, tudni, hogy Underhill meg *akar* állni, csak Henry eddig nem adott rá okot.

- Kurtz őrült - mondta. Még mindig tartotta a lépést, de most már zihált, fáradt lába tiltakozott. - Úgy őrült, mint egy veszett róka.

Underhill ballagott, a fejét lehajtotta, és mosolygott az idióta álarc alatt. Annyi történt, hogy gyorsabbra fogta a lépést. Henrynek hamarosan futnia kell, ha nem akar lemaradni a kerítés innenső oldalán: Már amennyiben egyáltalán képes még futni.

- Maguk ellenünk fordítják a géppuskákat - lihegte Henry. - Hullákat be a csűrbe... csűrt leönteni benzinnel... valószínűleg az Öreg-Gosselin saját kútjából, miért pocsékolnák a kincstári üzemanyagot... azután *puff*, füstbe megyünk... kétszázan... négyszázan... olyan szaga lesz, mint a lacipecsenyének egy veterán összejövetelen a pokolban...

Underhill mosolya eltűnt, és ő gyorsított. Henry valahogy erőt talált magában a kocogáshoz, zihált és törtetett a térdig érő hóbuckákon át. A szél vágta lüktető arcát. Mint egy penge.

- De Owen... ugye az?... Owen!... emlékszik a régi rigmusra... amely úgy szól, hogy „A nagy bolhákat... csípik... a kis bolhák... és így tovább és így tovább... és így tovább... *ad infinitum?*”... ez itt és most maga... mert Kurtznak megvan a saját embere... ennek az embernek a neve, azt hiszem, Johnson...

Underhill éles pillantást vetett rá, és még gyorsabban ment. Henry valahogy képes volt lépést tartani, de attól félt, már nem sokáig. Szúrt az oldala. Melege volt, és egyre jobban kimelegedett. - Állítólag... a maga munkája lett volna... a takarítás második része... Imperial Valley, ez volt... a kódnév... jelent ez valamit magának?

Látta, hogy nem. Kurtz bizonyára sohasem említette Underhillnek azt a hadműveletet, amely a Kék Csoport zömét el fogja tüntetni. Az Imperial Valleyt eltitkolta Owen Underhill elől, és most, a szúrás mellett még mintha egy vaspánt is lenne a mellén, amit egyre szorosabbra húznak.

- Állj... Jézusom, Underhill... nem tudna...?

Underhill csak loholt. Meg akarta őrizni maradék néhány illúzióját. Ki hibáztathatná?

- Johnson... és néhány más ember... legalább egy közülük nő... maga is köztük lehetne, ha nem bassza el... mert megtévedt, legalábbis ő így gondolja... nem is először... megcsinálta korábban is valami Bossa Nova nevű helyen...

A tiszt élesen rápillantott. Haladás? Talán.

- A végén, azt hiszem... még Johnsonnak is lőnek... egyedül Kurtz távozik elevenen... a többiek... egy kupac hamu és csont... az a rohadt telepátia nem... mondta meg magának, igaz... a kis cirkuszi gondolatolvasó trükkje... még csak nem is... érintette... hogy...

A szúrás erősebb lett az oldalában, karomként tépte a jobb hónalját. Ugyanakkor megcsúszott, és fejjel belefúródott egy hókupacba. Tüdeje dühödten követelt levegőt, de ehelyett nagy adag porhavat lélegzett be.

Henry térdre emelkedett, köhögött, fuldokolt, és látta, hogy Underhill háta éppen eltűnik a hófalban. Nem tudta, mit fog mondani, csak azt, hogy ez az utolsó lehetősége. - Le akartad pisilni Mr. Rapeloew fogkeféjét, és amikor nem sikerült, összetörted a táljukat! - rikácsolta. - Eltörted a tálat, azután elrohantál! *Ahogy most is elrohansz, te gyáva kukac!*

Előtte a hófalban az alig látható Owen Underhill megállt.

- Kizárt - felelte az egyik férfi. - Túl sokan vannak ott. Jobban szeretjük a tágasabb teret. És mivel mi voltunk itt elsőnek, azt javaslom, amennyiben maga nem kedveli a társaságot, akkor ön legyen az, aki...

- Megkaptam - mondta Henry, és rátette kezét pólóval átkötött combjára. -A byrust. Amit ezek Ripleynek neveznek. Lehet, hogy maguk közül is megkapták néhányan... azt hiszem, maga, Charles. - Az ötödikre mutatott, egy nagydarab, anorákos, kopasz emberre.

- Dehogy! - kiáltotta Charles, de a többiek máris iszkoltak mellőle; az, akinél a kambodzsai szivar volt (a neve Darren Chiles a massachusettsi Newtonból), gondosan magával vitte a füstölnivalót.

- Dehogynem - mondta Henry. - A legnagyobb mértékben. Akárcsak maga, Mona. Mona? Nem, Marsha. Igen, Marsha.

- Nem igaz! - hördült föl a nő. Fölállt, hátát a szín falának vetette, és nagy, rémült szemmel bámult Henryre. Szarvasünőszeme van. Hamarosan minden ünő halott lesz, akárcsak Marsha. Remélte, hogy az asszony nem látta meg a fejében ezt a gondolatot. Tiszta vagyok, uram, mindnyájan tiszták vagyunk, *magát* kivéve!

A férjére nézett, aki nem volt magas, de Henrynél terjedelmesebb. Ez mindnyájukra érvényes volt. Talán nem voltak magasabbak, de nagyobbak.

- Dobd ki, Dare.

- Kétfajta Ripley van - közölte Henry tényként, amit csak hitt... de minél többet gondolkodott rajta, annál valószínűbbnek tűnt. - Nevezzük őket Elsődleges Ripleynek és Másodlagos Ripleynek. Biztosra veszem, hogy hacsak nem kaptak hatalmas adagot valamiben, amit megettek, belélegeztek vagy egy nyílt sebükben telepedett meg -, akkor meggyógyulnak. Képesek legyűrni a kórt.

Most már mindnyájan nagy, szarvasünőszemmel néztek rá. Henry egy pillanatra mérhetetlenül elkeseredett. Hogy miért nem tudott szép csendesen öngyilkosságot elkövetni?

- Nekem Elsődleges Ripleym van - mondta. Kioldotta a pólót. Egyikük sem szánt futó pillantásnál többet Henry porhótól cukros farmerjének szakadására, ő viszont alaposan megszemlélte helyettük is. A seb, amit az indexkar hasított, megtelt byrussal. Néhány pászma nyolc centi hosszúra nőtt, a végük úgy lengett, mint a hínár dagálykor. Érezte, ahogy a gyökerek kitartóan egyre mélyebbre fúrják magukat. Az anyag viszketett, habzott, pezsgett. És gondolkodni próbált. Ez volt a legrosszabb: gondolkodni próbált.

A többiek az ajtó felé indultak, és Henry azt várta, hogy rögtön kirontanak, amint megérzik a hideg levegő tiszta illatát. Ehelyett megálltak.

- Uram, tud rajtunk segíteni? - kérdezte Marsha remegő, gyermeki hangon. Darren, a férje átkarolta.

- Nem tudom - felelte Henry. - Valószínűleg nem... de talán igen. Most menjenek. Fél óra vagy talán annál is kevesebb idő múlva kijövök innen, de alighanem az lesz a jobb, ha a csűrben maradnak a többiekkel.

- Miért? - kérdezte a newtoni Darren Chiles.

És Henry, akinek csak egy halvány elképzelése volt - tervnek végképp nem nevezhető -, azt felelte: - Nem tudom. Csak gondolom.

Kimentek, otthagyták Henrynek a színt.

6

A kerítésre néző ablak alatt volt egy öreg szénabála, amelyen Darren Chiles ült, amikor Henry belépett (mint a fű tulajdonosa, Chiles igényt tartott a legkényelmesebb ülőhelyre); most pedig Henry vette át a helyét. Kezét a térdére ejtve ült, és azonnal elálmosodott a fejében zsongó hangoktól, meg a bal lábában szétterjedő viszketés ellenére (a szájában is megjelent a fertőzés, az egyik foghíjban).

Előbb hallotta Underhill közeledését, mielőtt az megszólalt volna az ablak előtt; az elméjében hallotta. - Szélárnyékban vagyok, és nagyrészt az épület árnyékában - szólalt meg Underhill. - Dohányzom. Ha valaki erre jön, akkor maga nincs itt.

- Rendben.

- Ha hazudik nekem, akkor elmegyek, és rövid életében nem fog még egyszer beszélni velem, sem hangosan, sem... másképp

- Rendben.

- Hogy rázta le az itt tartózkodó embereket?

- Miért? - Henry azt hitte, túl fáradt a haraghoz, de úgy látszik, mégsem. - Ez valami kurva próba volt?

- Ne legyen ostoba.

- Az igazat mondtam, hogy Elsődleges Ripleym van, ami egyébként igaz. Pucoltak. - Elhallgatott. - Ugye magának is van?

- Miből gondolja? - Henry nem érzett feszültséget Underhill hangjában, és mivel pszichiáter volt, tudott olvasni a jelekből. Akármi lehet is Underhill, az volt a benyomása, hogy elképesztően hűvös fejű, és hogy ez egy lépés a megfelelő irányba. *Ezenfelül*, gondolta, *nem árt neki, ha felfogja, hogy nincs vesztenivalója.*

- A körmei körül, igaz? Meg egy kevés az egyik fülében.

- Eltaláltad, haver. - Látta, hogy Underhill keze fölemelkedik, kesztyűs ujjai között a cigarettával. Úgy vélte, a cigaretta java részét a szél fogja elszívni.

- Elsődleges fertőzése van, egyenest a forrásból. Meglehetősen biztos vagyok benne, hogy a másodlagos fertőzést az okozza, ha megérint valamit, amin nő - fát, mohát, szarvast, kutyát, egy másik személyt. Ugyanúgy kaphatja meg, mint a szömörcefertőzést. Nincs ebben semmi, amit a saját orvos technikusai ne tudnának. Amit el tudok mondani, azt is tőlük vettem. A fejem olyan, mint egy istenverte műholdas antenna, amelyre minden adás ingyen érkezik, egyet sem kell kódolni. Nem tudom megmondani, hogy az anyag melyik része honnan jött, de nem is számít. Van itt olyan is, amit az orvos technikusaik nem tudnak. A szürkék a vörös anyagot *byrusnak* hívják, ez a szó azt jelenti, hogy az „élet anyaga". Bizonyos körülmények között az Elsődleges változatból fejlődik ki a parazita.

- A szargörényre gondolsz.

- Szargörény, ez jó. Tetszik. A byrusból fejlődik ki, azután tojásrakással szaporodik. Szóródik, még több tojást rak, ismét szóródik. Legalábbis feltételezhető, hogy így működik. Itt a legtöbb tojás elpusztult. Fogalmam sincs róla, vajon a hideg időjárás, a légkör, vagy valami más-e az oka. Mindazonáltal a mi környezetünkben ennyit tudunk a byrusról és a működéséről.

- Az élet anyaga.

- Aha, de ide figyelj: a szürkéknek nagy problémáik vannak itt, valószínűleg ez az oka, hogy ilyen sokáig vártak - fél évszázadot -, mielőtt léptek volna. Itt vannak például a görények. Ezek állítólag szaprofiták... tudod, hogy ez mit jelent?

- Henry... Henrynek hívnak, ugye? Henry, van ennek jelentősége a mostani...

- *Rengeteg* köze van a jelenlegi helyzetünkhöz. És amennyiben nem akarod magadra venni azt az óriási felelősséget, hogy a Föld űrhajón megszűnik minden élet, leszámítva ezt a csillagközi ótvart, akkor azt tanácsolom, hogy fogd be a szád, és figyelj.

Szünet. Azután: - Figyelek.

- A szaprofiták jóindulatú élősködők. Élnek a beleinkben, egyes tejtermékekben szándékosan esszük őket. Ilyen például az aludttej, a joghurt. Adunk a baciknak életteret, és cserébe ők is adnak valamit. A tejbaktériumok az emésztést javítják. A görények normális körülmények között - vagyis ami más világokban normális, ott, ahol a környezet annyira különbözik a miénktől, hogy még találgatni sem merek - nem nőnek nagyobbra, mint talán egy teáskanál öble. Úgy vélem, a nőneműeknél beavatkoznak a szaporodásba, de nem ölnek. Normális esetben. Csak élnek a belekben. Enni adunk nekik, ők meg telepátiát adnak helyette. Elvileg ez cserekereskedelem. Csakhogy ők televízióvá is alakítanak minket. Mi vagyunk a Szürke tévé.

- És mindezt azért tudod, mert egy ilyen él benned? - Nem volt viszolygás Underhill hangjában, de Henry világosan érezte a katona elméjében, lüktetett, mint egy tapogató. - Egy ilyen úgynevezett normális görény?

- Nem. - *Legalábbis*, gondolta, *nem hinném*.

- Akkor honnan tudod, amit tudsz? Vagy az egészet csak kitaláltad? Igyekszel menlevelet szerezni, hogy kijussál?

- Most az a legkevésbé fontos, hogy honnan tudom ezt, Owen - de te is tudod, hogy nem hazudok. Olvashatsz bennem.

- Tudom, *azt gondolod*, hogy nem hazudsz. Még mennyire számíthatok ebből a gondolatolvasó szarból?

- Nem tudom. Valószínűleg többre, ha a byrus szóródik, de nem olyanból, mint az enyém.

- Mert te más vagy. - Kételkedés Underhill hangjában és gondolataiban.

- Öregem, a mai napig én sem tudtam, hogy mennyire. De egy percig se törődj ezzel. Csak azt értsd meg, hogy a szürkék szarba kerültek itt. Talán első alkalommal történelmük során valóban küzdeniük kell, hogy átvegyék a vezetést. Először, mert amikor behatolnak az emberekbe, a görények nem szaprofitákká válnak, hanem erőszakos élősködőkké. Nem hagyják abba az evést, és nem állnak le a növekedéssel. Rák lesz belőlük, Underhill - mondta Henry.

- Másodszor a byrus. Más világokban jól fejlődik, nálunk viszont nem, legalábbis mostanáig. A tudósok és az orvos szakértők, akik ezt a vadlovat lovagolják, azt gondolják, hogy a hideg lassítja le őket, de szerintem nem erről van szó, vagy legalábbis ez nem minden. Nem mondhatom biztosra, mert ők nem tudják, de...

- Ohó! - Láng lobbant a tenyér öblében, ahogy Underhill egy újabb cigarettát gyújtott a szélnek. - Ugye nem az orvosokról beszélsz?

- Nem.

- Úgy gondolod, hogy érintkezésben állsz a szürkékkel. Telepatikusan kapcsolatban állsz velük.

- Azt hiszem... egyikükkel. Egy közvetítőn keresztül.

- Ez a Jonesy az, akiről beszéltél?

- Owen, ezt nem tudom. Nem biztos. Az a helyzet, hogy *vesztésre állnak*. Én, te, azok, akik ma veled együtt kimentek a Kék Fiúhoz, talán nem fogjuk megünnepelni a karácsonyt. Nem viccelek. Nagy, koncentrált adagot kaptunk. Mégis...

- Oké, megkaptam - mondta Underhill. - Edwards is. Úgy jelent meg rajta, mintha odavarázsolták volna.

- De még ha a hatalmába kerít, akkor se hiszem, hogy nagyon széles körben el tudnád terjeszteni. *Nem olyan ragályos*. Vannak emberek abban a csűrben, akik sohasem kapják meg, nem számít, hány byrusfertőzöttel érintkeznek. És azok, akik megkapják, mint a náthát, azokat a másodlagos byrus teríti le... vagy Ripley, ha így jobban tetszik.

- Maradjunk a byrusnál.

- Jó. Lehet, hogy ráragaszthatják néhány emberre, akik már egy nagyon gyenge változatot kapnak meg, nevezzük byrus háromnak. Meglehet, még ezek is tovább fertőznek, de azt hiszem, a byrus négyet már csak mikroszkóppal lehet kimutatni a vérből. Azután eltűnik.

Most jön a visszajátszás, tehát figyelj.

Először is. A szürkék - akik valószínűleg nem mások, mint a byrusok hordozóeszközei - máris eltűntek. Akiket nem ölt meg a környezet, ahogy a mikrobák végül elpusztították a marslakókat a *Világok harcá*-ban, azokat a fegyveres helikoptereitek gyilkolták halomra. Valamennyit, egy kivételével, és - igen, így kell lennie - ettől származik minden értesülésem. Fizikai értelemben ő is elpusztult.

Másodszor. A görények nem működnek. Mint minden rák, végül halálra zabálják magukat. A görények, amelyek kimenekülnek a vastagbélből, hamar elpusztulnak az ellenséges környezetben.

Harmadszor. A byrus sem működik, legalábbis nem valami jól, de ha esélyt és időt kap, hogy elrejtőzzön és megnövekedjen, akkor mutálhat. Megtanul alkalmazkodni. Talán még uralkodni is.

- Eltöröljük - mondta Underhill. - Kiégetjük az egész Jefferson ösvényt.

Henry legszívesebben jajgatott volna kétségbeesésében, és ebből valami átmehetett a falon. Puffanás hallatszott, ahogy Underhill megrándult, és a háta nekiütődött a szín vékony falának.

- Az, hogy ti mit akartok, nem számít! - mondta Henry. - Az emberek, akiket internáltatok, nem terjeszthetik, a görények nem terjeszthetik, a byrus magától nem képes terjedni. Ha az embereitek szednék a sátorfájukat és most rögtön elpályáznának, a környezet gondoskodna magáról, és eltörölné ezt a badarságot, mint egy hibás egyenletet. Azt hiszem, a szürkék azért mutatkoztak be

így, mert egyszerűen nem tudták elhinni. Szerintem ez öngyilkos művelet volt, Miszter Kurtz szürke megfelelőjének parancsnoksága alatt. Nem tudják elfogadni a kudarcot. „Mi mindig győzünk”, ezt gondolják.

- Te honnan...

- Azután az utolsó percben - talán az utolsó másodpercben - egyikük talált egy embert, aki feltűnően különbözött mindazon emberektől, akikkel a görények, a byrus vagy a szürkék kapcsolatba kerültek. Ő a te Tifusz Maryd. És ő már kijutott a q övezetből, így értelmetlen minden, amit csináltatok.

- Gary Jones.

- Igen, Jonesy.

- Mitől különbözik?

Akármennyire nem akart belemenni ebbe a témába, Henry megértette, hogy valamit adnia kell Underhillnek.

- Ő, én és két barátunk - ők már meghaltak - valaha ismertünk valakit, aki *nagyon* más volt. Született telepata, nem volt szüksége a byrusra. Valamit csinált velünk. Ha kicsivel idősebb korunkban ismerjük meg, akkor nem hinném, hogy lehetséges lett volna, de akkor találkoztunk vele, amikor különösen... azt hiszem a jó kifejezés erre az, hogy fogékonyak voltunk... arra, ami volt neki. Azután évekkel később valami más is történt Jonesyval, valami, aminek nem volt köze ehhez a... rendkívüli fiúhoz.

De gyanította, hogy nem ez az igazság; noha Jonesyt Cambridge-ben gázolták majdnem halálra, Duddits pedig Henry tudomása szerint életében nem járt Derrytől délre, Duds mégis benne volt valamiképpen Jonesy végső, döntő változásában. Abban is. *Ezt tudta*.

- És nekem ezt... mit is? Higgyek el mindent? Vegyem be, mint a köhögés elleni orvosságot?

A szín szénaillatú sötétjében Henry ajka humortalan vigyorra húzódott. - Owen - felelte -, elhiszed. Nem emlékszel, hogy gondolatolvasó vagyok? A leggonoszabb a dzsungelben. Mindazonáltal a kérdés... az a kérdés...

Elméjével tette föl a kérdést.

7

Ahogy állt a kerítés mellett az öreg raktár-szín falánál, jéggé fagyó golyókkal, nyakáig húzott szűrőálarccal, hogy láncban szívhassa a nem is kívánt cigarettát (most szerzett friss csomagot), Owen elmondhatta volna, még soha életében nem volt kevésbé nevetős kedvében... de amikor az ember a színben az ő teljes mértékben ésszerű kérdésére olyan türelmetlen egyenességgel válaszolt - *elhiszed... Nem emlékszel, hogy gondolatolvasó vagyok*? -, meglepetésére mégis kitört belőle a nevetés. Kurtz mondta, ha a gondolatolvasás állandósul és elterjed, akkor a társadalom összeomlik. Owen felfogta, amit mondott, de most zsigeri szinten is megértette.

- Mindazonáltal a kérdés... az a kérdés...

Hogy mit fogunk ez ügyben tenni?

Amilyen fáradt volt, Owen csak egyetlen választ talált erre a kérdésre. – Gondolom, Jones után kell mennünk. Van ennek valami értelme? Van időnk?

- Talán van. Egy kevés.

Owen a saját, csököttebb képességeivel igyekezett leolvasni, mi van Henry válaszai mögött, de kudarcot vallott. Mégis bizonyos volt benne, hogy a legtöbb dolog, amit hallott, igaz. *Vagy így van, vagy csak hiszi ezt*, gondolta Owen. *Isten a tudója, szeretném hinni, hogy így van. Bármilyen kifogás megfelel, csak leléphessünk innen, mielőtt a mészárlás megkezdődik.*

- Nem! - mondta Henry, és Owen először hallotta rajta, hogy megrendült, hogy nem teljesen biztos magában. - Nem lesz mészárlás. Kurtz nem fog megölni kétszáz-nyolcszáz embert! Embereket, akik végső soron semmilyen módon nem befolyásolhatják az eseményeket. Ezek csak - Úristen, ezek ártatlanok, akik csak erre jártak!

Owen nem lepődött meg igazán, amikor rájött, hogy élvezi új barátjának zavarodottságát; Isten a megmondhatója, hogy Henry mennyire összezavarta *őt*. - Mit javasolsz? Észben tartva, miszerint magad mondtad, hogy egyedül Jonesy haverod számít.

- Igen, de...

Tanácstalanság. Henry szellemi hangja kicsivel biztosabb volt, de csak valamivel. *Nem úgy gondoltam, hogy csak úgy dobbantunk, őket meg itt hagyjuk meghalni.*

- Nem dobbantunk - mondta Owen. - Rohanni fogunk, mint két patkány a górában. - Egy utolsó, jelképes szippantás után elejtette a harmadik cigarettát, és figyelte, ahogy a szél tovaragadja. A szín mögött hófüggönyök fodrozódtak, jókora torlaszokat építve a csűr fala mentén. Őrültség lenne ebben elindulni akárhova. *Először is szerezni kellene egy hójárót*, gondolta Owen. *Éjfélre még egy négykerék-meghajtású kocsinak sem vehetjük sok használt. Legalábbis most nem.*

- Öld meg Kurtzot - mondta Henry - Ez a válasz. Megkönnyíti a lelépést, ha nincs, aki parancsot adjon, és ez megfékezi a... biológiai tisztogatást.

Owen szárazon felnevetett. - Ahogy mondod, olyan könnyűnek hangzik - jegyezte meg. - Dupla nullás Underhill, akinek jogosítványa van a gyilkosságra.

Rágyújtott a negyedik cigarettára, tenyerével védte az öngyújtót és a cigaretta végét. Noha kesztyűt viselt, az ujjai mégis megdermedtek. *Jobb lesz, ha minél hamarabb döntésre jutunk*, gondolta. *Mielőtt megfagynék.*

- Miért olyan nagy ügy ez? - kérdezte Henry, pedig tudta, miért nagy ügy; Owen érzékelhette (félig hallhatta is) Henryt, miként próbálja nem meglátni, nehogy még a mostaninál is jobban elrontsa a dolgot. - Menj be és puffantsd le.

- Ez nem megy. - Owen rövid képet küldött Henrynek: Freddy Johnson (és az úgynevezett Imperial Valley-keret más tagjai) fél szemét állandóan rajta tartja Kurtz Winnebagóján. - Ezenfelül az a hely föl van szerelve hangérzékelőkkel. Ha bármi történik, a kemény fiúk futólépésben jönnek. Talán el tudnám kapni. Valószínűleg nem, mert éppen úgy védi magát, mint egy kolumbiai kokainbáró, különösen, amikor szolgálatban van, de azért próbálkozhatok. Szeretek úgy gondolni magamra, hogy én sem vagyok rossz a szakmában. De öngyilkos művelet lenne. Ha magával hozta Freddy Johnsont, akkor nyilván itt van Kate Gallagher és Marvell Richardson... Carl Friedman... Jocelyn McAvoy. Kemény fiúk és kemény lányok, Henry. Én megölöm Kurtzot, ők megölnek engem, aki a Cheyenne-hegység alól irányítja ezt a cirkuszt, rögtön küld egy új takarítót, Kurtz egyik másolatát, aki ott folytatja, ahol ő abbahagyta. Az is lehet, hogy egyszerűen kinevezik Kate-et a melóra. Istenemre, elég őrült hozzá. A csűrben levő emberek rotyoghatnak még tizenkét további órán át a saját levükben, de végül mégiscsak elégetik őket. Az egyetlen különbség, szép hercegem, hogy nem vághatnál neki vakmerőn a hóviharnak velem együtt, hanem elégnél a többiekkel együtt. Közben a haverod - az a Jonesy - lelép... hova is?

- Ez olyasmi, amit talán óvatosságból megtartanék magamnak egy ideig.

Owen mindazonáltal próbálkozott gondolatolvasással, amennyire tőle telt. Egy pillanatra elkapott egy homályos, érthetetlen képet - magas, fehér épület a hóban, henger alakú, mint egy siló -, azután az eltűnt, a helyét fehér ló vette át, majdnem olyan, mint egy unikornis, amely útjelző tábla mellett száguldott tova. A táblára vörös betűkkel a BANBURY CROSS szavakat írták, fölötte nyíl mutatta az irányt.

- Te átversz engem - mordult föl ingerülten, mégis mulatva.

- Így is gondolhatod. Vagy vélheted úgy is, hogy olyan technikára tanítlak, amelyikkel titokban tarthatjuk társalgásunkat.

- Aha. - Owennek nem egészen volt ellenére, ami történt. Egyrészt, egy ilyen kódolási technika nagyon jó dolog. Másrészt, Henry *tudta*, hogy fertőzött barátja - nevezzük Tifusz Jonesynak - hova tart. Látott róla egy röpke képet Henry fejében.

- Henry, szeretném, ha meghallgatnál.

- Rendben.

- A legegyszerűbb, amit tehetünk, a következő. Először is, ha az idő nem életfontosságú, akkor aludnunk kell egy kicsit.

- Ezt örömmel hallom. Holtfáradt vagyok.

- Azután három óra tájt fölkelek, és csinálok egy kis ébresztőt. Ez a tábor itt riadókészültségben van egészen addig, amíg föl nem számolják, de ha a Nagy Testvér szeme valaha is elhomályosodik egy kicsit, akkor az hajnali négy és hat között lesz. Behatolok, rövidre zárhatom a kerítést - ez a legkönnyebb része a dolognak. Itt lehetek egy hójáróval öt perccel azután, hogy kitör a balhé...

Owen fölfedezte, hogy a gondolatolvasásnak vannak bizonyos, a gyorsírásra emlékeztető előnyei a beszéddel szemben. Átküldte egy égő MH-6 Kismadár helikopter képét, meg néhány katonát, akik felé rohannak, közben folytatta a beszédet.

- ...és indulhatunk.

- Itt hagyva Kurtzot egy csűrre való ártatlan polgári lakossal, akiket ropogósra akar sütni? A Kék Csoportról nem is beszélve. Mit számít két-háromszázzal több?

Owen, aki tizenkilenc éves kora óta főfoglalkozású katona volt, az utóbbi nyolc évben pedig Kurtz egyik végrehajtója, két kemény szót küldött a mentális vezetéken át, amely kettejük között feszült: *Elfogadható veszteség*.

A piszkos üveg mögött Henry Devlin alig kivehető alakja megrezdült, azután fölállt.

Nem, üzente.

8

Nem? Hogy érted azt, hogy nem?

Nem. Ez azt jelenti, amit mondtam.

Van jobb ötleted?

És Owennek legnagyobb rémületére azt kellett látnia, hogy Henrynek, bizony, van ötlete. Egy ötlet töredékei - tervnek nevezni túlzás lett volna - száguldottak át Owen elméjén, mint egy üstökös tarka, cafrangos farka. Elállt a lélegzete. Észre se vette, hogy a cigaretta kiesik a kezéből, és elrepül a szélben.

Te megőrültél.

Én ugyan nem. Azt már úgyis tudtad, hogy zűrzavart kell keltenünk, ha le akarunk lépni. Hát ez zűrzavar lesz.

Mindenképpen megölik őket!

Néhányat. Talán sokat. De mégis esély. Egy égő csűrben milyen esélyük van?

Henry annyit mondott hangosan: - Azután ott van Kurtz. Ha több száz szökevény miatt fáj a feje - akik közül többen nyilván boldogan elmesélik az első arra járó riporternek, hogy az Egyesült Államok pánikba esett kormánya amerikai földön rendelt el akkora tömegmészárlást, mint My Laiban -, sokkal kevesebb gondja lesz ránk.

Nem ismered te Abe Kurtzot, gondolta Owen. *Nem hallottál a Kurtz-vonalról*. Persze ő sem hallott. Nem igazán. Mostanáig.

Henry javaslata mégis bírt egyfajta őrült logikával. És legalább némi vezeklés is volt benne. Miközben ez a végtelen november tizennegyedike tovább vánszorgott éjfél felé, és nőtt az esély, hogy megérik a hét végét, Owen csodálkozás nélkül állapította meg, hogy a vezeklés gondolata nem nélkülöz minden vonzerőt.

- Henry.

- Igen, Owen. Itt vagyok.

- Mindig rohadtul éreztem magam amiatt, amit azon a napon Rapeloew-ék házában tettem.

- Tudom.

- És mégis megtettem újra és újra. Mennyire szar ez?

Henry, aki még azután is kiváló pszichiáter volt, hogy gondolatai az öngyilkosság felé fordultak, nem szólt. A szarság az emberi viselkedés normális állapota.

- Jól van - mondta végül Owen. - Te megveszed a házat, de én rendezem be. Rendben?

- Rendben - mondta azonnal Henry.

- Tényleg meg tudsz tanítani erre a kódoló technikára? Mert, azt hiszem, szükségem lehet rá.

- Fixen meg tudlak.

- Akkor jó. Figyelj. - Owen a következő három percben tovább beszélt, néha hangosan, néha elméből elmébe. A két ember elért egy olyan pontot, amikor nem különböztették meg a kommunikáció módjait; a gondolatok és szavak eggyé váltak.

TIZENHATODIK FEJEZET

DERRY

1

Meleg van Gosselinnél, hű, de meleg! Jonesy arcán szinte azonnal kiüt az izzadság, és mire odaérnek a nyilvános telefonhoz (amely, ki gondolná, éppen a fatüzelésű kályha mellett áll), már folyik az arcán a verejték, a hónalja meg, mint egy őserdő felhőszakadás után... nem mintha bármi is nőne ott, hiszen csak tizennégy éves. *Ne is kívánd*, szokta volt Pete mondani.

Így hát meleg van, és félig még mindig az álom béklyózza, amely nem halványodott el úgy, ahogy a rossz álmok szoktak (még mindig érzi a benzin és az égett gumi szagát, még mindig látja, hogy Henry fogja azt a mokaszint... és a fejet, még most is maga előtt látja Richie Grenadeau félelmetes, levágott fejét), ezután az undok telefonközpontos még tovább rontja a helyzetet. Amikor Jonesy megadja neki Cavellék számát, amelyet gyakran hívnak, hogy átmehetnek-e (Roberta és Alfie mindig igent mondanak, de azért udvariasságból mindig engedélyt kérnek, így tanították őket otthon), a telefonkezelő megkérdezi: - Tudják a szüleid, hogy távolsági beszélgetést akarsz? - a szavak nem jenki orrhangon szólnak, hanem enyhén franciás ízzel, ahogy szokás a világnak ebben a sarkában, ahol a Letourneau és a Bissonnette elterjedtebb, mint a Smith vagy a Jones. A smucig franciák, ahogy Pete papája hívja őket. Erre egy ilyet kap ki a központban, Isten irgalmazzon neki!

- Megengedték, hogy távolsági beszélgetést folytassak, ha fizetem a költségeket - mondja Jonesy. A mindenit, tudhatta volna, hogy végül ő fizeti a költségeket. Lehúzza a cipzárt a dzsekijén. Istenem, még megfő itt! Hogy képesek ezek a vén faszok itt ülni a kályha körül, ez meghaladja a felfogóképességét. A barátai körülötte szoronganak, ami valószínűleg érthető - tudni akarják, mi az ábra -, mégis, Jonesy nem bánná, ha hátrébb lépnének. Attól, hogy ilyen közel állnak, még inkább melege lesz.

- Na és ha felhívom őket, *mon fils, a mére et pére* ugyaneszt fogjá mondani?

- Hát persze - feleli Jonesy. A csípős verejték a szemébe csurog, és úgy törli ki, mint a könynyet. - Az apám dolgozik, de a mamának otthon kell lennie. Kilenc-négy-kilenc, hat-hat-öt-nyolc. Csak szeretném, ha sietne, mert...

- Máris kápsolom á számot - mondja a kisasszony csalódottan. Jonesy kibújik a dzsekiből, a földre ejti. A többiek még mindig magukon tartják; Beav még csak le sem húzta a motorosdzseki cipzárját. El nem tudta képzelni, hogyan bírják. Még a *szagok* is az agyára mennek: Musterole, bab, padlófény, kávé, meg az uborkás hordó pácleve. Rendszerint kedveli a Gosselin szagát, de most hányni tudna tőle.

Kattan a fülében a kapcsolat. Elég lassan. A barátai túl közel nyomakodnak a hátulsó falnál levő nyilvános telefonhoz, falhoz szorítják, két-három sorral arrébb Lamar fixírozza a gabonapelyhes polcot, és a homlokát dörgöli, mint akinek komoly fejfájása van. Tekintve, hogy milyen sok sör fogyott el éjszaka, gondolja Jonesy, természetes a fejfájás. Neki is fáj a feje, holott nem iszik sört, csak ez az istenverte hőség...

Kicsit kiegyenesedik. - Kicsöng - mondja a barátainak, és azonnal azt kívánja, bárcsak ki se nyitotta volna a száját, mert még közelebb hajolnak. Pete szájszaga *borzalmas*, és Jonesy azt gondolja: *Mit csinálsz, Petesky? Megsúrolod minden évben egyszer, akár kell, akár nem?*

A telefont a harmadik kicsengésre veszik föl. - Igen, tessék? - Roberta hangja, de most zaklatott és feldúlt, hiányzik belőle a szokásos kedvesség. Nem nehéz kitalálni, miért; a háttérben Duddits bömböl. Jonesy tudja, hogy Alfie-ra és Robertára nem úgy hat ez a sírás, mint Jonesyra és barátaira - ők felnőttek. De szülők is, *valamennyit* mégis éreznek, és Jonesy kételkedik benne, hogy ez lenne Mrs. Cavell kedvenc reggele.

Krisztusom, hogy lehet itt ilyen hőség? Egyáltalán mit raktak abba a kurva kályhába? Plutóniumot?

- Tessék, ki az? - türelmetlen, és ez végképp szokatlan Mrs. Cavelltől. Ha az ember olyan különleges személyiségnek az anyja, mint Duddits, elsőként a türelmet tanulja meg, ahogy ezt szá-

mos alkalommal elmondta. De ezen a reggelen a hangja majdhogynem dühös, ami elképzelhetetlen. - Ha el akar adni valamit, nem beszélek tovább. Sok a dolgom és...

Duddits a háttérben üvölt és jajong. *Hát persze hogy sok a dolgod*, gondolja Jonesy. *Ezt csinálja hajnal óta, és mostanra kijöttél a sodrodból.*

Henry oldalba könyököli, és int: *Nyomás! Csináld már!*, és a könyöklés fáj, de jó, mert ha Mrs. Cavell leteszi, akkor Jonesy ismét tárgyalni kénytelen azzal a központos banyával.

- Cavell néni? Roberta? Jonesy vagyok.

- Jonesy? - Érzi a mély megkönnyebbülést: olyan rettenetesen szerette volna, ha Duddie barátai telefonálnának, hogy félig-meddig attól fél, a képzelete játszik vele. - Tényleg te vagy?

- Ja - feleli. - Én és a többiek. - Nyújtja a kagylót.

- Helló, Mrs. Cavell - mondja Henry.

- Helló, mi van? - ez Pete.

- Helló, szépségem - szól Beaver hülye vigyorral. Többé-kevésbé szerelmes Robertába, az első találkozás óta.

Lamar Clarendon fölnéz fia hangjára, felszisszen, azután tovább gusztálja a Cheeriót és a búzapelyheket. *Nosza rajta*, mondta Lamar Beavnek, amikor szólt neki, hogy föl akarják hívni Dudditsot. *Nem tom, mér akartok beszélni azzal a félnadrággal, de ez a ti dolgotok.*

Amikor Jonesy visszaveszi a kagylót, Roberta Cavell éppen azt mondja: - ...vissza Derrybe? Én azt hittem, hogy elmentetek vadászni Kineóba vagy a környékére.

- Még mindig itt vagyunk - mondja Jonesy. Végignéz a barátain, és döbbenten látja, hogy alig izzadnak - Henry homlokán vékony hártya, Pete felső ajkán néhány gyöngy, kész. Tiszta őrület. - Csak úgy gondoltuk… öö... hogy jobb, ha telefonálunk.

- Tudtátok. - A hangja színtelen - nem barátságtalan, de nem is kérdő.

- Öö... - kihúzza flanelingét, úgy legyezgeti a mellét. - Igen.

A legtöbb ember ekkor ezernyi kérdést tenne föl, azzal kezdve, hogy *Honnan tudjátok?* Vagy *Az isten szerelmére, mi baja?*, de Roberta nem legtöbb ember, és már több mint egy hónapja látja, hogy állnak ezek a fiával. Csupán ennyit mond: - Tartsd. Adom.

Jonesy vár. Messziről még mindig hallja Duddits jajongását, és halkabban Robertát. Ahogy beszél hozzá. Ahogy a telefonhoz édesgeti. Használja azokat a szavakat, amelyek most varázserővel bírnak a Cavell családban: *Jonesy, Beaver, Pete, Henry.* A bőgés közeledik, és Jonesy még a telefonon át is érzi, amint a fejébe döf, tompa késként, amely áskál és furkál ahelyett, hogy vágna. Jujj! Duddits sírásához képest Henry könyöke valóságos kéjmámor. Közben a dzsungellé patakokban csörgedezik a nyakán. Szemét két feliratra szögezi a készülék fölött: KÉRJÜK KORLÁTOZZA BESZÉLGETÉSÉT 5 PERCRE, mondja az egyik. KÉRETIKK NEM KÁROMKONNI, így a másik.

Ez alá azt véste valaki, hogy *Kija fasz mongya eztet?* Duddits a vonalban, borzalmasan bőg Jonesy fülébe. Jonesy ismét felszisszen, de Dudsra a fájdalom ellenére sem lehet haragudni. Ők itt fent együtt vannak négyen. Ő pedig lent egyes-egyedül, és hozzá milyen fura bogár, Isten egyszerre bántotta és áldotta meg, Jonesy elszédül, ha belegondol.

- Duddits - mondja. - Duddits, mi vagyunk azok. Jonesy...

Átadja a telefont Henrynek. - Szia, Duddits, itt Henry...

Továbbpasszolja Pete-nek. - Cső, Duds, Pete vagyok, most már ne sírj, minden rendben lesz...

Pete továbbadja a telefont Beavernek, aki körülnéz, azután olyan messzire húzza a kagylót a sarok felé, amennyire a drót engedi. Kezét a kagyló köré hajlítja, így a kályha körüli öregemberek (pláne a saját örege) nem hallhatják, és elénekli az altatódal első két sorát. Azután elhallgat, fülel. Egy pillanat múlva kört formál hüvelyk- és mutatóujjával. Azután visszaadja a kagylót Henrynek.

- Duds? Megint Henry vagyok. Ez csak egy álom volt, Duddits. Nem volt valóság. Jól van? Nem volt valóság, és vége van. Csak... - Henry hallgatózik. Jonesy kihasználja az alkalmat, hogy levegye flanelingét. A póló teljesen átázott alatta.

Milliárdnyi dolog van a világon, amit Jonesy nem tud - például, hogy miféle kötelék tartja össze őt és barátait Dudsszal -, azt azonban tudja, hogy nem maradhat tovább a Gosselinben. Úgy érzi, mintha *benne* lenne abban az átkozott kályhában, és nem csupán bámulná. Azoknak a vén fingoknak a sakktábla körül jégből lehetnek a csontjaik.

Henry bólint. - Pontosan, mint egy ijesztő film. - Elkomorodva hallgat. - Nem, nem te csináltad. Egyikünk sem. Nem bántottuk. Senkit sem bántottunk.

És ettől - bingó - Jonesy rájön, hogy ők voltak. Nem éppen akarattal, mégis ők csinálták. Megijedtek, hogy Richie szavának áll, és elkapja őket... így ők kapták el Richie-t elsőként.

Pete kinyújtja a kezét, Henry pedig azt mondja: - Pete akar beszélni veled, Dud.

Pete átveszi a kagylót, és máris mondja Dudditsnak, hogy felejtse el, csak nyugi, hamarosan hazamennek, és játszani fogják a játékot, szórakozni fognak, kifekszenek a röhögéstől, de addig is...

Jonesy fölnéz, és lám, a telefon fölött az egyik felirat megváltozott. A bal oldali még mindig azt mondja: KORLÁTOZZA BESZÉLGETÉSÉT 5 PERCRE, de a másik helyén most az olvasható, hogy MÉRT NEM MÉSZ KI, ODAKINT HŰVÖSEBB VAN. Jó ötlet, nagyon jó ötlet! Miért is ne tenné? A Duddits-kérdést rendezték.

De mielőtt mozdulhatna, Pete odanyomja a kagylót, és azt mondja: - Veled akar beszélni, Jonesy.

Egy pillanatig el akar rohanni, a pokolra kívánja Dudditsot, valamennyiüket. De hát ők a barátai, egyszerre álmodták ugyanazt a szörnyű álmot, olyasmit csináltak, ami nem állt szándékukban,

(hazugok, ti rohadt hazudósok, akartátok és megtettétek)

és a szemük fogva tartja a hőség ellenére, amely most már párnaként nyomja a mellét. A szemük váltig azt állítja, hogy ennek ő is részese, nem távozhat, amíg Duddits van vonalban. Ezt a játékot nem így játsszák.

Ez a mi álmunk, és még nincs vége, mondják a szemek - mindenekelőtt Henryé. *Azóta tart, hogy rátaláltunk a Tracker Testvérek mögött, ahol majdnem pucéran térdelt. Látja a vonalat, és most már mi is látjuk. És noha különbözőképpen érzékeljük, énünk egy része mindig látja a vonalat. Addig a napig, amíg meg nem halunk.*

Van valami más is a szemükben, valami, ami kísérteni fogja őket, valami el nem ismert, ami velük marad haláluk napjáig, és beárnyékolja még legboldogabb napjaikat is. A félelem attól, amit tettek. Amit tettek közös álmuk elfelejtett részében.

Ez tartja helyben, emiatt veszi át a kagylót, noha verejtékezik, megsül, majdnem szétolvad.

- Duddits - mondja, és még a *hangja* is süt. - Tényleg nincs semmi baj. Most visszaadlak Henrynek, mert itt borzalmasan meleg van, és ki kell mennem, hogy egy friss...

Duddits félbeszakítja, a hangja erős és türelmetlen. - *E e-i! Onzí, e-e-i! Üe! Üe! Isszer Üe!*

Mindnyájan elsőre értették a dadogását, ahogy Jonesy most is érti: - *Ne menj ki! Jonesy, ne menj ki! Szürke! Szürke! Miszter SZÜRKE!*

Jonesy álla leesik. Elnéz a hőségtől reszkető kályha mellett, végig a polcsoron, ahol Beaver másnapos apja szórakozottan vizsgálja a babkonzerveket, elnéz Mrs. Gosselin és az öreg hengeres pénztárgép mellett, ki a homlokzati kirakaton. A kirakat piszkos, tele feliratokkal, amelyek mindenfélét hirdetnek a Winston cigarettától és a Jávorszarvasfej sörtől a templomi vacsoráig és a július negyedikei piknikekig, amelyek akkor zajlottak, amikor a mogyorótermesztő volt az elnök... de még így is elég üres felület marad, amelyen láthatja a kint várakozó lényt. Ugyanaz a lény, aki mögötte állt, miközben ő erőlködve próbálta zárva tartani a fürdőszoba ajtaját, a lény, amely elrabolta a testét. Meztelen, szürke alak áll a Citgo szivattyú mellett, a lábán nincs ujj, és fekete szemével rábámul. És Jonesy azt gondolja: *Igazából nem így fest, csak mi látjuk ilyennek.*

Mintha ezt akarná hangsúlyozni, Mr. Szürke fölemeli, majd leengedi az egyik kezét. Három ujjának hegyéről apró vörös-arany pikkelyek lebegnek a magasba, mint a bogáncspihe.

Byrus, gondolja Jonesy.

Mintha egy tündérmese varázsigéje lenne, minden megdermed. Gosselin boltja csendéletté válik. Színei elszivárognak, szépia fénykép lesz belőle. Barátai egyre áttetszőbbé válnak, és a szeme láttára foszlanak szét. Csak két dolog látszik még valódinak: a nyilvános telefon nehéz, fekete kagylója és a hőség. A fojtogató hőség.

- *E-e Ö!* - kiáltja Duddits a fülébe. Jonesy hallja a hosszú, fuldokló lélegzetvételt, amelyre olyan jól emlékszik: Duddits erőt gyűjt, hogy olyan érthetően beszéljen, amennyire bír: - *Onzi! Onzi, ebe ő! Ebe ő! Ebe*

föl! Ébredj föl! Jonesy, ébredj föl!

Jonesy fölemelte a fejét, és egy pillanatig semmit sem látott. A haja súlyosan, izzadságtól csatakosan csüngött a szemébe. Félresöpörte, remélve, hogy a hálószobájában van - vagy a Lyukban, vagy ami még jobb, otthon Brookline-ban -, de nem volt ilyen szerencséje. Még mindig a Tracker Testvérek irodájában volt. Elaludt az asztalnál, és arról álmodott, hogyan hívták föl Dudditsot sok-sok éve. Ez valóságos volt, a butító hőséget kivéve. Az Öreg Gosselin sose fűtötte a boltot, ebben következetes volt. A meleg azért szivárgott az álmába, mert itt hőség volt, a Krisztusát, lehetett vagy negyven fok, tán még negyvenöt is.

A kazán meghülyült, gondolta, és fölkelt. *De az is lehet, hogy ég a raktár. Akárhogy is, ki kell mennem. Mielőtt megsülnék.*

Megkerülte az asztalt, alig érzékelte, hogy az is megváltozott, mint ahogy azt sem, hogy valami végigsimítja a feje búbját, miközben az ajtóhoz sietett. Egyik kezével a kilincsért nyúlt, a másikkal a zárat fogta meg, amikor eszébe jutott álmából Duddits, aki azt mondta, hogy ne menjen ki, mert Mr. Szürke várja.

Tényleg ott volt. Éppen az ajtó előtt. Az emlékezet raktárában várakozott, ahová most már bármikor bejuthatott.

Jonesy széttárta verejtékes ujjait az ajtófélfán. A haja ismét a szemébe lógott, de alig vette észre. - Mr. Szürke - suttogta. - Odakint vagy? Ugye kint vagy?

Semmi válasz, de azért Mr. Szürke ott volt. Kezdetleges, tar fejét félrehajtva, obszidiánfekete szemét a kilincsre szögezve várta, hogy forduljon. Várta, hogy Jonesy kirontson. És azután...?

Isten veletek, bosszantó emberi gondolatok. Isten veletek, zaklató és zavarba ejtő emberi érzelmek.

Isten veled, Jonesy.

- Mr. Szürke, ki akarsz füstölni innen?

Még mindig semmi válasz. Jonesynak nem is volt szüksége válaszra. Mr. Szürke mindent az ellenőrzése alatt tart, igaz? Beleértve a hőmérséklet-szabályozót is. Vajon milyen magasra tornászta föl? Jonesy nem tudta, csak azt, hogy még mindig emelkedik. Az abroncs a mellén súlyosabb, forróbb, mint valaha, és alig bírt lélegezni. A halántéka lüktetett.

Az ablak. Mi van az ablakkal?

Fellobbanó reménnyel elfordult az ajtótól. Az ablak most sötét volt - ennyit 1978 örökké tartó október délutánjáról -, és a bekötőút a Tracker Testvérek vállalata mellett elmerült a hóban. Jonesyt még gyerekkorában sem hívogatta ennyire a hó. Látta magát, ahogy áttöri az ablakot, mint Errol Flynn egy régi kalózfilmben, látta, amint beront a hóba, és beleveti magát, megfürdeti arcát az áldott, fehér hidegben...

Igen, azután pedig érzi, ahogy Mr. Szürke keze megszorul a nyakán. Azokon a kezeken csak három ujj van, de azért erősek; egy pillanat alatt kiszorítják belőle az életet. Ha csak hajszálnyira nyitja az ablakot, hogy beengedjen egy kis hűvös éjszakai levegőt, Mr. Szürke bejön és kiszívja a vérét, mint egy vámpír. Mert JonesyVilágnak az a része nem biztonságos. Az a rész megszállt terület.

Akármit választ is, rossz.

- Gyere ki. - Mr. Szürke végre megszólalt az ajtónál, méghozzá Jonesy hangján. - Gyorsan csinálom. Nem akarhatsz itt megsülni...vagy igen?

Jonesy hirtelen megpillantotta az ablak előtt álló asztalt, az asztalt, amely itt se volt, amikor ebbe a szobába cseppent, mielőtt elaludt volna, sima deszkaasztal volt, az a legszimplább darab, amilyen az irodabútor-diszkontban kapható, ha van rá keret. Valamikor - nem emlékezett pontosan, hogy mikor - egy telefont is szerzett. Csak egy közönséges, fekete telefont, éppen olyan praktikusat és dísztelent, mint az asztal.

Most redőnyös tetejű, tölgyfa stílbútort látott, hasonmását a brookline-i dolgozószoba íróasztalának. A telefon kék Trimline, amilyen Jay irodájában található. Letörölt egy tenyérnyi pisimeleg izzadságot a homlokáról, és közben észrevette, hogy mi simította meg a feje búbját.

Az álomcsapda.

A Lyukból származó álomcsapda.

- Mi a szent szar! - suttogta. - Kidíszítem a helyet! Hát persze, miért ne? Még a siralomház foglyai is kidíszítik a cellájukat, nem? És ha hozzá tudott tenni egy íróasztalt, egy álomcsapdát és egy Trimline telefont álmában, akkor talán...

Lehunyta a szemét és összpontosított. Igyekezett felidézni a brookline-i dolgozószobát. Egy pillanatig nehezen ment, mert egy kérdés macerálta: ha az emlékei kint vannak, miként tudja beidézni őket? Aztán rájött, hogy a válasz igen egyszerű. Az emlékei még mindig itt vannak a fejében, ahol mindig is voltak. A raktárban levő kartondobozok nem egyebek annál, amit Henry externalizációnak nevezne. Így jelenítette meg a dolgokat, amelyekhez Mr. Szürke hozzáfért.

Nem érdekes. A szükséges dolgokra összpontosíts. A brookline-i dolgozószobára. Lásd a dolgozószobát!

- Mit csinálsz? - kérdezte Mr. Szürke. Az édeskés önbizalom eltűnt a hangjából. - Mi a francot csinálsz?

Jonesy akaratlanul elmosolyodott egy kicsit, de nem veszítette el a képet. Nemcsak a dolgozószobát, de különösen az egyik falát... a kis fürdőszobába vezető ajtó mellett... igen, ott van! A Honeywell termosztát. És mit kell most mondani? Van varázsige, olyan, mint az abrakadabra?

Van. Még mindig behunyt szemmel, izzadságban fürdő arcán még mindig azzal a halvány mosollyal elsuttogta: - Duddits.

Kinyitotta a szemét, és a poros, jellegtelen falra nézett.

Ott volt a termosztát.

3

- Hagyd abba! - kiáltotta Mr. Szürke, és miközben Jonesy keresztülment a szobán, meglepte, milyen ismerős a hang; mintha nem túl gyakori dühöngéseinek egyikét hallaná (valószínűleg a gyerekszobában uralkodó vad rendetlenség gyújtotta be a rakétákat) magnóról. - Azonnal hagyd abba! *Ezt abba kell hagynod!*

- Apold meg az aljam, szépségem - felelte Jonesy, és elvigyorodott. Vajon hányszor szerettek volna hasonlókat mondani neki a srácai, amikor elkezdte verni a rikácsot? Azután ronda dolog jutott eszébe. Valószínűleg nem látja többé a brookline-i lakást, de ha mégis, akkor azzal a szemmel, amely most Mr. Szürkéé. Az arc, amelyet a gyerekek megpuszilnak (Aúúú! Szúrsz, papa!, mondaná Misha), most Mr. Szürke arca. Az ajak, amelyet Carla csókol, hasonlóképpen Mr. Szürkéé. És az ágyban, amikor megmarkolja őt, és bevezeti magába...

Jonesy megborzongott, azután a termosztáthoz nyúlt... amely ötven fokra volt állítva. Kétségtelenül a világ egyetlen termosztátja, amely ennyit bír. Félig visszacsavarta balra, azt sem tudva, mire számítson, és örömére azonnal meglegyintette homlokát és arcát a hűvös légáramlat. Hálásan tartotta fejét a szellő útjába, és észrevette, hogy egy hőmérő is lóg a falon. Ez is új szerzemény.

- Hogy csinálod? - bömbölte Mr. Szürke az ajtón keresztül. - Miért nem fogadja be a tested a byrust? Egyáltalán hogyan lehetsz ott?

Jonesy nevetésben tört ki. Egyszerűen nem volt képes visszatartani.

- Ezt hagyd abba! - mondta Mr. Szürke, és a hangja most dermesztő volt. Ez volt az a Jonesy-hang, amelyen közölte Carlával az ultimátumot: elvonó vagy válás, drágám, választhatsz. - Tudod jól, hogy többre vagyok képes, mint hogy felfűtsem a szobát. Ki tudlak pörkölni. Kényszeríthetlek, hogy megvakítsd magad.

Jonesynak eszébe jutott az Andy Janas szemébe fúródó golyóstoll, az a rettenetes, lucskos pukkanás, és megvonaglott. Ám ő fölismerte a blöfföt, ha találkozott vele. *Te az utolsó vagy, és én vagyok a szállítóeszközöd*, gondolta. *Nem nagyon rongálhatod meg a szerkezetet. Addig semmiképpen sem, amíg nem teljesítetted a feladatodat.*

Lassan visszaballagott az ajtóhoz, közben figyelmeztette magát, hogy legyen óvatos... mert ahogy Gollam mondta Zsákos Bilbónak: ravasz vagy, drágaságom, nagyon ravasz.

- Mr. Szürke! - szólalt meg halkan.

Semmi válasz.

- Mr. Szürke, hogy festesz most? Hogy nézel ki, amikor magad vagy? Kicsit kevésbé szürke vagy, és egy kicsit rózsaszínűbb? Kettővel több ujj van a kezeden? Némi szőr nőtt a fejeden? Ütöget kifele a lábujjacska, a pöcsöcske?

Semmi válasz.

- Kezdesz hozzám hasonlítani, Mr. Szürke? Úgy *gondolkodsz*, mint én? Ugye nem tetszik? Vagy mégis?

Még mindig semmi válasz, és Jonesy rájött, hogy Mr. Szürke elment. Megfordult, az ablakhoz sietett, és közben észrevette, hogy újabb változások történtek: az egyik falon egy Currier- és Ives-fametszet lógott, a másikon egy Van Gogh-nyomat, a *Napraforgók*, Henry karácsonyi ajándéka - az asztalon a Magic 8-Ball, amelyet otthon is az asztalán tart. Jonesy oda se nézett. Látni akarta, hova lett Mr. Szürke, mi köti le most a figyelmét.

4

A teherautó belseje megváltozott. Andy Janas kincstári kisteherjének olajzöld egyszerűsége eltűnt (csíptetős dossziéra erősített papírok és nyomtatványok az utasülésen, recsegő rádió a műszerfal alatt), most egy fényűző Dodge Ramban ült: formatervezett fülke, szürke velúrülések, nagyjából annyi kapcsoló, mint egy repülőgépen. A kesztyűtartón öntapadó:

♥ A SKÓT JUHÁSZOMAT.

A kérdéses collie még mindig itt volt, az utasülés tövében aludt, a farkát csinos kiflivé görbítve maga körül. Kan kutya volt, a neve Fickó. Jonesy érezte, hogy megtudhatná tőle Fickó gazdájának nevét és sorsát, de mi végre? Valahol, jelenlegi helyzetüktől északra még mindig az út mellett áll Janas katonai teherautója, és valahol a közelben heverhet ennek a terepjárónak a vezetője. Jonesynak fogalma sem volt róla, hogy a kutya hogyan úszta meg.

Ekkor Fickó fölemelte a farkát, fingott egyet, és Jonesy már tudta.

5

Rájött, hogy ha kinéz Trackerék irodájának ablakán és összpontosít, akkor képes a saját szemével látni. Még sűrűbben havazott, de a katonai kisteherhez hasonlatosan a Dodge is négykerék-meghajtású volt, és kitartóan araszolt előre. A másik sávon elég magasra szerelt reflektorok füzére haladt északnak, a Jefferson ösvény felé: katonai teherautók konvoja. Majd ezen az oldalon fényvisszaverő tábla - fehér betűk zöld alapon - bontakozott ki a zuhogó hóesésből. DERRY - 5-ÖS KIJÁRAT.

A városból kiküldték a hóekéket, és noha alig volt forgalom (ilyen későn még tiszta éjszakákon sincs), egész járhatóvá tették az utat. Mr. Szürke óránként negyven mérföldre növelte a sebességet. Három kijáratot hagytak el, amelyeket Jonesy gyerekkorából ismert (KANSAS UTCA, REPÜLŐTÉR, UPMILE HILL/STRAWFORD PARK), azután lassítottak.

Jonesy hirtelen úgy gondolta, hogy már érti. Ránézett a dobozokra, amelyeket idecipelt, a legtöbbre az volt írva, hogy DUDDITS, néhányra azonban az, hogy DERRY. Ezek csak úgy utólag jutottak az eszébe. Mr. Szürke úgy gondolta, még mindig nála vannak a szükséges emlékek - a szükséges információ -, de ha Jonesy jól sejti, hova tartanak (márpedig így logikus), akkor Mr. Szürkét meglepetés fogja érni. Nem tudta, hogy örüljön ennek, vagy féljen, de örült is, félt is.

Zöld útjelző tábla következett: 25-ÖS KIJÁRAT - WITCHAM UTCA. Keze megpöccintette a Ram indexét.

A lejáró végén balra fordult, a Witcham utca irányába, fél mérfölddel később ismét balra a Carter utcába. A Carter meredek szögben vezetett vissza az Upmile Hillhez és a Kansas utcához, amelynek a túloldalán egykor erdős nyereg húzódott, és virágzó micmac indián település volt. Az utcát órák óta nem ekézték, de a négykerék-meghajtás megtette a magáét. A Ram utat tört magának a két behavazott buckasor, azaz az autók között, amelyek a városi elöljáróság hórendeletével dacolva az utcán parkoltak.

Félúton fölfelé Mr. Szürke ismét kanyarodott, ez alkalommal egy még keskenyebb utcára, amelynek Carter Kilátó volt a neve. A Ram farolt, a hátsó része kilengett. Fickó rövid időre fölné-

zett, vinnyogott, azután orrát visszatette a padlószőnyegre, amikor a kerekek ismét talajt fogtak, belemartak a hóba, és tovább húzták fölfelé a kocsit.

Jonesy elbűvölten állt a világra nyíló ablaknál, várva, hogy Mr. Szürke fölfedezze... nos, hogy fölfedezzen valamit.

Mr. Szürke először nem ijedt meg, amikor a Ram magasra szökő fényszóróinak sugarában semmi sem látszott a gerincen, csupán még több kavargó hó. Bízott benne, hogy néhány másodperc múlva megpillantja, hát persze... csak még néhány másodperc, és megpillantja a nagy, fehér tornyot, amely ott áll és letekint a meredek Kansas utcára, a tornyot, amelyen emelkedő csigavonalban sorakoznak az ablakok. Csak még néhány másodperc...

De nem volt néhány másodperc. A Ram fölért a tetőre, amit valaha Víztorony-dombnak hívtak. Itt a Carter Kilátó - továbbá három vagy négy hasonló utcácska - egy nagy, nyitott körbe torkollott. Ez volt Derry legmagasabb, legnyitottabb helye. A szél kísértetiesen üvöltött, átlagsebessége ötven mérföld volt, de egy-egy lökésnél hetven vagy akár nyolcvan is lehetett. A Ram égnek mutató sugaraiban a hó vízszintesen hullott, mintha tőrök repülnének a kocsi körül.

Mr. Szürke mozdulatlanul ült. Jonesy keze lesiklott a volánról, és lehullott a teste két oldalán, mint lőtt madarak az égből. Végül azt motyogta: - Hova lett?

Bal keze fölemelkedett, a kilincsen babrált, kinyitotta. Kilendítette az egyik lábát, azután a hóviharban Jonesy térdre esett, miközben a szél kitépte az ajtót a kezéből. Ismét fölállt és a terepjáró elé dülöngélt, dzsekije lobogott, farmerje csattogott, mint vitorlák a szélviharban. A dermesztő szél jóval nulla fok alatt volt (a Tracker Testvérek irodájában a hőmérséklet néhány másodperc alatt süllyedt hűvösből hideggé), de a vörös-fekete felhő, amely Jonesy agyában élt és a testét irányította, fikarcnyit sem törődött vele.

- *Hol van?* - sivította bele Mr. Szürke a vihar bömbölő szájába. - *Hol van az a kurva VÍZTORONY?*

Jonesynak nem kellett üvöltenie; vihar ide vagy oda, Mr. Szürke még a suttogást is meghallja.

- Haha, Mr. Szürke! - mondta. - Ha - és - kibaszott - ha! Úgy tűnik, pofára estünk. A víztorony 1985 óta nincs meg.

6

Jonesy úgy vélte, hogy ha Mr. Szürke egy helyben marad, akkor kiadós dedós hisztirohamot produkál, talán még a hóban is meghempereg, és rúgkapál; minden erőfeszítése ellenére Mr. Szürke valóságos orgiát csapott Jonesy érzelmeinek kémiaszertárában, és éppen annyira lehetetlen volt leállítani, mint egy alkoholistát, aki megkaparintotta McDougal bárjának kulcsát.

Ám ő hisztizés vagy toporzékolás helyett keresztülvonszolta Jonesy testét a domb tar tetején a szögletes kőlábazathoz, amely ott állt, ahol ő a víztoronyra számított, és benne a város ivóvizére: hétszázezer gallonra. Elesett a hóban, feltápászkodott, előresántikált Jonesy rossz csípőjével, ismét elesett, megint fölkelt, és egész idő alatt köpködte a szélviharba Beaver gyerekes káromkodásainak litániáját: bassza meg, apold meg az aljam, kabbe a szőrös virslit, nyald meg a zacsimat, szarj bele a kalapodba, és viseljed fordítva. Beaver szájából (vagy Henryéből, vagy Pete-éből) mindig mulatságos volt. Itt, a kihalt dombon, egy hol eleső, hol feltápászkodó, ember formájú szörnyeteg üvöltötte bele a viharba - itt rettenetes volt.

Ő, vagy az, vagy mi volt Mr. Szürke, végre odaért a lábazathoz, amely elég tisztán kirajzolódott a Ram reflektorainak fényében. Olyan magas volt, mint egy gyerek, körülbelül másfél méteres, és azokból a közönséges kövekből rakták, amelyekből oly sok New England-i kőfal épült. A tetején két bronzalak állt, egy fiú és egy lány, kézen fogva, lehajtott fejjel, mintha imádkoznának vagy gyászolnának.

A lábazatot csaknem a tetejéig befújta a hó, de a rácsavarozott rézlemez peremét látni lehetett. Mr. Szürke térdre nyomta Jonesyt, letörölgette a havat, és elolvasta a szöveget:

AZOKNAK, AKIK ELVESZTEK A VIHARBAN
1985. MÁJUS 31-ÉN
ÉS A GYEREKEKNEK
MINDEN GYEREKNEK

SZERETETTEL
BILL, BEN, BEV, EDDIE,
RICHIE, STAN, MIKE
A VESZTESEK KLUBJA

A reflektorfényben ugyanolyan tökéletesen lehetett látni a fűrészes vörös betűk üzenetét, amelyet festékszóróval fújtak rá keresztben a táblára:

KRAJCÁROS ÉL

7

Ezt Mr. Szürke majdnem öt percig bámulta térden állva, nem törődve Jonesy gémberedő végtagjaival. (Miért is törődött volna? Jonesy tulajdonképpen bérelt autó, az ember úgy hajtja, ahogy akarja, és a padlószőnyegen nyomja el a cigarettát.) Próbálta kisilabizálni az értelmét. Vihar? Gyerekek? Vesztesek? Ki vagy mi volt az a Krajcáros? Mindenekelőtt hova lett a víztorony, amely Jonesy emlékeiben még itt állt?

Végül föltápászkodott, visszasántikált a kocsihoz, beszállt, és bekapcsolta a fűtést. A forró légáramtól Jonesy teste reszketni kezdett. Mr. Szürke egykettőre visszatért az iroda zárt ajtajához, és magyarázatot követelt.

- Miért vagy olyan dühös? - kérdezte Jonesy szelíden, de közben mosolygott. Vajon megérezte Mr. Szürke? - Arra számítottál, hogy segítek? Eredj már, haver. Nem ismerem a részleteket, de elég jó elképzelésem van a tervről: mostantól húsz év múlva az egész bolygó egy nagy vörös labda lesz. Nincs több lyuk az ózonpajzson, de ember sincs többé.

- Ne próbálj szellemeskedni! Ne merészeld!

Jonesy ellenállt a kísértésnek, hogy egy újabb hisztis rohamba lovallja Mr. Szürkét. Nem hitte, hogy nemszeretem vendége minden mérgével együtt képes lenne betörni az ajtót, de mi értelme lenne ellenőrizni? Különben is, Jonesy érzelmileg kifáradt, idegei táncoltak, a szája olyan ízű volt, mint az égett réz.

- Hogy lehet, hogy nincs itt?

Mr. Szürke egyik kezét a volán közepére tette. Megszólalt a kürt. Fickó, a skót juhász fölemelte a fejét, és riadtan nézett a volánnál ülő alakra. - Nem hazudhatsz nekem! Nálam van az emlékezeted!

- Hát... nekem is jutott egy kicsi. Emlékszel?

- Melyek? Mondd meg.

- Miért tenném? - kérdezte Jonesy. - Mit teszel meg értem?

Mr. Szürke elnémult. Jonesy érezte, ahogy lapozza a különböző aktákat. Azután hirtelen azt érezte, hogy szagok szűrődnek be a szobába az ablak alatt, és a hűtő-fűtő ventilátor nyílásán át. A kedvenc ételei: pattogatott kukorica, kávé, az anyja halászléje. A gyomra azonnal felbömbölt.

- Természetesen nem ígérhetem neked az anyád halászléjét - mondta Mr. Szürke. - De megetetlek. Márpedig éhes vagy, nem igaz?

- Mivel hajszolod a testem, felzabálod az érzelmeimet, csoda lenne, ha nem lennék éhes - felelte Jonesy.

- Van innen délre egy hely, a Dysart's. Szerinted huszonnégy órán át nyitva van, ami másképpen azt jelenti, hogy egész nap. Vagy ebben is hazudsz?

- Sohasem hazudtam - felelte Jonesy. - Mint rámutattál, erre nem is vagyok képes. Tied az ellenőrzés, nálad vannak a memóriabankok, minden nálad van, kivéve azt, ami itt található.

- Hol *van* az az itt? Hogy *lehet* egy itt?

- Nem tudom - felelte Jonesy az igazságnak megfelelően. - Honnan fogom tudni, hogy megetetsz?

- Mert nekem is ennem kell - felelte Mr. Szürke az ajtó felé eső oldaláról, és Jonesy rájött, hogy ő is igazat mond. Ha nem tankolsz időnként, leáll a masina. - De ha kielégíted a kíváncsiságomat, akkor olyasmiket fogok enni, amit szeretsz. Ha nem...

Megváltoztak az ajtó alatt beszűrődő szagok, a brokkoli és a kelbimbó zöld, agresszív bűzévé változtak.

- Jól van - mondta Jonesy. - Elmondom, amit tudok, te pedig palacsintát és szalonnát adsz ennem a Dysart'snál. Reggeli napi huszonnégy órában, tudod. Rendben?

- Rendben. Nyisd ki az ajtót, kezet rázhatunk.

Jonesy annyira meglepődött, hogy elmosolyodott - ez volt Mr. Szürke első kísérlete, hogy humorizáljon, és nem is volt olyan rossz. A visszapillantó tükörbe nézett, és ugyanolyan mosolyt látott azon a szájon, amely többé nem az övé. Ez egy kicsit kísérteties volt.

- A kézfogásos részét talán kihagyhatjuk.

- Ha te mondod.

- Igen, de figyelmeztetlek még valamire: ha megszeged az ígéretedet, soha többé nem lesz alkalmad ígérni semmit.

- Majd észben tartom.

A terepjáró megállt a Víztorony-domb tetején, kissé ingadozva rugóin, fényszórói hópelyhekkel töltött hengereket hasítottak ki a sötétből, és Jonesy elmondta Mr. Szürkének, amit tudott. Úgy vélte, ez a legmegfelelőbb hely egy rémtörténethez.

8

1984 és 1985 rossz évek voltak Derryben. 1984 nyarán három kamasz a Csatornába dobott egy helyi homoszexuálist, amibe az bele is halt. Az ezt követő tíz hónapban fél tucat gyereket gyilkoltak meg, vélhetőleg egy pszichopata, aki időnként bohócnak öltözött.

- Ki ez a John Wayne Gacey? - kérdezte Mr. Szürke. - Ő ölte meg a gyerekeket?

- Nem, csak valaki a Középnyugatról, akinek hasonló elkövetési módja volt - felelte Jonesy. - Ugye sok képzettársítást nem értesz, amiket az agyam csinál? Lefogadom, nem sok költő él arrafelé, ahonnan jöttél.

Mr. Szürke erre nem válaszolt. Jonesy kételkedett benne, hogy tudná, mi az a költő. Vagy érdekelné.

- Mindenesetre - folytatta - az utolsó rossz dolog egy elképesztő vihar volt 1985. május harmincegyedikén. Több mint hatvan ember halt meg. A víztorony kidőlt. Legurult a dombon a Kansas utcára. - Az autótól jobbra mutatott, arra, ahol a föld éles szögben lejtve tűnt el a sötétben.

- Csaknem háromnegyedmillió gallon víz rohant le az Upmile Hillen, egyenesen a belvárosra, amely többé-kevésbé összedőlt. Én akkor már egyetemre jártam. A vihar a vizsgaidőszakra esett. A papám fölhívott és elmesélte, de természetesen már tudtam róla - ez országos hír volt.

Jonesy elhallgatott, gondolkodott, körülnézett az irodában, amely nem volt többé elhagyatott és piszkos, hanem szépen be volt bútorozva (a tudatalattija hozzátett egy otthoni díványt, meg egy Eames széket, amelyet a Modern Művészetek Múzeumának egyik katalógusában látott, csinos darab, de anyagilag megengedhetetlen), és egész lakályos lett... bizonyosan szebb, mint a hóförgeteges világ, amelyet testének bitorlója kénytelen elviselni.

- Henry is tanult. A Harvardon. Pete a nyugati parton csövezett, játszotta a hippit. Beaver az állam déli részén próbálkozott valami főiskolával. Főszaknak a hasist és a videojátékokat vette föl, ahogy később mesélte. - Egyedül Duddits volt otthon, amikor kitört a nagy vihar... de Jonesy rájött, hogy nem akarja kiejteni a nevét.

Mr. Szürke semmit sem szólt, de Jonesy tisztán érezte türelmetlenségét. Mr. Szürkét csak a víztorony érdekelte. És az, hogy miként tette lóvá Jonesy.

- Figyelj, Mr. Szürke! Ha bármiféle lóvá tétel volt, akkor te tetted lóvá magadat. Nekem van itt néhány DERRY feliratú dobozom, és akkor hoztam be őket, amikor éppen megölted azt a szegény katonát.

- Ezek a szegény katonák hajókkal jöttek az égből, és megöltek a fajtámból mindenkit, akit találtak.

- Ne fárassz. Ti nem azért jöttetek, hogy üdvözöljetek minket a Galaktikus Olvasókörben.

- Változtatna bármin, ha azért jöttünk volna?

- Az elméletektől is kímélj meg - mondta Jonesy. - Azok után, amit Pete-tel és azzal a katonával csináltál, vajmi kevéssé vonz az intellektuális csevegés veled.

- Megtesszük, amit meg kell tennünk.

- Meglehet, de ha arra számítasz, hogy segítek neked, akkor megőrültél.

A kutya még riadtabban nézett Jonesyra, láthatólag nem szokott hozzá az olyan gazdákhoz, akik lelkes vitát folytatnak önmagukkal.

- A víztorony 1985-ben dőlt ki - tizenhat évvel ezelőtt -, te mégis elloptad ezt az emléket?

- Gyakorlatilag igen, mégse hinném, hogy sokra mennél ezzel egy bíróság előtt, mivel ezek az emlékek az enyémek voltak.

- Mit loptál még el?

- Az én dolgom, hogy ezt tudjam, a tiéd pedig, hogy kitaláld.

Kemény, dühös döndülés hallatszott az ajtó felől. Jonesynak ismét a három kismalac meséje jutott az eszébe. Fújj és durr, Mr. Szürke; élvezd a harag kétes örömét.

De Mr. Szürke láthatóan otthagyta az ajtót.

- Mr. Szürke! - kiáltott utána Jonesy. - Hé, ne menj el haraggal, rendben?

Sejtette, hogy Mr. Szürke újabb információkat igyekszik beszerezni. A víztorony elveszett, de Derry még itt van, tehát a város *vízellátását* valahonnan meg kell oldani. Vajon Jonesy tudja, hogy hol van ez a valahol?

Jonesy nem tudta. Volt egy homályos emléke sok-sok palack vízről, amikor a nyáron hazajött az egyetemről, de ez volt minden. Végül ismét megindult a víz a csapokból, de mit számított az egy huszonegy éves ifjúnak, akinek az volt a legnagyobb gondja, hogy bejusson Mary Shratt bugyija alá? A víz folyt, lehetett inni. Nem törődtél vele, honnan jön, amíg nem hánytál és szaladgáltál tőle a WC-re.

Csak nem kudarcérzés Mr. Szürke felől? Vagy csak képzelődés? Jonesy őszintén remélte, hogy nem.

Ez jó volt... az, amit négyen, eltékozolt ifjúságában, kétségtelenül „kibaszott melónak” neveztek volna.

9

Roberta Cavell rossz álomból ébredve jobbra nézett, félig-meddig arra számítva, hogy csak a sötétséget látja. De órájának vigasztaló, kék számai még mindig izzottak az ágya mellett, így hát még van villany. Elég meglepő, tekintve, hogy üvölt a szél.

Hajnali egy óra múlt négy perccel, mondták a számok. Roberta bekapcsolta az éjjeliszekrényen álló lámpát - miért ne használná, amíg lehet -, és ivott egy kis vizet. Vajon a szél ébresztette föl? A rossz álom? Csakugyan rossz volt, valami idegenek szerepeltek benne halálsugarakkal, és mindenki menekült, de akkor sem hitte, hogy ettől riadt föl.

Azután elhalkult a szél, és meghallotta, mire ébredt föl: Duddits hangjára. Duddits... *énekel*? Lehetséges ez? Érthetetlen, azok után, amilyen borzalmas délutánjuk és estéjük volt.

- *Ii-ee ea!* - ez volt majdnem végig kettő és öt között. - *Beaver meghalt!* - Dudditsot nem lehetett megvigasztalni, végül eleredt az orra vére. Roberta félt ezektől az orrvérzésektől. Ha bekövetkeztek, néha csak a kórházban lehetett elállítani. Most ő is el tudta állítani úgy, hogy vattagolyót dugott a fia mindkét orrlyukába, aztán jó magasan, a két szeme között elszorította az orrnyergét. Fölhívta Briscoe doktort, hogy megkérdezze, adhat-e Dudditsnak egy sárga Valium tablettát, de mit ad isten, Briscoe doktor éppen Nassauban volt. Egy másik orvos helyettesítette, valami fehér köpenyes jankó, aki soha életében nem látta Dudditsot, úgyhogy Roberta meg sem próbálta fölhívni. Adott Dudditsnak egy Valiumot, bekente szegény, kiszáradt ajkát és a szája belsejét azzal a citromízű, glicerines tamponnal, amelyet Duddie szeretett - folyton tályogok és fekélyek keletkeztek a szájában. Ezek akkor is megmaradtak, amikor a kemoterápiának vége lett. És a kemoterápiának vége. Egyik orvos - se Briscoe, se más - sem volt hajlandó beismerni, így bent hagyták a műanyag katétert, de azért vége volt. Roberta nem engedte, hogy még egyszer megjárassák a fiával azt a poklot.

Miután Duddits bevette a tablettát, Roberta melléje feküdt az ágyba, magához ölelte (vigyázva a bal oldalára, ahol a katéter megbújt a kötés alatt), és énekelt neki. De nem Beaver altatódalát. Aznap nem.

Végül Duds lassacskán megnyugodott, és amikor az anyja azt gondolta, hogy elaludt, gyengéden kihúzta a vattadugókat az orrából. A második odaragadt egy kicsit, és Duddits szeme kinyílt - felragyogott az a szépséges, zöld fény. A szeme az igazi ajándék, gondolta néha Roberta, nem a többi képessége... hogy látja a vonalat, és mindaz, ami ezzel jár.

- Tessék, Duddie.

- Íí-ee éen?

Roberta mérhetetlenül elszomorodott a kérdéstől, mert eszébe jutott Beaver lehetetlen bőrdzsekije, amelyet annyira szeretett, hogy ronggyá hordott. Ha más lett volna, *akárki* a négy gyerekkori baráton kívül, akkor kételkedik Duddits előérzetének helyességében. De ha Duddits azt mondja, hogy Beaver halott, akkor szinte biztosan így van.

- Igen, édes. Egész biztos, hogy az égben van. Most pedig aludj.

A zöld szem még egy hosszú pillanatig nézett rá, és az asszony már attól félt, megint sírni kezd - csakugyan kibuggyant egyetlen nagy, tökéletes könnycsepp, le is gördült borostás arcán. Mostanában nehéz volt borotválnia, néha még a Norelco is ejtett rajta apró vágásokat, amelyekből órákig szivárgott a vér. Ekkor fia lehunyta a szemét, ő pedig lábujjhegyen kiosont.

Sötétedés után, miközben Duddits grízét főzte (most már csak a legkímélőbb ételeket nem hányta ki, ez is azt jelezte, hogy közel a vég), újra kezdődött a lidércnyomás. Roberta, aki máris rettegett a Jefferson ösvényről érkező egyre furcsább hírektől, kalapáló szívvel rohant vissza a fia szobájába. Duddits megint felült, és rázta a fejét, akár egy tiltakozó gyerek. Újra eleredt az orra vére, minden fejrázással repültek a skarlát cseppek. Teleszórta velük a cihát, Austin Powers-autogramos fényképét (az aljára az volt írva: „*Menő vagy öcsi!*") és az éjjeliszekrény gyógyszeres üvegeit: a szájvizet, a Compazine-t, a Percocetet, az abszolút hatástalan multivitaminokat és a magas hengert, amelyben a citromos tamponok voltak.

Ez alkalommal Pete-ről állította, hogy halott - a drága (noha nem igazán ragyogó elméjű) Peter Moore. Édes Istenem, lehetséges ez? Valamennyien? Vagy mindnyájan?

A hisztérikus gyász második kitörése nem tartott olyan sokáig, valószínűleg azért, mert Dudditsot kimerítette az első. Robertának sikerült elállítania az orrvérzést - milyen szerencsés ő -, és áthúzta az ágyat, addig az ablak melletti székbe ültetve a fiát. Ott ült, kinézett a megújuló hóviharba, néha hüppögött, néha nagy, könnyes sóhajokat hallatott, amelyek úgy fájtak az anyjának. Fájt még csak ránézni is: milyen vékony, milyen sápadt, milyen *kopasz*. Odaadta neki a Red Sox-sapkáját, amelynek ellenzőjét maga a nagy Pedro Martinez írta alá (*milyen sok kedves ajándékot kap, aki haldoklik*, tűnődött az asszony néha), mert arra gondolt, fázni fog a feje, ha ilyen közel van az ablakhoz, de Duddits nem tette föl. Csak tartogatta az ölében, és kibámult a sötétbe, a szeme nagy volt és boldogtalan.

Végül Roberta visszafektette az ágyba, ahol fiának zöld szeme ismét azzal a borzasztó, haldokló ragyogással nézett föl rá.

- Íít-i éen?

- Egész biztos. - Nem akart sírni, kétségbeesetten küzdött ellene - nehogy Duddie is rákezdjen -, de nagyon eleredőben volt a könnye. Feje könnyektől volt terhes, minden lélegzetvételkor érezte orrában a tenger sós ízét.

- Éen Ííe-el?

- Igen, édes.

- Éi éen Íie-el s Íit-el?

- Ott leszel. Persze hogy ott leszel. De majd csak sok idő múlva.

Duds lehunyta szemét. Roberta ült mellette az ágyon, nézte a kezét, szomorúbban a szomorúságnál, magányosabban a magánynál.

Futott hozzá, és igen, tényleg énekelt! Mivel folyékonyan értett dudditsul (miért is ne?, több mint harminc éve ez volt a második anyanyelve), gondolkodás nélkül, azonnal fordította a gurigázó szótagokat: *Scooby-Dooby-Doo, vak varjú, vóna egy kis munka, van most dolgunk iszonyú, Scooby-Dooby-Doo, te nagyszájú.*

Bement a szobába, nem tudva, mire számítson. Arra bizonyosan nem, amit talált: minden lámpa égett, Duddits pedig teljesen felöltözött, most először a legutóbbi (és Briscoe doktor szerint nagy valószínűséggel a végső) átmeneti javulás óta. A kedvenc kordnadrágját vette föl, Grinch pólójára pehellyel bélelt mellényt húzott, és föltette Red Sox-sapkáját. Az ablak melletti székben ült, és kinézett az éjszakába. Most nem volt szomorú, nem is könnyezett. Olyan ragyogó szemű lelkesedéssel bámult ki a viharba, ami visszavitte anyját azokba az időkbe, amikor még nem jelentkezett a betegség, alattomos, könnyen elnézhető jelekkel: hamar elfáradt és kifulladt már egy rövid frizbizés

után a hátsó kertben, a legkisebb ütéstől is hatalmas véraláfutásai keletkeztek, amelyek nehezen szívódtak fel. Akkor szokott így nézni, amikor...

Roberta nem bírt gondolkodni. Túlságosan riadt volt a gondolkodáshoz.

- Duddits! Duddie, mi...

- Ami! Ol a áám?

Mami! Hol a táskám?

- A konyhában, de Duddie, sötét éjszaka van. Esik a hó! Nem...

Mehetsz sehova, természetesen így akarta befejezni a mondatot, de nem jött ki a torkán. A fia szeme annyira ragyogott, annyira élt. Talán örülnie kellene, hogy ennyi energiát, fényt, erőt lát a szemében, ehelyett megrémült.

- Üké áa! Ui üké!

Szükségem van a táskára! Uzsira van szükségem!

- Nem, Duddits. - Igyekezett szilárd maradni. - Arra van szükséged, hogy levetkőzz és visszafeküdj az ágyba. Erre van szükséged, *csak* erre. Gyere. Majd segítek.

De amikor közelebb lépett, a fia fölemelte a karját, keresztbe tette keskeny mellkasa előtt, jobb tenyerét a bal arcára, bal tenyerét a jobb arcára szorította. Pici kora óta ez volt minden, amivel kifejezhette, hogy ő most dacol. Rendszerint elégnek is bizonyult, most sem kellett több. Roberta nem akarta ismét fölizgatni, pláne nem szerette volna, ha megint elered az orra vére. Viszont nem fog uzsonnát készíteni neki a Scooby uzsonnatáskájába hajnali negyed kettőkor. Ez teljes képtelenség.

Visszahátrált az ágyig és leült. A szoba meleg volt, ő mégis fázott, a vastag flanel hálóingben is. Duddits lassan leengedte a karját, és gyanakodva figyelte.

- Ülhetsz, ha akarsz - mondta az anyja -, de miért? Álmodtál valamit, Duddie? Rosszat álmodtál?

Lehet, hogy álmodott, de biztosan nem rosszat. Ez látszott lelkes arcán, amit *most* már Roberta is felismert: sokszor nézett így a nyolcvanas években, a szép időkben, mielőtt Henry, Pete, Beaver és Jonesy elindultak volna, ki-ki a maga útján, hogy egyre ritkábban telefonáljanak és látogassák őket, miközben vágtattak a felnőtt élet felé, megfeledkeztek arról, akinek le kellett maradnia.

Így szokott nézni, amikor különleges érzékei jelezték, hogy jönnek a barátai játszani. Néha elmentek a Strawford parkba, vagy a Pusztába (oda nem lett volna szabad, mégis mentek, ő és Alfie is tudta, hogy ott vannak, és az egyik ottani kirándulásuk után kerültek az újságok címoldalára). Néha Alfie, vagy valamelyikük mamája vagy papája elvitte őket a légikikötő minigolfpályájára, vagy a newporti vidámparkba, és olyankor Roberta mindig csomagolt Dudditsnak a Scooby-Doo táskába szendvicset meg sütit, és egy termosz tejet.

Azt gondolja, hogy a barátai jönnek. Biztosan Henryre és Jonesyra számít, hiszen azt mondja, hogy Pete és Beav...

Hirtelen szörnyű kép jelent meg előtte, miközben ült Duddits ágyán, ujjait az ölében összekulcsolva. Látta magát, amint ajtót nyit, mert kopogtattak a hajnal üres harmadik órájában, nem akarja kinyitni, de meg kell tennie. És az élők helyett a halottak azok. Beaver és Pete vannak ott, visszatértek gyermekkorukba, annyi idősek, mint azon a napon, amikor először találkoztak, amikor megmentették Duddie-t valami Isten tudja, micsoda mocskos vicctől, hogy azután épségben hazahozzák. Lelki szemei előtt Beaver sokcipzáras motorosdzsekijét viseli, Pete pedig kámzsanyakú pulóverét, amelyre olyan büszke volt, mivel a bal mellén a NASA jelvénye díszlett. Látta, hogy hidegek és sápadtak, szemük fénytelen fekete szőlőszem, a holtak tekintete. Látta, hogy Beaver előrelép - most nincs mosoly, nincs fölismerés; Joe „Beaver" Clarendon üzleties egykedvűséggel nyújtotta sápadt tengericsillag kezét: *Dudditsért jöttünk, Missus Cavell. Halottak vagyunk, és most már ő is az.*

Szorosabban összekulcsolta a kezét, mert megremegett. Duddits nem látta; ismét kinézett az ablakon, lelkes, várakozó arccal. Nagyon halkan ismét énekelni kezdett.

- Ooby-Ooby-Ooo, a-á-ú? Óua ekkis uhha...

- Mr. Szürke!

Semmi válasz. Jonesy állt az ajtóban, amely most már félreérthetetlenül az *ő* irodájának az ajtaja, nyoma sincs a Tracker Testvéreknek, kivéve az ablakokra ragadt piszkot (a szoknyáját fölemelő lány prózai pornográfiáját Van Gogh *Napraforgók*-ja váltotta fel), és egyre kínosabban érezte magát. Mit keres ez a gennygóc?

- Mr. Szürke, hol vagy?

Ez alkalommal sem érkezett válasz, de érezte, hogy Mr. Szürke visszatér... és örül! A gennygóc örül! Jonesynak ez egyáltalán nem tetszett.

- Ide figyelj - mondta. A keze még mindig szentélyének ajtajára tapadt, most a homlokát is ráhajtotta. - Van egy ajánlatom, barátom - máris félig ember vagy; miért nem válsz bennszülötté? Képesek lennénk együtt élni, és én megmutatnám neked a világot. A jégkrém jó, a sör még jobb. Mit szólsz?

Gyanította, hogy Mr. Szürke kísértésbe esett, annyira, amennyire egy formátlan teremtményt kísérthet a forma lehetősége. Igazi mesebeli üzlet!

Ám mégsem volt elég kísértő.

Köszörült az indítómotor, felbődült a terepjáró motorja.

- Hova megyünk, haver? Már amennyiben le tudunk kecmeregni a Víztorony-dombról?

Semmi válasz, csak az a nyugtalanító érzés, hogy Mr. Szürke valamit keresett... és meg is találta. Jonesy az ablakhoz sietett, és éppen időben nézett ki, hogy lássa, amint az autó fényszórói végigsöpörnek az elveszettek emlékére emelt alapzaton. A táblát ismét belepte a hó, ami azt jelenti, hogy jó ideig állhattak ott.

A Dodge Ram lassan, óvatosan elindult lefelé a dombról a lökhárítóig érő hófúvásban.

Húsz perccel később ismét az országúton voltak, megint délnek tartottak.

TIZENHETEDIK FEJEZET

HŐSÖK

1

Owen nem tudta ébreszteni Henryt hangos kurjantással, ahhoz a kimerült ember túlságosan mélyen aludt, ezért gondolatban hívta. Ezt könnyebbnek találta, mivel a byrus továbbterjedt. Most már a jobb keze három ujján nőtt, és bal fülkagylóját is eltömte a szivacsos, viszketeg sarjadzás. Két fogát is elvesztette, bár a foghíjakban nem nőtt semmi, legalábbis egyelőre.

Kurtz és Freddy tiszta maradt, hála Kurtz borotvaéles ösztöneinek, de a Kék Fiú két túlélő harci helikopterének személyzete, Owen és Joe Blakey alárendeltjei, eltetvesedtek a byrustól. Owen még most is, miközben a színben alvó Henryhez beszélt, hallotta a haverjai hangját, akik egy korábban ismeretlen űrön keresztül szólongatták egymást. Eddig, akárcsak ő, elrejtették a fertőzés jeleit; a sok téli holmi segített. De ez nem mehet így sokáig, és nem tudták, mihez kezdjenek.

Owen e tekintetben szerencsésnek tartotta magát. Neki legalább van mivel foglalkoznia.

A szín hátsó fala és a feszültség alá helyezett vezeték között, egy újabb nem kívánt cigarettát szíva kereste Henryt, és meg is találta, amint lefelé törtet egy sűrű bokrokkal benőtt, meredek lejtőn. Fölötte baseballt vagy softballt játszó gyerekek zajongása hallatszott. Henry fiú volt, tizenéves, és valakit szólongatott Janeyt?, Jolie-t? Nem számít. Álmodott, és Owennek szüksége volt rá a valódi világban. Hagyta Henryt aludni, amíg lehetett (csaknem egy órával tovább, mint szándékában volt), de ha be akarják indítani a csinnbummcirkuszt, akkor most van itt az ideje.

Henry!, hívta.

A kamasz meglepetten nézett körül. Többen voltak, hárman, nem, négyen, az egyik fiú valami csőbe bámult. Elmosódó, nehezen kivehető arcok, de Owen amúgy sem törődött velük. Henryre volt szüksége, és nem erre a pattanásos, riadt példányra, hanem a férfira.

Henry, ébredj.

Nem, nincs itt. Ki kell hoznunk. Mi...
Leszarom, akárki az. Kelj föl!
Nem, én...
Itt az idő, Henry, kelj föl. Kelj föl. Kelj

2

föl, a francba is!

Henry hördülve fölült, azt se tudta, hol van. Ez baj, de volt rosszabb is; nem tudta, *mikor* van. Most tizennyolc éves, majdnem harmincnyolc, vagy valahol a kettő között? Érezte a fű szagát, hallotta az ütő pattanását a labdán (softballütő volt; lányok játszottak, sárga trikós lányok), és még mindig hallotta Pete kiáltását: *Itt van! Srácok, azt hiszem, itt van!*

- Pete látta, ő látta a vonalat - motyogta. Nem tudta pontosan, hogy miről beszél. Az álom máris halványodott, ragyogó képeit valami sötét váltotta föl. Valami, amit meg kell tennie, de legalábbis meg kell próbálnia. Érezte a szénaillatot, és sokkal gyengébben a fű édes-savanykás szagát.

Uram, tud nekünk segíteni?

Nagy, szarvasünőszem, Marsha a neve. Kezdtek visszatérni a dolgok. Valószínűleg nem, felelte, aztán hozzátette, hogy *talán igen*.

Ébredj, Henry! Negyed négy van, ideje, hogy letedd a bránert, és fölvedd a zoknid.

Ez a hang erősebb és közvetlenebb volt, mint a többi, elnyomta és kiszorította őket; olyan volt, mint egy walkman, amelyben újak az elemek, és a hangerőt a maximumra állították. Owen Underhill hangja. Ő pedig Henry Devlin. És ha meg akarják próbálni, akkor itt az idő.

Föltápászkodott, felszisszent a lábába, hátába, vállába, nyakába hasító fájdalomtól. Ahol nem az izmai sikoltottak, ott a terjedő byrus viszketett borzalmasan. Százévesnek érezte magát, amíg meg nem tette az első lépést a piszkos ablaküveg felé, azután úgy döntött, hogy a száztíz közelebb áll a valósághoz.

3

Owen meglátta az alakot az ablakban, és megkönnyebbülten biccentett. Henry úgy mozgott, mint Matuzsálem, amikor rossz napja van, de Owennek volt valamije, ami rendbe hozza, legalábbis ideiglenesen. A vadiúj gyengélkedőből lopta, ahol olyan nagy volt a forgalom, hogy senki se vette észre, mikor jött és ment. Egész idő alatt a Henrytől tanult két záró mantrával védte az agyát: *Vágtázz, vesszőparipám, Banbury Crossba, és Igen, mi megtehetjük, megte-megte-megtehetjük, ihajcsuhaj, mennyire hogy megtehetjük!* Mostanáig bevált - néhányan furcsán néztek rá, de senki sem kérdezősködött. Még az időjárás is a kedvük szerint alakult, szüntelenül bömbölt a vihar.

Most meglátta Henry arcát az ablakban, egy elmosódó, tojásdad foltot.

Nem fog menni, üzente Henry. Ember, alig tudok járni.

Azon segíthetek. Állj félre az ablaktól.

Henry szó nélkül hátrált.

Az anorák egyik zsebéből Owen elővette az apró fémdobozt (fedelére az USMC betűket domborították); ebben tartotta változatos igazolványait, ha bevetésre ment - a dobozt tavaly, a Santo Domingó-i bevetés után maga Kurtz ajándékozta neki finom iróniával. A másik zsebében három kő volt, amelyeket a saját helikoptere alól vett ki, mert ott vékony volt a hóréteg.

Elővette az egyiket - a jókora maine-i gránitot -, azután elborzadva megállt, mert egy éles kép töltötte be az elméjét. Mac Cavanaugh, a Kék Fiú Vezér, aki két ujját veszítette el a hadművelet közben, a tábor egyik lakókocsijában ücsörgött. Vele volt Frank Bellson Blakey Kék Fiú Hármasából, a másik harci helikopterből, amelynek sikerült visszatérnie a támaszpontra. Egyikük felkapcsolt egy nagyon erős, nyolcelemes lámpát, és a padlóra állította, mint egy elektromos gyertyát. A ragyogás elömlik a homályban. Ez most történik, nem egészen ötszáz méternyire onnan, ahol Owen áll egyik kezében kővel, a másikban acéldobozával. Cavanaugh és Bellson egymás mellett ültek a lakókocsi padlóján. Mindketten úgy festettek, mintha sűrű, vörhenyes szakállat növesztettek volna. Buja őserdő tört elő a kötés alól, amely Cavanaugh csonka ujjait fedte. Szájukba vették szolgálati

fegyverük csövét. A pillantásuk összekapcsolódott. Az elméjük is. Bellson visszaszámolt: *Öt... négy... három...*

- Fiúk, ne! - kiáltotta Owen, de nem érezte, hogy hallanák, túl erős volt közöttük a kötelék, az elszánt férfiak köteléke. Ők lesznek az elsők Kurtz egységéből ezen az éjszakán, de Owen szerint nem az utolsók.

Owen! Ez Henry. *Owen, mi a...*

Azután meglátta, amit Owen, és borzadva elhallgatott.

...kettő ...egy.

A pisztolylövéseket elfojtotta a szél zúgása és a négy Zimmer generátor. Két legyező alakú vér- és agyvelőfolt jelent meg mintegy varázsütésre Cavanaugh és Bellson feje fölött a tompa fényben. Owen és Henry látta, hogy Bellson jobb lába még egy utolsót rúg. Ettől megbillent az elemlámpa, és egy pillanatra láthatták Cavanaugh és Bellson eltorzult, byrustól foltos arcát. Azután, ahogy a lámpa keresztülgurult a padlón, fénytányérokat rajzolva az alumíniumfalakra, a kép elsötétedett, ahogy a tévében szokott, amikor kihúzzák a dugót.

- Krisztusom! - suttogta Owen. - Irgalmas Jézusom!

Henry ismét megjelent az ablakban. Owen hátrébb intette, azután elhajította a követ. Nem kellett messzire dobnia, az első dobás mégis mellé ment, ártalmatlanul lepattant a célponttól balra levő viharvert deszkákról. Fogta a második követ, mélyet, nyugtatót lélegzett, és dobott. Ez alkalommal betörte az üveget.

Postám van számodra, Henry. Megy.

Bedobta a fémdobozt az üvegen keletkezett lyukon.

4

Leesett a szín padlójára. Henry fölvette és kinyitotta. Négy, sztaniolba burkolt csomagot talált benne.

Mik ezek?

Zsebrakéták, válaszolt Owen. *Milyen a szíved?*

Amennyire tudom, rendben van.

Jó, mert ehhez a szarhoz képest a kokain annyi, mint a Valium. Minden csomagban kettő van. Vegyél be hármat. A többit tedd el.

Nincs vizem.

Owen egy tiszta képet küldött: egy észak felé néző ló déli felét. *Rágd meg őket, szépségem! Néhány fogad csak maradt?* Ebben valódi harag izzott, amit Henry nem értett, azután természetesen megértette. Ha valamit képes volt megérteni ilyen kora reggel, az a barátok hirtelen elvesztése.

A fehér tablettákon semmiféle gyógyszergyár neve nem szerepelt, és borzalmasan keserűek voltak, ahogy elropogtatta őket. Nyelés közben még a torkából is visszakívánkoztak.

A hatás csaknem azonnali volt. Mire a nadrágzsebébe dugta Owen USMC dobozát, a szívverése megduplázódott. Mire hátrébb lépett az ablaktól, megháromszorozódott. A szeme mintha együtt lüktetett volna a szívével. De nem volt zavaró, sőt egész kellemesnek tűnt. Már nem volt álmos, és még a fájdalmai is elszálltak.

- Aúú! - rikkantotta. - Popeye-nek ezt a szart kellett volna kipróbálnia! - És elnevette magát, mert most olyan különösnek - csaknem archaikusnak - tűnt a hangos beszéd, és mert olyan jól érezte magát.

Halkabban! Jól vagy?

Jól vagyok! JÓL VAGYOK!

Még a gondolatainak is új, kristályos ereje támadt, és úgy vélte, ez nem csupán a képzelete műve. Bár az ócska szín mögött nem volt olyan világos, mint a tábor többi részén, azért azt láthatta, hogy Owen megrándul és a halántékához kap, mintha valaki egyenesen a fülébe ordított volna.

Bocsánat, üzente.

Semmi baj. Ez azért van, mert olyan erős vagy. Nyilván ellepett az a szar.

Tulajdonképpen nem, válaszolta Henry. Visszatért álmának egy pillanata: ott vannak négyen a füves lejtőn. Nem is, öten, mert Duddits is velük volt.

Henry! Emlékszel még, mit mondtam, hol leszek?

A tábor délnyugati sarkában. Rézsút a csűrrel szemben. De...

Nincs de. Ott leszek. Ha le akarsz lépni innen, jobb, ha te is ott leszel. Most... Szünet, Owen megnézte az óráját. Ha működik, akkor felhúzós fajta, gondolta Henry... *két perc múlva négy. Adok neked fél órát, azután, ha a népek a csűrben nem kezdtek el mozgolódni, rövidre zárom a kerítést.*

Lehet, hogy fél óra nem lesz elég, tiltakozott Henry. Noha meg sem mozdult, csak nézte a hófúvásban álló Owent, mégis lihegett, mint aki versenyt fut. A szíve úgy érezte, hogy ez *verseny-futás.*

Elégnek kell lennie, üzente Owen. *A kerítésre rá van kötve a riasztó. Szirénázás lesz. Még több fény. Általános riasztás. Öt percet adok neked azután, hogy kitör a parasztgyalázat - háromszázig kell számolnod -, és ha nem jössz, akkor megyek az orrom után.*

Nélkülem sosem találod meg Jonesyt.

Ez nem jelenti azt, hogy itt maradok, és veled együtt halok meg, Henry. Türelem. Mintha egy kisgyerekhez beszélne. *Ha öt perc alatt nem érsz oda, ahol vagyok, akkor amúgy sincs esélyünk.*

Az a két ember, akik öngyilkosok lettek... nem ők az egyetlenek, akik gajra mentek.

Tudom.

Henry egy pillanatra elkapott egy képet: sárga iskolabusz, amelynek oldalára a MILLINOCKET TAN.KER feliratot festették. Az ablakokból két sor vigyorgó koponya nézett ki. Megértette, hogy ezek Owen Underhill társai. Azok, akikkel tegnap reggel érkezett. Emberek, akik vagy haldokoltak, vagy már meg is haltak.

Ne törődj velük, felelte Owen. *Most Kurtz csapata az, ami miatt aggódnunk kell. Különösen az Imperial Valley. Ha léteznek, akkor bölcsebb lesz elhinned, hogy engedelmeskednek a parancsoknak, és jól vannak kiképezve. A kiképzés mindig, minden zavaron úrrá lesz, ezért találták ki. Ha késlekedsz; elkapnak és megpirítanak. Öt perced van a riasztás után. Háromszázig számolhatsz.*

Owen logikáját nehéz volt szeretni, és lehetetlen volt elutasítani.

Jól van, mondta Henry. *Öt perc.*

Nem a te dolgod, hogy megtedd, mondta Owen. A gondolat az indulatok szövevényétől salakosan érkezett, volt benne kétségbeesés, bűntudat, az elkerülhetetlen félelem - Owen Underhill esetében nem a haláltól, hanem a kudarctól. *Ha igaz, amit mondasz, minden azon múlik, hogy meg tudunk-e lépni. Lehet, hogy az egész világot teszed kockára, csak mert pár száz pöcs lapít a csűrben...*

A főnököd biztosan nem így tenne, igaz?

Owen meglepetten reagált - nem szavakkal, hanem egy képregényfélét küldött Henry elméjébe. Azután még a szél szüntelen zúgásán és üvöltésén át is hallotta Owen nevetését.

Most megfogtál, szép hercegem.

Mindenesetre én megmozgatom őket, jó vagyok lelkesítésben.

Tudom, hogy megpróbálod. Henry nem látta az arcát, de érezte, hogy mosolyog. Majd Owen hangosan folytatta: - És mi van azután? Ismételd el.

Minek?

- Talán mert a katonáknak is szükségük van lelkesítésre, különösen, amikor dezertálnak. És hagyjuk a telepátiát - szeretném, ha hangosan mondanád. Hallani akarom a szavakat.

Henry a kerítés másik oldalán didergő férfira nézett, és azt mondta: - Utána hősöknek kell lennünk. Nem azért, mert azok akarunk lenni, hanem mert nincs választásunk.

Kint a hóban és a szélben Owen bólintott. Bólintott, és még mindig mosolygott. - Miért is ne? - mondta. - Mi a francért ne lennénk hősök?

Henry pislákoló képet látott a katona elméjében egy kisfiúról, amint a feje fölé emel egy tálat. Ez a férfi azt szerette volna, ha a kisfiú a helyére teszi azt a tálat - azt a tálat, amely annyi éven át kísértette, és amely örökre összetört.

5

Kurtz, aki gyerekkora óta álmatlanul aludt, ennélfogva nem volt normális, úgy ébredt, mint mindig: az egyik pillanatban sehol nem volt, a következőben tökéletesen éber lett, és ismerte a környezetét. Életben volt, halleluja, igen, még mindig megvolt! Fejét elfordítva az órára nézett, de az átkozott vacak megint elromlott, noha antimagnetikus tokban volt, folyvást a 12-12-12 villogott raj-

ta, mintha dadogna. Felkapcsolta az ágy melletti lámpát, és elvette zsebóráját az éjjeliszekrényről. Négy óra nyolc.

Visszatette az órát, meztelen lábával lelépett a padlóra, és fölállt. Elsőnek a szelet érzékelte, amely még mindig bánatos kutyaként üvöltött. Másodjára azt, hogy fejében abbamaradt a hangok távoli motyogása. A gondolatolvasás elmúlt, s Kurtz boldog volt. A telepátia ugyanúgy megbotránkoztatta valamilyen elemi, zsigeri szinten, mint bizonyos szexuális praktikák. A gondolat, hogy valaki képes belelátni az *ő* fejébe, hogy meglátogathatja elméjének felső emeleteit... ez borzalmas volt. A szürkék már ezért az egyért is megérdemelték, hogy kiradírozzák őket, mert ezzel a különös, undorító ajándékkal érkeztek. Hála Istennek, hogy nem bizonyult tartósnak.

Kurtz ledobta szürke súlyemelőalsóját, és meztelenül odaállt a hálószobatükör elé, végignézve magát a lábától (ahol most kezdtek mutatkozni az első visszerek lila tekervényei) a fejéig, amelyen deresedő haja összevissza ágaskodott alvás után. Hatvanéves volt, de nem is festett roszszul; a visszeres bögök a lábán voltak a legrosszabbak. Marha jó, méretes csékje is volt, noha nem sokat használta; az asszonyok többnyire aljas teremtmények, képtelenek a hűségre. Kiszipolyozzák a férfit. Titkos, őrült szíve mélyén, ahonnan még a saját elmebaja is ropogósra vasaltnak és alapvetően érdektelennek tűnt, Kurtz NAGY HATÁR TRÁGYÁNAK tartott minden szexet. Még akkor is, ha nemzés céljából történik, az eredmény rendszerint egy aggyal ellátott daganat, amely nem sokban különbözik egy szargörénytől.

Lassan lefelé siklatta tekintetét, a legkisebb vörös foltot, a legapróbb bőrpír nyomát kutatva. Semmit sem talált. Körbefordult, amennyire képes volt, megnézte a hátát is, de ott sem látott semmit. Széthúzta a fenekét, oda is benézett, két ujjpercnyi mélyre dugta az ujját a végbelébe, de a húson kívül ott se talált mást.

- Tiszta vagyok - mondta fojtottan, miközben alaposan kezet mosott a Winnebago kis fürdőszobájában. - Tiszta, mint az arany.

Visszabújt a sortjába, azután leült a priccsre, és felhúzta a zokniját. Tiszta, hála Istennek, tiszta. Jó szó a tiszta. A gondolatolvasás kellemetlen érzése - mintha izzadt bőr tapadt volna izzadt bőrhöz - elmúlt. Egyetlen szál Ripley se volt rajta; még a nyelvét és az ínyét is megvizsgálta.

Akkor mi ébresztette föl? Miért szólnak riasztócsengők a fejében?

Mert a gondolatolvasás nem az *egyetlen* formája az érzékeken túli észlelésnek. Mert a szürkék még nem is tudták, hogy az intersztelláris könyvtár poros, ritkán látogatott fülkéjében van egy Föld nevű hely, amikor már létezett egy apróság, amit úgy hívnak, ösztön, és ez a magafajta egyenruhás *Homo sapiensek* sajátja.

- A spúr - mondta Kurtz. - A jó öreg összamerikai spuri.

Felhúzta a nadrágját. Azután, még mindig meztelen felsőtesttel, fölvette a mobiltelefont, amely a zsebóra mellett hevert az éjjeliszekrényen (négy tizenöt volt, az idő valósággal *rohant*, mint egy fék nélküli autó, amely lefelé száguld a domboldalon egy forgalmas kereszteződés felé). Ez a telefon különleges, digitális darab volt, kódolt és állítólag zavarhatatlan... de egy pillantás állítólag elronthatatlan digitális órájára azt üzente, hogy nincs elronthatatlan ketyere.

Kétszer megnyomta az ÜZENET/CSENGŐ gombot. Freddy Johnson máris bejelentkezett, és nem is hangzott *túl* álmosnak... de ó, most, mikor válságos pillanat közeledett, Kurtznak (aki Robert Coontsnak született, név, név, mi a név?) nagyon hiányzott Underhill. *Owen, Owen*, gondolta, *miért kellett megbicsaklanod éppen most, amikor a leginkább szükségem lenne rád, fiam?*

- Főnök?

- Előrehozom az Imperial Valleyt hatra. Imperial Valley hat nulla nullakor, ismételd és nyugtázd.

Meg kellett hallgatnia, hogy ez miért lehetetlen - akkora marhaság volt, amilyenhez hasonlót Owen még legrosszabb álmaiban sem hozott volna össze. Nagyjából negyven másodpercet adott Freddynek a beszédre, mielőtt megszólalt. - Fogd be a pofád, te kurafi!

A vonal másik végén döbbent csönd.

- Valami készül itt. Nem tudom, hogy mi, de riasztócsengő keltett föl mély álmomból. Megvolt rá az okom, amiért összerántottam a hapsikat és a csajokat, és ha még vacsoraidőben is levegőt akarsz venni, akkor hozd mozgásba őket. Mondd meg Gallaghernek, hogy pontosan legyen kész. Nyugtázd, Freddy.

- Főnök, nyugtázom. Egy dolgot tudnia kell: négy öngyilkosságunk volt, amiről tudok. Lehet több is.

Kurtz nem lepődött meg, nem is volt elégedetlen.

Bizonyos körülmények között az öngyilkosság nem csupán elfogadható, de nemes dolog is - egy igazi úriember utolsó gesztusa.

- A helikopterek személyzetéből?

- Igenis.

- De nem az Imperial Valley fiúi közül.

- Nem, főnök, nem közülük.

- Jól van. Nyomd a gázt, öcsi. Nem tudom, mi ez, de azt tudom, hogy közeledik. Valami nagy mennydörgés.

Visszadobta a telefont az éjjeliszekrényre, és tovább öltözött. Újabb cigarettára vágyott, de mind elfogyott.

6

Valaha egész rendes csorda tejelő tehén volt bekötve az Öreg Gosselin istállójába, és noha az istálló belseje valószínűleg nem felelt meg a Mezőgazdasági Minisztérium szabványainak, az épület azért még meglehetősen jó állapotban volt. A katonák fölszereltek néhány erős égőt, amelyek vakító fényt vetettek az állásokra, az előtérben a fejőszobára, a felső és alsó szénapadlásra. Beraktak egy csomó villanymelegítőt, és az istálló egyfajta lüktető, majdhogynem lázas melegtől izzott. A belépő Henry azonnal lehúzta a cipzárt, de még így is kiütött a verejték az arcán. Feltételezte, hogy köze lehet hozzá Owen tablettáinak is - az istálló előtt még egyet bevett.

Amikor körülnézett, első gondolata az volt, mennyire emlékeztet ez az istálló a különböző menekülttáborokra, amelyeket látott: a boszniai szerbekére Macedóniában, a haiti lázadókéra, miután Samu bácsi tengerészgyalogosai partra szálltak Port-auPrince-ben, az afrikai menekültekére, akik a járványok, az éhezés, a polgárháború vagy egyszerre mindhárom miatt hagyták ott hazájukat. Az ember megszokta a látványukat a tévéhíradókban, de a képek mindig a távolból jöttek; a borzalom, mellyel nézzük, majdhogynem klinikai. De ennek a helynek a meglátogatásához nem kellett útlevél. Ez itt egy New England-i tehénistálló. Az ide bezsúfolt emberek nem viseltek rongyokat, piszkos afrikai klepetust, anorákjukat a Bean's-ben vásárolták, a vadásznadrágjukat, amelyben remekül el lehetett helyezni a tartalék töltényeket, a Banana Republicban, az alsójukat a Fruit of the Loomban. Mégis ugyanúgy festettek. Henry egy különbséget észlelt: hogy még mindig milyen meglepettek. Ilyesminek nem lenne szabad megtörténnie a Szabadság Honában.

Az internáltak egész jól betöltötték az alsó szintet, ahová szénát szórtak szét (arra terítették a kabátokat). Kis csomókban, családi csoportokban aludtak. Voltak még a padlásokon is, és hármasával-négyesével vették be magukat a negyven állás mindegyikébe. Az istálló megtelt horkolással, szuszogással és a rosszakat álmodó emberek nyögéseivel. Valahol egy gyermek sírt. Másutt rádió szólt: Henry számára ez volt az abszurdum netovábbja. A halálra ítélt alvók között, az Öreg Gosselin csűrjében Fred Waring zenekara zengte számtalan hegedűn az „Elvarázsolt éjszaká”-t.

A túlgerjesztett Henry előtt vakítóan és késélesen rajzolódott ki a világ. *Ennyi narancsszín mellény és kalap!*, gondolta. *Apám! Mindenszentek a pokolban!*

A vörös-arany anyagból is volt rendesen. Henry látta az arcokon, fülekben, ujjakon sarjadó foltokat; de látott foltokat a gerendákon, jó néhány égő drótján is. Szénaillat volt, de Henry simán elválasztotta tőle a kénnel elegyes etilalkohol bűzét. A hortyogást sűrű fingások tagolták - úgy hangzott, mintha hat-hét vészesen tehetségtelen zenész tutúlna tubákon és szaxofonokon. Más körülmények között vicces lett volna... vagy talán most is az lenne olyan valakinek, aki nem látta vonaglani és vicsorogni azt a menyétszerű lényt Jonesy véres ágyában.

Vajon itt hányan keltetik őket?, tűnődött Henry. A válasz nem számít, mert a menyétek végső soron ártalmatlanok. Ebben a csűrben képesek életben maradni a gazdaszervezeten kívül, de a viharban, ahol szél tombol és a hőmérséklet nulla fok alatt jár, nem lenne esélyük.

Beszélnie kell ezekkel az emberekkel...

Nem igaz. Halálra kell rémítenie őket. Ki kell mozdítani őket az itteni melegből a kinti hidegbe. Itt korábban tehenek laktak, és most is tehenek laknak. Vissza kell változtatnia őket embe-

rekké - rémült, feldühödött emberekké. Meg tudja tenni, de nem egyedül. Ketyeg az óra. Owen Underhill fél órát adott. Henry úgy becsülte, hogy az egyharmada máris elmúlt.

Szerezni kell egy megafont, gondolta. *Ez az első*.

Körülnézett, észrevett egy nagydarab, kopaszodó férfit, aki az ajtótól balra feküdt a fejőszobában, és odament, hogy közelebbről is megnézze. Úgy gondolta, hogy egyike azoknak, akiket kirúgott a színből, de ebben nem volt biztos. Vadászok között annyi a kopaszodó, nagydarab ember, mint a szemét.

De ez Charles volt, és a byrus újragyapjazta azt, amit gazdája az „ő szexnapeleme" néven emlegetett. *Kinek van szüksége Rogaine-re, ha bekapja ezt a szart?*, gondolta Henry, és elvigyorodott.

Charles jó volt; ami még jobb, Marsha is a közelben aludt, kéz a kézben Darrennel, a Mr. Newtoni-Durung-Jointtal. Marsha egyik orcáján kiütött a byrus. A férje még tiszta volt, de a sógora - talán Bill a neve - ótvaros volt az anyagtól. *A legjobb a buliban*, gondolta Henry.

Letérdelt Bill mellé, megfogta byrusfoltos kezét, és beleszólt álmainak kusza őserdejébe. *Kelj föl, Bill! Ébresztő, föl! El kell tűnnünk innen. Ha segítesz, akkor sikerül. Kelj föl, Bill!*

Kelj föl, és légy hős!

7

Részegítő volt az a sebesség, amivel megtörtént. Henry érezte, ahogyan Bill elméje emelkedik, előbotorkál a lidércnyomások bozótjából, és úgy kap Henry után, mint fuldokló a megmentésére siető úszómesterbe. Úgy találkozott elméjük, mint két tehervagon csatlakozó-kapcsolója.

Ne beszélj, ne is próbálj beszélni, mondta Henry. *Csak engedd el magad. Szükségünk van Marshára és Charlesra is. Négyen elegendőek leszünk.*

Mija...

Nincs idő, Billy. Kezdjük.

Bill megfogta a sógornője kezét. Marsha szeme azonnal kinyílt, csaknem úgy, mintha erre várt volna, és Henry fejében minden tárcsán egy rovátkát feljebb kúszott a mutató. Az asszonyban nem nőtt annyi byrus, mint Billben, de talán több volt a természetes adottsága. Semmit sem kérdezett, Henry sejtése szerint máris felfogta, mi folyik itt, és mit kell tennie. Hál' istennek a gyorsaság jelentőségét is felfogta. Meg kell bombázniuk ezeket az embereket, azután megsuhogtatják őket, akár egy furkósbotot.

Charles hirtelen felült, a szeme tágra nyílt és kidülledt zsíros üregéből. Úgy pattant föl, mint aki kapott egy kecsketúrót. Most már mind a négyen álltak, egymás kezét fogták, akár a szellemidézők... mint ahogy, Henry szerint, ez majdnem szellemidézés volt.

Adjátok át magatokat, mondta nekik, és ők engedelmeskedtek. Az érzés olyan volt, mintha varázspálcát fogna a kezében.

Hallgassatok rám!, kiáltotta.

Fejek emelkedtek föl; néhányan úgy ültek föl mély álmukból, mintha áramütés érte volna őket.

Figyeljetek és erősítsetek... támogassatok! Megértettétek? Támogassatok! Ez az egyetlen lehetőségetek, így hát TÁMOGASSATOK!

Olyan ösztönszerűen csinálták, ahogy az ember átvesz egy dallamot vagy kiver egy ütemet. Ha ad nekik gondolkodási időt, valószínűleg nehezebb lett volna a dolga, sőt esetleg kudarcot vall, de nem adott. A legtöbben aludtak, ő pedig elkapta a fertőzötteket, a telepatákat, akiknek az elméje szélesre volt tárva.

Maga is ösztönösen dolgozva egy sor képet küldött szét: álarcos katonák veszik körül a csűrt, legtöbbjüknél puska, néhánynál valami hátizsákféle, hosszú csővel összekötve. A katonák arcát címlapra való, karikaturisztikus kegyetlenségig torzította. Felhangosított parancsszóra a csövekből folyékony tűz lövell: napalm. A csűr fala és teteje azonnal tüzet fog.

Henry átváltott belsőre, képeket küldött szét a sikoltozó, tülekedő tömegről. Folyékony tűz csurgott a tetőbe égett lyukakon, meggyújtotta a padláson levő szénát. Emitt egy férfinak a haja lángol, amott egy nő égő anorákban, amelyen még mindig látszanak a Sugarloafon és a Ragged Mountainben kapott öntapadók.

Most már valamennyien Henryt nézték, Henryt és azokat, akik összekapcsolódtak vele. A képeket csak a gondolatolvasók vették, de az itt levőknek legalább hatvan százaléka fertőzött volt, és még akik megúszták, azok is érzékelték a pánikot; az emelkedő ár minden csónakot megemelt.

Henry egyik kezével Billét szorította, a másikkal Marsháét, és ismét kívülről sugárzott képeket. Tűz; a katonák körben állnak; felerősített hang üvölti a fülükbe, hogy senki nem menekülhet.

A foglyok most már talpon voltak, a riadt hangok egyre harsányabb karattyolássá olvadtak össze (kivéve az erős telepatákat; ők, a byrus mocskolta arcukkal, csak nézték Henryt űzött tekintettel). Henry megmutatta nekik a csűrt, amint fáklyaként ég a havas éjszakában, a szél tűzviharrá korbácsolta a lángokat, a csövek még mindig köpték a napalmot, és az erősített hang tovább bömbölte: HELYES, EMBEREK, KAPJÁTOK EL VALAMENNYIT, NE HAGYJATOK EGYET SE MENEKÜLNI, ŐK A RÁK, ÉS MI VAGYUNK A GYÓGYSZER!

A képzelet a tetőfokra hágott, önmagát táplálta lázas őrjöngéssel, Henry képeket közvetített néhány emberről, akik meglelték a kijáratot, vagy az ablakon át próbáltak kijutni. Sokan égtek. Az egyik egy asszony volt, aki gyermeket ölelt magához. A katonák valamennyit legéppuskázták, kivéve az asszonyt és a gyermeket, akik napalmgyertyává váltak futás közben.

- Nem! - sikoltotta egyszerre több asszony, és Henry valamiféle morbid ámulattal észlelte, hogy még a gyermektelenek is a saját arcukat képzelték az égő asszony arcára.

Most már mindenki fönt volt, úgy tolongtak, mint a marhák viharban. Mozgásba kell lendítenie őket, mielőtt idejük lenne, hogy egyszer, vagy pláne kétszer átgondolják a dolgot.

Összegyűjtötte a vele kapcsolatban levő elmék erejét, és egy képet vetített a csűrbe.

NÉZZÉTEK!, kiáltotta nekik. **EZ AZ EGYETLEN ESÉLYETEK! KERESZTÜL A BOLTON, HA KÉPESEK VAGYTOK RÁ, DÖNTSÉTEK LE A KERÍTÉST, HA AZ AJTÓ EL VAN TORLASZOLVA! NE ÁLLJATOK MEG, NE HABOZZATOK! BE AZ ERDŐBE! RFJTŐZZETEK EL AZ ERDŐBEN! ELJÖNNEK, HOGY PORRÁ ÉGESSÉK EZT A HELYET, A CSŰRT ÉS MINDENKIT, AKI BENNE TARTÓZKODIK, AZ ERDŐ AZ EGYETLEN ESÉLYETEK! MOST RÖGTÖN INDULJATOK.**

Saját képzelete kútjának mélyéből, ahova Owen tablettái repítették, miközben minden erejével küldte a képeket - a lehetséges biztonság képeit amott, a biztos halálét emitt, olyan egyszerű képeket, amilyenek egy gyerek kifestőkönyvében vannak -, csak távolról érzékelte, hogy hangosan kántál: - *Most, most, most!*

Először Marsha Chiles vette át, azután a sógora, majd Charles, a jókorára nőtt szexnapelem tulajdonosa.

- *Most! Most! Most!*

Darren, noha Immúnis volt a byrusra, és ezért a telepátiára az átlagnál nem fogékonyabb, nem volt ellenálló a növekvő feszültséggel szemben, és ő is csatlakozott:

- *Most! Most! Most!*

Emberről emberre, csoportról csoportra ugrott tovább a pánik fertőzése, amelyet többen kaptak el, mint a byrust: - *Most! Most! Most!*

A csűr belerázkódott. Öklök sulykolták a levegőt egyszerre, mint egy rockkoncerten:

- *MOST! MOST! MOST!*

Henry hagyta, hogy átvegyék, hogy felduzzasszák, maga is gépiesen rázta az öklét, lobogtatta a kezét, amennyire fájó karja bírta, bár emlékeztette magát, hogy nem szabad elsodródnia a tömegelme forgószelében, amelyet maga kavart; amikor ők északnak indulnak, neki délnek kell menni. Várta, hogy elérjenek egy pontot, ahonnan nincs visszatérés - a gyulladás és a spontán égés pontját.

Elérkezett.

- Most! - suttogta.

Összegyűjtötte Marsha, Bill, Charlie... és a többi közel álló elméjét. Egybeolvadt velük, összesajtolta őket, majd ezüstgolyóként röpítette az Öreg Gosselin csűrjében összezsúfolt háromszázhetven ember fejébe azt az egyetlen szót:

MOST!

Egyetlen pillanatig halálos csönd volt, mielőtt felpattant volna a pokol kapuja.

8

Még alkonyat előtt tucatnyi kétszemélyes őrkunyhót (valójában hordozható budik voltak, amelyekből kiszerelték a vizeldét és a vécécsészét) helyeztek el egyenlő távolságra a biztonsági kerítés mentén. Hősugárzó is járt velük, amely butítóvá hevítette a kis odúkat, és az őröket nem érdekelte, hogy mi van odakint. Itt-ott kinyitottak egy ajtót, hogy beengedjék a friss levegő havas gomolygását, de ez volt az őrök minden kapcsolata a külvilággal. Többségében békebeli katonák voltak, nem értették igazán, milyen magasak a jelenlegi tétek, így csak adomáztak szexről, kocsikról, kinevezésekről, szexről, a családjukról, a jövőjükről, szexről, a piával és a droggal kapcsolatos tapasztalataikról és a szexről. Nem vették észre Owen Underhill két látogatását a színnél (a 9-es és 10-es őrhelyről kiválóan láthatták volna), és ők jöttek rá utolsónak, hogy lázadás tört ki a szomszédságukban.

Hét másik katona, akik kicsivel régebben szolgáltak Kurtz alatt, ezért némileg katonásabbak voltak, a bolt hátuljában ültek a kályha mellett, és zsugáztak ugyanabban az irodában, ahol Owen lejátszotta Kurtznak a *ne nous blessez pas* szalagot nagyjából két évszázada. A kártyázók közül hatan őrök voltak, a hetedik pedig Brodsky Kutyus kollégája, Gene Cambry. Nem bírt aludni. Az okát szoros pamut érmelegítő alá rejtette. Mindazonáltal nem tudta, hogy ez meddig lesz elég, mert egyre terjedt alatta a vörös folt. Ha nem lesz óvatos, valaki meglátja... és akkor ahelyett, hogy az irodában kártyázna, kint találhatja magát a csűrben a többi fogoly között.

Ő lenne az egyetlen? Ray Parsonsnak nagy vattacsomó van a fülében. Azt mondta, fáj a füle, de ki tudhatja biztosan? Ted Trezewski kötést visel húsos alkarján, és azt állítja, hogy jóval korábban sebezte meg magát, amikor kifeszítették a szögesdrótot.

Lehet, hogy ez az igazság. George Udall, normálisabb időben a Kutyus közvetlen főnöke kötött sapkát húzott kopasz fejére; abban a vacakban úgy fest, mint egy idősödő fehér rapper. Talán semmi sincs alatta, csak bőr, de meleg van itt a sapkához, nem igaz? Különösen kötött sapkához.

- Te jössz - mondta Howie Everett.

- Hívjatok - felelte Danny O'Brian.

Parsons hívott; Udall ugyancsak. Cambry alig hallotta. Lelki szemei előtt egy nő jelent meg, aki gyermeket tartott a karján. Javában vergődött át a cserény hótorlaszain, amikor egy katona napalmfáklyává változtatta. Cambry elborzadva megrándult, úgy gondolta, hogy a kép bűntudatos lelkiismeretének terméke.

- Gene! - szólította meg Al Coleman. - Hívsz, vagy...

- Mi ez? - kérdezte Howie elkomorodva.

- Mi mi? - kérdezett vissza Ted Trezewski.

- Ha elhallgatsz, meghallod - felelte Howie. *Hülye polyák*: hallotta Cambry a kimondatlan folytatást, de nem törődött vele. Mióta fölkeltette a figyelmüket, elég tisztán lehetett hallani a kántálást, amely túlsüvítette a szelet, és gyorsan, harsogó türelmetlenséggel erősödött.

- *Most! Most! Most! Most! MOST!*

A csűrből hallatszott, közvetlenül a hátuk mögül.

- Mi a nyavalya ez? - kérdezte csodálkozva Udall, végigpillantva a kártyalapokkal, hamutartókkal, krumpliszirommal és pénzzel teleszórt asztalon. Gene Cambry hirtelen rájött, hogy semmi nincs a hülye gyapjúsapka alatt, csak bőr. Udall névleg a parancsnoka volt ennek a kis csapatnak, de nem volt támpontja. Nem látta az öklök lüktetését, nem hallotta az erős gondolathangot, amely a kántálást vezényelte.

Cambry riadalmat látott Parsons, Everett és Coleman arcán. Ők is látják. Szikraként pattant ki közöttük a megértés, miközben az épek csak bámultak.

- A faszok ki akarnak törni - mondta Cambry.

- Ne légy hülye, Gene! - mondta George Udall. - Nem tudják, hogy mi következik. Mellesleg ezek *civilek*. Ezek hagyják, hogy...

Cambry nem hallotta a többit, mert egyetlen szó **MOST** - úgy süvített át az agyán, mint egy fűrészlap. Ray Parsons és Al Coleman megrándult. Howie Everett fájdalmában felkiáltott, a halántékához kapott, a térde alulról meglökte az asztalt, krumpliszirmot és kártyákat szórva szét. Egy zöldhasú bankó a forró kályhára esett és meggyulladt.

- Aúú, hát bazmeg, most nézd, mit cs... - kezdte Ted.

- Jönnek - mondta Cambry - *Értünk* jönnek.

Parsons, Everett és Coleman az Öreg Gosselin fogasa mellett támaszkodó M-4-es karabélyaikért ugrottak. A többiek meglepetten, még mindig három lépéssel lemaradva bámultak rájuk... és ekkor hatalmas dübbenés hallatszott, ahogy hatvan vagy még több fogoly nekivágódott a csűr ajtajának. Az ajtókat kívülről zárták be, nagy, katonai acéllakatokkal. Azok kitartottak, viszont az öreg fa szilánkos reccsenéssel engedett.

A foglyok átcsörtettek a résen. „*Most! Most!*", üvöltötték a szél havas pofájába, és jó néhány társukat legázolták.

Cambry is nekilendült, fölkapta az egyik karabélyt, de kitépték a kezéből. - Ez az enyém, bazeg! - vicsorgott rá Ted Trezewski.

Alig húsz méter volt a széttört csűrajtó és a bolt hátsó fala között. A tömeg üvöltve áthömpölygött ezen a távon. „*MOST! MOST! MOST!*"

A pókerasztal szemetet szórva, recsegve felborult. Megszólalt a riadó, amikor az első foglyok nekicsapódtak a kétsoros kerítésnek, ahol vagy megsültek, vagy halak módjára fennakadtak a túlméretezett töviseken. Pillanatokkal később a riadó tülkölő, lüktető bőgéséhez csatlakozott egy üvöltő sziréna, a főhadiszállás riadója, amelyet néha úgy emlegettek, mint Három Hatos Helyzetet, a világ végét. Az őrbódékká átlényegült műanyag vécékből meglepett és rémült arcok bámultak.

- A csűr! - ordította valaki. - Le kell dönteni a csűrt! Az lehet a menekvés!

Az őrszemek kitrappoltak a hóba, sokan mezítláb, és elindultak a kerítés mentén, nem tudták, hogy az már zárlatos lett a több mint nyolcvan kamikaze szarvasvadász súlyától, akik még akkor is teli torokból üvöltötték, hogy „*MOST!*", amikor rángatóztak, megsültek és meghaltak.

Senki sem vette észre azt az egyetlen embert - az ódivatú szarukeretes szemüveget viselő magas, csontos férfit -, aki a csűr mögött távozott, átlósan keresztülvágva a cserény hótorlaszain. Noha Henry úgy látta, senki sem figyel rá, nem is érzékelik a jelenlétét, mégis futni kezdett. Borzalmasan védtelennek érezte magát a vakító fényben, a szirénák és a kerítés riasztójának bömbölésében. Pánikba esett, félig megbolondult tőle... éppen úgy, mint azon a napon, amikor Duddits sírt a Tracker Testvérek mögött.

Imádkozott Istenhez, hogy Underhill megvárja. Nem tudta megállapítani, a hó túl sűrűn esett ahhoz, hogy ellásson a cserény túlsó végébe, de hamarosan elég közel lesz, és akkor már tudni fogja.

9

Kurtz egy bakancs híján már mindent magára öltött, amikor megszólalt a riadó, kigyulladtak a vészfények, még vakítóbb ragyogásba borítva ezt az isten háta mögötti helyet. Nem érzett meglepetést, sem félelmet, csak megkönnyebbülés és bosszúság keverékét. Megkönnyebbülést, mivel akármi rágta is az idegvégződéseit, most legalább nyíltan jelentkezett. Bosszúságot, hogy ez a nyavalyás zűrzavar nem két órával később tört ki. Újabb két óra, és Kurtz egyensúlyba hozhatta volna az üzlet könyvelését.

Jobb kézzel kivágta a Winnebago ajtaját, baljában még mindig a bakancsot tartotta. Barbár üvöltés hallatszott a csűr felől, egyfajta csatakiáltás, amire mindennek ellenére válaszolt a szíve. A förgeteg enyhült kissé, de nem nagyon; úgy tűnik, valamennyien együtt vannak. Egy Spartacus támadt abban a jól táplált, ijedős, ez-itt-nem-történhet-meg tömegben - hát ki gondolta volna?

Ez az istenverte telepátia, gondolta. Mindig nagyszerűen működő ösztönei megsúgták, hogy komoly a baj, és rohamtempóban lesz még rosszabb, ennek ellenére elmosolyodott. *Az átkozott tedepátiának kell lenni! Kiszagolták, mi következik... és valaki úgy döntött, hogy tesz róla.*

Ahogy figyelte, a szedett-vedett tömeg, amelyben a legtöbben anorákot és narancsszínű sapkát viseltek, nehézkesen átzúdult az összerogyó, széthasadozó csűrajtón. Az egyik rázuhant egy szilánkos végű deszkára, amely fölnyársalta, mint egy vámpírt. Némelyek elbotlottak a hóban, és a többiek letaposták őket. Most már minden lámpa égett. Kurtz úgy érezte magát, mint aki a legjobb helyről figyel egy díjbirkózást. Mindent láthatott.

A menekülők ötven-hatvan fős oldalszárnyai olyan szépen váltak le, ahogy a hadgyakorlaton a zászlóaljak a hadosztályról, és a mocskos kis kóceráj két oldalán nekirontott a kerítésnek. Vagy nem tudták, hogy halálos feszültségű elektromosság kering a sima drótban, vagy nem törődtek vele.

A többiek, a zöm egyenesen a bolt hátulját rohamozta. Ez volt a leggyengébb pontja a védelemnek, de nem számított; Kurtz azt hitte, simán fog menni minden.

Terveiben sehol sem szerepelt ennek az eshetőségnek a forgatókönyve, hogy két-háromszáz túlsúlyos novemberi harcos nekivágjon egy eszetlen banzájrohamnak. Egy pillanatig sem számított másra, mint hogy helyben maradnak, és a jogszerű eljárásról ordítoznak, amíg meg nem sütik őket.

- Nem rossz, fiúk - szólt. Érezte, hogy valami más is ég, valószínűleg az istenverte karrierje, de előbb-utóbb mindennek vége lesz, és ő pokolian jó kis hadművelet keretében távozik, nem igaz? Kurtznak az űrhajóval érkezett szürkécskék szigorúan másodrendűek voltak. Ha ő szerkesztené az újságokat, ez lenne a szalagcím: SZENZÁCIÓ! NEW-AGE AMERIKAIAKBAN GERINCET TALÁLTAK! Szuper. Szinte kár lekaszálni őket.

A főhadiszállás szirénája vonított a havas éjszakában. Az első emberhullám elérte a bolt hátsó oldalát, Kurtz szinte látta, ahogy az egész ház megremeg.

- Ez az átkozott telepátia - vigyorodott el. Fiai máris válaszoltak, már jött is az első hullám az őrbódékból, még többen a telephelyről, a parancsnokságról és az ideiglenes kaszárnyaként szolgáló lakókocsikból. Azután mosolya fakulni kezdett, és értetlenség vette át a helyét. - Lőjétek le őket - mondta. - Miért nem lövitek le őket?

Néhányan tüzeltek, de nem elegen, messze nem elegen. Kurtz megérezte a pánik szagát. Az emberei nem lőttek, mert beszartak. Vagy mert ők is tudták, hogy utána ők következnek.

- Az átkozott telepátia - ismételte, és ekkor a boltban hirtelen felropogtak az automata fegyverek. Az iroda ablakaiban, ahol ő és Owen Underhill tanácskoztak, vakítóan lüktettek a torkolattüzek. Kettőből kirobbant az üveg. Egy férfi megpróbált kimenekülni a második ablakon át, és Kurtz még fölismerhette benne George Udallt, mielőtt a lábánál fogva visszarángatták volna.

Az irodai srácok harcolnak, de hát ez természetes, az életükért küzdenek. A cimbik, akik futva közeledtek, zömmel még mindig futottak. Kurtz gondolkozott rajta, hogy ledobja a bakancsát, és fölkapja kilenc milliméteres pisztolyát. Leszed néhány iszkolót. Elejti a maga zsákmányát. Úgyis összedől körülötte a világ, miért is ne?

Underhill az oka, azért nem. Owen Underhillnek része volt ebben a simliben. Kurtz ezt éppolyan jól tudta, mint a saját nevét. Ez itt bűzlik a pártütéstől, és a pártütés Owen Underhill specialitása.

Újabb lövöldözés hallatszott Gosselin irodájából... fájdalmas jajgatás... azután győzelmes üvöltés. A számítógéptudor, Evian-ivó, salátazabáló gótok elérték céljukat. Kurtz rávágta a Winnebago ajtaját a jelenetre, visszasietett a hálószobába, hogy fölhívja Freddy Johnsont. A bakancsot még mindig a kezében tartotta.

10

Cambry az Öreg Gosselin íróasztala mellett térdelt, amikor a foglyok első hulláma betört. Őrjöngve nyitogatta a fiókokat, fegyvert keresett. Nagy valószínűséggel az a tény mentette meg az életét, hogy nem talált.

- *MOST! MOST! MOST!* - sivították a közeledő foglyok. Borzalmas ütés érte a raktár hátulját, mintha teherautó hajtott volna bele. Cambry hallotta a nyálkás ropogást, amikor az első foglyok a kerítésnek csapódtak. A lámpák pislogni kezdtek az irodában.

- Maradjatok együtt, emberek! - kiáltotta Danny O'Brian. - Az istenfáját, mara...

A hátsó ajtó olyan erővel pattant le zsanérjairól, hogy valósággal berepült a szobába, eltakarva az első, üvöltő embereket, akik eltorlaszolták az ajtót. Cambry a tarkójára kulcsolta a kezét, és lebukott, épp akkor, amikor az ajtó az íróasztalra esett, ő pedig a lábnyílásba került alatta.

Az automata fegyverek ropogása fülsiketítő volt az apró helyiségben, elfojtotta a sebesültek sikolyát, de Cambry érzékelte, hogy nem lőttek valamennyien. Trezewski, Udall és O'Brian tüzelt, de Coleman, Everett és Ray Parsons csak állt bamba arccal, fegyverüket a mellükhöz szorítva.

Véletlen menedékhelyéről Gene Cambry látta, hogy a foglyok elözönlik a szobát, látta, ahogy az elsőket eltalálják és madárijesztőként félrelökik a golyók; látta, ahogy a vérük szétfröcscsen a falon, a babkonzervplakátokon és a naptárakon. Látta, ahogy George Udall hozzávágja puskáját két narancsszín hacukás, drabális fiatalemberhez, azután megpördül és nekivetődik az ablaknak. Félig kijutott, akkor visszarántották; egy férfi, akinek arcán anyajegyként nőtt a Ripley, bele-

vágta a fogait George lábikrájába, mint egy pulykacombba, közben egy másik ember a test túlsó végén ordító fejet hallgattatta el azzal, hogy hirtelen balra rántotta. A szoba levegője kék volt a puskaportól, de Cambry látta, hogy Al Coleman ledobja a fegyverét, és átveszi a kántálást - „*Most! Most! Most!*" -, és látta, hogy Ray Parsons, aki normális körülmények között a legbékésebb srác volt, ráfogja a karabélyt Danny O'Brianre, és szétlövi a fejét.

A küzdelem leegyszerűsödött. A fertőzöttek harcoltak az egészségesek ellen.

Az íróasztalt meglökték, hogy a falnak vágódott. Az ajtó Cambryra esett, és mielőtt feltápászkodhatott volna, emberek rohantak át az ajtón, őt pedig a földhöz sajtolták. Úgy érezte magát, mint egy lováról leesett cowboy a megvadult gulyában. *Itt fogok meghalni az ajtó alatt*, gondolta, ám ekkor egy pillanat alatt megszűnt a gyilkos nyomás. Cambry adrenalintól síkos izmokkal térdre pattant, az ajtó balra csúszott le róla, gonosz búcsú gyanánt belevájva a kilincsgombbal Gene csípőjébe. Valaki futólag belerúgott a bordáiba, egy másik bakancs a jobb fülét súrolta, de végül föltápászkodott. A szobában vágni lehetett a füstöt, őrjöngő kiáltások és sikolyok hallatszottak. Négy-öt testes vadász nekiment a kályhának, amely leszakadt a csövéről és reccsenve oldalra dőlt, lángoló juhartuskókat szórva a padlóra. A pénz és a kártyák tüzet fogtak. Orrfacsaróan bűzlöttek az olvadó pókerzsetonok. *Ezek Ray zsetonjai voltak*, gondolta Cambry összefüggéstelenül. *Már az Öbölben megvoltak neki. Boszniában is.*

Értetlenül állt a zűrzavarban. A menekülő foglyoknak nem kellett az iroda és a bolt közötti ajtót használniuk, mert az egész fal - valójában nem több gyatra rabitznál - kidőlt. Darabjai ugyancsak tüzet fogtak a felborult kályhából kihullott tuskóktól.

- Most - motyogta Gene Cambry. - Most. - Látta, hogy Ray Parsons a többiekkel együtt a bolt bejárata felé fut, sarkában Howie Everett loholt. Howie futás közben lekapott egy kenyeret a középső polcról.

Egy télikabátos, pomponos, ráncos, öreg hapsit nekilöktek a felborult kályhának, majd letaposták. Cambry hallotta magas, nyivákoló sikolyát, ahogy az arca hozzátapadt a fémhez, és sercegni kezdett. Hallotta és *érezte* is.

- *Most!* - ordította. Megadta magát, csatlakozott a többiekhez. - *Most!*

Átugrotta a kályha felől terjedő lángokat, és futott, beleolvasztva kis elméjét a nagyba.

A Kék Fiú Hadművelet gyakorlatilag véget ért.

11

Amikor a cserény háromnegyed része mögé került, Henry zihálva, lüktető mellét markolászva megállt. Mögötte a zseb-Armageddon tombolt, amit ő szabadított el; előtte semmi sem látszott, csak a sötétség. Ez a kurva Underhill lelépett, ez...

Csak nyugi, szépségem - nyugi.

Kétszer fölvillant egy lámpa. Annyi történt, hogy rossz felé nézett. Owen a cserény délnyugati sarkától kicsit balra parkolt le. Henry most már tisztán látta a Sno-Cat szögletes körvonalait. Mögötte sikolyok, üvöltések, parancsok, lövöldözés. Egyáltalán nem hallott olyan sűrű fegyverropogást, pedig arra számított, de nem volt idő, hogy ezen csodálkozzon.

Mozgás!, kiáltotta Owen. *Le kell lépnünk!*

Olyan gyorsan jövök, ahogy tudok! Várj meg!

Ismét nekiindult. Akármi volt is Owen spannoló tablettáiban, a hatása mostanra elmúlt, ólomnehéz lett a lába. A combja őrjítően viszketett, a szája szintén. Érezte, ahogy a penész terjed a nyelvén. Mintha egyfolytában kóla pezsegne a szájában.

Owen elvágta a kerítést, a szögesdrótot és a villanyvezetéket. Most ott állt a Sno-Cat előtt (fehér volt, mint a hó, igazán nem csoda, hogy Henry nem vette észre), a csípőjének támasztott automatával, és egyszerre próbált mindenhova nézni. A lámpák tucatnyi árnyékot kölcsönöztek neki; úgy meredeztek a bakancsa körül, mint egy bolond óra mutatói.

Megragadta Henry vállát. *Jól vagy?*

Henry bólintott. Miközben Owen a Sno-Cat felé húzta, olyan robbanás hallatszott, mintha valaki a világ legnagyobb puskáját sütötte volna el. Henry összerándult, elbotlott a saját lábában, és el is esett volna, ha Owen el nem kapja.

Mi volt...?

Cseppfolyós gáz. Talán benzin is. Nézd csak!

A vállánál fogva megfordította. Henry hatalmas tűzoszlopot látott a havas éjszakában. A bolt darabjai - deszkák, zsindelyek, lángoló gabonapelyhes dobozok, lángoló vécépapírtekercsek - repültek az ég felé. Voltak katonák, akik megdelejezve bámulták. Mások az erdő felé futottak. Henry feltételezte, hogy a foglyokat üldözik, és bár hallotta gondolataiban páni félelmüket - *Fuss! Fuss! Most! Most!* -, egyszerűen nem hitte el. Később, amikor már volt ideje gondolkodni, megértette, hogy sok katona ugyancsak menekült. Most még semmit sem értett. A dolgok túl gyorsan történtek.

Owen visszafordította, és belökte a Sno-Cat utasülésére, egy olajszagú vászoneresz mögé. A kabinban áldott meleg fogadta. A primitív műszerfalra csavarozott rádió nyávogott és sípolt. Az egyetlen dolog, amit Henry kivehetett a belőle áradó hangokból, a pánik volt. Ez vad boldogsággal töltötte el - boldogabb volt, mint azon a délutánon, amikor ők négyen megtanították Richie Grenadeau-t és kapcabetyár haverjait az istenfélelemre. És az ő szemében ugyanazok irányították ezt a műveletet is; egy rakás felnőtt Richie Grenadeau, száraz kutyaszar helyett gépkarabélyokkal fölfegyverezve.

Volt valami a két ülés között, egy doboz, amelyen két borostyánszínű lámpa pislogott. Miközben kíváncsian fölé hajolt, Owen Underhill félrerántotta a vezetőülés melletti ponyvaajtót, és beugrott a hójáróba. Nehezen lélegzett, és elmosolyodott, ahogy a lángoló boltra pillantott.

- Azzal vigyázz, testvér - mondta. - Ne nyúlj a gombokhoz.

Henry fölemelte a dobozt, amely akkora volt, mint Duddits szeretett Scooby-Doo uzsonnatáskája.

A gombok, amelyekről Owen beszélt, a villogó fények alatt helyezkedtek el. - Mi ez?

Owen elfordította a gyújtás kulcsát, és a Sno-Cat forró motorja azonnal életre kelt. Sebességbe kapcsolta a hosszú váltókart. Még mindig mosolygott. A Sno-Cat szélvédőjére eső fényben Henry most már látta a katona szeme alatt a vörös-arany byrus pelyheit. A homlokán is volt.

- Túl sok a fény ezen a helyen - mondta Owen. - Kicsit lejjebb veszem a világítást. - Olyan sima kanyart írt le a Sno-Cattel, mintha motorcsónakban ülnének. Henry lerogyott az ülésre, ölében a dobozzal, amelyen tovább villogtak a lámpák. Úgy érezte, ha öt évig nem tesz egy lépést se, akkor piheni ki magát.

Owen rápillantott, miközben a hójáróval átlósan elindult egy hódombbal határolt árok felé, amely a Hattyúto út kezdetét jelentette. - Megcsináltad - mondta. - Bevallom, kételkedtem benne, hogy sikerül, mégis felpörgetted őket.

- Mondtam neked, hogy mestere vagyok a lelkesítésnek. - *Mellesleg*, üzente, *a legtöbbjük mindenképpen meg fog halni.*

Nem számít. Adtál nekik egy lehetőséget. És most...

Újabb lövések hallatszottak, de amíg egy golyó vijjogva le nem pattant a fejük fölötti fémről, Henry nem jött rá, hogy rájuk lőnek. Hangos koppanással újabb lövedék pattant le a Sno-Cat lánctalpáról, és Henry lebukott... mintha az segíthetett volna rajta.

Owen, még mindig mosolyogva, kesztyűs kezével jobbra mutatott. Miközben Henry arra nézett, két további golyó kapott gellert a Cat zömök fülkéjén. Henry mindkét alkalommal összerázkódott, Owen mintha észre sem vette volna.

Henry egy csomó kamiont látott, némelyiknek az oldalán olyan cégnevekkel, mint a Sysco és a Scott Papír. Előttük lakókocsik csoportosultak, köztük a legnagyobb egy Winnebago, akkora, mint egy kerekes udvarház. Hat-hét férfi állt a Winnebagónál, és valamennyien őket lőtték. Noha messze voltak, a szél is erősen fújt, és még mindig sűrűn havazott, túl sok volt a találat. Mások, akik közül néhányan fel sem öltöztek egészen (az egyik behemót, aki futva érkezett, meztelen mellével úgy festett, mint egy képregénybeli szuperhős), ugyancsak csatlakoztak a csoporthoz. Középen magas, deresedő férfi állt, mellette egy zömökebb alak. Miközben Henry őket nézte, a sovány férfi fölemelte puskáját és tüzelt, jóformán nem is célozva. Henry annyit hallott, hogy *pinnng*, és érezte, valami elsüvít az orra előtt, valami kicsi, gonosz, zümmögő tárgy.

Owen szó szerint kacagott. - Az a deresedő girhes, az Kurtz. Ő a parancsnok, és piszok jó lövő.

Újabb golyók kopogtak a Cat lánctalpán, testén. Henry megérezte egy újabb fémdarab zönögő-sivító közeledését, és a rádió hirtelen elhallgatott. Nőtt a távolság, amely elválasztotta őket a Winnebago mellett csoportosult lődözőktől, de mintha semmi se történt volna. Henry úgy érezte,

mindegyik szemétláda rájuk lövöldözik. Csak idő kérdése, hogy valamelyikük találjon... és Owen valósággal *boldognak* látszik! Megfordult a fejében, hogy olyasvalakivel akadt össze, aki még nála is inkább öngyilkos akar lenni.

- Az a fickó Kurtz mellett Freddy Johnson. Azok a muskétások Kurtz fiai, akiknek állítólag - nini, vigyázz!

Újabb koppanás, újabb zümmögő acélméh - ez alkalommal kettejük között -, és a sebességváltó-karon levő gomb hirtelen eltűnt. Owen nevetésben tört ki. - Kurtz! - kiáltotta. - Ezt nevezem! Két éve van a kötelező nyugdíjazásig, és még mindig úgy lő, mint Annie Oakley! - Öklével a kormányvillát verte. - De most már elég. A tréfának is van a határa. Kapcsold le a lámpákat, szépségem.

- He?

Owen még mindig vigyorogva a hüvelykujjával a villogó borostyánszínű lámpákra bökött. Szeme alatt a byrus sarlói olyanok voltak, mint az indiánok harci festése. - Nyomd meg a gombokat, öcsi. Nyomd le a gombokat, és húzd le a redőnyt.

12

Hirtelen - mindig hirtelen történt, mindig varázslatosan - a világ szétesett, és Kurtz az övezetben volt. Elhallgatott a förgeteg vonítása, a sziréna üvöltése, a csengő jajgatása. Kihullott a tudatából Freddy Johnson és a cimbik az Imperial Valleyből. Egy maradt: a távolodó Sno-Cat. Látta Owen Underhillt a bal ülésen, úgy látta a kabin acélhéja mögött, mintha ő, Abe Kurtz erre az egy alkalomra megkapta volna a Superman röntgenszemét. A távolság hihetetlenül nagy, de nem számít. A következő golyó, amelyet kilő, egyenesen Owen Underhill áruló, pártütő tarkójába fog csapódni. Fölemelte a puskát, célzott...

Két robbanás hasított az éjszakába, az egyik olyan közel, hogy a lökéshullám megtaszította Kurtzot és embereit. Az egyik INTEL INSIDE feliratú kamion a levegőbe emelkedett, megpördült és rázuhant a Spago'sra, a konyhára. - Úrjézus! - ordította egyikük.

Nem minden lámpa aludt ki - fél óra nem hosszú idő, és Owennek csupán két generátort sikerült fölszerelnie termittöltettel (miközben egész idő alatt azt motyogta: „Banbury Crossba, Banbury Crossba, repülj, pacikám, Banbury Crossba”), de a menekülő Sno-Catet hirtelen elnyelték a tűzpöttyös árnyak, és Kurtz a hóba dobta fegyverét, anélkül hogy kiürítette volna.

- Na bazmeg - mondta színtelen hangon. - Tüzet szüntess. Tüzet szüntess, nyavalyások. Hagyjátok abba, a szentségit! Befelé! Mindnyájan, Freddy kivételével. Tegyétek össze a kezeteket és imádkozzatok Istenhez, a Mindenható Atyához, hogy húzza ki a seggünket a parittyából, ahova bedugta. Gyere, Freddy. Élénken.

A többiek, csaknem tucatnyian, fölmentek a Winnebago lépcsőjén, tétován bámulták az égő generátort, a lángoló konyhát (a szomszédos élelmiszerraktár máris tüzet fogott; a következő a gyengélkedő és a tetemgyűjtő lesz). A tábor lámpáinak fele kialudt.

Kurtz átkarolta Freddy Johnson vállát, és húsz lépéssel arrébb vezette a hófúvásban, amelyet misztikusan lengő fátylakká bontott a szél. Pontosan szemközt Gosselin boltja - ami megmaradt belőle - égett, mint a gyehenna. A csűrbe már belekapott a tűz. Ajtónyílásai vakon tátongtak.

- Freddy, szereted Jézust? Mondd meg az igazat.

Freddy már keresztülment ezen. Itt ez volt a mantra. A főnök kitisztítja a fejét.

- Szeretem, főnök.

- Megesküszöl rá? - Kurtz merőn nézett rá. Valószínűbb, hogy inkább átnézett rajta. Most tervez, ha ugyan az ilyen ösztönös lények képesek tervet készíteni. - Sose szabadulj a pokolból, ha hazudsz?

- Megesküszöm rá.

- Ugye nagyon szereted Őt?

- Nagyon, főnök.

- Jobban, mint a csoportot? Jobban, mint bent lenni a melegben az elvégzett munka után? - Szünet. - Jobban, mint engem?

Nem szabad rosszul válaszolni a kérdésre, ha továbbra is életben akar maradni. Szerencsére ez nem is olyan nehéz. - Nem, főnök.

- Elmúlt a telepátia, Freddy?

- Épp csak meglegyintett, nem is tudom, hogy biztosan az volt-e, hangok szóltak a fejemben...

Kurtz bólintott. A csűr teteje alól a Ripley-gomba vörös-arany színében csaptak föl a lángok.

- ...de elmúlt.

- A csoport többi tagjánál?

- Úgy érti, az Imperial Valleynél? - Freddy a Winnebago felé biccentett.

- Ki másra gondolnék, a Kettő plusz Ötös Tűzoltólaktanyára? Még szép, hogy rájuk!

- Tiszták, főnök.

- Ez jó, de baj is. Freddy, szükségünk van néhány fertőzött amerikaira. És amikor azt mondom, hogy mi, akkor rád és magamra értem. Amerikaiakra van szükségem, akik *rühesek* ettől a vörös szartól, megértettél?

- Igen. - Freddy nem értette, miért, de pillanatnyilag a miért nem számított. Láthatta, hogy Kurtz kezdi visszavenni a parancsnokságot, határozottan visszaveszi, és ez megkönnyebbülés. Ha tudnia kell valamit, majd elmondja neki Kurtz. Szorongva nézte az izzó boltot, a lángoló csűrt, az égő konyhasátrat. A helyzet EGY NAGY HATÁR TRÁGYA.

De az is lehet, hogy nem. Nem, ha Kurtz kézbe veszi az irányítást.

- Javarészt a telepátia felelős érte - tűnődött Kurtz -, de nem a telepátia *indította* el. Az tiszta emberi csibészség volt, a Krisztusát! Ki árulta el Jézust, Freddy? Ki adta Neki az áruló csókot?

Freddy elolvasta a Bibliát, főképp azért, mert Kurtztól kapta. - Az Iskarióti Júdás, főnök.

Kurtz sebesen bólogatott. A szeme körbe-körbe járt, számba vette a pusztulást, a visszavágást latolgatta, amit erősen korlátozni fog a vihar. - Helyes, haver. Júdás árulta el Jézust, minket pedig Owen Philip Underhill árult el. Júdás harminc ezüstpénzt kapott. Nem valami nagy összeg, mi?

- Nem, főnök. - Válasz közben félig elfordult Kurtztól, mert valami felrobbant a konyharaktárban. Vaskéz ragadta meg a vállát és visszafordította. Kurtz szeme tágra meredt és izzott. A fehér pillák keretében úgy festett, mint egy kísértet szeme.

- Rám nézz, ha velem beszélsz! - mondta. - Ide figyelj, ha hozzád szólok! - Szabad kezével megmarkolta a kilenc milliméteres pisztolyt. - Különben kilövöm a beleidet a hóra. Nehéz éjszakám volt, és *ne merészeld még nehezebbé tenni, te eb! Megértettél? Felfogtad, amit mondtam?*

Johnsonból nem hiányzott a fizikai bátorság, de most úgy érezte, hogy valami megfordul a gyomrában, és kifelé igyekszik. - Igen, főnök, bocsánat.

- Meg van bocsátva. Isten szeret és megbocsát, nekünk is azt kell tennünk. Nem tudom, hogy Owen hány ezüstöt kapott, de annyit mondhatok neked: el fogjuk kapni, széthúzzuk a képét, és csinálunk a fiúnak egy vadiúj segglyukat. Velem tartasz?

- Igen. - Freddy mit sem szeretett volna jobban, mint megtalálni és jól megkettyinteni azt a személyt, aki rendezett világát a feje tetejére állította. - Mit gondol, főnök, Owen mennyire felelős mindezért?

- Nekem éppen elegendő mértékben - felelte Kurtz derűsen. - Van egy olyan érzésem, hogy végül bukni fogok, Freddy...

- Ne, főnök!

- ...de nem egyedül bukok. - Még mindig átkarolta Freddy vállát, úgy vezette új alvezérét a Winnebago felé. Alacsony, haldokló tűzoszlopok jelezték az égő generátorokat. Underhill tette ezt; Kurtz egyik tulajdon fia! Freddy még mindig alig tudta elhinni, ugyanakkor kezdett begerjedni. Hány ezüstöt kaptál, Owen? Mennyit kaptál, te áruló?

Kurtz megállt a lépcső előtt.

- Ki az a fickó, akit szívesen tennél meg egy keresőlikvidáló akció parancsnokává, Freddy?

- Gallagher, főnök.

- Kate?

- Igen.

- Elég kannibál, Freddy? Annak a személynek, akit itt hagyunk, kannibálnak kell lennie.

- Káposztasalátával és nyersen eszi meg őket, főnök.

- Jól van - mondta Kurtz. - Mert ez mocskos munka lesz. Két Ripley-pozitívra van szükségem, lehetőleg Kék Fiú emberre. A többiek... ahogy az állatokkal, Freddy. Az Imperial Valley most egy keresőlikvidáló bevetés. Gallaghernek és a többieknek annyit kell levadászniuk, amennyit csak

tudnak. Katonákat és polgári személyeket egyaránt. Mostantól holnap tizenkettő nulla nulla óráig tart a vadászidény. Azután mindenki a maga ura. Kivéve minket, Freddy. - A tűzfény megfestette Kurtz arcát byrussal, szeméből menyétszemet csinált. - Levadásszuk Owen Underhillt, és megtanítjuk rá, hogy szeresse az Urat.

Kurtz felszökkent a Winnebago lépcsőjén, olyan biztosan, mint egy hegyi kecske a tömör, csúszós hóban. Freddy Johnson követte.

13

A Sno-Cat olyan sebesen siklott le a Hattyútó út rézsűjén, hogy Henry gyomra felfordult. A hójáró megfarolt, azután elindult délnek. Owen a legnagyobb sebességre kapcsolt. A szélvédő előtt keringő hógalaktikákból Henry úgy érezte, legalább egy mach sebességgel haladnak, ami sejtése szerint a valóságban óránként harmincöt mérföld lehetett. A Gosselint így maguk mögött hagyhatják, de Jonesy alighanem sokkal gyorsabban mozog.

Van előttünk országút?, kérdezte Owen. *Van, ugye?*

Igen. Úgy négymérföldnyire.

Járművet kell cserélnünk, ha odaérünk.

Ha lehet, senkit se bánts. És senkit se ölj meg.

Henry... nem is tudom, hogy közöljem veled, de ez itt nem gimnáziumi kosárlabdameccs.

- Senkinek sem eshet baja. Senki sem halhat meg. Legalábbis akkor, ha járművet cserélünk. Ígérd meg, különben most rögtön kiugrok a járgányból.

Owen ránézett. - Megteszed, igaz? És a fene essen abba, amit a barátod tervez a világgal.

- A barátom semmiért sem felelős. Őt elrabolták.

- Jól van. Senkinek sem esik baja, ha autót cserélünk. Amennyiben rajtam múlik. És senki sem hal meg. Talán minket kivéve. Most merre megyünk?

Derrybe.

Ott van? Ez az utolsó, életben maradt idegen?

Azt hiszem. Mindenesetre van egy barátom Derryben, aki segíthet. Látja a vonalat.

Milyen vonalat?

- Nem érdekes - mondta Henry, és arra gondolt: *Bonyolult.*

- Hogyhogy bonyolult? És mi az, hogy tilos az ugrálás, tilos a játék?

Elmondom, miközben dél felé megyünk. Ha tehetem.

A szögletes Sno-Cat tovább gördült az országút felé, vakító fényoszlopokat tolva maga előtt.

- Mondd el még egyszer, mit fogunk csinálni - szólalt meg Owen.

- Megmentjük a világot.

- Mondd el, mivé tesz ez minket - hallanom kell.

- Hőssé tesz - felelte Henry. Azután hátraejtette a fejét, és lehunyta a szemét. Másodperceken belül elaludt.

3. RÉSZ

QUABBIN

Ahogy a lépcsőre hágtam,
Ott se levő embert láttam,
Ma meg már megint nem látom,
Ne is jöjjön, azt kívánom.
HUGHES MEARNS

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

KEZDŐDIK A VADÁSZAT

1

Jonesynak fogalma sem volt, mikor tűnt fel a zöld DYSART'S tábla a havas homályban - a Ram műszerfalának órája tönkrement, egyfolytában 12.00 órát villogtatott -, de még mindig sötét volt, és változatlanul erősen havazott. Derryn kívül a hóekék alulmaradtak a viharral szemben. A lopott Ram „elég jó járgány” volt, ahogy Jonesy papája mondaná, de ez is vesztésre állt a küzdelemben, egyre sűrűbben farolt és csúszott meg a mélyülő hóban, egyre nehezebben vergődött előre. Jonesynak fogalma sem volt róla, hogy Mr. Szürke hova igyekszik, de nem hitte, hogy oda is fog érni. Ebben a viharban, ebben a kocsiban.

A rádió működött, bár nem valami jól; mostanáig, ami átjött rajta, az halk volt, tele statikus recsegéssel. Nem hallotta, mennyi az idő, viszont elcsípett egy időjárás-jelentést. Portlandtól délre záporrá enyhült a vihar, viszont a rádió szerint Augustától Brunswickig hó és ónos eső gonosz keveréke hullik. Sok településen kimaradt az áram, és nem lehetett közlekedni hólánc nélkül.

Jonesynak tetszettek a hírek.

2

Amikor Mr. Szürke elfordította a kormányt, hogy elinduljon a rámpán a hívogató zöld jelzés irányába, a Ram kisteher nagy hófelhőket kavarva keresztbe fordult. Jonesy úgy gondolta, hogy ő valószínűleg beledőlt volna a rámpáról az árokba, ha ő irányít, de nem ő irányított. Mr. Szürke pedig, noha már nem volt teljesen érzéketlen Jonesy érzelmeire, válsághelyzetekben sokkal kevésbé hajlott a pánikra. Ahelyett, hogy vakon tekerte volna a farolással ellentétesen a volánt, egyenesen tartotta, amíg a kocsi meg nem állt, akkor pedig ismét a megfelelő irányba fordította az autót. A kutya, amely az utasülés szőnyegén aludt, föl sem ébredt, és Jonesy érverése alig emelkedett. Tudta, ha az ő ellenőrzése alatt lenne a teste, akkor a szíve most vadul verne. De hát neki az volt az álláspontja, hogy vihar esetén a kocsit a garázsban kell hagyni.

Mr. Szürke megállt a rámpa végében a stoptáblánál, noha a 9-es országút mindkét irányban hótorlaszok senki földje volt. A rámpával átellenben hatalmas parkoló úszott a nátriumlámpák ragyogásában; a szélhordta hó úgy mozgott a szemfájdító fényben, mintha óriás, láthatatlan vadállat szuszogna. Jonesy tudta, hogy egy rendes éjszakán a parkolót megtöltenék a dübörgő dízelkamionok, Kenworthök, Mackek, Jimmy-Pete-k, hunyorognának a fülkékben a zöld és borostyánsárga fények. Ma éjjel a környék csaknem kihalt volt, kivéve a HOSSZÚ TÁVÚ PARKOLÁS - JEGYVÁLTÁS KÖTELEZŐ feliratú részt. Ott tucatnyi vagy még több nyerges vontató állt, amelyeknek éleit felpuhították a hótorlaszok. A sofőrök bent ettek, csocsóztak, tévét néztek a sofőrök várójában, vagy aludni próbáltak a hátsó, komor hálóban, ahol tíz dollár egy priccs, egy tiszta takaró és a csodálatos kilátás egy salakbeton falra. Nyilvánvalóan valamennyiüknek ugyanazon két tengely körül forogtak a gondolatai: *Mikor indulhatok?* és *Mennyibe fog ez fájni nekem?*

Mr. Szürke levette a lábát a gázpedálról, és noha szelíden tette, ahogy a Jonesy-féle akta téli vezetésnél javasolta, mind a négy kerék kipörgött, és a kocsi oldalra kezdett csúszni, beásva magát a hóba.

Rajta!, biztatta Jonesy az iroda ablakából. *Rajta, akadj el! Merülj el az ajtó pereméig! Mert ha egy négykerék-meghajtású járgánnyal akadsz el, akkor helyben maradsz!*

Ám a kerekek megkapaszkodtak - először az elsők, amelyeknek a motor súlya némileg nagyobb vonóerőt kölcsönzött -, azután a hátsók. A Ram keresztülcsörtetett a 9-es országúton a BEJÁRAT jelzéshez, e mögött egy újabb fogadta: ISTEN HOZTA NEW ENGLAND LEGJOBB KAMIONPARKOLÓJÁBAN! Utána még egy harmadik, hólepte, ám olvasható tábla rajzolódott ki a reflektorfényben: EGY NYAVALYÁT, ISTEN HOZOTT A VILÁG LEGJOBB KAMIONPARKOLÓJÁBAN!

Tényleg ez a legjobb kamionparkoló a világon?, kérdezte Mr. Szürke.

Természetesen, felelte Jonesy. Azután - nem tehetett róla - fölnyerített.

Ezt miért csináltad? Miért adtad ki ezt a hangot? Jonesy meglepő dologra jött rá, ami megindította, ugyanakkor meg is rémítette: Mr. Szürke mosolygott az ő szájával. Nem sok, alig valami, de mégiscsak mosoly. *Valójában nem tudja, mi a nevetés*, gondolta Jonesy. Természetesen azt sem tudta, mi a harag, de figyelemreméltó gyorsasággal tanult; hisztizni már úgy tudott, mint a legjobbak.

Mulatságosnak találtam, amit mondtál.

Pontosan mi az, hogy mulatságos?

Jonesynak fogalma sem volt, hogy mit válaszoljon. Azt akarta, hogy Mr. Szürke átélje az emberi érzelmek teljes skáláját, gyanítva, hogy bitorlójának humanizálása lehet az ő egyetlen esélye a túlélésre - találkoztunk az ellenséggel, és az ellenség mi voltunk, mondta egyszer Pogo. De hogyan magyarázza meg az ember a mulatságos fogalmát egy másik világból érkezett spóratoknak? És tényleg, *mi volt* a mulatságos abban, hogy a Dysart's a világ legjobb kamionparkolójának hirdeti magát?

Újabb tábla mellett haladtak el, ezen egy nyíl mutatott jobbra és balra. A bal oldali nyíl alatt a BÖHÖMÖK felirat volt olvasható, a jobb nyíl alatt a TÖPÖR'IYŰK.

Mi melyikek vagyunk?, kérdezte Mr. Szürke, és megállt az elágazásban.

Jonesy megtagadhatta volna az információt, de mi értelme lett volna? *Mi a töpörtyűk vagyunk*, mondta, és Mr. Szürke jobbra kanyarodott. A kerekek elfordultak kissé, azután a Ram megugrott. Fickó fölemelte a fejét, megeresztett egy hosszú, bűzös fingot, és vinnyogott. Alteste megdagadt, felpuffadt; aki nem tudta, miről van szó, könnyen összetéveszthette egy jókora alomra való kölyökkel vemhes szukával.

Talán kéttucatnyi kocsi és kisteher állt a töpörtyűk parkolójában; azok, amelyeket a legmélyebben betemetett a hó, a személyzet - a szerelők (mindig szolgálatban volt egy-kettő), pincérnők, szakácsok - járgányai voltak. A legtisztább jármű, amelyet Jonesy feszült érdeklődéssel figyelt, az állami rendőrség púderkék autója volt, amelynek a tetején tömör hóból meredtek ki a lámpák. A letartóztatás bizonyosan betenne Mr. Szürke terveinek; másrészt Jonesy máris három gyilkosságnak volt tanúja, ha beleszámítjuk a kisteher fülkéjét is. Az első két színhelyen nem volt tanú, és valószínűleg Gary Jones ujjlenyomatait sem lehet megtalálni, de itt? Biztosan. Tele van vele a kocsi. Látta magát, amint áll valahol a bíróságon, és azt mondja, *De bíró úr, a bennem levő idegen követte el ezeket a gyilkosságokat. Mr. Szürke volt az!* Egy újabb vicc, amit Mr. Szürke nem értene.

Az említett lény közben ismét turkálni kezdett. *Dry Farts*,[2] mondta. *Miért hívod ezt a helyet Dry Fartsnak, amikor a tábla szerint Dysart's a neve?*

Mert Lamar így nevezte, felelte Jonesy visszaemlékezve a hosszú, víg reggelikre, amelyeket itt költöttek el a Lyukba menet vagy onnan jövet. És illett a hagyományhoz, igaz? *Az apám is így hívta.*

Ez mulatságos?

Azt hiszem, csak mérsékelten. A hangalak hasonlóságán alapuló poén. A poén a humor legszimplább formája.

---

[2] Dry Farts - száraz fing, szójáték a hely nevével. (A ford.)

Mr. Szürke leparkolt a sorban, az étterem kivilágított szigetéhez legközelebb eső helyen, de jó messze a rendőrautótól. Jonesynak fogalma sem volt róla, hogy Mr. Szürke érti-e a tetőn levő villogók jelentőségét. Megpöccintette a Ram fényszóróinak kapcsolóját. A slusszkulcsért nyúlt, azután megállt, és ugató nevetésre fakadt: - Ha! Ha! Ha! Ha!

Milyen érzés?, kérdezte Jonesy nem kis kíváncsisággal. És némileg aggodalmasan.

- Semmi különös - felelte színtelen hangon Mr. Szürke, és elfordította a kulcsot. Majd a sötétben ülve, miközben a szél üvöltött a kisteher fülkéjén kívül, megismételte, ezúttal nagyobb meggyőződéssel: - Ha! Ha! Ha! Ha! - Irodájának menedékében Jonesy megborzongott. Ijesztő hang volt, mintha egy kísértet próbálna emlékezni, milyen volt embernek lenni.

Fickónak sem tetszett. Ismét nyüszített, és szorongva nézett a férfira, aki gazdája kocsijának volánja mögött ült.

3

Owen fölrázta Henryt, aki kelletlenül ébredezett. Úgy érezte, alig néhány másodpercet aludt. A lábát mintha cementbe öntötték volna.

- Henry.

- Tessék. - A bal lába viszketett. A szája még annál is jobban viszketett; az átkozott byrus most már az ajkán is nőtt. Megdörgölte a mutatóujjával, és csodálkozva látta, milyen könnyen leválik. Mint a var.

- Figyelj. És nézz. Tudsz látni?

Henry kinézett az útra. Sötét volt és kísérteties a hótól. Owen leállította a Sno-Catet, kikapcsolta a lámpákat. Messzebbről mentális hangok hallatszottak a sötétségből, egy tábortűz auditív megfelelője. Henry odament hozzájuk. Négyen voltak, egyenrangú fiatalemberek a... a...

Kék Csoportból, suttogta Owen. *Ez alkalommal Kék Csoport vagyunk.*

Négy fiatalember elöljáró nélkül a Kék Csoportból, akik igyekeznek nem nagyon félni... igyekeznek keménynek lenni... hangok a sötétben... hangok apró tábortüze a sötétben...

Henry rájött, hogy homályosan lát a fényénél: természetesen havat, és néhány villogó sárga pontot egy országúti felhajtónál. Látszott egy pizzásdoboz kartonfedele is egy műszerfal fényénél. Tálcának használták. Kétszersült, sajtdarabok és egy svájci katonai bicska hevert rajta. A kés egy Smitty nevű illetőé volt, de valamennyien azzal szeletelték a sajtot. Minél tovább nézte Henry, annál jobban látta. Mint mikor a szem hozzászokik a sötétséghez, de itt nemcsak erről volt szó. Amit Henry látott, annak volt valami hátborzongató, szédítő mélysége, mintha átesett volna egy háromdimenziós világból egy négy-öt dimenziósba. Hamar megértette, miért: egyszerre négy pár szemen át nézett. Együtt ülnek a...

HMV, Hamvi, szólalt meg örömmel Owen. *Egy kibaszott Hamvi, Henry! Havas terepre is alkalmas! Lefogadhatod akármibe!*

A fiatalemberek egymás mellett ültek, de akkor is négy különböző helyen, a világot négy különböző nézőpontból látták, és a szemük is négyféle élességgel meredt a világba, Dana (Maybrook, NewYork állam) sasszemétől az éppen hogy megfelelőig. Henry agya mégis képes volt szintetizálni őket, mint a moziban a gyorsan pergő állóképekből a filmet. Ám ez nem film volt, nem is valami trükkös, háromdimenziós kép. Ez a látás egészen új formája, amely teljesen újfajta gondolkodásmódot képes létrehozni.

Ha ez a szemét elterjed, gondolta Henry rémülten és vad izgalommal, *ha ez elterjed...*

Owen oldalba könyökölte. - Talán áttehetnéd a szemináriumot egy másik napra - mondta. - Nézz át az út túloldalára.

Henry engedelmeskedett, alkalmazva egyedi, négyszeres látását, és csak későn jött rá, hogy nem csak nézett: megmozdította a nyolc szemgolyót, hogy ráláthasson az út másik oldalára. Ahol újabb fények hunyorogtak a viharban.

- Ellenőrző pont - mormolta Owen. - Kurtz biztonsági politikájának része. Elzárta a kijáratokat, így senki sem mozoghat az országúton az engedélye nélkül. Nekem kell az a Hamvi, ez a legjobb, amihez hozzájuthatunk egy ilyen rohadt viharban, de nem akarom felverni a túlsó oldalon levő hapsikat. Meg tudjuk csinálni?

Henry megint kísérletezett a szemeivel, megmozgatta őket. Fölfedezte, hogy ha nem ugyanazt nézik valamennyien, semmivé lesz isteni, négy-öt dimenziós látása, helyette gyomorforgató törmelék keletkezik, amelyet érzékelése nem képes feldolgozni. De mozgatta őket. Nem sokat, csak a szemgolyókat, mégis...

Azt hiszem, menni fog, ha együttműködünk, felelte. *Menjünk közelebb. És ne beszéljünk hangosan. Lépj be a fejembe. Kapcsolódjunk össze.*

Henry feje hirtelen zsúfoltabb lett. A látása ismét kitisztult, de a perspektíva most nem volt annyira mély. Csak két szempáron át nézett négy helyett: az övén és Owenén.

Owen egyes sebességbe kapcsolta a Sno-Catet. Leoltott lámpákkal araszoltak tovább. A motor halk zúgása beleveszett a szél folyamatos huhogásába, és ahogy fogyott a távolság, úgy lett erősebb Henry szorítása azokon az elméken.

A szentségit, mondta Owen félig nevetve, félig hápogva.

Mi van? Mi az?

Te, ember! Olyan, mint egy varázsszőnyegen ülni. Szentségit, de erős vagy!

Ha azt hiszed, hogy én erős vagyok, csak várj, amíg találkozol Jonesyval.

Owen megállította a Sno-Catet egy alacsony domb tövében. E mögött volt az országút. Nem is említve Bernie-t, Danát, Tommyt és Smittyt, akik a Hamviban ültek a délnek tartó sáv felhajtójának tetején, sajtot és kekszet ettek rögtönzött tálcájukról. Henry és Owen biztonságban volt tőlük, aligha fedezhették fel őket. A járműben ülő négy fiatalembert nem fertőzte meg a byrus, és fogalmuk sem volt róla, hogy figyelik őket.

Kész vagy?, kérdezte Henry.

Asszem. A másik személy Henry fejében, aki hidegebb volt a jegelt halnál, amikor Kurtz és a többiek célba lőttek rájuk, most idegesnek tűnt. *Te irányítasz, Henry. Én csak támogatást adok ezen a bevetésen.*

Gyerünk.

Amit Henry ezután tett, azt ösztönszerűen tette: összekötötte a Hamviban ülő négy embert, nem a halál és a pusztulás képeivel, hanem Kurtz megszemélyesítésével. Ehhez fölhasználta Owen Underhill erejét - ebben a pillanatban jóval nagyobb volt az övénél - és társa ismereteit a parancsnokáról. Óriási diadal - és megkönnyebbülés - volt az összekötés létrehozása. Mert egy dolog a szemmozgatás, de más a teljhatalom. Ráadásul byrusmentesek voltak. Akár ellenállóak is lehettek volna vele szemben. Hála Istennek, nem voltak.

Cimbik, van egy Sno-Cat a tőletek keletre levő domb mögött, mondta nekik Kurtz. *Hozzátok vissza a támaszpontra. Most rögtön, szépen kérlek - semmi kérdés, semmi megjegyzés, csak mozogjatok. Kicsit szűknek találjátok majd jelenlegi elhelyezésetekhez képest, de azt hiszem, azért be fogtok férni, Istennek hála. Most pedig mozgassátok a seggeteket, az Isten áldjon meg benneteket.*

Henry látta, hogy kiszállnak, nyugodt, üres arccal. Ő is kászálódott, amikor észrevette, hogy a tágra nyílt szemű Owen továbbra is a Sno-Cat kormánya mögött ül. Az ajka mozgott, a fejében visszhangzó szavakat ismételte: *Mozgassátok a seggeteket, az Isten áldjon meg benneteket.*

Owen! Gyere!

Owen fölrezzent, körülnézett, azután bólintott, és a maga oldalán kinyomakodott a vászonajtó mögül.

4

Henry térdre esett, feltápászkodott, és fáradtan nézte a gomolygó sötétséget. Nem kellett messzire mennie, Isten a tudója, hogy nem, de úgy érezte, a kavargó hóban képtelen lesz akár hat métert is megtenni, nem beszélve a hátralevő százötven méterről. *A tojásember egyre csak ment*, gondolta, azután: *Én csináltam. Természetesen ez a következmény. Kinyírtam magamat, és most a pokolban vagyok. Ez itt a tojásember a p...*

Owen átkarolta... de nemcsak a karjával támogatta. Erejével fokozta Henry erejét.

Kösz...

Később köszönd. Később alhatsz is. Most csak tartsd a labdán a szemedet.

De *nem volt* labda. Csak Bernie, Dana, Tommy és Smitty trappolt libasorban a hóban, mint szótlan alvajárók, kezeslábasban és csuklyás anorákban. Kelet felé tartottak, a Hattyúto út irányába

a Sno-Cathez, miközben Henry és Owen nyugat felé vonszolták magukat, az otthagyott Hamvihoz. A sajtot és a kétszersültet is otthagyták, jött rá Henry, és nagyot mordult a gyomra.

Aztán feltűnt a jármű. Elhajtanak vele, először fényszórók nélkül, kis sebességgel, halkan-halkan-halkan, megkerülik a rámpa aljában a sárga pislogókat, és ha szerencséjük van, akkor az északi sávon őrködő katonák sohasem tudják meg, hogy elmentek.

Ha meglátnak, el tudjuk intézni, hogy elfelejtsék?, kérdezte Owen. *Megcsinálhatjuk velük, nem is tudom, hogy amnéziások legyenek?*

Henry megállapította, hogy valószínűleg igen.

Owen!

Tessék!

Ha ez valaha is kirobban, az mindent megváltoztat. Mindent.

Owen hallgatott, és gondolkozott. Henry nem a közbotrányra célzott, ami Kurtz megszokott aduja volt a főnökeivel szemben, hanem a képességekről, amelyek jócskán túlmentek egy kis gondolatolvasáson.

Tudom, mondta végül.

5

Délnek tartottak a viharban a Hamvival. Henry Devlin még akkor is kekszet és sajtot majszolt, amikor a kimerültség kikapcsolta a lámpákat túlterhelt fejében.

Morzsás szájjal aludt el.

Josie Rinkenhauerrel álmodott.

6

Fél órával azután, hogy tüzet fogott, Reggie Gosselin csűrje nem volt több, mint egy haldokló sárkány szeme, amely elapadt és kialudt a megolvadt hó fekete szemgödrében, a bömbölő éjszakában. A Hattyútó úttól keletre elterülő erdők *durr-durr-durr* puskatűzre ébredtek, amely először erős volt, azután ritkásabb és tompább, ahogy az Imperial Valley (most Kate Gallagher emberei) üldözték a szökött őrizeteseket. Pulykavadászat volt, és nem sok pulyka fogja megúszni. Talán meglógnak annyian, hogy elvigyék a hírt, talán még ahhoz is elegen, hogy rájuk hozzák a balhét, de ez a holnap gondja.

Miközben mindez lezajlott - és miközben az áruló Owen Underhill egyre messzebb került tőlük -, Kurtz és Freddy Johnson a parancsnoki álláspontban tartózkodott (bár Freddy szemében ez ismét nem volt több egy Winnebagónál; a hatalom és a fontosság érzése elszállt), és kártyákat hajigáltak egy sapkába.

Kurtz, akiben szikrányi telepatikus képesség sem maradt, de változatlanul érzékeny volt az alárendeltjeire - az nem számít, hogy most csak egy katonának parancsolt -, ránézett Freddyre, s azt mondta: - Lassan a testtel, cimbi - az ott még nem jó.

- Igen, főnök - felelte Freddy különösebb lelkesedés nélkül.

Kurtz odapöccintette a pikk kettest. Pörögve hullott a sapkába. Kurtz kukorékolt, mint egy gyerek, és megint dobni készült. Kopogtattak. Freddy odafordult, Kurtz fenyegetően meredt rá. Freddy visszafordult, és látta, hogy Kurtz újabb kártyát dob. Jól indult, de a dobás hosszúnak bizonyult, és a lap a sapka ellenzőjére pottyant. Kurtz motyogott valamit, azután az ajtó felé biccentett. Freddy lélekben hálaimát rebegve ment, hogy kinyissa.

A legfelső lépcsőfokon Jocelyn McAvoy állt, az Imperial Valley két nőtagjának egyike. Lágy tennessee-i tanyasi kiejtéssel beszélt; arca a fiúsan rövid szőke haj alatt kemény volt, akár a kő. Látványosan nem szabványos, izraeli géppisztolyt lógatott a hevederénél fogva. Freddy csodálkozott, hogy hol szerzett ilyet, azután úgy döntött, nem érdekes. Sok dolog van, ami nem számít többé, a zöme kábé egy órája vált érdektelenné.

- Joss - mondta. - Mi a túrót akarsz?

- A parancs szerint hoztam két Ripley-pozitívot. - Újabb lövések ropogtak az erdőben. Freddy látta, hogyan villan arra a nő szeme. Vissza akart menni az út másik oldalára, ki akarta lőni, amit még lehet, mielőtt vége az idénynek. Freddy nagyon jól tudta, mit érez.

- Küldd be őket, jányom! - mondta Kurtz. Még mindig a padlón heverő sapka fölött állt (a padlón még mindig sejlettek Melrose harmadszakács vérének foltjai), még mindig a kezében tartotta a paklit, de a szeme érdeklődve ragyogott. - Lássuk, kit találtál.

Jocelyn intett a fegyverrel. Egy férfihang mordult a lépcső alján: - Mars föl! Ne mondjam kétszer!

Az első férfi, aki Jocelyn mellé lépett, magas volt és nagyon fekete. Vágás húzódott az arcán, egy másik a nyakán. Mindkét vágás Ripleytől volt retkes. Gomba nőtt a homloka ráncaiban is. Freddy ismerte az arcáról, de a nevét nem tudta. Az öreg persze azt is tudta. Freddy szerint minden ember nevét tudta, aki valaha is alatta szolgált, az élőkét és holtakét.

- Cambry! - mondta Kurtz, és a szeme még elevenebben villogott. Beleejtette a kártyapaklit a sapkába, odament Cambryhoz, úgy tűnt, rögvest kezet ráznak, aztán Kurtz mást gondolt, és inkább tisztelgett. Gene Cambry nem viszonozta. Mogorván, összezavarodva bámult. - Isten hozott Amerika Igazságligájában!

- Akkor találtuk meg, amikor az erdőben futott a foglyokkal együtt, akik az őrzésére voltak bízva - mondta Jocelyn McAvoy. Az arca kifejezéstelen volt; minden megvetése a hangjába sűrűsödött.

- Miért ne? - kérdezte Cambry. Kurtzra nézett. - Mindenképpen meg akart ölni. Mindnyájunkat. Ne is fárassza magát hazudozással. Látom az agyában.

Kurtz a legkisebb mértékben sem jött zavarba. Összedörzsölte a két kezét, és barátságosan mosolygott. - Végezz jó munkát, cimbi, és talán megváltoztatod a gondolataimat. A szíveket meg lehet törni, az elméket meg lehet változtatni, ez Isten nagy áldása. Kit hoztál még nekem, Joss?

Freddy hüledezve bámulta a második alakot. Ugyanakkor örült is. Szerény véleménye szerint a Ripley nem is találhatott volna jobb szállást. A kurafit senki sem szerette valami nagyon.

- Uram... főnök... nem tudom, hogy miért vagyok itt... a szabályoknak megfelelően üldöztem a menekülőket, amikor ez... ez... bocsásson meg, de azt kell mondanom, hogy ez a nagyképű szuka kirángatott az üldözők közül és...

- Velük futott - mondta unottan McAvoy. - Velük futott, és a segge lyukáig tele van fertőzéssel.

- Ez hazugság! - mondta az ajtóban álló ember. - Szemérmetlen hazugság! Tökéletesen tiszta vagyok! Száz százalékig tisz...

McAvoy lekapta ennek a második embernek a sapkáját. A férfi gyérülő, szőke haja sokkal sűrűbb lett, és mintha vörösre festették volna.

- Meg tudom magyarázni, uram - mondta Archie Perlmutter, egyre gyöngülő hangon. - Van... tudja... - Végképp elhallgatott.

Kurtz ráragyogott, de ismét fölvette a szűrőmaszkot - valamennyien fölvették -, ami kísértetiessé tette bátorító mosolyát: olyan lett, mint egy cukros bácsi, aki éppen meghív egy kisgyereket egy kis sütizésre.

- Pearly, nem lesz semmi baj! - biztosította Archie-t. - Csak elmegyünk autózni egyet. Meg kell találnunk valakit, valakit, akit ismersz…

- Owen Underhillt - suttogta Perlmutter.

- Így van, haver - bólintott Kurtz. McAvoyhoz fordult. - Hozd ide ennek a katonának a csíptetős dossziéját, McAvoy. Biztosan jobban érzi magát, ha nála lesz a dossziéja. Azután folytathatod a vadászatot, mivel látom rajtad, hogy alig várod.

- Igenis, főnök.

- De először nézd meg ezt - kis trükk, amelyet még Kansasban tanultam.

Kurtz feldobta a kártyákat. Az ajtón át süvítő bolond szél szerteszét szórta őket. Egyetlenegy érkezett meg a sapka ellenzőjére: a pikk ász.

7

Mr. Szürke a kezében tartotta az étlapot, és érdeklődéssel bámulta a listát - fasírt, szeletelt répa, sült csirke, csokoládés sütemény -, amiből úgyszólván semmit sem értett. Jonesy rájött, hogy nemcsak azt nem tudja, milyen ízűek az ételek; azt sem tudja, mik az ízek. Honnan is tudhatná? Lényegében nem egyéb egy magas IQ-val megáldott gombánál.

Már jött is a pincérnő, aki irdatlan fakószőke boglyát viselt a fején. Nem jelentéktelen keblén kártya hirdette: ISTEN HOZTA A DYSAR'SBAN, ÉN AZ ÖN PINCÉRNŐJE, DARLENE VAGYOK.

- Szasz, édes, mit hozhatok?

- Ennék egy rántottát szalonnával. Ropogós legyen, ne puha.

- Pirítós?

- Inkább csalapintát kérnék.

A lány felrántotta a szemöldökét, és notesze fölött rábámult a vendégre. Mögötte a pultnál a rendőr valami csöpögős szendvicset kajált, és a szakáccsal fecsegett.

- Bocsánat, pacsalintát akartam mondani.

A szemöldök még magasabbra szökkent. Látni lehetett a kérdést, úgy villogott tudatának előterében, mint neonreklám a kocsma kirakatában: ez a hapsi dadogós, vagy hülyül?

Jonesy az iroda ablakában megenyhülten mosolygott.

- Palacsinta - mondta Mr. Szürke.

- Aha. Sejtettem. Kávét?

- Kérek.

A pincérnő összecsapta a noteszét, és távozott. Mr. Szürke azonnal odarontott Jonesy irodájának zárt ajtaja elé, és ismét dühöngött.

Hogy csinálhattad ezt?, kérdezte. *Hogy tudtad ezt megcsinálni odabentről?* Gonosz döndülés jelezte, hogy Mr: Szürke rácsapott az ajtóra. Jonesy rájött, hogy nemcsak haragszik, de fél is. Mert ha Jonesy képes beavatkozni, akkor minden veszélybe került.

Nem tudom, felelte Jonesy őszintén. *De azért ne vedd olyan komolyan. Élvezd a reggelidet. Csak egy picit toltam ki veled.*

De miért? Még mindig dühös volt. Még mindig kortyolgatott Jonesy érzelmeinek kútjából, és akarata ellenére ízletesnek találta. *Miért tetted ezt?*

Tekintsd viszonzásnak, amiért meg akartál sütni az irodában, amíg aludtam, felelte Jonesy.

A kamionparkoló étterme csaknem kihalt volt, Darlene egy pillanat alatt visszatért az étellel. Jonesy latolgatta, hogy átvehetné-e a hatalmat a száj fölött annyi ideig, hogy mondjon valami felháborítót (*Darlene, beleharaphatok a hajadba?*, ez jutott az eszébe), de azután mást gondolt.

Darlene letette a tányért, gyanakvó pillantást lövellt Mr. Szürkére, azután elment. Mr. Szürkét, aki Jonesy szemén át nézte az élénksárga rántottakupacot és a szalonna sötét pálcikáit (nem csupán ropogósra, de szinte szenesre sütötték őket, a Dysart's hagyományai szerint), ugyanez a gyanakvás töltötte el.

Rajta, biztatta Jonesy. Irodája ablakában állt, derűsen és kíváncsian figyelt, és várakozott. Lehetséges, hogy a tojás és a szalonna megöli Mr. Szürkét? Valószínűleg nem, de talán megbetegíti ezt az emberrabló anyaszomorítót. *Rajta, Mr. Szürke, egyél. Bon appétit, bazmeg!*

Mr. Szürke tanácskozott Jonesy aktáival az evőeszközök használatát illetően, azután a villája hegyével fölvett egy falatka rántottát, és beletette Jonesy szájába.

Ami ezt követte, az egyszerre volt döbbenetes és mulatságos. Mr. Szürke hatalmas harapásokkal felhabzsolt mindent, csak azért tartott szünetet, hogy a palacsintákat mű juharszirupba fojtsa. Imádott mindent, de főleg a szalonnát.

Hús!, hallotta ujjongását Jonesy - hasonló hangja volt, mint a rémnek a harmincas évek egyik ócska, giccses rémfilmjében: *Hús! Hús! Ez a hús íze!*

Furcsa... vagy talán nem is olyan furcsa. Talán inkább borzalmas. Egy újszülött vámpír kiáltása.

Mr. Szürke körülnézett, megbizonyosodott róla, hogy nem figyelik-e (a rendőr egy jókora darab cseresznyés pitének szentelte a figyelmét), azután fölvette a tányért, és Jonesy széles nyelvcsapásaival eltüntette a zsiradékot. Az étkezést sziruptól ragacsos ujjainak leszopogatásával fejezte be.

Visszatért Darlene, újabb adag kávét töltött, és az üres tányérokra nézett. - Maga lett az angyalka - mondta. - Még valamit?

- Szalonnát - mondta Mr. Szürke. Tanácskozott Jonesy aktáival a megfelelő kifejezés érdekében, azután hozzátette. - Dupla adagot.

Talán a torkodon akad, gondolta Jonesy, de már nem nagyon reménykedett.

- Meg köll pakulni a kazánt - mondta Darlene. Ezt a megjegyzést Mr. Szürke nem értette, és nem kívánta megkeresni Jonesy aktáiban. Két cukrot tett a kávéjába, körülnézett, hogy biztosan nem figyelik-e, és a harmadik tasakot a torkába zúdította. Félig lehunyva Jonesy szemét, Mr. Szürke néhány másodpercig boldogan elmerült az édesség áldásaiban.

Annyit ehetsz belőle, amennyit akarsz, mondta Jonesy az ajtón át. Úgy vélte, most már tudja, hogy érezte magát a Sátán, amikor fölvitte Jézust a hegytetőre, és megkísértette, hogy neki adja a világ minden városát. Nem volt jó; nem is igazán rossz; csupán végezte a munkáját, árulta a terméket.

Illetve ezen módosítsunk. Jól érezte magát, mert tudta, hogy átjutott. Nem ütött ugyan tátongó sebet, de legalább belebökött Mr. Szürkébe. Megizzasztotta a vágy véres verejtékével.

Add föl, csábítgatta Jonesy. *Legyél bennszülött. Éveket tölthetsz el azzal, hogy föltérképezed az érzékszerveimet. Elég élesek; még negyven alatt vagyok.*

Mr. Szürke nem válaszolt. Körülnézett, látta, hogy senki sem figyeli, hamis juharszirupot öntött a kávéjába, kihörpölte, majd ismét körülnézett, hogy hol a második adag szalonnája. Jonesy felsóhajtott. Mintha egy hithű muzulmánnal lenne, aki véletlenül belecseppent egy Las Vegas-i hétvégébe.

Az étterem túlsó végében, egy boltív mögött, amely fölé a KAMIONOS SZÁLLÁSOK & ZUHANYOZÓ szavakat írták, a rövid folyosón nyilvános telefonok sorakoztak. Több sofőr állt ott, kétségtelenül azt magyarázták a feleségüknek, hogy nem lesznek otthon időben, elkapta őket Maine-ben a vihar, a Dysart's kamionparkolóban vannak (*amelyet a bennfentesek Dry Farts néven emlegetnek*, gondolta Jonesy), Derrytől délre, és valószínűleg itt is maradnak legalább másnap délig.

Jonesy elfordult a kirakattól, a kamionparkoló látványától, és inkább az íróasztalát bámulta, amelyen eluralkodott a régi, megnyugtató rendetlenség. Ott állt a telefonja, a kék Trimline. Vajon föl lehet rajta hívni Henryt? Vajon él még Henry? Jonesy szerint igen. Úgy gondolta, ha Henry halott lenne, akkor megérezte volna távozása pillanatát - talán több árnyék lenne a szobában. *Elvis elhagyta a házat*, mondogatta Beaver, ha ismerős nevet pillantott meg a gyászjelentések között. *Micsoda kurva kár*. Jonesy nem hitte, hogy Henry elhagyta a házat. Még az is lehet, hogy lélekben találkozhat Henryvel.

8

Mr. Szürke nem fulladt meg a második adag szalonnától, de amikor a hasa csikarni kezdett, rémülten felordított: *Megmérgeztél!*

Nyugi!, felelte Jonesy. *Csak egy kis helyet kell csinálnod, barátom.*

Helyre? Miféle...

Elhallgatott, mert újabb görcs markolt a beleibe.

Jobb lesz, ha sietünk a kisfiúk szobájába, mondta Jonesy. *Jó ég, annyi embert raboltatok el a hatvanas években, hát egyáltalán semmit sem tanultatok az emberi anatómiáról?*

Darlene otthagyta a számlát, Mr. Szürke fölvette.

Hagyjál neki tizenöt százalékot az asztalon, mondta Jonesy. *Ez a borravaló.*

Mennyi tizenöt százalék?

Jonesy felsóhajtott. Hát ezek a világegyetem urai, akiktől félni tanítottak minket a filmek? Kegyetlen csillagok között utazó hódítók, akik nem tudnak szarni vagy a borravalót kiszámolni?

Újabb görcs, majd egy néma szellentés. Büdös volt, de nem éterszagú. *Hála Istennek ezért a kis szívességért*, gondolta Jonesy. Azután Mr. Szürkéhez fordult: *Mutasd a számlát.*

Az iroda ablakából megnézte a zöld papírfecnit.

Hagyj itt neki másfél dolcsit. És mivel úgy tűnt, Mr. Szürke kételkedik benne: *Jó tanácsot adtam neked, barátom. Ha többet adsz, akkor megjegyez, mert bőkezű vagy. Ha kevesebbet, megjegyez, mert szűkmarkú vagy.*

Érezte, hogy Mr. Szürke megkeresi a „szűkmarkú” jelentését a Jonesy-aktákban. Azután minden további vita nélkül otthagyott egy dollárt és két negyeddollárost. Miután ezzel végzett, elindult a pénztárgép felé, amely a férfivécé mellett volt.

A zsaru a pitéjét őrölte - kicsit gyanús lassúsággal, gondolta Jonesy -, és ahogy elhaladtak mellette, Jonesy érezte, hogy Mr. Szürke mint egyén (egyre emberibb egyén) szétolvad, kimegy, hogy bekukucskáljon a zsaru fejébe. Most semmi nem volt kint, csak a vörös-fekete felhő, amely Jonesy különböző életfenntartó rendszereit szabályozta.

Villámgyorsan fölkapta az íróasztalán álló telefon kagylóját. Egy pillanatig habozott.

Csak tárcsázd az 1-800-HENRY számot, gondolta Jonesy.

Egy pillanatig semmi sem történt... azután egy másik valaholban csöngeni kezdett egy telefon.

9

- Pete ötlete - motyogta Henry.

Owen, aki a Hamvi volánja mögött ült (hatalmas masina volt, és hangos is, viszont túlméretezett téli gumikkal volt fölszerelve, és úgy haladt a viharban, mint a *Queen Elizabeth II*) ránézett. Henry aludt. Szemüvege lecsúszott az orra hegyére. Byrustól pihés szemhéja remegve követte a szemgolyó mozgását. Henry álmodott. *Vajon miről?*, tűnődött Owen. Úgy vélte, bele tudna bújni új társa fejébe, hogy egy pillantást vessen álmára, de olyan perverz dolognak látszott.

-. Pete ötlete - ismételte Henry. - Pete látta meg elsőnek. - Felsóhajtott, olyan kimerülten, hogy Owen megsajnálta. Nem, döntött, nem akar részt venni abban, ami Henry fejében zajlik. Még egy óra Derryig, de több is lehet, ha továbbra is ilyen erős a szél. Jobb, ha hagyja aludni.

10

A Derry Gimnázium mögött van a focipálya, ahol valaha Richie Grenadeau páváskodott, de Richie tizenéves hősként fekszik sírjában már vagy öt éve, egy újabb kisvárosi, karambolozó James Dean. Más hősök emelkedtek föl, levizsgáztak, továbbálltak. Most egyébként sincs futballévad. Tavasz van, a mezőn madárszerű lények gyülekeztek - nagy vörös lények, fekete fejjel. Ezek a mutáns varjak nevetgélnek, beszélgetnek, miközben ülnek összehajtható székeiken, de Mr. Trask, az igazgató ennek ellenére is képes hallatni a hangját, mert a rögtönzött színpadon áll, és nála van a mikrofon.

- *Még valami, mielőtt útnak engednélek benneteket!* - mennydörgi. - *Nem fogom elmondani, hogy ne dobjátok föl a sapkátokat, amikor vége van az ünnepségnek, sokéves tapasztalatból tudom, hogy ezt a prédikációt megtarthatom magamnak...*

Nevetés, éljenzés, taps.

- *...mégis azt mondom nektek, hogy TEGYÉTEK FEL, FORDÍTSÁTOK BE, KÜLÖNBEN BALHÉ LESZ!*

Bőgés és huhogás hallatszik, amiben Beaver Clarendon jár az élen.

Mr. Trask egy utolsó szemlét tart fölöttük. - *Fiatalemberek, lányok, a '82-es évfolyam diákjai, azt hiszem, a tanári kar nevében beszélhetek, amikor azt mondom nektek, büszke vagyok rátok. Ezt a következtetést bizonyíthatom, így...*

A többi elvész, erősítés ide vagy oda; a vörös varjak nagy nejloncsapkodással fölemelkednek és elrepülnek. Holnap délben örökre elszállnak; noha a három varjú, akik vihogva, lökdösődve tartanak a parkoló felé, ahol Henry kocsija áll, még nincs ezzel tisztában, barátságuk gyermekkori szakasza mindössze néhány órányira van a végétől. Nincsenek ezzel tisztában, és talán jobb is így.

Jonesy lekapja Henry szögletes kalpagját, a sajátja fölé csapja, és elrobog a parkoló felé.

- Hé, seggfej, add vissza! - bömböli Henry, azután lekapja Beaverét. Beaver csipog, mint egy csirke, és nevetve Henry után veti magát. Így már hárman száguldanak a füvön a lelátók mögött, érettségi talárjuk lobog farmerjuk körül. Jonesynak két kalap van a fején, a bojtok kétfelé lógnak, a Henryén egy (túlságosan nagy; a fülén ül), Beaver hajadonfőtt száguld, hosszú, fekete haja mögötte lobog, a szájában fogpiszkáló.

Jonesy futás közben visszanéz, Henryt hergeli („Mozgás, Mr. Kosárlabda, úgy futsz, mint a lányok”), és kis híján felbukik Pete-ben, aki a DERRYI ESEMÉNYEK-et bámulja, egy üvegezett faliújságot, amely a parkoló északi bejárata mellett áll. Pete, aki az idén még nem érettségizik, el-

kapja Jonesyt, hátradönti, ahogy a tangóban szokta a férfi, amikor különösen szép figurát mutatnak be, és szájon csókolja. Mindkét sapka leesik Jonesy fejéről, és ő rikolt meglepetésében.

- Buzeráns! - bömböli Jonesy, és lázasan dörzsöli a száját... de közben ő is vihog. Pete egy csodapók - heteken át nincs vele semmi baj, ő a világon a legnormálisabb, azután kitör, és valami bolondságot csinál. Ez rendszerint néhány kori söri után jön ki belőle, de ezen a délutánon szó sincs ilyesmiről.

- Mindig szerettem volna megtenni, Gariella - mondja Pete érzelmesen. - Most már tudod, hogyan érzek irántad.

- Nyavalyás buzi, ha átadod nekem a szifkódat, megöllek!

Henry érkezik, fölkapja a sapkáját a fűről, és nyakon csapja vele Jonesyt. - Fűfoltos lett - mondja. - Ha fizetnem kell érte, akkor én nem állok meg a csóknál, Gariella.

- Ne tégy olyan ígéretet, amit nem tudsz teljesíteni, faszfej - feleli Jonesy.

- Szépséges Gariella - mondja ünnepélyesen Henry.

Beav gőzölögve érkezik, szuszog a fogpiszkálója mellett. Fogja Jonesy sapkáját, belenéz, és azt mondja: - Ebben van egy gecifolt. Azt hiszitek, nem láttam eleget a saját lepedőmön, hogy ne ismerjem meg? - Nagyot szusszan, azután utánabömböl a Derry-vörös köntösben távolodó végzősöknek: - Gary Jones kiverte a kalapjába! Hé, mindenki figyeljen ide, Gary Jones kiverte a...

Jonesy elkapja, a földre rántja, görögnek lobogó vörös nejlonpalástjukban. Henry a két szögletes sapkát félredobva megragadja őket, nehogy összetörjék magukat.

- Szállj le rólam! - kiált Beaver. - Összetörsz! Jézus Krisztus kolbásza! Az isten szerelmére...

- Duddits ismerte - jegyzi meg Pete. Elveszítette érdeklődését a bolondozás iránt, egyáltalán nem sokat vesz át a jókedvből (ő talán az egyetlen, aki megérzi a közeledő nagy változást). Ismét a faliújságot bámulja. - Mi is ismertük. Ez volt az, aki mindig kint állt a Csökiakadémia előtt. „Szia, Duddie”, és már el is ment. - Amikor azt mondja, „Szia, Duddie”, Pete hangja magas lesz, egy pillanatra kislányossá válik, inkább kedves, mint gúnyos. És noha Pete nem különösen jó az utánzásban, Henry azonnal megismeri a hangot. Emlékszik a lányra, akinek kócos, szőke a haja, a szeme nagy, barna, a térde sebes, és egy fehér műanyag táskában tartja az uzsonnáját és BarbieKent. Mindig így hívta őket, BarbieKen, mintha egyek lennének.

Jonesy és Beav ugyancsak tudják, hogy Pete kit utánoz, és Henry is tudja. Ez a kötelék közöttük, most már évek óta. Köztük és Duddits között. Jonesy és Beav ugyanúgy nem emlékeznek a kis szőke lány nevére, mint Henry, csak arra, hogy valami lehetetlenül hosszú és nehézkes a családneve. Bele volt zúgva a Dudsterbe, azért várta meg mindig a Csökiakadémia előtt.

Mindhárman Pete köré gyűlnek érettségi talárjukban, és megnézik a DERRYI ESEMÉNYEK faliújságját.

A faliújság szokás szerint zsúfolásig van hirdetésekkel - süteményvásár, kocsimosás, a Fantastiks műkedvelő előadásának próbái, nyári tanfolyamok Fensternél a gimnázium alsó osztályaiban, meg egy csomó kézzel írt diákhirdetés - vegyél ezt, adj el amazt, érettségi után fuvar kéne Bostonba, szobatársat keresnek Providence-be.

És fönt a sarokban fénykép egy mosolygó lányról, akinek kazalnyi szőke haja van (most már inkább frizírozott, mint kócos), tágra nyílt, kicsit csodálkozó szemű lányról. Többé nem kislány - Henryt mindig meglepi, hogy hová lettek a gyerekek, akikkel felnőtt (magát is beleértve) -, de ezt a sötét és értetlen szempárt akárhol megismerné.

ELTŰNT, közli a fénykép alá írott egyetlen, nagybetűs szó, és alatta valamivel kisebb betűkkel: JOSETTE RINKENHAUER, UTOLJÁRA A STRAWFORD PARK SOFTBALL-PÁLYÁJÁNÁL LÁTTÁK '82. JÚNIUS 7-ÉN. Még mást is írtak alá, de Henryt ez már nem érdekli. Ehelyett azon csodálkozik, milyen különös a viszony Derryben az elveszett gyerekekkel kapcsolatban - egyáltalán nem olyan, mint más városokban. Június nyolcadika van, vagyis a Rinkenhauer lány egy napja tűnt el, mégis úgy rajzszögezték föl ezt a hirdetést a faliújság csücskébe, mintha valakinek utólag jutott volna az eszébe. Ez nem minden. Ma reggel semmi sem volt az újságban - Henry tudja, mert olvasni szokta a lapot. Legalábbis átfutja, miközben a gabonapelyhét hörpöli. *Talán hátul van eltemetve, a helyi hírek között*, gondolja, és azonnal tudja, hogy ez a helyzet. A kulcsszó az eltemet. Derryben sok mindent eltemetnek. Például a beszédet az eltűnt gyermekekről. Sok gyerek tűnt itt el az évek során - a fiúk tudnak róla, biztosan átfutott az agyukon aznap, amikor megismerték Duddits Cavellt, de erről senki sem beszél sokat. Mintha az alkalmanként eltűnő gye-

rek lenne az ár, amit meg kell fizetni ezért a szép, nyugodt lakóhelyért. Erre a gondolatra Henry lopakodó méltatlankodást érez, amely először elkeveredik a hülye boldogsággal, aztán kiszorítja. *Ő is kedves volt a BarbieKenjével. Kedves, mint Duddits*. Eszébe jut, hányszor adták le Dudditsot az iskolában, eszébe jut a sok séta, és hányszor ácsorgott kint Josie Rinkenhauer a sebes térdével meg a nagy műanyag táskájával: - *Szia, Duddie*. - Kedves volt.

Még most is az, gondolja Henry. *Ő...*

- Még él - mondja ki kereken Beaver. Kiveszi a szájából a szétrágott fogpiszkálót, ránéz és a fűbe dobja. - Él, és még megvan. Nem igaz?

- De igen - feleli Pete. Még mindig a képet nézi elbűvölve, és Henry tudja, hogy Pete mire gondol, majdnem pontosan arra, mint ő: a lány felnőtt. Még Josie is, aki egy tisztességesebb életben talán Doug Cavell barátnője lehetett volna: - De azt hiszem, hogy ő... tudjátok...

- Mélységesen benne van a szarban - mondja Jonesy. Kilép a talárjából, és összehajtva a karjára veszi.

- Beleragadt - mondja álmatagon Pete, még mindig a képet nézve. Ujjait lengeti, előre-hátra, tik-tak.

- Hova? - kérdezi Henry, de Pete csak a fejét rázza. Jonesy ugyancsak.

- Kérdezzük meg Dudditsot - mondja hirtelen Beaver. Valamennyien tudják, miért. Ezen nincs is vita. Mert Duddits látja a vonalat. Duddits

11

- látja a vonalat! - ordította Henry hirtelen, és felegyenesedett a Hamvi utasülésén. Owen halálra rémült, mivel ő éppen valami belső helyen tartózkodott, ahol csak ő volt és a vihar, és a fényszórók végtelen csíkja mutatta, hogy még az országúton vannak. - Duddits látja a vonalat!

A kocsi imbolygott, farolgatott, ismét kezelhető lett. - Jézusom, ember! - mondta Owen. - Legközelebb figyelmeztess, mielőtt bőgni kezdesz, jó?

Henry végighúzta kezét az arcán, mélyet sóhajtott. - Tudom, hova megyünk és mit fogunk csinálni.

- Hát, akkor jó...

- ...de el kell mondanom neked egy történetet, hogy mindezt megértsd.

Owen rápillantott. - *Te* érted?

- Nem mindent, de többet, mint eddig.

- Akkor rajta. Még egy óránk van Derryig. Annyi idő elég?

Henry arra gondolt, hogy több mint elég, különösen ha közvetlenül érintkezik két elme. A kezdetektől indult el - amiről most értette meg, hogy a kezdetet jelenti. Nem a szürkék eljövetelétől, nem a byrustól vagy a menyétektől, hanem négy fiútól, akik arra vágytak, hogy meglátják a Hazafutás Királynőjét fölemelt szoknyával, erre és nem többre. Miközben Owen vezetett, elméjét megtöltötte az összefüggő képek sora, amelyek sokkal inkább álomra emlékeztettek, mint filmre. Henry mesélt neki Dudditsról, első útjukról a Lyukba, és a hóba taccsoló Beaverről. Beszámolt Owennek az iskolai kísérgetésről, és a cribbage Duddits-féle változatáról: ők játszottak, Duddits szurkált. Arról az időről, amikor elvitték Dudditsot a Télapóhoz - mekkora szám volt! Hogyan fedezték fel Josie Rinkenhauer képét a DERRYI ESEMÉNYEK faliújságon egy nappal a három idősebb fiú érettségije előtt. Owen látta, amint Henry kocsiján elmennek Dudditsék lakására a Juharfa utcába, a talárok és a sapkák egy kupacban a hátsó ülésen; látta, amint köszönnek Mr. és Mrs. Cavellnek, akik a nappaliban voltak egy Derryi Gázművek feliratos overallt viselő hamuszürke férfival és egy síró asszonnyal - Roberta Cavell átöleli Ellen Rinkenhauer vállát, és azt mondja neki, minden jóra fordul, ő biztosan tudja, Isten nem engedi, hogy bármi történjék a kedves kis Josieval.

Ez aztán erős, gondolta Owen álmatagon. *Ember, micsoda ereje van ennek a hapsinak! Hogyan lehetséges ez?*

Cavellék alig néznek a fiúkra, hiszen gyakori látogatók a Juharfa utca 19-ben, Rinkenhauerék pedig túlságosan mélyen merülnek a rettegésbe ahhoz, hogy észrevegyék őket. Hozzá se nyúlnak a kávéhoz, amit Roberta felszolgált. *A szobájában van, srácok*, mondja Alfie, és sápadtan mosolyog. Duddits pedig rájuk néz az ólomkatonái közül - mind megvan neki -, és föláll abban a pillanatban, ahogy megpillantja őket az ajtóban. Duddits sohasem visel cipőt a szobájában,

csak a nyuszipapucsot, amelyet Henrytől kapott legutóbb a születésnapjára - szereti ezt a nyuszipapucsot, addig fogja hordani, amíg rózsaszín rongy lesz, ragasztószalaggal tartja majd össze -, de most cipőben van. Várt rájuk, és noha a mosolya éppen olyan napsugaras, mint mindig, a szeme komoly. *Oa eün?*, kérdezi - *Hova megyünk?* És...

- Ti már akkor is *mind* ilyenek voltatok? - suttogta Owen. Henry már nyilván beszélt róla, de ő egészen mostanáig nem értette, mire célzott. - Már ez előtt is? - Megérintette oldalt az arcát, amelyen lefelé haladtak a byrus pihéi.

- Igen. Nem. Nem tudom. Hallgass, Owen. Figyelj.

És Owen fejét ismét betöltötték azok az 1982-es képek.

12

Mire elérik a- Strawford parkot, fél öt van, és sárga DERRY VASÁRU feliratos trikót viselő lányok softballoznak, egyformán lófarokba kötött hajjal, amelyet kilógatnak sapkájuk hátsó nyílásán. Többségének fogszabályozója van. - Nahát, nahát - locsifecsi banda - mondja Pete, és talán tényleg azok, de látszik rajtuk, hogy jól szórakoznak. Henry egyáltalán nem szórakozik jól, a gyomra tele van pillangókkal, és boldog, amikor látja, hogy Jonesy is éppen úgy fest, egyszerre ünnepélyes és rémült. Pete-nek és Beavernek nincs túlzottan fejlett képzelete; neki és az öreg Gariellának meg túlságosan is nagy van. Pete-nek és Beavnek ez az egész csupán afféle Frank és Joe Hardy-ügy, Danny Dunn-ügy. Henrynek egészen másról szól. Ha nem találják meg Josie Rinkenhauert, az baj (mert képesek megtalálni, tudja, hogy képesek rá), de ha holtan lelnek rá...

- Beav - mondja.

Beaver a lányokat nézi. Most Henry felé fordul. - Mi van?

- Gondolod, hogy él még?

- Én... - mosolya megfakul, gondterheltnek látszik. - Nem tom, öreg. Pete?

De Pete megcsóválta a fejét. - Az iskolánál még úgy gondoltam, hogy él - a francba, az a kép majdhogynem beszélt hozzám -, de most... - vállat von.

Henry Jonesyra néz, aki szintén vállat von, azután széttárja a kezét: *Nem tom*. Így hát Henry Dudditshoz fordul.

Duddits mindent a mögül néz, amit ő dögös napszemüvegnek - Dudditsul *öö apüe* - hív: nagy lencsék, ezüstösre foncsorozva. Henry szerint az öö apüe-ben Duddits úgy fest, mint Ray Walston a *Kedvenc marslakóm*-ban, de ilyesmit sohase mondana neki, pláne nem gondolna róla. Valamint fölvette Beaver szögletes érettségi fejfedőjét, és különös élvezettel fújkálja a bojtot.

Dudditsnak nincs szelektív látása, neki egyformán elbűvölő a piás, aki visszaváltható üvegek után kotorászik a kukában, a softballozó lányok és az ágakon futkosó mókusok. Többek között ezért különleges. - Duddits - mondja Henry. - Van egy lány, akivel egy iskolába jártál, a neve Josie. Josie Rinkenhauer.

Duddits udvarias érdeklődéssel néz rá, de nem ismeri föl a nevet, miért is ismerné? Duds még arra sem képes emlékezni, mi volt reggelire, miért emlékezne egy lányra, akivel három-négy éve egy iskolába járt? Henryt elönti a reménytelenség hulláma, ami furcsán keveredik a derűvel. Mégis, mit gondoltak?

- *Josie* - mondja Pete, de ő sem látszik túlságosan reménykedőnek. - Azzal húztunk, hogy ő a barátnőd, emlékszel? Barna a szeme... rengeteg szőke haja van... és... - Bosszúsan felsóhajt. - *Bassza meg*.

- Áa, uaa a a - mondja Duddits, mert erre rendszerint elmosolyodnak: *más nap, ugyanaz a szar*. Nem működik, így hát Duddits újra próbálkozik: - Ilo a uggáá, ilo a jáé.

- Hát igen - bólint Jonesy. - Tilos az ugrálás, tilos a játék. Srácok, azt hiszem, hazavihetjük, ebből nem lesz...

- Nem! - tiltakozik Beaver, mire mindnyájan ránéznek. Beaver szeme ragyog, ugyanakkor gondterhelt. Olyan gyorsan és erélyesen rágja a fogpiszkálót, hogy dugattyúként jár a szájában. - Álomcsapda - mondja.

13

- Álomcsapda? - kérdezte Owen. A hangja még a saját fülében is úgy hangzott, mintha messziről jönne. A Hamvi fényszórói megvilágították a végtelen, havas pusztaságot, amely csupán azért tűnt útnak, mert rendszeresen elsuhantak mellettük a sárga fényvisszaverő oszlopok. Álomcsapda, gondolta, és fejét ismét megtöltötte Henry múltja, csaknem megfojtották annak a kora nyári napnak a képei, hangjai, illatai:

Álomcsapda.

14

- Álomcsapda - mondja Beav, és azonnal értik egymást, ahogy néha előfordul velük, és ahogy elképzelésük szerint (Henry később rájön, hogy ebben tévedtek) barátok között megszokott. Noha sohasem beszélnek nyíltan a közös álomról a Lyukban, a vadászkirándulás során, tudják, hogy Beaver szerint az egészet Lamar álomcsapdája okozta. Egyikük sem próbálta meggyőzni, hogy téved, részben, mert nem akarnak belekötni Beaver babonás hitébe az ártalmatlan zsinegből szőtt pókhálóban, részben pedig mert nem akarnak beszélni arról a napról. De most megértik, hogy Beaver legalább félig eltalálta az igazságot. Csakugyan összeköti őket az álomcsapda, csakhogy az nem Lamaré.

Duddits az ő álomcsapdájuk.

- Rajta - mondja halkan Beaver. - Rajta, srácok, ne féljetek. Fogjátok meg.

Es így is tesznek, noha félnek - legalábbis egy kicsit. Beaver is.

Jonesy megfogja Duddits jobb kezét, amely olyan ügyes lett a bütykölésben a Voke-nál. Duddits meglepettnek tűnik, azután elmosolyodik, és megmarkolja Jonesy kezét. Pete megfogja Duddits bal kezét. Beaver és Henry mögéjük állnak, és Duddits vállára teszik a kezüket.

Így állnak ott öten a Stawford park egyik hatalmas, öreg tölgyfája alatt, ahol a júniusi fényárnyék csipkéje borul az arcukra. Olyanok, mintha egy nagy játszmára készülnének. A rikító sárga trikós lányok nem törődnek velük a softball közben; a mókusok sem; a szorgalmas piás pedig a kidobott kólásdobozokból szedi össze a vacsorai palackot.

Henry érzi, ahogy a fény belé lopakodik, és megérti, hogy ő és barátai jelentik ezt a fényt; együtt szövik a fénynek és a zöld árnyéknak ezt a szépséges csipkéjét, és hogy valamennyiük közül Duddits ragyog a legerősebben. Ő a labdájuk; nélküle nincs ugrálás, nincs játék. Ő az álomcsapdájuk, ő egyesíti őket. Henry szíve színültig telik, mint még soha, és nem is fog többé (és ennek a hiánya okozza azt az űrt, amely egyre nő és feketedik, ahogy az évek feltorlódnak körülötte), és azt gondolja: *Azért, hogy megtaláljunk egy elveszett, visszamaradott lányt, aki senkinek sem fontos a szülein kívül? Így öltünk meg egy agyatlan bunyóst, egyesültünk, és valahogy lesodortuk az útról, és álmunkban, az isten szerelmére, álmunkban tettük? Lehetséges ez? Ilyen nagyszerű, ilyen csodálatos, ilyen kicsinyes célokért? Lehetséges mindez?*

Mert ha igen - gondolja egyesülésük eksztázisában -, akkor mi a haszna? Egyáltalán *mit jelenthet?*

Azután minden gondolatot elsöpör az élmény ereje. Josie Rinkenhauer arca jelenik meg közöttük, változó kép, amelyet először négy érzékelés és emlék állít össze... azután egy ötödik is, ahogy Duddits megérti, ki miatt csinálják ezt a felhajtást.

Ahogy Duddits bedobja magát, a kép százszor fényesebbé válik, százszor élesebb lesz. Henry hallja, hogy valakinek - Jonesynak - elakad a lélegzete, ahogy neki is elakadna, ha éppen belélegezne. Mert Duddits lehet bizonyos értelemben visszamaradott, de nem *ebben* a tekintetben; e tekintetben ők a szegény, bukdácsoló, csökött idióták, és Duddits a lángész.

- *Istenem!* - Henry hallja Beaver kiáltását, és ebben a hangban egyenlő arányban keveredik eksztázis és döbbenet.

Mert Josie ott állt velük. Mivel nem egyezik a véleményük a korát illetőleg, úgy fest, mint egy tizenkét éves, tehát idősebb lett, mint mikor először látták a Csökiakadémia előtt, de bizonyosan fiatalabb, mint amennyinek most lennie kell. Matrózruhában állapodtak meg, amelynek a színe bizonytalanul hullámzott a kéktől a rózsaszínen át a vörösig, hogy onnan visszatérve ismét kék legyen. A nagy műanyag táskát fogja, amelyből BarbieKen bámészkodik, és a térdéről hiányzik a

plezúr. A fülcimpájában hol előbukkan, hol eltűnik a katicabogaras fülbevaló, és Henry azt gondolja, *Ó, igen, erre emlékszem*, mire a fülbevaló beilleszkedik az egyvelegbe.

A lány kinyitja a száját, és azt mondja: *Szia, Duddie*. Körülnéz, és folytatja, *Sziasztok, fiúk*.

Azután egyszer csak eltűnt. Csak úgy, egyszerre öten vannak és nem hatan, öt nagyfiú áll az öreg tölgy alatt, a június ősi ragyogása mintázza az arcukat, és a softballozó lányok izgatott kiabálása visszhangzik a fülükben. Pete sír: Jonesy is. A piás eltűnt - láthatólag eleget gyűjtött össze az üveghez -, de jött másvalaki, egy komoly férfi, aki a napsütésben is téli anorákot visel. A bal arcát vörös anyag lepi el, amely anyajegy is lehetne, csak Henry tudja, hogy nem az. Ez bizony byrus. Owen Underhill csatlakozott hozzájuk a Strawford parkban, figyeli őket, de ezzel nincs semmi baj; ezt a látogatót az álomcsapda peremén senki sem látja, csak Henry.

Duddits mosolyog, de meglepődik, amikor látja barátai arcán a könnyeket. - É íto? - kérdezi Jonesyt -, miért sírtok?

- Nem érdekes - mondja Jonesy. Amikor kihúzza kezét a Dudditséből, az utolsó kapcsolat is megszakad. Jonesy megtörli az arcát, Pete ugyanígy. Beav halkan, hüppögve fölnevet.

- Azt hiszem, lenyeltem a fogpiszkálómat - mondja.

- Dehogyis, ott van, te tulok - mondja Henry, és a fűre mutat, ahol az összerágott fogpiszkáló hever.

- Eta Ozi? - kérdezi Duddits.

- Meg tudod találni, Duds? - kérdezi Henry.

Duddits elindul a softballpálya felé, ők pedig tiszteletteljes kis csoportban követik. Duds jobbra fordulva elhalad Owen mellett, de természetesen nem látja; Duds számára Underhill nem létezik, legalábbis még nem. Elmegy az oldalvonal, a harmadik alapvonal, egy kis falatozó mellett. Azután megáll.

Mellette Pete levegő után kap.

Duddits elfordul, ránéz, csillogó szemmel, érdeklődve, majdhogynem nevetve. Pete kinyújtja az egyik ujját, ide-oda ingatja, a mozgó ujj mellett nézi a földet. Henry követi a nézése irányát, és egy pillanatig *úgy gondolja*, lát valamit - egy ragyogó sárga villanást a fűben, olyan, mintha festve lenne -, azután eltűnik. Csak Pete az, aki teszi a dolgát, amikor felhasználja különös tehetségét.

- Íít áo a voaa? - kérdezi Duddits, de olyan atyai hangon, hogy majdnem elneveti magát - *Pete, látod a vonalat?*

- Ja - mondja Pete dülledt szemmel. - Bazmeg, igen. - Fölnéz a többiekre. - *Itt* volt, srácok! *Éppen* itt!

Keresztülmennek a Strawford parkon, követnek egy vonalat, amelyet csupán Duddits és Pete érzékel, miközben egy férfi, akit csak Henry lát, mögöttük ballag. A park északi végét hitvány drótkerítés zárja el, rajta felirat: D.B. & A. R.R. TULAJDONA, TILOS AZ ÁTJÁRÁS! A gyerkőcök évek óta nem törődnek a táblával, és ugyancsak évek teltek el azóta, hogy a teherfuvarozás Derry, Bangor és Aroostook között a Puszta nevű hegynyúlványon át zajlott. Mégis látják a sínpárt, amikor átnyomakodnak a kerítésen; ott húzódik a lejtő alján, rozsdásan villog a napfényben.

A lejtő meredek, benőtte a mérges szömörce, és félúton lefelé megtalálják Josie Rinkenhauer nagy műanyag táskáját. Most már ócska és nyomorúságosan viharvert - számos helyen ragtapasszal javítgattak rajta -, de Henry akárhol megismerné ezt a táskát.

Duddits boldogan lecsap rá, kinyitja, belenéz. ArbiEn! - közli, és kihúzza a két babát. Közben Pete tovább kutat, görnyedten, komoran, mint Sherlock Holmes, amikor Moriarty professzort üldözi, és valóban Pete Moore találja meg a lányt; űzötten bámul a többiekre egy piszkos beton alagcső mellől, amely kiáll a lejtő oldalából és a kusza bozótból: - *Itt van!* - sivítja lázasan. Két izzóvörös folt kivételével az arca fehér, mint a papír. - *Srácok, azt hiszem, itt van!*

Derry alatt ősrégi, hihetetlenül bonyolult alagút- és csatornarendszer húzódik, a város ugyanis egykori mocsárvidékre épült, amelyet a környéken lakó micmac indiánok is elkerültek. Az alagutak java részét a harmincas években építették a New Deal pénzéből, és a zömük 1985-ben beomlott a nagy vihar következtében, amely elárasztotta a várost, és ledöntötte a derryi víztornyot. A csövek még mindig léteznek. Ez itt a lejtőn bukkant elő, miután átfúrta a dombot. Josie Rinkenhauer bemerészkedett, elesett, megcsúszott a félszázados avaron. Úgy siklott le, ahogy a gyerekek a csúszdán, azután elterült a mélyben. Teljesen kimerült, miközben megpróbált visszamászni a zsíros, omladozó lejtőn, megette a zsebéből a két-három sütit, és az utóbbi - tizenkettő,

talán tizennégy óra végtelen sorozatában csak feküdt a bűzös sötétben, hallgatta az elérhetetlen külső világ halk neszeit, és várta a halált.

Most Pete hangjának hallatán fölemeli a fejét, és minden megmaradt erejével kiált: - *Segítség! Nem tudok kijönni! Kééérem, segítsenek!*

Nem jutott eszükbe, hogy egy felnőttnek szóljanak - esetleg Nell rendőrnek, aki a környéken szokott járőrözni. Alig várták, hogy kihozhassák; Josie az ő felelősségük. Annyi eszük még maradt, hogy nem engedik be Dudditsot, ám a többiek alig félperces megbeszélés után élő láncot alkotnak a sötétben. Pete az első, azután Beav jön, majd Henry, az utolsó Jonesy, a legnehezebb, ő a horgony.

Ilyen módon araszolnak be a csatornaszagú sötétbe (valami más bűz is keveredik bele, valami vén és hihetetlenül ocsmány dolog szaga), és alig három méter után Henry a latyakban megtalálja Josie egyik tornacipőjét. Gondolkodás nélkül a farzsebébe dugja.

Néhány másodperccel később Pete hátraszól: - Hé, állj!

A lány most már nagyon hangosan jajgat és könyörög segítségért. Pete meg is látja, ahogy ül a levelekkel borított lejtő alján. Fölnéz rájuk, az arca piszkos fehér kör a félhomályban.

Hosszabbra nyújtják a láncot, izgalmuk ellenére olyan óvatosak, amennyire lehetséges. Jonesy nekiveti a lábát egy hatalmas betontömbnek, amely a mennyezetről hullott le. Josie fölnyúl... markolászik... nem bírja elérni Pete kinyújtott kezét. Végül, amikor már úgy látszik, hogy be kell ismerniük vereségüket, a lány kicsivel följebb kapaszkodik. Pete megragadja összekarmolt, piszkos csuklóját.

- *Ez az!* - bömböli győzelmesen. - *Megvan!*

Óvatosan fölhúzzák a csőben oda, ahol Duddits várakozik rá, egyik kezében a táskáját tartja, a másikban a két babát, és kiabál, hogy Josie ne aggódjon, mert nála van a BarbieKen. Süt a nap, friss a levegő, és amikor kisegítik a csőből...

15

A Hamviban nincs telefon - rádióból rögtön kettő is van, telefon viszont nincs. Ennek ellenére hangosan csöngött egy telefon, szétszaggatta Henry emlékeinek eleven szövedékét, és a frászt hozta rájuk.

Owen megrándult, mint aki mély álmából ébred, és a Hamvi elveszítette tapadását az úton, először megfarolt, aztán lassú, nehézkes keringőbe kezdett, mintha egy dinoszaurusz táncolna.

-A szentségit...!

Igyekezett megállítani a farolást... A volán csak pörgött émelyítő könnyedséggel, mint egy kormánylapátját vesztett bárka. A Hamvi visszafelé csúszott az egyetlen álnok sávon, amely megmaradt az I-95-ös délnek tartó oldalán, és végül ferdén belemerült egy hókupacba az út középvonalánál, a fényszórók havas fénykúpot vetítettek visszafelé, arra, ahonnan jöttek.

Brrring! Brrring! Brrring!, hangzott a semmiből.

A fejemben szól, gondolta Owen. *Kivetítem, de szerintem a fejemben van, megint az a nyomorult telepa...*

Kettejük közt egy pisztoly hevert az ülésen, egy Glock. Henry fölkapta, és ekkor a csöngés abbamaradt. A csövet a füléhez szorította, öklébe fogva a fegyveragyat.

Hát persze, gondolta Owen. *Tökéletesen ésszerű. Hívása érkezett a Glockra. Mindennapos dolog.*

- Halló - szólalt meg Henry. Owen nem hallotta a választ, de társának fáradt arca vigyorogva felragyogott. - Jonesy! *Tudtam*, hogy te vagy az!

Ki más lenne?, tűnődött Owen. *Oprah Winfrey?*

- Hol...

Hallgatta a választ.

- Dudditsot akarta, Jonesy? Ezért... - Ismét meghallgatta a feleletet. Azután megszólalt: - *A víztorony?* Miért... Jonesy! *Jonesy!*

Még egy pillanatig a fülébe nyomta a pisztoly csövét, azután ránézett, de nem látta, mi az. Visszahelyezte az ülésre. Eltűnt a mosoly az arcáról.

- Letette. Azt hiszem, visszajött a másik. Mr. Szürkének nevezi.

- Akkor hát él a haverod, de nem látszol valami boldognak tőle. - Henry *gondolatai* nem voltak boldogok, de ezt már nem kellett kimondani. Először boldog volt, ahogy az ember mindig örül, ha egy szívének kedves ismerős felcsörgeti az öreg Glockon, de most nem boldog. Miért?

- Ő... ők... Derrytől délre vannak. Megálltak, hogy egyenek egy Dysart's nevű kamionparkolóban... csak Jonesy Dry Fartsnak nevezte, mert így hívtuk gyerekkorunkban. Szerintem észre se vette. Rémült volt a hangja.

- Magát féltette? Minket?

Henry üres pillantást vetett rá. - Azt mondja, attól fél, hogy Mr. Szürke meg akar ölni egy országúti rendőrt, és elveszi a kocsiját. Azt hiszem, főleg ettől félt. *Bassza meg!* - Öklével a lábára csapott.

- De legalább él.

- Igen - bólintott Henry minden lelkesedés nélkül. - Immúnis. Duddits... most már érted, hogy mi a helyzet vele?

Nem. Sőt azt is kétlem, Henry, hogy te tudnád... de talán eleget értek meg a dologból.

Henry visszaesett a gondolatbeszédbe - könnyebb volt. *Duddits megváltoztatott minket - az változtatott meg, hogy vele voltunk. Amikor Jonesyt elütötte az az autó Cambridge-ben, ismét megváltozott. Azoknak, akik halálközeli tapasztalatokat szereztek, gyakran megváltoznak az agyhullámaik. Éppen tavaly olvastam erről egy cikket a Lancet-ben. Jonesy esetében ez azt jelenti, hogy ez a Mr. Szürke képes fölhasználni, és mégsem fertőzi meg, nem is meríti ki. Ráadásul arra is képes, hogy ellenálljon a beolvasztásnak, legalábbis mostanáig.*

- Beolvasztás?

Bekebelezés. Felfalás. Azután hangosan: - Ki tudnál vinni ebből a hókupacból?

Azt hiszem.

- Hát ettől féltem - mondta Henry komoran. Owen felé fordult, az arca zöldesnek látszott a műszerfal kijelzőinek izzásában. - Mi a franc *bajod* van?

Krisztusom, nem érted? Hányféleképpen kell még elmondanom neked? - Még mindig benne van! Jonesyban!

Amióta futásukat megkezdték, harmadszor vagy negyedszer kényszerült rá Owen, hogy átugorja a szakadékot, ami a fej tudása és a szív tudása között tátongott. - Ó. Értem. - Elnémult. - Életben van. Gondolkodik és él. Még *telefonálni* is képes. - Ismét elhallgatott. - Uram Jézus!

Kis sebességgel igyekezett kifelé a hóból, és vagy húsz centit haladt, mielőtt mind a négy kerék forogni kezdett. Akkor hátramenetbe kapcsolt, visszatolatott a dombba. A kocsi hátulja egy kicsit kiemelkedett az összetömörödött hóból, és neki éppen erre volt szüksége. Amikor ismét elindult az ellenkező irányba, úgy jöttek ki a kupacból, mint dugó a palackból. Egy pillanatra megállt, bakancsával rálépett a fékre. A kocsi hangos, erőteljes üresjárata megremegtette a karosszériát. A szél acsargott és üvöltött, hóördögök korcsolyáztak a kihalt országúton.

- Ugye tudod, mit kell tennünk? - kérdezte. - Feltéve, hogy képesek vagyunk utolérni. Mert akármik legyenek a részletek, az általános terv majdnem biztosan az általános fertőzés. És a matematika...

- Tudok számolni - felelte Henry. - Hatmilliárd ember a Föld űrhajón, kontra egy Jonesy.

- Igen, így állnak a számok.

- A számok hazudhatnak - felelte Henry, de komoran beszélt. Ha egyszer a számok elég nagyok, nem hazudnak, nem *tudnak* hazudni. Hatmilliárd elég nagy szám.

Owen fölengedte a fékpedált, és sebességbe kapcsolta a kocsit. A Hamvi előregurult - ez alkalommal néhány lábnyit -, farolni kezdett, azután megkapaszkodott és dinoszauruszként bömbölve tört át a magas havon. Owen délnek fordult.

Mondd el, mi történt azután, hogy kihúztátok azt a lányt a csőből.

Mielőtt Henry megtehette volna, recsegni kezdett az egyik rádió a műszerfalon. Utána olyan hangosan, tisztán szólalt meg a hang, mintha gazdája ott ült volna velük a fülkében.

- Owen! Ott vagy, cimbi?

Kurtz.

Csaknem egy órájukba telt, amíg az első tizenhat mérföldet megtették a Kék Támaszponttól (a *volt* Kék Támaszponttól) délre, de Kurtz nem izgatta magát. Isten majd gondot visel rá. Freddy Johnson vezette a kocsit (a boldog négyes egy másik, téli üzemelésre tervezett kocsiba zsúfolódott be). Perlmutter az utasülésen, a kilincshez bilincselve. Cambry ugyanígy, csak hátul. Kurtz Freddy mögött ült, Cambry pedig Pearly mögött. Kurtz azon tűnődött, vajon a két elhurcolt cimbi összeesküszik-e telepatikus úton. Nem sok hasznuk lesz belőle. Kurtz és Freddy leengedték az ablakokat, de ettől a Hamvi hidegebb lett, mint a tata budija januárban; a fűtést nagyra állították, de nem győzte energiával. Mégis szükség volt a nyitott ablakokra. E nélkül a fülke egyhamar lakhatatlanná vált volna, a légkör olyan mételyes volt, akár egy mérgezett szénbányáé. Csak a bűz fő összetevője nem a kén volt, hanem az éter. Java része Perlmuttertől származott, aki egyfolytában fészkelődött, és időnként halkan nyögött. Cambryt elárasztotta a Ripley, sarjadt, mint a gabonaföld tavaszi eső után, és ő is szaglott - Kurtz érezte még az álarcon át is. Mégis a mocorgó Pearly volt a főbűnös, aki igyekezett némán fingani (félpofájú kúszás, így nevezték az ilyen manővert Kurtz gyermekkorának homályos napjaiban), igyekezett úgy tenni, mintha az orrfacsaró szag nem tőle származna. Gene Cambry gombát növesztett, Pearly, Kurtz véleménye szerint, valami egészen mást, az Isten áldja meg érte!

Minden erejével igyekezett elrejteni ezeket a gondolatokat a saját mantrája mögé: *Davis és Roberrs, Davis és Roberts, Davis és Roberts.*

- Lenne szíves abbahagyni? - kérte Cambry jobbról. - Megőrjít vele.

- Engem is - mondta Perlmutter. Fészkelődött, és halk *pffft* jött ki belőle. Mint mikor egy gumijáték leereszt.

- Az istenedet, Pearly! - kiáltotta Freddy. Még jobban letekerte a kocsi ablakát, beengedve a kavargó havat és a hideget. A kocsi akkorát farolt, hogy Kurtznak kapaszkodnia kellett, de aztán egyenesbe jött. - Lennél szíves végre abbahagyni ennek a kurva végbélparfümnek az eregetését?

- Már bocsánat - felelte Perlmutter mereven. - Ha arra célozgatsz, hogy szellentek, akkor meg kell mondanom neked...

- Engem semmi sem zavar - mondta Freddy. - Csak azt mondtam, hogy ne büdösítsd tovább a helyet, vagy...

Mivel Freddy képtelen volt kielégítő módon befejezni fenyegetését - egy ideig szükségük volt két telepatára, egy elsődlegesre és egy tartalékra -, Kurtz simán félbeszakította. - Edward Davis és Franklin Roberts története igen tanulságos, mert megmutatja, hogy valójában nincs új a nap alatt. Ez Kansasban történt, abban az időben, amikor Kansas még igazán Kansas *volt*...

Kurtz, aki jól tudott mesélni, visszavitte őket a koreai háború idejének Kansasába. Ed Davisnek és Franklin Robertsnek két hasonló kisbirtoka volt nem messze Emporiától, és ugyancsak nem túl messze a Kurtz (akkor még nem egészen Kurtz) család tanyájától. Davisben, aki sohasem az eszéről volt híres, egyre erősödött az a meggyőződés, hogy szomszédja, a szekánt Roberts el akarja lopni a birtokát. Ed Davis azt állította, hogy Roberts rágalmakat terjeszt róla a városban. Roberts megmérgezi a gabonáját, Roberts nyomást gyakorol az Emporia Bankra, hogy foglalja le a Davis-tanyát.

Így hát Ed Davis, mesélte Kurtz, fogott egy veszett mosómedvét, és bedobta a tyúkólba - a sajátjába. A mosómedve jobbra-balra lemészárolta a tyúkokat, és amikor belefáradt az ölésbe, akkor Davis gazda Isten nevében szétlocsantotta Mr. Mosómedve fekete-szürke csíkos fejét.

Csönd volt a dermesztő Hamviban, mindenki figyelt.

Ed Davis berakta az összes döglött csirkét - meg a döglött mosómedvét - International Harvesterének hátuljába, és áthajtott szomszédjának birtokára, és amikor a hold lenyugodott, az egész rakomány csirkét bezúdította Franklin Roberts kútjaiba - a marhaitatóba és a házba szolgáló kútba egyaránt. Azután, a következő este, whiskytől fűtötten és veszettül röhögve fölhívta ellenségét, és elmondta neki, hogy mit tett. *Meglehetősen forró napunk volt ma, igaz?*, firtatta a bolond, és úgy hahotázott, hogy Franklin Roberts alig tudta kivenni, mit mondott a másik. *Mibül ittatok a jányokkal, Roberts? A mosómedvés vízbül, vagy a csirkés vízbül? Én nem tudom megmondani, mert nem emlékszek, mékbe mit dobtam. Hát nem kár?*

Gene Cambry szájának bal sarka remegett, mint az olyan emberé szokott, akit megsimított a lapos guta. A homloka ráncaiban sarjadó Ripley mostanra annyira kifejlődött, hogy Mr. Cambry úgy festett, mint akinek szétnyílt a homloka.

- Mit mondasz? - kérdezte. - Azt akarod mondani, hogy én és Pearly nem érünk többet egy pár veszett csirkénél?

- Vigyázz, hogy beszélsz a főnökkel, Cambry mondta Freddy. - Maszkja föl-le ugrált az arcán.

- Hé, ember, baszd meg a főnököd et. A hadműveletnek *vége*.

Freddy fölemelte a kezét, hogy az ülés fölött megüsse Cambryt. Cambry előrenyújtotta darabos, rémült arcát, hogy csökkentse a távolságot. - Rajta, te bunkó! De előbb talán vizsgáld meg a kezed, nincs-e rajta vágás. Mert egy apró seb is elég.

Freddy keze egy pillanatig rezgett a levegőben, azután ismét megfogta a volánt.

- És ha már ott tartasz, Freddy, nem árt, ha a hátadra is vigyázol. Mert ha azt hiszed, hogy a főnök tanúkat hagy maga után, akkor hibbant vagy.

- Igen, hibbant - mondta Kurtz melegen, és kuncogott. - Sok farmer meghibban, illetve meghibbantak Willie Nelson és a Parasztsegély előtt, az isten áldja meg a szívét. Azt hiszem, az életformával járó stressz okozza. Szegény öreg Ed Davist elvitték egy veteránkórházba - tudjátok, mind a két háborúban részt vett -, és nem sokkal a kútügy után Frank Roberts eladta a birtokot, Wichitába költözött, és az Allis-Chalmers ügynöke lett. Pedig tulajdonképpen egyik kút sem szennyeződött be. Davis hivatott egy állami ellenőrt, aki csinált néhány vizsgálatot, és azt mondta, a víz iható. Azt mondta, a veszettség nem is terjed ilyen módon. Kíváncsi lennék, vajon a Ripley terjed-e.

- Legalább a rendes nevén hívnád! - Cambry szinte köpte a szavakat. - *Byrus* a neve.

- Byrus vagy Ripley, egyre megy - felelte Kurtz. - Ezek a hapsik meg akarták mérgezni a kútjainkat. Beszennyezni értékes nedűinket, ahogy valaki mondta egyszer.

- Szarsz te arra! - köpte a szavakat Pearly. - Freddy valósággal ugrott egyet a hangból áradó méregtől. Nem érdekel más, mint hogy elkapd Underhillt. - Elhallgatott, azután sötéten hozzátette. - Te vagy *hibbant*, főnök.

- Owen! - kiáltotta Kurtz vidáman, mint egy mókus. - Szinte meg is feledkeztem róla. Hol is van, cimborák?

- Előttünk - mondta mogorván Cambry - Befúródott egy rohadt hókupacba.

- *Kiváló!* - ordította Kurtz. - Közeledünk!

- Ne fáraszd magad. Kikapaszkodik belőle. Hamvija van, mint nekünk. Egy ilyennel akár a poklon is keresztülmehetsz, ha tudod, mit kell csinálni. És úgy tűnik, Underhill tudja.

- Nagy kár. Behoztuk valamennyire?

- Nem nagyon - felelte Pearly, azután mocorgott, fintorgott, és újabb adag gázt engedett ki.

- *Fúúúúj!* - mondta halkan Freddy.

- Add ide a mikrofont, Freddy. Nyilvános csatorna. Owen barátunk szereti.

Freddy átadta a spirális kábel végére szerelt mikrofont, igazított a műszerfalra erősített rádión, azután azt mondta: - Próbálja meg, főnök.

Kurtz megnyomta a mikrofon oldalán levő gombot. - Owen! Ott vagy, cimbi?

Csönd, statikus recsegés, a szél egyhangú üvöltése. Kurtz már éppen meg akarta nyomni az ADÁS gombot, hogy megint próbálkozzon, amikor Owen válaszolt, tisztán és élesen, némi statikus zajjal keverve, de a hangja nem torzult el. Kurtz arca nem változott - ugyanolyan derűs érdeklődést árult el -, de a szívverése megugrott.

- Itt vagyok.

- Örülök, hogy hallak, öcsi! Remek! Úgy becsülöm, hogy nagyjából ötven mérföld a távolságunk. Most hagytuk el a 39-es lejáratot, úgyhogy ezt elég pontosan megmondhatom. - Valójában épp most hagyták el a 36-os lejáratot, és Kurtz úgy számította, ötven mérföldnél jóval közelebb vannak. Talán csak feleolyan messze vannak.

A rádió másik végén hallgattak.

- Állj le, cimbora - tanácsolta Kurtz a legszelídebb, legjózanabb hangon. - Még nem késő, hogy valamit megmentsünk ebben a kuplerájban. A pályafutásunknak lőttek, ez nem is kérdéses - döglött csirkék vagyunk egy mérgezett kút fenekén -, de ha van valami feladatod, oszd meg velem. Öregember vagyok, fiam, és csak annyit kívánok, hogy megmenthessek egy kis tisztességet a...

- Hagyd ezt a szart, Kurtz - hallatszott világosan, tisztán a Hamvi hat hangszórójából, és Cambryban volt annyi vér, hogy elnevesse magát. Kurtz gyilkosan nézett rá. Más körülmények között Cambry fekete bőre elszürkült volna a rémülettől, de most nem más körülmények voltak, a más körülményeknek fuccs, és Kurtzon rá nem jellemző módon végignyilallt a félelem. Egy dolog észszel tudni, hogy gajra ment a világ; más dolog, mikor az igazság túltömött élelmiszeres zsákként vágja hasba az embert.

- Owen... cimbikém...

- Ide figyelj, Kurtz. Nem tudom, maradt-e egyetlen normális agysejt a fejedben, de ha igen, akkor remélem, az figyel. Egy Henry Devlin nevű emberrel vagyok. Előttünk - most már valószínűleg száz mérföldd el előbbre - halad Devlin barátja, Gary Jones. Csak ő már nem azonos önmagával. Elfoglalta egy idegen tudat, amit Jones Mr. Szürkének nevez.

- Semmi nem számít, ami a Jefferson ösvényen történt - hallatszott a hangszórókból. - Fölösleges volt a mészárlás, Kurtz. Akár megölöd őket, akár hagyod, hogy meghaljanak, semmiképpen nem jelentenek fenyegetést.

- Hallottad? - kiáltotta hisztérikusan Perlmutter. - Nem jelentünk fenyegetést! Nem...

- Pofa be! - mondta Freddy, és visszakézből pofon vágta. Kurtz alig vette észre. Mereven ült hátul, mint aki nyársat nyelt, a szeme villogott. Fölösleges? Owen Underhill azt mondja neki, hogy élete legfontosabb hadművelete *fölösleges*?

- ...környezet, megértetted? Nem tudnak megélni ebben a környezeti rendszerben. Szürkét kivéve. Mert ő történetesen talált egy gazdaszervezetet, amely alapvetően más, mint a többi. Hát erről van szó. Ha valami értelmeset akarsz csinálni, Kurtz - ha most bármi hasznosat akarsz tenni -, *akkor abbahagyod az üldözésünket, és engeded, hogy tegyük a dolgunkat*. Hadd legyen a mi gondunk Mr. Jones és Mr. Szürke. Lehet, hogy el tudsz csípni minket, de az rendkívül kétséges, hogy őket el tudod kapni. Túlságosan messze jutottak déli irányban. Véleményünk szerint Mr. Szürkének van valami terve. Valami, ami működni *fog*.

- Owen, te túlhajszoltad magad - felelte Kurtz. - Állj le. Akármit kell is csinálni, csináljuk együtt. Mi...

- Ha fontos neked a siker, akkor leállítod magad - válaszolta Owen. A hangja színtelen volt. - Erről van szó. Ez mindennél fontosabb. Végeztem, vétel.

- Haver, ezt nem teheted! - kiáltotta Kurtz. - Nem teheted, megtiltom, hogy megtedd!

Nagyon hangos kattanás hallatszott, azután csak a csönd zúgott a hangszórókból.

- Szétkapcsolt - mondta Perlmutter. - Kihúzta a mikrofont. Lekapcsolta a rádiót. Vége.

- De hát hallottátok, nem? - kérdezte Cambry. - Semmi értelme az egésznek. Hagyjuk abba!

Egy ér lüktetett Kurtz homlokának közepén. - Mintha bármit is elhinnék neki, azok után, amiket ott tett!

- *De az igazat mondja!* - ordította el magát Cambry. Most először teljesen visszafordult Kurtzhoz, kimeredt a szeme, melynek zugait eltömte a Ripley, vagy a byrus, vagy az akármicsoda, nyála Kurtz arcára, homlokára, légzőmaszkjára fröccsent. - *Hallottam a gondolatait! Pearly is! A SZÍNIGAZAT MONDTA! Ő...*

Ismét azzal a rémítő gyorsasággal rántotta elő Kurtz a kilenc milliméteres pisztolyt, és tüzelt. A lövés fülsiketítőt szólt a fülkében. Freddy meglepetésében felüvöltött, megint megrántotta a volánt, amitől a kocsi átlósan farolni kezdett a hóban. Perlmutter felsikoltott, és a hátsó ülés felé fordította rémült, vörös foltos arcát. Cambrynak szerencséje volt: az agya kirepült a tarkóján, ki a törött ablakon, és elfújta a szél, mielőtt a kezét tiltakozva fölemelte volna.

Ezt nem láttad előre, haver?, gondolta Kurtz. *A telepátia fikarcnyit sem segített rajtad, mi?*

- Nem - felelte Pearly szomorúan. - Az ember nem sokat kezdhet olyasvalakivel, aki maga sem tudja, hogy mit fog tenni a következő pillanatban. Az ember nem sokat tehet egy hibbant ellen.

A farolás abbamaradt. Freddy nagyszerű sofőr volt, még akkor is, ha ennyire meglepték.

Kurtz Perlmutterre szögezte a kilenc milliméteres pisztolyt. - Próbálj meg még egyszer hibbantnak nevezni. Hadd halljam.

- Hibbant - vágta rá Pearly. Ajka mosolyra nyílt, feltárva számos foghíját. - Hibbant-hibbant-hibbant. De mégsem fogsz lelőni. Elintézted a tartalékomat, és csak ennyit engedhetsz meg magadnak. - A hangja veszedelmesen emelkedni kezdett, Cambry hullája az ajtónak dőlt, az ablakon befújó hideg szél meglobogtatta eltorzult fején a hajcsimbókokat.

- Kuss, Pearl! - mondta Kurtz. Most már jobban érezte magát, ismét magához tért. Cambrynak legalább ennyi haszna volt. - Ki se nyisd a szád, csak kussolj. Freddy!

- Igen, főnök.

- Velem vagy még?

- Végig, főnök.

- Owen Underhill áruló, Freddy, elhiszed ezt nekem Isten nevében?

- Isten nevében. - Freddy mereven ült a volán mögött, kibámult a hóba, a kocsi fénykúpjaira.

- Owen Underhill elárulta a hazáját és a bajtársait. Ő...

- *Téged* árult el - mondta csaknem suttogva Perlmutter.

- Ez igaz, Pearly, és nem szabad túlbecsülnöd a saját fontosságodat, fiam, ez olyasmi, amit nem szabad megtenned, mert sohasem tudhatod, hogy egy hibbant mit tesz a következő pillanatban, te magad mondtad.

Kurtz ránézett Freddy széles tarkójára.

- Elkapjuk ezt az Owen Underhillt - őt és ezt a Devlin nevű fickót is, ha vele van. Megértetted?

- Megértettem, főnök.

- Közben könnyítsünk a terhelésen, jó? - Kurtz elővette a bilincs kulcsát a zsebéből. Cambry mögé nyúlt, és addig kotorászott a hűlni kezdő trutymóban, amely nem távozott az ablakon át, míg meglelte az ajtó kilincsét. Kinyitotta a bilincset, és öt másodperc vagy még annál is kevesebb idő múlva Mr. Cambry Isten nevében csatlakozott a táplálkozási lánchoz.

Freddy közben fél kézzel megvakarta az ágyékát, amely pokolian viszketett. Tulajdonképpen a hónalja is, és...

Fejét kicsit elfordította és látta, hogy Perlmutter bámulja. Nagy, sötét szempár, sápadt, vörös foltos arcban.

- *Te* meg mit nézel? - kérdezte Freddy.

Perlmutter szó nélkül elfordult, és kibámult az éjszakába.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

FOLYTATÓDIK A VADÁSZAT

1

Mr. Szürke boldogan fürdött az emberi érzelmekben, élvezte az emberi étkeket, de a leghatározottabban nem élvezte azt, ahogy kiürítette Jonesy beleit. Nem volt hajlandó rápillantani arra, amit maga mögött hagyott, egyszerűen felrántotta a nadrágját, és kicsit remegő kézzel begombolta.

Jézusom, ki se fogod törölni?, kérdezte Jonesy. *Legalább húzd le azt a kurva vécét!*

De Mr. Szürke ki akart kerülni a fülkéből. Éppen csak annyi időre állt meg, amíg megmosta a kezét az egyik kagylónál, azután elindult a bejárat felé.

Jonesy nem igazán csodálkozott, amikor meglátta, hogy a rendőr belép az ajtón.

- Elfelejtette felhúzni a cipzárt, barátom - mondta a rendőr.

- Ó. Aha. Köszönöm, biztos úr.

- Északról jött, ugye? Azt mondja a rádió, nagy dolgok történnek arrafelé. Legalábbis ezt hallani. Talán még idegenek is jöttek az űrből.

- Én csak Derryből jöttem - mondta Mr. Szürke. - Nem tudhatom.

- Na és megkérdezhetem, mi vette rá, hogy egy ilyen éjszakán kimozduljon?

Mondd neki, hogy beteg az egyik barátod, gondolta Jonesy, de megborzongatta a reménytelenség. Nem akarta látni, ami következik, még kevésbé akart részt venni benne.

- Beteg egy barátom - mondta Mr. Szürke.

- Csakugyan? Nos, uram, szeretném látni a jogosítványát és a szem...

A rendőr szeme fennakadt, dupla nulla lett belőle. Merev lábakkal odament a falhoz, a ZUHANYOZÓK KIZÁRÓLAG A KAMIONSOFŐRÖK RÉSZÉRE felirathoz. Egy darabig állt, remegett, megpróbált visszavágni... azután széles ívben csapkodni kezdte a fejét a csempés falba. Az

első ütéstől leesett a kalapja. A harmadik után vörös folyadék fröccsent a bézs csempére, először gyöngyök, azután sötét gyöngysorok.

Mivel semmit sem akadályozhatott meg, Jonesy odatámolygott az asztalon álló telefonhoz.

Semmi sem történt. Miközben a második adag szalonnát kebelezte be, vagy miközben először szart emberként, Mr. Szürke elvágta a vonalat. Jonesy magára maradt.

2

Borzadása ellenére - vagy talán éppen amiatt - Jonesy nevetésben tört ki, amikor a keze egy Dysart's törülközővel letörölte a vért a csempézett falról. Mr. Szürke behatolt Jonesy tudatába a hullák álcázásával és elrejtésével kapcsolatos ismeretekért, és rálelt az aranyércre. Mivel egész életében ínyence volt a rémfilmeknek, a krimiknek és a titokzatos történeteknek, Jonesy bizonyos értelemben szakértőnek számított. Még most is, miközben Mr. Szürke ledobta a véres törülközőt a rendőr nedves egyenruhájának mellére (a zubbonyát arra használta, hogy beleburkolja a szétvert fejet), Jonesy elméjének egy része azt futtatta, miként rejtették el Freddy Miles holttestét *A tehetséges Mr. Ripley* című Patricia Highsmith-regényben és a belőle készült filmben. Más szalagok is futottak közben, olyan sok átfedés volt közöttük, hogy Jonesy elszédült, úgy érezte, mintha mély szakadékba bámulna. És nem is ez volt a legrosszabb. Jonesy segítségével a tehetséges Mr. Szürke rájött, hogy valamit még a ropogós szalonnánál vagy a Jonesy haragkútjából való hörpölésnél is jobban szeret.

Mr. Szürke fölfedezte az ölést.

3

A zuhanyozó mögött volt egy öltöző. Azon túl folyosó vezetett a sofőrök hálószobáihoz. Az előtér kihalt volt. A túlsó végében egy hátsó ajtó nyílt egy zsákutcába, ahol dombokká torlódott a kavargó hó. Két nagy, zöld szemeteskonténer meredt ki a hóból. Burával takart, magányos égő árasztott sápadt fényt, vetett ugráló árnyékokat. Mr. Szürke, aki gyorsan tanult, megkereste a rendőr zsebében a kocsi kulcsait, és beletette Jonesy cipzáras anorákjának egyik zsebébe. Mr. Szürke a véres törülközővel akadályozta meg, hogy a zsákutcába vezető ajtó becsukódjon, azután kivonszolta a hullát az egyik konténer mögé.

Mindent összevéve tíz perc sem telt el a rendőr borzalmas, provokált öngyilkosságától addig, amíg Jonesy visszatért az előtérbe. Könnyűnek, virgoncnak érezte magát, minden fáradtsága elmúlt, legalábbis egy időre: ő és Mr. Szürke az endorfinos eufória örömeit élvezték. És legalább részben Gary Ambrose Jones volt a felelős ezért a véres ocsmányságért. Nem csupán a hullák eltüntetésével kapcsolatos tudása, de énjének vérszomja miatt, amelyen csupán vékony cukormáz az „ez csak játék”. Mr. Szürke ült a sofőrülésen - Jonesyt legalább az a gondolat nem terhelte, hogy ő a főbűnös -, de ő volt a motor.

Talán meg is érdemeljük, hogy eltöröljenek, gondolta Jonesy, miközben Mr. Szürke visszament a zuhanyozón keresztül (vérfoltokat keresve Jonesy szemével, és menet közben az ő tenyerén dobálgatva a rendőr kulcsait). Talán megérdemeljük, hogy ne maradjon belőlünk más, csak egy maroknyi vörös spóra, amit elfúj a szél. Lehet, hogy ez lenne a legjobb. Isten irgalmazzon nekünk.

4

A fáradt asszony, aki a pénztárban ült, megkérdezte, nem látta-e a rendőrt.

- Dehogynem - bólintott Jonesy. - Még meg is mutattam neki a jogosítványomat és a személyimet.

- Egy csomó hegyi ember járt itt késő délután óta - mondta a pénztárosnő. - Vihar ide vagy oda. Marhára idegesek. De mindenki más is az. Ha űrlényeket akarok látni, akkor kiveszek egy videót. Hallott valami újat?

- A rádió azt mondta, hogy vaklárma - felelte, és felhúzta az anorák cipzárját. Az étterem és a parkoló közötti ablakra nézett, ellenőrizve, amit amúgy is tudott: a jégvirágtól és a hótól semmit sem lehetett látni. Senki sem látja majd bentről, amint elköti a járőrkocsit.

- Igen? Tényleg? - A megkönnyebbüléstől kevésbé fáradtnak látszott. Fiatalabbnak.

- Igen. Ne keresse túl hamar a barátját, drágám. Azt mondta, jó nagy aknát kell telepítenie.

Az asszony összevonta a szemöldökét. - Csakugyan ezt mondta?

- Jó éjszakát. Boldog hálaadásnapot. Kellemes karácsonyt. Boldog új évet.

Némelyiket ezek közül reményei szerint Jonesy mondta. Igyekezett áttörni. Hogy megjegyezzék. Mielőtt ellenőrizhette volna, hogy megjegyezték-e, megváltozott irodája előtt a kép, ahogy Mr. Szürke elfordult a pénztártól. Öt perccel később ismét délnek tartottak az országúton, a rendőrautó hóláncai zörögtek és ugráltak, és lehetővé tették, hogy tartsák az óránként negyvenmérföldes sebességet.

Jonesy érezte, hogy Mr. Szürke kinyúlik, hátrafelé tapogat. Mr. Szürke megérinthette Henry elméjét, de nem hatolhatott bele - Jonesyhoz hasonlóan Henry is más volt bizonyos mértékben. Nem érdekes; volt Henryvel egy másik ember is, valami Overhill vagy Underhill. Belőle sok adatot tudott kiszedni. Hetven mérfölddel mögöttük voltak, talán többel is... és lekanyarodnak az országútról? Igen, lekanyarodtak Derrybe.

Mr. Szürke még hátrébb nézett, és további üldözőket fedezett föl. Hárman voltak... de Jonesy érezte, hogy figyelmük középpontjában nem Mr. Szürke van, hanem ez az Overhill/Underhill. Ezt hihetetlennek és megmagyarázhatatlannak találta, mégis igaznak látszott. Mr. Szürkének tetszett. Azzal sem bajlódott, hogy kikutassa, miért állhatott meg Overhill/Underhill és Henry.

Mr. Szürke legfőbb gondja az volt, hogy másik járműre szálljanak át, lehetőleg hóekére, amennyiben Jonesy képességei lehetővé teszik a vezetését. Ez újabb gyilkosságot jelent, de ez éppen megfelelt az egyre emberibb Mr. Szürkének.

Mr. Szürke még csak most kezdett belemelegedni.

5

Owen Underhill a lejtőn áll, nagyon közel a lombokból kimeredő csőhöz, és látja őket, amint kisegítik a sáros, rémült tekintetű lányt - Josie-t - a napfényre. Látja Dudditsot (nagydarab fiatalember, futballistához illő vállakkal és egy mozibálvány valószínűtlenül szőke hajával), amint átöleli Josie-t, cuppanósan megcsókolja piszkos arcát. Hallja a lány első szavait: - A mamikát akarom!

Ennyi elég a fiúknak; nem hívják a rendőrséget, sem a mentőket. Egyszerűen fölsegítik Josie-t a lejtőn, át a drótkerítésen, keresztül a Strawford parkon (a sárgába öltözött lányok helyét zöldbe öltözött lányok foglalták el; ügyet se vetnek, se ők, se az edzőjük a fiúkra, és piszkos, csapzott nyereményükre), azután végig a Kansas utcán a Juharfa utcáig. Tudják, hol van Josie mamája. Azt is, hol a papája.

És nem is csak Rinkenhauerék. Amikor a fiúk visszaérnek, az egész háztömb mentén, mindkét oldalon kocsik parkolnak a Cavell-ház körül. Roberta volt az, aki azt javasolta, hogy hívják összse Josie barátait és osztálytársait. Azt mondja, maguk is keresni fogják, és beterítik a várost az ELVESZETT hirdetésekkel. És nem is az árnyékos, elhagyott pontokat (mert Derryben hajlamosak rá, hogy az elveszett gyerekek hirdetéseit efféle helyeken ragasszák ki), hanem ahol bizonyosan meglátják. Roberta lelkesedése elegendő, hogy némi halvány remény fényét gyújtsa Ellen és Hector Rinkenhauer szemében.

A többi szülő is válaszol - mintha csak arra vártak volna, hogy kérjék őket. A látogatók röviddel azután érkeztek sorban, hogy Duddits és barátai elhúztak (játszani, vélte Roberta, méghozzá valahová a közelbe, mert Henry vén tragacsa még mindig a felhajtón parkol), és mire a srácok visszatérnek, már csaknem két tucat ember szorong Cavellék nappalijában, kávéznak és cigarettáznak. A férfit, aki beszél, Henry már korábban is látta, Dave Bocklin a neve, ügyvéd. Fia, Kendall néha játszik Duddie-val. Ken Bocklin ugyancsak Down-kórban szenved, és igazán rendes srác, csak nem olyan, mint Duds. Bár őszintén szólva ki olyan, mint ő?

A fiúk megállnak a nappali ajtajában Josie-val. Josie-nál a hatalmas ridikül, benne BarbieKen. Még az arca is majdnem tiszta, mert Beaver, látva a rengeteg kocsit, kint a felhajtón

megdolgozta a zsebkendőjével egy kicsit. („Tudjátok, furán éreztem magam - vallotta be később Beav, miután az egész zűrzavar meg balhé elült. - Itt pucoválom ezt a csajt, akinek olyan karosszériája van, mint egy *Playboy*-nyuszinak, és annyi agya, mint egy locsolócsőnek.”) Először senki sem veszi észre őket, csak Mr. Bocklin, és Mr. Bocklin tudatáig nyilvánvalóan nem jutott el, amit látott, mert tovább beszél.

- Szóval, amit tennünk kell, emberek: csoportokra oszlunk, mondjuk, három házaspár mindegyikben... mindegyikben... és mi... mi... mi. - Mr. Bocklin lelassul, mint a felhúzós játékok, azután csak áll Cavellék tévéje előtt és bámul. Ideges susogás fut végig a sietve összegyűlt szülőkön, akik nem értik, mi történt vele - olyan magabiztosnak tűnt.

- Josie - mondja színtelen, merev hangon, amely annyira elüt szokásos magabiztos bírósági zengésétől. - Igen - bólint Hector Rinkenhauer -, ez a neve. Mi baj, Dave? Jól va...

- Josie - ismétli Dave, és fölemeli reszkető kezét. Henrynek (és emiatt Owennek is, aki ezt az egészet az ő szemén keresztül látja) úgy tűnik, mintha a Karácsonyi Kísértet mutatna rá Ebenezer Scrooge sírjára.

Odafordul egy arc... kettő... négy... Alfie Cavell szeme hatalmas, hitetlenkedő az üveglencsék mögött... végül Mrs. Rinkenhauer is odanéz.

- Szia, mami - mondja hanyagul Josie. Fölemeli a táskáját. - Duddie megtalálta a BarbieKent. Beragadtam a...

A többi eltűnik az asszony örömsikolyában. Henry még sohasem hallott ilyen kiáltást, amely csodálatos, ugyanakkor valahogy szörnyű is.

- Bazeg, Freddy - mondja Beaver halkan, az orra alatt.

Jonesy Dudditsot fogja, aki megijedt a sikolytól.

Pete Henryre néz, és aprót biccent: *Jól csináltuk*.

Henry visszabólint. *Igen, jól*.

Lehet, hogy nem ez a legfényesebb órájuk, de bizonyosan szorosan a második helyen áll. Ahogy Mrs. Rinkenhauer immár zokogva magához öleli a lányát, Henry megveregeti Duddits karját. Amikor Duddits odafordul, Henry szelíden megcsókolja az arcát. *Jó öreg Duddits*, gondolja. *Jó öreg...*

6

- Ez az, Owen - mondta halkan. - 27-es lejáró.

Owen látomása a Cavell-nappaliról szétpukkant, mint egy szappanbuborék, és ő rámeredt a fölmagasodó útjelző táblára: KANYARODJON JOBBRA A 27-ES LEJÁRÓHOZ - KANSAS UTCA. Fülében még visszhangzik Mrs. Rinkenhauer boldog, hitetlen sikolya.

- Jól vagy? - kérdezte Henry.

- Ja. Legalábbis azt hiszem. - Bekanyarodott a lejáróra, a kocsi utat vájt magának a hóban. A műszerfalba épített óra éppen olyan halott volt, mint Henry karórája, de Owen mintha sápadt fényt látott volna az égen. - A lejáró végén jobbra vagy balra? Most mondd, mert nem akarom kockáztatni a megállást.

- Balra, balra.

Owen egy táncoló jelzőlámpa alatt balra kanyarodott, a Hamvi megint farolt, azután délnek indult a Kansas utcán. Az utcát ekézték, nem is régen, de már újra belepte a hó.

- Csökken a havazás - mondta Henry.

- Igen, de a szél annál erősebben fúj. Alig várod, hogy láthasd, ugye? Dudditsot.

Henry elvigyorodott. - Egy kicsit ideges vagyok miatta, de azért alig várom. - Megcsóválta a fejét. - Öregem, ez a Duddits... egyszerűen jól érzed magad a közelében. Csuda pofa. Magad is meglátod majd. Csak azt bánom, hogy ilyen zöld hajnalban rontunk be.

Owen vállat vont. *Erről nem tehetek*, mondta a mozdulat.

- Azt hiszem, négy éve laknak itt a nyugati oldalon, és még sohasem látogattam meg őket az új lakásban. - És anélkül, hogy észlelte volna, gondolatbeszéddel hozzátette: *Alfie halála után költöztek ide.*

Ott voltatok - és a szavak helyett egy kép következett: feketébe öltözött emberek, fekete esernyőkkel. Temető az esőben. Koporsó kecskelábakon, a tetejére azt írták: NYUGODJ BÉKÉBEN, ALFIE!

Nem, felelte Henry, és szégyellte magát. *Egyikünk sem volt ott*.

?

De Henry nem tudta, miért nem mentek el, noha egy mondat azért az eszébe jutott: *A mozgó ujj ír: és írás után tovább mozog*. Duddits fontos (bár a megfelelő szó inkább az életfontosságú lenne) része gyermekkoruknak. És ha ez a kötelék megszakadt, utána fájdalmas a visszatérés. Egy dolog, hogy fáj, és más, hogy *haszontalanul* fáj. Most megértett valamit. A képek, amelyeket a rosszkedvével és egyre izmosodó öngyilkossági szándékával társított - az apja állán lecsurgó tej, Barry Newman, amint extra méretű fenekét himbálva menekül a rendelőjéből -, egész idő alatt egy sokkal hatalmasabb képet rejtettek: az álomcsapdát. Nem ez volt növekvő reménytelenségének valódi forrása? Az álomcsapda eszméjének nagyszerűsége, összevetve a felhasználás földhözragadt módjával? Dudditsot arra használni, hogy megleljék Josie Rinkenhauert, olyan, mint fölfedezni a kvantumfizikát azért, hogy egy videojátékot tervezzenek. Ami ennél is rosszabb, olyan, mint rájönni, hogy minden kvantumfizika csak erre való. Természetesen jót cselekedtek - nélkülük Josie Rinkenhauer meghalt volna abban a csőben, mint patkány az esőcsatornában. De azért mégsem olyan, mintha egy leendő Nobel-díjast mentettek volna meg...

Nem tudok mindent követni, ami keresztülfut a fejeden, mondta Owen hirtelen, valahol mélyen Henry fejében, *de ez rohadtul öntelten hangzik. Melyik utca?*

Henry sértődötten meredt rá. - Mostanában nem jártunk nála, igen? Hagyhatnánk ennyiben a dolgot?

- Igen - felelte Owen.

- De mindnyájan küldtünk neki lapot karácsonyra, világos? Minden évben, ezért tudom, hogy a Dearborn utcába költöztek, Derry, Nyugati oldal, Dearborn utca 41. Innen háromutcányira.

- Jól van. Nyugi.

- Baszd meg anyád, és dögölj meg!

- Henry...

- Egyszerűen elszakadtunk. Megtörténik. Valószínűleg sohasem esik meg a kegyedhez hasonló Mr. Tökélyekkel, azonban mi, hitvány többiek... mi többiek... - Lenézett, látta, hogy a keze ökölbe szorul, és erőszakkal ellazította az ujjait.

- Jól van, már mondtam!

- Mr. Tökély valószínűleg tartja a kapcsolatot valamennyi gimnáziumi barátjával, igaz? Ti valószínűleg évente összejöttök, meghallgatjátok a Mötley Crüe lemezeiteket, és tonhalas szendvicset esztek, ugyanolyat, mint a menzán!

- Sajnálom, ha felizgattalak.

- Szállj már le rólam! Úgy viselkedsz, mintha *magára hagytuk* volna! - Ami természetesen nagyon közel állt ahhoz, amit ténylegesen csináltak.

Owen nem szólt. Pislogva figyelt a kavargó hóban, a Dearborn utca tábláját kereste a kora reggel sápadt fényében... és meg is volt, éppen előtte. A Kansas utcán végighaladó hóeke eltorlaszolta a Dearborn bejáratát, de Owen úgy gondolta, át tud törni a hóakadályon.

- Nem az van, hogy valaha is elfelejtettem volna! - mondta Henry. Gondolatban folytatta, aztán inkább mégis visszakapcsolt a szavakra. Dudditsra gondolni túl árulkodó lett volna. - Valamennyien gondoltunk rá: Jonesy és én idén tavasszal meg akartuk látogatni. Azután Jonesynak volt az a balesete, én pedig megfeledkeztem az egészről. Ez olyan meglepő?

- Egyáltalán nem - felelte szelíden Owen. Keményen jobbra tekerte a volánt, majd az ellenkező irányba fordította, hogy a farolást megakadályozza, azután padlóig nyomta a gázpedált. A Hamvi akkora erővel csapódott az összetömörült, jégkérges hóbuckának, hogy mindketten előrelódultak a biztonsági öv fölött. Azután átjutottak, Owen bűvészkedett a volánnal, nehogy nekicsapódjanak az út két oldalán a hólepte autóknak.

- Semmi szükségem rá, hogy vezeklésből kísérjen el valaki, aki pár száz civilt pecsenyévé akart sütni - morgott Henry.

Owen mindkét lábbal beletaposott a fékbe, amitől ismét előrelódultak, ezúttal akkora erővel, hogy az öv megszorult. A jármű farolt és keresztbe állt az utcában.

- Fogd be a pofádat!
Ne beszélj baromságokat olyasmiről, amit nem értesz!
- Valószínűleg meg fogok halni miattad,
úgyhogy tartsd meg magadnak
- ezt a kibaszott
önsajnáló
(kép egy elkényeztetett, duzzogó kölyökről)
- okoskodó
marhaságot!
Henry hüledezve, sértetten nézett rá. Mikor beszéltek vele utoljára így? Valószínűleg soha.
- Engem csak egy dolog érdekel - mondta Owen. Az arca sápadt, feszült, kimerült volt. - Meg akarom találni ezt a te Tifusz Jonesydat, és meg akarom állítani. Világos? Baszd meg a drága érzelmeidet, azt is, hogy milyen fáradt vagy, és baszd meg magad. Én itt vagyok.
- Jól van - válaszolta Henry.
- Nincs szükségem erkölcsprédikációkra olyan embertől, aki azt tervezte, hogy szétloccsantja azt a túlművelt, öntelt agyát!
- Jól van, na.
- Úgy hogy baszd meg a *te* anyádat, és dögölj meg!
Csönd lett a fülkében. Nem hallatszott más, csak a szél egyhangú, porszívóra emlékeztető zúgása.
Végül Henry szólalt meg. - Megmondom, mit teszünk. Én megbaszom a te anyádat, azután meghalok; te megbaszod az én anyámat, azután meghalsz. Legalább elkerüljük a vérfertőzés tabuját.
Owen elmosolyodott. Henry visszamosolygott.
Mit csinál Jonesy és Mr. Szürke?, kérdezte Owen. *Meg tudod mondani?*
Henry megnyalta az ajkát. A lábában enyhült a viszketés, de a nyelvének olyan íze volt, mint egy ócska lábtörlőnek. - Nem. Elveszett a kapcsolat. Valószínűleg Mr. Szürke az oka. És a te félelem nélküli főnököd? Kurtz? Közelebb van, igaz?
- Ja. Ha egyáltalán meg akarunk tartani némi előnyt, jobb, ha belehúzunk.
- Hát, majd igyekszünk. - Owen megvakarta az arcán nőtt vörös foltot, ránézett az ujjaira ragadt vörös maszatra, azután ismét elindult.
Azt mondtad, 41?
Igen. Owen!
Mi van?
Félek.
Duddits miatt?
Igen, miatta.
Miért?
Nem tudom.
Henry komoran nézett Owenre.
Úgy érzem, valami baj van vele.

7

Az éjfél utáni rémkép vált valóra, és amikor kopogtattak az ajtón, képtelen volt fölállni. Roberta úgy érezte, vízzé vált a lába. Az éjszaka elmúlt, de a sápadt, sunyi reggeli világosság se volt jobb, és ők voltak odakint, Pete és Beav, a holtak, akik eljöttek a fiáért.
Ismét lecsapott az ökül, megdöndült az ajtó, a képek zörögtek a falon. Az egyik a derryi News bekeretezett címlapja volt, a fényképen Duddits, barátai és Josie Rinkenhauer, valamennyien átkarolják egymást, valamennyien őrülten vigyorognak (milyen jól festett Duddits ezen a képen, milyen erősnek és normálisnak látszott), a szalagcím alatt: GIMIS SRÁCOK NYOMOZTÁK KI AZ ELVESZETT LÁNYT!
Bumm! Bumm! Bumm!

Ne, gondolta Roberta, *majd ülök itt, és akkor végül elmennek, el kell menniük, mert a holtakat be kell hívni, és ha elég mozdulatlanul ülök...*

Ám ekkor Duddits elfutott a hintaszéke mellett - *futott*, holott mostanában még a járás is fárasztotta, a szeme tele a régi, lángoló ragyogással, milyen jó fiúk voltak, és milyen boldogságot hoztak, de most *halottak*, érte jöttek a viharon át és *halottak...*

- *Duddie, ne!* - kiáltotta, de a fia nem figyelt rá. Elrohant a régi, bekeretezett kép mellett - Duddits Cavell a címlapon, Duddits Cavell, a hős, a csodák kifogyhatatlanok -, és Roberta meghallotta, mit kiabál, ahogy ajtót nyitott a múlófélben levő viharnak:

- *Enni! Enni! ENNI!*

8

Henry kinyitotta a száját - nem tudhatta, mit akart mondani, mert nem jött ki a száján. Le volt taglózva, porba volt sújtva. Ez nem Duddits, ez nem lehet, ez valami beteges nagybácsi, vagy báty, sápadt, és láthatóan kopasz a hátratolt Red Sox-sapka alatt. Borostás volt az arca, az orrlyukaira ráalvadt a vér, és mély, sötét karikák voltak a szeme alatt. És mégis...

- *Enni! Enni! ENNI!*

A magas, sápadt, idegen Duddie régi szertelenségével borult a nyakába, olyan erővel, hogy Henry hátratántorodott, nem a súlytól - könnyű volt, mint a pitypang pelyhe -, hanem egyszerűen nem volt fölkészülve a rohamra. Ha Owen nem támasztja meg, ő és Duddits a hóba zuhannak.

- *Enni! Enni!*

Nevetett. Sírt. Elborította azokkal a nagy, régi, cuppanós Duddits-puszikkal. Mélyen emlékezetének raktárában Beaver Clarendon suttogott: *Ha bárkinek is eláruljátok...* meg Jonesy: *Ja, ja, nem fogsz többet szóba állni velünk...* Ez itt tényleg Duddits volt, ő csókolgatta Henry foltos arcát... de miért ilyen sápadt? Olyan vékony volt - nem, ez már nem is vékony, ez aszott -, és mi ez? A vér az orrlyukai körül, a bőréből párolgó szag... nem Becky Shue-é, nem az elgombásodott házé, de ugyanolyan halálszag.

Azután megjelent Roberta, a hallban állt a fénykép mellett, amely Dudditsot és Alfie-t ábrázolta a Derryi Napok karneválján, amint a körhintán ülnek, eltörpülnek alattuk a meredt szemű, műanyag lovak, és vígan nevetnek.

Nem jöttünk el Alfie temetésére, csak egy lapot küldtünk, gondolta Henry, és utálta magát.

Roberta a kezét tördelte, a szeme tele volt könnyel, és noha mellben és csípőben meghízott, noha a haja most már teljesen kifehéredett, mégis ő volt az, még mindig ő volt az, de Duddits... ó, jaj, *Duddits...*

Henry ránézett az asszonyra, miközben átkarolta régi barátját, aki még mindig az ő nevét sírta. Megveregette Duddits lapockáját. Olyan anyagtalannak tűnt a keze alatt, olyan törékeny volt a csontja, mint a madárszárny.

- Roberta - mondta. - Istenem, Roberta! Mi baja van?

- ALL - felelte az asszony, és bágyadtan elmosolyodott. - Úgy hangzik, mint egy mosópor, ugye? Akut limphotikus leukémia. Kilenc hónapja diagnosztizálták, és akkor már nem lehetett gyógyítani. Azóta nem teszünk mást, csak harcolunk az idő ellen...

- Enni! - kiáltotta Duddits. Szürke, fáradt arca felragyogott a régi, kelekótya mosolyban. - Áa, unna-a!

- Ez így igaz - mondta Henry, és eleredt a könnye. - Más nap, ugyanaz a szar.

- Tudom, miért vagy itt - mondta az asszony -, de ne tedd! Kérlek, Henry! Könyörgök! Ne vidd el tőlem a fiamat! Haldoklik.

9

Kurtz már éppen újabb adatokat akart kérni Underhillről és új barátjáról - Henry volt az új barát neve, Henry Devlin -, amikor Pearly hosszú, huhogó üvöltést hallatott, és arcát a fülke teteje felé emelte. Kurtz segített egy asszonynak Nicaraguában, hogy világra hozhassa a gyerekét (*és még ők hívnak minket rossz fiúknak*, gondolta szentimentálisan), és ez a sikoly arra emlékeztette, amelyet a szépséges La Juvena folyó mellett hallott.

- Kitartás, Pearly! - kiáltotta. - Kitartás, haver! Mélyeket lélegezz, most!

- *Baszd meg!* - visította Pearly. - *Látod, mibe rántottál bele, te mocskos kurafi! BASZD MEG!*

Kurtz nem haragudott rá. Az asszonyok borzalmas dolgokat mondanak vajúdáskor, és noha Pearly határozottan hapsi volt, Kurtz szerint olyasmin mehetett át, ami közelebb áll a szüléshez, mint amit férfi egyáltalán megtapasztalhat. Tudta, hogy bölcs dolog lenne megszabadítani Perlmuttert a nyomorúságától...

- *Inkább ne* - nyögte Pearly. A fájdalom könnyei csorogtak rőt szakállú arcán. - Inkább ne próbálkozz, te gyíkbőrű vén fasz.

- Ne aggódj, haver! - vigasztalta Kurtz, és megveregette Perlmutter reszkető vállát. Elölről folyamatosan hallatszott a hóeke csörömpölése, amelyet Kurtz rábeszélt, hogy utat törjön nekik (ahogy a szürke fény kezdett visszalopakodni a világba, a sebességük elérte a szédítő óránként harmincmérföldes sebességet). A hóeke hátsó lámpái izzottak, mint piszkos, vörös csillagok.

Kurtz előrehajolt, ragyogó szemű érdeklődéssel nézett Perlmutterre. A törött ablak miatt nagyon hideg volt a hátsó ülésen, de Kurtz ezt pillanatnyilag észre sem vette. Pearly kabátjának eleje léggömbként duzzadt, és Kurtz ismét előhúzta kilenc milliméteresét.

- Főnök, ha kipukkad...

Mielőtt Freddy befejezhette volna, Perlmutter fülsértő fingást produkált. A bűz azonnali és borzalmas volt, de Pearly észre se vette. Feje hátrahanyatlott az ülésre, a szemét félig lehunyta, az arcán mennyei megkönnyebbülés látszott.

- ÖREGANYÁM TÉRGYE KALÁCSA! - kiáltotta Freddy, és teljesen letekerte az ablakot, noha már eddig is huzat volt a Hamviban.

Kurtz elbűvölten figyelte, ahogy Perlmutter hasa leereszt. Akkor hát még nem. Még nem, és valószínűleg így a jó. Lehetséges, hogy a Perlmutterben fejlődő lény még jó lesz valamire. Nem valószínű, de lehetséges. Minden dolog az Urat szolgálja, mondja az Írás, és ebbe beleérthetők a szargörények is.

- Tartsd magad, katona - mondta Kurtz, és egyik kezével megveregette Pearly vállát, míg a másikban az ülés mellett lógatta a kilenc milliméterest. - Csak tartsd magad, és gondolj az Úrra.

- Baszd meg az Urat - felelte nyűgösen Perlmutter, és Kurtz kissé megdöbbent. Álmában se hitte volna, hogy Perlmutter ilyen trágár.

A hátsó lámpák felvillantak. A hóeke leállt az út jobb szélén.

- Hohó! - mondta Kurtz.

- Mit csináljak, főnök?

- Kanyarodj mögé - felelte Kurtz. Derűsen beszélt, de ismét fölemelte a kilenc milliméterest. - Meglátjuk, mit akar új barátunk. - Bár úgy vélte, tudja. - Freddy, mit hallottál régi barátainkról? Megtaláltad őket?

Freddy nagyon kedvetlenül válaszolt. - Csak Owent. A hapsit nem, aki vele van, és azt sem, akit üldöznek. Owen letért az útról. Egy házban van. Valakivel beszél.

- Egy derryi házban?

- Ja.

Jött a hóeke vezetője, nagy zöld gumicsizmában lábalt a hóban, csuklyás anorákjában úgy festett, mint egy eszkimó. Arcának alsó részét gyapjúsállal takarta el, amelynek a vége röpködött a szélben a háta mögött, és Kurtz telepátia nélkül is tudta, hogy a sálat a hóekéző felesége vagy anyja kötötte.

A vezető behajolt az ablakon, fintorgott, ahogy megütötte az orrát a kén és etilalkohol szagának keveréke. Kétkedve nézett Freddyre, a félig öntudatlan Perlmutterre; azután a hátsó ülésen Kurtzra, aki előrehajolt, és ragyogó szemmel, érdeklődve nézett rá. Kurtz úgy vélte helyesnek, ha a pisztolyt a bal térde magasságában tartja, legalábbis pillanatnyilag.

- Tessék, kapitány? - mondta.

- Rádióüzenet egy Randall nevű embertül. - Az ekés fölemelte a hangját, hogy hallani lehessen a szélben. Tiszta mélykeleti jenki tájszólást beszélt. - Randall *tábornok*. Aszongya, műholdon beszél véllem, egyenest a wyomingi Cheyenne-hegységbül.

- Ez a név semmit se mond nekem, kapitány - közölte Kurtz ugyanolyan vidor hangon, ügyet se vetve Perlmutterre, aki azt nyögte: - Hazudsz, hazudsz, hazudsz!

A hóekés tekintete Pearlyre villant, azután visszatért Kurtzhoz. - A hapsi mondott nekem egy jelszót. *Kék kijárat*. Mond ez magának valamit?

- „A nevem Bond, James Bond” - mondta Kurtz és elnevette magát. - Valaki ugratja, kapitány.

- Aszonta, mongyam meg magának, hogy a maga része véget ért a bevetésbe, a haza nagyon hálás önnek.

- Egy aranyórát nem említettek, cimbikém? - kérdezte Kurtz, és a szeme szikrázott.

A hóekés megnyalta az ajkát. Érdekes, gondolta Kurtz. Láthatta azt a fix pillanatot, amikor az ekés eldöntötte, hogy egy hibbanttal beszél. A *fix pillanatot*.

- Semmiféle aranyórárul nem tudok semmit. Csak aztat akartam mondani, hogy nem mék maguk előtt tovább. Nem mék felsőbb parancs nélkül.

Kurtz előkapta a kilenc milliméterest a térde mellől, ahol mostanáig rejtegette, és a férfi arcára célzott. - Itt a felsőbb parancsod, haver, háromszorosan aláírva, hitelesítve. Megfelel?

A hóekés a pisztolyra bámult hosszúkás jenki szemével. Nem látszott rajta különösebb félelem. - Ja, emmán rendbe levőnek láccik.

Kurtz elnevette magát. - Jól van, ember! Nagyon jó! Akkor induljunk. És ha egy kicsit gyorsabban mész, Isten szeretni fog. Van valaki Derryben, akit... - a *mot juste*-öt kereste, és meg is találta. - Be kell számoltatnom.

Perlmutter félig nyögött, félig nevetett. A hóeke vezetője rásandított.

- Ne törődj vele, terhes - mondta bizalmasan Kurtz. - Legközelebb osztrigáért vagy ecetes uborkáért fog kiabálni.

- Terhes - visszhangozta a vezető bádoghangon.

- Bizony, haver, ne is törődj vele. Nem a te dolgod. Az a helyzet öregem - előrehajolt, és melegen, bizalmasan beszélt a kilenc milliméter átmérőjű cső fölött -, hogy ezt a fickót *most rögtön* el kell kapnom Derryben. Úgy számítom, hogy hamarosan ismét úton lesz, úgy sejtem, tudja, hogy jövök és elkapom a...

- Persze hogy tudja - mondta Freddy Johnson. Megvakarta a nyaka tövét, azután az ágyékát kezdte vakarni.

- De addig is - folytatta Kurtz - le akarok dolgozni egy kicsit a távból. Nos tehát, hajlandó vagy sebességbe tenni vénülő seggedet, vagy mi a nyavalya lesz?

A vezető bólintott, és visszatért hóeké jének kabinjába. Most már világosabb volt. *Nagy valószínűséggel ez életem utolsó napja*, gondolta enyhe csodálkozással Kurtz.

Perlmutter tompán felnyögött. Egy darabig hörgött, azután fölsikoltott. Ismét a gyomrát markolászta.

- Jézus - mondta Freddy. - Nézze má a bélit, főnök. Úgy dagad, mint az élesztős kenyér!

- Mélyeket lélegezz! - mondta Kurtz, és jóakaratúan megveregette Pearly vállát. Előttük ismét megindult a hóeke. - Mélyeket lélegezz, haver! Lazíts! Csak lazíts, és gondolj kellemes dolgokra.

10

Még negyven mérföld volt Derryig. *Negyven mérföld választ el Owentől*, gondolta Kurtz. *Egyáltalán nem rossz. Jövök érted, haver. Még sokat kell tanulnod. Megtanítom neked, milyen helytelen dolog átlépni Kurtz vonalát.*

Húsz mérfölddel később még mindig ott voltak - ezt Freddy és Perlmutter is megerősítette, noha úgy tűnt, Freddy sokkal kevésbé biztos magában. Pearly mindazonáltal azt mondta, hogy az anyával beszélgetnek - Owen és a másik beszélget az anyával. Az anya nem akarja elengedni.

- Kit nem akar elengedni? - kérdezte Kurtz. Bár alig érdekelte. Az anya ott tartja őket Derryben, lehetővé téve, hogy Kurtz csökkentse a távolságot, így hát Isten áldja meg az anyát, nem számít, kicsoda, vagy milyen okai lehetnek.

- Nem tudom - mondta Pearly. A zsigerei viszonylag megnyugodtak, amióta Kurtz a hóeke vezetőjével beszélt, de a hangja elcsigázott volt. - Nem látom. Van valami, de olyan, mintha nem lenne ott elme, amelybe be lehet pillantani.

- Freddy?

Az csak a fejét csóválta. - Owen messze van nekem. A hóekés hapsit is alig hallom. Olyan... nem is tudom... mintha elveszne egy rádiójel.

Kurtz előrehajolt, és alaposan megnézte a Ripleyt Freddy arcán. Középen még mindig harsogó vörösnarancs színű volt, de a szélein piszkosfehér.

Ez haldoklik, gondolta Kurtz. *Vagy Freddy szervezete öli meg, vagy a környezet. Owennek igaza van. Tévedtem.*

Nem mintha ez bármit változtatna a dolgon. A vonal akkor is vonal, és Owen átlépte.

- Az ekés - mondta Perlmutter fáradtan.

- Mi van vele, haver?

De nem volt szükség Perlmutter válaszára. Előttük a hófúvásban felvillant egy útjelzés: 32-ES LEJÁRÓ GRANDVIEW/GRANDVIEW STATION. A hóeke hirtelen felgyorsult, közben fölemelte a lapátját. A Hamvi rögtön visszakerült a harminc centinél is magasabb, csúszós porhóba. A hóekés nem sokat cicózott az irányjelzővel, egyszerűen ötvenmérföldes sebességgel bevette a kanyart a lejárónál, hosszú, havas pávafarkat húzva maga után.

- Kövessem? - kérdezte Freddy. - Utol tudom érni, főnök!

Kurtznak nagy kedve lett volna azt mondani Freddynek, menjen a hóeke után - lerohanná a hosszúkás szemű, jenki kurafit, és megtanítaná, mi történik az olyan emberekkel, akik keresztezik a vonalat. Adna neki egy keveset az Owennek tartogatott gyógyszerből. De hát a hóeke nagyobb az ő járgányuknál, méghozzá sokkal nagyobb, és ki tudja, mi történhet, ha összetűz egy hóekével?

- Maradj az úton, öcsi - mondta, és visszaült. - Szemed le ne vedd a fődíjról. - Mindazonáltal őszinte sajnálattal figyelte a hóekét, ahogy elcsalinkázik a fagyos, szeles reggelben. Még abban sem reménykedhetett, hogy az átkozott jenki kapott egy jókora fertőzést Freddytől és Archie Perlmuttertől, mert a kór már nem tart sokáig.

Továbbmentek, sebességük a hófúvásban óránként húsz mérföldre csökkent, de Kurtz sejtette, hogy délebbre javulni fognak az útviszonyok. A vihar a végét járta.

- Ja, és gratulálok - mondta Freddynek.

- Tessék?

Kurtz megveregette a vállát. - Sokkal jobb színben vagy. - Perlmutterhez fordult. - Amit rólad nem mondhatok el, cimbikém.

11

Száz mérfölddel északra Kurtztól, alig kétmérföldnyire a mellékutak kereszteződésétől, ahol Henryt elfogták, az Imperial Valley új parancsnoka, negyvenes évei végén járó, zordan jóképű nő állt egy fenyőfa mellett egy völgyben, amelynek Egyes Számú Tisztogatás volt a kódneve. Egyes Számú Tisztogatás a szó szoros értelmében a halál völgye lett. Teljes hosszában beterítették az összegabalyodott hullák, amelyeknek legtöbbje narancsszínű vadászruhát viselt. Több mint százan voltak. Ha a hulláknak volt személyi igazolványuk, akkor a nyakukba kötötték. A többségnek jogosítványa volt, de akadt itt Visa- és Discover-bankkártya, Kék Kereszt-kártya és vadászengedély is. Az egyik asszonynak, akinek nagy lyuk feketéllett a homlokán, a Blockbuster Video tagsági kártyát tették a nyakába.

A legnagyobb hullakupac mellett állva Kate Gallagher gyors számvetést csinált, mielőtt megírta volna második jelentését. Egyik kezében egy Palm Pilot számítógépet tartott, olyan eszközt, amelyet Adolf Eichmann, a halottak híres könyvelője bizonyosan elirigyelt volna. A Pilot korábban nem működött, de azóta beindult a csúcsszuper elektronikus bizgentyűk zöme.

Kate fülhallgatót viselt, légszűrő maszkja előtt mikrofon lógott. Alkalmanként felvilágosítást kért valakitől, vagy parancsokat osztogatott. Kurtz lelkes és hatékony utódot jelölt ki. Az itt és másutt lelt halottakat összeadva Gallagher úgy becsülte, hogy a menekülőknek legalább hatvan százalékát elkapták. A menekülők harcoltak, ami kétségtelenül meglepő volt, de hosszú távon nem lehettek túlélők. Ez ilyen egyszerű.

- Szia, Katie-Kate!

A völgy déli végében előlépett az erdőből Jocelyn McAvoy. Csuklyáját hátravetette, kurta hajára zöld selyemkendőt kötött, géppisztolya a vállán lógott. Anorákja elején vérfolt vöröslött.

- Megijesztettelek, mi? - kérdezte az új parancsnokot.

- Egy-két vonással növelted a vérnyomásomat.

- Esetleg lejjebb megy, ha tudod, hogy a Négyes Kvadráns tiszta. - McAvoy szeme szikrázott. - Több mint negyvenet kaptunk el. Jacksonnak kőkemény adatai vannak; és ha már a kőkeménynél tartunk, rám férne egy kőkemény...

- Bocsika, hölgyeim!

Megfordultak. A völgy északi végében a behavazott bokrok közül fél tucat férfi és két nő lépett elő. Zömmel narancsszínben voltak, de vezetőjük, egy tömzsi férfi az anorákja alatt a Kék Csoport reguláris kezeslábasát viselte. Még mindig rajta volt az áttetsző álarc, noha a szája alatt kimondottan nem reguláris légyszakáll piroslott Ripleyből. Minden jövevény automata fegyvert markolt.

Gallaghernek és McAvoynak még volt annyi ideje, hogy egyetlen tágra nyílt szemű, most-elkaptak-minket pillantást váltsanak. Azután Jocelyn McAvoy a géppisztolyáért, Kate Gallagher pedig a fának támasztott Browningért kapott. Egyiknek sem sikerült. A fegyverek dörgése fülsiketítő volt. McAvoy csaknem hat métert repült a levegőben. Az egyik bakancsa leesett a lábáról.

- *Ezt Larryért kapjátok!* - sikoltotta az egyik narancsszínbe öltözött asszony. - *Ezt Larryért kapjátok, büdös kurvák, ezt Larryért!*

12

Amikor a lövöldözés véget ért, a Ripley légyszakállat viselő tömzsi férfi összegyűjtötte csapatát Kate Gallagher elhasalt hullája mellett, aki West Pointban kilencedikként végzett az évfolyamában, mielőtt megveszett volna a Kurtz-kórtól. A tömzsi férfi elvette Kate fegyverét, amely jobb volt az övénél.

- Szilárdan hiszek a demokráciában - mondta -, és ti, emberek, azt tesztek, amit akartok, de én északnak indulok. Nem tudom, mennyi időbe telik, amíg megszokom a kanadai nyelvjárást, de máris nekilátok.

- Veled tartok - mondta az egyik férfi, és hamar kiderült, hogy valamennyien vele tartanak. Mielőtt elhagyták volna a tisztást, a vezető lehajolt és kihúzta a Palm Pilotot egy hókupacból.

- Mindig szerettem volna egy ilyet - mondta Emil „Kutyus” Brodsky. - Harapok az új technikára!

Ugyanott hagyták el a halál völgyét, ahonnan érkeztek, és északnak tartottak. Körülöttük hallatszott néhány elszigetelt dörrenés, fegyverropogás, de a Tisztogatás Hadművelet gyakorlatilag véget ért.

13

Mr. Szürke újabb gyilkosságot követett el, és egy másik járművet lopott, ez alkalommal egy DPW hóekét. Jonesy nem látta, mi történik. Mr. Szürke vélhetőleg belenyugodott, hogy nem juthat be az irodába (legalábbis addig nem, amíg nem szentelheti minden idejét és energiáját a probléma megoldásának), tehát úgy döntött, hogy a második legjobb dologra fanyalodik, és elfalazza Jonesyt a világtól. Jonesy úgy gondolta, most legalább tudja, hogy érezhette magát Fortunato, amikor Montressor befalazta a borospincébe.

Nem sokkal azután történt, hogy Mr. Szürke visszavezette a rendőrautót az országút déli sávjára (csak egy sáv volt járható, legalábbis ebben a pillanatban, és ez veszedelmes lehetett). Jonesy akkor egy gardróbban tartózkodott, hogy megvalósítsa általa briliánsnak tartott ötletét.

Mr. Szürke elvágta a telefont? Jó, akkor a kommunikáció új formáját hozza létre, ahogy megteremtette a termosztátot, hogy lehűtse a szobát, amikor Mr. Szürke hőséggel akarta kiűzni az irodából. Úgy döntött, egy faxgép is megteszi. Miért is ne? Mindegyik kütyü csak jelkép, arra jó, hogy segítsen összpontosítani, azután pedig gyakorolni a több mint húsz éve szerzett képességet. Mr. Szürke érzékelte ezeket a képességeket, és a kezdeti elszörnyedés után nagyon hatékonyan akadályozta meg Jonesyt a felhasználásukban. A trükk az volt, hogy mindig-találni kell egy utat, amelyen megkerülheti Mr. Szürke útakadályait, úgy, ahogy Mr. Szürke is mindig megtalálta a dél felé vezető utat.

Jonesy lehunyta a szemét és maga elé képzelt egy faxot, amilyen a történelem tanszéki irodájában volt, csak új irodájának gardróbjában helyezte el. Azután úgy érezte magát, mint Aladdin,

amikor megdörzsölte a csodalámpát (csak itt a végtelenségig kívánhat, feltéve, ha nem ragadtatja el magát): elképzelt egy köteg papírt, ami mellett egy Berol Black Beauty ceruza hevert. Ezután bement a gardróbba, hogy lássa, milyen eredménnyel járt.

A fax tökéletesnek tűnt. A padlón állt egy halom üres ruhafogas és egy zubbony társaságában (a ragyogó narancssárga anorák volt, amelyet az anyja vett neki az első vadászkirándulásra, miután megígértette vele - kezét a szívére téve -*, hogy egy pillanatra sem veszi le, amíg házon kívül lesz*, és bátorítóan zümmögött.

De mekkora csalódás volt, amikor letérdelt és elolvasta a megvilágított ablakban az üzenetet: ADD FÖL, JONESY, GYERE KI.

Fölvette a masina melletti telefont, és hallotta Mr. Szürke szalagra vett hangját: - Add föl, Jonesy, gyere ki. Add föl, Jonesy, gyere k...

Erőszakos döndülések hallatszottak, majdnem olyan hangosan, mintha a menny dörögne. Jonesy fölkiáltott és talpra ugrott. Első gondolata az volt, hogy Mr. Szürke egy olyan faltörő kossal akar bejönni, amilyet a rendőrség különleges egységei használnak.

De nem az ajtó felől hallatszott, hanem az ablak felől, és bizonyos értelemben ez még roszszabb volt. Mr. Szürke acélnak látszó, szürke ipari redőnyöket szerelt föl az ablakokra. Most már nem csupán fogságban volt, de meg is vakították.

A redőnyök belsejére, hogy üvegen át is olvasható legyen, azt írták: ADD FÖL, GYERE KI. Jonesynak egy pillanatra eszébe jutott az *Óz, a nagy varázsló* - ADD MEG MAGAD, DOROTHY, írták abban az égre -, és nevetni szeretett volna. De nem tudott. Semmi vicces, semmi ironikus nem volt ebben. Ez szörnyű volt.

- Ne! - üvöltötte. - Vedd le! Vedd le, az Isten verjen meg!

Semmi válasz. Jonesy fölemelte a kezét, hogy betörje az üveget és a vasredőnyöket döngesse, azután arra gondolt, *Megőrültél? Éppen ezt akarja! Abban a pillanatban, hogy betöröd az üveget, eltűnnek a redőnyök, és Mr. Szürke itt terem. Te pedig eltűnsz, haver.*

Mozgást érzékelt - az eke súlyos dübörgését. Merre járhatnak? Waterville-ben? Augustában? Még délebbre? Nem, valószínűleg nem. Mr. Szürke gyorsabbra kapcsolta volna a hóekét, ha kiérnek a havazásból. De ki fognak érni, méghozzá hamarosan. Mert délnek tartanak.

De hova?

Akár máris halott lehetek, gondolta Jonesy, és vigasztalanul bámulta a zárt redőnyök bőszítő üzenetét: *Akár máris halott lehetnék.*

14

Végül Owen fogta meg Roberta Cavell karját, és - fél szemmel a száguldó órán, kínos tisztasággal érzékelve, hogy minden másfél perc egy mérfölddel közelebb hozza Kurtzot - elmondta neki, miért kell magukkal vinniük Dudditsot, nem számít, milyen beteg. Henry még ilyen körülmények között sem tudta volna mozdulatlan arccal kiejteni, hogy *a világ sorsa múlhat ezen*. Underhill, aki egész életében fegyvert viselt a hazájáért, képes volt rá, és meg is tette.

Duddits csak állt, átkarolva Henryt, elbűvölve bámult rá ragyogó zöld szemével. Legalább ez a szempár nem változott semmit. És az az érzés sem, amely mindig elfogta Henryt Duddits körül - hogy a dolgok vagy tökéletesen rendben vannak, vagy hamarosan rendbe jönnek.

Roberta nézte Owent, és a férfi minden mondatától öregebb lett az arca. Mintha egy rosszindulatú időspirálba jutott fényképet néznének.

- Igen - mondta -, igen, értem, hogy meg akarja találni Jonesyt - hogy el akarja kapni -, de mit akar a fiamtól? És ha *ide jött*, akkor miért nem *itt cselekedett*?

- Asszonyom, nem tudok válaszolni ezekre a kérdésekre...

- Íz - mondta hirtelen Duddits. - Onzi íz aar.

Íz?, kérdezte Owen elméje riadtan Henrytől. *Miféle ízt?*

Ne törődj vele, felelte Henry, és a hangja hirtelen úgy eltompult Owen fejében, hogy alig hallotta. *Mennünk kell.*

- Asszonyom, Mrs. Cavell. - Owen ismét megfogta Roberta karját, nagyon gyöngéden. Henry nagyon szerette ezt az asszonyt, noha elég kegyetlen módon jó tucat éve hanyagolta, és Owen

már tudta, miért szerette. Úgy lebegett körülötte a szeretnivalóság, mint az illatos füst. - Mennünk kell.

- Ne. Ó, kérem, ne! - Ismét eleredt a könnye. *Ne tegye ezt, asszonyom*, szerette volna mondani Owen. *A dolgok már így is elég rosszul állnak. Kérem, ne tegye!*

- Jön egy ember. Egy nagyon rossz ember. Nem szabad itt lennünk, mire ideér.

Elszántság töltötte be Roberta zavart, fájdalmas arcát. - Jól van hát. Ha muszáj. De veletek megyek.

- Ne, Roberta! - mondta Henry.

- De igen! Igen, én majd vigyázok rá... beadom a piruláit... a Prednizont... okvetlenül viszem a citromos ecsetelőt és...

- Ammi, e ara.

- Ne, Duddie, ne!

- Ammi, e ara. Ito! Ito! - Biztonságos, biztonságos. Duddits kezdett izgalomba jönni.

- Tényleg nincs több időnk - szólt Owen.

- Roberta! - könyörgött Henry. - Kérlek!

- Hadd jöjjek! - sírt az asszony. - Már csak ő maradt nekem!

- Ammi - mondta Duddits. A hangja egy fikarcnyit se volt gyerekes. - E... ARA!

Az anyja mereven nézte. Az arca megtört. - Jól van - mondta. - Csak még egy perc. Hadd adjak valamit.

Bement Duddits szobájába, papírcsomaggal tért vissza, és átadta Henrynek:

- A tablettái - mondta. - A Prednizont kilenckor kell bevennie. Ne felejtsd el, különben zihálni kezd és fáj a melle. Adhatsz neki Percocetet, ha kér, és valószínűleg kérni fog, mert kimegy a hidegre, ami fájni fog neki.

Bánattal telve, de szemrehányás nélkül nézett Henryre. A férfi azt kívánta, bár inkább szemrehányó lenne. Isten a tudója, még sohasem tett semmit, amit ennyire szégyellt volna. Nemcsak, mert Duddits fehérvérűségben szenved, hanem mert ilyen régen beteg, és egyikük sem tudta.

- Itt vannak a citromízű tamponjai, de csak az ajkára használd, az ínye mostanában gyakran vérzik, és csípi a citrom. Van itt vatta az orrába, ha vérezne. Ó, és a katéter. Látod a vállán?

Henry bólintott. Egy műanyag cső meredt ki a kötésből. Ahogy ránézett, a *déjá vu* kísértetiesen erős érzése rohanta meg.

- Ha kint vagytok, bugyoláld be... Dr. Briscoe kinevet, de én mindig attól félek, hogy a hideg fogja leteríteni... egy sál megteszi... meg még a kesztyű... - Ismét sírt, nem tudta folytatni a zokogástól.

- Roberta - kezdte Henry. Most már ő is az órát nézte.

- Majd én vigyázok rá - ígérte Owen. - Végigcsináltam a papámmal. Ismerem a Prednizont és a Percocetet. - És még többet is: az erősebb szteroidokat, jobb fájdalomcsillapítókat. És a véget, a marihuánát, a methadont, végül a tiszta morfiumot, amely sokkal jobb a heroinnál. A morfium, a halál legfényesebb motorja.

Erezte Robertát a fejében, majd valami különös, csiklandó érzést, mintha könnyű, mezítelen lábak futkosnának, olyan könnyeden, hogy alig érintik a földet. Csiklandós volt, de nem kellemetlen. Roberta azt akarta megtudni, hogy igaz-e, amit az apjáról mondott. Owen megértette, ezt az apró ajándékot kapta rendkívüli fiától, és már olyan régen használja, hogy észre sem veszi... ahogy Henry barátja, Beaver rágcsálta a fogpiszkálót. Nem volt olyan erős, mint Henryé, de megvolt, és Owen még életében nem örült annyira, hogy igazat mondott.

- De az nem fehérvérűség volt - mondta az asszony.

- Tüdőrák. Mrs. Cavell, most már igazán muszáj...

- Még valamit kell adnom.

- Roberta, igazán nem - kezdte Henry.

- Rögtön, rögtön! - Kirontott a konyhába.

Owen most először komolyan megijedt. - Kurtz és Freddy meg Perlmutter - Henry, nem tudom megmondani, hol vannak! Elveszítettem őket!

Henry kinyitotta a zacskót és belenézett. Valami döbbenetes dolgot látott benne a citromízű, glicerines tamponok fölött. Felelt Owennek, de a hangja mintha valami korábban fölfedezetlen - a fenébe, nem is gyanított - völgy túlsó oldaláról szólt volna. Most már tudta, hogy *van* egy ilyen

völgy. Az évek völgye. Nem akarta mondani, nem is mondhatta, hogy sose gyanította ennek a földrajznak a létezését, de az istenért, honnan kellett volna tudnia, hogy ilyen *kicsi*?

- Hagyták el a 29-es lejáratot - mondta. - Húsz mérfölddel vannak mögöttünk. Talán még közelebb.

- Mi van veled?

Henry benyúlt a barna zacskóba, és elővette az apró szövedéket. Olyasmi volt, mint egy pókháló, amely Duddits ágya fölött lógott itt és a Juharfa utcai házban, mielőtt Alfie meghalt.

- Duddits, hol szerezted ezt? - kérdezte Henry, de természetesen tudta. Ez az álomcsapda kisebb volt, mint az, amelyik a Lyuk nagyszobájában lógott, de máskülönben ikrek lehettek volna.

- Íi-ee - felelte Duddits. Le nem vette volna a szemét Henryről. Mintha még mindig nem egészen hitte volna el, hogy tényleg itt van. - Íí-ee ütte racsun. Úée.

Noha gondolatolvasó képessége gyorsan halványodott, ahogy a teste legyőzte a byrust, Owen mégis elég könnyen megértette; *Beaver küldte karácsonyra*, mondta Duddits. *Múlt héten*. A Down-kóros betegek nehezen tudnak kifejezni olyan fogalmakat, mint múlt vagy jelen, és Owen gyanította, hogy Duddits számára a múlt mindig a múlt hetet jelenti, a jövő pedig a jövő hetet. Úgy érezte, ha mindenki így gondolkodna, akkor kevesebb lenne a bánat és a harag a világban.

Henry még egy pillanatig bámulta az apró álomcsapdát, azután visszatette a barna zacskóba, éppen akkor, amikor Roberta visszasietett. Duddits szélesen elvigyorodott, amikor meglátta, mit hoz. - OobyDoo! - kiáltotta. - Ooby-Doo áa! - Elvette, és kétfelől megcsókolta az anyja arcát.

- Owen - szólt Henry csillogó szemmel. - *Rendkívül* jó hírem van.

- Mondjad.

- A szemetek most kanyarodtak le. Egy vontatós kamion bebicskázott a huszonnyolcas lejárónál. Ez tíz, sőt talán húsz percükbe is kerülhet.

- Hála Istennek. Használjuk ki. - A sarokban álló fogasra pillantott. Vaskos kék bélelt kabát lógott róla, amelynek a hátán a RED SOCKS WINTER BALL felírás piroslott. - Ez a tied, Duddits?

- Eém! - Duddits mosolygott és bólogatott. - Abát! - És miközben Owen a kabátért nyúlt: - Áta italla Ózi. - Owen ezt is értette, és beleborzongott: *Láttál minket, ahogy megtaláljuk Josie-t.*

Látta... és Duddits is megpillantotta őt. Csupán ezen az éjszakán, vagy tizenkilenc éve, azon a napon látta? Adottsága van az időutazáshoz is?

Arra most nem volt idő, hogy ilyen kérdéseket tehessenek fel, és Owen majdnem örült neki.

- Azt mondtam, nem csomagolok az uzsonnatáskájába, de persze megtettem. Végül csak megtettem.

Roberta nézte, hogyan szorongatja fia a táskát, miként rakja egyik kezéből a másikba, miközben beletornázza magát az irdatlan anorákba, amely ugyancsak a Boston Red Sox ajándéka volt. Arca hihetetlenül sápadt volt a kabát élénkkékje és az uzsonnatáska még élénkebb sárgája mellett. - Tudtam, hogy elmegy. És hogy én nem megyek. - Fürkészőn nézett Henryre. - Kérlek, Henry, mégse lehetne?

- Ha ezt teszed, esetleg ott halsz meg a szeme láttára - mondta Henry, és utálta magát a kegyetlenségéért, de azért is, mert egy élet munkája megtanította, hogy a helyes gombokat nyomkodja. - Akarod, Roberta, hogy ezt lássa?

- Nem, dehogy! - Majd mintha utólag jutott volna eszébe, amivel szíven döfte Henryt. - Verjen meg az Isten!

Odament Dudditshoz, félretolta Owent, és gyorsan felhúzta a cipzárt a fia kabátján. Azután megfogta a vállát, lehúzta magához, és a szemébe nézett. Pici, vadmadár asszony Sápadt, magas fiú, aki elvész a kabátjában. Roberta abbahagyta a sírást.

- Jó legyél, Duddie.

- Oee, Ammi.

- Fogadj szót Henrynek.

- Oaszó, Ammi. Oaszó Enni.

- Bugyoláld be magad.

- Be. - Még mindig engedelmesen, de már kissé türelmetlenül, szeretne menni, és ez Henryben fölidézte az indulásokat fagylaltért, minigolfozni (Duddits hátborzongatóan jól játszott, csak Pete tudta megverni), vagy a moziba; mindig *fogadj szót Henrynek, vagy fogadj szót Jonesynak, vagy fogadj szót a barátaidnak; mindig jó legyél, Duddie, és Oee, Ammi.*

Roberta még egyszer megnézte magának.

- Szeretlek, Douglas. Mindig jó fiam voltál, és én annyira szeretlek. Most csókolj meg.

Duddits megcsókolta. Roberta megsimogatta fia borostától érdes arcát. Henry alig bírta nézni őket, de nézte, olyan tehetetlenül, mint a pókhálóba akadt légy. Minden álomfogó egyben csapda.

Duddits még egy futó puszit adott az anyjának, de ragyogó zöld szeme már ide-oda villant Henry és az ajtó között. Duddits menni akart. Mert tudta, hogy közel járnak az emberek, akik Henryt és a barátját üldözik? Mert kaland volt, olyan kaland, amilyenre öten indultak a régi napokban? Mindkettő? Valószínűleg mindkettő. Roberta hagyta, hadd menjen. Utoljára elengedte a fiát.

- Roberta - szólalt meg Henry -, miért nem értesítettél minket, hogy ez történt? Miért nem telefonáltál?

- Miért nem jöttetek?

Henry még megkérdezhette volna, hogy miért nem telefonált *Duddits* -, de már a kérdés is hazugság lett volna. Duddits többször telefonált március óta, amikor Jonesyt baleset érte. Pete-re gondolt, ahogy ül a hóban a felfordult Scout mellett, sört iszik, és számtalanszor leírja a hóba, hogy DUDDITS. A Seholszigeten hajótörést szenvedett, haldokló Duddits sorra küldte az üzeneteket, de csak csendet kapott válaszul. Végül beállított az egyik, de csak azért, hogy magával vigye egy zacskó orvosság és a régi sárga uzsistasi társaságában. Nem jó az álomcsapda. Ők csak jót akartak Dudditsnak, az első naptól fogva. Őszintén szerették, mégis ez lett a vége.

- Vigyázz rá, Henry. - Roberta szeme Owenre villant. - Te is. Vigyázzatok a fiamra.

- Igyekszünk - válaszolt Henry.

15

Nem volt elég hely a Dearborn utcában, hogy megforduljanak; minden felhajtóra ráekézték a havat. Az erősödő reggeli fényben az alvó szomszédság úgy festett, mintha a város az alaszkai tundra mélyén épült volna. Owen hátramenetbe kapcsolta a Hamvit, sebesen tolatott, a tömzsi járgány hátulja lomhán kilengett. A magasra épített acél lökhárító eltrafált néhány hóleples, parkoló járművet a járda mellett, üveg csörömpölt, de a kereszteződésnél ismét áttörtek a fagyott útakadályon, eszeveszett kapkodással visszakanyarodtak a Kansas utcára, és indultak az országút felé. Duddits egész idő alatt tökéletes nyugalommal üldögélt a hátsó ülésen, ölében az uzsonnatáskával.

Henry, miért mondta Duddits, hogy Jonesy ízt akar? Miféle ízt?

Henry igyekezett telepatikusan küldeni a választ, de Owen nem hallotta többé. Byrusfoltjai kifehéredtek, és amikor szórakozottan megvakarta az arcát, a körme csomókban szedte le a gombát. Helyén a bőr cserepesnek és gyulladtnak tűnt, de nem látszott igazán betegnek. *Mintha náthán esett volna át!*, csodálkozott Henry. *Semmi komolyabb*.

- Nem ízt mondott, Owen.

- Íz - helyeselt Duddits a hátsó ülésről. Előrehajolt, hogy megnézze a 95-ÖS ORSZÁGÚT, DÉLI SÁV feliratú nagy zöld táblát. - Onzi íz aar.

Owen homloka ráncba szaladt; a döglött byrus pelyhei korpaként peregtek róla.

- Víz - mondta Henry, és hátranyúlt, hogy megveregesse Duddits csontos térdét. - Jonesy vizet akar, Duds ezt próbálta elmondani. Csak nem Jonesy akarja, hanem a másik. Az, akit ő Mr. Szürkének nevez.

16

Roberta bement Duddits szobájába, és nekiállt összeszedni a szétszórt ruhadarabokat - megőrjítette, ahogy a fia folyton szerteszét hagyta a holmiját, de úgy vélte, emiatt nem kell bosszankodnia többé. Alig öt perce volt a szobában, amikor annyira elgyengült a lába, hogy le kellett ülnie az ablaknál levő székbe. Kísértette az ágy képe, ahol a fia egyre több időt töltött. Elviselhetetlenül kegyetlen volt a fakó reggeli fény, amely a párnán kirajzolta Duddie fejének kerek lenyomatát.

Henry azt gondolja, hogy ő azért engedte el Dudditsot, mert hitük szerint az egész világ jövője azon múlik, megtalálják-e Jonesyt, méghozzá gyorsan. De ez nem volt igaz. Azért engedte el, mert Duddits menni akart. A haldoklóknak jussuk van autogramos baseballsapkára; a haldoklóknak jussuk van arra, hogy elmehessenek a régi barátaikkal.

De nehéz volt.

Nagyon nehéz volt elveszíteni.

Az arcához szorította a kezében levő pólókat, hogy ne lássa az ágyat, de ezek meg a fia illatát őrizték: a Johnson sampont, a Dial szappant és a legrosszabbat, az árnikakrémet, amelyet ő kenegetett a hátára és a lábára, amikor fájtak Duds izmai.

Kétségbeesetten kapott utána, meg akarta találni a két férfival, akik úgy jöttek érte, mint a holtak, de Duddits elméje már messze járt.

Elzárta előlem magát, gondolta Roberta. Éveken át élvezték (*többnyire* élvezték) hétköznapi telepátiájukat, amely talán csak csekély mértékben különbözött attól a telepátiától, amit a többi különleges gyermek anyja is megismert (sokszor hallotta a kapcsolat szót a segítőcsoport ülésein, amelyekre néha ellátogattak Alfie-val), de ez most elmúlt. Duddits elzárta elméjét. Eszerint a fia tudta, hogy valami borzalmas fog történni.

Tudta.

Roberta az arcához szorította a pólókat, beszívta az illatot, és ismét elsírta magát.

17

Kurtz remekül elvolt (*többnyire*), amíg meg nem látta az útelzáró lámpákat és a rendőrségi kék villogókat a komor hajnali fényben, mögöttük pedig a hatalmas kamiont, amely az oldalán hevert, akár egy dinoszaurusz. Előttük egy rendőr állt, úgy bebugyolálva, hogy egyáltalán nem látszott az arca, és a lejáró felé integetett.

- Bassza meg! - köpte Kurtz. Alig bírta megállni, hogy előhúzza a kilenc milliméterest és lövöldözni kezdjen. Tudta, hogy az katasztrofális lenne - több rendőr is tolongott a felborult kamion mellett -, de akkor is erre ösztökélte az alig fékezhető erő. Olyan közel voltak! Már majdnem utolérték őket, Krisztus a kereszten! És akkor így állítják meg! - Bassza meg, bassza meg, *bassza meg!*

- Mit akar, főnök, mit tegyek? - kérdezte Freddy. Közönyösen ült a volán mögött, de azért a térdére helyezte a saját fegyverét, egy automata karabélyt. - Ha jól saccolom, el tudnánk slisszolni mellette jobboldalt. Hatvan másodperc alatt megvan.

Kurtz ismét alig állhatta meg, hogy azt mondja: *Igen, csapj bele, Freddy, és ha valamelyik kék zubbonyos akadékoskodik, ontsd ki a bélit!* Freddy megtenné... de az is lehet, hogy nem. Egyáltalán nem volt olyan jó vezető, mint ahogy magáról gondolta, erről Kurtz már megbizonyosodott. Mint túl sok pilóta, Freddy is abban a tévhitben volt, hogy égi ügyessége tükröződik a földi vezetésben is. De még ha el tudnának is menni a kamion mellett, megjegyeznék őket. Ez-pedig megengedhetetlen, különösen azután, hogy Sárgatökű Randall generális megfújta a Kék Hallalit. Az ő szabadulócéduláját érvénytelenítették. Most már szigorúan polgárőr volt.

Viselkedj okosan, gondolta. *Ezért kapod a nagy pénzt.*

- Légy jó fiú és arra menj, amerre mutatják - mondta. - Sőt még integess is neki, és emeld föl a hüvelykujjadat, amikor lekanyarodsz a rámpára. Azután menj tovább délnek, és az első adódó alkalommal térj vissza az országútra. - Felsóhajtott. - Azt a leborult szivarvégit! - Előrehajolt, olyan közel Freddyhez, hogy látta alvezére jobb fülében a fehéredő szöszt. Olyan tüzesen suttogott, akár egy szerető. - És ha felfordítasz minket, cimbikém, akkor lyukat ütök a tarkódba. - Megérintette azt a helyet, ahol a puha nyak átment kemény koponyába. - Pontosan itt.

Freddy fából faragott indián arca meg se rezzent. - Igenis, főnök.

Kurtz ezután megragadta a csaknem eszméletlen Perlmutter vállát, és addig rázta, amíg Pearly szeme kinyílt.

- Haggyá' békét, főnök. Aludnom kell.

Kurtz korábbi szárnysegédje fejéhez szorította a kilenc milliméteres csövét. - Nem érdekel. Kelj föl és ragyogj, cimbora. Itt az ideje egy kis eligazításnak.

Pearly nyögött, de felült. Amikor szóra nyitotta a száját, egy fog esett anorákos ölébe. Kurtz úgy látta, tökéletesen hibátlan. Nini, még egy lyuk sincs rajta!

Pearly azt mondta, hogy Owen és új haverja még mindig egy helyben vesztegelnek, még mindig Derryben vannak. Nagyon jó! Ihaj! Alig tizenöt perc múlva Freddy fölvezette a kocsit egy másik behavazott rámpán, és ismét az országúton voltak. Ez a 28-as bekötőút volt. Már csak egy lejáró választotta el őket a céljuktól, de még mindig jó egy mérfölddel voltak elmaradva.

- Ismét elindultak - mondta Perlmutter. Gyengének, kifacsartnak tűnt.

- A francba! - Tajtékzott a haragtól, a beteg, hasztalan haragtól Owen Underhill iránt, aki immár az egész siralmas, elfuserált vállalkozást jelképezte (legalábbis Abe Kurtznak).

Pearly mély hangon nyögött, a mérhetetlen, kongó kétségbeesés hangján. A hasát fogta, amely ismét dudorodott, arcán folyt a verejték. Normális körülmények között jelentéktelen arcát szinte megnemesítette a kín.

Megint megeresztett egy hosszú, rémes fingot, aminek nem akart vége lenni. Erről a hangról Kurtznak azok a ketyerék jutottak az eszébe, amelyeket a nyári táborban készítettek ezer éve, afféle ricsajgépet, bádogdobozokból és hosszú, viaszolt zsinegből. Bikabömbölőnek hívták őket.

A fülkét betöltő bűz a Pearly csatornarendszerében növekedő vörös rák szaga volt, amely először fölfalta a szennyet, azután nekilátott a jó anyagnak. Hát ez borzalmas. Mégis volt egy előnye. Freddy javult, Kurtz pedig sohasem kapta meg azt az átkozott Ripleyt (lehet, hogy Immúnis; mindenesetre negyed órája levette és közömbösen félredobta a maszkot). Pearly, noha kétségtelenül beteg, ugyanakkor értékes, mert igazán jó kis radart építettek be a seggébe. Így hát Kurtz megveregette Perlmutter vállát, és nem törődött a bűzzel. Az a benti lény előbb-utóbb kijut onnan, és véget vet Pearly hasznosságának, de Kurtz emiatt nem kívánt aggódni, amíg nem muszáj.

- Tarts ki - mondta szelíden. - Csak mondd neki, hogy aludjon vissza.

- Te... kibaszott... idióta! - zihálta Perlmutter.

- Így van - helyeselt Kurtz. - Mondj, amit akarsz, cimbora. - Végső soron tényleg egy kibaszott idióta. Owenből gyáva prérifarkas lett, de ki engedte be a rohadt tyúkólba?

Most haladtak el a 27-es lejáró mellett. Kurtz ránézett, és azt képzelte, hogy látja Owen járművének a nyomát. Valahol errefelé a felüljáró egyik vagy másik oldalán van a ház, ahova Owen és újdonsült barátja azt a megmagyarázhatatlan kerülőt tették. Miért?

- Azért álltak meg, hogy fölszedjék Dudditsot - mondta Perlmutter. A hasa megint lelappadt, és mintha elmúlt volna a kín. Legalábbis átmenetileg.

- Duddits? Miféle név az?

- Nem tudom. Az anyjából szedtem ki. Őt, magát nem látom. Ő egészen más, főnök. Majdnem olyan, mintha szürke lenne, és nem ember.

Kurtznak libabőrös lett a háta.

- Az anya úgy gondol erre a Dudditsra, mint kisfiúra és ugyanakkor férfira - mondta Pearly. Ez volt a legkészségesebb közlése, amióta elhagyták a Gosselint. Isten szent nevére, majdnem érdeklődő volt a hangja!

- Talán visszamaradott - vélekedett Freddy.

Perlmutter rápillantott. - Az meglehet. Akármi is, beteg. - Felsóhajtott. - Tudom, mit érez.

Kurtz ismét megveregette a vállát. - Fel a fejjel, komám. Mi van a fickóval, akit üldöznek? Ezzel a Gary Jonesszal és az állítólagos Mr. Szürkével? - Nem nagyon érdekelte a dolog, de fönnáll a lehetőség, hogy Jones haladása és útvonala - és Szürkéé, ha létezik Owen Underhill lázas képzeletén kívül is - befolyásolja Underhillnek, Devlinnek és... Dudditsnak a haladását és útját.

Perlmutter megrázta a fejét, azután lehunyta a szemét, és az üléstámlának döntötte a tarkóját. Elszivárgott belőle a kevés megmaradt energia és érdeklődés is. - Semmi - mondta. - El van zárva.

- Egyáltalán semmit sem észlelsz?

- Hát valami van - felelte Perlmutter. - Olyan, mint egy fekete lyuk. - Álmatagon hozzátette: - Olyan sok hangot hallok. Már küldik az erősítést...

Mintha Perlmutter idézte volna fel, akkora konvoj bukkant elő az I-95-ös északnak tartó sávján, amilyet Kurtz húsz éve látott utoljára. A sort két hatalmas hóeke vezette, akkorák, mint egy-egy elefánt, egymás mellett haladtak, sziklaméretű lapátjaik oldalra hányták a havat, aszfaltig lekopaszítva a két sávot. Homokszóró teherautók követték őket, szintén kettesével. A homokszórók mögött két sorban a hadsereg járművei és a nehéz anyagszállító teherautók. Kurtz látta a ponyvával letakart, lapos rakterű járműveket, amelyeken nem lehetett más, mint rakéta. Mások a radarok tányérantennáit, távérzékelőket, az isten tudja, miket szállítottak. Közöttük elszórtan a nagy, ponyvás, csapatszállító teherautók, fényszóróik dühösen izzottak az erősödő nappali világosságban. Nem sok száz, de sok *ezer* ember készült az isten tudja, mire - talán a harmadik világháborúra, kétfejű lényekkel való kézitusára, netán a *Csillagközi invázió* értelmes bogaraira, járványokra, őrületre, halálra, ítéletnapra. Ha Katie Gallagher Imperial Valleyje még ügyködik odafönt, Kurtz nagyon reméli,

hogy sürgősen abbahagyják, amit csinálnak, és elindulnak Kanada felé. Az biztosan nem jön be, ha a kezüket a magasba emelik, és azt mondják: *Il n'y a pas d'infection ici*, ezt a patront már ellőtték. És az egész olyan értelmetlen. Szívének legmélyén Kurtz tudta, hogy Owennek legalább egy dologban igaza van: ott mindennek vége. A köpönyegeket szétoszthatják, Isten nevében, de az eső már eleredt.

- Lezárják a témát - mondta Perlmutter. - A Jefferson ösvény lett az ötvenegyedik állam. Méghozzá rendőrállam.

- Még megtalálod Owent?

- Igen - felelte szórakozottan Perlmutter. - De már nem sokáig. Javul. Elveszíti a telepátiáját.

- Hol van, cimbi?

- Most haladtak el a 25-ös feljárónál. Tizenöt mérföldnyire lehetnek. Nem valami sok.

- Akarja, hogy rálépjek kicsit? - kérdezte Freddy.

Az átkozott kamion miatt elszalasztották a lehetőséget, hogy elkapják Owent! Kurtz most a legkevésbé azt akarja, hogy azért szalasszák el a második lehetőséget, mert lesodródnak az útról.

- Nem - mondta. - Úgy gondolom, egy ideig elég, ha így haladunk, és hagyjuk őket futni. - Összefonta a karját, és kinézett a mellettük elsuhanó, patyolatfehér világba. De most már elállt a havazás, és dél felé bizonyára javulnak az útviszonyok.

Eseménydús huszonnégy óra állt mögötte. Felrobbantott egy idegen űrhajót, elárulta az ember, akit utódjának tekintett, túlélt egy lázadást, egy polgári zavargást, és mindennek tetejébe elmozdította a parancsnokságból egy örömkatona, aki sohasem hallott dühből leadott lövést. Kurtz szeme lecsukódott. Néhány pillanat múlva elszundított.

18

Jonesy egy darabig komoran ült az íróasztala mögött, néha a telefonra nézett, amely már nem működött, néha a mennyezetről lógó álomcsapdára (valami alig érezhető szellő lengette), néha az acélredőnyre, amellyel az a fattyú Szürke zárta el a kilátást. Közben folyton hallotta a halk zúgást, és a fenekében érezte a rezgést. Lehetett volna egy zajos kazán is, amelyre ráfér a karbantartás, de nem az volt. A hóeke volt, amely feltartóztathatatlanul törtetett dél felé. Mr. Szürke ült a volánja mögött, valószínűleg abban a DPW feliratos sapkában, amelyet legutóbbi áldozatától lopott, meglovagolta a hóekét, a volánt Jonesy izmaival mozgatta, és Jonesy fülével hallgatta a fejleményeket a hóeke CB-jén.

Na és te, Jonesy, meddig akarsz itt ülni és magadat siratni?

Jonesy, aki valósággal lefolyt a székről - sőt kis híján elszundított -, erre kiegyenesedett. Ez Henry hangja. Nem telepatikus úton jött - most nem voltak hangok, Mr. Szürke mindet kizárta a magáén kívül -, inkább mintha a saját elméjéből érkezne. Mindazonáltal megsértődött.

Nem siratom magamat, be vagyok zárva! Nem tetszett neki gondolatainak ez a duzzogó, védekező hangneme; ha hangosan mondja ki, kétségtelenül vinnyogás lett volna belőle. *Nem tudok kiszólni, nem látok ki, nem tudok kimenni. Nem tudom, hol vagy, Henry, de én egy rohadt siketszobában vagyok.*

Ellopta az agyadat?

- Pofa be! - Jonesy a halántékát dörgölte.

Elvette az emlékeidet?

Nem. Természetesen nem. Még itt is, ahol duplán bezárt ajtó választotta el a sok milliárd megcímkézett kartondoboztól, képes volt emlékezni rá, miként kent fikát Bonnie Del varkocsára elsőben (majd miként kérte föl ugyanezt a Bonnie-t a hetedikes szüreti bulin, hat évvel később), miként figyelt Lamar Clarendonra, aki megtanította őket az avatatlanoknak cribbage néven ismert játékra, miként nézte szarvasnak az erdőből kilépő Rick McCarthyt. Mindenre tudott emlékezni. Lehet, hogy ebben van valami előny, de átkozott legyen, ha tudja, hogy mi az. Talán mert túl nagy, túl nyilvánvaló.

Hogy lehet valaki ennyire záp a rengeteg krimi után, amit olvasott!, ugratta Henry elmebeli változata. *Nem is beszélve a számtalan sci-fi filmről, amelyekben megérkeznek az idegenek, A nap, amelyen a föld megállt-tól a Gyilkos paradicsomok támadásá-ig. Ennyi tudással nem vagy képes*

kiismerni ezt a hapsit? Nem tudod végigvezetni a füstjét az égtől a földig, hogy rájöjj, hol táborozik?

Jonesy erősebben dörgölte a halántékát. Ez nem testen kívüli érzékelés, ez a saját elméje, akkor miért nem fogja be a pofáját? Mellesleg mit számít, hiszen úgyis csapdába esett. Motor volt áttétel nélkül, kocsi volt ló nélkül; ő volt a regénybeli Donovan agya, amely egy tartályra való zavaros folyadékban él, és haszontalan álmokat álmodik.

Mit akar? Kezdd itt.

Jonesy fölnézett az álomcsapdára, amely a meleg légáramlatokban táncolt. Érezte a hóeke morajlását, amely olyan erős volt, hogy megrezegtette a képeket a falakon. Tina Jean Schlossinger, ez volt a neve, és állítólag itt volt a képe, egy kép, amelyen fölemelte a szoknyáját, és kilátszott a puncija, vajon hány kamasz fiút ejtett foglyul efféle álom?

Jonesy fölkelt - csaknem fölugrott -, és járkálni kezdett az irodájában, körbe-körbe, miközben alig bicegett. A viharnak vége, a csípője valamivel kevésbé fájt.

Gondolkodj úgy, mint Hercule Poirot, mondta magának. *Dolgoztasd azokat a kis, szürke sejteket. Pillanatnyilag ne törődj az emlékekkel, Mr. Szürkére összpontosíts. Gondolkodj logikusan. Mit akar?*

Megtorpant. Nyilvánvaló, hogy mit. Azért ment a víztoronyhoz - illetve a hűlt helyéhez -, mert vízre van szüksége. De nem akármilyen vízre; ivóvízre. A víztorony azonban eltűnt, elpusztította a '85-ös nagy vihar - haha, Mr. Szürke, el tetszett késni -, Derryt jelenleg északról és keletről látják el vízzel, ezek a források pedig a vihar miatt valószínűleg nem elérhetők, egyébként pedig nem is egy helyre összpontosulnak. Így tehát Mr. Szürke, miután tanácskozott Jonesy elérhető ismereteivel, ismét délnek fordult. Mégpedig...

Hirtelen minden világossá vált. Kiment az erő a lábából, a szőnyeges padlóra rogyott, nem törődve a csípőjébe hasító fájdalommal.

A kutya! Fickó! Vajon meghagyta a kutyát?

- Hát persze hogy meg - suttogta. - Persze hogy meghagyta a kurafi, még itt is érzem a szagát. Éppen úgy fingik, mint McCarthy.

Ez a világ ellenséges a byrussal, és ennek a világnak a lakói meglepő erővel harcolnak, ami az érzelmek mély kútjából fakad. Balszerencse. Ám az utolsó életben maradt szürkének *szakadatlan* a szerencséje; olyan, mint egy Las Vegas-i bolond kockázó, aki szakmányban dobja a heteseket: négyet, hatot, nyolcat, a fenébe is, tucatnyit, zsinórban! Megtalálta Jonesyt, a Tifusz Marit, lerohanta és meghódította. Megtalálta Pete-et, aki megmutatta, merre menjen, miután a fényszóró - a kim - kialudt. Azután jött Andy Janas, a minnesotai srác. Két szarvasdögöt fuvarozott, amelyeket megölt a Ripley. A szarvasokat nem használhatta Mr. Szürke... de Janas fuvarozta még egy idegen felbomlóban levő hulláját is.

Termőtestek, gondolta minden ok nélkül. *Termőtestek. Miből van ez?*

Nem érdekes. Mert Mr. Szürke következő hetese a Dodge Ram az öreg Mr. ♥ A SKÓT JUHÁSZOMAT. Mit csinált Szürke? Enni adott a szürke dögéből a kutyának? Hozzányomta az orrát a hullához, és kényszerítette, hogy beszívja a termőtestet? Nem, az evés sokkal valószínűbb; gyerünk, öcsi, kajaidő. Akármilyen folyamat hozza létre a menyéteket, az a belekben kezdődik, nem a tüdőben. Jonesy előtt megjelent egy kép az erdőben tévelygő McCarthyról. Beaver megkérdezte, hogy: *Mi a nyavalyát ettél? Mormonszart?* És mit válaszolt McCarthy? *Leveleket és mohát, meg ilyesmit, nem is tudom, hogy mit... tudod, olyan éhes voltam...*

Persze. Éhes. Elveszett, rémült és éhes. Nem veszi észre némelyik bokor levelein a piros byrusfoltokat, a vörös pöttyöket a zöld mohán, amelyet a szájába töm és öklendezve legyűr, mert korábbi ó-egek-jaj-nekem ügyvédi élete során azt olvasta, hogy az ember megeheti a mohát, ha eltéved az erdőben, mert a moha ártalmatlan. Mindenki, aki lenyel egy kis byrust (néhány szemernyit, olyan keveset, hogy szinte nem is látható, ahogy a levegőben lebeg), fölnevel magában egy ilyen ocsmány kis szörnyet, amely széttépte McCarthyt, azután pedig megölte Beavet? Valószínűleg nem, mint ahogy nem minden nő esik teherbe, aki védekezés nélkül szexel. De McCarthy megkapta... és Fickó is.

- Tud a kunyhóról - mondta Jonesy.

Hát persze. A kunyhó Ware-ben, úgy hatvanmérföldnyire Bostontól nyugatra. És ismeri a történetet az orosz asszonyról, amit mindenki ismer; maga Jonesy is mesélte. Túlságosan, félelme-

tesen jó volt ahhoz, hogy ne mesélje el. Ismerték Ware-ben, New Salemben, Cooleyville-ben, Belchertownban, Hardwickben, Packardsville-ben, Pelhamben. Minden környező városban. És tessék csak megmondani, mit is vesznek körül ezek a kisvárosok?

Nos hát, a Quabbint. A Quabbin Víztárolót. Innen származik Boston és a környék vize. Hány ember iszik naponta a Quabbinból? Kétmillió? Három? Jonesy nem tudta pontosan, de sokkal többen, mint ahányan a derryi víztoronyból. Mr. Szürke egyik hetest a másik után gurítja a történelmi sorozatban, és most már csak egy dobás választja el attól, hogy bankot robbantson.

Két- vagy hárommillió ember. Mr. Szürke be akarta mutatni őket Fickónak, a skót juhásznak, és Fickó új barátjának.

És ebben az új közegben a byrus megfogan.

HUSZADIK FEJEZET

A VADÁSZAT VÉGET ÉR

1

Délnek, délnek, egyre délnek.

Mire Mr. Szürke elhagyta a gardineri leágazást, az elsőt Elugusta után, a hótakaró feltűnően elvékonyodott, és az országút két sáv szélességben latyakos lett. Ideje volt a hóekét lecserélni valami kevésbé feltűnő járműre, részben, mert nem volt szükség rá többé, de azért is, mert Jonesy karja fájni kezdett a túlméretezett járgány egyenesben tartásától. Mr. Szürke nem sokat törődött Jonesy testével (legalábbis ezt mondta magának; valójában nehéz lett volna nem érezni némi rokonszenvet valami iránt, ami olyan váratlan örömökkel ajándékozta meg, mint a „szalonna” és a „gyilkosság”), de még minimum kétszáz mérföldre el kellett vinnie őt. Gyanította, hogy Jonesy nincs a legjobb formájában ahhoz képest, hogy élete virágjában levő férfi. Részben a balesete okozta, de legalább annyira a munkája is belejátszott: „akadémikus” volt. Ennek eredményeképpen meglehetősen keveset foglalkozott az élet fizikai vonatkozásaival, ami megdöbbentette Mr. Szürkét. Ezek a teremtmények hatvan százalékban érzelmekből állnak, harminc százalékban érzékelésből, tíz százalékban gondolkodásból (és Mr. Szürke akkor még nagylelkű volt). Mr. Szürke egyszerre látta önfejűségnek és ostobaságnak azt a módot, ahogy Jonesy nem törődött a testével. Bár persze ez nem az ő gondja. Nem is Jonesyé. Többé nem. Jonesy az lett, ami látszólag mindig is lenni akart: tiszta szellem. A reakcióiból ítélve, miután elérte, már nem tetszett neki az állapot.

A hóeke padlóján, ahol Fickó hevert a cigarettacsikkek, karton kávésdobozok és összegyűrt ételeszacskók között, a kutya vinnyogott fájdalmában. A hasa groteszkül felpüffedt, a törzse akkora lett, mint egy vizeshordó. Hamarosan kiereszti a gázt, és a hasa ismét lelappad. Mr. Szürke fölvette a kapcsolatot az állatban növekedő byrummal, és mostantól szabályozta a vemhességet.

A kutya lesz az ő „orosz asszonya”, aki házigazdája gondolataiban szerepel. Ha egyszer elhelyezte az állatot, munkája véget ér.

Elméjével hátranyúlt, és megérezte a többieket. Henry és barátja, Owen teljesen elhallgattak, mint mikor a rádióállomások beszüntetik az adást, és ez aggasztó. Még hátrébb (éppen most hagyták el a newporti lejárót, hatvan mérfölddel északra Mr. Szürke jelenlegi helyzetétől) egy hármas csoport közeledett, akik közül csak az egyikkel volt tiszta kapcsolata: „Pearlyvel”. Ez a Pearly a kutyához hasonlóan egy byrumot keltetett, ezért jól lehetett venni. Még valakit tudott fogni a csoportból - „Freddyt” -, de mostanra ő eltűnt. Elhalt benne a byrus, mint „Pearly” mondta.

Újabb útjelző táblához ért: PARKOLÓ. Itt is van Burger King, amit a Jonesy-féle akták az „étterem” és a „falatozó” címszó alatt tartottak nyilván. Itt is lehet szalonna. Gyomra gurgulázott a gondolatra. Igen, sok tekintetben nehéz ezt a testet fönntartani. De megvannak az örömei, határozottan megvannak. Most mindazonáltal nincs ideje szalonnára, mert járművet kell cserélni. Méghozzá nagyon diszkréten.

A parkolóba vezető lejárat kétfelé ágazott, az egyik az AUTÓK-hoz vezetett, a másik a KAMIONOK ÉS BUSZOK-hoz. Mr. Szürke a kamionparkoló felé kanyarodott a nagy, narancssárga hóekével (Jonesy izmai remegtek az erőfeszítéstől, miközben a hatalmas kormányt forgatta), és

örömmel látta, hogy négy további hóeke is áll itt, amelyek gyakorlatilag ugyanúgy festettek, mint az övé, és egy csomóban parkoltak. Befurakodott a sor végére, és leállította a motort.

Jonesyért tapogatózott. Jonesy ott volt, érthetetlen biztonsági zónájában lapított. - Miben töröd a fejed, haver? - dünnyögte Mr. Szürke.

Semmi válasz... de érezte, hogy Jonesy figyel. - Mit csinálsz?

Még mindig semmi. De tényleg, hát mit csinálhatna? Be volt zárva, semmit sem látott. Mindazonáltal nem szabad megfeledkeznie Jonesyról... aki azt az enyhén izgalmas dolgot javasolta, hogy Mr. Szürke felejtse el a parancsot - a magvetés parancsát -, és egyszerűen élvezze az életet a Földön. Hébe-hóba mindenféle gondolatok érkeztek Mr. Szürkéhez, mint levelek, amelyeket átcsúsztattak Jonesy menedékének ajtaja alatt. Az effajta gondolat Jonesy aktái szerint „jelmondat". A jelmondatok egyszerűek és lényegre törők. A legutóbbi azt mondta: A SZALONNA CSAK A KEZDET. És Mr. Szürke biztos volt benne, hogy ez igaz. Már a kórteremben is (*miféle kórterem? mi az, hogy kórház? ki az a Marcy? ki akart egy injekciót?*) felfogta, hogy az élet igen finom dolog. De a parancs mélyen beleépült, megszeghetetlen volt: meg kell termékenyítenie ezt a világot, azután meghalhat. És ha közben még ehet egy kis szalonnát, annál jobb!

- Ki volt az a Richie? Ő a Tigris? Miért ölted meg?

Semmi válasz. De Jonesy figyel. Nagyon feszülten. Mr. Szürke gyűlölte, hogy bent van. Olyan érzés volt (a hasonlatot Jonesy készletéből kölcsönözte), mintha egy apró halszálka akadt volna a torkán. Nem elég nagy ahhoz, hogy megfojtsa, de ahhoz igen, hogy „basztassa".

- Kurvára idegesítesz Jonesy. - Fölhúzta a kesztyűt, amely eredetileg a Dodge Ram tulajdonosáé volt. Fickó gazdájáé.

Ez alkalommal érkezett válasz. *Ez az érzés közös, haver. Miért nem mész oda, ahol szeretnek? Kapd össze magad, és indulj.*

- Ezt nem tehetem - felelte Mr. Szürke. Kinyújtotta a kezét a kutya felé, és az állat hálásan megszimatolta a kesztyűn a gazda szagát. Mr. Szürke nyugtató gondolatokat küldött felé, azután kiszállt a hóekéből, és elindult az étterem irányába. Az épület mögött volt az „alkalmazottak parkolója".

Henry és a másik a nyomodban vannak, te seggfej. A fenekedbe bújtak. Úgyhogy lazíts. Annyi időt tölts itt, amennyi jólesik. Rendelj három adag szalonnát.

- Nem éreznek engem - felelte Mr. Szürke, felhőket fújva. (Csodálatosan üdítő volt a hideg levegő a szájában, a torkában és a tüdejében - még a benzin- és az olajszag is csodálatosnak tűnt). - Ha én nem érzem őket, ők sem éreznek engem.

Jonesy nevetett - csakugyan nevetett. Mr. Szürke lecövekelt tőle a szemeteskonténer mellett.

Megváltoztak a szabályok, komám. Megálltak Dudditsért, és ő látja a vonalat.

- Nem tudom, hogy ez mit jelent.

Persze hogy nem tudod, te seggfej!

- Ne szólíts így! - reccsent rá Mr. Szürke.

Ha a jövőben nem becsülöd le a szellemi képességeimet, akkor talán meggondolom.

Mr. Szürke ismét elindult, és igen, a sarkon túl kis csoport jármű állt, legtöbbje ütött-kopott és öreg.

Duddits látja a vonalat.

Persze tudja, hogy ez mit jelent; az, aki a Pete névre hallgatott, ugyancsak birtokában volt a képességnek, a *tehetségnek*, noha valószínűleg nem olyan mértékben, mint ez a fura másik, ez a Duddits.

Mr. Szürkének nem tetszett a gondolat, hogy olyan nyomot hagy maga után, amit ez a „Duddits" megláthat, de tudott valamit, amit Jonesy nem. „Pearly" azt hitte, hogy Henry, Owen és Duddits alig tizenöt mérföldre délre vannak Pearlytől. Ha csakugyan így van, akkor Henry és Owen negyvenöt mérföldnyire járnak tőle, valahol Pittsfield és Waterville között. Mr. Szürke szerint ezt nem lehet úgy minősíteni, hogy a „fenekébe bújtak".

Ennek ellenére nem lenne jó, ha itt lebzselne. Kinyílt az étterem hátsó ajtaja. Egy fiatalember lépett ki rajta olyan uniformisban, amit a Jonesy-akták „fehér szakácsruhaként" azonosítottak, két nagy zacskó szemetet hozott, nyilván a kukába szánta. Ennek a fiatalembernek a neve John, de a barátai Butchnak szólítják. Mr. Szürke arra gondolt, milyen élvezet lenne megölni, de „Butch" jóval erősebbnek látszott Jonesynál, azt nem is említve, hogy fiatalabb, ennélfogva nyilván sokkal gyor-

sabb is. Azonkívül az ölésnek bosszantó mellékhatásai vannak, amelyek közül az a legrosszabb, hogy a lopott autó igen hamar használhatatlanná válik.

Hé, Butch.

Megáll, gyanakodva néz rá.

Melyik kocsi a tiéd?

Igazából nem is az övé, hanem az anyjáé, és ez jó. Butch saját rozsdavödre otthon volt, döglött akkumulátor miatt. Elhozta hát az anyjáét, egy négykerékmeghajtású Subarut. Jonesy mondhatta volna, hogy Mr. Szürke épp most dobott egy újabb hetest.

Butch elég készségesen adta át a kulcsokat. Még mindig gyanakodva bámult („villogó szemmel, felborzolt farokkal", mondta volna Jonesy, bár amennyire Mr. Szürke megítélhette, a fiatal szakácsnak nem volt farka), de az öntudata elhagyta.

Nem fogsz emlékezni erre, mondta Mr. Szürke.

- Nem - helyeselt Butch.

Térj vissza a munkádhoz.

- Naná - felelte Butch. Fölkapta a szemeteszsákokat, és ismét elindult a konténerek felé. Mire lejár a műszak, és Butch rájön, hogy az anyja kocsija hiányzik, mindennek vége lesz.

Mr. Szürke kinyitotta a vörös Subarut és beszállt. Fél csomag krumpliszirom hevert az ülésen. Mr. Szürke mohón fölfalta, miközben elhajtott a hókotró mellett. Végezetül lenyalta Jonesy ujjait. Zsíros. Jó. Mint a szalonna. Betette a kutyát. Öt perccel később ismét az országúton volt.

Délnek, délnek, egyre csak délnek.

2

Az éjszaka zenétől, nevetéstől, hangos beszédtől harsog; a levegőben részegítő illatok terjengenek - a sült virsli, csokoládé, pörkölt földimogyoró illata; az égen színes tüzek virágzanak. Mindezt összeköti, azonosítja, és a nyár autogramját kanyarítja rá a rock and roll, amely a hangszórókból bömböl a Strawford parkban:

Hé, csinibaba, lovagojj velem,
Elmegyünk Alabamába a C&C-n

És itt jön a világ legmagasabb cowboya, egy két és fél méteres Pecos Bill, a tömeg fölött, a lángoló ég alatt, kisgyerekek fagylalttól maszatos szája tátva marad a csodálattól, a szemük kerekre tágul; nevető szülők emelik a magasba vagy ültetik a vállukra őket, hogy jobban lássanak. Pecos Bill egyik kezével a kalapját lengeti, a másikban zászlót tart, amelyre azt írták: DERRYI NAPOK, 1981.

Ballagunk a vágányokon, fennmaradunk éjszaka
Ha egy kicsit unatkozunk, kezdődhet egy kis csata.

- Ohhe ie aas? - kérdezi Duddits. Tölcséres kék vattacukrot szorongat, de már meg is feledkezett róla; miközben a gólyalábon járó cowboyt figyeli, amint keresztülvág a tűzijátéktól izzó ég alatt, a szeme ugyanúgy elkerekedik, mint bármelyik hároméves gyereké. Egyik oldalán Pete és Jonesy áll, a másikon Henry és Beav. A cowboy mögött jönnek a Vestaszüzek (*némelyik* csakugyan szűz még az Úr 1981-ik évében), rojtos cowboyszoknyában és fehér csizmában, és a levegőbe hajigálják a botokat, amelyek legyőzték a Nyugatot.

- Nem tudom, hogy lehet ilyen magas, Duds - mondja Pete nevetve. Kitép egy kék habfoszlányt a tölcsérből, és Duddits tátott szájába gyömöszöli. - Biztosan varázslat.

Valamennyien jól mulatnak azon, hogy Duddits rágás közben sem veszi le a szemét a gólyalábakon sétáló tehenészlegényről. Duds most már valamennyiüknél magasabb, még Henrynél is. Mégis gyerek maradt, és mindnyájukat boldoggá teszi. Ő maga a varázslat; majd csak egy év múlva találja meg Josie Rinkenhauert, mégis tudják, hogy varázslatos. Rémítő volt kiállni Richie Grenadeau-val és a barátaival szemben, mégis az lett életük legszerencsésebb napja. Mind ezt gondolják.

Ne mondj nemet, bébi, gyere velem,
Utazzunk egyet a C&C-n.

- Hé, Tex! - bömböli Beaver, és a sapkájával (egy Derry Tigrisek baseballsapkával) integet a magas cowboynak. - Apold meg az aljamat, nagyfiú! Ülj bele a csékembe és *forogjál!*

Majd' elpusztulnak a nevetéstől (ez egy örökre szóló emlék, ahogy Beaver leprázta a gólyalábon járó cowboyt a Derryi Napok-parádén az izzó, puskaporos ég alatt) valamennyien, kivéve Dudditsot, aki megkövült csodálattal bámul, és Owen Underhillt (*Owen!*, gondolja Henry*, te meg hogy kerülsz ide, haver?*), aki aggodalmasnak tűnik.

Owen megrázza, ismét azt mondja, hogy ébredj föl, Henry, ébredj föl, Henry, ébredj

3

már föl, az istenedet!

Rémült hangja végre fölébresztette Henryt. Az egyik pillanatban még érezte a földimogyoró és Duddits vattacukra illatát. Azután ismét visszatért belé a világ: a fehér ég, az országút behavazott sávjai, egy zöld útjelző tábla, rajta a felirat, AUGUSTA A KÉT KÖVETKEZŐ LEJÁRAT. Továbbá Owen rázza, s hátulról kétségbeesett, nyers ugatás hallatszik. Duddits köhög.

- Kelj föl, Henry, vérzik! Kelj föl, hogy az a...

- Fent vagyok már, fölébredtem.

Kicsatolta a biztonsági övet, megfordult, az ülésre térdelt. Combjainak túlerőltetett izmai sikoltva tiltakoztak, de Henry oda se hederített.

A helyzet jobb volt, mint amire számított. Owen vakrémülete alapján vérömlésre számított, de csak az orrából szivárgott, és finom vérpára hagyta el a száját, amikor köhögött. Owen valószínűleg azt hitte, hogy szegény öreg Duds a tüdejét köpi ki, holott valószínűleg csak megakadt valami a torkában. Nem mintha ez nem lehetett volna veszélyes. Duddits egyre törékenyebb testi állapotában bármi veszélyessé válhatott; egy kóbor náthabacilus is megölhette. Abban a pillanatban, ahogy meglátta, Henry tudta, hogy Duds az utolsó körben jár, hamarosan kezdődik a hazafutás.

- Duds! - szólt rá élesen. Valami megváltozott. Valami más lett *benne*, Henryben. Micsoda? Most nincs itt az idő erre gondolni. - Duddits, az orrodon át lélegezz! Az orrodon át, Duds! Így!

Bemutatta, kitágította orrcimpáit, és mélyen beszívta a levegőt... és amikor kifújta, apró fehér szálak lebegtek elő az orrlyukából. Mint a pitypang vagy gyermekláncfű pihéi, amikor termőre fordul a növény. *Byrus*, gondolta Henry. *Kinőtt az orromban, de elpusztult. Leválik, és minden lélegzetvételemmel kifújok belőle valamennyit.* Azután megértette, hogy mi a változás: abbamaradt a viszketés a lábában, a szájában és a fanszőrzetében. A szájának még mindig olyan íze volt, mintha egy ócska szőnyeget tömtek volna bele, de nem viszketett.

Duddits utánozni kezdte, mélyeket lélegzett orron át, és a köhögése azonnal enyhülni kezdett. Henry fogta a papírzacskót, talált benne valami ártalmatlan, alkoholmentes, köhögés elleni szirupot, és töltött Dudditsnak egy kupaknyit. - Majd ez segít - mondta. Dudditstól magabiztos lesz a gondolat és a hang.

Duds megitta a kupaknyi Robitussint, fintorgott, azután Henryre mosolygott. A köhögés abbamaradt, de a vér még mindig szivárgott az egyik orrlyukából... és Henry látta, hogy az egyik szeme sarkából is. Baj. Egyre rosszabbul lesz, és ebben a terminális szakaszban minden betegség, még egy sima orrfolyás is végzetes lehet.

- Jól van? - kérdezte Owen.

- Duds? Vasból van. Igaz, Duddits?

- Ion - helyeselt Duddits, és megfeszítette egyik szánalmasan vékony karját. Arcától - keskeny és fáradt volt, mégis igyekezett mosolyogni - Henry majdnem elbőgte magát. Évek óta tudta, hogy az élet nem tisztességes, de ez messze túlment a tisztességtelenségen. Ez borzalmas volt.

- Lássuk, mit csomagolt anyu a jó fiúnak, hogy ihasson. - Elővette a sárga uzsonnatáskát.

- Ooby-Doo - szólalt meg Duddits. Mosolygott, de a hangja halk és fáradt volt.

- Igen, vóna egy kis munka - bólintott Henry, és kinyitotta a termoszt. Odaadta Dudditsnak a reggeli Prednizon tablettáját, noha még nem volt nyolc óra, azután megkérdezte, kér-e Percocetet is. Duddits gondolkodott, azután két ujját is fölemelte. Henry szíve összeszorult.

- Elég pocsék, mi? - kérdezte, miközben hátraadott két Percocet tablettát. Nem nagyon kellett válaszolni - a Dudditshoz hasonló emberek nem azért kérnek dupla adag pirulát, hogy repüljenek.

Duddits legyintett - *comme ci, comme ca*. Henry jól emlékezett rá, hogy ez a kézmozdulat éppen annyira hozzátartozott Pete-hez, mint az összerágcsált fogpiszkálók és ceruzák Beaverhez.

Roberta csokoládés tejet csomagolt Duddits termoszába, ez volt a kedvence. Henry töltött egy csészével, egy pillanatig tartogatta, amíg a csúszkáló Hamvi el nem hagyott egy síkos foltot, azután odaadta. Duddits bevette a piruláit.

- Hol fáj, Duds?

- It - mutatta a torkát. - It. - A mellét. Habozva, kicsit elpirulva az ágyékára tette a kezét. - Iti.

Húgyúti fertőzés, gondolta Henry. *Jóságos ég.*

- Iulató ob esz?

Henry bólintott. - A piluláktól jobb lesz. Csak hagyd őket hatni. Még mindig a vonalon vagy, Duddits?

Duddits nyomatékosan bólintott, és kimutatott a szélvédőn. Henry eltűnődött rajta (nem először), vajon mit láthat. Egyszer megkérdezte Pete-et, aki azt mondta neki, hogy fonálszerű valamit, gyakran halvány, és nehéz látni. *Akkor a legjobb, ha sárga, mondta Pete. A sárgát mindig könnyebben észre lehet venni. Nem tudom, miért.* És ha Pete egy sárga fonalat látott, akkor Duddits talán valami széles sárga csíkot, talán éppen Dorothy sárga köves útját.

- Ha lekanyarodik egy másik útra, akkor szólj nekünk, jó?

- Jó.

- Ugye, nem akarsz aludni?

Duddits megrázta a fejét. Sohasem látszott elevenebbnek és éberebbnek, szeme lángolt fáradt arcában. Herny arra gondolt, hogy a lámpaégők milyen rejtelmesen ragyognak, mielőtt örökre kiégnének.

- Ha kezdesz álmosodni, akkor szólj, és félreállunk. Szerzünk neked egy kis kávét. Ébren kell maradnod.

- O-é.

Henry már éppen el akart fordulni, olyan óvatosan mozgatva sajgó testét, amennyire lehetséges, amikor Duddits még valamit mondott.

- Isszer Üe aloá aka.

- Tényleg? - kérdezte Henry elgondolkodva.

- Micsoda? - kérdezte Owen. - Ezt nem értettem.

- Azt mondja, hogy Mr. Szürke szalonnát akar.

- És ez fontos?

- Nem tudom. Van rendes rádió ebben a tragacsban? Szeretnék híreket hallani.

A rendes rádiót láthatólag nemrég szerelték be a műszerfal alá. Nem tartozott az eredeti fölszereléshez. Owen odanyúlt, azután a fékbe taposott, mert egy Pontiac szedán - kétkerékmeghajtású, hólánc nélküli gumikkal - eléjük vágott. A kocsi ide-oda csúszkált, azután úgy döntött, hogy még egy darabig az úton marad, és elhúzott. Henry becslése szerint hamarosan elérte a hatvan mérföldet, és eltűnt. Owen elkomorodva nézett utána.

- Te vagy a sofőr, én csak utas vagyok - szólt Henry -, de ha ez a fickó meg tudja tenni ezt hóláncok nélkül, akkor mi miért ne tudnánk? Talán nem lenne rossz ötlet csökkenteni egy kicsit a távolságot.

- A Hamvik jobbak sárban, mint hóban. Nekem elhiheted.

- Mégis...

- Továbbá a következő tíz percben találkozni fogunk ezzel a szivarral. Ezt lefogadom veled egy negyed gallon skót whiskybe. Vagy a korlátot áttörve lerohan a rézsűn, vagy a felezővonalon fog átpördülni. Ha szerencséje van, akkor a kocsi a jobb oldalára esik. Ezenfelül - ez csak technikai

részlet - mi szökevények vagyunk, akik a törvényes hatóságok elől futunk, és nem menthetjük meg a világot, ha bekaszliznak valami megyei... *Jézus!*

Egy Ford Explorer - négykerék-meghajtása volt, de így is túl gyorsan mozgott a körülményekhez képest, talán óránként hetven mérfölddel - elszáguldott mellettük, hóuszályt húzva. A tetőcsomagtartó púposan meg volt rakva, és olyan hanyagul szíjazták le rajta a kék ponyvát, hogy Henry láthatta, mi van alatta: bőröndök. Úgy sejtette, hamarosan az úton fognak heverni.

Miután Dudditsról gondoskodott, áttekintette az országutat. Nem lepte meg különösebben a látvány. Noha az északnak tartó sávok még mindig üresek voltak, a déliek gyorsan megteltek... igen, mindenfelé autókat látott.

Owen éppen bekapcsolta a rádiót, amikor egy Mercedes száguldott el mellettük, latyak szökőkutakat fröccsentve. Megnyomta a KERESŐ gombot, klasszikus zenét talált, ismét megnyomta, valahol Kenny G tutúlt, harmadszor is megnyomta... és egy hang szólalt meg.

- ...baszott nagy joint - mondta a hang. Henry összenézett Owennel.

- Basza onja rájó - jegyezte meg Duddits hátulról.

- Ez igaz - helyeselt Henry, miközben a hang tulajdonosa nagyot fújt a mikrofonba: - Azt is merném állítani, hogy vaskos darabot szív.

- Kétlem, hogy az FCC-t kedvelem - mondta a lemezlovas a hosszú és zajos kilégzés után -, de ha csak a fele igaz annak, amit hallottam, akkor az FCC a legkisebb gondom. Csillagközi járvány tombol, fivéreim és nővéreim, erről van szó. Nevezzük Forró Övezetnek, Halott Zónának vagy Szürkületi Zónának, de inkább töröljétek az északra tartó utakat.

Újabb hosszú, zajos belégzés.

- Marvin, a marslakó masírozik, fivéreim és nővéreim, legalábbis ez a hír járja Sommerset és Castle megyében. Járvány, halálsugarak, az élő megirigyli a holtat. Van itt egy hely a Század Kerekének, de basszátok meg. - Valami eltört. A hangja után ítélve műanyag. Henry elbűvölve hallgatta. Megint itt volt, itt volt a sötétség, régi barátja, nem is a fejében, hanem az istenverte rádióban. - Fivéreim, nővéreim, ha most Augustától északra vagytok, akkor fogadjatok el egy kis tippet a cimborátoktól, Magányos Dave-től a WWVE-ből: irány dél. Lehetőleg *azonnal.* És itt van egy kis zenei útravaló.

Magányos Dave természetesen a Doorst tette föl. Jim Morrison zümmögte a „The End”-et. Owen más sávra kapcsolt.

Végre találtak egy hírcsatornát. A bemondó hangja nem tűnt izgatottnak, ami némi haladást jelentett, és azt mondta, semmi ok a pánikra, ami újabb haladás. Ezután részleteket közöltek az elnök és a maine-i kormányzó beszédéből, alapvetően mindketten ugyanazt mondták: nyugi, emberek, csillapodjatok. Mindent kézben tartunk. Édes, csitító duma, a politika köhögés elleni szirupja. Az elnök a tervek szerint keleti idő szerint délelőtt tizenegy órakor teljes beszámolót ad az amerikai népnek:

- Az a beszéd lesz, amelyiket Kurtz említett - mondta Owen. - Alig egy napja.

- Miféle beszéd...

- Ssss. - Owen a rádióra mutatott.

Miután megnyugtatta hallgatóit, a műsorvezető ismét ingerelni kezdte őket, megismételve a pletykákat, amelyeket már a előtt lemezlovastól hallottak, csak ezúttal csiszoltabb nyelven: járvány, nem emberi támadók az űrből, halálsugarak. Azután az időjárás következett: hózáporok, amelyeket eső és szélrohamok követnek, mert melegfront haladt át, a gyilkos marslakókról nem is szólva! Sípoltak, azután elölről kezdődtek a hírek, amelyeket az imént hallgattak.

- Néé! - szólalt meg Duddits. - Emment lettünk, ékszel? - és kimutatott a piszkos ablakon. Mutatóujja a hangjához hasonlóan remegett, nem volt képes mozdulatlan maradni. Annyira rázta a hideg, hogy csattogtak a fogai.

Owen futó pillantást vetett a Pontiacra - csakugyan a havas középvonal lett a végzete, becsúszott az északi és déli sávokat elválasztó csövek közé, és noha nem borult föl teljesen, az oldalán hevert, vigasztalhatatlan utasai körbeállták -, majd visszanézett Dudditsra. Sápadtabb volt, mint korábban, reszketett, egyik orrlyukából véres vatta állt ki.

- Henry, jól van?

- Nem tudom.

- Nyújtsd ki a nyelved.

- Nem gondolod, hogy jobb lenne, ha a szemedet a...

- Én jól vagyok, úgyhogy ne pofázz. Nyújtsd ki a nyelved.

Henry engedelmeskedett. Owen ránézett és elfintorodott. - Csúnyán fest, de valószínűleg javul. Az egész szar kifehéredett.

- Ugyanez a helyzet a lábamon levő vágással. Nemkülönben az arcoddal és a homlokoddal. Szerencsénk van, hogy nem a tüdőnkbe vagy a zsigereinkbe kaptuk. - Elhallgatott. - Perlmutter oda kapta. Egy olyan lény növekszik benne.

- Milyen messze vannak, Henry?

- Azt mondanám, hogy húsz mérföldre. Talán valamivel kevesebb. Úgyhogy ha csipkednéd magad... csak egy kicsit...

Owen csipkedte magát, tudta, hogy Kurtz is azt teszi, amint rájön, hogy most már inkább a népvándorlás része, mint a katonai vagy polgári rendőrség célpontja.

- Te még mindig érintkezésben vagy Pearlyvel - mondta. - Noha a byrusod haldoklik, még mindig fönnáll a kapcsolat. Ez... - hüvelykujjával a hátsó ülésre mutatott. Duddits hátradőlt, és kevésbé reszketett, legalábbis pillanatnyilag.

- Persze - bólintott Henry. - Már sokkal előbb megkaptam Dudditstól, mintsem ez az egész elkezdődött. Jonesy, Pete és Beaver is. Alig vettük észre. Az életünk része volt. - *Ez tényleg igaz. Éppen úgy, mint a nejlonzacskókra, hídfőkre és puskákra vonatkozó gondolatok. Csak az életem egyik része.* - Most erősebb. Idővel talán csökkenni fog, de most... - vállat vont. - Most hallom a hangokat.

- Pearlyt.

- Őt is - helyeselt Henry. - Mások is vannak a byrus aktív szakaszában. Leginkább mögöttünk.

- Jonesy? A barátod, Jonesy? Vagy Szürke?

Henry megrázta a fejét. - De Pearly hall valamit.

- Pearly...? Ő hogyan...?

- Hosszabb a mentális hatósugara, mint az enyém, mert a byrum...

- A micsoda?

- Az a lény, ami a seggében van - magyarázta Henry. - A szargörény.

- Ó. - Owen gyomra hirtelen felfordult.

- Amit Pearly hall, nem tűnik emberinek. Nem gondolom, hogy Mr. Szürke, de lehet, hogy ő az. Akármi is, kitartóan halad a cél felé.

Egy darabig hallgattak. A forgalom közepes volt, némelyik vezető vadul hajtott (az Explorer mellett közvetlenül Augustától délre haladtak el, az árokba fordulva, elhagyatottan feküdt, a bőröndök körülötte hevertek), de Owen szerencsésnek mondhatta magát. Úgy vélte, a vihar távol tartotta az embereket az országúttól. Lehet, hogy most, amikor csillapodott, elhatározzák a menekülést, de ők megelőzték a legnagyobb hullámot. A vihar minden tekintetben a barátjuk.

- Valamit tudni szeretnék - szólalt meg végül.

- Nem kell kimondanod. Mellettem ülsz - rövid táv -, még mindig fogom a gondolataidat.

Owen arra gondolt, hogy megállna és kiszállna, ha biztos lehetne benne, hogy az üldözés véget ér, ha Kurtz elkapja őt. Csak nem hitte el. Owen Underhill volt Kurtz elsőrendű célpontja, de megértette, hogy Owen nem követhetett volna el ily szörnyűséges árulást, ha nem kényszerül rá. Nem, golyót eresztene Owen fejébe, azután folytatná az üldözést. Owennel együtt Henrynek legalább némi esélye van. Nélküle valószínűleg halottnak tekinthető. Duddits is.

- Együtt maradunk - mondta Henry - Ahogy mondani szokták, barátok a végsőkig.

A hátsó ülés is véleményt nyilvánított. - Óna ekkis uhha.

- Ez igaz Duds - nyúlt hátra Henry, és megszorította Duddits hideg kezét. - Vóna egy kis munka.

4

Tíz perccel később Duddits teljesen föléledt, és az első, út menti pihenőre mutatott, ami Augusta után következett. Már csaknem Lewistonban jártak. - Ine! *Ine!* - kiáltotta, azután ismét köhögni kezdett.

- Csak nyugi, Duddits - mondta Henry.

- Valószínűleg beugrottak egy pofa kávéra és egy szendvicsre - vélte Owen. - Az is lehet, hogy egy szalonnás szendvicsre.

De Duddits körbeterelte őket, az alkalmazottak parkolójáig. Megálltak, Duddits kiszállt. Állt és motyogott egy darabig, és olyan törékenynek tűnt a felhős ég alatt, hogy a szélrohamok kis híján fellökték.

- Henry - mondta Owen -, nem tudom, miféle bolha csípte meg, de ha Kurtz igazán közel...

Ám ekkor Duddits bólintott, visszament a kocsihoz, és a kijáratra mutatott. Fáradtabbnak tűnt, mint bármikor, ugyanakkor elégedettség is látszott rajta.

- Az istállóját, mi volt ez? - kérdezte döbbenten Owen.

- Azt hiszem, kocsit cserélt - felelte Henry. - Ugye erről van szó, Duddits? Kocsit cserélt?

Duddits lelkesen bólogatott. - *Opta!* Opta! Ótó!

- Most gyorsabban haladnak - mondta Henry. - Bele kell taposnod, Owen. Ne törődj Kurtzcal - el kell kapnunk Mr. Szürkét.

Owen Henryre nézett... majd jobban szemügyre vette. - Mi van veled? Teljesen elsápadtál.

- Nagyon hülyén viselkedtem. Már az elejétől fogva tudnom kellett volna, mire készül az a fattyú. Az egyetlen mentségem, hogy fáradt és rémült voltam, nem mintha bármelyik is számítana, ha... Owen, el kell kapnod! Nyugat-Massachusettsbe tart, és el kell kapnod, mielőtt odaérne!

Most már a latyakban robogtak, és az utazás messze nem volt olyan veszedelmes, mint eddig. Owen óránként hatvanöt mérföldes sebességre gyorsította a Hamvit, ennél többet nem mert.

- Igyekszem - mondta. - De amennyiben nem éri baleset, vagy nem robban le... - megcsóválta a fejét. - Nem hinném, hogy utolérjük, öregem. Nem hinném.

5

Olyan álom volt, amelyet gyakran látott gyerekkorában (amikor még Coontsnak hívták), de a kamaszkor spriccelései és izzadásai óta csak egyszer-kétszer találkozott vele. Egy mezőn futott az aratás holdja alatt, és nem mert hátranézni, mert mögötte volt *az*. Úgy rohant, ahogy csak bírt, de ez természetesen nem volt elegendő, az ember álmában sohasem tud elég gyorsan futni. Ekkor *az* már olyan közel járt hozzá, hogy hallotta száraz lélegzetvételét, és érezte különös, száraz szagát.

Egy nagy, mozdulatlan tó partjára ért, noha gyerekkorának száraz, nyomorúságos kansasi városkájában sohasem volt semmiféle tó, és noha nagyon szépnek tűnt (a hold lámpaként izzott a mélyén), mégis megrémítette, mert elzárta az útját, és ő nem tudott úszni.

Letérdelt a parton - ebből a szempontból az álom azonos volt azzal a gyerekkorival -, de ahelyett, hogy *annak* a képét látta volna a sima víztükrön, a borzalmas madárijesztő-emberét, kitömött zsákvászon fejével és püffedt kék kesztyűs kezével, ez alkalommal a keléses arcú Owen Underhillt látta. A byrus formátlan, szivacsos foltjai olyanok voltak a holdfényben, mint a nagy, fekete anyajegyek.

Gyerekkorában ekkor mindig fölébredt (gyakran merev fütyivel, bár csak Isten a tudója, miként merevíthette meg egy ilyen félelmes álom), ez alkalommal azonban az - Owen - csakugyan *megérintette*, és szemrehányóan nézett rá a víztükörből. De az is lehet, hogy kérdőn.

Mert nem engedelmeskedtél a parancsoknak, cimbi! Mert keresztezted a vonalat!

Fölemelte a kezét, hogy elűzze Owent, hogy eltávolítsa azt a kezet... és meglátta a saját kezét a holdfényben. Szürke volt.

Nem, mondta magában, *ez csak a holdfény miatt van.*

De csak három ujj volt a kezén - *ezt* is csak a holdfény teszi?

Owen rátette a kezét, megérintette, ráragasztotta a mocskos betegségét... és még mindig merészeli úgy szólítani, hogy

6

főnök! Ébredjen, főnök!

Kinyitotta a szemét, és egy nyögéssel felült, ugyanakkor félrelökve Freddy kezét. Nem a vállát érintette meg, hátranyúlt, ahogy ült a volán mögött, és Kurtz térdét rázta meg, de ez akkor is tűrhetetlen.

- Ébren vagyok, felébredtem! - Kezét az arca elé emelte, hogy bizonyítékot nyerjen. Nem volt éppen babarózsaszínű, ettől messze állt, de szürke sem volt, és a szükséges öt ujj sem hibádzott.

- Mennyi az idő, Freddy?

- Nem tudom, főnök - még mindig délelőtt, ennyit mondhatok biztosan.

Hát persze. Az órák mind tönkrementek. Még a zsebórája is lejárt. Éppen annyira a modern idők áldozata, mint bárki más, elfelejtette felhúzni. Kurtz időérzéke mindig pontos volt, szerinte kilenc felé járt az idő, ami azt jelenti, hogy legalább két órát szunyókált. Nem sok, de neki nincs sok alvásra szüksége. Jobban érezte magát. Elég jól ahhoz, hogy meghallja Freddy hangjában a szorongást.

- Mi van, haver?

- Pearly azt mondja, valamennyiükkel elveszítette a kapcsolatot. Azt mondja, Owen volt az utolsó, de most már ő is eltűnt. Azt mondja, Owenben valószínűleg elpusztult a Ripley-gomba, uram.

Kurtz észrevette Perlmutter beesett, most-becsaptalak vigyorát a széles visszapillantó tükörben.

- Mi a helyzet, Archie?

- Nincs helyzet - mondta Pearly, aki feltűnően összeszedettebbnek tűnt, mint mielőtt Kurtz elaludt. Én... főnök, rám férne egy kis víz. Nem vagyok éhes, de...

- Azt hiszem, megállhatunk vízért - egyezett bele Kurtz. - Amint kapcsolatunk lesz. De ha *mindenkit* elveszítünk - ezt a Jonest, Owent és Devlint -, nos hát, tudod, milyen vagyok, cimbi. Halálomig harapok, és két sebész meg egy puska kell ahhoz, hogy elengedjem, amit megfogtam. Hosszú és szomjas nap vár rád, amíg itt ücsörögsz, miközben Freddyvel délnek tartunk, hogy nyomra leljünk... hacsak nem segítesz. Ha megteszed, Archie, akkor utasítom Freddyt, hogy kanyarodjon le a következő leágazásnál. Személyesen ügetek el a boltba, és megveszem neked a legnagyobb üveg szódát, amit találok a hűtőben. Na, hogy hangzik?

Jól hangzott, ezt abból is megállapíthatta Kurtz, hogy Perlmutter először csettintett, azután megnyalta az ajkát (Perlmutter ajkán és arcán még mindig dúsan és vastagon tenyészett a Ripley, volt a foltjai között málnaszínű, volt sötétbordó, mint a burgundi bor), de az a sunyiság megint visszatért a szemébe. A pillantása ide-oda ugrált Ripleytől varas szemhéja alatt. Kurtz rádöbbent, mit lát. Pearly megőrült, az Isten áldja meg. Talán őrültnek kell lenni, hogy felismerjük a másik őrültet.

- Színtiszta igazat mondtam. Valamennyiüket elveszítettem - de Archie az orrára tette az ujját, és megint sunyin sandított a tükörre.

- Elkapjuk őket, és azt hiszem, jó esélyünk van rá, hogy téged is meggyógyítsunk, cimbora. - Ezt Kurtz a legszárazabb, most-tényekről-beszélek hangján mondta. - Melyikükkel vagy kapcsolatban? Jonesyval? Vagy ezzel az újjal? Dudditscsal? - „Dud-Duts”-nak ejtette.

- Vele nem. Egyikükkel sem. - De az ujja még mindig az orra mellett volt, és ravaszul pillantott a tükörbe.

- Mondd el, és kapsz vizet - ígérte Kurtz. - Ha továbbra is szórakozol velem, katona, akkor golyót küldök beléd, és kigurítlak a hóba. Rajta, olvass az elmémben, állapítsd meg magad, igazat mondok-e vagy sem.

Pearly még egy pillanatig duzzogva nézett rá a visszapillantó tükörben, azután azt mondta: - Jonesy és Mr. Szürke még úton vannak. Most kerülik meg Portlandet. Jonesy magyarázta el, hogyan lehet kikerülni a várost a 295-ösön. Csak éppen nem mondta. Mr. Szürke a fejében van, és amikor valamit akar, akkor, azt hiszem, egyszerűen elveszi.

Kurtz növekvő megilletődéssel hallgatta, és közben számítgatott.

- Van egy kutya - folytatta Pearly. - Egy kutya is van velük. A neve Fickó. Vele vagyok kapcsolatban. Ő... olyan, mint én. - A szeme ismét találkozott Kurtzéval a tükörben, csak ez alkalommal hiányzott belőle a sunyiság. A helyét nyomorúságos fél-őrület foglalta el. - Gondolod, hogy tényleg van rá esély hogy... tudod... ismét magam legyek?

Tudva, hogy Perlmutter belelát az elméjébe, Kurtz óvatosan felelt: - Azt hiszem, van rá esély, hogy legalábbis megszabadulj a terhedtől. Orvossal, aki érti a helyzetet? Igen, azt hiszem, ez lehetséges. Egy nagy szippantás az altatóból, és mire felébredsz... puff. - Kurtz megcsókolta az ujjai hegyét, azután Freddyhez fordult. - Ha Portlandnél vannak, akkor mennyi az előnyük?

- Talán hetven mérföld, főnök.

- Akkor lépj rá egy kicsikét a pedálra, Jézus nevére kérlek. Ne vigyél árokba, de azért gyorsíts. - Hetven mérföld. Ha Owen és Devlin meg „Dud-Duts" tudják, amit Archie Perlmutter tud, akkor még mindig a nyomában vannak.

- Tisztázzunk valamit, Archie. Mr. Szürke Jonesyban van...

- Igen...

- És van velük egy kutya, amelyik képes olvasni az elméjükben?

- A kutya hallja a gondolataikat, de nem érti őket. Mégiscsak kutya. Főnök, szomjas vagyok.

Úgy hallgatja azt a kutyát, mint egy kibaszott rádiót, csodálkozott Kurtz.

- Freddy, kanyarodj le a következőnél. Iszunk egy kört. - Haragudott, hogy pisiszünetet kell tartani, sajnált minden mérföldet, amit Owen nyerhet, de szüksége volt Perlmutterre. Lehetőleg jókedvűen.

Előttük volt a parkoló, ahol Mr. Szürke lecserélte a hóekét a szakács Subarujára, ahová Owen és Henry rövid időre bekanyarodott, mert a vonal oda vezetett. A parkoló tele volt, de hármuknál elég apró akadt, hogy vegyenek valamit az ajtó előtti automatákból.

Hála Istennek.

7

Akármilyen győzelmek vagy vereségek fűződnek is a „floridai elnökséghez" (ennek az emlékei nagyobbrészt még megíratlanok), ez mindig megmarad: az elnök azzal a novemberi, délelőtti beszédével véget vetett az úgynevezett űrfrásznak.

Különböző szempontból elemezték, hogy miért volt hatásos a beszéd („Nem vezetés volt ez, csak időzítés", legyintett az egyik műítész), de lényeg, hogy bejött. A tények megismerésének éhsége olyanokat is távol tartott az országúttól az elnök beszédének idejére, akik már menni készültek. A bevásárlóközpontok villamossági boltjai zsúfolásig megteltek néma, bámuló emberekkel. Az I-95-ös mentén a benzinkutaknál és az élelmiszerboltokban leálltak a pultok. A tévéket a néma pénztárgép mellé tették. A sorompók előtt sor állt. Sok helyütt az emberek kitárták otthonukat mások előtt, akik nézni akarták a beszédet. Hallgathatták volna menet közben az autórádión (ahogy Jonesy és Mr. Szürke), de kevesen voltak ilyenek. A legtöbben látni akarták a vezető arcát. Az elnök becsmérlői azt mondták, hogy a beszéd semmit sem csinált, csak megtörte a pánik lendületét „Abban az adott pillanatban Miss Röfi is tarthatott volna beszédet, és elérhette volna a kívánt eredményt", vélte egyikük. Egy másiknak más volt a véleménye. „Ez a válság sarkalatos pontja volt", állította ez a fickó. „Talán hatezer ember volt úton. Ha az elnök rosszat mond, akkor délután kettőre hatszázezren lettek volna, akik rázúdulnak New Yorkra - a legnagyobb népvándorlás a Dust Bowl[3] óta! Az amerikai nép, különösen a New England-iek hajszál híján megválasztott vezetőjükhöz folyamodtak segítségért... vigasztalásért és megnyugtatásért. Az elnök minden idők talán legnagyobb elnöki szózatával válaszolt. Ilyen egyszerű ez."

Egyszerű vagy sem, szociológia vagy vezetői tehetség, olyan beszéd volt, amilyenre Owen és Henry számított... és Kurtz minden szavát és fordulatát előre meg tudta volna mondani. A középpontjában két, cáfolhatatlan tényként beállított, egyszerű eszme állt, amelyeket úgy adagoltak, hogy csillapítsa a rettegést, amely ezen a reggelen honolt a normális körülmények között elégedett amerikai kebelekben. Az első az volt, hogy a jövevények, noha nem lengettek olajágat és nem osztogattak ingyen szóróanyagot, mindazonáltal a legkisebb jelét sem adták agresszív vagy ellenséges viselkedésnek. A második pedig, hogy bár valami vírust hoztak magukkal, ezzel csak a Jefferson ösvényt fertőzték meg (az elnök olyan hozzáértéssel mutogatta egy Chroma Key képernyőn, ahogy a meteo-

[3] Nagy elsivatagosodás: a harmincas években birtokok ezreit tette tönkre a Középnyugaton. (A ford.)

rológusok szokták az alacsony nyomású légköri képződményeket). És már az is haldoklik, a helyszínen tartózkodó tudósok és katonák mindennemű közbeavatkozása nélkül.

- Noha pillanatnyilag semmi biztosat nem mondhatunk - közölte az elnök lélegzetvisszafojtva figyelő hallgatóságával (akik az Északnyugati folyosó New England-i végénél voltak, talán érthető módon mindenki másnál jobban visszafojtották a lélegzetüket) -, hiszünk benne, hogy látogatóink ezt a vírust úgy hozták magukkal, ahogy idegenből jött utazók visznek néha magukkal a bőröndjükben vagy a vásárolt termékekben bizonyos rovarokat. Az ilyesminek a vámhatóság néz utána, de természetesen - széles mosoly a Nagy Fehér Atyától - a mi látogatóink nem estek át szabályos vámvizsgálaton.

Igen, néhány ember megfertőződött a vírustól. Legtöbbjük katona. Ők többnyire maguktól is remekül kiheverik a („leginkább a lábgombásodásra emlékeztető", így a Nagy Fehér Atya) fertőzést. A körzetet karantén alá helyezték, de az övezeten kívüli emberek nincsenek veszélyben, ismétlem, nincsenek veszélyben. - Ha Maine-ben laknak, és elhagyták otthonaikat - folytatta az elnök -, azt javaslom, térjenek vissza. Ahogy Franklin Delano Roosevelt mondta: semmitől sem kell félnünk, csak a félelemtől.

Egy szó sem esett a szürkék lemészárlásáról, a felrobbant hajóról, a karámba zárt vadászokról, a Gosselin boltját elemésztő tűzről, a kitörésről. Egy pissz se Gallagher Imperial Valleyjéről, akiket úgy vadásztak le, mint a kóbor kutyákat (sokak véleménye szerint kutyák is voltak, sőt roszszabbak a kutyáknál). Semmi Kurtzról, egy mukk se Tifusz Jonesyról. Az elnök csak annyit közölt, amivel megtörhette a pánikot, mielőtt fékezhetetlenné vadul.

A legtöbb ember követte a tanácsát és hazament. Némelyek számára ez természetesen lehetetlen volt.

Egyesek otthonát ugyanis eltörölték.

8

A kis menet a sötét ég alatt folytatta útját dél felé, élen egy rozsdavörös Subaruval, amelyet a lichfieldi Marie Turgeon sohasem fog viszontlátni. Henry, Owen és Duddits úgy ötvenöt mérfölddel, illetve ötven perccel voltak lemaradva. A 81-es mérföldkőnél épült parkolóból éppen most kanyarodott ki (miközben besoroltak a forgalomba, Pearly a második üveg Naya vizet nyakalta) Kurtz az embereivel, körülbelül hetvenöt mérfölddel Jonesy és Mr. Szürke, és húsz mérfölddel Kurtz elsődleges zsákmánya mögött.

Ha nem lett volna a felhőtakaró, egy alacsonyan szálló repülőgépről a megfigyelő egyszerre láthatta volna mindhárom járművet, a Subarut és a két katonai teherautót, keleti parti időszámítás szerint tizenegy óra negyvenhárom perckor, amikor az elnök így fejezte be a beszédét: „Isten áldja meg önöket, amerikai honfitársaim, és Isten óvja Amerikát!"

Jonesy és Mr. Szürke a Kittery-Portsmouth hídon megérkeztek New Hampshire-be; Henry, Owen és Duddits a 9-es úton haladtak, mely keresztülvitte őket Falmouth, Cumberland és Jerusalem's Lot városkákon; Kurtz, Freddy és Perlmutter (Pearly hasa ismét dagadni kezdett, nyöszörgött, mérges gázokat eregetett, talán kritikaként a Nagy Fehér Atya beszédére) a Bowdoinhambe vezető, 295-ös lejárónál tartottak, Brunswicktól valamivel északra. Mindhárom járművet elég könnyű lett volna észrevenni, olyan sokan álltak le valahol, hogy figyeljék az elnök térképpel alátámasztott, vigasztaló beszédét.

Jonesy csodálatraméltóan szervezett emlékeire támaszkodva Mr. Szürke a 95-ösről balra lekanyarodott a 495-ösre, közvetlenül azután, hogy átkelt a New Hampshire-Massachusetts határon... és Duddits irányításával, aki rikító sárga vonalnak látta Jonesy útját, az első Hamvi követte a nyomot. Marlborough városánál Mr. Szürke a 495-ösről áttért az I-90-esre, Amerika egyik legnagyobb kelet-nyugati sztrádájára, amelynek Öböl Államban Mass út a neve. A 8-as lejáró Jonesy szerint Palmert, az UMasst, Amherstet és Ware-t jelenti. Hat mérfölddel Ware mögött van a Quabbin.

A 12-es kútaknára volt szüksége; Jonesy mondta, ő pedig nem tudott hazudni, akármennyire szeretett volna. A Winsor gátnál, a Quabbin Víztároló déli végénél van a Massachusettsi Vízművek egyik irodája. Jonesy el tudja vinni odáig, a többi Mr. Szürke dolga.

Jonesy nem bírt megülni az íróasztal mögött - ha megteszi, picsogni kezd. A picsogástól pedig eljut a vinnyogásig, a vinnyogástól az óbégatásig, és ha egyszer elkezd óbégatni, akkor valószínűleg kinyitja az ajtót, és teljesen bedilizve, pusztulásra készen rohan Mr. Szürke karjaiba.

Egyáltalán hol vagyunk?, tűnődött. *Még Marlboroughnál? Átmentünk már a 495-ösről a 90-esre? Körülbelül itt tarthatunk.*

Nem mintha bezárt ablakok mellett bármit is biztosra vehetne. Az ablakra nézett... és akaratlanul elvigyorodott. Az ADD FÖL ...GYERE KI helyét az foglalta el, amire ő gondolt: ADD MEG MAGAD, DOROTHY.

Ezt én csináltam, gondolta, *és lefogadom, hogy el tudnám tüntetni ezeket az istenverte redőnyöket, ha akarnám.*

Na és akkor mi van? Mr. Szürke csinálna másikat, vagy talán egyszerűen feketére festené az üveget. Ha nem akarja, hogy Jonesy kinézzen, akkor meg tudja vakítani. Az a helyzet, hogy az irodán kívül Mr. Szürke parancsol. A feje szétrobbant, Jonesy szeme láttára változott spórákká - Dr. Jekyll átment Mr. Byrusba -, és Jonesy belélegezte. Mr. Szürke most...

Tüske, gondolta Jonesy. *Mr. Szürke tüske az agyamban.*

Valami megpróbált tiltakozni, és még sikerült is előállnia egy összefüggő gondolattal - *Nem, fordítva értelmezed, te vonultál ki, te szöktél meg* -, de Jonesy félrelökte. Ez valami álintuitív szarakodás, kognitív hallucináció, nem nagyon különbözött attól, amikor a szomjas ember nem létező oázist lát a sivatagban. Be volt zárva ide. Mr. Szürke kint volt, szalonnát evett, és ő ült a bakon. Ha Jonesy megengedte magának a gondolkodást, akkor úgy gondolt magára, mint április bolondjára novemberben.

Le kell lassítani. Ha nem tudom megállítani, akkor talán van rá mód, hogy csavarhúzót dobjak a fogaskerekek közé?

Fölkelt, körbejárta az irodát. Összesen harmincnégy lépés. Ugyancsak kurta sétaút. Mégis feltételezhetően nagyobb az átlagos börtöncellánál; azok a hapsik Walpole-ban, Danversben vagy a Shawshankban ugyancsak örülnének neki. A szoba közepén az álomcsapda forgott és táncolt. Jonesy agyának egy része számolta a lépéseket; ő maga azon töprengett, vajon milyen közel lehetnek a Mass útra vezető lejáróhoz.

Harmincegy, harminckettő, harminchárom, harmincnégy. És lám, ismét a széke mögé ért. Indulhat a Második Kör.

Hamarosan Ware-ben lesznek... de nem ott állnak meg. Eltérően az orosz asszonytól, Mr. Szürke pontosan tudja, hova akar menni.

Harminckettő, harminchárom, harmincnégy, harmincöt, harminchat. Megint a szék mögött volt, készen egy újabb körre.

Mire betöltötték a harmincat Carlával, már három gyerekük volt (nem egészen egy éve érkezett a negyedik), és egyiküknek sem volt hétvégi háza, nem is számítottak rá, hogy egyhamar lesz, még olyan szerény helyen se, mint North Ware az Osborne úton. Azután jött a földrengés a tanszéken. Egy jó barátja lett a vezető, és Jonesy docenssé lépett elő, legalább három évvel korábban, mint amennyire leginkább derűlátó várakozásai felkészítették. Tisztes béremelés járt vele.

Harmincöt, harminchat, harminchét, harmincnyolc, és megint a széke mögé ért. Ez jó. Nem több, mint amikor valaki a börtöncellájában sétálgat, de megnyugtató.

Ugyanabban az évben Carla nagyanyja elhunyt, és figyelemreméltó vagyon maradt utána, amely Carla és a húga között oszlott meg, mivel a közbeeső rokonok már mind meghaltak. Így hát lett egy hétvégi házuk, és ez volt az első nyár, amelyet a gyerekekkel a Winsor gátnál töltöttek. Onnan indultak el az egyik rendszeres nyári túrára. Vezetőjük, a Vízművek hivatali lombzöld egyenruhás alkalmazottja, mesélte nekik, hogy a Quabbin Víztároló környékét „véletlen őserdőnek" hívják, és a sasok legnagyobb fészekrakó helye egész Massachusettsben (John és Misha, a két idősebb, nagyon reménykedett, hogy hátha látnak egy-két sast, de csalódniuk kellett). A víztárolót a harmincas években három mezőgazdasági közösség elárasztásával hozták létre, amelyek mindegyikéhez tartozott egy-egy vásárváros. Abban az időben az újonnan létrehozott tó partján még művelték a földet. A hatvanas évek elejétől kezdett olyanná válni, amilyen New England az öntözés és az ipar előtti időkben a tizenhetedik század közepe táján lehetett. A keleti parton kátyús földutak szövevé-

nye húzódott - vezetőjük állítása szerint ez a legtisztább víztároló egész Észak-Amerikában -, de ez volt minden. Ha az ember a Keleti Ág mentén a 12-es kútnál is tovább akart jutni, jobban tette, ha túrabakancsot húzott. Ezt mondta a vezetőjük. Lorringtonnak hívták.

Talán még tucatnyian vettek részt a kiránduláson, és akkor már visszafelé tartottak a kiindulási helyükre. Álltak a Winsor gáton, az út szélén, nézték az északon kéklő Quabbint, amelyen milliónyi fénypontot villogtatott a napfény, és Joey rég elaludt a kenguruban Jonesy hátán. Lorrington éppen befejezni készült a beszédet, hogy szép napot kívánjon nekik, amikor valami Rutgers pulcsit viselő hapsi fölemelte a kezét, akár egy iskolás gyerek, és azt mondta: *12-es kútakna. Nem ez az, ahol az orosz nő...?*

Harmincnyolc, harminckilenc, negyven, negyvenegy, és már megint az íróasztal mögötti széknél volt. Továbbment, nem is gondolva a számolásra, amit örökösen csinált. Carla egyfajta megszállott-kényszeres rendellenességnek tartotta. Jonesy nem tudta, tényleg az-e, csak azt, hogy a számolás megnyugtatja, így hát újabb körbe kezdett.

Az „orosz nő" szavakra Lorrington szája megfeszült. Ez láthatóan nem tartozott a kirándulás programjába, kilógott a kellemes benyomásból, amelyet a látogatóknak, a Vízművek szándéka szerint, magukkal kellett volna vinniük. A nyolc-tíz mérföldes vezetéken érkező bostoni csapvíz a legtisztább és legfinomabb csapvíz a világon: *ez* volt az az evangélium, amelyet terjeszteniük kellett.

Igazából nem sokat tudok erről, uram, mondta Lorrington, és Jonesy arra gondolt: *Azt a ragyogóját, azt hiszem, a mi vezetőnk éppen most füllentett egy kicsit.*

Negyvenegy, negyvenkettő, negyvenhárom, ismét itt a szék, készüljünk az újabb fordulóra. Most egy kicsit gyorsabban lépkedett. Kezét összekulcsolta a háta mögött, mint hajóskapitány a parancsnoki hídon... vagy mintha egy sikeres lázadás után sétálna egy brigg fedélzetén. Ilyesmiről lehet szó.

Történelemtanár volt, a kíváncsiság második természetévé vált. Ugyanazon a héten elment a könyvtárba, utánanézett a helyi lapnál, és végül rá is lelt. Rövid és száraz történet volt - több kerti mulatságról színesebben és részletesebben tudósított az újság -, de a postása többet tudott, és boldogan megosztotta vele a tudását. Az öreg Mr. Beckwith. Jonesy máig emlékezett utolsó szavaira, mielőtt hátramenetbe kapcsolta volna kék-fehér postakocsiját, hogy továbbguruljon az Osborne úton a következő vidéki postaláda felé; nyaranta tetemes postát kellett kiszállítania a tó déli végébe. Jonesy visszament hétvégi házába a váratlan ajándékkal, és arra gondolt, nem csoda, hogy Lorrington nem akart beszélni az orosz nőről.

Ez nem kifejezetten jó reklám nekik.

10

A neve Ilena vagy Jelena Tyimarova - ezt senki sem tudja biztosan. 1995 kora őszén bukkan föl Ware-ben egy Ford Escorttal, amelynek szélvédőjén halványsárga Hertz öntapadó díszlik. Kiderült, a kocsit lopták, és úgy kerek a történet - lényegtelen, de zaftos adalék -, hogy a Logan repülőtéren jutott hozzá, de nem vásárolta, hanem lefeküdt valakivel a kulcskészletért. Ki tudja, akár így is történhetett.

Akárhogy is, az asszony nyilvánvalóan háborodott, nincs minden rendben a fejében. Valaki emlékezett rá, hogy véraláfutásos volt az arca, valaki más pedig arra, hogy a blúza félre volt gombolva. Rosszul beszél angolul, de ahhoz elég jól, hogy megtudja, amire szüksége van: azaz a Quabbin Víztároló pontos irányát. Mindezt leírja (oroszul) egy papírlapra. Aznap este, amikor lezárják a Winsor gáton átvezető utat, megtalálják az elhagyott Escortot a Goodnough árok menti piknikezőhelyen. Amikor még másnap reggel is ott áll, a Vízművek két embere (ki tudja, egyikük talán éppen Lorrington) meg két erdőkerülő elindul, hogy megkeressék az asszonyt.

Két mérfölddel arrébb a Keleti utcán megtalálják a cipőjét. Két mérfölddel arrébb, ahol a Keleti utca (a víztároló keleti partjának vadonában kanyargó Keleti egyáltalán nem utca, inkább a Mélyút helyi változata) átmegy földútba, a blúzára lelnek rá... ohó! Két mérfölddel a blúz után a Keleti utca véget ér, és kátyús favágóösvény - a Fitzpatrick út - kezdődik, amely eltávolodik a tótól. A kutatók már éppen erre indulnának tovább, amikor egyikük észreveszi, hogy valami rózsaszín lóg az egyik vízparti ágon: a hölgy melltartója.

A talaj errefelé nyirkos - noha nem mocsaras -, így kényelmesen követhetik a lábnyomait és a letört ágakat, ahol átnyomakodott a bozóton, ami úgy megszaggathatta csupasz bőrét, hogy azt még elképzelni is rossz. Pedig ez történt, ha tetszik, ha nem - a vér megmaradt az ágakon és az orosz nő útját szegélyező sziklákon.

Egy mérföldre a Keleti utca végétől egy kőházhoz érnek, amely sziklatömbön állt. A ház a Keleti Ág mögötti Pomery-hegyre néz. Ez az épület rejti a 12-es kútaknát, és kocsival csak észak felől érhető el. Hogy Ilena vagy Jelena miért nem kocsival jött abból az irányból, erre a kérdésre sohasem kapnak választ.

A vízvezeték, amely a Quabbinban kezdődik, hatvanöt mérföldön át fut keleti irányba, amíg el nem éri Bostont, menet közben további vizet vesz föl a kisebb és nem annyira tiszta Wachusett és a Sudbury tárolókból. Nincsenek szivattyúk: a négy méter magas, három és fél méter széles vízvezetékcső magától is ellátja feladatát. Boston vízellátását a nehézkedési erő működteti, olyan technika, amelyet az egyiptomiak fedeztek föl harmincöt évszázaddal korábban. Tizenkét függőleges akna található a vízvezeték és a föld között. Ezek szolgálnak beömlőnyílásként és nyomásszabályozóként. Ugyanakkor ezeken át lehet bejutni a rendszerbe, ha a csővezeték valahol bedugul. A 12-es akna van a legközelebb a víztárolóhoz, Beömlő Aknaként is ismerik. Itt ellenőrzik a víz tisztaságát és a női erényeket (a kőház, amely nincs zárva, gyakori megállója a kenuval erre járó szeretőknek).

Az ajtóhoz vezető nyolc lépcsőfok közül a legalsón szépen összehajtogatva megtalálják az asszony farmernadrágját. A legfelső fokon egy egyszerű, fehér pamutbugyit. Az ajtó nyitva. A férfiak összenéznek, de egyikük sem szól. Mindnyájan el tudják képzelni, mit fognak találni: egy halott orosz hölgyet, ruhátlanul.

De nem ez történik. A 12-es akna kerek vasfedelét annyira eltolták, hogy a sötétség félholdja nézzen le a víztárolóra. Mellette, hever a feszítővas, amellyel a nő félretolta a fedelet - az ajtó mögött találhatta, más szerszámok között. A feszítővas mellett az asszony retikülje. A tetején egy levéltárca, azon kinyitva a személyi igazolvány, azon - mondhatnánk, a piramis csúcsán - az útlevél. Ebből egy papírlap kandikál ki, rajta macskakaparás, orosz vagy cirill, vagy hogy is hívják írással. A férfiak azt hiszik, búcsúlevél, de a fordítás bebizonyítja, hogy csak az orosz nő feljegyzése az útról a víztárolóhoz. A legaljára azt írta, *Amikor az út véget ér, a parton kell továbbmenni*. És ő így is cselekedett, menet közben vetkőzve, nem törődve a bokrok kiálló ágaival, amelyek véresre karmolták.

A férfiak körülállják a részben letakart aknaszájat, a fejüket vakarják, és hallgatják a víz csobogását, amely itt kezdi meg útját a bostoni vízcsapokhoz, zuhanyokhoz, hátsó udvarok permetezőihez. A hang nedvesen kong, aminek az az oka, hogy a 12-es akna negyvenkét méter mély. A férfiak nem értik, miért választotta az orosz nő ezt a módot, de túlságosan is élesen látják, mit csinált, látják, ahogy ül a kőpadlón, a lábát lógatva, mint a White Rock whisky címkéjén levő leányzó akt változata. Utoljára hátranéz, talán hogy lássa, ott van-e az útlevél és a pénztárca, ahol hagyta. Azt akarta, hogy valaki tudja, ki volt az, aki búcsút vett az árnyékvilágtól, és ebben van valami ocsmány, elviselhetetlen szomorúság. Vetett egy pillantást maga mögé, azután besiklott a félholdba, a félretolt fedél és az akna szája között. Talán még az orrát is befogta, mint a gyerekek, ha beugranak a városi uszoda medencéjébe. De az is lehet, hogy nem. Akárhogy is, egy másodperc alatt leért. Helló, sötétség, régi barátom.

11

Az öreg Mr. Beckwith a következő szavakkal fejezte be a történetet, miközben kitolatott a postakocsival: *Azt hallottam, hogy a bostoniak Bálint-nap táján itták meg a reggeli kávéjukban.* Rávigyorgott Jonesyra. *Jómagam nem iszom vizet. Maradok a sörnél.*

Amit Massachusettsben, akárcsak Ausztráliában, *sernek* mondanak.

12

Jonesy már tizenkettedszer vagy tizennegyedszer járt körbe az irodájában. Egy pillanatra megállt a széke mögött, szórakozottan megdörgölte a csípőjét, azután ismét elindult, ismét számolva, a jó öreg megszállott-kényszeres Jonesy.

Egy... kettő... három...

Az orosz nő története kétségtelenül pompás darab, kiváló példája a Kisvárosi Rémmeséknek (elhagyott házakról, ahol sokszoros gyilkosságok estek, de irtózatos közúti balesetek színhelye is megfelel), és bizonyosan megvilágítja, mik a tervei Mr. Szürkének Fickóval, a szerencsétlen skót juhásszal, de Jonesynak mi haszna abból, hogy ismeri Mr. Szürke úti célját? Végül is...

Ismét visszaért a székhez, *negyvennyolc, negyvenkilenc, ötven*, és várjunk csak, várjunk egy percet! Amikor először körülment a szobában, akkor mindössze harmincnégy lépést tett meg, igaz? Akkor most hogy lehet ötven? Nem csoszogott, nem babalábon tipegett, semmi ilyesmi, akkor hogyhogy...

Felnagyítottad. Azzal, hogy körbe-körbe járkáltál, fölnagyítottad. Mert nyugtalan voltál. Végül is ez a te szobád. Lefogadom, akár akkorára is növelheted, mint a Waldorf Astoria bálterme, ha arra támad gusztusod... és Mr. Szürke semmit sem tehet ellene.

- Lehetséges ez? - suttogta. Az íróasztali széknél állt, egyik kezével a támlát fogva, mint aki éppen egy képhez áll modellt. Nem várt választ a kérdésére; elég volt az, amit látott. A szoba *nagyobb volt.*

Henry közeledik. Ha Duddits is vele van, akkor elég könnyen megtalálják Mr. Szürkét, nem számít, hányszor váltanak járművet, mert Duddits látja a vonalat. Álmukban elvezette őket Richie Grenadeau-hoz, később a valóságban Josie Rinkenhauerhez, és ugyanolyan könnyen elvezeti hozzájuk Henryt, mint a finom orrú vadászkutya a vadászt a rókalyukhoz. Csak az előny a baj, a nyomorult előny, amelyre Mr. Szürke szert tett. Legalább egy óra. Talán még több. És ha egyszer Mr. Szürke bedobta a 12-es aknába a kutyát, akkor vége a játéknak. Volna rá idő, hogy lezárják Boston vízellátását - elméletileg -, de vajon rá tud-e beszélni Henry bárkit is erre a kolosszális lépésre? Kétséges. És mi lesz azokkal, akik csaknem azonnal isznak ebből a vízből? Hatezer-ötszázan Wareben, tizenegyezren Atholban, több mint százötvenezren Worcersterben. Nekik már csak heteik lennének hónapok helyett. Néhányuknak csak napjai.

Le lehet lassítani ezt a kurafit? Adni egy esélyt Henrynek, hogy utolérje őket?

Jonesy fölnézett az álomcsapdára, és amikor ezt tette, valami megváltozott a szobában - szinte csak egy sóhaj, olyasfajta hang, amelyet állítólag a kísértetek adnak a szeánszokon. De ez nem kísértet volt, és Jonesy érezte, hogy a karja libabőrös lesz. Ugyanakkor a szeme megtelt könnyel. Egy sor jutott eszébe Thomas Wolfe-tól - *ó, elveszett egy kő, egy levél, egy meg nem lelt ajtó*. Thomas Wolfe, akinek az volt az elmélete, hogy nem mehetsz haza többé.

- Duddits? - suttogta. A tarkóján fölállt a szőr. - Duddits, te vagy az?

Semmi válasz... de amikor az íróasztalra nézett, ahol a hasztalan telefon állt, látta, hogy valami új dolog van rajta. Nem kő vagy levél, nem egy meg nem lelt ajtó, hanem egy cribbage-tábla meg egy kártyapakli.

Valaki a játékot akarja játszani.

13

Most már folyton fájt. Mami tudja, elmondja maminak. Jézus tudja, elmondja Jézusnak. Nem mondja el Henrynek, mert neki is fáj, fáradt és szomorú. Beaver és Pete az égben van, ahol ülnek a Mindenható Atyaistennek, menny és föld teremtőjének jobbján, hé, Jézus, a mindenit! Ez elszomorítja, jó barátok voltak, és játszottak vele, sohasem csúfolták. Egyszer megtalálták Josie-t, és egyszer láttak egy magas fickót, aki kovboj volt, egyszer meg játszották a játékot.

Ez is egy játék, csak Pete szokta mondogatni: *Duddits, nem számít, hogy győzöl vagy veszítesz, az számít, ahogy játszod a játékot*; de most számít, számít bizony, Jonesy azt mondja, hogy számít, nagyon nehéz hallani Jonesyt, de hamarosan jobb lesz, nagyon hamar. De csak ha nem fáj. Még a Perco sem segít. A torka sebes, és a teste reszket, a gyomra pedig fáj, mint amikor kakilnia kell, olyasmi, de most nem kakilnia kell, és ha köhög, akkor néha vérzik. Szeretne aludni, de itt van Henry és az új barátja, Owen, aki ott volt azon a napon, amikor megtalálták Josie-t, és azt mondják, *bárcsak lelassíthatnánk meg bárcsak utol érhetnénk*, és neki ébren kell maradnia és segíteni, de a szemét csukva tartja, hogy hallja Jonesyt, ők pedig azt hiszik, hogy alszik, Owen azt mondja, *nem kéne fölébreszteni, mi van, ha az a kurafi valahol lekanyarodik*, és Henry azt válaszolja, *Mondom neked, hogy tudom hova megy, de a biztonság kedvéért fölébresztjük az I-90-esnél. Most hagyjuk*

aludni, istenem, milyen fáradtnak látszik. És megint, csak ez alkalommal gondolatban azt mondja: *bárcsak le tudnánk lassítani azt a kurafit.*

Lehunyta a szemét. A karját összefonta fájó mellén. Lassan lélegzett, mami azt mondja, lassan lélegezz, amikor köhögsz. Jonesy nem halott, nincs az égben Beaverrel és Pete-tel, de Mr. Szürke azt mondja, hogy Jonesy be van zárva, és Jonesy ezt el is hiszi. Jonesy az irodában van, ahol nincs telefon és nincs fax, nehéz vele beszélni, mert Mr. Szürke gonosz, és Mr. Szürke fél. Attól fél, hogy Jonesy rájön, ki van igazából bezárva.

Mikor beszéltek a legtöbbet?

Amikor a játékot játszották.

A játékot.

Összerázkódik. Erősen kell gondolkodnia, de a gondolkodás fáj, érezte, hogyan szivárog el az ereje, az utolsó kis maradék ereje, de ez alkalommal ez több, mint játék, ez alkalommal számít, hogy ki győz, és ki veszít, így hát odaadja az erejét, megteremti a táblát, és megteremti a kártyapaklit. Jonesy sír, Jonesy azt gondolja, hogy *ó, elvesztem*, de Duddits Cavell nem veszett el, ő látja a vonalat, látja az irodához vezető vonalat, és ezúttal mást is fog csinálni, nem csak szögez.

Ne sírj, Jonesy, mondja, és a szavak tiszták, az agyában mindig is azok voltak, csak ez a buta szája pépesíti össze őket. *Ne sírj, nem vesztem el.*

Szemet lehunyni. Karokat összefonni.

Jonesy irodájában az álomcsapda alatt Duddits elkezdi a játékot.

14

- Megvan a kutya - mondta Henry. A hangja kimerülten csengett. - Az, amelyiket Perlmutter követ. Érzem. Valamivel közelebb vagyunk. Krisztusom, bár le tudnánk lassítani!

Most már eső esett, és Owen csak abban reménykedhetett, hogy délre lesznek a fagyvonaltól, mire ez átmegy ónos esőbe. A szél olyan erősen fújt, hogy meg-meglökte az úton a Hamvit. Délre járt az idő, Saco és Biddeford között jártak. Owen a visszapillantó tükörbe nézett, és meglátta Dudditsot a hátsó ülésen: a szemét lehunyta, a fejét hátrahajtotta, csontos karján összefonta a mellén. A bőre riasztóan sárga volt, a szája sarkából élénkpiros vér szivárgott hajszálvékonyan.

- A barátod nem segíthetne valahogyan? - kérdezte Owen.

- Azt hiszem, éppen ezzel próbálkozik.

- Úgy emlékszem, azt mondtad, hogy alszik.

Henry megfordult, Dudditsra nézett, aztán Owenre. - Tévedtem - felelte.

15

Jonesy osztott, kettőt lerakott, azután fölvette a másik fél lapjait, és kettőt fölvett hozzá.

- Ne sírj, Jonesy. Ne sírj, nem vesztem el.

Jonesy fölnézett az álomcsapdára, mert úgyszólván biztos volt benne, hogy a szavak onnan jönnek.

- Nem sírok, Duds. Ez a rohadt allergia az oka. Gondolom, játszani akarsz.

- Kettes - mondta a hang az álomcsapdából. Jonesy kijátszotta a kettest Duddits lapjaiból - csakugyan nem rossz kezdés -, azután letett egy hetest a saját handjából. Ez kilenc. Dudditsnak volt egy hatosa; a kérdés az, vajon van vagy...

- Hatra tizenötöt - mondta a hang az álomcsapdából. - Tizenöt a kettőre. Apold meg az aljamat!

Jonesy akaratlanul elnevette magát. Ez tényleg Duddits volt, de egy pillanatig éppen olyan hangja volt, mint Beavnek. - Rajta, szögezz! - és elbűvölve figyelte, hogy a táblán az egyik szög fölemelkedik, lebeg, azután megállapodik a második lyukban.

Hirtelen megértett valamit.

- Egész idő alatt tudtál játszani, igaz, Duds? Csak azért csináltad összevissza, hogy minket megnevettessél. - A gondolatra friss könnyek szöktek a szemébe. Annyi éven át gondolták, hogy Duddie-val játszanak, holott ő játszott velük. És azon a napon, a Tracker Testvérek mögött ki talált meg kit? Ki mentett meg kit?

- Huszonegy - mondta.

- Harmincegy, kettőre - mondta az álomcsapda. A láthatatlan kéz ismét fölemelte a szöget, és két lyukkal arrébb rakta. - Elzárta magát előlem.

- Tudom. - Jonesy kijátszott egy hármast. Duddits tizenhármat hívott, és Jonesy ütötte Duddits lapját. - De előled nem. Tudsz vele beszélni.

Jonesy kijátszotta a saját kettesét, és kiszögezett egy kettest. Duddits játszott, kirakott egy utolsó szöget az utolsó kártyáért, és Jonesy arra gondolt: *Legyőz egy csöki - na, szépen vagyunk*. De Duddits nem volt csöki. Kimerült volt, haldokolt, de visszamaradott nem volt.

Kiszögezték a handjaikat, és Duddits messze elhúzott, noha Jonesy kezében volt az előny. Jonesy összesöpörte a lapokat és keverni kezdett.

- Mit szeret, Jonesy? Mit szeret a víz mellett?

Gyilkolni, gondolta Jonesy. *Szeret embert ölni*. De ne többet! Istenem, ne többet!

- Szalonnát - mondta. - A szalonnát szereti.

Keverni kezdett... azután megdermedt, ahogy Duddits megtöltötte a fejét. A valódi Duddits, a fiatal, erős és harcra kész.

16

Duddits hangosan nyögött a hátsó ülésen. Henry odafordult, és látta, hogy folyik az orrából a vér, piros, mint a byrus. Az arca szörnyen eltorzult az összpontosítástól. Lehunyt szemhéja alatt a szemgolyói ide-oda mozogtak.

- Mi baja van? - kérdezte Owen.

- Nem tudom.

Duddits köhögni kezdett: mély, kínzó, hörghurutos hangon. A vér finom permetben szökkent ki a száján.

- Keltsd föl, Henry! A Krisztusát, keltsd föl!

Henry rémült pillantást vetett Owen Underhillre. Most közeledtek Kennebunkporthoz, alig húsz mérföldre jártak a New Hampshire-i határtól, és száztízre a Quabbin Víztárolótól. Jonesynak volt e képe az irodája falán a Quabbinról; Henry látta. És egy hétvégi háza Ware közelében.

Duddits felkiáltott: egyetlen szót ismételt háromszor, a köhögőrohamok között. A vérpára nem volt sűrű, még nem, a torkából és a szájából jött, de ha a tüdeje megreped...

- Keltsd föl! Azt mondja, hogy kínozza! Hát nem hallod...

- Nem, azt mondja, hogy onna.

- Na és? Az mi?

- Azt mondja, *szalonna*.

17

Az entitás, amely most Mr. Szürkeként gondolt magára - Mr. Szürkének tartotta magát -, komoly problémával küzdött, de legalább tudott róla.

Jól értesült ember könnyebben tud védekezni, így fogalmazta meg Jonesy. Sok száz ilyen mondás volt Jonesy kartondobozaiban, talán sok ezer. Némelyiket Mr. Szürke tökéletesen érthetetlennek találta - *Annyit ér, mint halottnak a puszi*, ez is ilyen volt, *Ahogy lesz, úgy lesz*, ez is -, de a *jól értesült ember könnyebben tud védekezni* az érthetőek közé tartozott.

Problémáját a Jonesyval kapcsolatos érzelmeiben lehetett összegezni... és természetesen ezek az érzelmek elég negatívak voltak. Gondolhatta, hogy *Most Jonesy el van vágva a világtól, ami megoldja a problémámat. Éppen úgy karanténba zártam, ahogy a katonák igyekeztek elzárni minket. Követnek - valósággal üldöznek -, de ha nem áll le a motor, vagy nem durran ki a kerék, egyik üldöző csoportnak sincs sok esélye rá, hogy utolérjen. Túl nagy az előnyöm.*

Ezek tények, sőt ez az igazság, de nincs zamata. Az lenne a zamatos, ha odamehetne az ajtóhoz, amely mögött kelletlen vendéglátója kuksol, és ordíthatna: Elintéztelek, mi? Elintéztem a kis piros kocsidat, mi? Hogy mit keres itt a kocsi, akár piros, akár másmilyen, azt Mr. Szürke nem tudta, de ez egy jó nagy kaliberű érzelmi lőszer volt Jonesy fegyvertárában mély és kellemes, gyer-

mekkori visszhangokat gerjesztett. Azután kidugná Jonesy nyelvét (*most az én nyelvem*, gondolta Mr. Szürke tagadhatatlan elégtétellel) az ajkak közé, és illetlenül csettintene vele.

Ami üldözőit illeti, szerette volna letolni Jonesy nadrágját, hogy a puci fenekét mutassa nekik. Éppen olyan értelmetlen dolog lenne, mint az *Ahogy lesz úgy lesz*, vagy a *kis piros kocsi*, mégis szívesen megtette volna. Ezt hívják „szellőztetésnek", és olyan szívesen megtette volna.

Azért van ez, gondolta Mr. Szürke, mert megfertőzte ennek a világnak a byrusa. Az érzelmekkel kezdődött, onnan fejlődött a tudatos énetekig (az étel ízéhez, a tagadhatatlanul vad örömhöz, amely a tompa *puff-puff* hallatán töltötte el, amikor megparancsolta az országúti rendőrnek, hogy csapkodja a fejét a csempéhez), majd továbblépett ahhoz, amit Jonesy *magasabb szintű gondolkodásnak* hívott. Ez egy vicc volt Mr. Szürke szemszögéből, nem sokban különbözött attól, amikor a szart visszaforgatott élelemnek, vagy a népirtást etnikai tisztogatásnak nevezik, de a *gondolkodásnak* mégis megvolt a maga vonzereje egy olyan lény számára, amely mindig egy vegetatív elme részeként, egyfajta rendkívül értelmes tudattalanságban létezett.

Mielőtt Mr. Szürke elzárta volna, Jonesy azt javasolta, adja föl küldetését, és egyszerűen élvezze, hogy emberi lény. Most rájött, hogy korábbi harmonikus tudata, öntudatlan tudata összetöredezett, ellentétes hangok zsákmánya lett, némelyik A-t akarta, mások B-t, volt, amelyik Q-t szerette volna négyzetre emelni és Z-vel elosztani. Borzalmasnak találhatta volna ezt a fecsegést, az őrület megnyilvánulásának, ehelyett rájött, hogy élvezi a civakodást.

Ott volt a szalonna. Ott volt a „szex Carlával", ami Jonesy elméjében a legnagyobb mértékben élvezetes, az érzéki és érzelmi inputok sokaságát tartalmazó cselekedettel azonosult. Volt még a gyorshajtás, meg a biliárdozás O'Leary kocsmájában a Fenway park közelében, a sör, a hangos élő zene, vagy Patty Loveless éneke: „Vádold emiatt hazug, csaló, hideg, közömbös, mindenkit átverő, álnok, komisz, gonosz szerelmes szívedet" (akármit jelentsen is ez). Ott volt még a vidék, ahogy kibontakozik a nyári reggel ködéből. És természetesen a gyilkosság. Arról se feledkezzünk meg.

Az volt a problémája, hogy ha nem fejezi be gyorsan a küldetését, akkor esetleg egyáltalán nem fejezi be. Nem volt többé byrum, hanem Mr. Szürke. Vajon mennyi időbe telik, amíg maga mögött hagyja Mr. Szürkét, hogy Jonesyvá legyen?

Ez nem fog megtörténni, gondolta. Beletaposott a gázba, és a Subaru kissé felgyorsult, már amennyire tudott. Hátul a kutya megnyikkant... azután vonított fájdalmában. Mr. Szürke hátraküldte elméjét, hogy megérintse a kutyában növekvő byrumot. Gyorsan nőtt. Mondhatni, túl gyorsan. De volt még valami más is - nem talált örömöt az elmék találkozásában, korántsem volt olyan örömteli, mint az ilyen találkozások lenni szoktak. Hidegnek érezte a byrum elméjét... avíttnak...

- *Idegennek* - motyogta.

Akkor is csitította. Amikor a kutya bekerül a vízbe, a byrumnak nyugton kell lennie. Időre van szüksége, hogy alkalmazkodjék. A kutya megfulladhat, de a byrum még él egy ideig, az állat teteméből táplálkozik, amíg el nem jön az ideje. De először el kell jutnia odáig.

Most már nem lehet messze.

Miközben nyugatnak tartott az I-90-esen, olyan kisvárosok (*szarfészkek*, ahogy Jonesy gondolt rájuk, nem minden rokonszenv nélkül) mellett, mint Westborough, Grafton és Dorothy Pond (egyre közeledett, már csak negyven mérföldet kellett megtennie), helyet keresett új és nyugtalanító tudatosságának, olyan helyet, ahol nem zavarná. Megpróbálkozott Jonesy gyerekeivel, de meghátrált - túlságosan telítve voltak érzelmekkel. Kísérletezett Dudditsnál, de ott még mindig csak ürességet talált, mert Jonesy ellopta az emlékeket. Végül Jonesy munkájánál állapodott meg, azaz a történelemtanításnál, azon belül is Jonesy szakterületénél, amit rendkívül izgalmasnak tartott. Úgy tűnt, 1860 és 1865 között Amerika kettéhasadt, ahogy a byrustelepek szokták növekedési ciklusuk vége felé. Ennek egy sor oka volt, amelyek közül a „rabszolgaságnak" nevezett tűnt a legfontosabbnak, de ez megint csak olyasmi, mint újrafeldolgozott ételnek nevezni a szart vagy a hányadékot. A „rabszolgaság" semmit sem jelentett. Az „elszakadás joga" ugyancsak nem jelentett semmit. Az „Unió megőrzése" szintúgy. Alapvetően azt csinálták, amihez ezek a teremtmények a legjobban értenek: „bedühödtek", ami olyan, mint a „megőrülés", csak társadalmilag sokkal elfogadhatóbb. Ó, micsoda fokozatok!

Mr. Szürke az igéző fegyverek dobozaiban búvárkodott - kartács, láncos golyó, Minié golyó, ágyúgolyók, szuronyok, taposóaknák -, amikor közbeszólt egy hang.

angolszalonna

Félretolta a gondolatot, bár Jonesy gyomra felmordult. Hát persze, szívesen enne angolszalonnát, húsos és zsíros és csúszik és egyfajta elemi, fizikai kielégüléshez juttatja, de most nincs rá idő. Talán azután, hogy a kutyától megszabadult. Azután, ha lesz ideje, mielőtt a többiek elkapják, akkor akár halálra is eheti magát, ha éppen arra támad gusztusa. De most nincs idő. Miközben elhaladt a 10-es leágazás mellett - innentől már csak kettő van hátra -, elméje visszatért a polgárháborúhoz, amelyben kék emberek és szürke emberek rohantak a füstben, ordítva, egymás zsigereit szabdalva, számozatlan, kis, piros kocsikat bámulva, ellenségeik koponyáját puskájukkal szétzúzva, részegítő *puff-puff* hangokat hallatva, és...

angolszalonna

Ismét felmorajlott a gyomra. Jonesy szájában összefutott a nyál, és eszébe jutott a Dysart's, a barna és ropogós csíkok kék tányéron, az ember fölveszi az ujjaival, a fogása érdes, a halott és zaftos hús fogása...

Nem gondolhatsz erre!

Dühösen felbőgött egy duda, Mr. Szürke ugrott egyet, Fickó felvinnyogott. Rossz sávba ment, amit Jonesy tudata „előzősávként" azonosított, lehúzódott, hogy elengedje a nagy kamiont, amely olyan sebességgel robogott el mellette, amire a Subaru sohasem képes. Be is terítette a kis autó szélvédőjét sáros vízzel, egy pillanatra elvakítva Mr. Szürkét, aki arra gondolt: *Utolérlek, megöllek, szétverem a fejedet a kormányon, te veszélyesen vezető hülye seggfej sofőr, tutú, elintézem a járgányodat, te kis piros...*

Angolszalonnás szendvics

Mintha puskát sütöttek volna el a fejében. Harcolt ellene, de ennek egészen újszerű ereje volt. Vajon Jonesytól nyeri? Bizonyosan nem, Jonesy nem ilyen erős. De hirtelen mintha csak gyomorból állt volna, és ez a gyomor üres volt, fájt és követelőzött. Bizonyára megállhat annyi időre, hogy lecsillapítsa. Ha nem teszi, még képes lesz lehajtani a

Angolszalonnás szendvics! majonézzel!

Mr. Szürke tagolatlan kiáltást hallatott, és észre sem vette, hogy tehetetlenül nyáladzani kezd.

18

- Hallom őt - mondta hirtelen Henry. Az öklét a halántékához szorította, mintha fájna a feje. - Krisztusom, de fáj. Olyan *éhes*!

- Ki? - kérdezte Owen. Éppen ekkor keltek át Massachusetts államhatárán. A kocsi előtt szélfújta ezüst pászmákban esett az eső. - A kutya? Jonesy? Ki?

- Ő - mondta Henry. - Mr. Szürke. - Owenre nézett, és hirtelen vad remény csillant föl a szemében. - Azt hiszem, lekanyarodik! *Azt hiszem, megáll!*

19

- Főnök.

Kurtz már megint majdnem elszundikált, amikor Perlmutter - nem minden erőfeszítés nélkül - odafordult és megszólította. Éppen áthaladtak a New Hampshire-i sztrádakapun, Freddy Johnson elővigyázatosan az automata kapuhoz hajtott (attól félt, hogy a sztrádapénztáros felfigyelne a kocsi fülkéjéből áradó bűzre, a kitört hátsó ablakra, a fegyverzetre... vagy mindháromra).

Kurtz érdeklődve nézte Archie Perlmutter verejtékes, beesett arcát. Akár megigézett figyelemnek is lehetett volna nevezni. A színtelen szőrszálhasogató bürokrata, aki aktatáskával utazik, és dossziéval megy a harctérre, akinek a haja mindig rendesen meg van fésülve, és vonalzóval húzza meg a választékot? Az az ember, aki akkor sem volt képes elhagyni az uramozást, ha az élete múlt rajta? Az az ember eltűnt. Akármilyen vékony volt is Pearly, valahogy mintha töményebbnek tűnt volna. *Most változik Ma Joaddá*, gondolta Kurtz, és már-már elvihogta magát.

- Főnök, még mindig szomjas vagyok. - Vágyódó pillantást vetett Kurtz Pepsijére, majd ismét kieresztett egy ocsmány fingot. *Ma Joad a pokolban trombitál*, gondolta Kurtz, és ezúttal viho-

gott is. Freddy káromkodott, de nem a korábbi felháborodott undorral, hanem beletörődve, mondhatni, unottan.

- Attól tartok, ez az enyém, haver - mondta Kurtz. - És magam is vályogot köpök.

Perlmutter szóra nyitotta a száját, azután összerándult, ahogy friss fájdalom hasított bele. Ismét fingott, a hang ez alkalommal vékonyabb volt, nem annyira trombita, inkább pikoló, amin egy tehetségtelen gyerek tutúl. A szeme fortélyosan elkeskenyedett. - Adjon inni, és elmondok valamit, amit tudni akar. Szünet. - Amit tudnia *kell*.

Kurtz elgondolkodott. Eső csapkodta a kocsi oldalát, bevert a kitört ablakon. Az az átkozott ablak csak bajnak van, dicsérjük az Urat, a zubbonya ujja már teljesen átázott, de kibírja. Végül is ki a felelős?

- *Maga* - felelte Pearly, és Kurtz ugrott egyet. A gondolatolvasás még mindig túlságosan rémítő. Az ember azt gondolná, megszokhatja, de nem. - *Maga* a felelős. Úgyhogy itasson meg, a kurva életbe! *Főnök*.

- Vigyázz a szádra, büdöske - mordult rá Freddy

- Mondd el, amit tudsz, és megkapod a maradékot - Kurtz fölemelte a pepsis üveget, és meglengette Pearly elkínzott pillantása előtt. Eközben nem hiányzott belőle némi ironikus önutálat sem. Valaha egész egységeknek parancsolt, és megszokta, hogy egész geopolitikai tájképeket változtasson meg. Most összesen két embernek. Meg egy üdítőitalnak. Ugyancsak alább adta. A kevélysége taszította a mélybe, magasztaltassék az Úr. Gőgös volt, mint a Sátán, és ha ez bűn, akkor olyan, amiről nehéz lemondani. A kevélység volt az öv, amely megtartotta a nadrágot, még akkor is, amikor már nem volt nadrág.

- Megígéri? - Pearly vörös penészes nyelve előbújt, megnyalta cserepes ajkát.

- Haljak meg, ha hazudok - mondta Kurtz ünnepélyesen. - A fenébe, cimbi, hát olvass az elmémben!

Pearly egy pillanatig tanulmányozta, és Kurtz szinte érezte, ahogy a hátborzongató ujjacskák (minden körme alatt vastagon burjánzott a vörös anyag) körbeturkálnak a fejében. Borzalmas érzés volt, de elviselte.

Perlmutter elégedettnek látszott. Bólintott.

- Előrébb jutottam - mondta, azután letompította a hangját, bizalmas, rémítő suttogássá. - Már engem eszik, ugye tudja? A beleimet eszi. Érzem.

Kurtz megpaskolta a karját. Éppen most haladtak el egy jelzőtábla mellett, amelyre azt írták: ISTEN HOZTA MASSACHUSETTSBEN. - Gondom lesz rád, cimbikém, megígértem, nem igaz? Közben mondd el nekem, mire jutottál.

- Mr. Szürke megáll. Éhes.

Kurtz Perlmutter karján hagyta a kezét. Most megszorította, karommá változtatva a körmeit. - Hol?

- Közel ahhoz a helyhez, ahova tart. Van ott egy bolt. - Kántáló, gyerekes hangon folytatta, ettől Kurtzot kilelte a hideg: - Legjobb csali, minek várni? Legjobb csali, minek várni? - majd sokkal normálisabb hangon: - Jonesy tudja, hogy Henry, Owen és Duddits közeledik. Ezért állította meg Mr. Szürkét.

Kurtz pánikba esett a gondolattól, hogy Owen elkaphatja Jonesyt/Mr. Szürkét. - Archie, jól figyelj rám.

- Szomjas vagyok! - vinnyogta Perlmutter. - *Szomjas vagyok*, te kurafi.

Kurtz meglengette a Pepsi üvegét Perlmutter szeme előtt, azután rácsapott Pearly kezére, amikor érte nyúlt.

- Tudja Henry, Owen és ez a Dud-Duts, hogy Jonesy és Mr. Szürke megállt?

- Dud-dits, vén hülye! - acsargott Perlmutter, azután felnyögött fájdalmában, és markolászni kezdte püffedő gyomrát. - Dits, dits. Dud-dits! Igen, tudják! Duddits segített nekik fölkelteni Mr. Szürke étvágyát! Ő és Jonesy együtt csinálták!

- Nem tetszik ez nekem - mondta Freddy.

Akkor már ketten vagyunk, gondolta Kurtz.

- Kérlek, főnök! - szólt Pearly. - Nagyon szomjas vagyok!

Kurtz odaadta neki az üveget, és epésen figyelte, ahogy kiitta.

- 495-ös, főnök - jelentette be Freddy. - Mit csináljak?

- Kanyarodj rá - mondta Perlmutter. - Azután a 90-esen nyugat felé menj. - Böffentett. Hangos volt, de szerencsére szagtalan. - Még egy Pepsit kér. Ízlik neki a cukor. A koffein is.

Kurtz töprengett. Owen tudta, hogy a prédája megállt, legalábbis egy időre. Most felgyorsítanak Henryvel, igyekeznek behozni azt a kilencven-száz percet, amivel lemaradtak. Ezért neki is gyorsítania kell.

Ha egy zsaru beleüti az orrát a dolgukba, annak meg kell halnia. Isten irgalmazzon nekik. Így vagy úgy, ennek a dolognak véget kell vetni.

- Freddy!

- Főnök?

- Taposs bele. Turbózd föl ezt a nyavalyást, az Isten áldjon. Gyorsíts!

Freddy Johnson úgy tett, ahogy parancsolták.

20

Nem volt itt csűr, sem fészer, sem pálya, és az ÁI.LAMON KÍVÜLI PIA helyett a Quabbin Víztároló fényképe volt a kirakatban, fölötte az elmaradhatatlan felirat LEGJOBB CSALI, MINEK VÁRNI?, de máskülönben a kis bolt akár Gosseliné is lehetett volna: ugyanaz a hitvány deszkázat, ugyanazok a földbarna zsindelyek, ugyanaz a ferde kémény, csapott végéből az esős ég felé szivárgott a füst, ugyanaz a rozsdás benzinkút az épület előtt. A benzinkút fölé egy újabb tábla hajlott, ezen pedig újabb felirat: BENZIN NINCS, SZIDJAD A KÉPVISELŐKET.

Ezen a kora novemberi délutánon a bolt üres volt, nem tartózkodott benne más, csak a tulajdonos, egy Deke McCaskell nevű úr. A legtöbb emberhez hasonlóan a délelőttöt a tévéhez tapadva töltötte. Az összes anyag (javarészt ismétlés, és mivel az északi erdőségnek ez a része kordonnal el volt zárva, más jó kép nem volt, csak ami a hadsereg, a tengerészet és a légierő vasáruját mutatta), az elnök beszédét készítette elő. Deke az elnököt Mr. Okeefenokee-nek hívta; utalva arra az elbaszott módra, ahogy megválasztották - hát senki se tud ott számolni? Noha nem gyakorolta szavazati jogát az ír cigány óta (*az* elnök volt), gyűlölte Okeefenokee elnököt, olajos, megbízhatatlan, nagyfogú anyaszomorítónak tartotta (ámbátor a felesége csinos), és úgy gondolta, hogy az elnök tizenegy órás beszéde a szokott blabla. Egy szót sem hitt el az öreg Okeefenokee hadovájából. Véleménye szerint az egész kacsa, ijesztgetés a célja, az, hogy az amerikai adófizetők lelkesebben támogassák a védelmi kiadásokat és többet adózzanak. Senki sincs odakint az űrben, a tudomány is bebizonyította. Amerikában az egyetlen idegenek (leszámítva Okeefenokee elnököt) a babzabálók, akik a mexikói határt átúszva jutnak be az országba. De a népek megrémültek, otthon ültek és a tévét nézték. Néhányan később beugranak egy sörért, vagy egy üveg borért, de egyelőre az egész hely olyan halott, mint egy macska, amit kivasaltak az országúton.

Deke fél órája kapcsolta le a tévét - ami sok, az sok, a Krisztusát -, és amikor negyed kettőkor megszólalt az ajtó fölött a csengő, a bolt hátuljában, a HA NEM VAGY 21, TŰNÉS feliratú polcon tartott magazinok egyikét lapozgatta. Ennek az újságnak az volt a címe, hogy *Csajok üvegben*, és ez megfelelő cím volt, mert a benne levő csajok tényleg szemüveget viseltek. Más semmit, de szemüveget, azt igen.

Az újonnan érkezőre pillantott, és már éppen olyasmit készült mondani, hogy „Mizújs”, vagy „Ugyancsak csúszik az út”, de meggondolta magát. Kínos érzés nyilallt belé, és ezt a hirtelen bizonyosság követte, hogy ki fogják rabolni... és ha a rablás lesz minden, akkor szerencsésnek mondhatja magát. Még sohasem rabolták ki, amióta tizenkét éve megvette ezt a helyet - ha valaki a börtönt akarja kockáztatni egy maroknyi pénzért, hát a környéken akadt hely, ahol nagyobb marékra számíthatott. Ez a hapsi bizonyosan...

Deke nyelt egyet. *Ez a hapsi bizonyosan őrült, gondolta*, és lehet, hogy tényleg az, talán ez is egy olyan dilis, aki most vágta haza az egész családját, azután egy kicsit járkál még és öldös a környéken, mielőtt maga ellen fordítaná a fegyvert.

Deke nem volt paranoiára hajlamos (inkább tunya volt, amit az exfelesége is igazolhat), ennek ellenére hirtelen félni kezdett első délutáni vevőjétől. Nem nagyon bírta azokat a fickókat, akik néha feltűntek és körbebóklásztak a boltban, a Patriotsról vagy a Red Soxról fecsegtek, vagy arról hantáztak, milyen bigéket vittek fel a víztárolóhoz, de most nem bánta volna, ha itt lenne pár. Akár egy egész csapat.

Ez az ember, aki megállt az ajtóban, igen, ezzel valami baj volt. Narancsszínű vadászkabátot viselt, holott Massachusettsben még nincs vadászidény, de ez lenne a legkevesebb. Ami Deke-nek nem tetszett, az a karmolások sokasága volt a képén, mintha több napon keresztül rohant volna tökön-paszulyon át az erdőben, valamint annak az arcnak a rémült nyúzottsága. A szája mozgott, mintha magával beszélgetne. Meg még valami. A szája meg az álla valahogy furcsán csillogott a poros kirakaton át beszűrődő, szürke délutáni fényben.

Hiszen ez a fattyú nyáladzik, gondolta Deke. *Kutya legyek, ha nem!*

Miközben a jövevény teste tökéletesen mozdulatlan maradt, a feje apró rándulásokkal körbefordult. Bagolyra emlékeztette Deke-et, amely meg se moccan az ágon, miközben zsákmányát lesi. Egy pillanatig arra gondolt, hogy kisiklik a székéből, és elrejtőzik a pult alatt, de mielőtt nekiláthatott volna megfontolni egy ilyen mozdulat előnyeit és hátrányait (nem volt különösebben fürge gondolkodó, ezt az exfelesége is elmondhatná), a fickó feje egy újabb gyors fordulatot tett, és egyenesen rámeredt.

Deke agyának józan része abban a reményben (mert nem volt körülhatárolt gondolatnak nevezhető) talált menedéket, hogy talán az egészet csak képzeli, ez a nemkívánatos utóhatása annak a sok zöldségnek, amit a kötelességtudó sajtó összefecsegett az északmaine-i furcsaságokról. Az is lehet, hogy ez csak egy fickó, aki bagót akar, vagy hat doboz sört, esetleg egy üveg kávélikőrt, meg egy olyan rejszolós könyvet, amelyik átsegíti a hosszú éjszakán valahol Ware vagy Belchertown határában egy motelben, miközben kint esik az ónos eső.

Ám ez a remény elhalt, amikor tekintete találkozott a férfiéval.

Nem egy családgyilkos őrült tekintete volt ez, aki elindult a semmibe vezető úton; szinte jobb lett volna, ha az. A jövevény szeme korántsem volt üres, inkább nagyon is tele volt. Milliónyi gondolat és ötlet futott át rajta, mintha egy olyan nagyvárosi reklámszalag száguldana benne szupersebességgel. A szeme majd kiesett az üregéből.

A *legéhesebb* szem volt, amit Deke valaha is látott.

- Zárva vagyunk - mondta. Olyan károgva jött ki belőle, mintha nem is emberi hang lenne. - Én és a társam - hátul van - mára bezártunk. Amiatt, ami északon történik. Elfelejtettem - vagyis elfelejtettük kiakasztani a táblát. Mi...

Órákon - talán napokon - át folytatta volna, de a vadászkabátos félbeszakította. - Szalonna - mondta. - Hol van?

Deke tudta, hirtelen és abszolút biztonsággal tudta, hogy ha nincs szalonnája, akkor ez az ember megöli. Mindenképpen megteheti, de szalonna nélkül... igen, akkor biztosan. *Volt* szalonnája. Hála istennek, hála Krisztusnak, hála Okeefenokee-nek és az összes fasz képviselőnek, *volt* szalonnája!

- Hátul a hűtőben - mondta új, különös hangján. Kezét, amely a magazinon pihent, olyan hidegnek érezte, mintha jégtömb lenne. A fejében hangok suttogtak, amelyek nem hozzá tartoztak. Vörös és fekete gondolatok voltak. Éhes gondolatok.

Egy embertelen hang megkérdezte, *Mi az a hűtő?* Egy fáradt hang, nagyon is emberi, azt válaszolta: *Menj végig a sorok között, szépségem. Majd meglátod.*

Hangokat hallok, gondolta Deke. *Ó, Jézusom, ne. Ilyesmi akkor történik meg az emberrel, amikor megbolondul.*

A férfi elment Deke mellett, végig a középső soron. Erősen sántított.

Volt egy telefon a pénztárgép mellett. Deke ránézett, azután másfelé pillantott. Olyan közel volt, hogy elérte volna, és a gyorstárcsázóba be volt táplálva a 911-es, de akár a Holdon is lehetett volna. Még tán összegyűjthetett volna annyi erőt, hogy a telefonért nyúljon...

Tudni fogom, mondta az embertelen hang, és Deke némán felnyögött. A fejében szólt a hang, mintha valaki rádiót ültetett volna az agyába.

Az ajtó fölé egy domború tükröt szereltek, ez a ketyere különösen nyáron volt igen megfelelő, amikor a bolt tele volt gyerekekkel, akik a szüleikkel úton voltak a víztároló felé - a Quabbin mindössze tizennyolc mérföldre van innen -, hogy horgásszanak, táborozzanak, vagy egyszerűen csak piknikezzenek.

A kis gazemberek mindig igyekeznek elemelni ezt-azt, különösen a cukorkákat meg a pucér nős magazinokat. Deke most ezt a tükröt bámulta, rémült bűvölettel figyelte benne, ahogy a na-

rancsszínű kabátos férfi odamegy a hűtőhöz. Egy pillanatig csak állt, bámult, azután nem is egy, de egyszerre mind a négy doboz szalonnát elővette.

Jött visszafelé a középső sorban, kezében a szalonnával, sántikált, és a polcokat nézte. Veszélyesnek, éhesnek, ugyanakkor félelmetesen fáradtnak is tűnt, mint egy maratoni futó az utolsó mérföldön. Ahogy ránézett, Deke-et szédülés fogta el, mintha magas helyről nézne le. Mintha nem egy embert látott volna, hanem többet, akik egymást takarták, hol előbukkantak, hol eltűntek. Futólag eszébe jutott egy film, egy hülye tyúkról szólt, akinek száz személyisége volt.

A férfi megállt, és magához vett egy üveg majonézt. A sor végénél megint megállt, és elvett egy kenyeret. Azután odament a pulthoz. Deke szinte érezte a minden pórusából párálló fáradtság szagát. És az őrületét.

Letette szerzeményeit, és azt mondta: - Szalonnás szendvics búzakenyérből, majonézzel. Ez a legjobb. - És elmosolyodott. Olyan fáradt, szívszorítóan őszinte mosoly volt, hogy Deke egy pillanatra megfeledkezett rémületéről.

- Uram - nyújtotta a kezét meggondolatlanul -, jól v...

A keze megállt, mintha falnak ütközött volna. Egy pillanatig lebegett a pult fölött, azután felröppent és jól pofon ütötte magát - *puff!* Lassan hátrahúzódott, megállt, lebegett, mint egy helikopter. A harmadik és negyedik ujj lassan a tenyér felé hajlott.

Ne öld meg!

Gyere ki, és állíts meg!

Ha rákényszerítesz, hogy megpróbáljam, még meglepetés érhet.

Ezek a hangok a fejében szóltak.

Lebegő keze elindult előre, a mutató- és a középső ujja elmerült az orrában, bedugaszolva az orrnyílásokat. Egy pillanatig így maradtak, azután, ó, édes Krisztusom, elindultak befelé! Noha Deke McCaskellnek volt néhány kifogásolható szokása, a körömrágás nem tartozott közéjük. Ujjai először nem sokat haladtak - a negyedükig jutottak be -, de azután, ahogy kenőanyagként megindult a vérpatak, határozottan felgyorsultak. Úgy vonaglottak, mint a férgek. A mocskos körmök agyarként szaggattak. Egyre feljebb jutottak, az agy felé tartottak... érezte, ahogy a porcot tépik... hallotta is...

Hagyd abba, Mr Szürke, hagyd abba!

Hirtelen ismét a saját ujjai lettek. Nedves cuppanással húzta ki őket. Vér csorgott a pultra, a Skoal feliratú gumilapra, amelyre az aprót szokták rakni, meg az egy szál szemüvegbe öltözött csajokra, akiket éppen tanulmányozott, amikor ez a valami bejött.

- Mivel tartozom, Deke?

- Vigyed! - Még mindig károgott, mint egy varjú, de ez a varjú most már náthás is volt, mert az orrlyukait eltömte a vér. - Apám, csak fogd, vidd és eredj! Menj innen!

- Nem, ragaszkodom hozzá, hogy fizessek. Ez itt kereskedés, ahol árucikkeket adnak el, a valódi értéküket fedező pénzmennyiségért.

- Három dollár! - sikoltotta Deke. Sokkos állapotba került. A szíve vadul vert, az izmai reszkettek az adrenalintól. Hitte, hogy a teremtmény el fog menni, és ez mindent még rosszabbá tett: olyan közel járt hozzá, hogy életben maradjon, mégis tudta, hogy elég ennek a kibaszott hülyének a legkisebb szeszélye, és neki lőttek.

A bolond elővett egy ütött-kopott pénztárcát, kinyitotta, és egy örökkévalóságig kotorászott benne. A nyál folyamatosan csurgott a szájából, ahogy a pult fölé hajolt. Végre kiguberált három dollárt, és a pultra tette. A pénztárcát visszarakta a zsebébe. Beletúrt undorító farmerja zsebébe (*ez nem törülte ki a szapora után*, gondolta Deke), elővett egy marék aprót, és három pénzérmét helyezett a Skoal feliratú gumira. Két negyeddollárost és egy tízcentest.

- Húsz százalék borravalót adok - mondta vevője, félreérthetetlen büszkeséggel. - Jonesy tizenöt százalékot ad. Ez jobb. Ez több.

- Persze - uttogta Deke. Az orra tele volt vérrel.

- Jó napot.

- További... további jó utat.

A narancssárga kabátos lehajtott fejjel állt. Deke hallotta, amint végigveszi a lehetséges válaszokat. Úgy érezte, mindjárt felsikolt. Végül a férfi megszólalt: - Mindenképpen elérem, amit akarok. - Újabb szünet. Azután: - Nem akarom, hogy bárkit is felhívjál, haver.

- Nem fogok.
- Istenre esküszöl?
- Igen. Esküszöm Istenre.
- Én olyan vagyok, mint Isten - közölte vevője.
- Igen, hát persze. Amit csak...
- Ha fölhívsz valakit, megtudom. Visszajövök és hazaváglak.
- Nem hívok senkit!
- Jó ötlet. - Kinyitotta az ajtót. Megszólalt a csengő. Kiment.

Deke egy pillanatig állt, mintha a padlóhoz fagyott volna. Azután átrohant a polcok között, lábát keményen beverte a sor szélébe. Estére jókora fekete zúzódás lesz a helyén, de pillanatnyilag semmit sem érzett. Elfordította a kilincszárat, eltolta a reteszt, azután kibámult. A bolt előtt egy sártól csatakos, kis szarláda Subaru állt, látszott rajta, hogy sokat mentek vele. A férfi a könyökhajlatába fogta a vásárolt holmit, kinyitotta az ajtót, és beszállt a volán mögé.

Menjen innen!, gondolta Deke. *Kérem, uram, az isten szerelmére, menjen már!*

De nem ment. Ehelyett elővett valamit - a kenyeret -, és lefejtette róla a csomagolást. Kivett egy tucat szeletet. Ezután elővette a majonézes üveget, és az ujjait késként használva megkente a szeleteket majonézzel. Miután elkészült, tisztára nyalta az ujjait. Közben a szeme csukva volt, a fejét hátrahajtotta, vonásait elöntötte a kéj, a szájáig sugárzott belőle. Amikor végzett a kenyérrel, elővette az egyik csomag szalonnát, letépte róla a papírt. A fogával szakította le a belső műanyag fóliát, és kirázta a félkilónyi szeletelt angolszalonnát. Összehajtotta, rátette egy kenyérszeletre, egy másik szeletet rakott a tetejébe. Úgy marcangolta a szendvicset, mint egy farkas. Az isteni élvezet egy pillanatra sem hagyta el az arcát; úgy festett, mint az az ember, aki életének legínyencebb lakomáját habzsolja: Majd' megfulladt, akkorákat nyelt... Három harapással eltüntette a szendvicset. Miközben a kocsiban ülő férfi két újabb kenyérszeletért nyúlt, egy gondolat töltötte meg Deke McCaskell agyát, villogva, ahogy a neonlámpa szokott. *Így még jobb! Mint az élő! Hideg, de olyan, mint az élő!*

Deke elhátrált az ajtótól, lassan mozgott, mintha víz alatt lépkedne. A nap szürkesége mintha elárasztotta volna a boltot, elhalványítva a fényeket. Úgy érezte, hogy a lába kimegy alóla, és még mielőtt a piszkos padló fölemelkedett volna, hogy találkozzék vele, a szürkeség feketeséggé változott.

21

Amikor Deke magához tért - hogy mennyi idő múlva, nem tudta volna megmondani, mert a sörhűtő fölötti Budweiser órán csak annyi villogott: 88:88. Három foga a földön hevert. Úgy vélte, esés közben verte ki. A vér szivacsos csomókká alvadt az orrán és az állán. Fel akart állni, de a lába nem tartotta volna meg. Inkább négykézláb kúszott az ajtóhoz, miközben a haja a szemébe lógott, és ő imádkozott.

Imája meghallgatásra talált. A kis piros szarláda eltűnt. Négy szalonnacsomag üres papírja, egy háromnegyedéig üres majonézesüveg, meg egy fél Holsum fehér kenyér hevert a helyén. Egy csapat varjú - a víztároló környékén jókorára nőnek ezek a szárnyasok - megtalálta a kenyeret, és nekiálltak kicsipkedni a szeleteket a papír közül. Bizonyos távolságra majdnem a 32-es útnál - két-három további madár csipegette a szalonna- és kenyérdarabok nyálkás kupacát. Úgy látszik, nem sokáig maradt meg Monsieur Gourmet-ben az ebédje.

Istenem, gondolta Deke. *Remélem, olyat taccsoltál, hogy a belsőd is megszakadt...*

De ekkor a saját zsigerei rándultak egy hatalmasat, és a kezét a szája elé kapta. Ocsmány élességgel látta maga előtt, amint a férfi fogai összezárulnak a kenyérből kilógó nyers, zsíros húson, a szürke húst barna erek hálózzák be, olyan, mint egy döglött ló kivágott nyelve. Deke fojtottan gurgulázott a tenyerébe.

Egy kocsi kanyarodott a parkolóba - éppen ez kellett, egy vevő, miközben kidobni készül a taccsot. Második pillantásra egyáltalán nem szabványos autó volt, nem is teherautó. Sem terepjáró, hanem egy olyan nyavalyás Hamvi, fekete és zöld álcázópacákkal telefestve. Két ember ült elöl, és hátul - Deke ebben biztos - egy harmadik.

Kinyújtotta a kezét, a NYITVA táblát átfordította a ZÁRVA feliratra, azután hátrált. Fölállt, legalább ennyit sikerült elérnie, de most megint veszélyesen közel érezte magát az ájuláshoz. *Holtbiztos, hogy megláttak*, gondolta. *Bejönnek és megkérdezik, merre ment az a másik, mert őt üldözik. Őt akarják, a szalonnás szendvicses embert. És én meg fogom mondani. Rávesznek, hogy megmondjam. Azután én...*

Keze a szeméig emelkedett. Mutató- és középső ujja, amelyeket a második ízületig alvadt vér borított, kampóvá görbült és reszketett, Deke azonban úgy látta, mintha integetnének. *Helló, szemek, hogy vagytok? Élvezzétek a látást, amíg tehetitek, mert hamarosan értetek megyünk.*

A kocsi hátuljában ülő személy előrehajolt, mintha mondott volna valamit a vezetőnek, mire a jármű hátraszökkent, az egyik hátsó kereke keresztülgurult a hányadéktócsán, amelyet a bolt legutóbbi vevője hagyott. Ráfordult az útra, egy pillanatig állt, azután elindult Ware és a Quabbin irányába.

Amikor eltűntek az első domb mögött, Deke McCaskell elsírta magát. Miközben visszament a pult mögé (tántorgott, csapkodott, de talpon maradt), pillantása a padlón heverő fogakra esett. Három fog. Az övé. Csekély ár. Szinte semmiség. Azután rábámult a három dollár bankjegyre, amelyek még mindig a pénztárgép mellett hevertek. Halvány vörös-narancs penész borította őket.

22

- Eit! Oáb owen!

Owen, ez én vagyok, gondolta fáradtan. Különben jól megértette Dudditsot (nem volt nehéz, ha az ember ráhangolódott): *Ne itt! Tovább!*

Visszatolatott a 32-es műútra. Duddits hátradőlt hátrarogyott -, és ismét köhögni kezdett.

- Nézd csak! - mutatta Henry - Látod?

Owen látta. Egy csomó papír ázott a földön a záporban. Meg egy majonézesüveg. Sebességbe kapcsolta a Hamvit, és elindultak észak felé. Nagyon sűrűnek látszott a szélvédőt csapkodó eső, Owen tudta, hogy hamarosan ónos esővé válik, azután pedig nagy valószínűséggel havazássá. Közel járt a kimerültséghez, és különös módon elszomorította a telepátia visszavonuló hulláma, de leginkább az, hogy egy ilyen ocsmány napon kell meghalnia.

- Most milyen messze van? - kérdezte, mert nem merte föltenni az igazi kérdést, az egyetlent, amely számított: *Máris elkéstünk?* Henry azért feltételezhetőleg majd szól, ha ez lesz a helyzet.

- Ott van előttünk - mondta Henry szórakozottan. Megfordult az ülésen, és egy vizes ruhával letörölte Duddits arcát. Duddits hálásan nézett rá, és mosolyogni próbált. Hamuszürke arca verejtékezett, a fekete karikák akkorára nőttek a szeme alatt, hogy olyan lett, mint egy mosómedve.

- Ha *ott* van, akkor miért kellett *ide* jönnünk? - kérdezte Owen. A kocsi hetvennel ment, ami igen veszélyes a csúszós, kétsávos aszfalton, de nem volt választása.

- Nem akartam megkockáztatni, hogy Duddits elveszítse a vonalat - felelte Henry - Ha ez megtörténik...

Duddits nagyot nyögött, görcsösen átkarolta magát, és meggörnyedt. Henry, aki még mindig az ülésen térdelt, megsimogatta nyakának törékeny oszlopát.

- Nyugi, Duds - mondta. - Jól vagy.

Nem volt jól. Owen tudta, és Henry is. Belázasodott, a Prednisone és két további Percocet ellenére görcsölt, most már minden köhögésre vérpára spriccelt belőle, vagyis Duddits Cavell mérföldekre volt attól, hogy jól legyen. Csak az vigasztalta őket, hogy a Jonesy-Szürke páros szint-úgy kutyául van.

A szalonna miatt. Ők csak abban reménykedtek, hogy megállítja Mr. Szürkét egy kis időre; egyikük sem sejtette, hogy ilyen elképesztő a falánksága. Ennek hatása Jonesy emésztésére előre megjósolható volt. Mr. Szürke hányt egyet a kis bolt parkolójában, és még kétszer meg kellett állnia, mielőtt Ware-be ért, hogy az ablakon kihajolva, görcsösen öklendezve megszabaduljon újabb néhány font nyers szalonnától.

Ezután következett a hasmenés. Megállt a 9-es úton a Mobile kútnál Ware-tól délkeletre, és alig tudott eljutni a mosdóba. A kút felirata szerint itt OLCSÓ BENZIN és TISZTA MOSDÓ található, de a TISZTA MOSDÓ bizonyosan érvénytelenné vált Mr. Szürke távozása után. A Mobilnál senkit sem ölt meg, amit Henry pluszként könyvelt el.

Mielőtt rákanyarodott volna a Quabbinhoz vezető bekötőútra, Mr. Szürkének még kétszer meg kellett állnia, hogy berohanjon a csöpögő fák közé, és megpróbálja kiüríteni Jonesy nyöszörgő beleit. Addigra az eső nagy pelyhekben hulldogáló hóvá alakult. Jonesy teste feltűnően elgyengült, Henry remélte, hogy elájul. Ez mostanáig nem történt meg.

Mr. Szürke dühös volt Jonesyra, folyamatosan szidalmazta, attól kezdve, hogy visszaült a volán mögé a második erdei kirándulás után. Mindenben Jonesy a hibás, mert csapdába csalta őt. Hajlamos volt megfeledkezni saját éhségéről és a megszállott mohóságról, amellyel falt, csak azért tartva szünetet két harapás között, hogy lenyalja a zsírt az ujjairól. Henry már sokszor találkozott a tények ilyen szelektív osztályozásával - némelyek hangsúlyozásával, a többiek hanyagolásával - a betegeinél. Bizonyos értelemben Mr. Szürke tiszta Barry Newman volt.

Milyen emberi lett, gondolta. *Milyen furcsán emberi.*

- Amikor azt mondod, hogy ott van - szólalt meg Owen -, akkor pontosan *hol van* az az ott?

- Nem tudom. Ismét közel van, elég közel. Duddits, hallod Jonesyt?

Duddits fáradtan nézett rá, azután megrázta a fejét. - Isszer Üe e-ette átyát - mondta - *Mr. Szürke elvette a kártyát* -, de ez olyan volt, mint egy argó kifejezés szó szerinti fordítása. Dudditsnak nem volt szókincse a történtek elmesélésére, de Henry ki tudta olvasni az agyából. Mr. Szürke képtelen volt belépni Jonesy hivatali erődjébe, hogy elvegye a kártyát, de valahogy letörölte a lapokat.

- Hogy vagy, Duddits? - kérdezte Owen a visszapillantó tükörbe nézve.

- Ól - felelte Duddits, és azonnal reszketni kezdett. Az ölében tartotta a sárga uzsonnatáskát, a barna zacskót, amiben a gyógyszerei voltak... a gyógyszerei, és az a különös kis szövedék. Valósággal eltűnt vastag, kék gyapjúkabátjában, mégis vacogott.

Hamarosan elmegy, gondolta Owen, miközben Henry ismét megtörülgette régi barátja arcát.

A kocsi megcsúszott egy síkos folton, a katasztrófa szélén táncolt - egy karambol hetvenmérföldes sebességnél valószínűleg mindnyájukat megölné, de még ha nem így történne, elveszítenék az utolsó halvány esélyüket, hogy megállítsák Mr. Szürkét -, azután Owen visszanyerte uralmát a jármű fölött.

Tekintete ismét a papírzacskóra vándorolt, elméje pedig a fonadéknál időzött. *Beaver küldte nekem. Múlt héten, karácsonyra.*

Telepatikus úton kommunikálni, gondolta Owen, *olyan, mint palackpostát küldeni a tengeren.* Akkor is megtette, egy gondolatot küldött, feltételezése szerint Duddits felé: *Hogy hívják ezt, fiam?*

Hirtelen és váratlanul egy tágas helyiséget látott, a nappali, ebédlő és konyha keverékét. Az aranyszín fenyődeszkák lakkosan csillogtak. A padlón navaho szőnyeg hevert, az egyik falon szőttes lógott - apró indián figurák vesznek körbe egy szürke alakot, a nagyáruházi sajtó őstípusú idegenjét. Volt még a helyiségben egy kandalló, kőkémény és tölgyfa ebédlőasztal. De ami leginkább fölkeltette Owen figyelmét (föl kellett keltenie, mert a Duddits által küldött kép közepén lógott, és saját külön fényében izzott), egy zsinórfonat volt a középső gerendán. Szuperluxus változata annak, amely Duddits gyógyszeres zacskójában szerénykedett, mert harsogó színekből fonták a drapp és fehér helyett, de máskülönben ugyanolyan volt. Owen szeme könnybe lábadt. Ez volt a világon a legszebb szoba. Így érezte, mert Duddits is így érezte. És Duddits így érezte, mert ez volt az a hely, ahova a barátai jártak, ő pedig szerette őket.

- Álomcsapda - mondta a hátsó ülésen a haldokló, és ezt a szót tökéletesen ejtette ki.

Owen bólintott. Igen, álomcsapda.

Ez te vagy, küldte az üzenetet, feltételezve, hogy Henry nem hallja, vagy nem törődik vele. Ez az üzenet Dudditsnak szólt, csak neki. *Ugye te vagy az álomcsapda? Az ő álomcsapdájuk. Mindig is te voltál.*

A tükörben Duddits elmosolyodott.

23

Egy útjelző tábla mellett haladtak el, amelyre azt írták QUABBIN VÍZTÁROLÓ 8 MÉRFÖLD, TILOS A HORGÁSZÁS, NINCS KISZOLGÁLÁS, PIKNIKEZŐTERÜLET NYITVA, KIRÁNDULÓUTAK NYITVA, TOVÁBBMENETÉRT NEM VÁLLALUNK FELELŐSSÉGET.

Mást is írtak még oda, de óránként nyolcvanmérföldes sebesség mellett Henry csak ennyit tudott elolvasni.

- Van rá esély, hogy leparkol és bemegy? - kérdezte Owen.

- Ebben ne is reménykedj - felelte Henry. - Olyan gyorsan megy, ahogy bír. Talán elakad. Ebben reménykedj. Erre van esély. És gyenge. Nem képes gyorsan mozogni.

- Na és te, Henry? Te képes vagy gyorsan mozogni?

Tekintve, hogy elmerevedett, és mennyire fájt a lába, ez jogos kérdés. - Ha muszáj - felelte. - Olyan gyorsan mozgok, ahogy csak tudok. De itt van Duddits. Nem hinném, hogy képes lenne túl strapás kirándulásra.

Vagy bármiféle kirándulásra, de ezt nem tette hozzá.

- Kurtz, Freddy és Perlmutter, Henry. Ők milyen messze vannak?

Henry mérlegelt. Elég jól érezte Perlmuttert... és valósággal megérinthette a benne zabáló kannibált. Olyan volt, mint Mr. Szürke, csak a görény egy szalonnából álló világban lakott. A szalonnát Archibald Perlmutternek hívták, valaha az Egyesült Államok századosa volt. Henry nem szeretett arrafelé tapogatózni. Túl sok volt a fájdalom. Túl sok az éhség.

- Tizenöt mérföld - mondta. - Talán csak tizenkettő. De nem számít, Owen. Lehagyjuk őket. Az egyetlen kérdés az, hogy képesek vagyunk-e elkapni Mr. Szürkét vagy sem. Némi szerencsére lenne szükségünk. Vagy némi segítségre.

- És ha elkapjuk, Henry? Akkor hősök leszünk?

Henry fáradtan elmosolyodott. - Azt hiszem, meg kell próbálnunk.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

A 12-ES KÚTAKNA

1

Mr. Szürke csaknem három mérföldön át vezette a Subarut a Keleti utcán, egy sáros, kátyus földúton, tízcentis friss hóban, mielőtt egy eldugult áteresznél lerobbant. A Subaru keservesen küszködött néhány mérföldön át a Goodnough csatornától északra, sikerült átvergődnie egy olyan goromba helyen is, amely leszakította a hangtompítót és a kipufogódob java részét, azonban ez az utolsó hasadék már soknak bizonyult. A kocsi orral előre beleállt az árokba, nekidőlt a vízelvezető csőnek, a tompítás nélküli motor fülsiketítően bömbölt. Jonesy teste előredőlt, a biztonsági öv belevágott a rekeszizomba. Tehetetlenül lehányta a műszerfalat: most már semmi szilárd nem volt a hányadékban, csak epecsíkokkal vegyes nyál. Egy pillanatra elszivárogtak a színek a világból, a motor őrjítő bömbölése elhalkult. Mr. Szürke vadul küzdött, nehogy elájuljon, attól félt, hogy ha valamiképpen elveszti az eszméletét, akkor Jonesy ismét megkaparintja az ellenőrzést.

A kutya nyüszített. A szeme csukva volt, de a hátsó lábai görcsösen mozogtak, a füle rángatózott. A hasa megdagadt, a bőr hullámzott. Közel a pillanat.

Kicsivel később kezdtek visszatérni a színek és a valóság. Mr. Szürke mélyeket lélegzett, visszacsalogatta a beteg, nyomorult testet valami nyugalomra emlékeztető állapotba. Milyen messzire kell még mennie? Úgy vélte, már nincs messze, de ha ez a kis autó tényleg elakadt, akkor gyalogolnia kell... és a kutya nem képes. A kutyának aludnia kell, és máris veszedelmesen közel jár hozzá, hogy fölébredjen.

Megsimogatta a primitív agy alvóközpontját. Közben megtörölgette nyálas száját. Elméjének egy része érzékelte, hogy Jonesy még mindig ott van, elzárva a világtól, de várja a lehetőséget, hogy előreszökkenjen és tönkretegye küldetését; ugyanakkor agyának egy másik része hihetetlen módon ismét élelmet követelt - épp szalonnát, azt az anyagot, amely megmérgezte!

Aludj, kis barátom, szólt egyszerre a kutyához és a byrumhoz. Mindketten hallgattak rá. Fickó abbahagyta a nyüszítést. A mancsa nem mozgott tovább. A hasán végigvonuló hullámok lassultak... lassultak... megálltak. Ez a nyugalom nem fog sokáig tartani, de pillanatnyilag minden rendben. Amennyire lehetséges.

Add meg magad, Dorothy.

- Pofa be! - mondta Mr. Szürke. - Apold meg az aljamat! - Hátramenetbe kapcsolta a Subarut, és padlóig nyomta a gázpedált. A motor üvöltött, fölriasztotta a madarakat a fákról, de ennél többre nem ment vele. Az első kerekek mozdíthatatlanul beszorultak. A hátsók a levegőben pörögtek.

- Bassza meg! - üvöltötte Mr. Szürke, és Jonesy öklével a volánt csapkodta. - Jézus Krisztus kolbászára! Bazmeg, Freddy!

Érezte maga mögött üldözőit, semmi sem volt tiszta, csak a közeledést érzékelte. Két csoportban jöttek, és az elsőben volt Duddits. Mr. Szürke félt Dudditstól, érezte, hogy ő nehezítette meg ilyen dühítően a munkáját. Ha sikerül Duddits előtt maradnia, akkor minden jól végződik. Jó lenne tudni, milyen közel van, de elzárták magukat. Duddits, Jonesy és az, aki Henrynek nevezi magát. Hárman együtt olyan erőt jelentenek, amilyennel Mr. Szürke még sohasem találkozott, és amitől félt.

- De még mindig előttük vagyok - mondta Jonesynak, miközben kiszállt. Megcsúszott, a száján kifutott egy Beaver-káromkodás, majd bevágta az ajtót.

Megint havazott, nagy fehér pelyhek konfettije töltötte meg a levegőt, és megült Jonesy arcán. Mr. Szürke megkerülte a kocsi hátulját, bakancsa csúszott, csupa sár lett. Egy pillanatig vizsgálgatta a kocsit csapdába ejtő árok fenekéből kiálló csővezeték rozsdálló ezüstjét (bizonyos mértékig ő is áldozatul esett vendéglátója nagyobbrészt haszontalan, de pokolian ragadós kíváncsiságának), azután odament az utasülés felőli ajtóhoz. - Most megdolgoztatom a seggfej barátaidat.

Nem érkezett válasz a kihívásra, de érezte Jonesyt, akár a többieket, a néma Jonesy olyan volt, mint egy csont, ami a torkán akadt.

Ne is törődj vele. Baszd meg. A kutya a gond. A byrum ki akar jönni. Hogyan szállítsa a kutyát? Visszanyúlt Jonesy boltíves raktárába. Egy pillanatig semmit sem talált... azután előkerült egy kép a „vasárnapi iskoláról", ahová Jonesy gyerekként járt, hogy tanuljon „Istenről" meg „Isten egyszülött fiáról", ami nyilván egy byrumféle volt, egy byrustenyészet alkotója, amelyet Jonesy elméje egyszerre azonosított „kereszténység" és „lószar" címszó alatt. Nagyon tiszta képet talált egy könyvről, amelyet „Szent Bibliának" hívnak. Ez „Isten egyszülött fiát" mutatta, amint egy bárányt visz, illetve valósággal magára veszi. A bárány mellső lábai az „egyszülött fiú" mellének egyik oldalán lógtak, a hátsó lábai a másikon.

Ez működni fog.

Mr. Szürke kihúzta az alvó kutyát, és a nyakába vetette. Máris nagyon nehéz volt - Jonesy izmai ostoba módon, dühítően elgyengültek -, és sokkal rosszabb lesz, mire odaér, ahová akar... de oda fog érni.

Elindult a növekvő hóban a Keleti utcán, irhagallérként kanyarítva nyaka köré az alvó kutyát.

2

A friss hó nagyon csúszott, és a 32-es úton Freddy kénytelen volt a sebességet negyven mérföldre csökkenteni. Kurtz már-már üvöltött kétségbeesésében. Ami még rosszabb volt, Perlmutter valami félkómás állapotba siklott át. A fene egye meg, és éppen akkor, amikor hirtelen megtalálta azt, akit Owen és új barátai üldöztek: Mr. Szürkét.

- Nagyon igyekszik elrejtőzni - mondta Pearly. Álmatagon beszélt, mint aki éppen elaludni készül. - Fél. Nem sokat tudok Underhillről, főnök, de Jonesy... Henry... Duddits... fél tőlük. És jogosan. Megölték Richie-t.

- Ki az a Richie, haver? - Kurtz nem sokat törődött a fickóval, de azt akarta, hogy Perlmutter ébren maradjon. Érezte, hogy közeledik a ponthoz, amin túl nem lesz szüksége többé Perlmutterre, de most még nem jutott el odáig.

- Nem... tudom... - Az utolsó szó horkolásba fulladt. A Hamvi csaknem keresztbe állt. Freddy káromkodva küzdött a volánnal, és sikerült visszanyerni az uralmat a jármű fölött, mielőtt az árokba fordult volna. Kurtz észre se vette. Az ülés fölé hajolt, és keményen pofon ütötte Perlmuttert. Éppen ekkor hagyták el a boltot, amelynek a kirakatában a LEGJOBB CSALI, MINEK VÁRNI? felirat pompázott.

- *Aúúú!* - Pearly szeme kinyílt. A fehérje sárgulni kezdett. Kurtz éppen annyira törődött ezzel a ténnyel, mint Richie-vel. - *Neee, főnök...*

- *Hol vannak most?*

- A víznél - felelte Pearly. A hangja gyenge volt, mint valami nyűgös betegé. A hasa hatalmasra püffedt a kabát alatt, és időnként összerándult. *Ma Joad a kilencedik hónapban, Isten irgalmazzon nekünk és tartson meg minket*, gondolta Kurtz. - A víííí...

A szeme ismét lecsukódott. Kurtz ismét hátrahúzta a kezét, hogy lecsapjon.

- Hagyja aludni - szólalt meg Freddy. Kurtz felvont szemöldökkel nézett rá.

- A víztárolót értette. És ha tényleg így van, akkor nincs többé szükségünk az információira. - Mutatta a szélvédőn át annak a néhány autónak a nyomát, amelyek ezen a délutánon előttük haladtak a 32-es úton. Keményen, feketén húzódtak a friss hóesésben. - Ma nem jár arra senki, főnök. Csak mi.

- Hála istennek! - ült vissza Kurtz. Fölvette az ülésről a kilenc milliméterest, és visszatette a tokjába. - Mondj meg nekem valamit, Freddy.

- Ha tudok.

- Ha itt végeztünk, mit szólnál Mexikóhoz?

- Jól hangzik. Amíg nem iszunk a vízből.

Kurtz nevetésben tört ki, és megveregette Freddy vállát. Freddy mellett Archie Perlmutter mélyebbre süllyedt az öntudatlanságba. Bent, a vastagbelében, az ételhulladék és a holt sejtek zsíros szemétdombján, valami először nyitotta ki fekete szemét.

3

Két kőoszlop jelezte a Quabbin Víztárolót körülvevő széles földterület határát. Mögötte az út egysávossá szűkült, és Henrynek olyan érzése támadt, mintha körbe mennének. Ez ugyan nem Massachusetts, hanem Maine, és bár a tábla szerint ez a Quabbin bekötőút, valójában ismét a Mélyúton vannak. Azon kapta magát, hogy hátra-hátranéz az ólomszínű égre, mint aki félig-meddig azt várja, hogy felbukkanjanak a táncoló fények. Ehelyett egy fehér fejű halászsast pillantott meg, amely olyan alacsonyan lebegett, hogy valósággal megérinthette volna. A madár egy fenyőfa alsó ágára ereszkedett, és figyelte őket, amint továbbhaladtak.

Duddits fölemelte a fejét a hűvös üvegről, ahová eddig támasztotta, és azt mondta. - Issze Üe os egy.

Henry szíve nagyot ugrott. - Hallottad, Owen?

- Hallottam - felelte Owen, és kicsit erősebben szorította a volánt. A vizes hó legalább olyan alattomos volt, mint a jég, és a mögöttük levő állami útról csak egy keréknyom vezetett a víztároló felé.

Mi is nyomot hagyunk, gondolta Henry. *Ha Kurtz eljut idáig, akkor nem lesz szüksége telepátiára.*

Duddits felnyögött, átfogta magát, egész teste reszketett. - Enni, én eteg. Duddits eteg.

Henry megsimogatta Duddits kopasz homlokát, és nem tetszett, hogy milyen forró a bőre. Mi jön ezután? Valószínűleg görcsök. Egy nagyobbfajta gyorsan elviszi Dudditsot, tekintve, milyen gyenge állapotban van, és Isten a tudója, talán még jobb is így neki. A lehető legjobb. Mégis fáj rágondolni. Henry Devlin, a potenciális öngyilkos. És helyette a sötétség a barátait nyeli el, egyiket a másik után.

Duddits ismét kinyitotta a szemét. - Isszer Üe - eakat.

- Micsoda? - kérdezte Owen. - Ezt nem értettem.

- Azt mondja, hogy Mr. Szürke elakadt - magyarázta Henry, miközben tovább simogatta Duddits homlokát. Bár lenne ott haj, amit simogathatna, és visszaemlékezett arra az időre, amikor még volt. Duddits szép, szőke haja. A sírása fájt nekik, úgy hasított a fejükbe, mint egy életlen penge, de micsoda boldogág volt, ha nevetett - ha az ember Duddits Cavell nevetését hallotta, akkor ismét hitt egy kis ideig a régi hazugságokban: hogy az élet szép, és hogy a fiúk és férfiak, lányok és asszonyok életének van valami célja. Hogy éppen úgy van fény, mint sötétség.

- Miért nem hajítja egyszerűen a víztárolóba azt az átkozott kutyát? - kérdezte Owen. A hangja rekedt volt a fáradtságtól. - Miért érzi úgy, hogy el kell jutnia a 12-es kútaknáig? Csak azért, mert az orosz nő azt tette?

- Nem hinném, hogy a víztároló elég biztonságos neki - felelte Henry. - A víztorony jó lett volna, de egy vízvezeték még jobb. Ez egy hatvanöt mérföld hosszú zsiger. És a 12-es kútakna a bejárata. Duddits, el tudjuk érni?

Duddits kimerült szemmel nézett rá, azután megrázta a fejét. Owen a combjára ütött kétségbeesésében. Duddits megnyalta az ajkát. Két szót szólt, rekedten, csaknem suttogva. Owen nem értette.

- Micsoda? Mit mondott?

- Csak Jonesy.

- És ez mit jelent? Csak Jonesy mi?

- Csak Jonesy tudja megállítani.

A kocsi ismét farolt. Henry megragadta az üléstámlát. Hideg kéz szorította meg a kezét. Duddits kétségbeesett elevenséggel nézett rá. Szólni próbált, ehelyett köhögni kezdett, borzalmas, nedves, fuldokló hangon. Feltűnően világosabb volt a felköhögött vér, habos, majdnem rózsaszín, Henry szerint ez a tüdőből származott. Duddits addig sem engedte el a kezét, amíg a köhögés rázta.

- Gondold ki nekem - mondta Henry. - Ki tudod gondolni nekem, Duddits?

Egy pillanatig semmi sem történt, csak Duddits hideg ujjai szorították a kezét, a tekintete pedig az övébe mélyedt. Azután eltűnt Duddits, a katonai teher khakiszínű belseje, és a régi cigaretták állott dohányszaga. Henry egy nyilvános telefont lát - azt a régimódi fajtát, amelynek különböző méretű lyukak vannak a tetején, a negyeddollárosoknak, a tízcenteseknek, az aprónak. Férfiak mormolása, kísértetiesen ismerős kopogás. Egy pillanattal később rájött, hogy a dámajáték zörgését hallja a táblán. A Gosselin boltjában levő nyilvános telefonra néz, amelyről felhívták Dudditsot Richie Grenadeau halála után. Igazából Jonesy telefonált, mert ő volt az egyetlen, aki kifizethette a távhívást. A többiek köréje gyűltek, valamennyien kabátban, mert olyan hideg volt a boltban, itt az erdő, a nagy fák, de a vén faszari Gosselin rá nem tenne még egy tuskót a tűzre. Két tábla van a telefon fölött. Az egyikre azt írták, KÉRJÜK, KORLÁTOZZA BESZÉLGETÉSÉT 5 PERCRE! A másik...

Csikorgó koppanás, Duddits nekiesett Henry ülésének, Henry a műszerfalnak csapódott. A kezük elszakadt. Owen lesodródott az útról, bele az árokba. Előttük a Subaru nyoma húzódott, egyre halványulva a vastagodó hóban.

- Henry! Jól vagy?

- Igen. Duds? Jól vagy?

Duddits bólintott, de az arca döbbenetes gyorsasággal feketedett. Az Ön Fehérvérűsége Önért Dolgozik.

Owen kisebb sebességbe kapcsolta a Hamvit, és kezdett kifelé araszolni az árokból. A kocsi meredek szögben megdőlt - volt talán harmincfokos is -, de azért elég szépen továbbgurult, ahogy Owen kiengedte a kuplungot.

- Kapcsoljátok be a biztonsági öveket. Először az övét.

- Éppen mondani akart v...

- Nem érdekel, hogy mit akar mondani. Ez alkalommal megúsztuk, de legközelebb esetleg háromszázhatvan fokot fordulunk. Szorítsd meg az övét, azután a magadét is.

Henry engedelmeskedett, miközben azon töprengett, mi lehetett a másik táblán a nyilvános telefon fölött. Valami, ami Jonesyra vonatkozott. Most már csak Jonesy állíthatja meg Mr. Szürkét, mondja a Duddits szerint való szent evangélium.

Mi lehetett azon a másik táblán?

4

Owen kénytelen volt húsz mérföldre csökkenteni a sebességet. Majd' megőrült ettől a lassúságtól, de a nedves hó dühösen zuhogott, a látótávolság csaknem nullára csökkent.

Éppen amikor teljesen eltűnt a Subaru nyoma, elérték a kocsit, amely orral előre állt az utat keresztező árokban, amelyet a víz mosott ki. Az utasülés ajtaja nyitva volt, a hátsó kerekek a levegőben lógtak.

Owen beletaposott a fékbe, elővette Glockját, kinyitotta az ajtót. - Maradj itt, Henry - mondta, és kiszállt. Odafutott a Subaruhoz, fölé hajolt.

Henry kicsatolta az övét és Duddits felé fordult, aki ismét hátradőlt az üléstámlára, és kapkodta a levegőt. Csak azért maradt ülve, mert a biztonsági öv megtartotta. Az egyik orcája viaszfehér volt, a másikat elnyelte a bőr alatt terjedő feketeség. Az orra megint vérzett, az orrlyukából kiálló vattacsomó átázott és csöpögött.

- Duds, nagyon sajnálom - mondta Henry. - Ez el van baszva.

Duddits bólintott, fölemelte a karját. Csak néhány másodpercig tudta így tartani, de Henry számára nyilvánvaló volt a jelentése. Kinyitotta az ajtót, kiszállt, éppen akkor, amikor Owen futva jött visszafelé, az övébe tűzött Glockjával. A levegő annyira megtelt hóval, a pelyhek akkorára dagadtak, hogy megnehezítették a lélegzést.

- Azt hittem, figyelmeztettelek, hogy maradj, ahol vagy - mondta.

- Csak hátra akarok menni hozzá.

- Minek?

Henry elég nyugodtan tudott felelni, bár a hangja kicsit remegett. - Mert haldoklik - közölte. - Meg fog halni, de azt hiszem, előbb még mondani akar nekem valamit.

5

Owen belenézett a visszapillantó tükörbe, és látta, hogy Henry átkarolja Dudditsot. Látta, hogy mindketten becsatolták az övüket. Ő is azt tette.

- Erősen tartsd - mondta. - Nagy ugrás következik. Visszahátrált harminc métert, alacsony sebességbe kapcsolta a kocsit, és megindult, célba véve egy pontot az elhagyott Subaru és a jobb oldali árok között. Ott valamivel keskenyebbnek tűnt a repedés.

Csakugyan jókora volt a szökkenés. Owen öve kitartott. Látta, hogy Duddits teste ugrik egyet Henry karjában, és kopasz feje nekicsapódik Henry mellének. Azután átjutottak a hasadékon, és mentek tovább a Keleti utcán. Owen alig tudta kivenni az utolsó lábnyomok kísértetét az út immár fehér szalagján. Mr. Szürke gyalog volt, ők pedig még mindig autóval. Ha sikerülne elkapni, mielőtt az a fattyú bevág az erdőbe...

De nem sikerült.

6

Duddits egy végső erőfeszítéssel fölemelte a fejét. Henry borzalommal és félelemmel látta, hogy a vér a szemét is elöntötte.

Klakk. Klakk-klakk. Öregemberek száraz nevetése, amikor valakinek sikerül a mesés három ugrás. A telefon ismét beúszik a látóterébe. Ott vannak fölötte a táblák is.

- Ne, Duddits! - suttogja Henry. - Ne próbálkozz. Őrizd meg az erődet.

De minek? Minek, ha nem ezért?

A bal oldali táblán ez olvasható: KÉRJÜK, KORLÁTOZZA BESZÉLGETÉSÉT 5 PERCRE! Dohányszag, fafüst szaga, állott savanyúság. Barátja karja átöleli.

És a jobb oldali táblán ott a fölirat: RÖGTÖN HÍVD FÖL JONESYT!

- Duddits... - a hangja sötétségben úszik. Sötétség, régi barátom. - Duddits, nem tudom, *hogyan.*

Duddits hangja, még egyszer utoljára, nagyon fáradt, de nyugodt hang: - Gyorsan, Henry! Már csak rövid ideig tarthatom a kapcsolatot! Beszélned kell vele!

Henry leemeli a kagylót. Abszurd módon (de hát nem abszurd az egész helyzet?) az jut az eszébe, hogy nincs nála aprópénz... egy árva tízcentes sem. A füléhez emeli a kagylót.

Roberta Cavell hangját hallja, amely személytelen, üzleties: - Massachusetts Közkórház, kit kapcsolhatok?

7

Jonesy testében bukdácsolt Mr. Szürke az ösvényen, amely a víztároló keleti partján kezdődik, ott, ahol a Keleti utca véget ér; csúszkált, elesett, ágakba kapaszkodott, fölkelt. Jonesy térdéről lejött a bőr, a nadrágja elszakadt, átáztatta a vér. A tüdeje égett, a szíve úgy vert, mint egy gőzkalapács. Őt azonban kizárólag Jonesy csípője izgatta, amely eltört a balesetben. Forró, lüktető labda volt, térdtől combig hasogatta a fájdalom, azután felkúszott a gerince mentén a derekáig. A kutya súlya csak rontott a helyzeten. Még mindig aludt, de a benne levő lény fölébredt, és csupán Mr. Szürke akarata tartotta a helyén. Az egyik felállásnál a csípő teljesen lebénult, és Mr. Szürke többször rávágott Jonesy kesztyűs öklével, hogy ismét mozgásra kényszerítse. Vajon meddig bírja még? Meddig mehet tovább ebben az átkozott, csúszós, vakító, véget nem érő hóesésben? És mit csinál Jonesy? Bármit? Mr. Szürke annyi időre se merte elengedni a byrum nyughatatlan éhségét - semmi nem volt benne, amit észnek lehetett volna nevezni -, hogy a zárt ajtóhoz menjen és hallgatózzék.

Fantomalak bukkant föl előtte a hóesésben. Mr. Szürke megállt, zihált, bámult, azután továbbküzdötte magát. Markolta a kutya ernyedt lábait, és vonszolta maga után Jonesy jobb lábát.

Egy fatörzsre táblát szegeztek: A KÚTAKNA KÖRNYÉKÉN SZIGORÚAN TILOS A HORGÁSZAT. Tizenöt méterrel arrébb lépcsők indultak fölfelé az ösvénytől. Hat fok... nem, nyolc. A lépcső fölötti havas szürkeségben, a kőalapon álló kőház pedig nem más volt, mint a víztároló - Jonesy füle még küszködve kalimpáló szívének dobogásán át is hallotta a követ nyaldosó víz csobogását.

Megérkezett.

Mr. Szürke megmarkolta a kutyát, és Jonesy utolsó, fogyatkozó erejét megfeszítve tántorogni kezdett fölfelé a lépcsőn.

8

Mikor elhaladtak a víztároló bejáratát jelző két kőoszlop mellett, Kurtz azt mondta: - Kanyarodj le, Freddy. Az út mellé.

Freddy engedelmeskedett.

- Nálad a fegyvered, haver?

Freddy fölmutatta. A jó öreg M-16-os, igazi sokat próbált darab. Kurtz bólintott.

- Oldalfegyver?

- Egy 44-es Magnum, főnök.

Kurtznál a kilenc milliméteres volt, mivel ezt kedvelte közeli munkához. És most közeli munkát akart. Látni akarta Owen Underhill agyának színét.

- Freddy?

- Igen, főnök.

- Csak azt akarom, hogy tudd: ez az utolsó bevetésem, és nem is reméltem ennél jobb társaságot. - Kinyújtotta a kezét, és megszorította Freddy vállát. Freddy mellett Perlmutter horkolt, elkínzott arca a kocsi teteje felé fordult. Öt perccel azelőtt, hogy elérték volna a kőoszlopokat, számos hosszú fingot eresztett el, a szokásosnál is büdösebbeket, majd püffedt hasa ismét összement. Valószínűleg utoljára, gondolta Kurtz.

Freddy szeme hálásan felragyogott. Kurtz örült neki. Úgy tűnt, az érintése még most sem teljesen veszítette el a hatását.

- Jól van, haver - mondta. - Teljes sebességgel előre, fene a torpedókba. Helyes?

- Igen, uram.

Kurtz úgy döntött, hogy ez esetben az uram ismét helyénvaló. Jócskán maguk mögött hagyták a bevetés formaságait. Most ők voltak a Quantrill fiúk; két utolsó portyázó Nyugat-Massachusetts tájain.

Freddy a félreérthetetlen undor fintorgásával bökött hüvelykujjával Perlmutter felé. - Akarja, hogy fölébresszem, uram? Lehet, hogy nagyon oda van már, de...

- Miért zavarnánk? - kérdezte Kurtz. Még mindig Freddy vállát fogva előremutatott, ahol a bekötőút eltűnt a hóesés fehér falában. Az átkozott hó, amely egész úton üldözte őket, a nyomorult kaszás, amelyik fekete helyett fehérbe öltözik. A Subaru nyomai teljesen eltűntek, de a katonai te-

her nyomát, amelyet Owen lopott, még látni lehetett. Ha elég fürgén haladnak, Isten nevében úgy követhetik ezt a csapát, mintha parkban sétálnának. - Nem hinném, hogy még egyszer szükségünk lenne rá, ami nekem személyesen nagy megkönnyebbülés. Rajta, Freddy. Indulás.

A Hamvi hátulja megfarolt, azután ismét egyenesbe jött. Kurtz előhúzta kilenc milliméteresét, és a lába mellé tette. *Jövök érted, Owen. Jövök, cimbí. És jobb, ha készíted az Istennek szánt beszédet, mert egy órán belül nála leszel.*

9

Az iroda, amelyet olyan szépen berendezett - az elméjéből és az emlékezetéből -, szétesőben volt.

Jonesy nyughatatlanul sántikált ide-oda, nézegette a szobát, az ajkát annyira összeszorította, hogy egészen kifehéredett, a homlokán gyöngyözött a verejték, noha farkasordító hideg volt.

Ez Jonesy irodájának vége volt, nem az Usher-házé. A mélyben a kazán üvöltött és csörömpölt, rázta a padlót. A szellőzőnyílás valami fehér anyagot - talán jégkristályokat - köpött, amely porszerű, fehér háromszögben csapódott le a falra. Ahol hozzáért a faburkolathoz, az tönkrement, egyszerre elrohadt és megvetemedett. A képek egyenként hullottak le, nagyot bucskázva a padlón, akár az öngyilkosok. Az Eames szék - az, amelyet mindig szeretett volna - kettétört, mintha egy láthatatlan fejszével csaptak volna le rá. A mahagóni faburkolat megrepedezett és levált, mintha a falak vedlenének. A fiókok kicsúsztak az íróasztalból, és egyenként a padlóra zuhantak. A zsaluk, amelyeket Mr. Szürke szerelt föl, hogy ő ne láthasson ki, rázkódtak, reszkettek, és olyan fülsértően csikorogtak, hogy Jonesy foga belevásott.

Hasztalan lett volna, ha kikiabál Mr. Szürkének, és úgy akarja megtudni, mi történt... mellesleg minden információ rendelkezésére állt, amire szüksége volt. Lelassította Mr. Szürkét, aki először elfogadta a kihívást, azután legyőzte. *Viva* Mr. Szürke, aki elérte célját, vagy majdnem elérte. A lehulló faburkolat helyén feltárult a koszos tégla, a Tracker Testvérek irodájának falai 1978-ban, amikor négy srác belesett az ablakon, sorban rányomva homlokukat az üvegre, miközben új cimborájuk mögöttük ácsorgott, ahogy meghagyták neki, várva, hogy elvégezzék, amiért jöttek, várva, hogy hazavigyék. Újabb falburkoló lemez hullott le, olyan hangot adva, mint az eltépett papír, alatta ott volt a faliújság, rajta egyetlen, fölrajzszögezett polaroid fénykép. Nem szépségkirálynő, nem Tina Jean Schlossinger, hanem valami csaj, aki a bugyijáig felhúzza a szoknyáját, és igen hülyén fest. A csinos szőnyeg hirtelen összeaszott, mint a bőr, megjelent az irodai padló mocskos csempéje, és a fehér ebihalak, a használt kotonok, a párocskák hagyatéka, akik idejöttek kefélni a polaroid csaj érdektelen tekintete előtt, aki igazából nem volt senki, csak az üres múlt egy terméke.

Rossz csípőjére sántítva lépkedett, nem fájt ennyire a baleset óta, és értett mindent, ó, igen, csakugyan, jobb, ha elhiszed. A csípője tele volt smirglivel és üvegszilánkkal, a nyaka és a válla veszettül fájt a fáradtságtól. Mr. Szürke halálra hajszolja a testét, miközben elvégzi utolsó feladatát, és Jonesy semmit sem tehet ellene.

Az álomcsapdának még nem volt semmi baja. Ide-oda lengett, nagy hurkokat írt le, de egészben volt. Jonesy rámeredt. Azt hitte, kész a halálra, de nem akarta, hogy így következzen be, nem ebben a büdös irodában. Odakint valamikor valami jót, valami majdnem nemes dolgot cselekedtek. Idebent meghalni, a faliújságra rajzszögezett asszony poros, közömbös pillantása előtt... ez nem tisztességes. Nem érdekes a világ hátralevő része; ő, Gary Jones, a massachusettsi Brooklineból, egykor Derry, Maine, legutóbb Jefferson ösvény illetőségű lakos, ennél jobbat érdemel.

- *Kérem, én ennél jobbat érdemlek!* - kiáltotta a hintázó pókhálónak, és ekkor mögötte, a szétesőben levő íróasztalon megszólalt a telefon.

Jonesy megpördült, felnyögött a csípőjébe maró, több elemből kombinált, vad fájdalomtól. A telefon, amelyen korábban ő hívta Henryt, a kék Trimline volt. Az íróasztal repedezett felszínén most egy otromba, fekete jószág állt, tárcsa helyett nyomógombokkal, és egy öntapadóval, amely azt kívánta: AZ ERŐ LEGYEN VELED. Ez a telefon a gyerekkori szobájában állt, a szüleitől kapta a születésnapjára. 949-7784 a száma, erre terhelték, amikor sok éve fölhívták Dudditsot.

Nem törődve a csípőjével odaugrott, és imádkozott hogy a vonal ne szakadjon meg, mielőtt fölvenné.

- Halló! Halló! - Ide-oda ingott a hánytorgó padlón. Az egész iroda úgy emelkedett-süllyedt, akár egy hajó a viharos tengeren.

Minden hang közül Robertáé volt az utolsó, amelyre számított. - Igen, doktor, hívása érkezett.

Kattanás hallatszott, olyan hangos, hogy megfájdult tőle a feje, azután csönd lett. Jonesy felnyögött, és már éppen le akarta tenni, amikor megint kattant.

- Jonesy! - Henry volt az. Halk hang volt, de kétségtelenül az övé.

- Hol vagy? - üvöltötte Jonesy. - A szentségit, Henry, ez a hely szétesik! *Szétesem!*

- A Gosselinben vagyok - válaszolta Henry -, illetve mégsem. Akárhol vagy is, nem esel szét. A kórházban vagyunk, ahová téged vittek a baleset után... - Kattogás, zümmögés következett, utána visszajött Henry hangja, most közelebbről és erősebben, mintha mentőkötél lenne az általános szétesésben - ...de nem is ott!

- *Mi?*

- Az álomcsapdában vagyunk, Jonesy! *Az álomcsapdában vagyunk, mindig is ott voltunk! '78 óta!* Duddits az álomcsapda, de haldoklik! Ő tartja a vonalat, de nem tudom, hogy meddig... - újabb kattanás, majd zümmögés, erősebb, elektromos jellegű hangok.

- Henry! Henry!

- ...gyere ki! - ismét halkan. Henry kétségbeesettnek tűnt. - *Ki kell jönnöd, Jonesy!* Találkozz velem! Fuss az álomcsapda mentén, és találkozz velem! Még van idő! El kell kapnunk ezt a kurafit! Hallasz? Mi...

Újabb kattanás, és a telefon elnémult. Gyermekkori telefonja megrepedt, kettévált, és a drótok értelmetlen gubancát hányta ki magából. Valamennyi vörössárga volt; mindet beszennyezte a byrus.

Jonesy leejtette a telefont, és fölnézett a himbálódzó álomcsapdára, erre a törékeny pókhálóra. Emlékezett egy sorra, ami gyerekkorában tetszett neki, valami vicces műsorból*: Akárhol vagy, ott vagy*. Felért a *Más nap, ugyanaz a szar*-ral, talán még le is körözte, amióta idősebb lett, és összetettebb szemmel nézett magára. *Akárhol vagy is, ott vagy.* Csak éppen Henry szerint ez nem igaz. Akárhol *gondolod* is, hogy ott vagy, mégsem vagy ott.

Az álomcsapdában vannak.

Most látta, hogy az íróasztal romjai fölött lengő szövedékben négy szál indul ki sugárirányban a középpontból. Szálak sokasága szőtte össze ezeket a küllőket, de a központ volt az igazi összetartó erő, a mag, amelyben egyesültek.

Fuss az álomcsapda mentén, és találkozz velem!

Megfordult, és futva indult az ajtó felé.

10

Mr. Szürke is egy ajtónál volt, a kútakna ajtajánál. Zárva találta. Tekintve az orosz nővel történteket, nem igazán meglepő. Akkor zárni a csűrajtót, amikor a lovat már ellopták, ez is Jonesy kedvenc mondásainak egyike. Ha lenne kimje, könnyű dolga lenne. De azért nem nagyon izgatta magát. Fölfedezte, hogy az érzelmek létezésének többek között az az egyik érdekes mellékhatása, hogy előre gondolkodunk, *tervezünk*, így az embert nem önti el az érzelmek rohama, amikor a dolgok balul sikerültek. Ez lehetett az egyik ok, ami miatt ezek a teremtmények ilyen sokáig fönnmaradtak.

Még mindig nem hagyta el az elméjében kísértett Jonesy javaslata, miszerint adjon föl mindent, váljon bennszülötté - így fejezte ki magát, amit Mr. Szürke rejtelmesnek és egzotikusnak talált -, de félretolta a gondolatot. Itt fejezi be küldetését, teljesíti a parancsot. Azután, ki tudja? Talán szalonnás szendvicsek. Meg az, amit Jonesy elméje „koktél" néven azonosít. Hideg, frissítő ital, kicsit kábító hatású.

Feltámadt a szél a víztároló felől, nedves hó csapódott az arcába, egy pillanatra elvakítva Mr. Szürkét. Mintha nedves törülközővel csapkodták volna, hogy visszatérjen az itt és mostba, és befejezze a munkáját.

A négyszögletes gránitrézsű bal oldala felé került, megcsúszott, azután letérdelt, nem törődve Jonesy csípőjének tiltakozásával. Nem azért jött el idáig - fekete fényéveken és fehér mérföldе-

ken át -, hogy hanyatt zuhanjon a lépcsőn és kitörje a nyakát, vagy beleforduljon a Quabbinba és kihűlés miatt haljon meg a dermesztő vízben.

A rézsűt zúzalék keretezte. Mr. Szürke kihajolt balra, félresöpörte a havat, és egy laza követ keresett. A zárt ajtó két oldalán ablakok voltak, keskenyek, de nem túl keskenyek.

A hangot elfojtotta és tompította a súlyos, nedves hó, mégis meghallotta a közeledő motor zúgását. Újabb jármű jött, de az már megállt, valószínűleg a Keleti utca végében. Jöttek, de már elkéstek. Egy mérföld a csúszós, elvadult ösvényen. Mire megérkeznek, a kutya lent lesz a kútaknában: egyszerre fullad meg és bocsátja bele a byrumot a vízvezetékbe.

Talált egy laza követ, óvatosan kifejtette, mert nem akarta letenni közben a kutya lüktető testét. Térden állva hátrált el a rézsűtől, azután megpróbált felállni. Először nem járt sikerrel. Jonesy csípője csúnyán megdagadt. Végül feltápászkodott, noha ez olyan hihetetlen fájdalommal járt, amely még a fogába és a halántékába is belehasított.

Egy pillanatig állt, Jonesy hibás jobb lábát kissé fölemelve a földről, mint a ló, amelyiknek kő ment a patájába, és a kútakna zárt ajtajának támaszkodott. Amikor a fájdalom enyhült valamelyest, a kővel kiverte a balra eső ablak üvegét. Több helyen megvágta Jonesy kezét, egyszer jó mélyen. Az üvegdarabok nyaktilóként lógtak a keret felső részéből, de ügyet se vetett rá. Azt sem érzékelte, hogy Jonesy végre elhagyta odúját.

Mr. Szürke átnyomakodott az ablakon, a hideg betonpadlóra huppant, és körülnézett.

Tíz méter hosszú teremben volt. A terem túlsó végében egy másik ablak volt, amelyen kinézve egy tiszta napon kétségtelenül festői látványt nyújtott a víztároló, most azonban fehér volt, mintha lepedőt rajzszögeztek volna rá. Az egyik oldalon gigászi serlegre emlékeztető szerkezet állt, az oldalán vörös foltokkal - nem byrus volt, hanem egy oxid, amit Jonesy „rozsda” néven azonosított. Mr. Szürke nem tudta biztosan, de sejtette, hogy ezzel eresztik le az embereket az aknába, ha szükséges.

A másfél méter átmérőjű vasfedél pontosan a padló közepén volt. Mr. Szürke az egyik oldalán észrevett egy szögletes bevágást, és körülnézett. Néhány szerszám támasztotta a falat. A betört ablak üvegtörmelékének közepén megpillantott egy feszítővasat. Nagyon lehetséges, hogy ugyanaz, amelyet az öngyilkos orosz nő használt.

Ahogy a dolgok alakulnak, gondolta Mr. Szürke, *a népek Bostonban éppen Bálint-nap táján isszák meg ezt az utolsó byrumot a reggeli kávéjukkal.*

Megragadta a feszítővasat, hideg, fehér párafelhőket fújva, fájdalmasan odasántikált a terem közepére, azután a feszítővas lapos végét beleigazította a fedlap szögletes vájatába.

Tökéletesen passzolt.

11

Henry letette a kagylót, mélyet lélegzett, visszatartotta... azután futott az ajtóhoz, amelyen az IRODA és a PRIVÁT feliratok lógtak.

- Hé! - károgott az öreg Reenie Gosselin rendes helyéről, a pénztárgép mögül. - Gyere csak vissza, öcsi! Oda nem mehetsz be!

Henry nem állt meg, még csak nem is lassított, de miközben áthaladt az ajtón, rájött, hogy igen, gyerek, legalább harminc centivel alacsonyabb a felnőtt magasságánál, és noha szemüvege van, meg sem közelíti azokat a vastag lencséket, amelyeket később fog viselni. Gyerek, de lobogó haja alatt (amely némileg megritkul, mire eléri harmincas éveit) egy felnőtt agya rejtőzik. *Kétértelmű vagyok*, gondolja, és vadul vihog, miközben berobban az Öreg Gosselin irodájába - úgy hahotázik, mint a régi napokban, amikor az álomcsapda szálai még közel jártak a központhoz, és Duddits rakta ki a szögeiket. *Kiröhögöm a belem*, szokta volt mondani; *kiröhögöm a belem, micsoda balhé.*

A helyiség, ahova belép, nem az Öreg Gosselin irodája, ahol egy Owen Underhill nevű férfi valamikor lejátszott egy magnószalagot egy másiknak, akinek nem Abraham Kurtz a neve, a szalagon a szürkék híres emberek hangján beszéltek; ez egy folyosó, kórházi folyosó, és ezen Henry a legkisebb mértékben sem lepődik meg. Ez a massachusettsi közkórház. Megcsinálta.

A hely nedves, hűvösebb, mint amilyennek egy kórházi folyosónak lennie illik, a falakon foltokban nő a byrus. Valahol egy hang nyöszörög, *Nem akarlak, nem akarok injekciót, Jonesyt*

akarom. Jonesy ismerte Dudditsot, Jonesy meghalt, meghalt a mentőautóban, Jonesy az egyetlen, aki meg fogja tenni, távozz tőlem, apold meg az aljamat, Jonesyt akarom.

De nem távozik. Ő a ravasz, öreg Mr. Halál, és ő nem távozik. Dolga van itt.

Láthatatlanul lopakodik a folyosón, ahol olyan hideg van, hogy a lélegzete gomolyog előtte, a fiú előtt, aki hamarosan kinövi narancssárga kabátját. Bár itt lenne a puskája, amelyet Pete papája töltött meg, de az a puska elveszett, maga mögött hagyta, elnyelték az évek Jonesy telefonjával együtt, amelyet teleragasztott a *Csillagok háborúja*-nak öntapadós címkéivel (mindnyájan irigyelték azt a telefont), akár csak Beaver sokcipzáras dzsekijét és Pete pulóverét, amelynek a mellén a NASA címere díszlett. Némelyik álom meghal és lehullik, ez az élet egyik keserű igazsága. Hány ilyen keserű igazság van még?

Elhaladt két nevetgélő, beszélgető nővér mellett egyikük a teljesen felnőtt Josie Rinkenhauer, a másik pedig az a nő a polaroidról, akit azon a napon láttak, amikor benéztek a Tracker Testvérek irodájának ablakán. Nem vették észre, mert számukra nem létezett; most az álomcsapdában van, visszafut a saját küllője mentén, a középpont felé.

Továbbment a folyosón Mr. Szürke hangjának irányába.

12

Kurtz tisztán hallotta a kitört ablakon át az automata fegyver töredezett ugatását. Régi szorongást és türelmetlenséget váltott ki belőle: dühöt, hogy a lövöldözés nélküle kezdődött, és félelmet, hogy vége lesz, mielőtt odaérne, semmi más nem marad, mint a sebesültek *szanitéc-szanitéc-szanitéc* üvöltözése.

- Nyomd a gázt, Freddy. - Előtte a kómába egyre mélyebbre süppedő Perlmutter hortyogott.

- Eléggé csúszik, főnök.

- Csak nyomd a gázt. Van egy olyan érzésem, hogy már csaknem...

Rózsaszín foltot pillantott meg a hó tiszta fehér szőnyegén, úgy szétfutott, mint amikor az ember megvágja az arcát borotválkozás közben, és a vér a borotvahabon át szivárog, azután közvetlenül előttük megpillantotta az árokba fordult Subarut, amelynek az orra lebillent, a fara az égnek állt. A következő pillanatokban Kurtz minden lenéző gondolatot visszavont, amivel eddig Freddy vezetési tudományát illette. Pilótája egyszerűen jobbra fordította a volánt és gázt adott, amikor a Hamvi farolni kezdett. A nagy jármű nekilendült és áthussant az úton keletkezett hasadékon. Borzalmas, reccsenő rázkódással ért földet. Kurtz fölrepült, olyan keményen beverte a fejét a kocsi mennyezetébe, hogy csillagok hadseregét látta. Perlmutter karja fölemelkedett, mint egy hulláé; a feje hátracsapódott, azután előre. A Hamvi olyan közel húzott el a Subaru mellett, hogy az utasülés felőli oldalon letépte a kilincset. Azután tovább csúszkáltak, most már csak egy viszonylag friss kereknyomot követve.

Most elkapom a gigádat, Owen, gondolta Kurtz. *Rögvest elkapom a gigádat, az Isten rohassza ki a kék szemed.*

Az az egyetlen dolog aggasztotta, hogy nem lett folytatása a sorozatnak. Egyáltalán mi ez? Akármi, nem ismétlődött.

Aztán újabb folt bontakozott ki a hólepelből. A másik katonai teher. Otthagyták, valószínűleg kiszálltak, de azért...

- Tölts és biztosíts - utasította Freddyt, épp csak árnyalatnyi izgalommal. - Ideje megfizetni a bosszúságokért.

13

Mire Owen elérte azt a pontot, ahol a Keleti utca véget ért (vagy az északkelet felé kanyargó Fitzpatrick útba ment át, attól függ, honnan nézzük), meghallotta maga mögött Kurtzot, és sejtette, hogy valószínűleg Kurtz is hallja az ő motorját - ezek a katonai teherautók nem olyan hangosak, mint a Harleyk, de azért messze vannak attól, hogy csöndesnek nevezhessék őket.

Jonesy lábnyomai mostanra teljesen eltűntek, de Owen látta az ösvényt, amelyik a víztároló partja mentén haladt.

Leállította a motort. - Henry, úgy fest, innen gyalog kell men...

Elhallgatott. Túlságosan lekötötte a vezetés, még arról is megfeledkezett, hogy belenézzen a visszapillantó tükörbe, ezért készületlenül érte, amit látott. Készületlenül érte és megrémítette.

Henry és Duddits átkarolták egymást, Owen először azt hitte, végső ölelésben, borostás arcuk összeért, a szemük zárva volt, arcukat és kabátjukat vér borította. Úgy tűnt, egyikük sem lélegzik, és Owen azt hitte, tényleg együtt haltak meg - Duddits a fehérvérűségtől, Henry pedig talán szívrohamot kapott a kimerültségtől és az utolsó harminc óra folyamatos feszültségétől -, azután látta, hogy megrándul a szemhéjuk. Mindkettejüké.

Átkarolják egymást. Véresek. De nem halottak. Alszanak.

Álmodnak.

Már ismét meg akarta szólítani Henryt, de meggondolta magát. A Jefferson ösvényen Henry nem volt hajlandó menekülni, amíg ki nem szabadították a rabokat, és noha akkor sikerült lelépniük, ez a puszta szerencse műve volt... vagy a gondviselésé, ha elhisszük, hogy az utóbbi több, mint egy tévéműsor. De Kurtz a farkukba csimpaszkodott, mint a bogáncs, és sokkal közelebb van annál, hogysem Owen és Henry egyszerűen eltűnjön előle a viharban.

Hát ezen nem változtathatok, gondolta Owen. Kinyitotta a vezető felőli ajtót, és kiszállt. Valahol északon, a vihar fehér ürességében egy sas szidta vijjogva az időjárást. Délről Kurtznak, az eszement bolondnak a közeledő teherautója zúgott. A rohadt havazás miatt lehetetlen volt megmondani, milyen messze van. Gyorsan közeledett, úgy kétmérföldnyire lehetett, de akár sokkal közelebb is. Vele jön Freddy, a kibaszott Freddy, a tökéletes katona, Dolph Lundgren a pokolból.

A hóban csúszkálva és botladozva megkerülte a Hamvit, káromkodott egyet, leeresztette a raktér zárólapját, arra számítva, hogy fegyvereket talál, talán még egy hordozható rakétavetőt is. De nem volt rakétavető, még gránátok se, csupán négy MP5-ös automata karabély és egy kartonban hosszú ívtárak, az a fajta, amelybe százhúsz golyót lehet betárazni.

A táborban úgy táncolt, ahogy Henry fütyült, bár legalább néhány életet megmentettek vele, de most nem úgy fog táncolni - ha nem fizetett még eleget Rapeloew-ék rohadt táljáért, akkor együtt fog élni az adóssággal. Amúgy sem kell túl sokáig, ha Kurtzon múlik.

Henry alszik, öntudatlan, vagy csatlakozott haldokló gyermekkori barátjához, valamiféle furcsa szellemi összeolvadásban. Legyen hát. Ha ébren van és mellette áll, akkor Henry visszahőkölhetne attól, amit meg kell tenni, különösen, ha indokoltan hiszi, hogy másik barátja még él, és elrejtőzött az elméjét bitorló idegen elől. Owen nem fog meghőkölni... és mivel a telepátia elmúlt, nem fogja hallani, mikor Jonesy az életéért könyörög, amennyiben még ott van. A Glock jó fegyver, csak nem elég pontos.

Az MP5 szétkapja Gary Jones testét.

Owen kivett egyet, három tárat a kabátzsebébe gyömöszölt. Kurtz már közel járt - közel, közel, közel. Hátranézett a Keleti utcára, szinte azt várta, hogy megpillantja a második Hamvi zöldbarna kísértetét, de még mindig semmi. Hála Istennek, ahogy Kurtz mondaná.

A kocsi ablakait máris belepte a hó, de ahogy elügetett a jármű mellett, még látta a két férfi homályos körvonalait a hátsó ülésen. Még mindig átölelték egymást. - Viszlát, fiúk - mondta. - Aludjatok jól. És ha egy kis szerencséjük lesz, még akkor is aludni fognak, amikor Kurtz és Freddy megérkezik, és véget vet az életüknek, mielőtt tovább üldöznék fő zsákmányukat.

Olyan hirtelen állt meg, hogy megcsúszott a hóban, és a hosszú motorházba kellett kapaszkodnia, nehogy elessen. Duddits láthatóan vesztett ügy, de Henry Devlint még megmentheti. Talán.

Ne!, kiáltotta elméjének egy része, miközben kinyitotta a hátsó ajtót. *Ne, erre nincs idő!*

Owen azonban úgy döntött, hogy van, hogy kockáztat, egy lapra teszi föl az egész világot. Talán kicsivel többet fizet, mint amivel a Rapeloew-ék táljáért tartozik; talán azért is fizet, amit tegnap csinált (azok a meztelen, szürke alakok, ahogy mintegy megadóan föltartott karral körülállják lezuhant hajójukat); valószínűleg Henryért teszi, aki azt mondta, hősök lehetnek, és aki nagyszerűen próbált meg mindent, hogy teljesítse ezt az ígéretet.

Nem rokonszenvezem az ördöggel, gondolta, és kinyitotta a hátsó ajtót. *Nem, uram, egy fikarcnyit sem rokonszenvezem azzal a kurafival.*

Duddits volt közelebb. Owen megragadta kék gyapjúkabátjának gallérját, és megrántotta. Duddits oldalvást az ülésre dőlt. A sapkája leesett csillogó, tar fejéről. Henry, aki még mindig átkarolta barátja vállát, vele együtt dőlt el, egyenesen rá Dudditsra. A szemét nem nyitotta ki, de halkan felnyögött. Owen előrehajolt, és indulatosan a fülébe súgta:

- Ne ülj föl! Az isten szerelmére, Henry, ne ülj föl!

Visszahúzódott, bevágta az ajtót, hátrált három lépést, a fegyver tusát a csípőjéhez szorította, és elsütötte. A kocsi ablaka tejfehérré vált, azután behullott a fülkébe. Hüvelyek pattogtak a lába körül. Ismét előrelépett, és átnézett a betört ablakon a hátsó ülésre. Henry és Duddits még mindig ott feküdtek a biztonsági üveg törmeléke alatt, amely Duddits véréhez hasonlóan borította el őket, és csakugyan olyannak látszottak, mint a holtak. Remélhetőleg Kurtz túlságosan siet az alaposabb vizsgálathoz. Ő megtett minden tőle telhetőt.

Kemény, fémes reccsenést hallott, és elvigyorodott. Istenemre, ez Kurtz - elérték a vízmosást, ahol a Subaru végezte. Nagyon kívánta, hogy Kurtz és Freddy elakadjanak, de sajnos, a lárma nem volt elég hangos. Legalább tudta már, hol vannak. Egy mérföld, legalább egy mérfölddel vannak lemaradva. Nem is olyan rossz, mint gondolta.

- Rengeteg időm van - suttogta, és ez igaz lehet Kurtzot illetően, de mi van a másikkal? Hol van most Mr. Szürke?

A hevedernél markolva az MP5-öst, elindult a 12-es kútaknához vezető ösvényen.

14

Mr. Szürke fölfedezett egy újabb, kellemetlen emberi érzelmet: a pánikot. Idáig jöttek - fényéveket a téren át, mérföldeket a hóban -, hogy végül Jonesy izmai elárulják, mert gyengék, nincsenek formában, és a vas fedlap sokkal nehezebb, mint számított rá. Addig nyomta lefelé a feszítővasat, amíg Jonesy hátizmai elkínzott tiltakozással sikoltottak... és jutalmul végre rákacsintott a sötétség a rozsdás vasfedél alatt. Csikorogva arrébb is csúszott egy kicsit - talán három-öt centit - a betonon. Ám ekkor Jonesy derekának izmai görcsöt kaptak. Mr. Szürke hátratántorodott, összeszorított foggal felordított (hála immunitásának, minden foga megmaradt), és kezét Jonesy derekára szorította, mintha attól félne, hogy mindjárt szétrobban.

Fickó ugatva nyüszített. Mr. Szürke ránézett és látta, hogy kritikus pontig fajultak a dolgok. Noha még aludt, Fickó hasa olyan groteszkül megdagadt, hogy egyik lába mereven fölállt. Alhasán repedésig feszült a bőr, az erek úgy lüktettek, mint a tiktakoló óra. Tűzpiros vér permetezett a farka tövéből.

Mr. Szürke baljósan nézett a vasfedél réséből kiálló feszítővasra. Jonesy képzeletében az orosz asszony sötét hajú, tragikusan sötét pillantású, karcsú szépség volt. A valóságban, gondolta Mr. Szürke, széles vállú, izmos némber lehetett. Másképpen hogyan tudta volna...

Lövések hallatszottak, riasztó közelségből. Mr. Szürkének elakadt a lélegzete, körülnézett. Hála Jonesynak, most már a korrodáló kétség emberi vonása is hozzátartozott szellemi felszereléséhez, és először jött rá, hogy talán kudarcot vallhat - igen, még itt is, amikor olyan közel van céljához, hogy hallja az áramló víz csobogását, amely itt kezdi el hatvanmérföldes föld alatti útját. És a byrum és az egész világ között nem áll más, csak egy kör alakú, nagyjából hatvankilós vaslemez!

Halk, kétségbeesett Beaver-káromkodások litániájával rontott előre, Jonesy gyengülő, előre-hátra lendülő sérült jobb csípőjének tengelye körül. Egyikük közeledik, az Owen nevű, és Mr. Szürke nem merte többé hinni, hogy képes rávenni ezt az embert arra, hogy a fegyvert maga ellen fordítsa. Ha van ideje, ha övé a meglepetés előnye, akkor talán. De most egyik sem állt a rendelkezésére. És ezt a közeledőt ölésre képezték ki; ez a munkája.

Mr. Szürke a levegőbe ugrott. Valósággal hallatszott a kattanás, ahogy Jonesy agyonerőltetett csípőcsontja kitört megdagadt tokjából. Mr. Szürke Jonesy teljes súlyával a feszítővasra zuhant. A fedél ismét megemelkedett, és ezúttal legalább harminc centit csúszott arrébb a betonon. Ismét előbukkant a fekete félhold, amelyen át az orosz nő eltűnt. Nem volt több újholdnál, igazából nem több, mint egy vékony, nagy C, amelyet egy kalligráfus tolla írt... de a kutyának elég lesz.

Jonesy lába nem bírta többé testének súlyát (egyáltalán hol van Jonesy? Egy suttogás sem hallatszott a bajkeverő vendéglátó felől), de nem érdekes. Most már a kúszás is megteszi.

Mr. Szürke ilyen módon jutott el a hideg betonpadlón át oda, ahol a skót juhász aludt. Megragadta a nyakörvét, és húzni kezdte a 12-es kútakna felé.

Az Emlékek Csarnoka - a hatalmas dobozraktárral ugyancsak a széthullás határán van. A padló reszket, mintha végtelen, lassú földrengés rázná. Feje fölött a neonok kigyulladnak és elalszanak, ami a helynek reszketeg, látomásos jelleget ad. Egyes pontokon a magas kartonhalmok felborultak, és elzárták a folyosók egy részét.

Jonesy fut, ahogy bír. Folyosóról folyosóra kanyarog, puszta ösztöne vezeti ebben az útvesztőben. Azt hajtogatja, hogy ne törődjön azzal a nyomorult csípőjével, az most semmit sem jelent, de nem sikerült jobban meggyőzni magát, mint az amputáltnak, aki tudja, hogy nincs is meg a fájó végtagja.

Elrohan néhány doboz mellett, amelyekre az van írva, hogy OSZTRÁK-MAGYAR HÁBORÚ, meg TANSZÉKI POLITIKA, aztán GYERMEKMESÉK és A FELSŐ GARDRÓBSZOBA TARTALMA. A CARLA feliratú dobozok halma a rossz lábára zúdul, és ő fölkiált fájdalmában. Más dobozoknak támaszkodik (GETTYSBURG feliratúaknak), hogy el ne veszítse az egyensúlyát, majd végül megpillantja a raktárhelyiség túlsó oldalát. Hála Istennek! Úgy rémlik, mérföldeket futott.

Az ajtón INTENZÍV OSZTÁLY és CSÖNDET KÉRÜNK, meg LÁTOGATÓKNAK TILOS AZ ÁTJÁRÁS feliratok. Nagyon helyes; ide hozták; ez az a hely, ahol magához tért, és meghallotta a ravasz öreg Mr. Halált, aki úgy tett, mintha Marcyt keresné.

Jonesy átrohan az ajtón egy másik világba, amelyet ismer: az intenzív osztály kék-fehér folyosója, amelyen az első fájdalmas lépéseit megtette négy nappal a műtét után. Tiz-egynéhány lépést botladozik a csempézett folyosón, látja a falakon a byrus foltjait, hallja a háttérzenét, amely határozottan nem illik a kórházhoz; bár halkra állították, úgy rémlik, a Rolling Stones énekli a „Sympathy for the Devil" című dalát.

Alighogy felismerte a dalt, a csípője felrobban. Jonesy meglepett sikolyt hallat, nekidől az intenzív osztály fekete-vörös csempéinek, és a derekát fogja. Éppen úgy érzi magát, mint amikor elütötték: vörös kín robban föl benne. Arrébb gurul, fölnéz a ragyogó lámpákra és a kör alakú hangszórókra, amelyekből a zene árad („*Anasztázia hiába sikoltott*"), egy másik világ zenéje, ahonnan nézve ez a fájdalom egy másik világ, a fájdalom, amely árnyékot vet az anyagra, és amely mellett a szeretet is gúny, olyan dolog ez, amit márciusban már megtanult, és most ismét meg kell tanulnia. Gurul és gurul, kezét dagadt csípőjére szorítva, a szeme kidülled, a szája vicsorog a kíntól, és azt is tudja, mi történt: Mr. Szürke. Az a szemét Mr. Szürke újra eltörte a csípőjét.

Azután abból a másik, távoli világból olyan hangot hall, amelyet ismer, egy gyermek hangját.

Jonesy!

Visszhangosan, eltorzulva ér el hozzá... de nem túl messze van a forrása. Nem erről a folyosóról származik, hanem valamelyik szomszédosról. Kinek a hangja? Valamelyik gyerekéé? Talán Johné? Nem...

Jonesy, sietned kell! Jön, hogy megöljön! Owen jön, hogy megöljön!

Nem tudja, ki az az Owen, de azt igen, hogy a hang kié: Henry Devliné. De nem a mostanié, vagy azé, akit utoljára akkor látott, amikor Pete-tel elindult a Gosselinbe, ez azé a Henryé, akivel együtt nőtt föl, aki azt mondta Richie Grenadeau-nak, hogy ha nem hagyja abba, akkor mindenkinek elmondja, hogy Richie és a haverjai sohase kapják el Pete-et, mert úgy fut, mint a kibaszott szélvész.

Nem tudok!, kiáltott vissza, miközben még mindig a padlón gurult. Tudatában volt, hogy valami megváltozott, még mindig változik, de azt nem, hogy mi. *Nem tudok, megint eltörte a csípőmet, az a kurafi eltörte a...*

Azután rájön, mi történik vele: *a fájdalom visszafelé fut.* Mintha egy videokazettát nézne, amelyet visszafelé tekernek - a tej a pohárból fölfelé fut a kartonba, a virágok pedig kinyílnak a gyorsított felvétel fényképes csodáján át.

Nyilvánvaló az ok, amikor végignéz magán, és látja a rikító narancssárga kabátot. Ez ugyanaz, amelyet az anyja vásárolt neki a Searsben, amikor először készültek vadászkirándulásra a Lyukhoz, arra az útra, amikor Henry elejtette a szarvasát, és közösen megölték Richie Grenadeau-t és a barátait - egy álommal ölték meg, talán nem tudták, hogy ezt teszik, de az nem számít.

Ismét gyerek, tizennégy éves srác, és nem fáj semmi. Miért is fájna? A csípője se törik el még huszonhárom évig. Azután egy kattanással mind összejönnek az elméjében: sohasem volt semmiféle Mr. Szürke, nem igazán; Mr. Szürke csak az álomcsapdában él. Nincs nagyobb realitása, mint a fájdalomnak a csípőjében. *Immúnis* vagyok, gondolja fölülve. *Egy szemernyit se kaptam a byrusból. Ami a fejemben van, az nem is emlékezet, szó sincs róla, inkább kísértet a gépezetben. Én vagyok ő. Jóságos Isten, Mr. Szürke én vagyok!*

Jonesy feltápászkodik és futni kezd, majdnem kicsúszik alóla a lába, ahogy befordul egy sarkon. Mindazonáltal talpon marad; eleven és fürge, amilyen csak egy tizennégy éves lehet, és nincs fájdalom, nincs fájdalom.

A következő folyosót ismeri. Kerekes hordágy áll ott, rajta egy ágytál. Mellette kecsesen lépked kicsi lábain a szarvas, amelyet Cambridge-ben látott azelőtt, hogy elütötték. Bársonyos nyakán örv, amelyen túlméretezett amulettként himbálózik az ő Magic 8-Ballja. Jonesy elfut a szarvas mellett, amely derűs, meglepett szemmel néz rá.

Jonesy!

Most már közel van. Nagyon közel.

Jonesy, siess!

Jonesy megduplázza a sebességét, a lába repül, fiatal tüdeje könnyedén veszi a levegőt, nincs benne byrus, hiszen immúnis, nincs Mr. Szürke, legalábbis benne nincs, Mr. Szürke a kórházban van, mindig is ott volt, Mr. Szürke a fantom végtag, amelyre az ember megesküdne, hogy megvan, Mr. Szürke a kísértet a masinában, kísértet az életfenntartó berendezésben, ő maga a berendezés.

Újabb sarkon fordul be. Itt három ajtó áll nyitva. Mögöttük a negyedik ajtóban, az egyetlenben, amely zárva van, Henry áll. Henry tizennégy éves, mint Jonesy; Henry narancssárga kabátot visel, éppen úgy, mint Jonesy. A szemüvege az orrára csúszott, mint mindig, és sürgetően integet.

Siess! Siess, Jonesy! Duddits már nem sokáig bírja! Ha meghal, mielőtt megölnénk Mr. Szürkét...

Jonesy csatlakozik az ajtóban álló Henryhez. Át akarja karolni a vállát, szeretné megölelni, de nincs idő.

Minden az én hibám, mondja Henrynek, és a hangja magasabb, mint sok évvel ezelőtt volt.

Nem igaz, válaszolja Henry. A régi türelmetlenséggel néz Jonesyra, amelyet annyira tisztelt gyermekkorában Jonesy, Pete és Beaver - úgy tűnt, Henry mindig előttük járt, mintha mindig éppen a jövőbe akarna szökkenni, hogy maga mögött hagyja a többieket. Mintha örökké ők tartották volna föl.

De hát...

Azt is mondhatod, hogy Duddits gyilkolta meg Richie Grenadeau-t, és hogy mi voltunk az elkövetők. Ő az, ami, Jonesy, és ő tett olyanná minket, amilyenek lettünk... de nem szándékosan. Legföljebb a cipőfűzőjét volt képes szándékosan megkötni, nem tudtad?

Jonesy azt gondolja: *Mija? Tojnaipő?*

Henry... Duddits...

Ő tart meg minket, Jonesy, már mondtam. Összetart minket.

Az álomcsapdában.

Így igaz. És most itt állunk és társalgunk, miközben a világ összeomlóban van, vagy nekilátunk...

Nekilátunk, hogy megöljük a kurafit, mondja Jonesy, és megfogja a kilincset. Fölötte egy felirat: ITT NINCS FERTŐZÉS, IL N'Y A PAS D'INFECTION ICI, és hirtelen felfedezi a feliratok keserű kétélűségét. Olyan, mint egy Escher-féle optikai illúzió. Ha az egyik szögből nézed, akkor igaz. Ha a másikból, akkor a világegyetem legborzalmasabb hazugsága.

Álomcsapda, gondolja Jonesy, és elfordítja a kilincset.

Az ajtó mögötti szoba a byrus-bolondokháza, lidércnyomásos őserdő, amelyben vérszínű fonatokban nőnek a liánok, indák, venyigék. A levegő bűzlik a kéntől és a dermesztő etilalkoholtól, éppen olyan szaga van, mint az indítófolyadéknak, amelyet az ember egy hideg januári napon fecskendez a porlasztóba. Legalább a szargörénytől nem kell tartaniuk, legalábbis itt; az egy másik szála az álomcsapdának, egy másik hely és idő. A byrum most Fickó problémája; egy skót juhászé, akinek nagyon sötét a jövője.

A televízió be van kapcsolva, és noha a képernyőt benőtte a byrus, mindazonáltal átlátszik egy kísérteties, fekete-fehér kép. Egy férfi egy kutya tetemét vonszolja egy betonpadlón. A padló poros, tele van szórva halott őszi levelekkel, olyan, mint egy sír az ötvenes évek rémfilmjeiben, amiket Jonesy még mindig szívesen néz meg a videomagnóján. De ez itt nem sír, mert megtölti a rohanó víz kongó hangja.

A padló közepén egy rozsdás, kerek fedlap, azon pedig a MVFH: Massachusettsi Vízforrás Hivatal. Még a tévéképernyő vöröses hártyáján keresztül is jól kivehetők a betűk. Hát persze. Mr. Szürkének - aki még a Lyukban meghalt mint fizikai lény - ez jelent mindent.

A szó szoros értelmében ez jelenti a világot.

A fedlap félig el van tolva, az abszolút sötétség félholdját tárva föl maga alatt. Jonesy rádöbben, hogy a férfi, aki a kutyát vonszolja, ő maga, és a kutya még nem pusztult el. Habos, rózsaszín vért hagy maga mögött a betonon, hátsó lábai rángatóznak. Szinte úszik velük.

Ne törődj a filmmel, mondja szinte acsarogva Henry, és Jonesy az ágyban fekvő alakra összpontosít, a szürke lény derékig eltűnik a byrusfoltos takaró alatt, afölött kilátszik szürke, pórustalan, szőrtelen, mellbimbótlan teste. Noha a takaró miatt most nem látni, Jonesy tudja, hogy nincs köldöke sem, mert ez a lény sohasem született meg. Egy gyermek alkotta idegen, közvetlenül annak a tudatalattijából, aki először találkozott a byrummal. Sohasem léteztek mint valódi teremtmények, idegenek, ET-k. A szürkék mint fizikai lények mindig az emberi képzeletből, az álomcsapdákból bukkantak elő, és ezt tudva, Jonesy bizonyos mértékig megkönnyebbül. Nem ő az egyetlen, akiből hülyét csináltak. Ez is valami.

Valami más is elégedettséggel tölti el: a borzalmas, fekete szempár pillantása. Tele van félelemmel.

16

- Betáraztam, kibiztosítottam - mondta halkan Freddy, és megállt a teherautó mellett, amelyet olyan sok mérföldön át kergetett.

- Kiváló - mondta Kurtz. - Közelítsd meg azt a HMW-t. Fedezlek.

- Igenis. - Freddy Perlmutterre nézett, akinek a hasa ismét dagadni kezdett, azután Owen kocsijára pillantott. Most már világos, miféle sorozatot hallottak: rendesen átlyuggatták a fülkét. Csak egyetlen kérdés maradt megválaszolatlanul, hogy ki osztogatta a halált, és ki fogadta. A nyomok elfelé vezettek a kocsitól, egyre kevésbé voltak kivehetők a szapora hóesés miatt, de most még meglehetősen világosan lehetett olvasni őket. Egyetlen csapa. Bakancsnyomok. Valószínűleg Owen.

- Rajta, Freddy!

Freddy kiszállt a hóba. Kurtz mögéje siklott, és Freddy hallotta, amint felhúzza oldalfegyverének závárját. A kilenc milliméteresben bízik. Talán jól is teszi, végül is remekül bánik vele.

Pillanatnyi hideget érzett a gerincében, mintha Kurtz odanyomta volna a kilencest. Pontosan oda. De ez nevetséges, ugye? Owen igen, de Owen más ügy. Owen keresztezte a vonalat.

Freddy odasietett a Hamvihoz, előrehajolt, a karabélyt mellmagasságba emelte. Nem szerette, hogy Kurtz mögötte van, ez tagadhatatlan. Nem, egyáltalán nem szerette.

17

Ahogy a két fiú közeledik a növényekkel benőtt ágyhoz, Mr. Szürke nyomogatni kezdi a HÍVÓ feliratú gombot, de semmi sem történik. *Azt hiszem, az már eltömődött byrussal*, gondolja Jonesy. *Pech, Mr. Szürke, nagy pech*. Fölpillant a tévére és látja, hogy filmbéli mása az akna széléig vonszolta a kutyát. Lehet, hogy máris elkéstek; talán mégsem. Nem lehet megmondani. A kerék még pörög.

Helló, Mr. Szürke, nagyon vártam, hogy találkozzam veled, mondja Henry. Beszéd közben kihúzza a byrusfoltos párnát Mr. Szürke keskeny, fületlen feje alól. Mr. Szürke igyekszik az ágy másik vége felé kúszni, de Jonesy nem engedi, megragadja az idegen gyermekien vékony karját. A bőr a kezén nem forró, nem is hideg. Nem is bőrszerű. Olyan mint...

Mint a semmi, gondolja. *Mint egy álom.*

Mr. Szürke!, szól Henry. *Így mondanak istenhozottat a Föld bolygón*. És a párnát Mr. Szürke arcára szorítja.

Jonesy keze alatt Mr. Szürke vergődni és rángatózni kezd. Valahol egy monitor őrjöngve sípol, mintha ennek a teremtménynek tényleg lenne szíve, és az most leállna.

Jonesy lenéz a haldokló szörnyre, és csak azt kívánja, bár vége lenne már.

18

Mr. Szürke a kutyát a részben felnyitott kútakna mellé húzta. A keskeny fekete félkörön át hallotta a rohanó víz kitartó, üres csobogását, és érezte a nedves, hideg levegőt.

„Volna csak meg, mihelyt megvan, szeretném, hogy hamar meglegyen”[4] - ez a SHAKESPEARE feliratú dobozból származott. A kutya hátsó lába fürgén biciklizett, és Mr. Szürke hallotta a szakadó hús nedves hangját, ahogy a byrum az egyik végével lökve, a másik végével harapva tolakodott kifelé. A kutya farka alól csicsergés hallatszott, dühös majmok hangjára hasonlított. Be kell löknie az aknába, mielőtt kibújna; nem szükséges mindenképpen a vízben megszületnie, de az életben maradásnak nagyobb az esélye, ha ott történik meg.

Mr. Szürke be akarta erőszakolni a kutya fejét a fedél és a betonpadló közé, de nem sikerült. A nyak meghajlott, a kutya eszelősen vigyorgó pofája fölfelé fordult. Noha még mindig aludt (vagy talán öntudatlan volt), halk, fuldokló vakkantásokat hallatott. Nem fért át a résen.

- *Bazmeg*, Freddy! - kiáltotta Mr. Szürke. Most alig volt tudatában a Jonesy csípőjét marcangoló fájdalomnak, azt pedig bizonyosan nem érezte, hogy Jonesy arca feszült és sápadt, mogyorószín szemébe könnyet csalt az erőfeszítés és a kudarc. *Annak tudatában volt* - borzasztóan tudatában volt -, hogy valami történik. *A hátam mögött folyik*, mondta volna Jonesy. És ki más művelte volna, mint Jonesy, kelletlen házigazdája?

- *Baszd MEG!* - kiáltotta az átkozott, gyűlöletes, makacs, éppen csak egy kicsivel nagyobb kutyának. - *Tűnés lefelé, hallod? TE NYAVALYÁS...*

A szavak kifogytak a torkából. Hirtelen nem tudott többé kiáltani, noha nagyon szeretett volna; mennyire szeretett volna ordítani és mindenféle dolgot öklözni (akár egy haldokló, vemhes kutyát is)! Hirtelen nem kapott levegőt, ordítani végképp nem bírt. Mit művelt vele Jonesy?

Nem várt választ, de az mégis megérkezett - egy hideg haragtól izzó, idegen hangon: *Így mondanak istenhozottat a Föld bolygón.*

19

A kórházi ágyban fekvő szürke lény csapkodó, háromujjú keze fölemelkedik, és egy pillanatra sikerül félrelöknie a párnát. A különben vonások nélküli arcban a fekete szem őrjöng a haragtól és a félelemtől. Levegőért kapkod. Ahhoz képest, hogy nem létezik - még Jonesy agyában sem, legalábbis testi mivoltában -, vadul küzd az életéért. Henry nem bír rokonszenvezni vele, de megérti. Azt akarja, amit Jonesy akar, amit Duddits akar... amit maga Henry is akar, hiszen fekete gondolatai ellenére talán nem ver a szíve? A mája talán nem tisztítja meg a vérét? A teste talán nem vív láthatatlan háborút minden ellen, a közönséges náthától a byrusig? A test ostoba vagy végtelenül bölcs, de mindkét esetben megtakarítja magának a gondolkodás szörnyű varázslatát; csak akkor tudja meg, hogyan áll a küzdelem, amikor nem harcolhat többé. Ha Mr. Szürke bármiben is különbözött tőlük, többé nem különbözik. Élni akar.

Mégsem hiszem, hogy sikerülni fog, mondja Henry nyugodt, már-már vigasztaló hangon. *Egyáltalán nem hiszem, barátom.* És még egyszer rányomja a párnát Mr. Szürke arcára.

20

Mr. Szürke légjáratai szabaddá lettek. Beszívta a kútaknaház hideg levegőjét… még egyszer... azután a légjáratok ismét elzáródtak. Fojtogatják, kiszorítják belőle a levegőt, megölik.

---

[4] Macbeth, I. felvonás 7. szín. Szabó Lőrinc fordítása.

Nem!! Apoljátok meg az aljamat. Apoljátok meg azt a kibaszott aljamat! EZT NEM TEHETITEK VELEM!

Hátrarántotta és elfordította a kutyát; majdnem olyan volt, mint egy ember, aki máris lekéste a repülőgépét, de még mindig be akar gyömöszölni egy utolsó vaskos holmit a bőröndjébe.

Így átmegy!, gondolta.

Igen. Menni fog. Még ha Jonesy kezeivel kell is keresztülgyömöszölni a kutya dagadó hasát, lehetővé téve, hogy a byrum kiszökjön. Így vagy úgy, ennek az átkozottnak át *kell* jutnia!

Az arca felpüffedt, a szeme kimeredt, a lélegzete leállt, egyetlen vastag véna lüktetett duzzadtan Jonesy homlokának közepén. Mr. Szürke mélyebbre gyömöszölte Fickót a résbe, azután öklözni kezdte Jonesy kezével az állat mellkasát.

Menj már át, a fene beléd, menj már át!

MENJ MÁR ÁT!

21

Freddy Johnson célba vette karabélyával az elhagyott Hamvit, miközben Kurtz ravaszul mögötte állt (oly módon, mintha megint a szürkék hajóját támadnák), és várta, mi lesz az eredmény.

- Két pofa, főnök. Úgy látszik, Owen elhatározta, hogy eltakarítja a szemetet, mielőtt továbbmenne.

- Halottak?

- Nekem úgy tűnik, a legnagyobb mértékben. Egyikük biztosan Devlin, a másik pedig az a pofa, aki miatt megálltak.

Kurtz csatlakozott hozzá, kurta pillantást vetett a betört ablakon a kocsi belsejébe, és bólintott. Neki is halottnak tűntek, két fehér vakond hevert összefonódva a hátsó ülésen, vérrel kevert üvegtörmelék borította őket. Fölemelte a kilenc milliméterest, hogy biztos legyen a dolgában - nem árthat egy-egy golyó a fejükbe -, azután leengedte a fegyvert. Lehet, hogy Owen nem hallotta meg a motorjuk zaját. Amilyen meglepően súlyos, nedves a hó, valóságos akusztikus takaró, nagyon is lehetséges. A fegyverdörrenést azonban meghallja. Az ösvény felé fordult.

- Indulj el, haver, és figyelj a lábad alá, csúszósnak tűnik. Lehet, hogy mellettünk áll a meglepetés ereje. Azt hiszem, ezt észben tarthatjuk, igaz?

Freddy bólintott.

Kurtz elmosolyodott. Az arca koponyamaszkká torzult. - Kis szerencsével, cimbikém, Owen Underhill a pokolra kerül, mielőtt a tudatáig érne, hogy halott.

22

A tévé távirányítója, byrussal borított, fekete műanyag téglalap, Mr. Szürke éjjeliszekrényén hever. Jonesy megragadja. Azt mondja, „Francba ezzel a szarral”, kísértetiesen olyan hangon, mint Beaveré, és olyan keményen vágja neki a szekrény peremének, ahogy bírja, mint aki egy kemény tojás héját akarja feltörni. A távkapcsoló kettéhasad, elemeket szór szét, és egy töredezett műanyagdarab marad Jonesy kezében. A párna alá nyúl, amelyet Henry a vonagló lény arcára szorít. Mindössze egy pillanatig habozik, visszaemlékezik a Mr. Szürkével való első - egyetlen találkozására. A fürdőszoba kezében maradó kilincse, amikor a tartókar elpattan. A sötétség, ahogy a teremtmény árnyéka ráesett. Akkor valódi volt, valódi, mint a rózsák, mint az esőcseppek. Jonesy megfordult és meglátta őt... azt... akármi volt is Mr. Szürke, mielőtt Mr. Szürke lett belőle... ott állt a nagyszobában. Éppen úgy, mint száz filmben és „megmagyarázhatatlan rejtélyekről” írott könyvben, csak éppen öreg volt. Öreg és beteg. Akár rögtön be lehetett volna fektetni ebbe a kórházba, az intenzív osztályra. Marcy, mondta, a szót Jonesy agyából mazsolázva ki. Úgy húzta ki, mint egy dugót. Lyukat csinált, amelyen bejuthatott. Azután felrobbant, mint egy újévi rakéta, csak konfetti helyett byrust szórt szét és...

... és a többit én képzeltem el. Így volt, nem igaz? Csupán újabb esete a bolygóközi tudathasadásnak. Alapvetően erről van szó.

Jonesy!, kiáltja Henry. *Ha meg kell tenned, akkor rajta!*

Tessék, Mr. Szürke, gondolja Jonesy. *Készülj föl rá. Mert a törlesztés...*

23

Mr. Szürke félig begyömöszölte Fickó testét a hasadékba, amikor Jonesy hangja megtöltötte a fejét.

Tessék, Mr. Szürke. Készülj föl rá. Mert a törlesztés kemény lesz.

Hasító fájdalom döfött Jonesy torkának közepébe. Mr. Szürke fölemelte Jonesy kezét, fuldokló hangokat hallatott, amelyek nem álltak távol a sikolytól. Nem érezte Jonesy borostás, ép bőrét, csak a saját felszakadt húsát. Érzelmei közül a döbbent hitetlenség volt a legerősebb: ez volt az utolsó érzelem, amelyet előhúzott Jonesy készletéből. *Ez nem történhet meg.* Mindig a régiek hajóival utaztak, ezekkel a remekművekkel; mindig fölemelték a kezüket, mint akik megadják magukat; *mindig győztek*. Ez nem lehetséges.

Mégis megtörtént.

A byrum öntudata nem annyira kihunyt, mint inkább megsemmisült. Haldoklásában a Mr. Szürke néven ismert lény visszatért korábbi állapotába. Miközben *ő azzá* változott (és mielőtt az *semmivé* vált volna), Mr. Szürke egy végső gonosz lökéssel megtolta Fickót. A kutya belesüllyedt a résbe... ám még mindig nem eléggé, hogy átjusson.

A byrum utolsó, Jonesy-ízű gondolata az volt: *Ki kellett volna egyeznem vele. Át kellett volna vedlenem benn...*

24

Jonesy végighúzza a tévé távirányítójának fűrészes élét Mr. Szürke meztelen, ráncos nyakán. A torok szétnyílik, mint egy száj, és vörös-narancs anyag felhője fordul ki belőle, vérszínűre festi a levegőt, mielőtt por és szösz alakjában hullana vissza az ágytakaróra.

Mr: Szürke teste öntudatlanul megrándul Jonesy és Henry keze alatt. Azután összezsugorodott, ahogy az álmokban szokott, és valami ismerős dologgá változott. Jonesy egy pillanatig nem tudott rájönni a kapcsolatra, azután beugrott. Mr. Szürke maradványai pont úgy festettek, mint az egyik koton, amelyet a Tracker Testvérek raktárának elhagyatott irodájában, a padlón láttak.

Ő...

- *...meghalt!*, akarja befejezni Jonesy a mondatot, ám ekkor borzalmas fájdalomvillám hasít belé. Ez alkalommal nem a csípőjébe, hanem a fejébe. És a torkába. A torkában hirtelen tűznyaklánc gyullad. Az egész szoba átlátszó lesz. Átlát a falon a kútaknaházba, ahol a repedésbe gyömöszölt kutya éppen életet ad egy ocsmány, vörös teremtménynek, egy hatalmas, vériszamos féreggel keresztezett menyétnek. Nagyon jól tudja, mi ez: egy byrum.

Vérrel, szarral, hártyás magzatburka rongyaival borítva bámul agyatlan fekete szemével (*az ő szeme*, gondolja Jonesy, *Mr. Szürke szeme*), így születik meg az orra előtt, nyújtózik, szabadulni akar, bele akar pottyanni a sötétségbe, hogy lehulljon oda, ahonnan a száguldó víz zubogása hallatszik.

Jonesy Henryre néz.

Henry visszanéz.

Egy pillanatig összekapcsolódik fiatal, ártatlan tekintetük... azután ők is eltűnnek.

Duddits, mondja Henry A hangja távolból hallatszik. *Duddits elmegy, Jonesy...*

Isten veled. Talán Henry is el akart búcsúzni. Mielőtt megtehetné, mindketten eltűnnek.

25

Jonesy egy émelyítő pillanatig a semmiben volt, a tökéletes kapcsolatnélküliség állapotában. Azt hitte, ez a halál, Mr. Szürkével együtt magát is megölte, a saját torkát is elvágta.

A fájdalom hozta vissza. Nem a torkában, az elmúlt, ismét tudott lélegezni - hallotta, ahogy nagy, száraz kortyokban tódul ki-be a levegő. Nem, ez a fájdalom régi ismerős volt. A csípőjéből származott. Elkapta és visszarántotta a világ dagadt, üvöltő tengelyébe, föltekerte rá, mint similab-

dát az oszlopra. A térde alatt beton, a keze tele szőrrel, és embertelen csicsergést hallott. *Legalább ez a rész valódi*, gondolta. *Ez a rész az álomcsapdán kívül van.*

Ez a rohadt csicsergés.

Jonesy látta, hogy a menyétlény a sötétbe tart, a felvilágban már csak a farka tartja, amely még nem szabadult ki a kutyából. Rávetette magát, megragadta síkos, reszkető derekát, mielőtt kiszabadult volna.

Megrántotta, rossz csípője lüktetett, a rángatózó, visítozó lényt a feje fölé emelte, mint állatidomár a boa constrictort. A lény csapkodott, fogai a levegőt hasogatták, hátrahajlott, igyekezett elkapni Jonesy csuklóját, de ehelyett anorákja jobb ujját kapta el. A feltépett anyagból súlytalanul szálltak a fehér pelyhek.

Jonesy megpördült üvöltő csípőjén, és egy férfit pillantott meg annak az ablaknak a keretében, amelyen Mr. Szürke bemászott. A döbbenettől megnyúlt arcú jövevény terepszín anorákot viselt, és puska volt nála.

Jonesy a rángatózó menyétet olyan messzire hajította, amennyire tudta, ami nem volt sok. Talán három métert repült, és azonnal elindult vissza az akna felé. A kutya teste részben elzárta a nyílást, de nem eléggé. Bőven maradt hely.

- *Lőj!* - kiáltott Jonesy a fegyveres férfinak. - *Az isten szerelmére, lőj, mielőtt eléri a vizet!*

De a férfi az ablakban nem csinált semmit. A világ utolsó reménye csak állt ott tátott szájjal.

26

Owen egyszerűen nem hitt a szemének. Valami vörös lény volt ott, egy lábatlan, veszett menyét. Egy dolog hallani ilyesmiről; más dolog látni. A padló közepén tátongó lyuk felé tartott. A résben egy kutya hevert, amelynek hátsó lábai megadóan meredtek az ég felé.

A férfi, bizonyára ő Tifusz Jonesy - ordított, hogy lőjön a lényre, de Owen karja egyszerűen nem engedelmeskedett. Mintha ólom borította volna. A lény távozni készült; végső soron az történt az orra előtt, amit reményei szerint meg akart akadályozni. Mintha a pokolban lett volna.

Figyelte, hogyan araszol előre pocsék majomvisításokkal, amelyek Owen agyának közepéig hasítottak, figyelte, ahogy Jonesy kétségbeejtő ügyetlenséggel utánaveti magát, remélve, hogy elkapja vagy legalább eltéríti. Nem fog sikerülni. A kutya útban volt.

Owen ismét parancsot kapott a karjainak, hogy emeljék föl a fegyvert, de semmi sem történt. Az MP5 akár egy másik világegyetemben is lehetett volna. Hagyni fogja, hogy a lény megszökjön. Itt fog állni, mint egy faszobor, és hagyja elmenekülni. Isten irgalmazzon neki.

Isten irgalmazzon valamennyiüknek.

27

Henry kábultan ült a kocsi hátsó ülésén. Valami volt a hajában. Lesöpörte, még mindig úgy érezte, mintha az álombeli kórházban lenne (*csakhogy ez nem álom*, gondolta), majd éles fájdalom rántotta vissza abba, ami valóságnak tűnt. Üveg volt. A haja tele volt üveggel. Az ülésen még több volt belőle, mindent ellepett a biztonsági üveg törmeléke. És ott volt Duddits is.

- Dud!

Természetesen hiába szólongatta. Duddits meghalt. Meg kellett halnia. Maradék energiáját elhasználta, hogy összehozza Henryt és Jonesyt abban a kórteremben.

De Duddits felnyögött. Kinyitotta a szemét, és ahogy belenézett, Henry hirtelen visszatért a havas zsákutcába. Duddits szeme vörös és véres nulla volt, egy szibilla szeme.

- Ooby! - kiáltotta Duddits. A keze fölemelkedett, és bágyadt mozdulatot tett, mintha puskával célozna. - *Ooby-Doo! Óna ekkis uhha!*

Válaszul két lövés hallatszott az erdőből. Csönd, azután egy harmadik lövés.

- Dud! - suttogta Henry - Duddits!

Duddits látta őt. Még véres szemén keresztül is látta. Henry nemcsak érezte ezt; egy pillanatig valóságosan látta saját magát Duddits szemén át. Mintha varázstükörbe nézett volna. Látta azt a Henryt, aki volt: egy gyereket, aki a világot az arcához képest túl nagy szarukeretes szemüvegen át nézi, amely folyvást az orrára csúszik. Érezte Duddits szeretetét, ezt az egyszerű, bonyodalmaktól

mentes érzelmet, amelyet nem színezett kétség, önzés, de még hála sem. Átkarolta Duddisot, és amikor megérezte, milyen könnyű lett régi barátja, elsírta magát.

- Te voltál a szerencsés, öreg - mondta, és azt kívánta, bár itt lenne Beaver. Ő meg tudná tenni, amire Henry képtelen; dalával elaltatná Dudditsot. - Véleményem szerint, mindig is te voltál az.

- Ennie - mondta Duddits, és megérintette Henry arcát. Elmosolyodott, és utolsó szavai tökéletesen érthetőek voltak. - Szeretlek, Ennie.

28

Két lövés morajlott előttük - karabély korbácsütései. Közelből érkezett. Kurtz megállt. Freddy, aki húsz lépéssel előtte járt, egy táblánál torpant meg, amelyet Kurtz éppen hogy el tudott olvasni: A KÚTAKNA KÖRNYÉKÉN SZIGORÚAN TII.OS A HORGÁSZAT.

Egy harmadik lövés után csönd lett.

- Főnök! - mormolta Freddy. - Valami épület van előttünk.

- Látsz valakit?

Freddy megrázta a fejét.

Kurtz csatlakozott hozzá, még most is mulatott, amikor Freddy ugrott egyet, ahogy a kezét a vállára tette. Minden oka megvolt az ugrásra. Amennyiben Abe Kurtz túléli a következő tizenöthúsz percet, szándéka szerint egyedül megy tovább, akármi vár is rá a szép új világban. Senki sem lassítja le, nem maradhat tanúja ennek az utolsó gerillaakciónak. Freddy gyanakodott, de nem tudhatta biztosan, hányadán áll vele. Balszerencséjére elmúlt a telepátia. Balszerencsés Freddy.

- Úgy hangzik, mintha Owen talált volna egy újabb áldozatot - mondta halkan Freddy fülébe, amelyben újabb, immár halott Ripley-telepek fehérlettek.

- Érte megyünk?

- Jó ég, dehogy! - felelte Kurtz. - Veszélyes gondolat. Azt hiszem, eljön az idő - sajnálatosan csaknem mindenki életében -, amikor le kell lépnünk az ösvényről, haver. Beleolvadunk az erdőbe. Nézzük, ki marad, és ki jön vissza. Már ha valaki is visszajön. Adunk tíz percet, jó? Azt hiszem, tíz perc több, mint elég.

29

A szavak, amelyek megtöltötték Owen Underhill elméjét, értelmetlenek, de félreérthetetlenek voltak: *Scooby! Scooby-Doo! Vóna egy kis munka!*

Fölkapta a karabélyt. Nem ő volt az, aki cselekedett, de amikor elhagyta az erő, amely fölemeltette vele a fegyvert, simán folytatta a mozdulatot. Egyes lövésre állította be a tűzkart, célzott, és kétszer meghúzta a ravaszt. Az első golyó mellé ment, a betont érte a menyét előtt, majd fölpattant. A betonszilánkok szétrepültek. A lény hátrahúzódott, megfordult, rámeredt, és kivicsorította tűhegyes fogait.

- Na, ez már beszéd, szépségem! - mondta Owen. - Mosolyogj szépen a kamerába!

Második lövése telibe találta a menyét humortalan mosolyát. Hanyatt esett, a kútház falának csapódott, azután a betonra zuhant. Noha kezdetleges feje szétrobbant, ösztönei megmaradtak. Lassan ismét mászni kezdett. Owen célzott, és miközben behozta a nézőke közepébe, a Rapeloew család, Dick és Irene jutott az eszébe. Kedves emberek. Jó szomszédok. Ha az embernek szüksége van egy csésze cukorra vagy fél liter tejre (esetleg egy vállra, amin jól kisírhatja magát), mindig át lehet menni a szomszédba, és a kérdés megoldódott. *Azt mondták, hólyag!*, kiáltotta Mr. Rapeloew, csak Owen azt hitte, hogy gólyát hallott. A gyerekek mindent félreértenek.

Ez volt a helyzet a Rapeloew családdal. És a gyerekkel, aki rosszat tett.

Harmadszor is tüzelt. Ez a golyó deréktájt érte a byrumot, és kettétépte. A szétszakadt darabok vonaglottak... vonaglottak... aztán csöndesen elnyúltak.

Amikor ezzel végzett, kis ívben elfordította a karabélyt. Ez alkalommal Gary Jones homlokát vette célba.

Jonesy mereven nézett rá vissza. Owen fáradt volt csaknem halálfáradt, legalábbis így érezte -, de ez a pofa még rajta is messze túltett.

- Semmi okod rá, hogy elhidd - szólalt meg Jonesy -, de Mr. Szürke halott. Átvágtam a torkát, miközben Henry egy párnát nyomott az arcára - tisztára, mint *A keresztapá*-ban.

- Csakugyan - mondta Owen. A hangjának nem volt kérdő éle. - És pontosan hol hajtottátok végre ezt a kivégzést?

- Az elme massachusettsi közkórházában - felelte Jonesy. Azután a legszomorúbb nevetés hagyta el a száját, amit Owen valaha hallott. - Ott, ahol szarvas mászkál a folyosókon, és az egyetlen tévéműsorban egy régi film megy, amelynek *Szimpátia az ördöggel* a címe.

Owen megrezzent kissé.

- Lőj le, katona, ha muszáj. Megmentettem a világot - noha némi csekély segítséget tőled is kaptam, ezt el kell ismernem. Megfizethetnél érte a szokásos módon. A fattyú megint eltörte a csípőmet. Kis búcsúajándék a kis embertől, aki nem is volt itt. A fájdalom... - kivicsorította a fogait - igen pocsék.

Owen még egy pillanatig tartotta a fegyvert, azután leengedte. - Nem halsz bele - mondta.

Jonesy hátradőlt a könyökére, felnyögött, és amennyire tudta, áthelyezte testsúlyát a jó oldalára. - Duddits halott. Képes volt összehozni minket - többünket -, és meghalt. - Egy pillanatra eltakarta a szemét, azután leejtette a karját. - Ember, micsoda elbaszás ez. Beaver azt mondaná rá, totális elbaszás. Ez a kibaszott ellentéte, ami beaverül rendszerint valami kósert jelent, noha korántsem szükségszerűen nemi természetű időtöltésre vonatkoztatva.

Owennek fogalma sem volt róla, hogy miről beszél ez az ember; valószínűleg delirál. - Lehet, hogy Duddits meghalt, de Henry semmiképp. Üldöznek minket, Jonesy. Rossz emberek. Hallod őket? Tudod, hol vannak?

A hideg levelekkel borított betonpadlón fekvő Jonesy megrázta a fejét. - Attól tartok, csupán a szokásos öt érzékszervvel rendelkezem. Az extraszenzoriális érzékelésnek vége. Az ember tarthat a görögök ajándékaitól, de ezek elgörögtek. - Elnevette magát. - Jézusom, egy ilyen pocsék vicc miatt elveszíthetném az állásomat. Biztos, hogy nem akarsz lelőni?

Owen ennek a kérdésnek sem szentelt több figyelmet, mint az elbaszás és a kibaszás közötti szemantikai különbségnek. Kurtz közeledik, neki ezzel a problémával kell megbirkóznia. Nem hallotta a közeledését, de nem is hallhatta. A hó olyan sűrűn esett, hogy minden hangot elfojtott. Például a puskalövést is.

- Vissza kell mennem az útra - mondta. - Maradj itt.

- Van választásom? - kérdezte Jonesy, és lehunyta a szemét. - Ember, semmit sem szeretnék annyira, mint visszamenni a finom, meleg irodámba. Sose gondoltam, hogy ilyet mondok, de ez a helyzet.

Owen megfordult és lement a lépcsőn, csúszkált és botladozott, de megőrizte az egyensúlyát. Az ösvény mindkét oldalán megvizsgálta az erdőt, de nem túl közelről. Ha Kurtz és Freddy ott lapulnak valahol a kútház és a kocsi között, nemigen tehet semmit. Megláthatja a nyomaikat, de addigra olyan közel lesz hozzájuk, hogy valószínűleg ez lesz az utolsó dolog, amit lát. Reménykednie kell, hogy még úton vannak. Bíznia kell az egyszerű szerencsében. Miért ne? Sok meleg helyzetben volt már, és a szerencséje mostanáig kitartott. Talán most is sike...

Az első lövés a gyomrát érte, hátrataszította, harangformán kiduzzasztva a kabátja hátulját. Megtántorodott, igyekezett állva maradni, és ugyanakkor leakasztani a válláról az MP5-öst. Nem érzett fájdalmat, csak mintha egy gonosz ellenfél bokszkesztyűje deréktájt telibe találta volna. A második golyó a fejét súrolta, olyan érzést keltve, mintha alkoholt dörzsölnének egy nyílt sebbe. A harmadik golyó magasan, a melle jobb oldalán találta, ez volt a pohárban az utolsó csepp. Elveszítette az egyensúlyát és a karabélyát is.

Mit is mondott Jonesy? Valamit arról, hogy megmentette a világot, és a szokásos módon fizették ki. De igazából nem is volt olyan rossz; Jézusnak hat órája volt erre, a feje fölött gúnyolódó felirat lógott, és a koktél órájában vizet és ecetet szolgáltak föl neki.

Félig a hóval borított ösvényen feküdt, félig lelógott róla, homályosan hallotta, hogy valaki sikolt, és az a valaki nem ő. Mintha egy óriási, dühös szajkó lenne.

Ez egy sas, gondolta Owen.

Igyekezett levegőt venni és noha a kilélegzéskor több vér jött belőle, mint levegő, képes volt felkönyökölni. Két alakot látott, ahogy kimásznak a nyírfák és fenyők gubancából, meggörnyedve közeledtek, mintha tűzvonalban lennének. Egyikük zömök, széles vállú volt, a másik vékony, szür-

ke hajú, és határozottan hetyke. Johnson és Kurtz. A buldog és az agár. Végül csak elfogyott a szerencséje. A szerencsével mindig ez a helyzet.

Kurtz letérdelt mellé, a szeme szikrázott. Egyik kezében egy újságpapírból hajtogatott háromszöget tartott. Kicsit meggyűrődött, megviselte a hosszú út Kurtz hátsó zsebében, de azért föl lehetett ismerni. A papírcsákó volt. A bolondok sísapkája. - Balszerencse, cimbi - mondta Kurtz.

Owen bólintott. Az volt. Puszta balszerencse. - Látom, volt idődd, hogy készíts nekem egy kis valamit.

- Igen. Legalább elérted legfontosabb célodat? - Állával a kútház felé bökött.

- Elkaptam - nyögte ki Owen. A szája tele volt vérrel. Kiköpte, igyekezett lélegzetet venni, és hallotta, hogy a levegő java része az újonnan keletkezett lyukon át hatol bele.

- Nohát akkor! - mondta jóindulatúan Kurtz. - Minden jó, ha jó a vége, nem igaz? - Gyengéden ráillesztette az újságpapír csákót Owen fejére. A vér azonnal átitatta, szétterjedt, vörösre festette az ufósztorit.

Újabb vijjogás hallatszott valahonnan a víztároló felől, talán az egyik szigetről, ezek valójában olyan dombok voltak, amelyeknek a csúcsa kiállt a mesterségesen vízbe fojtott tájból.

- Ez egy sas - mondta Kurtz, és megveregette Owen vállát. - Szerencsésnek nevezheted magad, cimbi. Isten egy harci madarat küldött, hogy elénekelje neked a...

Kurtz feje vér, csont és agypermet felhőjévé robbant. Owen látta a fehér pillás, kék szem végső pillantását: döbbent hitetlenség volt benne. Kurtz egy pillanatig még térdelt, azután előrezuhant arcának maradványaira. Mögötte Freddy Johnson állt, még mindig vízszintesen tartva karabélyát, amelynek füstölt a csöve.

Freddy, próbált szólni Owen. Egy hang sem jött ki belőle, de Freddy bizonyára olvasott a szájáról. Bólintott.

- Nem akartam, de ez a fattyú engem is elkapott volna. Nem kellett hozzá gondolatolvasás, hogy tudjam. Ennyi év után.

Fejezd be, próbált megszólalni Owen. Freddy ismét bólintott. Talán végül is megmaradt benne némi gondolatolvasó képesség.

Owen körül fakult a világ. Fáradt volt, kifakult. Jó éjt, drága hölgyek, jó éjt, David, jó éjt, Chet. Jó éjt, kedves herceg. Hanyatt hevert a hóban, mint a világ legpuhábban megvetett ágyában. Valahonnan halványan, távolról ismét hallotta a sas vijjogását. Behatoltak a területére, megzavarták havas őszi békéjét, de hamarosan elmennek. Ismét a sasé lesz a víztároló. *Kutya legyek, ha nem. Baszd meg a csákódat, Kurtz, mi akkor is h...*

Hősök voltunk, gondolta Owen.

Az utolsó lövést már nem hallotta.

30

Újabb lövések hallatszottak, aztán csönd lett. Henry hátul ült halott barátja mellett, és igyekezett eldönteni, mit tegyen most. Meglehetősen csekély az esélye annak, hogy kölcsönösen megölték egymást. Annak a lehetősége pedig, hogy a jó fiúk - helyesbítés, az egyetlen jó fiú - legyőzte a rosszakat, még csekélyebb.

Eme következtetés után az első gondolata az volt, hogy sietve kiszáll a kocsiból, és elrejtőzik az erdőben. Azután a hóra nézett (*ha még egyszer látok havat*, gondolta, *az biztosan túlságosan hamar lesz*), és elvetette az ötletet. Ha Kurtz, vagy aki vele volt, visszajön a következő félórában, Henry nyomai még ott lesznek. Követhetik a nyomait, és végül lelövik, mint egy veszett kutyát. Vagy egy menyétet.

Akkor szerezz egy fegyvert. Lődd le őket, mielőtt ők lőnének le téged.

Ez már jobb ötlet. Nem éppen egy Wyatt Earp, de azért lőni tud. Emberre lőni egészen más, mint szarvasra, nem kell lélekidomárnak lenni ahhoz, hogy tudja, de ha világos kilövése lesz, ezeket az alakokat minden további nélkül le tudja puffantani.

Már éppen a kilincsért nyúlt, amikor meglepett káromkodást hallott, amit egy puffanás és egy újabb lövés követett. Nagyon közelről hallatszott. Henry úgy vélte, valaki elcsúszott, beleesett a hóba, és elsült a fegyvere, amikor a feneke földet ért. Lehet, hogy a kurafi lelőtte magát? Vagy ez már túl nagy szerencse volna? Nem lehet, hogy csak...

De nem. Csak semmi öröm. Halk nyögést hallott, mintha a személy, aki elesett, ismét föltápászkodott volna. Csupán egy választása volt, és Henry nem habozott. Lefeküdt az ülésre, amennyire tudta, ismét maga köré igazította Duddits karjait, és halottnak tettette magát. Nem hitte, hogy a rejtőzésnek ez a módja túlságosan sikeres lenne. A rossz fiúk elmentek mellette, amikor a víz felé tartottak - nyilvánvalóan, ha még életben van -, de akkor rettentően siettek. Most aligha fogja becsapni őket néhány golyónyom, némi törött üveg és a szegény öreg Duddits utolsó vérzésének nyomai.

Halk lépések csikorogtak. A hangból ítélve egy ember közeledett. Valószínűleg a hírhedett Kurtz. Az utolsó, aki állva maradt. Közeledik a sötétség. Halál délután. Már nem az ő öreg barátja - ő viszont csak játssza a halottat -, mégis közeledik.

Henry lehunyta a szemét... várakozott...

A lépések lassítás nélkül elhaladtak a Hamvi mellett.

31

Freddy Johnson stratégiai célja az adott pillanatban egyszerre volt rendkívül gyakorlatias és igen rövid távú: el akarta érni, hogy az a nyomorult tragacs megforduljon anélkül, hogy elakadna. Ha ez sikerül, akkor visszamegy a Keleti utcába (ahol az Owen által üldözött Subaru elakadt) anélkül, hogy befordulna az árokba. Ha eléri a bekötőutat, akkor egy kicsit kiszélesedik a látóhatára. Bevágta a főnök kocsijának ajtaját, és a volán mögé siklott. Az I-90-es mentén nagy darab Nyugat-Amerika van. Rengeteg rejtekhely.

Az állott fingszag és dermesztő etilalkoholbűz valósággal pofon csapta, amikor becsukta az ajtót. Pearly! Az átkozott Pearly! Az izgalomban teljesen megfeledkezett erről az anyaszomorítóról.

Megfordult, fölemelte a karabélyt... de Pearly nem volt magánál. Semmi szükség újabb golyóra: Elég, ha kidobja a hóba. Ha szerencséje van, úgy fagy meg, hogy közben nem is tér magához. Ő meg a kis...

Csakhogy Pearly nem aludt. Még csak nem is ájult el. Pearly meghalt. És... valahogy összement. Szinte mintha mumifikálódott volna. Az arca beesett, üres, ráncos lett. A szemgödrei elmélyültek, mintha a szemhéjak vékony fátyla mögött a szemgolyók beleestek volna valami ürességbe. Különös szögben dőlt az utasülés ajtajának, egyik lábát fölemelte, mintha át akarná vetni a másikon. Mintha az örökké népszerű félfaros fingást akarná bemutatni. Egyenruhájának nadrágja elsötétedett, a különböző színű foltok egyszínűvé váltak, az ülés nedves volt alatta. Ujjain vörös foltok virítottak.

- Mi a f...

A hátsó ülésről fülsiketítő csiripelés hallatszott; mintha erős sztereó berendezés működne nagy sebességgel. Freddy mozgást látott a szeme sarkából. Hihetetlen teremtmény jelent meg a visszapillantó tükörben. Leszakította Freddy fülét, majd az arcának rontott, átfúrta magát a szájába, belülről ráharapott az állkapocsra és az ínyre. Azután Archie Perlmutter szargörénye úgy tépte le Freddy arcát, ahogy a csirkéről a combot szokták.

Freddy felsikoltott, fegyverének tárát az utasülés felőli ajtóba ürítette. Fölemelte az egyik karját, igyekezett lesöpörni magáról a lényt, de ujjai lesiklottak csúszós, újszülött bőréről. A görény megrándult, fejét hátrahúzta, lenyelte, amit letépett, mint papagáj a nyers hátszínt. Freddy a sofőrülés felőli ajtó kilincse után kapott, meglelte, de mielőtt meghúzhatta volna, a lény ismét lecsapott, ez alkalommal a Freddy nyaka és válla közötti izomcsomóba mélyesztette fogait. Vastag vérsugár fröccsent a nyaki verőérből, és vörös esőként hullott vissza a fülke tetejéről.

Freddy lába rángatózott, gyors dzsigget járt a kocsi széles fékpedálján. A teremtmény ismét visszahúzódott a hátsó ülésre; úgy tűnt, gondolkodik, azután kígyó módjára Freddy vállára siklott. Onnan az ölébe pottyant.

Freddy még egyszer sikoltott, amikor a görény kitépte a helyéből a csapját, szerelvényestül... azután nem sikoltott többé.

Henry kicsavart pózban ült a másik kocsi hátsó ülésén, figyelte, ahogy a mögötte álló járműben ülő figura rángatózik a volán mögött. Örült a sűrű hónak, meg annak is, hogy a másik Hamvi fülkéjében felspriccelő vér elhomályosította az üveget.

Így is túl jól látta, mi történik.

Végül a volán mögött ülő alak nem mozdult többé, oldalra dőlt. Dagadt árnyék emelkedett fölé, valósággal meghízott a győzelemtől. Henry tudta, mi az; látott egyet Jonesy ágyában, a Lyukban. Azt is látta, hogy az őket üldöző kocsi egyik ablaka be van törve. Kételkedett benne, hogy ez a lény túl okos lenne, de vajon mennyi kell neki, hogy észlelje a friss levegő áramlását?

Nem szeretik a hideget. Megöli őket.

Igen, így van. De Henrynek nem állt szándékában ezt ennyiben hagyni, és nem csak azért, mert a víztároló olyan közel volt, hogy hallotta a sziklákat csapkodó hullámokat. Valami itt rendkívül tetemes adósságot halmozott fel, és egyedül ő maradt, hogy rendezze a számlát. A törlesztés kemény dolog, ahogy Jonesy gyakran megállapította, és most eljött a törlesztés ideje.

Előrehajolt. Sehol egy fegyver. Még jobban előredőlt, és hüvelykujjal kipattintotta a kesztyűtartót.

Semmi, csak egy halom számla, benzinnyugták, meg egy megviselt könyv: *Hogyan legyél saját legjobb barátod?*

Kinyitotta az ajtót, lelépett a hóba... és a lába azonnal kicsúszott alóla. Puffanva ért a fenekére, a hátát végigkarcolta a kocsi magas sárhányója. Bazmeg, Freddy. Fölállt, ismét elcsúszott, megragadta a nyitott ajtó tetejét, és ez alkalommal sikerült állva maradnia. Megkerülte a járművet, amellyel érkeztek, közben nem vette le a szemét testvéréről, amely mögöttük állt. Még mindig látta a lényt, amely kígyózott, vonaglott és a vezetőt ebédelte meg éppen.

- Maradj csak ott, ahol vagy, szépségem - mondta Henry, és nevetni kezdett. Ez a nevetés őrülten hangzott, de nem tudta abbahagyni. - Tojjál pár tojást. Végül is én vagyok a tojásember. A te barátságos tojásembered a szomszédból. Vagy mit szólnál a *Hogyan legyünk önmagunk legjobb barátai?* című könyv egy példányához? Éppen akad nálam.

Olyan erősen hahotázott, hogy alig jutott szóhoz. A nedves, álnok hóban csúszkált, mint egy gyerek, akit elengedtek az iskolából, és most úton van a legközelebbi szánkódomb felé. A kocsi oldalába kapaszkodott, ameddig tudott, csak hát az ajtót elhagyva nem maradt fogózkodó. Figyelte, ahogy a lény kígyózik, mozog... azután nem látta többé. Ohó. Hova a pokolba tűntél? *Jonesy valamelyik rémfilmjében itt kezdődne az ijesztő zene*, gondolta. *A Gyilkos Szargörény Támadása!* Ezen megint nevetni kezdett.

Már a Hamvi végénél járt. Egy gombot kellett megnyomni, hogy leereszkedjen a hátsó ablak... természetesen amennyiben nincs bezárva. Owen nem nyúlt be ide hátra? Nem bírt emlékezni. Akkor se, ha az élete múlt volna rajta. Nem volt a saját legjobb barátja.

Még mindig nevetett, könnyek peregtek az arcán, miközben megnyomta a gombot, és lenyílt a hátsó ablak. Még lejjebb húzta és benézett. Puskák, hál' istennek. Katonai karabélyok, ugyanabból a fajtából, amelyet Owen vitt magával utolsó őrjáratára. Fogta az egyiket, megvizsgálta. Ellenőrizte a biztosító kapcsolót. Megnézte a tűzkart is. A táron a felirat U.S. HADS. 5.56 KAL. 120 I.SZR.

- Ez olyan egyszerű, hogy még egy byrum is képes bánni vele - mondta Henry, és megint nevetni kezdett. Előregörnyedt, megpördült a latyakban, nehogy megint elessen. Fájt a lába, fájt a háta, de mindenekelőtt a szíve fájt... mégis nevetett. Ő volt a tojásember, ő volt a tojásember, ő volt a nevető hiéna.

Odament Kurtz kocsijának vezetőülés felőli oldalához, fölemelte a fegyvert (a biztonsági gomb, ahogy őszintén remélte, KI állapotban volt), a fejében kísérteties zene szólt, de mégis nevetett. Meglátta a benzintöltő nyílást; ezt nem lehetett eltéveszteni. De hol van Gamera, az Űrön Túlról Jött Borzalom?

Mintha csak meghallotta volna a gondolatait - és Henry rádöbbent, hogy ez nagyon is valószínű -, a görény fejjel ugrott a hátsó ablaknak. Amely hál' istennek nem volt betörve. A fejét vérfoltok, szőr és húsdarabok borították. Félelmetes tintahalszeme rámeredt Henryre. Vajon tudta, hogy van kiút, egy menekülőjárat? Talán. És talán azt is felfogja, hogy a használata gyors halált jelent.

Kivicsorította a fogait.

Henry Devlin, aki valamikor elnyerte az Amerikai Pszichiátriai Társaság Együtt Érző Kezelés díját, amelyet a *New York Times* különszáma „*A gyűlölet vége*” címmel méltatott, visszavicsorított. Jó érzés volt. Azután fölemelte a középső ujját. Beaverért. Pete-ért. Ez is jólesett.

Amikor fölemelte a fegyvert, a görény - amely talán ostoba volt, de nem *teljesen* hülye - lebukott. Nem baj; Henrynek egyáltalán nem az volt a szándéka, hogy az ablakon át lelője. Nagyon is megfelelt neki, hogy a lény a padlóhoz lapul. *Közelebb leszel a benzinhez, drágám, mint szeretnéd*, gondolta. Automatára állította a tűzkart, és rálőtt a benzintartályra.

A fegyver fülsiketítőt dörrent. Hatalmas, szaggatott lyuk keletkezett a beömlőnyílás helyén, de egy pillanatig semmi más nem történt. *Na, ennyit arról, hogy működnek a hollywoodi trükkök a valóságban*, gondolta Henry, azután rekedten suttogó hangot hallott, amely torokhangú sziszegéssé erősödött. Két lépést hátrált, és a lába ismét kicsúszott alóla. Ez alkalommal az esés nagy valószínűséggel megmentette a szeme világát és talán az életét is. Kurtz kocsijának a hátulja néhány másodperccel később felrobbant, nagy sárga szirmokban tört elő a láng. A hátsó kerekek felugrottak a hóból. Üveg záporozott a havas levegőbe, Henry fejére hullottak a cserepek. Azután a hőség égetni kezdte, és ő gyorsan arrébb kúszott, a fegyvert a hevederénél fogva vonszolta, és eszelősen nevetett. Egy második robbanás után a levegő megtelt repeszek forgó horgaival.

Henry úgy állt föl, mintha létrára mászna, egy kézre eső fenyő ágait használva grádicsoknak. Lihegve és nevetve állt, a lába fájt, a háta fájt, a nyakát különös rugalmas érzés töltötte el. Kurtz kocsijának egész hátulját elnyelték a lángok. Hallotta, ahogy bent a lény dühösen csicsereg, miközben ég.

Nagy körben a lángoló kocsi utasülés felőli ajtajához ment, és a fegyverrel célba vette a betört ablakot. Elkomorodva állt ott egy pillanatig, azután rájött, hogy miért csinált hülyét magából. Mostanra a kocsi valamennyi ablaka kitört; a szélvédőn kívül nem maradt ép üveg. Megint elnevette magát. Hogy milyen hülye! Tökhülye!

A kocsi kabinjában tomboló pokolban még mindig látta a részegen dülöngélő görényt. Hány golyó maradt a tárban, ha ez az átkozott kijön? Ötven? Húsz? Öt? Akárhány marad is, elegendő lesz. Nem kockáztatta meg, hogy visszahátráljon Owen kocsijáig egy újabb tárért.

De a lény nem jött ki.

Henry öt percig őrködött, azután még tízet várt. A hó egyre hullott, a kocsi égett, fekete füstöt ontott a fehér ég felé. Henry állt, és eszébe jutott a Derryi Ünnepi Napok, az énekkar a „New Orleans”-t énekli, és itt jön egy magas ember gólyalábon, itt jön a legendás cowboy, milyen izgatott volt Duddits, föl-fölugrált. Eszébe jutott Pete, ahogy áll a gimi előtt, a kezével eltakarja a száját, úgy tesz, mintha dohányozna, így várja a többieket. Pete, aki azt tervezte, hogy a NASA legénységének kapitánya lesz az első Mars-expedíción. Eszébe jutott Beaver és a Fonzie-dzsekije, Beav és a fogpiszkálói, Beav, ahogy Dudditsnak dalolja, hogy baba csónakja ezüst álom. Beav átöleli Jonesyt, amikor megnősül, és azt mondja neki, hogy legyen boldog, legalább ő legyen boldog közülük. Jonesy.

Amikor tökéletesen biztos volt a görény halálában tűzhalálában -, elindult az ösvényen, hogy lássa, él-e még Jonesy. Nem nagyon reménykedett benne... de rájött, hogy azért nem is adta föl a reményt.

33

Csak a fájdalom szögezte a világhoz Jonesyt, és először azt gondolta, hogy a mellette térdelő, beesett, piszkos arcú férfi csupán álom vagy képzeletének végső foszlánya. Mert ez az ember úgy festett, mint Henry.

- Jonesy! Hé, Jonesy, ott vagy? - Csettintett Jonesy szeme előtt. - Föld Jonesynak!

- Henry, te vagy az? Tényleg te vagy?

- Én vagyok - felelte Henry. A kutyára pillantott, amely félig még mindig be volt gyömöszölve a 12-es kútaknába, azután ismét Jonesyra. Végtelen gyengédséggel simította hátra Jonesy verejtéktől ragacsos haját.

- Ember, elég hosszú... - kezdte Jonesy, azután a világ megremegett. Lehunyta a szemét, erősen összpontosított, ismét kinyitotta. - ...elég hosszú ideig tartott, amíg visszaértél a boltból. Nem felejtetted el a kenyeret?

- Nem, de a virslit elveszítettem.

- Micsoda kibaszott balfasz. - Jonesy hosszan, reszketegen sóhajtott egyet. - Legközelebb magam megyek.

- Apold meg az aljamat, haver - felelte Henry, és Jonesy mosolyogva siklott át a sötétségbe.

UTÓSZÓ

A MUNKA ÜNNEPE

A világegyetem, na, az aztán egy szuka.
NORMAN MACLEAN

Megint lement egy nyár a klotyón, gondolta Henry.

Mindazonáltal semmi szomorúság nem volt ebben a gondolatban; a nyár jó volt, és jó lesz az ősz is. Ebben az évben nincs vadászat, és kétségtelenül számíthat újonnan szerzett katona barátainak alkalmi látogatására (új katona barátai mindenekelőtt arról akartak megbizonyosodni, hogy nem nő vörös lomb a bőrén), de az ősz akkor is szép lesz. Hűvös levegő, ragyogó napok, hosszú éjszakák.

Néha, éjszaka, az éjfél utáni órákban Henry régi barátja is eljött látogatóba, de ha beállított, egyszerűen leült a dolgozószobájában egy könyvvel az ölében, és várta, hogy ismét elmehessen. Végül mindig így is történt. Végül mindig fölkelt a nap. Ha az alvás nem talál egyik éjjel, majd megtalál egy másikon, és akkor úgy jön, mint egy szerető. Olyasmi volt ez, amit múlt november óta tanult meg.

Sört ivott Jonesy a Carla ware-i hétvégi házának tornácán, a Bors-tó egyik partján. A Quabbin Víztároló déli partja négymérföldnyire volt onnan, ahol ült. És természetesen ugyanilyen messze volt a Keleti utca.

Azon a kezén, amellyel a sörösdobozt fogta, csak három ujja volt. A két utolsó lefagyott, talán akkor, amikor a Lyuktól síelt lefelé a Mélyúton, talán akkor, amikor Jonesyt cipelte vissza egy rögtönzött saroglyán a megmaradt Hamvihoz. Úgy tűnt, az elmúlt ősz olyan évad volt, amikor embereket hurcolászott saroglyán, méghozzá változó sikerrel.

A közeli kis öböl partján Carla Jones készítette a sültet. Noel, a baba, tőle balra a piknikasztal körül totyogott lógó csomival, és vidáman lóbált egy égett virslit. Jonesy másik három gyereke, háromtól tizenegy évesig, rikoltozva fröcskölték egymást a vízben. Henry feltételezte, hogy lehet valami érték a sokasodásról és szaporodásról szóló bibliai parancsolatban, de úgy tűnik, Jonesy és Carla talán némileg eltúlozzák a dolgot.

Mögötte csapódott a szúnyoghálós ajtó. Jonesy jött ki, jeges sörrel teli vödröt cipelt. Egyáltalán nem volt olyan rossz a bicegése; az orvosok ez alkalommal azt mondták, hogy hagyjuk a francba az eredeti cuccot, azzal mindent kicseréltek acélra és teflonra. Erre mindenképpen sor került volna, mondta a doki Jonesynak, de ha egy kicsit gondosabb lett volna, főnök, akkor a régi futóművel kihúzta volna még vagy öt évig. Februárban zajlott le a műtét, röviddel azután, hogy véget ért Henry és Jonesy hathetes „szabadsága”, amelyet a katonai elhárítással és a PsyOp embereivel töltöttek.

A katonák felajánlották, hogy a csípője rendbehozatalának költségeit Samu bácsi állná - ez egyfajta befejezése volt eligazításuknak -, de Jonesy köszönettel elutasította, mondván, nem akarja megfosztani a munkától saját ortopéd sebészét és a biztosítótársaságában hagyni a pénzt.

Addigra mindketten alig várták, hogy otthagyhassák Wyomingot. A lakosztályuk kényelmes volt (amennyiben az embert nem zavarta, hogy a föld alatt lakik), az étel négycsillagos (Jonesy öt kilót hízott, Henry közel tízet), a filmek csaknem mindig a premierrel egy időben futottak. Mindazonáltal a légkör kicsit emlékeztetett a dr. Strangelove-éra. Henry számára ez a hat hét mérhetetlenül rosszabb lett volna, ha nincs ott vele Jonesy. Jonesy szenvedett, de nagyobbrészt kiugrott csípő-

je miatt; annak az időnek az emlékei, amelyet Mr. Szürkével osztott meg, figyelemreméltóan rövid idő alatt fakultak álmokká.

Henry emlékei viszont egyre erősödtek. A csűrből valók voltak a legrosszabbak. Házigazdáik együtt éreztek velük, egyetlen Kurtz sem volt a társaságban, de Henry nem tudta kizárni gondolataiból Billt, Marsha és Darren Chilest, a newtoni Mr. Bombázó-jointost. Gyakran meglátogatták álmaiban.

Akárcsak Owen Underhill.

- Erősítés - mondta Jonesy, és letette a sörrel teli vödröt. Azután egy nyögéssel és fintorral maga is leereszkedett Henry mellé, a fonott nádból készült hintaszékre.

- Még egy, és kész vagyok - mondta Henry. - Egy óra múlva megyek vissza Portlandbe, semmi szükségem egy közúti ellenőrzésre.

- Maradj itt éjszakára - mondta Jonesy Noelt figyelve. A baba letottyant a fűre a piknikasztal alatt, és a köldökébe akarta dugni a virslije maradékát.

- Miközben a gyerekeid éjfélig vagy még tovább ordítoznak? - kérdezte Henry. - Vagy megnézzem Mario Bava valamelyik rémfilmjét?

- Hát, ami az ijedelmet illeti, már teljesítettük a normát - mondta Jonesy. - De ma Kevin Costner-est lesz, a *Több, mint testőr*-rel kezdődik.

- Mintha azt mondtad volna, nem nézel többé rémfilmet.

- Nagyokos. - Vállat vont, elvigyorodott. - Ahogy vesszük.

Henry megemelte a sörösdobozát. - Igyunk távoli barátainkra.

Jonesy ugyanígy cselekedett. - Távoli barátainkra.

Összekoccintották dobozaikat, és ittak.

- Hogy van Roberta? - kérdezte Jonesy.

Henry elmosolyodott. - Egész jól. A temetésen még voltak kételyeim...

Jonesy bólintott. Duddits temetésekor ők fogták közre, és ez így volt helyes, mert Roberta alig bírt megállni a lábán.

- ...de mostanra megerősödött. Arról beszél, hogy nyit egy kézműboltot. Azt hiszem, jó ötlet. Természetesen hiányzik neki a fia. Alfie halála után Duds volt az élete.

- A miénk is - bólintott Jonesy.

- Igen.

- Fáj, hogy annyi éven át magára hagytuk. Fehérvérűségben szenvedett, és mi *még csak nem is tudtunk* róla.

- Dehogynem tudtunk - mondta Henry.

Jonesy felvont szemöldökkel ránézett.

- Hé, Henry! - kiáltott Carla. - Hogy szereted a virslit?

- Főzve! - kiáltotta vissza.

- Máris csinálom, uram. Lennél szíves előhúzni a kicsit? Különben az a hot-dog hamar por-dog lesz. Vedd el tőle, add oda az apjának.

Henry lement a lépcsőn, előhalászta Noelt az asztal alól, és visszavitte a verandára.

- Enni! - kiáltotta ragyogva Noel. Most volt tizennyolc hónapos.

Henry megállt. Borzongás futott végig a gerincén. Mintha egy kísértet üdvözölte volna.

- Ejé irsi. Enni! Ejé irsi! - Noel fürgén orrba vágta Henryt a por-dog maradványaival, hogy hangsúlyozza ajánlatának komolyságát.

- Kösz, de inkább megvárom a magamét - mondta a férfi és tovább indult.

- Nem eje én irsi?

- Ennie eszi sajá irsi, aranyom. De talán el kéne vennem ezt a csúnya dolgot. Kapsz másikat, amint kész egy adag. - Kivette a por-dogot Noel apró mancsából, azután lecsüccsentette Jonesy ölébe, és visszatelepedett a saját helyére. Mire Jonesy végzett a pici köldökének ketchup- és mustármentesítésével, addigra a gyerek már majdnem elaludt.

- Mit értettél azon, hogy „Dehogynem tudtunk”? - kérdezte Jonesy.

- Jaj, eredj már, Jonesy. Lehet, hogy mi elhagytuk, legalábbis megpróbáltuk, de gondolod, hogy Duddits valaha is elhagyott minket? Azok után, ami történt, tényleg ezt hiszed?

Jonesy nagyon lassan megrázta a fejét.

- Oka volt a felnőttség, az eltávolodás, de a Richie Grenadeau-ügy is. Az úgy dolgozott bennünk, ahogy Owen Underhillben a Rapeloew család tálja.

Jonesynak nem kellett kérdeznie, miről van szó; Wyomingban egész idő alatt nem volt más dolguk, mint hogy egymás történeteit hallgassák.

- Van egy régi költemény egy emberről, aki túl akarja szárnyalni Istent - mondta Henry. - Az a címe, hogy *Az Mennyek Kutyája*. Duddits nem volt isten - ments Isten -, de a mi kutyánk volt. Olyan gyorsan futottunk, ahogy tudtunk, de hát...

- Nem tudtunk elfutni az álomcsapdától, igaz? - kérdezte Jonesy - Erre egyikünk sem volt képes. Azután eljöttek *ők*! A byrum. Ostoba spórák egy űrhajóban, amelyet egy másik faj épített. Ezek voltak? Ez volt minden?

- Nem hinném, hogy valaha is megtudjuk. Csupán egyetlen kérdésre kaptunk választ múlt ősszel. Századok óta fölnézünk a csillagokra, és azt kérdezzük magunktól, hogy egyedül vagyunk-e a világegyetemben. Most már tudjuk, hogy nem. Nagy fordulat, mi? Gerritsen... emlékszel Gerritsenre?

Jonesy bólintott. Hát persze hogy emlékezett. A tengerészet pszichológusa volt, tagja a wyomingi csoportnak, mindig tréfálkozott, milyen jellemző, hogy Samu bácsi olyan helyre küldte, ahol a legközelebbi víz a Lars Kilborn tehénitatója. Gerritsen és Henry közel kerültek egymáshoz - ha nem lettek is barátok, ez csak azért volt, mert a helyzet nemigen engedte volna meg. Jonesyval és Henryvel jól bántak Wyomingban, de nem vendégek voltak. Mindazonáltal Henry Devlin és Terry Gerritsen kollégák is voltak, és ez azért más.

- Gerritsen feltételezte, hogy *két* kérdésre kaptunk választ: nem vagyunk egyedül a világegyetemben, és nem is mi vagyunk az egyedüli értelmes lények. Keményen igyekeztem meggyőzni, hogy a második következtetés téves logikán alapul, ezt a várat homokra építette. Nem hiszem, hogy sikerült meggyőznöm, de legalább a kétség magvait elvethettem. Akármi más is lehet a byrum, de ezek akkor sem építenek hajókat, és az a faj, amely a hajókat építette, már eltűnhetett. Igazából az is lehet, hogy most ők a byrum.

- Mr. Szürke nem volt ostoba.

- Miután bekerült a fejedbe, nem volt az, ezzel egyetértek. Mr. Szürke te voltál, Jonesy. Ellopta az érzelmeidet, az emlékeidet, a szalonna iránti gusztusodat...

- Nem eszem többé.

- Nem lep meg. Ellopta a személyiségedet is. Ebbe beleértendők a tudat alatti bogaraid. Akármi van is benned, ami szereti Mario Bava rémfilmjeit és Sergio Leone westernjeit, akármi van is, ami élvezi az erőszakot és a félelmet... ember, Mr. Szürke élvezte ezt a szart. Miért is ne tette volna? Ezek a dolgok az életben maradás primitív eszközei. Amikor ő maradt az utolsó élő egy ellenséges környezetben, minden rohadt eszközt megragadott, ami a keze ügyébe került.

- Hülyeség. - Jonesynak nem tetszett, hogy ezt a gondolatot a képébe vágják.

- Nem az. A Lyukban azt látta, amit látni akartál, egy olyan idegent, amelyet az *X akták*-ból és a *Harmadik típusú találkozások*-ból vágtak össze. Belélegezted a byrust... nem kétlem, hogy ennyi testi érintkezés lehetett... de te tökéletesen immúnis voltál vele szemben. Amennyire most tudjuk, úgy tűnik, az emberiségnek legalább a fele az. Ami téged elkapott, az csak egy szándék... egyfajta vak parancs. Baszd meg, még szó sem volt rá, mert *rájuk* sincs szó. De azt hiszem, benned volt, mert úgy *hitted*, hogy ott van.

- Azt akarod mondani nekem - kérdezte Jonesy, és alvó fia feje fölött Henryre nézett -, hogy csaknem elpusztítottam az emberi fajt egy hisztérikus terhességben?

- Ó, nem - válaszolta Henry. - Ha csak erről lenne szó, akkor eltűnt volna. Nem lett volna több, mint egy... egy roham. De benned megragadt Mr. Szürke ideája, mint légy a pókhálóban.

- Megragadt az álomcsapdában.

- Igen.

Elhallgattak. Carla hamarosan szólítja őket, és virslit meg fasírtot esznek krumplisalátával és dinnyével a határtalanul tiszta ég alatt.

- És azt mondod, hogy mindez csak véletlen egybeesés? - kérdezte Jonesy. - Hogy történetesen a Jefferson ösvény mentén szálltak le, és én történetesen éppen ott voltam? És nem is csak én. Te, Pete meg Beav is. Meg Duddits, csak néhány száz mérföldnyire délre, ezt se felejtsd el. Mert Duddits volt az, aki összetartott minket.

- Duddits mindig is kétélű szablya volt - mondta Henry. - Josie Rinkenhauer az egyik él - Duddits a megtaláló, a megmentő. Richie Grenadeau a másik - Duddits, a gyilkos. Csak Dudditsnak szüksége volt ránk a gyilkossághoz. Ebben biztos vagyok. Mi voltunk azok, akik mélyebb tudat alatti rétegekkel is rendelkeztek. Mi szállítottuk a gyűlöletet és a félelmet a félelmet, hogy Richie csakugyan elkap, ahogy megígérte. Bennünk mindig több volt a sötét anyag, mint Dudsban. Az ő fogalmai szerint az volt a rossz, ha hátrébb rakott egy szöget a kártyában, és ez sokkal inkább mulatságos volt, mint bármi más. Mégis... emlékszel rá, amikor Pete az orrára húzta a sapkáját, és Duds nekiment a falnak?

Jonesy homályosan emlékezett. A bevásárlóközpontban történt. Akkor még fiatalok voltak, és a bevásárlóközpontba el kellett menni. Más nap, ugyanaz a szar.

- Ezután egy darabig Pete mindig veszített a Duddits-játékban. Duddits őt mindig visszafelé pontozta, és egyikünk sem szólt neki. Valószínűleg azt gondoltuk, csak véletlen, de ami azóta történt, annak a fényében én inkább hajlok a kételkedésre.

- Úgy gondolod, hogy Duddits tudta, hogyan kell az adósságot behajtani?

- Tőlünk tanulta, Jonesy.

- Duddits tette lehetővé, hogy Mr. Szürke megvesse a lábát. Megvesse az elméjét.

- Igen, de ugyancsak ő tette lehetővé neked, hogy találj egy erősséget - egy helyet, ahol elrejtőzz Mr. Szürke elől. Ezt se felejtsd el.

Nem, gondolta Jonesy, *ezt sohasem felejti el.*

- Minden, ami a végig eljuttatott, Dudsszal kezdődött - mondta Henry. - Különösek voltunk, Jonesy, amióta csak ismerjük. Tudod, hogy így van. Az olyasmi, ami Richie Grenadeau-val történt, csupán a kiugróbb dolgok közé tartozik. Ha visszanézel az életedre, más dolgokat is látsz majd. Ebben biztos vagyok.

- Defuniak - suttogta Jonesy.

- Ki az?

- Egy fiú, akit puskázáson kaptam, közvetlenül a baleset előtt. Elkaptam, holott a teszt megírásakor nem is voltam bent.

- Látod? De végül Duddits volt az, aki elintézte a kis kurafit. Mondok neked valami mást: azt hiszem, Duddits mentette meg az életemet a Keleti utca végében. Azt hiszem, nagyon is lehetséges, hogy amikor Kurtz mintegy mellesleg bekukkantott a Hamvi hátuljába - az első alkalomról beszélek -, egy kis Duddits a fejében azt mondta: „Nyugi, öreg harcos, eredj a dolgodra, ezek halottak.”

De Jonesy nem tért el korábbi gondolatsorától. - És azt is el kell hinnünk, hogy a byrum kapcsolata velünk - épp velünk - pusztán véletlen egybeesés? Mert Gerritsen ezt hitte. Nem ilyen sok szóval fejezte ki, de elég világos volt.

- Miért ne? Vannak tudósok, ragyogó emberek, mint Stephen Jay Gould, akik hiszik, hogy a mi fajunk a véletlen egybeesések egy ennél sokkal hosszabb és valószínűtlenebb láncának következtében létezik.

- Na és te is ezt hiszed?

Henry fölemelte a kezét. Nem is tudta, mit mondhatna, anélkül hogy ne hivatkozzék Istenre, aki az utóbbi hónapokban visszalopakodott az életébe - a hátsó ajtón, ha van ilyen, és a számos álmatlan éjszakán. De van értelme fölidézni az öreg *deus ex machinát*?

- Én azt hiszem, hogy Duddits *mi voltunk*, Jonesy. *L'enfant c'est moi... toi... tout le monde*. Fajok, fajták, nemek; játék, készlet és meccs. Egyszóval mi vagyunk Duddits, és saját legnemesebb törekvéseink nem többek, mint megtalálni a sárga uzsonnatáskát és helyesen feladni a tornacipőt - mija, tojnaipő. Leggonoszabb megmozdulásaink kozmikus értelemben nem többek, mint visszafelé számolni a cribet, hátrafelé betűzni a szögeket, azután megjátszani a hülyét.

Jonesy lenyűgözve nézte. - Ez vagy ihlető, vagy borzalmas. Nem is tudom, melyik.

- És nem is számít.

Jonesy ezen elgondolkodott, azután megkérdezte: - Ha mi vagyunk Duddits, akkor ki énekel nekünk? Ki énekli az altatódalt, segít nekünk elaludni, amikor szomorúak és rémültek vagyunk?

- Ó, erre Isten is képes - felelte Henry, és szerette volna fenékbe rúgni magát. Na tessék, itt van, minden fogadkozása ellenére.

- És Isten tartotta távol az utolsó görényt a 12-es kútaknától? Mert ha ez a lény eléri a vizet, Henry...

Technikai értelemben a Perlmutterben fejlődő példány volt az utolsó, de ez túlságosan finom megkülönböztetés, olyan szőrszál, amelyet vétek hasogatni:

- Az gondot okozott volna, nem is vitatom; néhány évig a Fenway Park lett volna Boston legkisebb gondja. De hogy elpusztított volna minket? Ezt nem hinném. Mi új dolgot jelentettünk nekik. Mr. Szürke tudta ezt; azok a szalagok, amelyek hipnózis alatt készültek rólad...

- Ne is beszélj róla. - Jonesy kettőt hallgatott meg, és úgy vélte, a Wyomingban töltött idejének ez volt a legnagyobb tévedése. Hallgatni magát, amint úgy beszél, mint Mr. Szürke - mélyhipnózisban *Mr. Szürkévé változott* -, olyan volt, mintha egy rosszindulatú kísértetet hallgatna. Volt idő, amikor úgy gondolta, ő az egyetlen férfi a világon, aki pontosan tudja, mit jelent, ha megerőszakolnak valakit. Vannak dolgok, amelyeket jobb elfelejteni.

- Bocsáss meg.

Jonesy legyintett, hogy nincs semmi baj - nem probléma -, de feltűnően elsápadt.

- Csak annyit akartam mondani, hogy mi olyan faj vagyunk, amely többé-kevésbé egy álomcsapdában él. Gyűlölöm a mondat hangzását, a hamis transzcendentalizmust, amely úgy csörömpöl, akár a bádog, de hát nincsenek megfelelő szavaink erre a dologra. Később kitalálhatunk valamit, de addig megteszi az *álomcsapda* is.

Henry megfordult a székében. Jonesy szintúgy. Noelt kicsit arrébb tolta az ölében. Egy álomcsapda lógott a faház ajtaja fölött. Henry hozta ajándékba, és Jonesy azonnal fölszerelte, ahogy a katolikus paraszt azonnal fölszögezi a keresztet a kunyhója ajtajára, hogy megállítsa a vámpírokat.

- Talán vonzódtak hozzád - mondta Henry. - *Hozzánk*. Ahogy a virágok a napot követik, vagy ahogy a vasreszelék sorba rendeződik, amikor megérzi a mágneses erővonalakat. Ezt nem tudhatjuk biztosan, mert a byrum annyira különbözik tőlünk.

- Visszajönnek?

- Ó, igen - mondta Henry. - Ők vagy mások. Fölnézett a késő nyári nap kék egére. Valahol a távolban a Quabbin Víztároló fölött sas vijjogott. - Azt hiszem, ezt lefogadhatod. De nem ma.

- Srácok! - kiáltotta Carla. - Kész az ebéd!

Henry átvette Noelt Jonesytól. Egy pillanatra összeért a kezük, összeért a pillantásuk és az elméjük egy pillanatra látták a vonalat. Henry elmosolyodott. Jonesy visszamosolygott. Azután egymás mellett lementek a lépcsőn, át a pázsiton, Jonesy sántikált, Henry karjában vitte az alvó gyermeket, és ebben a percben árnyékuk volt az egyetlen sötétség, amely mögöttük húzódott a füvön.

I.ovell, Maine
2000. május 29.

A SZERZŐ JEGYZETE

Sohasem voltam olyan hálás azért, hogy írhatok, mint amikor az *Álomcsapdá*-n dolgoztam (1999. november 16. - 2000. május 29.). Számos testi kényelmetlenségben volt részem ez alatt a hat és fél hónap alatt, és a könyv mindezen átsegített. Az olvasó látni fogja, hogy eme kényelmetlenségek részletei követtek engem a történetbe is, de inkább csak finom áttételekkel jelennek meg az eleven álmokban.

Sok ember segített. Egyikük a feleségem, Tabitha, aki nem volt hajlandó eredeti címén (*Rák*) említeni a regényt. Csúnyának találta, továbbá úgy vélte, hogy vonzza a balszerencsét és a bajt. Végül én is megértettem álláspontját, ő pedig nem mondta többé erre a munkára, hogy „az a könyv”, vagy „az, amelyikben a szargörények vannak”.

Ugyancsak adósa vagyok Bill Pulának, aki négy keréken körbevitt a Quabbin Víztároló partján, továbbá csapatának, Peter Baldraccinak, Terry Campbellnek és Joe McGinn-nek. Egy másik csoport, amely talán szívesebben veszi, ha nem nevezem meg őket, elvitt a Nemzeti Gárda Légierejének egyik támaszpontjára egy Hamvival, és bolond módjára megengedték, hogy én is vezessem, biztosítva róla, nem tudom összetörni a bestiát. Hát nem is tudtam, de nem sok hiányzott hozzá. Sárosan és boldogan tértem vissza. Általam üzenik önöknek, hogy a Hamvik jobbak sárban, mint hóban, bár ezt át kellett költenem, hogy jobban illeszkedjék történetem menetéhez.

Köszönetem Susan Moldow-nak és Nan Grahamnek a Scribnertől, Chuck Verrillnek, aki kiadta a könyvet, Arthur Greene-nek, aki ügynökölt vele. Nem feledkezhetem meg Ralph Vicinanzáról sem, aki külföldi ügynököm, és legalább hatféle módon tudta kimondani franciául: „Itt nincs fertőzés."

Még egy utolsó jegyzet. Ezt a könyvet a világ legjobb szövegszerkesztőjével, mégpedig egy Waterman patronos töltőtollal írtam. Az, hogy ennek a hosszú könyvnek az első vázlatát kézzel írtam, olyan közel hozott a nyelvhez, mint évek óta semmi. Egy éjszaka (amikor rövidzárlat volt) igazi gyertyafénynél írtam. Ilyen alkalom ritkán adódik a huszonegyedik században, annál jobban meg kell hát becsülni.

Azoknak pedig, akik idáig követtek, köszönetet mondok, amiért elolvasták történetemet.

STEPHEN KING